

STAR TREK

VOYAGER

Második Évad

16. The 37's - Majdnem-otthon

"Rozsda?!" fordul Janeway hitetlenkedve Kim felé a Voyager hídján. "Pontosan, kapitány. Nagy mennyiségű vas-oxid." "Meg tudná valaki mondani, hogy az ördögben tud a vas megrozsdásodni az urban... Oxigén nélkül?!" "Fogalmam sincs." rázza meg a fejét Kim. "Mr. Paris, változtassunk irányt, kövessük azt a rozsdanyomot." határoz Janeway, "Egynegyed impulzus." "Kapitány... Vessen csak egy pillantást erre! A rozsda között komplex szénhidrogén-vegyületeket észleltem." mondja Kim kicsivel később, "Benzol, etilén, acetilén..." "Mintha benzin lenne." fordul hátra Paris. "Benzin?" kérdezi Chakotay. "Egy folyékony üzemanyag, amit néhány évszázada használtak a Földön. ... Belso égésű motorokat üzemeltettek vele." "Hogy került ilyesmi ebbe a kvadránsba?" tunodik Janeway. "Kapitány, egy kisméretű tárgyat észleltem." jelenti Tuvok, "A jelek szerint az a forrása a rozsda- és szénhidrogén-nyomnak." "Képernyőre, Mr. Tuvok!" A fomonitoron egy apró, rotes színű objektum jelenik meg, hogy pontosan micsoda, azt egyelőre nem lehet megállapítani. "Nagyítást!" szól Janeway. A tárgy a képernyő középso részére ugrik, és a hídon tartózkodók megbabonázva bámulják a csillagok között sodródó osrégi járművet: egy huszadik század közepi platós kisteherautót.

"Ez egy, a Földrol származó felszíni jármű, a huszadik század középso részébol." mondja Tuvok, miközben a vezénylotisztekkel együtt az egyik raktárba helyezett leletet vizsgálgatja. "Egészen pontosan egy ezerkilencszázharminchatos Ford." teszi hozzá Paris. "Mr. Paris?" pillant rá Janeway kérden. "Abban az évben készítették. Ezerkilencszázharminchatban. A 'Ford' a cég neve, ami gyártotta őket." magyarázza a hadnagy, miközben a kocsí elejéhez menve felnyitja a motorházfedeleet. "A régi járművek tanulmányozása az egyik hobbim. ... Ez valóban robbanómotor." fűtlyent elégedetten, mikor belekukkant a motortérbe, "Finomított petróleummal üzemelt. Benzinnel." "Tehát egy légpárnás?" kérdezi Kim. "Nem... Azokat csak évtizedekkel később kezdték használni. Ez tulajdonképpen a lovas kocsí továbbfejlesztése." magarázza Paris. "Kálium-nitrát, ammónium és metán nyomai észlelhetők." mondja Torres, aki Janewayjel együtt a kocsí platóját vizsgálgatja. "Ha jól sejtem, ez trágya..." állapítja meg Janeway, majd beleszimatol a levegobe a plató környékén. "Méghez a lótrágya. ... A jelek alapján azt hiszem, a jármű egy farmeré lehetett. De legalábbis olyasvalaki, aki a földjébol élt. ... Csak az a kérdés, hogyan került ide?! Nem sok huszadik századi farmer autózhatott a Delta Kvadránsban." "Nem észleltünk wormhole-ra, vagy bármiféle idoanomáliára utaló jelenséget a térségben." mondja Tuvok. "Végezzünk egy metallurgiai vizsgálatot." javasolja Janeway, majd Torressel együtt a raktér általános termináljához mennek. Kim és Paris eközben már derékig a motortérben matatnak. "Van olaj a blokkban, és egy kis víz is a hutoben. Kíváncsi vagyok, az akkumulátor milyen állapotban lehet." mondja Paris, majd lecsukva a motorház fedelét, a vezetofülkéhez megy, és beül. "Akkoriban még nem volt hangvezérlés, vagyis kell idebent lennie valaminek amit... Kulcsnak neveztek. ... Kulcs... Kulcs..." "Mit csinál?" nyitja ki Kim a másik ajtót. "Megpróbálok életet lehelni ebbe a kis drágába... Megvan a kulcs! Na lássuk, hogy is van...? Szívató... Kuplungot lenyomni. Elfordítani a kulcsot... És az indítógomb." A motorházfedél alól tiltakozó nyöszörgés, majd morgás hallatszik, végül a motor felköhög, és nagyokat dörrenve beindul. A lövésszerű zaj hatására Janeway és Torres lebuknak a terminál mögé, néhányan a raktér polcai között keresnek fedezéket, Tuvok pedig fézert ragadva keresni kezdi az ellenséget. "Bocsi..." vigyorog Paris a vezetofülkében, miközben a többiek lassan elobújnak. "Legközelebb... Felkészíthetne bennünket, mire számítsunk, Mr. Paris." áll meg Janeway a vezetőoldali ajtó mellett. "Igenis, kapitány." hajol ki a hadnagy a kocsiból. Tuvok eközben aggodalmas pillantásokat vet a kocsí kipufogójából dolo füstre, majd így szól: "Javaslom, növeljük meg a raktér légcserejének tempóját, különben mind megfulladunk." "Az ott micsoda?" mutat Kim, egy kerek számlapra, a muszerfal középso részén, nagyjából a két ülés között. "Egy amplitúdómodulációs vevoberendezés. Egy... Középhullámú rádió. ... Nem hiszem hogy sok mindent foghatnánk vele idekint." von vállat Paris, majd Janeway érdeklodo pillantásától kísérve

bekapcsolja a rádiót, majd tekergetni kezdi a hangológombot. "Huu... Hát ez meg mi volt?" kapják fel a fejüket mindannyian, mikor egy pillanatra egy eros jel hangzik fel. Paris visszatekeri az állomáskeresőt, és hamarosan felhangzik egy jellegzetes füttysorozat: három rövid, három hosszú, három rövid. "Miféle hang ez?" kérdezi Torres. "Véletlen zajnak túl rendszeres." mutat rá Kim. "Rákeresek a jelre az adatbankban..." mondja Torres, "Meg is van. Egy régi vészjelző kód a Földről. S.O.S." A bejelentésre a jelenlevők döbbsen néznek egymásra.

"Az S.O.S. jelek egy bolygóról érkeznek, koordináták: 310.215." jelenti Kim a hídon. "Mr. Paris, állítsa be az irányt." szól Janeway, majd Kim felé fordul: "Miért nem észleltük korábban a jelzést?" "Mert nem az ellenőrzött csatornák valamelyikén érkezett. Ebben a sávban a jelek csak fénysebességgel terjednek, vagyis a csillagközi kommunikáció számára túl lassan." "Irány beállítva." szól Paris. "Hatos görbület. Jóváhagyva!"

"Görbületi meghajtást ki. Teljes letapogatás, Mr. Kim." szól Janeway, mikor megközelítik a szóban forgó naprendszert. "A jelek a harmadik bolygóról érkeznek. 'M' osztály, oxigén-argon légkör." jelenti Kim. "Életjelek?" "A magaslégkörben jelentos interferenciába ütköztem, az adatok nem kiértékelhetők." "Be tudja mérni a vészjelzés pontos helyét?" kérdezi Chakotay. "Igen. ... Az északi félgömb egyik kontinense." "Ilyen interferencia mellett a sugárzás is gond lehet. De levihetnek egy siklóval egy felderítőosztagot." tunodik Chakotay. "A légkör egyes rétegei különösen komoly aktivitást mutatnak, nagy nehézségbe ütköznék átmanoverezni rajtuk egy siklóval." mondja ekkor Tuvok. Janeway ekkor lassan felegyenesedik a kapitány székből, és mondhatni átszellemült arccal így szól: "Miért nem szállunk le a hajóval?" Paris hátrafordulva úgy méregeti a kapitányt mintha most látná először, Chakotay pedig kissé előre hajolva megkérdi: "Valóban szükségesnek tartja ezt?" "Valaki segítséget kér odalent." fordul felé Janeway. "Ha ez a valaki olyan idos mint az a jármu a raktérben, már halott lehet egy ideje. És ez csak automatikus vészjelzés." "Elképzelhető. De valami a fél galaxison keresztülhozta azt a kocsit. És lehet hogy ez a valami még ott van a bolygón." tesz néhány lépést előre Janeway. "És ha a kocsit idehozta, minket esetleg hazavihet." áll fel Chakotay is. "Ezt azért érdemes megnézni, nem?" "Ühüm..." "Mr. Paris, készítse elő a hajót leszálláshoz." adja ki a parancsot Janeway. "Kapitány..." kezdi Paris zavartan, "Bocsásson meg, de tudnia hogy... Még soha nem tettem le csillaghajót egy bolygón." "Nem gond, hadnagy. Én se." mondja erre Janeway vidáman, "Híd hívja a gépházat: leszállni készülünk, Miss. Torres. Állítsák le a hajtómumagot, eresszék ki a maradék plazmát a hajtómugondolákból és a vezetékekből, és készítsék föl a légköri manoverező-rendszert." "Értettem, kapitány." A visszaigazolás befutása után Tuvok is intézkedni kezd: "Itt Tuvok hadnagy, minden szintnek. Felszíni leszállásra készítjük fel a hajót. Kék készséget rendelék el, jelentkezzenek a kijelölt biztonsági zónákban!" "Elokészítettem egy ereszkedési útvonalat. Milyen messze szálljunk le a jel forrásától?" kérdezi Paris. "Két kilométernél nem közelebb." válaszolja a mellette álló Janeway. "Rendben. ... Légköri pozicionálás készenlében, leszállórendszer elokészítve, tehetetlenségi tompítók teljes üzemben." sorolja Paris. "Minden szint visszajelezte a kék készséget, kapitány." jelenti Tuvok. "Vigyen le bennünket, Mr. Paris." adja ki a parancsot Janeway, Chakotayval együtt leereszkedve a székeikbe. A foernyon az ur sötétjét az egyre surusodo légkör lassan szürkésékké, majd palaszürkévé világosítja, és a hajó finoman remegni kezd a növekvő légellenállás következtében. "Siklópályán vagyunk, magasság száz kilométer, sebesség tízezer kilométer óránként." jelenti Paris, "Elérjük az első örvénylo zónát. Kiegyenlítés folyamatban." A hajó néhány pillanat múlva 'zökken' egyet, a híd egyik épp nem használt konzoljából szikraeso csap ki. "EM kisülés az oldalsó reléhálózatban. Áthidalom az ODN érintett szakaszát." jelenti Kim. Alig fejezi be a jelentést, újabb rándulás következik be. "Ismét egy kisülés. De minden rendben." "Húsz kilométer a kijelölt leszállóhelyig. Hamarosan meg kell pillantanunk a felszínt." mondja Paris, és valamivel később a foernyon látható felhozat valóban fel is szakadozik, felfedve az alatta húzódó tengerpartot, és a közvetlenül a part mentén húzódó hegyláncot. "Leszállótalpakat kiengedni, tehetetlenségi tompítókat üresjáratba, mesterséges gravitációt szinkronizálni a bolygóéhoz, felkészülni a kikapcsolásra!" szól Janeway.

A deflektoremitter ívelt hasi részének két oldalán nyílások tárulnak fel, melyekből jobbra és balra egy-egy vaskos, négy 'ujjban' végződő támasztóláb siklik elő. Az 'ujjak' szétnyílnak, és a tartólábak felveszik a leszállási pozíciót.

"Leszállótalpak kiengedve és rögzítve." jelenti Paris. "Környezetszabályozó rendszer átállásra kész." szól Kim. "Akkor tegyük le..." sóhajt Paris, megindítva a folyamat utolsó fázisát.

A Voyager lassan aláereszkedik a felkelő nap által bíborvörösre festett felhők közül, a reggeli szürkületbe burkolózó hegylánc lábának közelében. Mielőtt a négy tartóláb, ketto a hajtómugondolák kezdetével nagyjából egy vonalban, ketto pedig a deflektoremíny alatt, megérintené a talajt, a hajó néhány másodpercre megáll a levegőben, méterekkel a föld fölött, majd lassan tovább ereszkedik, port fújva ki maga alól minden irányban.

A hajótesten különös kondulás visszhangzik végig, a Voyager zökken egyet, majd megállapodik. "Hajtómu kikapcsolva, fűvókák lezárva biztosítva. Lent vagyunk." sóhajt megkönnyebbülve Paris. "Egész elfogadható volt. Egy kezdőtől..." jegyzi meg Janeway vidáman, mire Paris elvigyorodik. A nap lassan kibukkan a láthatár fölött, sugarai áttörnek az oszladozni kezdő hajnali ködön, majd szétszóródnak a hegyek lábánál pompázó Voyager szürkésfehér tritániumpáncélján.

"Csodálatos nap..." mondja az öttagú felderítőcsapat élén haladó Janeway, miközben a sziklás hegyek felé emelkedő lejtőn kapaszkodnak fölfelé, a Voyager parancsnoki tányérja által vetett árnyék széle irányába. "Bemértem a segélykérő jelzést." mondja Kim, "Egy egész öttized kilométerre van, kettes négyes hatos irányban." "Egy pillanat, van itt valami más is." torpan meg Chakotay, trikorderét tanulmányozva, "Tritanium-részecskék, magas koncentrációban. Irány ketto ketto öt, távolság egy kilométer. Úgy néz ki mint valami energiaforrás." "Két csapat. ... Chakotay, nézzék meg az energiaforrást. Tuvok, Kim, jöjjenek velem." határoz Janeway, így a csapat kétélféle oszlik.

Janeway és kísérei átvágnak egy kisebb hegygerincen, és mikor megpillantják, mi van a túloldalon, a kapitánynak a döbbenettől földbe gyökerezik a lába: "Istenem..." AZ emelkedő aljában egy egészen jó állapotban lévő kétmotoros repülőgép pihen, s bár a környéket már jócskán benotta a növényzet, a gép a jelek szerint saját erejéből ért itt földet, hetvenezer fényévnnyire felszállási helyétől. A felderítők szótlánul közelítik meg a relikviát, trikorderüket tanulmányozva. "A burkolat jelentős része alumíniumból áll. Ez minden kétséget kizáróan egy földi építésű repülőgép." mondja Tuvok. "Az S.O.S. jelzés belülről jön." állapítja meg Kim. A felderítők megtalálják a gép hátsó ajtaját a földhöz közeli farokrészen, és Kim beóvakodik a gépbe. Eloreballag a pilótaülésekig, és körülnézve így szól az ajtóban várakozó Janewaynek: "Megvan az amplitúdómodulációs adó. Valóban automatikus jelzést sugároz." "Mi látja el energiával? Nemigen hiszem hogy a repülőgép akkumulátorai kibírták volna négyszáz évig." mondja Janeway. "Elég nehéz azonosítani az energiafor... Egy pillanat." mondja Kim, észrevéve a muszerfalból útnak induló fényes vezetékpárt. Az a gázkarok, féklap-vezérlok, és légcsavar-trimmkarok között keresztülkígyózva eltunik a bal oldali ülés alatt. Kim alaposabban körülnéz, és félig az ülés alá elhelyezve egy fémhengerekből álló eszközt pillant meg. "Azt hiszem, megvan. De nyilvánvalóan nem a repülőgép eredeti tartozéka. Valamiféle fűziós generátor, arra van rákötve az adó." "Chakotay hívja Janewayt: megtaláltuk a tritanium-forrást. Úgy néz ki mint egy bányabejárat, vagy ilyesmi. Hívnék egy második biztonsági osztagot, mielőtt bemegyünk." "Egyetértek. Én is odamegyek. Janeway kilép. ... Önök vizsgálják meg azt az idegen energiaforrást. Próbáljanak meg kideríteni valamit a veszélyjelzésről is." látja el utasításokkal Janeway Tuvokot, aki bólint, majd bemászik Kim után a gépbe, Janeway pedig elindul Chakotay és társa felé. Arról nincs tudomása hogy a közeli sziklák fedezékéből egy sötét színu, csillogó testpáncél-félét, és hasonló jellegű maszkot viselő alak figyel minden lépését.

"Van valami, közvetlenül előttünk..." mondja a sziklafolyosót átkutató csapat élén haladó Torres, "Energiaforrás, fűziós alapú." Janeway lassan átveszi a vezetést, Chakotay és két biztonsági kísé lemaradva halad utánuk. A sziklajárat előttük lévő része felől lágy, sárgás fény érkezik, majd a járat

kiszélesedik, és egy mesterségesen létrehozott térbe torkollik, amelynek falai mentén ismeretlen eredetű gépek sorakoznak. A terem középso részén, mindkét fal mellett négy-négy embermagas, áttetsző ajtajú kamra látható, melyeknek megpillantásakor a csapat megtorpan. "Krioszázis-kamráknak nézem őket..." mondja Torres. "Mennyi foglalt közülük?" kérdezi Janeway. "Mind a nyolc." fordítja körbe Torres a trikorderét, "És minden kamra kielégítően működik." Janeway odamegy a legközelebbi kamrához, és letörölgeti az átlátszó fedélre rakódott piszkot. Az átláthatóvá váló csíkokon át egy keleties arcvonású férfi válik láthatóvá. "Egy ember... A ruhája alapján körülbelül ugyanabból az idoból származik mint a jármű amit találtunk." állapítja meg Janeway. "Az életjelek gyengék, de stabilak. Életben van." mondja Torres. "Kapitány... További öt kamracsoportot észlelek a közelben, de a méréseim szerint azok üresek." szól Chakotay, trikorderét tanulmányozva, "A jelek szerint csak ezekben vannak emberek." "Ez is egy férfi..." mondja Torres, aki eközben megtisztogatott egyet a másik oldalon lévő kamrák közül. Janeway is folytatja a vizsgálódást. "Ez itt egy nő... Borkabátban, aminek a mellrészén aranyszínű szárnyat mintázó jelvény van. ... Mintha egy név is lenne rajta... Talán... 'A', pont... Earhart..." Janeway még néhányszor elismétli a nevet, mielőtt döbbenet a többiekre pillantana: "Amelia Earhart!"

"Ki volt ő tulajdonképpen?" kérdezi Kim, az ablakokon beragyogó napfény által megvilágított tanácssteremben. "Amelia Earhart volt az első női pilóta a Föld történetében. A huszadik század közepén az Atlanti óceán fölött végzett repüléséről vált híressé." magyarázza Janeway, "Ezerkilencszázharminchétben pedig megkísérelte körülrepülni a világot. A feljegyzések szerint ő, és a navigátora, Frank Noonan, július másodikán, Új Guineáról indultak, és kelet felé repültek az egyenlítő mentén. De valahol az Indiai óceán fölött nyomuk veszett. Az eltűnésük a huszadik század egyik legnagyobb rejtélyévé tette ki magát." "Miért nem gondolták hogy egyszerűen lezuhantak?" kérdezi Paris. "Ez volt a legelterjedtebb elmélet, de a számos kutatóexpedíció ellenére sem sikerült rábukkanni egyetlen repülőgéproncsra sem a szóba jöhető területen. Így aztán megkezdődtek a találgatások. Voltak akik úgy vélték, a japánok lőtték le őket, mások szerint találtak egy ismeretlen szigetet, ahol letelepedtek. ... A leginkább tért hódító elgondolás végül az lett, hogy... Földönkívüliek rabolták el őket." mondja Janeway, kipillantva a vakítóan kék égre. "És a jelek szerint pontosan ez történt." mutat rá Chakotay, "Legalábbis az eddigi alapján úgy tűnik hogy azt a nyolc embert a huszadik századból idehurcolták, és szétválasztva helyezték." "Csak az a kérdés hogy miért? És hol vannak azok az idegenek akik ezt tették?" kérdezi Kim. "Az eddigi letapogatások nem fedeztek fel életjeleket." mondja Tuvok. "Folytassák a keresést. Lehet hogy jelenleg nincsenek itt, de ha tudomást szereznek az érkezésünkről, talán visszatérnek. ... Addig pedig megpróbálhatunk tisztázni néhány kérdést. Sikerült már hozzáférni a kamrák vezérléséhez?" "Dolgozunk rajta, de nehézségeink vannak az operációs rendszer visszafejtésével." válaszolja Tuvok. "Elég könnyen kideríthetjük, mi történt... Csak fel kell ébreszteni azokat az embereket, és megkérdezni." jegyzi meg Paris. "Én is gondoltam már erre." bólogat Janeway. "Kérdés hogy okos dolog lenne-e? Nehéz kiszámítani hogyan fognak reagálni, mikor egy teljesen idegen világban ébrednek fel. A huszonnegyedik században." mutat rá Torres. "Igaz. De semmi kedvem újabb négyszáz évre ott hagyni őket azokban a kamrákban. És ha kiderül, hogyan kerültek ide, talán mi is hazajuthatunk azzal a módszerrel. ... Csak annyi kell, hogy legyünk nagyon óvatosak." mondja Janeway. "Azt javaslom, az újjáélesztéskor csak földi származású legénységi tagok legyenek jelen." szól Chakotay. "Egyetértek. ... Mr. Kim, kérek egy teljes analízist azokról a tartályokról. Derítsék ki hogy biztonságosan ki tudjuk-e kapcsolni őket. ... Parancsnok, tájékoztassa a Doktort a helyzetről. Lásza el Kest a szükséges ismeretekkel, és készítse fel az újjáélesztés felügyeletére. O szerencsére meglehetősen hasonlít egy földi emberre. A többiek pedig felfrissíthetik kissé az ismereteiket az antik Földről. A történelmünk egy darabja fog meglevenedni hamarosan." osztja ki a feladatokat Janeway.

"Készen állunk, kapitány." mondja Paris, elhelyezve egy ellenőrzőegységet a nyolcadik kamra oldalára is. Janeway egy, a Voyager-ról ideszállított számítógépegység mellett áll, és a pulton dolgozó Kimet és Kest figyeli. "A kamrák egy közös energiaforrásra kapcsolódnak, ezért az

újjaélesztést csak egyszerre lehet elvégezni." mondja Kim. Janeway végigpillant a kamrák kettős során, majd kiadja a parancsot: "Lássanak hozzá." "Energia kikapcsolva..." jelenti kisvártatva Kim, "Oldom a zárat." Az áttetsző ajtók felemelkednek, a mögöttük lévő hideg gáz gomolygó ködként zuhan ki a kamrákból. Paris és Kim a kamrák felé indulnak, Kes egy-egy oltópisztolyt nyújt oda nekik. "Kapitány... Ennél valami fegyver van." mondja Paris, megállva az egyenruhás japán előtt. "Vegye el tole. Nem kockáztathatunk." szól Janeway. Paris lefegyverzi a japánt, majd Kimmel váltva egymást, beinjekciózzák a kamrákban állókat. Kes ugyanezt teszi a jobb oldalon, és miután végeztek, már nincs más dolguk mint várni. Elsoként Earhart moccan meg, fáradtan a kamra oldalának dol, majd kinyitja a szemét, és meglepetten méregetni kezdi a nem messze álló Janewayt. A kapitány közelebb lép, és felvillantja jellegzetes félmosolyát.

A nyolc ébresztett hamarosan már szótlán csoportot alkotva álldogál a terem egyik részében, miközben Kes, füleire fésült hajjal, egy orvosi trikorderrel szalamozdik közöttük. "Tudom hogy fölöttébb különösnek találják a helyzetüket..." szólal meg Janeway, mire az egyik férfi, magas, öltönyt viselő európai, vádlón mered rá: "Ki... Ki... Ki maga? ÉS mi folyik itt?!" "Követelem hogy azonnal eresszenek szabadon!" mondja a japán katona. "Kérem... Ha meghallgatnak, mindent elmagyarázok." "Maguk... Mind japánul beszélnek..." néz körül a katona zavartan. "Ugyan már, angolul, mint ahogy maga is." fordul felé egy széles karimájú kalapot, és viseltes munkásnadrágot viselő szakállas férfi. "Ez az eszköz miatt van amit viselünk." mutat Janeway a kommunikátorára, "Egy univerzális tolmácsgép, ami lehetővé teszi hogy mindannyian a saját nyelvünket használva megértsük egymást." "Kik maguk egyáltalán?" kérdezi Earhart. "Nem is kell válaszolnia. Csak eresszen minket haza. Senkinek nem fogunk szólni egy szót se." mondja a farmerkinézetű szakállas. "Az ördögöt nem!" csattan fel a magas, öltönyös, "Amit maguk és az emberek tettek velünk, arról még az egész világ hallani fog! Tudják egyáltalán kit raboltak el?! Amelia Earhartot! Én pedig a navigátora vagyok. Ez jó néhány címlapon fog visszaköszönni magukra, hamarosan! És akkor komoly gondjaik lesznek." "Fred... Hagyd, hadd beszéljen." inti csendre Earhart a férfit. "Amit el kell mondanom, nehezen hihető. Abszurdnak fog hangzani... Azt gyanítjuk, hogy elrabolták önöket a Földről. A harmincas években. ... Több milliárd mérföldre kerültek a Földől az urón át, egy idegen bolygóra. Egyfajta... Téli álomba helyezték önöket, hosszú időre. ... Nem vagyunk többé a harmincas években. Kétezer-háromszázhetvenegy évről. Négy száz évvel vagyunk az elrablásuk ideje után." "Elég hiszékenynek tart bennünket." jegyzi meg Earhart rosszállóan. "Elmondaná mi történt, mielőtt felébredtek ebben a helyiségben?" kérdezi Janeway. "A Csendes óceán fölött repültünk. Fogóban folt az üzemanyagunk. Egy atollt kerestünk amire leszállhatunk, és S.O.S. jeleket sugároztunk, és akkor... Hirtelen... Nagy fényesség támadt a gép mögött. És a repülőgép... Megállt. Döglött volt. Azután mozogni kezdett, hátrafelé. A fénybe! Elvesztettem az eszméletemet, aztán itt tértem magamhoz." emlékszik vissza Earhart. "Velem is hasonlóképp volt..." veszi át a szót a farmer, "Épp a városba tartottam, már ráfordultam a kövesútra, mikor kigyulladt az az eros fény az égen, majd megvakított. Aztán valami felkapta az egész teherautót a levegőbe." "Elmondom mi történhetett. Valamilyen földönkívüliek rabolták el önöket. Ha sikerül kiderítenünk, hogyan kerültek ide, talán hazajuttathatjuk önöket." mondja Janeway. Noonan ekkor egy forgótáras pisztolyt varázsol elő a zakója alól, és célba veszi vele Janewayt: "Most pedig halljunk néhány hihető választ is!" Paris és Kim egy emberként ragadják meg fézereiket, de Janeway nyugalomra inti őket. "Biztosíthatom, ez volt az igazság." "Maga..." int Noonan a farmernek, "Jöjjön és szedje el tőlük azokat a fura fegyvereket." A farmer gyorsan begyűjti a három fézert, miközben Noonan Kesre pillant: "Maga meg idejön a többiekhez?" "Ez meg mi?" veszi ki Earhart a lány kezéből az orvosi trikorder, mikor az elhalad mellette. "Egy orvosi berendezés. Meg akartunk győzödni arról, jól vannak-e." válaszolja Kes, majd továbbmegy Janewayék felé. "Szóval... Hogy jutunk ki innen?!" kérdezi Noonan. "Chakotay hívja a felderítőket." szólal meg a parancsnok hangja a kommunikátorokból, mire az 'idoutazók' meglepetten kapják fel a fejüket. "Itt Janeway." "Kapitány, energia-felhalmozódást észleltünk a felszín egy pontján. Humanoid élőlények valószínűsíthetők a közelében, de valamiféle visszaverő-rendszerrel megbolondították a szenzorainkat. Jobb lenne ha visszatérnének." "Ez meg ki

volt?" kérdezi Noonan. "Chakotay parancsnok, a hajónkról." "Parancsnok, mi? Hát jó... Na ide hallgasson, parancsnok: jelenleg egy pisztolyt szegeznek a hölgy fejének. Lépjen kapcsolatba Washingtonnal, és tájékoztassa őket hogy az emberek a fogságunkban vannak. Személyesen csak J. Edgar Hooverrel vagyok hajlandó beszélni, különben nem látják őket többé! Kapnak egy órát!" "Kapitány?!" érkezik Chakotay meglepetésről árulkodó hangja. "Túszként tartanak fogva minket, parancsnok. Javaslom, koncentráljanak arra amit az úriember mondott." "Értettem. Chakotay kilép." üzeni a parancsnok a Voyager hídjáról, majd Tuvokra pillantva a liftek felé indul. "A teljes biztonsági személyzet jelentkezzen a raktérszinten!" adja ki a parancsot a vulcani, majd Chakotay nyomába ered.

Earhart egy kis kerek fémtokot halászik elő kabátja zsebéből, felnyitja, néhányszor megütögeti, majd meglepetten Noonanra pillant: "Az irányító nem működik." "Tudom hogy különösen hangzik amit az imént elmondtam, de... Tudom, volt idő mikor képtelenségnek tartották hogy egy nő átrepülje az Atlanti óceánt. ... Manapság az emberek a csillagok között utaznak... A galaxis tele van különböző lényekkel. ... Ez a fiatal hölgy például..." lép oda Janeway Keshez, "Nem ember. A népét ocampának hívják." Ezzel a kapitány oldalra fordítja Kes fejét, és félrehúzza a lány fülére igazított szöke fürtöket. "Vettem már részt néhány expedíción, melyek során láttam olyan embereket, akik sok furcsaságot műveltek a testükkel. De ez még nem jelenti azt hogy marslakók voltak." mondja erre Earhart. "A helyzet az hogy a dolog épp fordítva történt." jegyzi meg Kim, "A Marsot kétezer-százháromban gyarmatosította az emberiség." "Most már elég!" csattan fel Noonan, "A terem végébe mennek, és befogják a szájukat!" A felderítők szótlanul engedelmessékednek, behúzódva a hajóról származó terminál mögé, majd Janeway szinte arccal Earhartra pillant, aki elgondolkodva figyeli őket.

"A környezeti viszonyok bizonytalanná teszik a transzporterek célmeghatározó rendszerét, ezért gyalog kell mennünk." kezdi az eligazítást Chakotay az egyik raktérben, miközben Tuvok nehézfézereket oszt szét a biztonságiak között. "A barlangrendszerben szétszóródunk, és lezárunk minden kijáratot." veszi át a szót Tuvok. "Indulás!" adja ki a parancsot Chakotay.

"Azt hiszem, ez nem épp a legalkalmasabb időpont erre, Fred." jegyzi meg Earhart rosszállóan, mikor Noonan nagyot húz a zsebéből elhúzott lapos palackból. "Csak egy kis célzóvíz." vonja meg a vállát a férfi, majd körüljárja a sztázisfülkét.

"Iszogat már egy ideje, kapitány." súgja oda Paris Janewaynek, "Azt hiszem le tudnánk rohanni." "Elobb még szeretnék beszélni Earharttal. O valamivel megértőbbnek tunik. Talán meg tudom győzni." mondja Janeway, majd tesz néhány lépést a nem messze álló nő felé: "Miss. Earhart..." Earhart kíváncsian lép közelebb. "Szeretnék elmondani valamit. Ön mindig is példakép volt a számomra. Önnek köszönhetjük hogy nemzedékek óta vannak már női pilótáink." "Nemzedékek óta... Mit mondott, hogy hívják?" "Kathryn Janeway." "A parancsnok kapitánynak szólította. Minek a kapitánya?" "A Voyager nevé Föderációs csillaghajónak." jelenti ki büszkén Janeway. "Urhajónak? Vagyis olyanak ami az urben repül?" "Pontosan." "Lehetetlen. Ilyen csak a könyvekben van. H. G. Wells, Jules Verne..." "Talán másképp gondolja majd, mikor meglátja." "Meglátom? Miért, hol van?" "A felszínen. Ugyanis mi most körülbelül száz méternyire a föld alatt vagyunk. ... Ha velem jönne hogy megnézzük, beismerné hogy igazat beszéltem." "És ha ez csak egy csapda? Az emberek ott várhatnak a felszínen." tiltakozik Earhart. "Biztosíthatom, távol áll tőlünk hogy ártsunk önöknek. Azért ébresztettük föl magukat, mert segíteni akarunk." "Képzelve magát a helyembe, kapitány. Ha ön állna most itt, elhinné ezt a történetet?" "Valószínűleg nem." bólint Janeway, "Hadd mondjam el, mi történt miután eltűntek a Csendes óceán fölött. ... Sem önöknek, sem a gépeknek nem találták semmi nyomát, pedig sokáig próbálkoztak. Az évek múlásával sok elmélet született. Többek között egy olyan pletyka is, hogy a kormány pénzelte magukat, és az útjuk nem volt egyéb, mint egy kísérlet információk szerzésére a japánokról." "Ezt hol hallotta?" "Ma ez

már köztudott. Tudja, a japánok ezerkilencszáznegyvenegyben megtámadták Pearl Harbort, amivel egy újabb világháborúba kényszerítették az Egyesült Államokat. És ennek fényében másként kezdték értékelni a repülőútjukat. Egy titkos akcióként, aminek célja a japánok harci készségének felderítése." "Errol senkinek sem szabadna tudnia." mondja Earhart elhulve.

"Ezerkilencszázharminchében valóban nem. De ma már igen. Ma ez már történelem." "Támadt egy ötletem..." jön közelebb Noonan, "Miért nem zárjuk be őket egy ilyen izébe, hadd aludjanak egy kicsit, mint eddig mi. Ha nincs ellenség, gond egy szál se." "Mr. Noonan, azzal nem nyerne semmit. Kérem, csak vessen egy pillantást a hajónkra. Akkor be fogja látni hogy igazat beszélünk." mondja Janeway. "Mutassa csak meg hogy működnek ezek...!" rángatja odébb Noonan Janewayt, de Earhart megállítja: "Hé Fred! Talán elfelejtetted hogy még mindig nekem dolgozol?! És én kezdem úgy látni, hallgatnunk kéne rájuk. Talán mégis igazat mondanak. ... Ugyan kinek fájna ha utánanéznünk, tényleg létezik-e az a híres urhajó?" Ezzel a no elveszi Noonantól a pisztolyt. "Legalábbis annál jobb mint idebent ücsörögni, és azon vitatkozni, mi is történt valójában. ... Nos, ki akar jönni?" fordul Earhart a többiek felé. Azok zavartan nézelődnek egy darabig, végül a farmer szólal meg: "Én megkockáztatnék egy pillantást." "Esetleg még valaki?" kérdezi Janeway. "Én is ott leszek." mondja Noonan. "Kes és én maradunk a többiekkel, kapitány." mondja ekkor Paris. "Úgy tíz perc alatt jutunk fel a felszínre. Ne maradjanak le. ... Mr. Kim..." indul Janeway a kijárat felé.

"Mi a helyzet?" kérdezi Chakotay a Voyager elhagyása után nem sokkal megtorpanó Tuvokot, mikor az nézegetni kezdi a trikorderét. "Megint energiamintázatokat észlelek. Lehetséges hogy idegen élőlények. Valamivel előttünk." A csapat rövid időre megáll, a hátvédek visszanéznek a mögöttük hegyként magasodó Voyager-re, majd Chakotay jelére mindenki továbbindul. Felkapaszkodnak egy sziklaoromra, majd leereszkednek a túloldalon levo völgybe. "Valahol odafönt lehetnek." int Tuvok a következő hegyhát irányába. A következő pillanatban bíborszínű energiavillámok cikáznak át a csapat tagjai között, kisebb vulkánokat robbantva a talajban. A felderítők egy szempillantás alatt szétszóródnak, és a sziklás terep nyújtotta fedezékeket kihasználva próbálják viszonzni a lövéseket.

"Erre, tovább." mondja Janeway, miután egy kicsit kifújta magukat, kiérve a föld alá vezető járatból, a valamelyest borongósra váltott időjárású felszínre. "Mi ez a zaj?" figyel fel a farmer néhány éles sziszego-zümmögo hangra. Egy pillanat múltán lövések kezdenek záporozni körülöttük. "Fedezékbe!" kiáltja Janeway, megcélozva a legközelebbi alkalmas méretű sziklát. "Mondtam hogy ez egy csapda!" kiáltja Noonan, belökve Earhartot egy nagyobb bokor mögé, ám mielőtt ő is fedezékbe húzódhatna, egy lövés mellkason találja. "Frank!" kiáltja Earhart, és indulna hogy visszamenjen Noonanhoz, de Kim, akivel megosztja a fedezéket, visszatartja: "Maradjon itt!" Ezzel a zászlós kiugrik a bokros részen levo sziklák mögül, és néhány pillanat alatt bevonszolja Noonant maguk mellé. Janeway eközben igyekszik figyelni hogy honnan érkeznek a lövések, ám végül másra lesz figyelmes: két Csillagflotta-egyenruhát viselő alakot pillant meg úgy ötven méternyire, egy szikla mögött kuporogni. "Janeway hívja Chakotayt." "Hallgatom, kapitány. Ide szögeztek minket." Épp látom magukat innen. ... Lövöldözzenek egy kicsit, én meg elorenyomulok a bal oldalon. Megpróbálok a hátuk mögé kerülni." üzeni Janeway. "Rendben." nyugtázza az üzenetet a parancsnok, majd Tuvokkal együtt kifordulnak a szikla mögül néhány hosszan eleresztett lövés erejéig, majd felváltva hol az egyik, hol a másik oldalon ismétlik meg a dolgot, kellemetlen perceket szerezve ezzel a hegyoldalon rejtőző észrevehetetlen lövöldözőknek. Janeway nekiiramodik, és a nagyobb nyílt területeket elkerülve útnak indul fölfelé a hegyoldalon.

"Chakotay hívja a Voyager-t: tudnának egy kicsit segíteni?" "Itt Torres. Nem hinném. A célmeghatározó rendszer még mindig bizonytalanul működik. Nem lövöldözhetek csak úgy összevissza." "Akkor hozzák végre működésbe!" "Igenis, parancsnok." bontja a kapcsolatot Torres, mire Tuvok és Chakotay tanácstalanul összenéznek.

Janeway eközben sikerrel járt, már látja a legénységét tüz alatt tartó páncélos alakokat. Az egyik váratlanul megfordul, a kapitány pedig reflexből leteríti, mire a másik ketto is hátrapillant. "Tüzet szüntess, fegyvereket eldobni!" szól a kapitány, mire a páncélosok engedelmeskednek. "Most pedig

szép lassan megfordulnak." A két csillogó fekete ruhás alak végigméri Janewayt a sisakok szemnyílásán át, majd az egyikük megállapítja: "Maga nem briori." "Nem." hagyja rá Janeway. Földi vagyok." "Földi?" néz össze a két páncélos, majd a kisebbik termetű odabólint a nagyobbiknak. Ezzel mindketten felnyúlnak a rugalmas anyagból készült sisakok nyakrészéhez, kioldják a zárat, és hátrahúzzák az egész arcukat eltakaró sisakokat. Janeway pedig a következő pillanatban egy harmincöt-negyven év körüli, kissé kopaszodó férfival, és egy nála valamivel fiatalabb, rövid hajú nőt találja magát szemközt. "Mi is földiek vagyunk." mondja a férfi, mire Janeway lassan leereszti a fészert. "De a brioriknak dolgoznak... Olyan hajóik vannak mint nekik." mondja a férfi, de Janeway tiltakozva tartja fel a kezét: "Minden kérdésükre válaszolunk, de előbb a sebesültek... És nem lövöldözünk egymásra, rendben?" A férfi beleegyezően bólint, a nő pedig a földön heverő harmadik társukhoz siet. "Kathryn Janeway vagyok, a Voyager nevű Föderációs csillaghajó kapitánya. "John Evansville, o pedig a munkatársam, Karen Bellen."

"Súlyos, igaz? Nem fog rendbe jönni..." mondja Earhart a gyengélkedőben, a mozdulatlanul fekvő Noonant nézve. "Azért annyira nem rossz a helyzet." nyugtatja meg a Doktor, majd egy orvosi eszközt kér Kestol, összecsuksja a vizsgálóasztal diagnosztikai íveit Noonan mellkasa fölött, és megkezd a mellkas sebkezelését. Néhány másodperc múlva azonban bosszankodva pillant fel: "Nem reagál a kezelésre. Olyan magas a véralkoholszintje hogy megakadályozza a keringési rendszer stabilizálását. Megpróbálom kiegyensúlyozni a hatást." "Megmondtam hogy egyszer ebbe fogsz belehalni..." hajol közelebb Earhart az eszméletén lévő Noonanhoz. "Igaza van, doki... Hagyjon békében meghalni..." suttogja a férfi, mire a Doktor rosszállóan hümmelve egyet, tovább dolgozik. "De szeretnék még mondani valamit...Még ha négyszáz évet késtem is vele. ... Amelia... Szeretlek." "Fred... Miért nem szóltál soha egy szót se?!" kérdezi Earhart kétségbeesetten. "Mert férjnél vagy... Vagyis voltál. De o most már halott, és én azt akartam hogy megtudd, mielőtt... Megtértem a teremtomhoz." "Na kérem... Meg is volnánk." szól a Doktor, visszaadva az eszközt Kesnek. "Mivel?" fordul felé Noonan meglepetten. A Doktor válasz gyanánt visszasülyeszt a diagnosztikai íveket az asztal oldalába, Noonan pedig hitetlenkedve veszi szemügyre a mellkasát, ahol sebnek nyoma sincs: "Vagyis nem halok meg?" "Legfeljebb egy kicsit másnapos lesz, előbb-utóbb." vonja meg a vállát a Doktor, majd odébbáll. "Amelia... Felejtsd el gyorsan amit az imént mondtam... Megígéred?" "Fred... Már meg is tettem." mondja a nő elmosolyodva.

"Megzavarták a Harmincheteseket. Miért?!" kérdezi Evansville a tanácsteremben, az asztal túloldalán ülo Janewaytól és Chakotaytól. "Attól tartok, nem egészen értem." rázza meg a fejét Janeway. "Betörték a sírjukba! Elrabolták oket a szent kriptákból! Továbbá megzavarták a rádiójelet, amit olyan gondosan oriztünk." "Kapitány, azt hiszem Earhartól és a többiekrol van szó." mondja Chakotay. "Meséljen még a Harminchetesekrol. Ön is közülük való?" kérdezi Janeway. "Én a leszármazottjuk vagyok. A Harmincheteseket több mint tizenöt generációval ezelott hozták ide. A briorik." "Kik ezek a briorik?" kérdezi Chakotay. "Egy földönkívüli faj. Ezerkilencszázharminchétben több embert raboltak el a földről. Idehozták oket, és a rabszolgáikká tették. De a rabszolgák fellázadtak, megölték a briorikat, és elrabolták a felszerelésüket és a fegyvereiket. És életben maradtak! Most már több mint százezren vagyunk. ... A briorik soha nem tértek vissza. És most válaszoljanak: miért rabolták el a megmaradt Harmincheteseket a sírjaikból?!" "Nem raboltuk el oket. Hanem újjáélesztettük." mondja Janeway felállva. "Újjáélesztették?! Hiszen halottak!" "Nem. Az állapotot, amiben voltak, mi kriosztázisnak nevezzük. Ez egyfajta alvás, ami nagyon hasonlít a halálhoz." "Azt mondja, élnek?!" kérdezi döbbenten Evansville. "Igen." "A népem mindig is úgy tekintett a Harminchetesekre, mint emlékre az elodeik idejéből. Nemzedékek óta senki sem zavarta meg a nyughelyüket." "Mr. Evansville... Abban reménykedtünk, hogy megtaláljuk azt a hajót, amivel az elodeiket idehozták. Mert azzal talán gyorsabban visszatérhetnénk a Földre." "Sajnálom." rázza meg a fejét Evansville, "A briori hajót a rabszolgáladás alatt megsemmisítették. Semmi sem maradt belöle." Janeway reményvesztetten pillant Chakotayra, aki komoran lehajtja a fejét. "Kapitány... Sajnálom hogy ilyen hosszú út áll önök előtt. ... Hanem tudja mit? Az élet ezen a

bolygón... Nagyon szép. Három csodaszép városunk van, alig ötven mérföldnyire innen." "Nagyon szívesen megnézném oket." mondja Janeway kissé megvidámodva. "Én pedig nagyon szívesen megmutatom oket."

"És... Milyen gyorsan?" kérdezi Earhart, a kormányospultot vizsgálva ámulva. "Kilenc egész kilenczeted görbület. Vagyis nagyjából négymilliárd mérföld másodpercenként." válaszolja a mögötte álldogáló Paris. Ekkor Janeway, Chakotay és Evansville érkeznek a hídra. "Mr. Evansville meghívott bennünket az egyik városukba." újságolja Janeway, "A teljes legénységet. És persze... A Harmincheteseket." mutat Earhartra. Evansvillenek egy pillanatra elakad a lélegzete, majd kicsit közelebb lépve megkérdi: "Ön... Ön tényleg egy Harminchetes?" Earhart kérdőn Janewayre pillant, aki aprót bólint. "Azt hiszem, így is hívhatnának..." mondja a pilótano felállva. Evansville lassan kinyújtja felé a kezét, Earhart pedig határozottan megszorítja. "Megtiszteltetés lenne számomra megmutatni önnek a városunkat." mondja Evansville, mire Earhart vidáman bólint.

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. CsillagIdo 48975.1. Evansville nem túlzott mikor azt mondta, jó néhány dolog van itt amire büszkék lehetnek. Valóban nagyszerű élményekben volt részünk, amelyek... Elgondolkodtattak."

Kathryn a készenléti helyiség közepso, legnagyobb ablaka alatti kanapén ülve bámulja az odakint ragyogó, felhotlen, kék eget. A csengo hangjának hallatán sem fordul el a látványtól. "Igen, tessék." "Itt vannak a kért kárjelentések." érkezik Chakotay egy jegyzetfüzettel a kezében. "Köszönöm." veszi át Janeway a jelentést, majd nagyot sóhajtva visszafordul az ablak felé. "Valami baj van?" kérdezi Chakotay, "Kissé gondterheltnak látom, mióta visszatértünk a városból. Talán nem nyerte meg a tetszését?" "Meglehet, túlságosan is." "Ezt hogy érti?" "Egy virágzó, magasan fejlett kultúra létezik ezen a bolygón. Amit emberek hoztak létre. Ahogy keresztülsétáltunk a városon, olyan volt mintha... Otthon lettünk volna, a Földön." "Szinte már kísérteties." bólint Chakotay, leereszkedve Janeway mellé. "Evansville utalt arra, hogy bárkit szívesen látnának itt." "Mihez akar kezdeni?" "Azt hiszem ez egy olyan döntés amit a kapitánynak az egész legénységgel meg kell beszélnie." mondja Janeway felállva. "De ha túl sokan akarnak itt maradni..." "Tudom. Nem szavaztathatom meg a teljes legénységet minden alkalommal, de mégis... Messze vagyunk a Csillagflottától, és sok szabály és előírás aminek betartására neveltek, most szintén... Távolinak tunik. Lehet hogy én vagyok az egyetlen, aki haza akar menni? Csak én akarnám ennyire? ÉS ezt a nagyszerű legénységet én kényszerítem egy kilátástalan utazásra? A siker valódi esélye nélkül?" "Nincs egyedül." rázza meg a fejét Chakotay, "Én is haza akarok menni. És nem telik el úgy nap hogy ne hallanék valakit a Földrol beszélni." "De az emberek itt..." mutat ki Janeway az ablakon, a kék égre, "Egy új Földet teremtettek. Itt maradhatnánk. És segíthetnénk kiépíteni egy földi civilizációt a Delta Kvadránsban. ... Hát nem nagyszerű lehetőség ez? Nem kellene hálásnak lennünk a nekünk megadatott lehetőségért?" "Valóban csábító... De mikor eszembe jut, amint felkel a nap az arizonai sivatag felett... Vagy mikor egy ragyogó nyári napon a Mexikói öböl vizében úszom... Ahhoz képest mindez elhalványul. Haza szeretnék menni." "Százötvenkét férfi és no van a fedélzeten. Mi lesz ha a felük itt akar maradni? El lehet vezetni a Voyager-t hetvenöt emberrel?" "Kétlem. Becslésem szerint legalább száz ember kellene. Ha túl sokan akarnak itt maradni, mint itt ragadunk." Janeway hosszasan töpreng, végül így szól: "Tájékoztassa a legénységet hogy tizennégy nulla nullakor a kapitány bejelentést tesz közzé. ... Megérdemlik hogy ok maguk hozzák meg ezt a döntést." "Igen, kapitány." bólint Chakotay, majd a kijárat felé indul, magára hagyva a kétségek közt orlodo Janewayt.

"Már itt is vagyok." áll meg Neelix az étkezo egyik nagyobb asztala mellett, amelynél néhány harminchetes üldögél, egy nagy tálcával a kezében, "Elismerem, a huszadik századi földi ételek tekintetében nem vagyok valami tájékozott, de megtettem ami tolem telt." miközben Neelix felszolgálja a személy szerint készített fogásokat, elsoként a farmer szólal meg: "Nem tudom hogy vannak vele, de nekem tetszik itt. Jó a föld, kellemes az időjárás. Régi álmom volt egy igazi, nagy farmon gazdálkodni." "El kell ismernem, az itteni élet jobban tetszik mint a régi a Földön." jegyzi

meg Noonan. "Ahhoz képest igazi édenkert." bólogat a japán katona, "És sok japán is él itt. Azt hiszem, boldog lennék köztük." "Mint mindannyian. Igazam van?" kérdezi Noonan, Earhartra pillantva. "Nem is tudom..." mondja a nő nagyot sóhajtva, "Úgy értem... És ön, Mr. Neelix? Ön döntött már?" "Természetesen. Én itt maradok, Janeway kapitánnyal." mondja Neelix, majd közelebb hajolva, bizalmas hangon folytatja: "Nem is tudna már boldogulni nélkülem. Nagyon függ a segítségetől." "És a többiek? Sokan maradnak majd? Mit gondol?" kérdezi Noonan. "Nem, nem hinném. Legalábbis sokan semmiképpen. Habár most hogy így megkérdi... Nem is vagyok annyira biztos benne."

"Pont ön?!" mered Torres kimre hitetlenkedve, néhány asztallal odébb, "Szívesen itt maradna?" "Nem azt mondtam hogy maradni fogok, csak hogy megértem ha valaki emellett dönt. Az itteni emberek... Az otthonunkra emlékeztetnek. Rég éreztem már ilyet." "De... De a Csillagflottában szolgál! Mindig is az urbe vágyott!" "Persze, de... Az egész életemet, nap nap után, egy hajón eltölteni, egész a végéig... Nem egészen így képzeltem el." "Sokakat hallottam már így beszélni. Nagyon sokan gondolkodnak arról, itt kellene maradniuk." "És ön? Nem érez így?" kérdezi Kim. "Hazudnék ha azt mondanám, nem." vonja meg a vállát Torres, majd nagyot sóhajt.

Janeway a Voyager-tól nem messze álldogál, a briorik elhagyott bázisa felé vezető ösvény elején, háttal a hajónak. Ezért is nem veszi észre a közeledő Earhartot, aki csendben megáll mellette, majd így szól: "Kapitány... Mondták hogy itt találom. Remélem nem zavarok." "Egyáltalán nem. Miben segíthetek?" "Szeretném elmondani hogy mi... Azok akiket kiemeltek a sztázisból... Mind itt maradunk. Ezen a bolygón." "Meg tudom érteni." szippant mélyet Kathryn a friss levegőből. "Elismerem, a gondolat hogy az urben utazhatok... Sőt, talán még a hajót is megtanulhatom vezetni..." fordul Amelia a félig egy sziklaorom által eltakart Voyager felé, "Fölöttébb vonzó volt." "Én pedig örülök hogy megismerhettem. Azt hiszem, sok közös vonásunk van." "Eloszor nem is tudtam, mihez kellene kezdenem. Sokat beszélgettünk a dologról. De végül megértettük hogy az itt élő emberek valahogy... A részeink. Bizonyos értelemben mi vagyunk az őseik. Ezért közel érezzük magunkat hozzájuk." "Az a legfigyelemreméltóbb az itteni emberekben, hogy a földiekhez hasonlóan fejlődtek tovább... Fényévek tízezeivel elválasztva egymástól. És olyan kultúrát hoztak létre, amire büszkéek lehetnek. Egy világot, amiben már nem létezik a háború és a rosszakarat. Nem csodálkozom rajta ha itt akarnak élni. És azon sem fogok, ha a legénységem tagjai hasonlóképpen döntenek." mondja Janeway elkomorodva. "Mikor derül ki?" "Fél órán belül." sóhajt Kathryn, "Mindenkinek, aki itt akar maradni, a raktérben kell gyülekeznie. Pontban tizenöt órákor."

"Valószínű hogy Jarvin maradni akar." mondja Chakotay, Janeway mellett ballagva a Voyager egyik folyosóján, "Miért pont ő?" "Még a többi Maquisnál is kutyábbul érezte magát egy Csillagflotta hajó fedélzetén. És szerelmes egy nőt a kvantummechanikai részlegen. Miért ne maradnának, és alapítanának családot?" "Én pedig Baxterre számítok feltétlenül." "Baxter? Walter Baxter?!" "A kockázat élteti, igazi kalandor. Egy új élet kialakítása ellenállhatatlan kihívás a számára." "Ot pedig nem szívesen veszténém el." sóhajt Chakotay, "Nagyszerű ember." "Én pedig Jarvint. ... Senkit sem akarok elveszteni!" mondja Janeway kétségbeesetten, "Sajnálom, miután már ennyi mindenen keresztülmentünk." Ekkor megérkeznek a gyülekezőhelyül kijelölt raktér ajtaja elé, így megállnak. "De meg nem tiltom senkinek. Senkinek. Ha maradni akar... Legszívesebben nem mennék be oda." Chakotay bátorítóan Kathryn vállára teszi a kezét: "Bármi lesz is... Sikerülni fog. Csak erre gondoljon." Janeway bólint, majd kihúzza magát, előre lép. A biztonsági ajtó nyitószenzora érzékeli az előtte megálló testet, a jellegzetes hangú mechanizmus felbúg, és a vaskos ajtószárnyak széthúzódnak. Mögöttük pedig ott sorakozik... Néhány polc, tárolótartály és konténer. És más semmi. És senki. Kathryn meghatottan áll egy darabig az üres raktérben, majd a mögötte várakozó Chakotayra pillant, aki halványan mosolyogva figyeli a kapitányt.

"Kapitány a hídon!" húzza ki magát Tuvok, mikor Janeway és Chakotay kilépnek az egyik turbóliftból. A többi jelenlévő is vigyázzba dermed a posztján, a kapitány felé fordulva. Janeway

szeretetteljes pillantást vet mindegyikükre, majd így szól: "Minden részlegnek: felkészülni az indulásra! Mr. Tuvok, kék készültség. Miss. Torres, agrav-hajtóművet beüzemelni!" "Hajtómű elokészítve." "Mr. Paris, tehetetlenségi tompítókat repülési kiegyenlítésre! Impulzushajtóművet elokészíteni." "Igenis, asszonyom." "Minden szint és részleg visszajelzett, felszállásra kész." jelenti Kim, miközben Janeway helyt foglal a Nagy Székben. "Akkor induljunk! A felszállást engedélyezem." bólint Janeway örömtől ragyogó arccal.

Earhart, Evansville és Noonan a közeli hegyoldalból figyelik amint a Voyager légköri hajtóművei felkavarják a port a hajó hasa alatt. A hajó lassan emelkedni kezd a vibráló levegőforgatag párnáján, majd kecses ívben elfordul, és méltóságteljesen emelkedni kezd a felhotlen égbolt ragyogó kékje felé.

17. Initiations – Beavatás

"Chakotay parancsnok magánnaplójába. CsillagIdo 49005.3. A kapitány a rendelkezésemre bocsátott egy siklót, hogy végrehajthassam a pakra szertartást, az apám halálára emlékezve."

Chakotay megállítja a siklót, valahol a mélyurben, majd a másodpilóta üléséről felvett szent csomaggal hátrasétál a távolsági sikló hátsó részébe, és letelepszik a földre. Lassan kibontja a csomagot, kezébe veszi az abban rejtőz, sötét színű, legömbölyített, faragásokkal díszített követ, és így szól: "Akoche moia. A mai imámmal apámhoz szólok. Bár csontjai innen messze nyugszanak, talán van itt egy szellem, ezen a névtelen helyen, aki eltalál hozzá, és megtiszteli imámmal."

"Ott van, látod?" fordul el egy kazon egy monitortól, amin egy Csillagflotta-sikló látható. "Meg kell mutatnunk nekik, mivel kell fizetniük ha engedély nélkül törnek be a területünkre." lép közelebb egy másik kazon. "Én intézem el!" mondja egy harmadik, de az előtte szóló megállítja: "Várjunk... Engedjük át Karnak." "Még nincs rá felkészülve!" "Hetek óta könyörög már hogy adjunk neki esélyt a névszerzésre." "Tényleg azt hiszed hogy el tud boldogulni vele?!" Talán te biztos voltál benne, mikor elvállaltad az első feladatot, Haliz? Szólj neki! Mondd meg hogy ma jött el a napja. Ma van a napja hogy Ogla legyen belőle!"

Chakotay törökülésben, egyenes derékul ül a sikló utasterében, lehunyta szemmel meditálva. A jármű váratlanul megrázkódik, mire a parancsnok a vezérloput felé fordul: "Számítógép, jelentést!" "A siklót féztartalát érte. Jelentős energiacsökkenés a hátsó pajzson." szól a számítógép, mire Chakotay gyorsan összehajtogatja a szent csomagot. "Forrása?" "Egy kazon hajó, 195.6 irányban." Chakotay a pilótaülésbe veti magát, miközben a siklónál nem sokkal nagyobb kazon hajó felzárkózva folytatja a lövöldözést. "Számítógép, csatornát a kazonokhoz! ... Itt Chakotay parancsnok a Voyager Föderációs csillaghajóról. Miért támadtak rám?" "Mert a Kazon-Ogla felségterületére lépett, föderációs!" jelenik meg egy fiatal kazon a kommunikációs monitoron. "Errol nem volt tudomásom, nem ellenséges szándékkal érkeztem. Kapcsold ki a fegyvereit, én meg már itt sem vagyok." "Nem léphet le csak úgy miután megsértette a felségterületünket!" "Figyelj fiam... Az anyahajóm itt van a közelben..." "Nem vagyok a fia, föderációs! A kivégzője vagyok!" A sikló a következő pillanatban újra megrázkódik, a kapcsolat pedig megszakad. "Chakotay hívja a kazon hajót: most aztán jól figyelj! Semmi kedvem harcolni, de ha nem hagyod abba a lövöldözést, vissza fogok lőni." A válasz egy lövés formájában érkezik, mire Chakotay feltölti a fézerbankokat, és felgyorsítja a siklót. A szinte már klasszikus vadászhurok-manóver végén a kazon hajó a sikló elé kerül, Chakotay pedig becélazza ellenfele járművét: "Chakotay a kazon hajónak: bemértem a hajtóműmagodat. Ez az utolsó figyelmeztetés. Hagy fel a támadással, különben megsemmisítem a hajódat." A kazon hajóról két kicsin fotontöltet válik le, és néhány pillanat múltán becsapódnak a sikló elülső pajzsán. "Hát jó..." morogja Chakotay, "Ha mindenképpen ezt akarod..." Ezzel korrigálja a hajó pozícióját, majd két hosszú lövéssel a sikló két oldalán elhelyezett fézerekből, mozgásképtelenné teszi a kazon hajót, ami olvadt fémet és fehér gázokat eregetve az urbe, stabilizálatlanul sodródni kezd. "Chakotay hívja a kazon hajót: hallasz engem? ... Számítógép, észlelhető életjel a kazon hajón?" "Pozitív. Egy élőlény észlelhető." "Kazon hajó! A hajtóműmagod fel fog robbanni, legfeljebb harminc másodperced van hogy elhagyd a hajót. Ha van a fedélzeten mentőegység, azonnal indulnod kell!" Válasz nem érkezik, ám a kazon hajó hátsó részének anyaga lassan narancsvörössé hevül. "Számítógép, bemérni az életjelet! Sugárzásra felkészülni." "Bemérés folyamatban... Bemérve. Sugárzás." jelenti a számítógép, majd mire Chakotay hátrafordul az utaster felé, a padlón fekvő már meg is jelenik a fiatal kazon mozdulatlan teste. Chakotay visszafordul a muszerpult felé, majd miután végignézte a kazon hajó előre jelzett pusztulását, a Voyager-t próbálja hívni. Mikor többszöri kísérletre sem kap választ, ismét a számítógéphez fordul: "Állapotjelentést!"

"A távolsági kommunikációs rendszer, az oldalsó szenzorok, és a hátsó pajzs üzemképtelen."
"Csodás..." morogja Chakotay, majd visszafordul a kazon felé: "Üdvözöllek a fedélzeten."

"Nem érzem úgy hogy akár foszakácsként, akár hangulatfelelosként különösképp jó eredményeket érnek el..." mondja Neelix a készenléti helyiségben, miközben egy tálkát helyez el az ablakok alatt ülo Janeway elotti asztalon. "Szerintem pedig igen hasznos munkát végez, Neelix." "Nos, ha ön így látja... De..." "El sem tudom képzelni, hogyan jutott volna túl Aiala hadnagy a gyerekeiktől való elszakadáson..." "Szörnyen hiányzik neki a két fia... Megtettem amit tudtam..." "És az ön által feltálat fogások..." folytatja Janeway, kivéve egy barna falatkát a tálból, majd kíváncsian rágcsláni kezdi, "Majdnem... Mindig a nap fénypontját jelentik." "Kapitány... Ön mindig tudta mivel vehet le a lábamról... Nagyon köszönöm. ... Nos, mikor csatlakoztam önökhöz..." Neelix megigazgatja a közeli asztalon álló képet, majd folytatja, "Szóval mikor csatlakoztam, megígértem hogy önök mellett leszek minden nehézségben. Vezetoként, stratégaként, kutatóként..." "Igen?" bólint Janeway, remélve hogy félbeszakíthatja a hosszúnak ígérkezo felsorolást. "Kissé... Mellozöttnek érzem magam. Felvehetném a versenyt a legjobbakkal a hajón..." "Nem hívták meg a holodeckben tartott védelmi szimulációra, igaz?" "Nem..." bólint Neelix, de mielőtt folytathatná, Tuvok hangja szólat meg az interkomból: "Kapitány, szükségünk lenne önre a hídon." "Azonnal megyek." válaszolja Janeway, majd Neelixre pillant: "Legközelebb meg fogják hívni. És most, Mr. Neelix, kérem kísérjen el a hídra." "Igenis, uram. Ööö... Asszonyom... Kapitány!" "Útra készen állunk." fogadja Tuvok a hídra lépo Janewayt, "Viszont Chakotay parancsnok még nem tért vissza." "Próbálta hívni?" kérdezi Janeway Kimet. "Minden csatornán. Semmi válasz." "Mikor hallottunk felole utoljára?" kérdezi Janeway némiképp aggodalmasan. "Valamivel több mint hat órája." válaszolja a posztjára visszatért Tuvok. Janeway a kormányospulthoz siet, és lehív néhány adatot: "A repülési terve alapján nincs messze. Megkeressük. ... Minden felderítóosztag térjen vissza a felszínrol! Mr. Paris, készítse elo a siklót követo útvonalat."

"Hogy kerültem ide?!" kérdezi a megbilincsel kazon, mikor magához tér a sikló padlóján. "Nincs mit." fordul felé Chakotay. "Mi?!" "Az embereknel így mondják. Ha valaki megköszöni hogy megmentettem az életét, azt mondom, nincs mit." A kazon talpra küzdi magát, és a háta mögött összebilincsel kezei ellenére Chakotayra ront. A parancsnok elkapja a fiú vállait, és leülteti az utastér oldalán húzódo ülésre: "Örölnék ha abba hagynád végre. Megígérem, amint visszatérünk a Voyager-re, hívjuk a legközelebbi kazon hajót, és elengedünk." "Hagynia kellett volna hogy meghaljak." sziszegi dühösen a kazon. "Nem szoktam gyerekeket öldösni." "Figyelem. Ismeretlen hajó közeledik 022.8 irányból." szól figyelmeztetően a számítógép, mire Chakotay visszasiel a pilótaüléshez. "Hogy hívnak, fiam?" kérdezi, miközben változtat a repülési irányon. "Mi?!" "Mi a neved?" "Miért akarja tudni a nevem?!" "Mert meg akarom mondani nekik hogy a fedélzeten vagy..." mondja Chakotay, kipillantva a sikló fölé hegyként tornyosuló kazon anyahajóra. "Karnak hívnak." "Számítógép, nyisson csatornát! ... Kazon hajó, a fedélzeten van egy fiatalember, akit valószínűleg ismernek. A neve, ha jól értettem, Kar. Úgy tizenhárom éves lehet. Szeretném ha a fedélzetre vennék, mielőtt visszatérek az anyahajómra." Mivel a kazonoktól semmi reakció nem érkezik, Chakotay így szól: "Számítógép, megerosítést! Nyitva van a csatorna?" "Megerosítem. Az adást fogták." "Beszélj velük. Mondd hogy jól vagy." fordul Chakotay a boldogtalan arccal üldögélo kazon felé. A sikló a következő pillanatban megremeg, és zöldes fény árad be az ablakon. "Figyelem. A kazon hajó vonósugarat használ." "Teljes vészmeghajtás! Elszakadni!" "Parancs nem végrehajtható. A vonósugár tartóereje meghaladja a hajtómuvek által leadható teljesítményt." "Bevontatnak..." mondja Chakotay. "Öljön meg." szól Kar. Chakotay rosszalló pillantást vet a gyerekekre, majd visszafordul a muszerek felé. "Kérem!" mondja Kar, megállva a pilótaülés mögött. "Miért akarsz ennyire meghalni?" fordul felé Chakotay. "Mert van rosszabb is mint az ellenség kezétol meghalni." sziszegi Kar, a közeledo kazon hajóra nézve.

"Ha vetnek egy pillantást a távolsági szenzorokra, találni fognak egy sokkal nagyobb hajót is!" tiltakozik Chakotay, miközben egy kazon, Karral együtt berángatja egy nagyobb terembe, "Az a Voyager, és biztosíthatom, keresni fognak engem!" Az egyik kazon távozik, a másik pedig akit Haliznak hívnak így szól Kar felé nézve: "Mondtam hogy még nem vagy alkalmas." "Azt még megértem hogy én miért vagyok itt... De o?!" szól Chakotay a távozni készülő kazon után. "Készen álltam, Haliz! Kész voltam megölni ot, vagy meghalni!" tiltakozik Kar, "Ez a tökfaj a bunös, ez a... Föderációs! Aki még ahhoz sem elég bátor hogy megölje az ellenfelét! ... Inkább megmentett azzal a transzporter nevé szerkezettel. ... Mint korábban a Nistrimek és Relorák területére, most hozzánk is betörték! Egyenruhában pompáznak, és büszkén hirdetik a Föderációjuk feljebbvalóságát! Tiszteletlenek, úgy csinálnak mintha az övék lenne az urnek ez a része. Pedig a miénk!" áll meg Kar Chakotay előtt, az azonban egykedvűen pillant rá. "Megpróbáltam megölni, Haliz!" siet vissza Kar a felnőtt kazon elé, aki szó nélkül pofon vágja, de úgy hogy a gyerek a padlón köt ki. Chakotay megindul Haliz felé, mire az egy lépést tesz a valamivel odébb várakozó fegyveres or irányába, Chakotay pedig ezt látva megtorpan. "Beszélni akarok Razikkal!" mondja Kar, talpra küzdve magát, "Mondd meg neki hogy azonnal látni akarom!" "Kicsoda Razik?" lép közelebb Chakotay a fiúhoz, de az ügyet sem vet rá. "Mondja meg annak a Raziknak hogy Chakotay parancsnok akar vele beszélni!" fordul ekkor Chakotay Haliz felé. "Mire készül?" kérdezi Kar. "Ez a Razik a jelek szerint a vezetőjük. És azt remélem, vele lehet értelmesen beszélni." Kar alaposan megnézi magának Chakotayt, majd nevetésben tör ki. Odasétál az egyik falon látható megfeketedett fémdarabhoz, majd így szól: "Látja ezt itt? Ez egy Nistrim fregatt maradványa. Az az ember pusztította el akivel beszélni akar! Több mint száz embert ölt meg egymaga. Azelőtt csak Rah volt a neve. De most Jal Raziknak nevezik! ... Ez a fegyverős egy Reloráé volt. Egy Oglá ölte meg pusztán kézzel. Hali volt a neve. Ma Jal Haliznak hívják! O most az egyik legdicsőbb harcosunk. ... Itt ez a karperec. Akié volt, megölte a bátyámat. A bátyámat, Jal Kenellt! Azzal érdemelte ki az Oglá nevét, hogy bátran halt meg a harcban! De én... Én már nem kapok nevet, sem élve, sem holtan. És ezt csak magának köszönhetem."

"Közeledünk Chakotay utolsó ismert helyzetéhez." jelenti Paris. "Minden gépnek állj! Teljes letapogatás, Mr. Kim." szól Janeway, odasietve a műveleti tiszt pulthoz. "Egy roncsfelhő észlelek. Főleg duranium, de van magnezit, és elektrokerámia. És széntartalmú molekulák." jelenti Kim. "Híd hívja a gépházat: roncsokat fogunk a fedélzetre venni, készüljenek teljes kivizsgálásra!" üzeni Janeway. "Sugárzás befejezve." szól Kim néhány másodperc múlva. "Kapitány, egy ionnyomot észleltem, ami innen indul ki." jelenti Tuvok. "Chakotay siklója?" kérdezi Janeway reménykedve. "A nyomok nem Föderációs meghajtórendszerre utalnak." rázza meg a fejét Tuvok. "Akkor mégis mire? Valaki szétlőtte Chakotay siklóját, aztán lelépett?!" kérdezi Paris ingerülten. "Feltételezés, Mr. Paris. De ez az egyetlen nyom, ami összeköttetésbe hozható Chakotay parancsnok eltűnésével." fordul felé Janeway. "Beállítom az irányt." bólint Paris. "Jóváhagyva." bólint a kapitány.

Chakotay kíváncsian pillant az elötte elvonuló zord tekintetű kazonra, aki a nem messze álló Karhoz megy, és megáll előtte: "Hello Kar... Nem gondoltam hogy még egyszer így kell lássalak." "Nem az én hibám, az a technikájuk miatt van!" mutat Kar Chakotayra. "Ne gyere kifogásokkal, Kar. Egy Oglá számára kifogás nem létezhet." "Nem. Nincsenek kifogások." "Megbocsátok neked." "Ne..." tiltakozik Kar, miközben a kazon magához öleli. "Ma este az én asztalomnál eszel." mondja a kazon, majd egy or érkezik a fiúért, és elvezeti. "Miért kegyelmezett meg neki? Ez nem túl hatásos módja a háborúnak." fordul a kazon Chakotay felé. "Én nem állok háborúban magukkal." "Bár én is mondhatnám ugyanezt." "Nem ismerjük az urnek ezt a részét. Ha tudomásunk van róla hogy ez a terület a Kazon-Oglá birtoka, meg sem közelítjük a határait." "Sajnálatos módon a határok errefelé napról napra változnak. A térképeknek se sok hasznát venni. Komoly gondot okozott nekem..." sétál odébb a kazon. "Ha megöl engem, szép kis trófea lehetett volna az egyenruhám, igaz?" "Az egyenruhája még nem vészett el a számunkra. Meglehet hogy maga nem érzi úgy hogy háborúban áll velünk, Chakotay Föderációs parancsnok, de fenyegetést jelent a számunkra. Túl sokáig harcoltunk

hogy függetlenek lehessünk az egyenruháktól, olyanoktól mint a magáé." "Más egyenruháktól talán. De nem az enyémtől." "Az egyenruhájuktól... A Törvényeiktől... A technológiájuktól... Nem látjuk örömmel magukat errefelé." mondja a kazon fenyegetően, majd a kijárat felé indulva odaszól az egyik ornek: "Hozzatok neki valamit enni. A kivégzés ma este lesz."

"Nos?" siet be Janeway a gépházba, ahol Torres épp egy nagyobb roncsdarabot vizsgál. "A maradványok nagyrészt poliduranitból vannak, ami nem jellemző a Föderációs hajókra." "Tehát nem Chakotay siklója semmisült meg." mondja Janeway. "Egy kazon hajó volt." rázza meg a fejét Torres.

"Hamar belerángatják a gyerekeiket..." jegyzi meg Chakotay, mikor Haliz, visszatér néhány tizenkét-tizenöt év közötti fiúval. "Amint képesek megvédeni a húgaikat." mondja Haliz. "Eloszor látnak embert... Hát nézzenek meg jól. Nem látnak gonosztságot a szememben. Egy olyan faj tagja vagyok, ami nem akar ártani..." "Elég!" mondja a kijárat felől érkező másik kazon, újabb gyerekeket vezetve a terembe. "Tudom, Razik, azt akarja hogy a gyerekek gyűlöljenek. Én pedig azt hogy az első benyomásuk a földiekrol, kedvezo legyen." "Azért hoztuk ide őket hogy megtanulják, mit jelent kazon férfinak lenni. ... Ismeritek Kart... Együtt tanultatok harcolni, nem igaz?" kérdezi Razik, előrébb vezetve a kegyvesztett fiút, "Azért indítottuk útnak hogy megölje ezt az embert, és ezzel kiérdemelje az Oglá nevét. De kudarcot vallott. Ezért még akkor sem kaphat nevet, mikor meghal. Ki akarja megölni ezt az embert?" kérdezi Razik, elhúzva egy fézert, "Ki áll készen rá?" A fiúk egyként nyúlnak ki a fegyverért. "Hát ilyen az első benyomásuk magáról, föderációs." mondja gúnyosan Razik, "Büszke vagyok rátok. Mindannyian meg fogjátok kapni az esélyt. De ma nem ezért vagyunk itt. Hanem hogy megtanuljuk, mi az ára annak ha valaki kudarcot vall a harcban." folytatja Razik, miközben Chakotay elé áll, és futólag karra pillant. "Fogja." nyújtja oda a fézert Chakotaynak. "És mit kezdjek vele?" "Ölje meg Kart, ahogy azt már a harcban meg kellett volna tennie." "Azt akarja hogy ölje meg egy gyereket... A többi gyerek előtt... Mit akar ezzel?!" "Egy fontos leckét adok nekik... Azzal hogy miután megölte őt, szabadon engedem. Ha azt hiszi, örömmel fogom végignézni barátunk, Kar halálát, nagyon téved. Túl sok Oglát láttam már meghalni ellenségeink kezétől. Ez majd ráébreszti őket hogy a harcban nincs második lehetőség. Ezért vár Karra a halál." "És ha nem engedelmeskedem?" A kazon erre csak mordul egyet, mire Chakotay a fegyverért nyúl, azonban elejti, mikor Razik a kezébe pottyantja. Lehajol érte hogy fölszedje, majd mikor a kezébe veszi, egy villámgyors kitöréssel felökleli Razikot, és mire a jelenlevők közül bárki moccanhatna, már mögötte térdel, a fézert a kazon nyakához nyomva. "Vissza akarom kapni a siklómat." "Azt hiszi, el tud menekülni azzal a kis hajóval?!" kérdezi Haliz, fegyvert szegezve Chakotayra. "Ezt a kockázatot vállalom. És maguk?" "Hagyjátok futni a gyávé." mondja Razik, "Készítsétek elő a siklót." Chakotay erre felrángatja Razikot, majd a kijárat felé kezdi vonszolni, közben Karra pillant: "Nem jössz? Attól tartok itt nem vár rád valami fényes jövő." "Inkább meghal, mintsem magával meneküljön, föderációs." morogja Haliz, de a jelek szerint téved, a háta mögött álló Kar ugyanis térdhajlaton rúgja, és míg Haliz az egyensúlyát igyekszik visszanyerni, a fiú elszedi tőle a fegyvert, és csatlakozik Chakotayhoz: "Ha itt maradnék, név nélkül halok meg. Márpedig Razik azt mondta, ez a gyávék sorsa." "Azért nem kapsz nevet ha a Föderációhoz menekülsz, Kar!" mondja dühösen Razik. "Talán nem... De meg kell ragadnom a lehetőséget!" Chakotay tovább rángatja Razikot a kijárat felé, Kar pedig kicsit lemaradva fedezi őket. "Megmutatom hogy kell kikapcsolni a fegyverzetet." kiált hátra Kar, miközben kihátrálnak a teremből. "Razik rendbe fog jönni?" kérdezi Kar a másodpilóta székéből, miközben a sikló teljes sebességgel távolodik a kazon anyahajótól. "Kábítórá volt állítva, ne aggódj." A sikló ekkor megrázkódik. "Nem tartott nekik valami sokáig rendbe szedni a fegyvereket." morogja Chakotay, "Számítógép, görbületi hajtóművet elokészíteni!" "Nem. A hajó alacsonyabb sebességnél nehézkesen manőverezik. Megpróbálhatjuk lerázni őket." "Te vagy a fonék..." mondja Chakotay, törölve a görbületi készenléte. "Ismerem a pajzsfrekvenciát. Akár még ki is tudnánk lőni őket." mondja Kar. "Az ilyesmi jól jön egy igazi harcban, de én most jobb szeretnék élve távozni, anélkül hogy bárkit meg kellene ölnöm." "Jobban szeretne inkább alvás közben meghalni, vénemberként?!" "Nem lenne

kifogásom ellene." von vállat Chakotay, "Számítógép, állapotjelentést!" "A hátsó pajzs hatvanhárom százalékon." "Így nem fog menni." rázza meg a fejét Chakotay, "Számítógép, keressen 'M' osztályú bolygót!" "Van egy 'M' osztályú hold 108.18-as irányban, távolság egy egész kilenczized millió kilométer." "Az a Taron. Ott folytatják az Oglák harci kiképzését." "Van ott most valaki?" kérdezi Chakotay, mire Kar megrázza a fejét. "Számítógép, irány a hold!"

"Figyelem, a hátsó pajzs átszakadt. A törzs épsége veszélyben van." jelenti a számítógép a sokadik találat után. "Számítógép, távolsági sugárzásra felkészülni, két személy felszínre sugárzásához!"

"Sugárzás nem javasolt. A hold kívül van a biztonságos hatósugáron."

A távolsági sikló kisült pajzsokkal, a hátsó falként is szolgáló beszállórámpán sötétlo, égett, izzó peremu mélyedéssel, stabilizálatlanul pörögve zuhan a hold felé, nyomában a kazon anyahajóval, ami egyelőre beszüntette a tüzelést.

"Kapitány, az ionnyom kezd szétszóródni." jelenti Tuvok. "Minden gépnek állj!" szól Janeway a híd hátsó részén levo általános terminálok mellől. "Roncokat észlelek. Duranium, magnezit, szén... Egy újabb hajó maradványai." mondja Kim. Janeway nagyot sóhajt, majd a gépházat hívja: "Torres hadnagy, újabb roncsokat veszünk a fedélzetre." "Értettem." "Sugárzás folyamatban." jelenti Kim. Torres döbbenet bámulja az elotte levo állványon megjelenő, tépett szélű fémdarabot, de főleg az azon látható jellegzetes árnyalatú vörös sávot. "Torres hívja a hidat: a minta megérkezett." "Jelentse amint talált valamit, B'Elanna." üzeni Janeway. "Máris találtam valamit. Ez Chakotay siklójának egy darabja."

Néhány sötét tollazatú madár köröz reménykedve a napsütötte sziklaháton mozdulatlanul hevero két test fölött, ám a jelek szerint le kell mondaniuk az ingyen lakomáról, Chakotay és Kar ugyanis lassan mocorogni kezdenek. Chakotay a kazonoktól zsákmányolt fézerrel a kezében ül fel, egy gyors pillantással felmérve a terepet. "Sikerült..." állapítja meg Kar, felvéve a tole nem messze hevero másik fegyvert. "Pedig a számítógép erosen tiltakozott. De azt nem mondta hogy teljességgel lehetetlen." von vállat Chakotay, "És ha szerencséd van, Razik azt fogja hinni hogy meghaltál a robbanásban. És talán mégis megkapod a neved, hiszen harcban haltál meg. "Harcban?!" csattan fel Kar, "Ez nem volt harc! Még csak vissza se lottünk! Most meg itt ragadtam. Magával..." "Igen, itt ragadtál, velem." bólint Chakotay vidáman, "Én meg veled. Mert, bár fogalmam sincs miért fárasztom magam ezzel, de megint megmentettem az életed. Ha ez nem tetszik, ám legyen. De örülnék ha legalább nem éreztetné velem folyton." "Nem is..." csattan fel Kar ingerülten, de Chakotay letorkolja: "Fogd be a szád!" Kar dühösen arrébb megy pár lépést, Chakotay pedig eloveszi a kazonok által nála hagyott trikordert. "Találnunk kell valami menedéket, ez a meleg elviselhetetlen. Valami javaslat?" Kar unottan kinyújtja fézert tartó kezét egy irányba, mire Chakotay elégedett pillantást vetve rá, elindul: "Úgy látom lassan kezdjük megérteni egymást." "Nem tudja mit csinál." jegyzi meg Kar, mire Chakotay visszafordul: "Mit mondtam az elobb?!" A kazon erre felemel egy ökölnyi követ, majd mielőtt eldobná a Chakotay által megcélzott átjáró irányába, ami keresztülvezet a sziklák között, mintegy mellékesen így szól: "Fedezékbe." Chakotay meglepetten pillant Karra, de a következő pillanatban hasra veti magát, mikor a kö földet érésének helyére egy zöld energiasugár csapódik be az átellenben levo szikla oldalából. "Ez meg mi az ördög volt?!" "Egy protonsugár. Tele van velük a környék. Meg biomágneses csapdákkal és robbanótöltetekkel." mondja Kar útnak indulva az egyik sziklaháton, "Hiszen mondtam. Itt harci kiképzés folyik. Tavaly én is voltam itt, Razikkal." "Akkor jól ismered a környéket..." "A mi területünkön van. És ha valóban meg akarja élni a békés öregkort, jobb ha azt teszi amit mondok." "Azt hiszem az imént megmentetted az életemet. Még ketto, és kiegyenlítettél."

"Befejeztem a roncsok vizsgálatát, de nem találtam emberi maradványokat." mondja a tanácssterem monitorán látható Doktor, a maradványokkal elárasztott gyengélkedoben. "Tehát Chakotay nem halt meg a robbanásakor..." mondja megkönnyebbülve Janeway. "Így van." bólint a Doktor. "Ez ma az elso jó hír. Köszönöm, doktor." "Örömmel. ... De... Megkérne valakit hogy sugározzák vissza ezt a

sok szemetet a raktérbe? Tele van vele a labor!" morgolódik a hologram, arrébb dobva néhány útjában lévő darabot. "Természetesen, Doktor." bólint Janeway, majd bontja a kapcsolatot, és az asztal körül ülő többiek felé fordul: "Tehát, ha Chakotay parancsnok nem volt a siklóban, akkor hol van most?" "A roncsok szétszóródási mintája alapján, meghatároztuk a irányt, amerre Chakotay a robbanás előtt repült. Egy, a rendszerben lévő 'M' osztályú hold felé tartott." mondja Tuvok. "És olyan visszamaradt energiát észleltünk a roncsok között, amely nem a robbanásból származik." teszi hozzá Kim. "Vagyis lehet hogy le tudtak sugározni a holdra?" kérdezi Janeway. "Letapogattuk a holdat, de eros radiotermikus zavarokba ütköztünk." mondja Tuvok. "Radiotermikus zavarok?" kérdezi Janeway meglepetten. "A jelek szerint föld alatti forrásokból származnak. Gondosan álcázott fegyverrendszerek... Fézerek, eroterek, protontöltet-vetok..." sorolja Torres. "Kazonok." jelenti ki Kes, mire mindenki felé fordul, "Mikor a foglyuk voltam, láttam hogyan helyeznek el ilyen fegyvereket." "Gondolom, valamiféle önvédelmi egységek." veti fel Neelix. "Tehát lehet hogy a hold egy kazon erodítmény?" kérdezi Janeway, megállva a talaxiai mellett. "De az is lehet hogy gyakorlótér." mondja Kes. "A kazonok hatékony oktatási módnak tartják az élesloszer alkalmazását." jegyzi meg Neelix. "Mivel egyelőre semmi sem utal ennek az ellenkezőjére, tegyük fel hogy Chakotay él, és azon a holdon van. Mr. Kim, állapítsák meg a sugárzás legvalószínűbb helyét. ... Hadnagy, mi ketten vezetjük a felderítőosztagot." "Ahogy óhajtja, kapitány." áll fel a megszólított Tuvok, "De szeretnék rámutatni arra hogy a radiotermikus zavarok következtében el leszünk vágva a hajótól." "Lehet hogy tudnék készíteni egy megfelelő szűrőáramkört. De ahhoz kellene pár óra." mondja Torres, de Janeway megrázza a fejét: "Túl sok idő. De azért fogjon hozzá. ... Neelix, Kes, önök a kazon-szakértők. Kes, velünk jön. Neelix, azt mondta, mellozóttunk érzi magát. Most itt a lehetőség. Mr. Parissal önök vigyáznak a hídra. Arra az esetre ha kazonok bukkannának fel." "Ne aggódjon, kapitány. Sakkból fogom tartani a kazonokat!" jelenti ki magabiztosan Neelix. Janeway megnézi magának a talaxiait, majd futólag Parisra pillant, végül berekeszti az eligazítást.

Chakotay, trikorderrel a kezében járja a félhomályos barlangbelsőt, Kar pedig egy sziklahalmon üldögél. A parancsnok végül abbahagyja a vizsgálódást, majd pötyögtetni kezd a trikorder beviteli részén. "Mit csinál?!" "Beállítom a trikordert hogy bocsásson ki egy tájolójelet, ami alapján a társaim megtudhatják, merre keressenek." "Nem fognak jönni. Halottnak tartják." "Nincs rá bizonyítékuk. Ilyen könnyen nem adják fel." "Talán meg kellene ölnöm!" emeli Kar Chakotay a fézerét, "Elvenni a technológiáját, és átadni a népemnek! ... Akkor nevet adnának nekem." "Nem adod fel, igaz?" néz fel Chakotay egy pillanatra, mire Kar bosszankodva leereszti a fegyvert. "Ki akarom érdemelni a nevemet, föderációs!" "Chakotay a nevem!" csattan fel a parancsnok. "Megdolgozott érte?" "Nem. Legalábbis nem úgy ahogy ti." "Akkor a neve nem jelent semmit!" "A nevem ajándék! A törzsemtől. És ezért becsben tartom, életem minden egyes napján! Legalább annyira mint a Föderáció egyenruháját." "Most tisztelnem kéne, mert magán van ez a ruha?" kérdezi Kar flegmán. "Neked a neved, nekem az egyenruhám. Nincs nagy különbség. Mindkettonknek ki kell érdemelnie." "Mit kellett tennie hogy kiérdemlje azt az egyenruhát?" "Tanulni. Évekig. Tudományról, urhajókról, navigációról." "A harci képességeit azonban nem kellett bebizonyítani!" "Nem. Csak arra készítetek fel hogy védekezzünk. Méghozzá elég jól. És sok nehéz próbán kellett átesnünk, míg jogot szereztünk arra hogy magunkra ölthessük ezt az egyenruhát." "Azt állítja hogy a nevem és az egyenruhája ugyanazt jelenti?! Hát nagyon téved!" "Miért? Mi különbség van közöttünk azon kívül hogy én folyton megmentem az életedet, te meg mg akarsz ölni?" "Meg kell védenem a területünket! A terület hatalom!" "Mondanék én neked valamit. Engem nem érdekel a ti területetek, sem másoké. A népem engem arra tanított hogy az ember nem birtokolhat semmiféle földet. Nem birtokol semmit, csak a szívében hordozott bátorságot és hűséget. És ebből a két forrásból fakad az én erom. ... Azt hiszem, ránk férne egy kis alvás, nem?" Kar csendben figyel a félálomban forgoló Chakotayt, majd halkán a nem messze lévő sziklán heverő trikorderhez megy. Kezébe veszi a szerkezetet, vizsgálgatja egy darabig, majd összecsukva

kikapcsolja. Ezután, kezében a fézerével, Chakotay mellé lép, és megcélozza a parancsnok fejét. Egy darabig határozatlanul áll, majd dühösen áthajítja a fegyvert a barlangon, kinyitja a trikordert, visszateszi a sziklára, végül pedig hátát egy konék vetve letelepszik, Chakotaytól messzebb.

Neelix áhítatos sóhajjal ereszkedik le az első tiszt székébe, de nem élvezheti túl soká a helyzetet. "Egy kazon hajó közeledik." jelenti Kim. "Képernyőre! Nyisson egy csatornát." szól Paris, otthagya a kormányospultot. A fomonitronon Razik és Haliz jelennek meg. "Tom Paris hadnagy vagyok, a Voyager-ról." "Jal Razik. A Kazon-Ogla első mame-a. A kapitányával akarok beszélni." "Jelenleg enyém a parancsnokság, velem kell beszélnie." Haliz ekkor odasúg valamit Raziknak, aki így folytatja: "Behatoltak a területünkre. Miért vannak a holdunk körül?" "Sürgös javításokat kell végrehajtanunk. Hamarosan tovább indulunk." "Hazugság! A Chakotay nevére parancsnokukat keresik!" "Megtudhatnám, honnan szerzett erről tudomást?" kérdezi Paris előbbre lépve. "Mert mi öltük meg." "Hallhatnám a részleteket?" "Elrabolta egyikünket, miközben szökni próbált. El kellett pusztítanunk a hajóját. Biztos vagyok benne hogy megtalálták a roncsokat. Azt javaslom, folytassák az útjukat." "Köszönöm a jó tanácsot." bólint Paris. Neelix, aki eddig feszült figyelemmel hallgatta a beszélgetést, most megszólal: "Micsoda különös ajánlat... Egy Kazon-Ogla mame, amint hagyja, hogy a behatolók sértetlenül elhagyják a területét. Vajon mit gondol majd a többi kazon az Oglák ezen hirtelen támadt melegsívségének hallatán?" "Ne provokáljon, talaxiai, mert a végén még parancsot találok adni a tüzelésre." mondja Razik fenyegetően. "Valóban?" kérdezi Neelix gúnyosan, mire Paris helytelenítő pillantást vet rá. "Nem hinném. Akkor több rivális kazon klán tudomására jutna titkos kiképzobázisuk helye, nem igaz? ... Én ismerem a hajóikat, mame. Pár éve eladtam egy szállítmány plaxiai érzékelőt az Ogláknak. És nem kétlem hogy ugyanazokat az életjeleket észlelik a holdon, mint mi." "Az egyik jel talán a kapitányáé." jegyzi meg Haliz. "Gondolom felfedezték a felszínen lévő fegyvereket is. Jobb ha tudják hogy egyetlen paranccsal felrobbanthatom az egészt, amivel megölök mindenkit aki a felszínen van." "Ezt egyikünk sem szeretné, nem igaz?" kérdezi Neelix, "Komoly összegbe kerülne újra beszerezni őket. És nem is túl egyszerű. ... Azonkívül ki lennének szolgáltatva az ellenfeleknek." "Azonnal tovább indulunk, amint a legénységünk tagjai visszatérnek a fedélzetre." mondja Paris, "Az összes tagja, Chakotayt is beleértve, ha még életben van." A kazonok bontják a kapcsolatot, Kim pedig néhány másodperc múlva jelenti: "Szukítotték a keringési pályán. Mintha be akarnának lépni a légkörbe." "Beszélnem kell a felszínel, B'Elanna. Mégpedig gyorsan." pillant Paris a mérnöki pultnál dolgozó Torresre. "Még nem készültem el a szürovel, és nem is tudom megmondani mikorra lesz meg." "Le tudnánk szállni a Voyager-el?" veti fel Kim. "Már elvégeztem egy felszíni analízist. Nem szívesen kockáztatnám meg." rázza meg a fejét Paris. "Akkor a kapitány hamarosan hívatlan látogatókat fog kapni." állapítja meg Torres. "De legalább nyertünk egy kis időt." hangsúlyozza a helyzet jó oldalát Neelix.

Chakotay átsétál a barlangrendszer egy másik kamrájába, az ott üldögélő Karhoz. "Jó reggelt... Hogy aludtál?" "Jól." morogja a kazon. "Valóban? Elég nyugtalannak tündél." "Ezt meg hogy érti?!" "Ideoda járkáltál. Többek között." "Ébren volt?" "Csak nem képzelted hogy elalszom egy Ogla harcos társaságában, akinek feltett szándéka hogy megöl? ... Miért nem tetted meg?" "Mert gyáva vagyok." "Nem hinném. És valójában te sem gondolod komolyan. Szerintem inkább lassan kezded megérteni hogy nem vagyok az ellenséged. És csak egy ostoba ölne meg egy barátot." "Ha valóban a barátom... Akkor maga az egyetlen barátom. ... Mi lesz most velem? Hová menjek?!" "Befogadna egy másik klán?" "Kitszított lennék, kívülálló. Minden klán amivel összefutnék, levágná egy ujjamat, és elkergetne." "Hány klán van egyáltalán?" "Naponta változik. Tegnap tizenhét volt." "Akkor csatlakozz hozzánk." "Miért? Hogy én is egyenruhát húzhassak?" "Nem kötelezo." "És minél közelebb kerülnek maguk az otthonukhoz, annál messzebb leszek én az enyémtől. ... Bár megölt volna." Chakotay ennek hallatán elgondolkodva hajítja le a fejét.

"Kapitány, négy élőlény közeledik felénk." jelenti a trikorderét nézegető Tuvok, mikor a felderítők felkapaszkodnak egy sziklahátra, "Negyven méternyire vannak, a jelek szerint kazonok." A négy

kazon hamarosan fel is bukkan a sziklák mögül, mire a felderítók fézert rántva megtorpannak. "Kérem tegyék el a fegyvereket, segíteni akarunk." mondja Razik. "Segíteni, miben?" kérdezi Janeway gyanakvóan. "Kapcsolatba léptünk a hajójukkal és tudjuk hogy egy eltunt társukat keresik. Szeretnénk felajánlani a segítségünket a kutatáshoz." "Nagyon kedves öntől..." "Veszélyes területen tartózkodnak, rejtett fegyverek vannak mindenfelé. Jöjjenek velünk, mutatjuk a biztonságos utat." "Legyen..." egyezik bele a dologba Janeway, elrakva fegyverét, mire a többiek is követik a példáját.

"Mesélj nekem arról a másik egyenruháról. Ami ellen a kazonok küzdöttek..." guggol le Chakotay a földön üldögéelő Kar mellett. "A trabe. Ok és a kazonok osztoztak az anyabolygón. Már ha azt osztozásnak lehetett nevezni egyáltalán. Övék volt minden, nekünk semmi sem jutott. Míg minden meg nem változott a felkelés után. Huszonhat éve." Ekkor a nem messze hevero trikorder hangjelzést hallat, amire mindketten felkapják a fejüket. "Ez mi volt?" kérdezi Kar. "Valakik közelednek. Emberek és kazonok." állapítja meg Chakotay, megvizsgálva a muszer kijelzoit. "Mihez kezdünk most?" "Az Oglák csak akkor vesznek vissza, ha kiérdemelted a nevedet. Azt hiszem, meg kellene tenned." "Ugyan hogy?!" "Meg kell ölnöd engem."

"Úgy látom a jel az előttünk levo barlangok felol érkezik." mondja Tuvok a mögötte haladó Janewaynek és Raziknak. A menet élén két kazon halad óvatos léptekkel, a rejtett fegyverek és csapdák jeleit kutatva. "A technikájuk újra és újra ámulatba ejt." mondja Razik, "Nekünk hetekig tartott volna míg rájuk bukkanunk. Ha ennek az egésznek vége, el kellene gondolkodnunk egy esetleges szövetségen." "Örülnék a barátságuknak, maje." "Janeway kapitány..." zárkózik fel a kissé lemaradt Kes, "Növekvő radiotermikus sugárzásszintet észlelek." "Az ocampa nosténynek igaza van. Ez egy különösképp veszélyes terület. Itt hálnak meg a legtöbben a kiképzés során." mondja Razik, aki eközben maga is egyre nagyobb figyelmet fordít a környezet vizsgálatára, "Meglehet, jobb lenn ha egyedül mennénk tovább. Nem lehetnek már messze." "Köszönjük, de azt hiszem jobb ha együtt maradunk." utasítja vissza az ajánlatot Janeway. "Voyager hívja a felderítőket!" szólal meg Paris kissé torz hangja Janeway kommunikátorából. "Halljuk önt, Mr. Paris." "Sikerült megszabadulnunk az interferenciától. Minden rendben, kapitány? Nekünk idefönt akadt egy..." "Nagyszeruen alakulnak a dolgok." vág Paris szavába Janeway, megsejtve, mirol akar beszámolni a hadnagy, "Az Oglák segítenek a kutatásban." "Épp azt akartam mondani hogy... Számíthatnak erre." "Be tudták mérni Chakotay parancsnokot?"

"Egy pillanat, kapitány." üzeni Paris, majd a mellette álló Kimre pillant, és csatornát váltva hívní kezdi a parancsnokot. "Itt Chakotay. Jól vagyok, Paris." "Készüljön felsugárzásra." "Még ne, Voyager. Várjanak." hallatszik Chakotay hangja, mire Paris értetlen arcot vág.

"A méréseim szerint a felderítók még ötven méretnyire vannak." húzódik vissza Chakotay a barlangrendszer bejárata felol. "Igen, de..." mondana valamit Paris, de Chakotay folytatja: "A gyengélkedő készüljön fehér sürgösségu újjáélesztéshez!" "Fehér sürgösséget mondott?!" "Pontosan. Nincs idom magyarázkodni. Chakotay kilép." A parancsnok a nem messze álló Kar felé fordul: "Minden rendben lesz. Az orvosunk még két perc agyhalál után is vissza tud hozni." "Miért csinálja ezt?" kérdezi Kar. "Te mondtad hogy az én hibám hogy nem kaphatsz nevet. Nem szeretném ha az én lelkemen száradna a sorsod."

"Chakotay hívja a felderítőket." szólal meg a parancsnok hangja Janeway kommunikátorából. "Örülök hogy hallom a hangját, parancsnok." "Kapitány, óvatosan haladjanak előre. Egy fiatal kazon fogságában vagyok. Azzal fenyeget hogy megöl. Haliz és Razik összenéznek, majd Haliz új irányban fordul: "Erre megyünk. Biztonságosabb." "Én másképp látom." jegyzi meg Tuvok, "A méréseim alapján a korábbi útírány lenne a logikus." "Bocsánatot kérek a társam viselkedése miatt. Félre akarta vezetni önöket." mondja Razik, rosszálló pillantást vetve Halizra, aki egy kicsit lemarad, miközben a többiek, Tuvokkal az élen tovább indulnak. A kazonoknak mintha nem akaródzna követni oket, hamarosan ki is derül, miért. Janeway és társai alig tesznek meg jó öt métert, mikor

hirtelen egy erotérburok villan fel körülöttük. "Úgy látom a technikájuk nem száz százalékosan megbízható. Néha cserbenhagyja magukat, milyen kár. Nem végeznének valami jó eredménnyel a kiképzési programunkban." mondja Razik, majd a többi kazonnal együtt faképnél hagyja a csapdába esett felderítőket. Tuvok, kezében trikorderrel, körbepásztáz az erotérben, Janeway pedig ,megpróbál kapcsolatba lépni a hajóval, de nem jár sikerrel. "Kapitány... Az ott egy mikrogenerátor..." mutat Kes egy apró szerkezetre a közeli sziklafal egyik hasadékában. "Való igaz. Ha át tudnánk juttatni egy keskeny sugarat az erotéren, szétlohetnénk." mondja Janeway. "Megpróbálhatjuk magasabb frekvenciára állítani a fézereket." veti fel Tuvok. "Próbálja meg." bólint a kapitány.

Chakotay az elotte álló Karra pillant, aki fegyvert szegez a mellkasának. Razik és társai hamarosan befutnak, mire Kar egy gyors pillantást vetve rájuk, így szól: "Már vártalak titeket, Razik." "Tehát a Föderációs parancsnok a foglyod..." állapítja meg Razik. "Csak azért jöttem vele hogy legyen egy második lehetőségem megölni." "És ezzel nevet szerez magadnak." "Ebben reménykedem, Razik. De maga volt a tanítóm, és tudom, mit mondott nekünk mindig: a harcban nincs második lehetőség." Ekkor Janeway és társai érkeznek a bejárat felől, fegyverrel a kézben. A kazonok feléjük pillantanak, mire a kapitány a mennyezet felé fordítja fézerét, csakúgy mint a többiek. "Csakhogy nem maga az ellenségem." mondja Kar Chakotaynak, "Hanem maga!" A fiatal kazon ezt mondva megpördül, és lelövi a gyanútlan Razikot, majd a többiek felé fordítja a fegyvert. "A nevem Jal Kardin! Kazon-Ogla vagyok!" mondja, majd leereszti a fegyvert. "Most már maga az első mace, Haliz. Az életem a magáé. Öljön meg ha akar. Vagy hagyjon életben, és akkor követni fogom a harcban, bárhová menjen is." Haliz egy darabig méregeti Kart, majd így szól: "Jal Kardin... Kazon-Ogla!" A többiek megismétlik a szavait, mire Kardin Chakotay felé fordul: "Föderációs! Nem való ide. A legközelebbi találkozásunkkor nem fogok habozni, hanem megölöm." "Értem." bólint a parancsnok, majd csatlakozik a társaihoz. "Janeway hívja a Voyager-t: öt személy felsugárzásra."

Chakotay a kibontott szent csomag mellett ül a kabinja padlóján. Szertartásos mozdulatokkal felemeli a faragott követ, majd így szól: "Akoche moia. A mai imámmal apámhoz szólok. Atyám, ha hallasz engem itt, e névtelen csillagok között, kérlek óvj engem továbbra is, úgy ahogy eddig tetted. És kérlek, vigyázz egy Kardin nevű fiúra is, aki előtt nehézségekkel teli út áll. Akoche moia."

18. Projections - A valóság csapdájában

Kérem pontosítsa az orvosi vészhelyzet mibenlétét." mondja a doktor, miután materializálódott a gyengélkedő mutojében. Minthogy azonban senki sincs a közelben aki aktiválhatta volna, meglepetten pillant körül, majd elindul hogy ellenorizze a gyengélkedő többi részét is. Mikor továbbra sem talál senkit, a számítógéphez fordul: "Számítógép, ki aktiválta a vészhelyzeti orvosi hologramot?" "A VOH aktiválására automatikusan került sor, mikor a hajón elrendelték a vörös készsültséget." "Tehát mégis vészhelyzet van." morogja a Doktor, "Gyengélkedő hívja a hidat! ... Janeway kapitány, kérem, válaszoljon!" A hídról azonban nem érkezik válasz, csak a számítógép szólal meg ismét: "Janeway kapitány nem tartózkodik a fedélzeten." "Akkor ki az ügyeletes?" "A belső szenzorrendszer észlelése alapján a legénység egyetlen tagja sem tartózkodik a fedélzeten." "Vagyis... Elhagyták a hajót?!" néz körül a Doktor kétségbeesve. "Pozitív." "Hol tartózkodik jelenleg a legénység?" kérdezi a Doktor, miután megemésztette az eddigieket. "Ismeretlen." "Kimennek vannak? Meghaltak? Vagy mi van?" "Ez az információ nem áll rendelkezésre." "Kaphatok egy állapotjelentést?" "Pozitív. ... A hajtóműmag leállítva. A hajó jelenleg tartalékeNERGIÁRÓL üzemel, csak a segédberendezések működnek. A hetedik, nyolcadik és tizenkettedik szinten szerkezeti károsodás, a szintek nyitottak az űr felé. A pajzsok üzemképtelenek, fegyverrendszer kikapcsolva. A kommunikációs rendszer kikapcsolva. A szennyvíz és hulladékkezelés kikapcsolva." "Elég, megértettem. Mi okozta a sérüléseket?" "Ez az információ nem áll rendelkezésre." "Miért is állna?" méltatlankodik a Doktor, majd a főorvosi iroda felé indul, és aktiválja az asztali terminált: "Számítógép, az összes naplóbejegyzést irányítsd erre a terminálra!" "Átírányítás megtörtént." "Az utolsó naplóbejegyzést lejátszani." "Komolyak a veszteségeink." mondja a monitoron megjelenő Janeway. A kép időről időre összetöredezik, és a hang is elég zajos. "A hajtóműmag állapota kritikus. Az injektorok... Elrendeltem a hajó elhagyását. Torres hadnagy..." A bejegyzés ezzel véget ér. "Számítógép, indítottak-e mentőegységeket?" kérdezi a Doktor. "A mentőegységek huszonegy nulla nullakor startoltak, kivétel nélkül." "Letapogatni a teljes hajót, humanoid életformák után!" "Nem tartózkodik humanoid életforma a hajó fedélzetén." "Még jó hogy elköszöntek tolem." morogja a Doktor, majd megkerülve az íróasztalt, leül a mögötte lévő székbe. Rövid gondolkodás után maga felé fordítja az asztali terminált, bekapcsolja, és diktálni kezdi: "A Voyager hajónaplójába, a főorvos bejegyzése. CsillagIdő 48892.1. A Voyager-en nyilvánvalóan szörnyű katasztrófa történt. Hogy pontosan mi, arról nincs információ, de egy dolog biztos: a legénység a hajó elhagyására kényszerült. Ezen okból kifolyólag a szolgálataimra a továbbiakban nincs szükség. Le fogom állítani a programomat. Amennyiben valaki megtalálja ezt a naplót, újra működésbe hozhat, hogy..." A Doktor ekkor zörgést hall az ajtó felől, mire felpattan. "Halló?!" kiáltja az ajtó felé, majd mikor az ajtószárnyak remegni kezdenek, ahogy valaki vagy valami át akar jutni rajtuk, a Doktor előbb fedezékbe húzódik, de valamivel később meggondolja magát. Kióvakodik az iroda külső falánál álló asztalhoz, és betölt egy oltópisztolyt, ezzel felfegyverkezve indul az ajtó felé: "Halló...!" Az ajtószárnyak tovább rázkódnak, majd megmoccannak. A Doktor az ajtó melletti falhoz sietve meglapul, és 'lövésre' kész oltópisztollyal várja, ki akar betörni a gyengélkedőbe. Az ajtószárnyak résnyire szétválnak, és két piszkos kéz jelenik meg a résben. A kezek rángatják egy darabig az ajtószárnyakat, mire a rés egyre jobban kitágul. Az ajtó mellett lapuló Doktor nem látja igazán hogy ki az aki bepréseli magát az ajtószárnyak közé, hogy vállát az egyiknek, kezét a másiknak támasztva még széjjelebb nyomja őket, felkészül hogy bevesse az oltópisztolyt. Előrelendül, megragadja a betolakodót, és már a nyakához nyomná a rögtönzött fegyverét, de Torres kirántja magát a kezéből, és reflexből fézert rántva fordul támadója felé. "Doktor?! Mit akar csinálni?" "Sajnálom. Nem számítottam arra hogy bárki is van a fedélzeten. A számítógép szerint mind elmentek." "A belső szenzorhálózat megsérült a támadás során." mondja Torres, miközben fájdalmas grimaszt vágva megmasszírozza bal vállát, "Ezért nem észlel élőlényt a hajón." "Támadás?" "A kazonok. ... Két Predator osztályú hadihajójuk ütött rajtunk." magyarázza

Torres, miközben a Doktor a legközelebbi vizsgálóasztalhoz kíséri, és trikordert ragad. "Kaptunk egy sorozat plazmatorpedót, ami miatt reaktorburok-átszakadás veszélye lépett fel. Ezért kellett elhagynunk a hajót. Csak a kapitány és én maradtunk, hogy megpróbáljuk megakadályozni az átszakadást. Épphogy csak sikerült." "Miért nem tért vissza a legénység a fedélzetre?" "Mert nem tudtak. A kazonok a fedélzetre vontatták az összes mentoegységet, és görbületi sebességre gyorsítottak, mielőtt bármit tehattünk volna. Mi a baj?" kérdezi Torres a Doktort, aki bosszankodva nyomkodja a trikorder gombjait. "Ez a trikorder nem észleli az életjeleit. És az a másik sem működik." mondja a Doktor, majd végigtapogatja Torres vállát, rendellenességeket keresve. "Segítenünk kell Janeway kapitánynak. A hídon kellett hagynom. Eltalálta egy leszakadó gerenda, nem akartam mozgatni, nehogy rontsak az állapotán." "Ide tudjuk sugározni?" kérdezi a Doktor, miközben kezelni kezdi Torres sérülését. "A transzporterek nem működnek, és a turbóliftek sem. Harmincegy Jeffries-folyosón kellett végigmásznom, hogy öt szinten átjutva ideérjek." "Akkor menjen vissza egy orvosi készlettel. Elmondom mit kell tennie." "Nem értett meg, Doktor. Magának kell odamennie." "Mennék, ha lehetséges lenne. Csakhogy kivetítőrendszerem csak itt van, meg a holodeckben." "Többé már nem." szökken le Torres az asztalról, hogy a Doktor vezérlopultjához menjen, "Az elmúlt hetekben kivetítőegységeket szereltük fel a hajó fontosabb helyein, ami lehetővé teszi önnek hogy megjelenjen a hajó bizonyos helyein." "Miért nem tájékoztattak erről?!" méltatlankodik a Doktor. "Mert a rendszert még nem teszteltük, és semmi garancia nincs arra hogy működik. Nem akartunk hamis reményeket ébreszteni önben." "A tapintatuk megindító. De legközelebb szeretnék időben tudomást szerezni az ilyesmirol. ... Hol találhatók ilyen kivetítők?" "Az egyestől ötösig terjedő szinteken, a gépházban... A raktárakban és a kaszinóban is. ... Bár a kivetítők működnek, a gond az hogy a kapcsolat a képképző rendszerrel komoly számítókapacitásba és energiába kerül. Nem tudom hogy a tartalékenergia elég lesz-e rá." "A legénység jelentős része nincs a fedélzeten. Nem spórolhatunk energiát a létfenntartás kikapcsolásával?" "Jó ötlet." bólint Torres, "Ha az alsó szinteken minimálisra csökkenten a működésüket, lesz elég energiánk. ... Na lássuk... Kell még úgy húsz perc hogy összekapcsoljam a kivetítőket." Torres belemerül a munkába, a Doktor pedig türelmetlenül járkálni kezd. "Készen vagyunk. A kivetítők hálózatba kapcsolva, üzemkészek. ... Készen áll hogy megpróbáljuk?" kérdezi Torres a mellette megálló Doktortól. "Még mindig van a taktikai pult mellett egy orvosi készlet?" "Igen, még megvan." bólint a hadnagy. "Akkor készen állok." "El kell még mondanom pár dolgot. Át kellett állítanom a fókuszálómezejét, hogy ez az egész működjön. De most eléggé érzékenyvé vált a külső behatásokkal szemben. Tartsa távol magát energia-kitörésektől, fézersugaraktól, eroterektől, meg ilyenektől." "Megpróbálom." "Ez nagyon fontos. Ha a fókuszálómezo összeomlik, órákig tarthat míg újra üzemképesé teszem." "Megértettem." bólint a doktor. "Én megpróbálom a gépteremben rendbe szedni a legfontosabb dolgokat. Jelentkezni fogok mikor a kommunikáció újra üzemképes lesz. ... Nos, ha a dolog nem jött össze, úgy öt másodperc múlva újra itt találkozunk. Sok szerencsét, Doktor." "Köszönöm. Meglehet, szükségem is lesz rá." Torres a vezérlopult felé fordul, a Doktor pedig egy pillanat múltán semmivé foszlik.

A Doktor a füsttel borított híd jobb oldalán jelenik meg. Körülpillant, megszemlélve a mennyezetről leszakadt tartógerendát, a lógó vezetékeket és csöveket, majd így szól: "Nos... A híd nagyobb mint gondoltam." Ezután eloszedi az orvosi készletet, és körüljárja a hídon hevero testeket. A legtöbbjükkel már nincs dolga, végül Janewayt a híd közepe táján, a leszakadt gerenda mellett találja meg. "Kapitány...?" szólítja meg, de nem kap választ. A készletből eloveszi az orvosi trikordert, és a letapogatófejet kiemelve, vizsgálni kezdi Janewayt. Azaz csak vizsgálná, de a jelek szerint a muszer nem mutat hajlandóságot a működésre. A Doktor ütögeti és rázogatja egy darabig, majd bosszúsán visszadobja a táskába, és rövid vizsgálódás után egy ampullát betöltve az oltópisztolyba, beadja a szert a kapitánynak. Janeway hamarosan feleszmél, a Doktor pedig segít neki felülni. "Üdv, kapitány. Most már minden rendben lesz." "Doktor..." mondja fáradtan Janeway, "A jelek szerint működnek a kivetítők." "Torres hadnagynak sikerült beüzemelnie oket. "Érez fájdalmat, szédülést,

hányingert?" "Szédülök, és borzasztóan fáj a fejem." "Valamilyen ismeretlen oknál fogva egyetlen trikorder sem működik. Valószínűleg agyrázkódása van. Le kell mennie a gyengélkedobe." "Emlékszem ahogy elindultak a mentoegységek... Torres hadnagy és én meg akartuk állítani a reaktorburok-átszakadást..." Janeway ekkor fájdalmasan felnyög, "Aztán elvesztettem az eszméletemet." "Sikerrel jártak." "És a legénység?" "A kazonok fogságába estek." "Torres hívja a hidat! Hall valaki?" "Igen halljuk. Beszéljen." válaszolja Janeway, miközben a doktor felsegíti. "Jól van, kapitány?" "Igen. Örülök hogy rá tudta beszélni a Doktort hogy jöjjön házhoz. Mi a helyzet?" "A kommunikáció helyreállítva, és azt hiszem hogy a hajtóművet is hamar rendbe tudom szedni..." Janeway ekkor megpillant egy, a muveleti tiszt pultra borult testet. Odaindulna, de a Doktor visszatartja. "Csak előbb újra kell kristályosítanom a dilithiummagot." "Folytassa. Én megpróbálom rendbe szedni pár pultot itt a hídon, és megkeresem a kazonokat." "Értettem, Torres kilép." Janeway elindul a híd bal oldalán levo szerviznyílások felé, és levéve a fedelet az egyikrol, a Doktorhoz fordul: "Csinálnunk kell egy megkerülő vezetékét egy energia-elosztóhoz." "Ez olyasvalami mint egy szívkoszorúér-bypass?" "Olyasmi. Segítsen egy kicsit... Látja azt az elosztót? Kiegett a teljes hálózata, ezért át kell..." "Neelix hívja a hidat! Van ott valaki?!" hallatszik ekkor az interkomból, amire Janeway meglepetten kapja fel a fejét. "Neelix, itt a kapitány. Mi történik?" "Segítség, vészhelyzet! A kaszinóban vagyok és itt van egy..." A kapcsolat ekkor megszakad. "Neelix, ott van még? ... Neelix?!" próbálkozik Janeway, de nem kap választ. "Turbóliftek híján fél óra míg eljutok oda. Doktor, önnek kell mennie! Átírányítom a kaszinó kivetítőjére."

"Remélem ez érzékeny pontodon talált, te kazon disznó!" hallja a doktor Neelix dühös hangját, amint megérkezik az étkezobe. Neelix maga nem igazán látszik, csak sejteni lehet hogy merre van, a kiadópuhl mögöl ugyanis a legkülönlélebb tárgyak repkednek az ablakoknál levo, székekból és asztalokból összedobált barikád felé. Az egyik 'lövedék' becsapódásakor fájdalmas kiáltás hallatszik a barikád irányából, és egy pillanatra egy fölöttébb boldogtalannak látszó kazon bukkan fel a székek mögött. "Kazon?!" veti a földre magát a Doktor, és kúszva igyekszik a küzdö felek közelébe kerülni. Neelix eközben egy gyümölcösöstál egész tartalmát szórja a kazon nyakába, majd némi loszert magához véve áttelepuhl egy másik fedezék mögé. A kazon is mozgásba lendül, és mikor azt gondolja, Neelixet látja, elereszt egy lövést. "Elhibáztál!" bukkan fel Neelix egy egészen más helyrol, majd gyorsan lebukik, mielott a kazon módosíthatna az irányzékon. A Doktor eközben észrevétlenül közeledik a felborogatott asztalok és székek nyújtotta fedezékek mögött, miközben Neelix visszavonulót fúj a konyha irányába. A Doktor hamarosan bekerül a 'kiszóródási övezetbe', alig gyozl félrehajolni a célt tévesztett lövedékek elöl. Mikor végül egy fegyvernek is használható tárgy akad a kezébe, úgy dönt, ideje akcióba lendülni. Kivárja Neelix következő sorozatát, majd hátulról a kazonra veti magát. Mivel nem különösebben képzett a közelharc terén, a kazonnak nem okoz nagy gondot hogy lerázza magáról. De a kis figyelemelterelés épp elegendó Neelixnek arra hogy egy tiszteletet parancsoló méretu serpenyovel felfegyverkezve 'szuronyrohamot' intézzon a kazon ellen, minek végén a meglendített serpenyo egy tompa kondulás kíséretében találkozik a kazon fejével, aki az orvtámadás hatására fedezéke maradványai közé hanyatlik. "Ez volt a legjobb serpenyom!" morogja bosszúsan Neelix, a fegyverre avansált konyhai eszközön keletkezett horpadást vizsgálgatva, majd megmentoje felé fordul: "Szép munka volt, Doktor." A Doktor alaposan szemügyre veszi a talaxiait majd egykedvuen bejelenti: "Megsérült." Neelix a Doktor tekintetét követve a jobb vállára pillant, ahol egy vörös folt éktelenkedik a ruháját. "Magasságos... Súlyos, doktor? Meg fogok halni?" "Csak egy karcolás." mondja a Doktor, majd közelebb hajol, megszemléli a foltot, körbeszimatolja, és így folytatja: "Nem hinném. Hacsak nem allergiás a paradicsomra. Nem vér, paradicsom. Valószínűleg valami mártás." Neelix az ujjára vesz egy keveset a vörös anyagból, megnyalja, majd a száját elhúzva bejelenti: "Mondorani paradicsomszós. A mindenségit, makacs foltot hagy! ... Egyáltalán hogy kerül ide, Doktor?" Ezt én is kérdezhettém öntöl." "Kes és én épp az egyik mentoegység felé tartottunk, mikor ez a kazon semmirekello..." Neelixnek ekkor jut eszébe hogy a kazon nem messze heverészik tolük, így a serpenyot a Doktor

kezébe nyomva gyorsan felszedi, és a kazonra irányítja annak fegyverét, "Kivágta magát egy szervizzsilipbol. Sikerült feltartanom addig míg Kes elmenekült, de a fickó folyamatosan támadott, így kénytelen voltam visszavonulni. Végül itt kötöttünk ki. Senki sem csinálhat felfordulást a konyhában!" kiáltja Neelix, lelökve a kazont az asztalról, amin heverészik, majd a Doktorra pillant: "De most már megnyugodtam. És maga jól van?" "Hogy én?" kérdezi értetlenül a Doktor. "Vérzik." jelenti ki Neelix, a Doktor fejének hátsó részére mutatva. "Az teljesen lehetetlen." jelenti ki a Doktor, de azért odanyúl a mutatott helyre. Aztán meglepetésében lezökken a legközelebbi vízszintes felületre, mikor véresen húzza vissza a kezét. "Ne izguljon, Doktor. Csak egy karcolás." "Nem szerepel a programomban a vérzés." "Lehet hogy ez egy újabb verzió." vonja meg a vállát a talaxiai. A Doktor egy darabig tanácstalanul mered maga elé, majd aktiválja a kommunikátorát: "A VOH hívja Janeway kapitányt: fogságba ejtettünk egy kazont. Jelenleg eszméletlen. Mr. Neelix pedig... Kicsattanó formában van. Viszont azt hiszem, a programom hibásan működik. Ha lenne szíves visszajuttatni a gyengélkedobe..." "Értettem. Mr. Neelix, tartsa szemmel a kazont míg oda nem érek. Máris indulok." "Meglesz, kapitány." üzeni Neelix, miközben a Doktor eltunik.

A Doktor a gyengélkedobe megérkezve egy kis dobozt, abból pedig néhány törlokendot vesz elo, és a sebére szorítja oket, majd felszisszen: "Fájdalom?! A programom alapján nem érezhetek fájdalmat..." Ezután egy orvosi trikordert ragad, és maga felé fordítja a muszer letapogató egységét. "Pulzus... Vérnyomás?! Agyhullámok?!? ... Számítógép, vizsgálja meg a vészhelyzeti orvosi hologramot! Történt valamilyen változtatás, vagy integráltak bele életjeleket szimuláló szubrutint?" "Parancs nem végrehajtható. A kért program nem szerepel az adattárakban." "Nem szerepel?! Hiszen ebben a pillanatban is fut! ... Kérem a gyengélkedoben üzemelő holografikus rendszerek tervrajzait!" megy oda a Doktor a legközelebbi terminálhoz. "A gyengélkedoben nincsenek holografikus rendszerek." "VOH program, AK-1-es modell! Nézzen utána az adatbázisban, meg fogja találni!" csattan fel dühösen a Doktor. "A megadott program nem létezik." "Akkor ugyan ki az ördög a főorvos ezen a hajón ha szabad kérdeznem?!" "A USS Voyager jelenlegi főorvosa Dr. Lewis Zimmerman." "Lewis Zimmerman... Igen, ő volt az aki megalkotta a programomat. Hallomásból tudom hogy hasonlítok rá, de ő nincs a Voyager-en. A Jupiter állomás holoprogramozási központjában van! ... Számítógép, mióta szolgál Dr. Zimmerman a Voyager-en?" "Dr. Zimmerman CsillagIdo szerint 48308.2-kor lépett szolgálatba." "48308... Akkor kapcsoltak be először. ... Számítógép, kérek minden adatot Dr. Lewis Zimmermanról!" A terminálon az aranybetétes egyenruhát viselő Doktor jelenik meg, a szolgálati adataival együtt. "Valóban hasonlít. Sőt, tulajdonképpen pont úgy néz ki mint én. ... Számítógép, ez én vagyok, igaz?" "Pozitív. Dr. Lewis Zimmerman." A gyengélkedő ajtaja ekkor kinyílik, és Janeway, a kazon, Torres és Neelix sorjáznak be rajta. "Doktor a hajtóműmag már majdnem üzemképes. De tudnunk kell hogy hová vitték a legénység többi tagját. Végezzen hazugságvizsgálatot, mialatt kihallgatom a kazont." mondja Janeway. A Doktor felkap egy orvosi trikordert, és gyorsan megvizsgálja a meglepett arcot vágó Janewayt. "Valami baj van?" kérdezi a kapitány. "De még mekkora!" bólint a Doktor, miközben gyorsan megvizsgálja Neelixet és Torrest is, "Ez a trikorder önöknél nem regisztrál életjeleket. Először azt hittem, hibás." folytatja a Doktor, kicserélve a muszert egy másikra, amivel újra végigvizsgál mindenkit, "Valamivel később pedig azt kellett tapasztalnom hogy én meg egy élő, hús-vér teremtmény vagyok." "Micsoda?!" mered rá hitetlenkedve Janeway. "És ez még nem minden. A számítógép szerint nem hologram vagyok, hanem egy Zimmerman nevű ember!" Janeway a Doktor nyomában a terminálhoz lép, amin az az ímént az adatokat kérte le, és szemügyre veszi az állítólagos doktor személyi anyagát. "Azután azt kértem a számítógéptől hogy analizálja a programomat, de azt válaszolta hogy ilyen nem létezik." "Lehet hogy a kivetítők miatt van. A többszörös hozzáférés az adataihoz valami zavart okozhatott." találgat Janeway, "Most kikapcsolom, és újrageneráltatom a rendszerleíró tábláját. ... Számítógép, a Vészhelyzeti Orvosi Hologramot kikapcsolni!" A parancs elhangzása után felhangzik a nyugtázójel, de semmi más nem történik. "Látja?" kérdezi a Doktor. Janeway visszafordul a terminálhoz, és vizsgálódni kezd. "Igaza van... A programja tényleg nincs a

tárban. ... Számítógép, az összes holografikus rendszert kikapcsolni az egész hajón!" szól Janeway, mire a következő pillanatban váratlan dolog történik. A kazon, Torres, Neelix, és végül maga Janeway is, a hologramokra jellemző kísérelések közepette semmivé foszlik. A Doktor hitetlenkedve bámulja holt helyüket, igyekezve magyarázatot találni a történetekre. "Számítógép, mi történt Janeway kapitánnyal?! Torres hadnaggyal, Mr. Neelixel, és a kazonnal?" "Minden holoszimuláció kikapcsolásra került." "Szimulációk?! Számítógép, én valós személyekről beszélek! Hol tartózkodik Janeway kapitány?" "Janeway kapitány az alfa negyvenhetes memóriablokkban van tárolva." "Listázni az össze programot abból a tárolóból!" fordul a Doktor a terminál felé. A nevek sorjázni kezdenek a Doktor pedig elhulve szemléli őket: "Ez a Voyager teljes legénysége! Számítógép, ez azt jelenti hogy a teljes legénység hologramokból áll?!" "Pozitív." "Ez nevetséges. Valami nincs rendben..." mered maga elé a Doktor. A következő pillanatban egy arany színű betétes egyenruhát viselő férfi jelenik meg nem messze tőle: "Doktor, de örülök hogy látom. Ön lát engem?" "Persze hogy látom. Ki maga?" "Ööö... Én... Én vagyok, uram, Barclay hadnagy. Az asszisztense, Reg." "Az asszisztensemet Kesnek hívják. Ki maga?!" "Huha..." méregeti Barclay a Doktort. "Mi van?!" "Hogy az a magasságos... Ez kellemetlen. Fölöttébb kellemetlen." mondja Barclay, majd nyugtalanul járkálni kezd a helyiségben. "Csak semmi pánik..." áll meg egy pillanatra, a Doktorra nézve, "Próbáljunk közösen valami megoldást találni." "Nem ismerem önt. A Voyager legénységéhez tartozik? Vagy egy másik Föderációs hajóról érkezett?" "Atyám..." emeli az égnek a tekintetét Barclay, "A Voyager?! Magasságos ég! ... Tudom, ez elsore kissé orültségnek fog tunni... Foleg az ön nézőpontjából. De meg kell bíznia bennem! ... Ez az egész itt..." mutat körbe Barclay, "Nem történt meg. Csak egy holoszimuláció, amit ön indított el." "Mirol beszél?!" "Ön a holodeckben van, a Jupiter Állomáson. A neve Lewis Zimmerman. Holomérik, és elindított egy programot, ami a jelek szerint meghibásodott, mi pedig lázasan igyekeztünk elérni önt." "Vagyis azt állítja hogy valódi férfi vagyok?" "Tudja, én legalábbis mindig így tekintettem önre, és tudom hogy a felesége is..." "A felségem?!" "Jobb lesz ha szépen sorba veszünk mindent." "Ha megkérhetem rá..." "Szóval... Tudja, ez a... Csillaghajó valójában nem csillaghajó. Hanem egy szimuláció, amit azért fejlesztett ki hogy tanulmányozhassa a hosszan tartó elszigeteltség hatását. Egy olyan legénységgel, ami Maquiskból és Csillagflotta-tisztekből tevődik össze." magyarázza Barclay, miközben a Doktor nyomában besétál a foorvosi irodába. "Én írtam a programot? Ez ostobaság! Én vagyok a program! A Voyager pedig valódi hajó, valódi legénységgel!" "Attól tartok, téved. Ez valószínűleg a sugárzásnak tudható be..." "Minek?" "Gondjaink támadtak a program leállításával, valószínűleg amiatt a sugárzás miatt ami nemrég érte az állomást. Az összes számítógép megsínylette a dolgot, beleértve a holodeck vezérlését is. ... Ez a sugárzás valószínűleg károsította az agya emlékezőközpontját." A doktor hitetlenkedve méregeti Barclayt, majd megkérdi: "És maga hogy került ide?!" "Valójában nem vagyok itt. Úgy értem, persze, itt vagyok, hiszen egymással beszélgetünk... Na figyeljen, úgy értettem, odakint vagyok egy vezérlofülkében, a holodeck szomszédságában. Amit most lát, az a testem kivetítése, aminek segítségével végre kapcsolatba léphettünk. Már vagy hat órája próbálkoztunk, hogy legalább a kommunikátorával összeköttetésbe tudjunk kerülni." "Elvárja tolem hogy elhiggyem, az elmúlt hat hónap amit hajón töltöttem, csak szimuláció volt?!" "Nem hat hónapja van itt, csak valamivel több mint hat órája." "Ez teljességgel lehetetlen! Nagyon jól emlékszem, mikor eloször jelentem meg a Voyager-en! És mióta eloször találkoztam Janeway kapitánnyal, sok mindent éltem át itt a Voyager-en!" "Ez mind csak a szimuláció része..." "Honnan tudhatnám hogy nem egy idegen lény, ami felöltötte egy Csillagflotta-tiszt alakját?!" mondja a Doktor ingerülten, majd kisiet az irodából. Barclay utána megy, és karon ragadja: "Doktor, figyeljen! Fontos hogy higgyen nekem, ez a legfontosabb! Kezdi elveszteni az éntudatát, azt hiszi hogy ön is a program része. Ez... Ez nem jó! ... Ennek a dolognak már neve is van: holoátviteli tévképzet!" "Talán azt állítja hogy pszichiátriai eset vagyok?!" "Neem... Igen! Úgy értem a sugárzás miatt lehet. Doktor, sajnálom, de meg kell tennem." mondja Barclay, majd váratlanul pofon vágja a Doktort, aki elképedve bámul rá, "Ezt most miért?!" "Fájt, igaz?" "Igen!" "Na tessék. Ha egy program lenne, nem fájhatna." "Miért... Miért ne lehetnék így programozva?"

"Doktor...!" csattan fel Barclay, mire most a Doktoron a pofozkodás sora. Barclay felszisszen, egy darabig bámulja a Doktort, majd így szól: "Mindjárt visszajövök. ... Ezt meg kell beszélnem a többiekkel. Ne menjen sehova!" Ezzel eltunik. "Fájdalom..." veregeti meg a Doktor az arcát, "De hát miért érzek fájdalmat?! ... Sot... Azt hiszem éhes vagyok! Nem értem hogyan, de határozottan éhes vagyok! ... Csakhogy ez lehetetlen." Barclay nem sokáig volt távol, a Doktortól nem messze megjelenve így szól: "A baj nagyobb mint gondoltuk. A sugárzás... Megbénította a vezérlorendszert. Nem tudjuk leállítani a programot. És amíg fut, nem tudunk hozzáférni a stabilizálórácshoz." "Miért nem transzportálnak ki?" "Megpróbáltuk, de a sugárzás a transzportereket is zavarja, nem tudtuk bemérni. ... Konzultáltam a neurológusunkkal, Dr. Ketlennel. Úgy véli hogy ha nem tudjuk kiszedni innen egy órán belül, a sugárzás visszavonhatatlanul elroncsolja a neurocelluláris rendszerét." "És, mit javasol?" "Csak egy lehetőségünk maradt: végigjátszani a programot. Ha a program végére ér, az automatikusan leáll, a hozzáférési zárlat megszunik, a holodeck kinyílik, és már kint is van." "És, mi a program vége?" kérdezi a Doktor. "Két lehetséges változat került beprogramozásra: az egyik, hogy a Voyager hazajut a Föderáció területére, a másik pedig hogy út közben elpusztul. Csakhogy a történet úgy lett megírva hogy a szimuláció hetekig fut, mielőtt véget érne. ... Van viszont még egy mód, amivel azonnal befejezheti a programot. Pusztítsa el a hajót." "Elpusztítani? ... Elpusztítani a Voyager-t?!" "Csak egy szimuláció! Lewis... Itt semmi sem valódi. És ha nem pusztítja el ezt a látszólagos hajót, amirol azt hiszi hogy a fedélzetén van... Meg fog halni." A Doktor hosszasan gondolkodik, mielőtt így szól: "Nem! Szó sem lehet róla!" "Doktor... Ez az egyetlen lehetőség." "Hát eloször: nem tudom hogy lehet megsemmisíteni a hajót. Másodsor: ha tudnám se tenném meg. És harmadsor: nincs bizonyítékom arra hogy maga nem egy idegen lény aki arra akar rávenni hogy öljek meg mindenkit." "Elismerem, ezek komoly érvek. Lássuk csak... Eloször: meg tudom mutatni hogyan semmisítheti meg a hajót. Másodsor: ha nem teszi meg, meghal. És harmadsor... Nem vagyok idegen lény, de sajnos fogalmam sincs hogyan bizonyíthatnám ezt be!" "Ha igaz amit mond, miért nem semmisíti meg maga a hajót? Miért nekem kell megtennem?" "Mert ez az ön szimulációja, arra programozta hogy az ön cselekedeteit fogadja el módosító tényezonek." "Sajnálom, Mr. Barclay, már ha valóban így hívják, de nem győzött meg." "Fogja ezt a trikordert..." nyújtja át Barclay a szerszámövéből kivett muszert, "És állítsa a letapogatási sugarat tizenöt méternél nagyobbra." A Doktor engedelmeskedik, majd leolvassa a muszer kijelzéseit: "Tizenöt méternél egy fal észlelhető, ami valóban megfelel egy holodeck stabilizálórácsának. Csakhogy maga befolyásolhatja a kijelzéseket, hogy..." "Akkor tapogasson le engem is! Azt fogja látni hogy szimuláció vagyok, aminek az eredete a fal túloldalán van!" "Igen, ezt elismerem. De akkor is lehet ez egy gondosan kidolgozott csalás. Túl nagy a kockázat!" "Valahogy csak meg kell hogy tudjam győzni. ... Megvan! Azonnal jövök." A környezet hirtelen hullámszerűen kezd, és egy másik gyengélkedő formálódik ki a Doktor körül. Ez is a Voyager-é, csak valamivel korábbi: vörös készültség van érvényben, a helyiség levegőjében füst terjeng, és meglehetősen nagy a felfordulás. "Maga az orvosi hologram?" kérdezi Kim, megállva a Doktor mellett. "Persze hogy én vagyok." "Nagyszerű. Készüljön, további sebesültek érkeznek hamarosan!" A Doktor Kim után siet az egyik vizsgálóasztalhoz, majd meglepetten az azon fekvő sebesülthez pillant: "Ot már láttam. Törései és zúzódásai vannak. Trikordert!" Kim odanyújt neki egyet, a Doktor azonban bosszúsán mered előbb a trikorderre, majd rá: "Orvosi trikordert!" Kim elsiet, helyét Paris veszi át. "Már voltam itt... Korábban." "Mi?! Inkább ennek az embernek segítsen!" csattan fel Paris, miközben Kim megérkezik az orvosi trikorderrel. "Épp az imént érkeztünk meg a Delta Kvadráns egy ismeretlen részébe?" "Igen." bólint Paris. "Az ön mellkasában pedig tumorgyanús képzetek fejlődnek..." "Mi?!" kérdezi meglepetten Kim. "Ja, ez majd csak később lesz. CsillagIdo 48308 van?" "Figyeljen, ellátja ezt az embert, vagy sem?!" csattan fel Paris. "Nem. Hol van Mr. Barclay? ... Barclay!" indul el a Doktor a gyengélkedő más részei felé. "Úgy látom, valami baj van a rendszerével. Megpróbálom újraindítani." mondja Kim, a legközelebbi terminálhoz lépve. "Mr. Barclay, lenne szíves..." "Na, most már hisz nekem?" kérdezi a mellette megjelenő Barclay, "Ez a szimuláció eleje. Kikapcsolni nem tudjuk a programot, de újraindítani igen." "Ez az első emlékem, röviddel azután hogy aktiváltak

a Voyager-en." néz körül a Doktor, miközben Paris és Kim, értetlen arccal figyelik a semmiből felbukkant Barclayt. "Ki az ördög maga?" lép közelebb Paris, Barclayra pillantva. "Én programoztam be Parist ilyen lehetetlen alaknak?" kérdezi a Doktor. "Hát... Igazság szerint ot én programoztam. Frank unokatestvéremről mintáztam." A Doktor erre elvigyorodik, majd így szól: "Számítógép, Parist kikapcsolni." "Hogy mit csinálni?!" kérdezi a hadnagy, majd a következő pillanatban eltunik. "Mit csináltak vele?!" jön közelebb Kim. "Számítógép, Kimet kikapcsolni." mondja a Doktor, majd elégedett ábrázattal figyeli Kim eltűnését. "Nos, sikerült végre meggyőznöm?" kérdezi Barclay. "Fogalmazzunk úgy, kezdem egyre kevésbé kételkedni a szavahihetőségében. De még mindig nem vagyok hajlandó elpusztítani a Voyager-t." "Akkor mihez akar kezdeni?" "Végérvényesen meg kell győzödnöm arról, mi vagyok valójában. Tudnom kell hogy valóban igazi ember vagyok-e. ... Tegyük fel hogy nekem van igazam. Ez egy valódi hajó, én pedig egy hologram vagyok. Ebben az esetben ha megsemmisítem az engem tartalmazó memóriaegységet, akkor eltűnök." "Pontosan. De ha nem tunik el, akkor..." "Nem vagyok hologram." "És végre megérti hogy igazat mondok!" "A memóriaegységek a gépházban vannak. Indulás." adja ki a parancsot a Doktor, mire mindketten kisétnek a gyengélkedőbe. Az ajtón kívül a Doktor megtorpan, és meglepetten tapogatja végig magát: "Ekkor még nem voltak meg a kivetítőegységek. Meg kellett volna szünnöm, amint elhagyom a gyengélkedőt, de nem ez történt." "Mert nem hologram, hanem..." "Valódi ember vagyok." bólogat a Doktor, "Persze. Tudom hová akar kilyukadni." Ezzel elindul a folyosón a legközelebbi turbólift felé.

"A hajtóműmagot stabilizáltuk. Most nézzük a plazmareléket..." egyenesedik fel Janeway a keverokamra hutokörébe iktatott áteresztőszelep mellől, majd meglepetten pillant az épp megérkező Doktorra és Barclayra: "Hát maga kicsoda." "A vészhelyzeti orvosi hologram." válaszolja a Doktor. "És mióta tud megjelenni a gépházban?!" "Nem tudok. De ez egy hosszú és szövevényes történet." válaszolja a Doktor tovább indulva. "Van itt három sebesültünk..." "Most fontosabb dolgom van, kapitány." "Hogy érti azt hogy fontosabb dolga van?! ... És maga kicsoda?" "Velem nem kell foglalkoznia, csak segítsek a doktornak." mondja Barclay. "Doktor, parancsolom hogy lássa el a sebesülteket!" "Számítógép, Janewayt kikapcsolni!" adja ki a parancsot a Doktor, de a kapitány kivételével más nem reagál, Janeway viszont hitetlenkedve bámulja a Doktort. "A rendszer kezd instabillá válni, félo volt hogy már nem reagál a szóbeli parancsokra." jegyzi meg halkán Barclay, "Már nincs sok idők." "Jarvis, Parsons... Tartóztassák le azt a két embert!" utasít Janeway két biztonságit. "Ne aggódjon, a fézerek sem valódiak, csak hologramok." mondja Barclay, a fegyverrel a kézben közeledő biztonságiakra nézve. "Most megint nem vagyok olyan biztos ebben." rázza meg a fejét a Doktor, "Hiszen korábban meg is sebesültem." "Vagyis a biztonsági rendszer sem üzemel." "Egy pillanat..." inti nyugalomra a Doktor a köréjük gyűlt egyenruhásokat, "Ne siessük ezt el!" "Kik maguk? Maguk a felelősek azért hogy ide kerültünk?" kérdezi Janeway. "Az igazat megvallva... Nem. Az állomást egy lény irányítja, amit hamarosan meg fognak ismerni, és amit 'Gondviselő'-nek neveznek. Egy ocampa nevéjéről gondoskodik, amely..." magyarázza a Doktor. "Elég! Nem tudom mi ez az egész, de maguknak közük van hozzá! Zárják be őket, majd később elbeszélgetünk." határoz Janeway, "Ebben nem vagyok ilyen biztos." jegyzi meg a Doktor. "Nincs olyan helyzetben hogy vitatkozzon velem erről." mondja Janeway. "Nem is akarok vitatkozni. Csak szeretném felhívni a figyelmét hogy a Voyager legénységét hamarosan átsugározzák majd arra a bizonyos állomásra, ahol bizonyos vizsgálatoknak vetik alá magukat. Fájdalmas lesz." mondja a Doktor, Janeway pedig elhulve hallgatja. "Paris hívja Janewayt: letapogatnak minket az állomásról, a pajzson keresztül!" "Milyen letapogatásról van szó?" kérdezi Janeway de a nyitott csatornán át csak egy különös, sziszego hang érkezik még. "Janeway hívja a hidat! Válaszoljanak!" A következő pillanatban a gépházban is felragyognak az idegen átvivosugarak, és a helyiség Janeway, Barclay és a Doktor kivételével kiürül. "Mik maguk...?" indul meg Janeway a másik kettő felé, de félúton ot is elsugározzák. "Fogy az idők, doktor! Az idegszövevények állapota minden pillanatban romlik! Semmisítsük meg végre a hajót hogy vége legyen a programnak!" mondja Barclay. "Mindent a maga

idejében. Elobb végérvényesen meg kell bizonyosodnom arról, mi vagyok valójában." rázza meg a fejét, mire Barclay lemondó sóhajjal tárja szét a karjait. A Doktor elindul a memóriaegységeket rejtő takarófedelekhöz, és leszedi a burkolatot az egyik egységről: "Ez itt a holografikus rendszerek által használt tároló. Ha megsemmisítem, egyetlen hologram sem marad a Voyager-en." "Rajtam kívül persze. Merthogy engem kívülről juttattak a rendszerbe." jegyzi meg Barclay, majd kerít egy fézert, és odanyújtja a Doktornak: "Lásson neki." A Doktor arrébb megy néhány lépést, majd nagy levegőt vesz és rásüti a fézert a memóriaegységre. Az egy éles villanás kíséretében kiolvad, de semmi sem változik. "Most már meg van győződve?" kérdezi Barclay. "Számítógép, milyen állapotban van a holografikus rendszer?" kérdezi a Doktor. "A holografikus rendszer üzemképtelen." "Fut még bármiféle holografikus program a hajón?" "Negatív." "Akkor miért látszik továbbra is maga a hajó, egy stabilizálórács helyett?!" "Kérem fogalmazza másképp a kérdést." "Állítólag minden holografikus rendszer üzemképtelen! Akkor miért fut a hajó szimulációja még mindig?!" kiabálja a Doktor. "Minden szimuláció befejeződött." válaszolja a számítógép. "Doktor... Tudom hogy ez egy kicsit zavarba ejtő, de gondoljon csak bele: egy holografikus hajó hologram holografikus rendszerét semmisítette meg. Egy hologramot a hologramban. Ha véget akar vetni a szimulációnak, akkor az egészet meg kell semmisíteni. Vagyis a hajót magát." magyarázza Barclay. "Tehát igaz. Valódi ember vagyok..." néz körül a Doktor. "Ráadásul veszélyben levo valódi ember. Semmisítse meg a hajót! Azonnal. Mielőtt még túl késő lenne..." "De ha mégis tévedek..." "Doktor, nem tudom mit tehetnék még hogy bebizonyítsam." "Persze, értem én, de mégis annyira..." A Doktor ekkor fájdalmasan felnyög, és a homlokához kap. "Na tessék. Látja mi történik. A hologramok nem éreznek fájdalmat, de az ön agyát komoly károsodások érik a jelen pillanatban is" "Azt hiszem... Igaza van. Mit kell tennem?" "A hajtómumag..." pillant Barclay a keverokamrára, "Még teljes energián is hosszan tartó sugárra van szükség hogy áttörje a külso duraniumköpenyt. Állítsa a fézert maximumra, és célozza meg a mágneses szabályzókat. ... Készen áll?" "Kész vagyok." bólint a Doktor, megcélozva a keverokamrát. "Állj!" csattan egy kiáltás a hátuk mögöl, mire mindketten meglepetten fordulnak hátra. "Doktor, ne hallgasson rá. Hazudik!" mondja a gépház ajtajában álló Chakotay, "Lépjen odébb a keverokamrától, ne tegye azt amit ez az ember mond. Veszélyes lenne önre nézve. Ez az egész itt nem valóságos." "Ezt már mintha hallottam volna." jegyzi meg a Doktor, "Ez az egész csak szimuláció." "Így van." bólint Chakotay, "De nem az a szimuláció aminek gondolja. A környezetet ami körülvesz bennünket, az ön programja hozta létre." "A programom?" kérdezi a Doktor. "Az egyik holodeckben van, a Voyager fedélzetén. A kapitány mára kimenet adott önnek, hogy részt vehessen egy holo-kalandban. Miközben a program futott, egy sugárlökés érte a hajót, instabilitást okozva a számítógépekben. Egy visszacsatolás jött létre az ön programja és a holodeckben futó között, és amit most lát, az annak az eredménye. Mr. Barclayt is beleértve." "Ne hagyja magát összezavarni ettől a szimulált alaktól. Koncentráljon arra ami valóban fontos." mondja Barclay, "Semmisítse meg a keverokamrát." "Na várjunk csak... A Voyager teljes legénységét átsugározták az állomásra, és csak három nap múltán térnek vissza. Akkor o hogy kerül ide?" int a Doktor Chakotay felé. "A program egyre instabilabbá válik." vonja meg a vállát Barclay. "Ön az igazi Chakotay parancsnok? Vagy csak ugyanolyan szimuláció mint Mr. Barclay?" kérdezi a Doktor. "Amit ön lát az szimuláció. Valójában a holodeckvezérloben vagyok. Bennragadt a programban. Már órák óta vizsgáljuk a rendszert, és megpróbáltunk kapcsolatba lépni önnel." "Ismerosen hangzik. O is ugyanezt mondta." biccent Barclay felé a Doktor. "Doktor, emlékszik arra hogy belekezdett ebbe a holo-kalandba?" kérdezi Barclay. "Igazság szerint nem." "Mert a memóriájának egy része törlodött a visszacsatolások következtében. Ki kell szednünk innen, és visszairányítani a gyengélkedobe." mondja Chakotay. "Nincs memóriája. Agya van..." lép közelebb Barclay, "Ami folyamatosan károsodik. Semmisítse meg a Voyager-t, és akkor ki tudjuk végre szedni a holodeckbol." "Ez nem igaz, Doktor. A visszacsatolások miatt ön is elpusztul, ha megsemmisíti a szimulációt." mondja Chakotay. "Miért?" "Mert mikor a program befejeződik, automatikusan törlodik. Az önével együtt. És az elveszett adatokat nem tudjuk visszaszerezni." A Doktor tanácstalanul álldogál, majd hirtelen felnyög a fejébe hasító fájdalomtól, és térdre esik. "Csak valódi

személy érezhet fájdalmat. Higgyen nekem." mondja Barclay. "Amit fájdalomként észlel, az a visszacsatolások hatása, amint folyamatosan törlik az adatait." "Mit... Mit kellene tennem?" kérdezi a Doktor. "Egyáltalán semmit. Dolgozunk a megoldáson, és már közel vagyunk." "Ha nem tesz semmit, meghal!" mondja Barclay. A Doktort eközben egyre inkább a hatalmába keríti a fájdalom, elzuhan a padlón. "Doktor... Bízson bennem!" mondja Chakotay. "Bennem bízz, Lewis." szólal meg egy noi hang, mire a Doktor küszködve arrafelé fordul. "Kes..." "Ismersz engem, tudod ki vagyok." mondja a no, aki bár nagyon hasonlít Kesre, mégsem lehet az, többek között mert az ocampákra jellemző füleknek nyoma sincs. "Igen... Az asszisztensem..." bólint a Doktor. "Ahogy mondtam. Sok dologra már most sem emlékszik, mert az agya károsodott." fordul Barclay a no felé, "Ez itt Kes Zimmerman, a felesége." "Ez az egész csak holografikus érzécsalódás, ami a memóriabankjaiban tárolt adatokra épül. Meghibásodott..." mondja Chakotay. "Lewis, kérlek... Hallgass Regre..." térdel le Kes a Doktor mellé, "Segíteni akar. Semmisítsd meg a programot!" "Ha megteszi, elpusztítja saját magát is." szól figyelmeztetően Chakotay. "Legalább magadnak higgy! Nem vagy program, hús és vér vagy, valódi ember!" mondja Kes, "A férjem... És én nem akarlak elveszíteni." "Lewis..." Mondja, minek tekintené inkább magát? Egy valódi embernek, valódi léttel és egy szerető feleséggel, vagy... Egy hologramnak? Ami egy végképp eltévedt csillaghajó gyengélkedőjében létezik?" kérdezi Barclay, szintén letérdelve a Doktor mellé. "Itt nem arról van szó hogy mi akar lenni. Hanem hogy micsoda. Azért mert eroterekből és fókuszált fényből áll, még nem kevesebb egy valódinak mondott embernél. Nem számít hogy miből vagyunk. Csak az a fontos... Kik vagyunk. Ön a barátunk. Vissza akarjuk szerezni." A Doktor lassan ülo helyzetbe küzdi magát, miközben Kes tovább kérleli: "Lewis, kérlek. Fogd a fézert és semmisítsd meg a keverokamrát! Ez az egyetlen esélyed!" "Doktor... Lehet hogy már csak percek kérdése... Tartson ki!" bátorítja Chakotay. Kes ekkor megcsókolja a Doktort: "Bármilyen lesz is, tudnod kell: szeretlek." "Én... Én... Már rég szerettem volna elmondani... Kes..."

"Hogy gyönyörű vagy..." mondja halkán a gyengélkedő egyik ágyán fekvő Doktor, mire a fölébe hajló Kes zavartan elmosolyodik: "Köszönöm." A Doktor szemöldöke a magasba szalad, majd a szimuláció felül az ágyon, futólag a nem messze álló Tuvokra és Kimre pillantva. "Mi folyik itt?" kérdezi a doktor, tétován megérintve a homlokát. "Sikerült kikapcsolnunk a programját fogva tartó szimulációt. Chakotay parancsnok pedig átirányította a gyengélkedőbe." tájékoztatja Tuvok a történetekről, "A jelek szerint nem szenvedett károsodást." "De mi történt valójában?" kérdezi a Doktor. "A Voyager beleszaladt egy szubtéranomáliába, ami nem volt túl jó hatással a számítógépekre. Sajnos ön éppen a holodeckben volt, és bent is ragadt." veszi át a szót Kim. "Több mint hat órán át dolgoztunk hogy kihozzuk." mondja Kes. "Tehát nem volt kazon rajtaütés..." mondja a Doktor. "Így van." bólint Kes. "És a legénység nem hagyta el a hajót." "Nem. Hogy osztint legyek, a számítógépek hibájától eltekintve eseménytelen napunk volt." szól Tuvok. "És ki volt az a... Barclay hadnagy? Valami képzelgés?" "Barclay annak a mérnökcsoportnak a tagja volt, ami megalkotta a programját. Ő volt a felelős az emberi kapcsolatokért felelős részének teszteléséért." magyarázza Kim. "Nos akkor... Ez egy érdekes jelentés lesz." mondja a Doktor, elhagyva az ágyat. "Chakotay hívja a gyengélkedőt: jól van a Doktor?" "Igen, parancsnok. A programja rendben működik." válaszolja Tuvok. "Szép munka volt. Miután végeztek ott, szeretném ha az összes vezénylotiszt összegyulne a hídon." "Értettük." nyugtázza a parancsot Tuvok, majd a Doktor felé biccentve a kijárat irányába indul. "Örülök hogy újra köztünk van, Doktor." mondja Kim, majd a vulcani nyomába ered. "Talán... Jobb ha folytatom a munkát, amibe ma reggel belekezdtem." pillant a Doktor Kesre, majd elindul a labor felé. "Valóban szépnek találasz?" kérdezi Kes. "Jelentős terhelés alatt álltam, tudja. ... Elképzelhető hogy olyasmit mondtam, ami nem fedti teljesen a valódi érzéseimet." "Tehát nem..." mondja a lány elszomorodva. "Nem így értettem. Fölöttébb... Vonzónak találok. Platói vonatkozásban, persze." "Értem. Tehát nem is szeretsz igazán." "Attól tartok, nem." bólint a Doktor. "Akkor a házasságunk nem ér semmit." lép arrébb Kes könnyes szemmel. "Tessék?! Házasság?!?" kapja fel a fejét a Doktor, "Remélem ez csak valami vicc." "Számomra nem, Lewis! Tudom hogy vannak köztünk feszültségek, de le tudnánk küzdeni őket!" mondja Kes visszatérve a

Doktorhoz, majd átöleli. "Nem ez... Valami nincs rendben." rázza meg a fejét a Doktor. "Még mindig nem késo, Lewis!" áll meg Barclay a Doktor előtt. Még megmentheti magát, csak semmisítse meg a keverokamrárt." "Nem!" rázza meg a fejét a Doktor, minek eredménye az újra feltámadó nyilallás a fejében, "Nem! Nem hiszek maguknak! Ez az egész csalás! Segítsen már valaki!" "Mi segíteni akarunk." mondja Barclay. "Kérlek, hallgass rá..." könyörög Kes. "Nem!" kiáltja a Doktor, majd a kijárat felé indul. Az ajtó feltárul előtte, és a kazon bukkan fel mögötte, fegyverét a Doktorra szegezve. Az megfordul, egyenesen Paris karjaiba, aki megragadja és vonszolni kezdi: "Doktor, jöjjön! Annak az embernek ott segítségre van szüksége!" A vizsgálóasztalon egy arany színű betétes egyenruhát viselő férfi fekszik, ruhája tépett, itt-ott égésnyomok láthatók rajta. Mikor a Doktor közelebb lép, a saját hasonmását ismeri fel benne. A hasonmás szóra nyitja a száját, és különös, tucatszámú ember hangjának keverékéből álló hangon így szól: "Próbáljon megnyugodni, Doktor. Minden rendben lesz." A következő pillanatban egy kéz ragadja meg a vállát, és megfordítja. "Doktor...? Tudja ki vagyok?" kérdezi Janeway, "Tudja hol van most?" A Doktor körülnéz az ezüst és arany színű szálakkal borított szürke falú helyiségben, ahol Janewayen kívül Kim és Chakotay vannak jelen. "A jelek szerint az egyik holodeckben." "Így van." bólint Janeway, "És tudja kicsoda ön?" "Igen. Én vagyok a vészhelyzeti orvosi hologram. ... Igaz?" "Igaz." bólint megnyugtatóan Janeway. "Nos, akkor feltételezem, minden amit átéltem, itt történt a holodeckben." "Pontosan. Egy szubtéranomáliába ütköztünk, és a fellépő sugárzás zavarokat okozott a számítógépekben." mondja Chakotay. "Kes az asszisztensem... És nem a feleségem, igaz?" kérdezi a Doktor, mire Janeway meglepett pillantást vet rá. "A felesége?" visszhangozza Chakotay. "Nem fontos. ... Kapitány, szeretnék visszatérni a gyengélkedőbe." "Természetesen. Örülök hogy újra köztünk van." bólint Janeway elmosolyodva. "Én pedig örülök hogy itt lehetek." "Számítógép, VOH programot visszairányítani a gyengélkedőbe." adja ki a parancsot Janeway, mire a Doktor alakja szertefoszlik.

"Tényleg házasok voltunk?" kukkant be Kes kíváncsian a főorvosi irodába. "Csak képzelgés volt..." pillant fel a Doktor mosolyogva az asztali terminálról. "Értem... De jobb lenne ha Neelixnek nem beszélne erről." jegyzi meg Kes beljebb lépve, "Olyan hamar féltékeny lesz. A kettenk titka marad." "Azért egy dolog érdekelné..." dol hátra a Doktor a székében. "Éspedig?" "A sugárzás miatt a programom részei teljesen megkerültek, és mégis... Ahelyett hogy ennek megfelelően éreztem volna magam, a programom létrehozott egy egészen hihető fantáziavilágot. Ami egy központi kérdés körül forgott: ember vagy hologram? Személy vagy kivetítés? Miért? ... Miért áll elő a programom egy ilyen ezoterikus dilemmával?" "Tudja... Néha én is gondolkodom ilyeneken. Hogy ki vagyok... Mit keresek itt egyáltalán... Mi értelme van az életemnek... De hát nem teszi ezt minden ember idonként?" "Én mindenesetre nem. Én pontosan tudom, mi vagyok, és miért létezem. Én vagyok a Voyager vészhelyzeti orvosi hologramja." "Ennyire biztos ebben...?" vet egy kacér pillantást Kes a Doktorra, mire az meglepetten vonja össze a szemöldökét, miközben a lány mosolyogva kivonul az irodából. A Doktor vállat vonva visszafordul a terminál felé, de hamarosan abbahagyja a munkát, kiballag az irodából, és elgondolkodva a folyosóra vezető ajtóhoz sétál. Az a közeledtét érzékelve feltárul, a Doktor pedig kisandít az üres folyosóra, majd kidugja a kezét az ajtón. A stabilizálómezo felzúmmög, és a karnak az ajtó vonalán kívül eső része eltűnik. A Doktor visszahúzza a kezét, megsemmisíti, majd elégedetten hümmmentve egyet, visszaindul az iroda felé.

19. Elogium – Késztetés

Chakotay megérinti a lifthívó szenzort, és a kabin néhány másodperc múlva meg is érkezik. Azonban nem üresen, egy hevesen csókolózó párra nyílik az ajtó. Chakotay türelmesen várakozik hogy észrevegyék. "Uram... Bocsánat, mi csak..." mentegetozik a páros férfitagja. "Rájöttem..." bólint Chakotay. "Menjünk." pillant a férfi a nore, ezzel gyorsan elsietnek. Chakotay utánuk pillant, így észreveszi a folyosón közeledő Parist és Kest, akik mindketten fejes salátával teli edényeket cipelnek. "Ezeket meg mi lelte?" pillant Paris a pánikszerűen távozó páros után. "Hogy úgy mondjam, épp fölöttébb indiszkrétén viselkedtek." válaszolja Chakotay, miközben beszállnak a liftbe. "Valóban? Én meg lemaradtam róla..." jegyzi meg Paris vigyorogva. "Hatos szint." adja meg Chakotay az útirányt.

Az étkező ajtaján Kes, Paris és Chakotay sorjáznak be, a jelek szerint ugyanide tartottak mind a hárman. A parancsnok továbbmegy egy üres asztalt keresni, Kes és Paris pedig a kiadópultot veszik célba. "Köszönöm hogy segítettél." mondja Kes, mikor Paris lerakja a pultra a nála lévő tárolót. "Szívesen. Viszlát." mondja a hadnagy, majd hamarosan távozik, Kes pedig a nála lévő edénnyel bemegy a pult mögé: "Meghoztuk a salátát." Neelix mogorván a lányra pillant, majd kifelé kezd nézegetni, Parist keresve tekintetével. "Valami baj van?" kérdezi Kes. Neelix nem válaszol, elkezd turkálni az edényekben, majd kiemel az egyikből egy kis fekete valamit. "Ez meg mi?!" dugja Kes orra alá a kezét, amin egy jó két centis, fekete bogár trónol. "De aranyos..." csípi el Kes a bogarat, majd áttéve a saját kezére, alaposabban szemügyre veszi. "Szerintem Janeway kapitány nem lenne ennyire elragadtatva ha egy ilyen köszönne rá a salátájából." "Áruld már el mi baj van. Mert valami bánt, érzem." "Semmi... Csak sok a dolgom. ... Találkozol ma még Tom Parissal?" "Nem, legalábbis nem hinném." "Azt mondta, viszlát. Segít az új hidropikus telep kialakításában?" "Csak a cipelésben segített." "Hah... Milyen figyelmes..." "Neelix, ez nevetséges! Olyasmit vélsz látni, ami nincs is!" "Tényleg ilyen naivnak tartasz?!" csattan fel a talaxiai, "Láttam hogy nézett rád. Tudom mit jelent, volt idő mikor én is így néztem meg a nőt." "Janeway hívja a vezénylőtiszteket: kérem jelentkezzenek a hídon." hallatszik az interkomból, miközben Kes sértődötten arrébb vonul. Paris, nem sejtve az imént lezajlott közbizalmas beszélgetést, újra megjelenik, és a kijárat felé menet így szól Keshez: "Akkor viszlát..." Neelix dühösen néz utána, majd Keshez fordul: "Köszönöm hogy elhoztad a salátát, most már egyedül is boldogulok." Kes dühösen csapja le a kezében tartott leveleket, és kiviharzik a konyhából, majd az étkezőből.

"Egy furcsa energiamintázatot észleltünk a bal oldalon." fordul Janeway a hídra érkező Paris és Chakotay felé. "Valami ötlet hogy mi lehet az?" kérdezi a hadnagy. "Egyelőre leginkább egyfajta mágneses interferenciára hasonlít." mondja Kim a posztjáról. "Nézzük meg közelebből." határoz Janeway, majd míg Paris a kormányospulthoz megy, odalép a nem messze álldogáló Chakotayhoz. "Úgy látom erosen foglalkoztatja valami, parancsnok." "Megleptem egy párocskát az egyik liftben csókolózás közben. Azon tudom, nem kellene néhány szabályt bevezetni az efféle meglepetéseket elkerülendő." "Hogy mit?" kérdezi Janeway, elnevetve magát, "Legfeljebb kérhetjük őket hogy legyenek tekintettel másokra is, de... A Csillagflotta mindig is igyekezett nem beleártani magát az emberek magánéletébe." "Csakhogy itt egy elég kényes helyzetben vagyunk. Egy ilyen kapcsolat köztudottá válása esetleg feszültségeket idézhet elő, amelyek más helyzetben nem jelentenének gondot, de itt..." "Értem mit akar mondani, de... Messze vagyunk az otthonunktól. Mindenki egyedül érzi magát, és csak a legénység többi tagjával van kapcsolata. Érthető hogy az emberek igyekezzenek társat találni." "Őn is?" tesz fel egy provokatív kérdést Chakotay. Janeway hosszan gondolkodik a válaszon, majd diplomatisztikus megoldást talál: "Kapitányként nem engedhetem meg magamnak ezt a luxust. ... Egyébként pedig azelőtt áll szándékomban hazatérni hogy Mark végleg lemond rólam." "A jelenség látótávolságban, kapitány." jelenti Kim. "Képernyőre!" szól Janeway, majd Chakotayval együtt lesiet a híd középső részére. A fomonitoron egy halvány rotes fénnel derengo folt jelenik

meg a csillagok előtt. "Mintha valami energiafelho lenne..." mondja Chakotay. "Nagyítást." rendelkezik Janeway. A képernyőn hirtelen aprócska, vándorló pöttyök jelennek meg, amik szemmel láthatóan önerobol mozognak. "Élőlények az urban?!" szól Chakotay elképedve. "Teljes letapogatást, Mr. Kim." mondja Janeway. "Az egyedek belső energiamintázata valóban emlékeztet biológiai folyamatokra." "Szeretném kicsit közelebből szemügyre venni ezeket a lényeket..." mondja Chakotay. "Én nem kevésbé, parancsnok." bólint a kapitány. "De jobb ha nem megyünk túl közel, nehogy megzavarjuk a természetes viselkedésüket." "Egyetértek. Fél impulzus, Mr. Paris, közelítsünk a biológiai szenzorok hatósugaráig."

Kes a Neelixel lezajlott veszekedés után az egyik hidroponikus kertben keres menedéket, a különböző növényeket vizsgálhatja. Egy dobozában mellette néhány bogár nyüzsög, amelyeket valószínűleg a növényekről gyűjtött be. A lány oda sem figyelve belenyúl a dobozba, kiemel pár bogarat, és mintha nem is lenne tudatában mit csinál, bekapkodja őket. Csak a harmadik adagnál mered döbbsen a kezében nyüzsög bogarakra.

"A raj nem túl nagy sűrűségű, kapitány. Úgy becsülöm, talán kétezer egyedet számlálhat." jelenti Tuvok a hídon. "És határozottan mozognak." állapítja meg Paris. "Valóban így van. Az eltelt idő alatt mintegy ezer kilométeres másodpercenkénti sebességre gyorsítottak." mondja Kim. "Lehet hogy megijedtek tőlünk." veti fel egy kék betétes egyenruhát viselő nő. "Tartsuk a távolságot, de készüljön fel egy hirtelen gyorsításra." utasítja Janeway Parist, miközben a tudományos tiszt pult felé indul, ahol a kék egyenruhás nő és Chakotay dolgoznak. "Mutathatok valamit?" fordul a parancsnok Janeway felé, "Nézze csak, hogy mozognak..." "Mint az ostoros egysejtűek..." veszi szemügyre Janeway az egyik monitoron látható, a lényekről készült vázlatos képet. "Igen. Csakhogy ezek elképesztő sebességre képesek, becsléseink szerint akár háromezer kilométerre másodpercenként." "Wildman zászlós, keressen ismétlődő területeket a rajban." fordul Janeway a nő felé, "Talán képesek valamiféle kommunikációra." "Igenis." "A belső szerkezetük is igen érdekes. Emésztoszerveknek nyomát sem látni, azonban a kültakarójuk fölöttébb korrozív hatású. Azt hiszem azon keresztül veszik fel a táplálékot, közvetlenül az urbanból." "Elképesztő... Egy élőlény ami az urban él, és szervetlen anyagokat képes felhasználni." mondja Janeway. "Az ur anyagtartalma erőfele jóval kisebb az átlagosnál. Talán ezért igyekeznek ennyire." veti fel Wildman. "Háromezer kilométeres másodpercenkénti sebességgel esznek... Nem egy kényelmes tempójú reggeli." jegyzi meg Chakotay.

Nem az urlakó lények az egyetlenek, akik boséges reggelit igyekeznek biztosítani maguknak, a kabinjába visszatért Kes is úgy döntött hogy bogarak helyett valami étvágygerjesztőbbre vágyik, de mindenek előtt minél többre. Mikor a csengo megszólal, a lány egy pillanatra megdermed, majd elkezd összehapkolászni az elötte felhalmozott, már kiürült tányérokat, és igyekszik a lehető legtöbbet eltüntetni valahová, mielőtt beengedné látogatóját. "Szabad..." szól ki végül. Neelix jelenik meg a széthúzó ajtószárnyak mögött, egyik kezét a háta mögött rejtgetve. A talaxiai beljebb lépked, majd Kes előtt megállva elorántja a kezében lévő virágcsokrot: "Tessék, virágszálam." "Köszönöm. Milyen alkalomból?" "Csak úgy... Szerettem... Bocsánatot szeretnék kérni." "Miért?" "A viselkedésem miatt a kaszinóban. Féltékenykedtem..." ismeri be Neelix bunbánó ábrázattal. "Igen. Megkellene bíznom bennem." "Nem arról van szó hogy nem bízom benned. Tomban nem bízom! Ismerem a fajtáját, tele van vele a kvadráns. ... Olyan ártatlan, naív lányokra vadásznak mint te." mondja Neelix, körüljárva a kabinban. "Keresel valamit?" kérdezi Kes, épp mikor Neelix kinyitná a szekrényt, amibe a lány a kiürült tányérokat rejtette. "Ne nyisd ki!" ugrik oda Kes, elállva Neelix útját, de az nem hagyja magát. Kiveszi az egyik tányért és vádlón Kesre pillant: "Ez meg mi?" "Semmi. Csak... Eszegettem. Egy földi étel, Wildman zászlós ajánlotta. Vajas burgonyapüré. Kérsz?" Neelix beledugja az ujját a maradékba, és megkóstolja. "Ez borzasztó... Hogy tudsz ilyesmit megenni?!" "Pedig ez már a hatodik tányér. Lehet hogy attól van olyan fura íze hogy egy kis nitrogénezett föld is van benne." "Micsoda?! De hát miért?" kérdezi döbbsen Neelix, miközben

Kes fosztogatni kezdi az asztalon álló gyümölcsöstálat. "Fogalmam sincs. De ma reggel..." "Igen?" "Azok a bogarak, tudod..." "Csak nem?!" kérdezi Neelix rosszat sejtve, mire Kes csak bólogat, épen egy almát tüntetve el villámgyorsan. Neelix aktiválná a kommunikátorát, de első kísérletre mellényúl idegességében. "Neelix hívja a gyengélkedőt: készüljenek egy sürgős ellátást igénylő beteg fogadására!" "Nem vagyok beteg..." tiltakozik Kes, miközben Neelix elszedi tőle az edényeket. "Jól érzem magam... Csak hagyjál enni." "Utánajárunk a dolognak. Gyere!" "Nem megyek!" tiltakozik Kes, és mivel Neelix megfosztotta az almájától is, nekilát elfogyasztani az ajándékba kapott virágokat. Neelix az ölébe kapja, és a lány heves tiltakozása ellenére útnak indul vele a gyengélkedőbe.

"Újra irányt változtatnak, és tovább gyorsítanak, kapitány." jelenti Paris, "Kövessük őket?" "Azt hiszem miattunk van. Zavarjuk őket. ... Maradjunk le, hagyjunk nekik egy kis szabad teret." határoz Janeway. "Rendben, kapitány." "A sebességünk növekszik. Még mindig közeledünk." jelenti Kim. "Mr. Paris?" "Én lassítanék..." "A sebességünk meghaladja az impulzushajtómu teljesítmény-leadása által indokoltat." állapítja meg Kim. "Olyan mintha... A lények magukhoz vonzanának." mondja Paris. "A szenzorok egy EM rezonanciamezot észlelnek. A lények mágneses mezot gerjesztenek, ez vonzza a hajót." jelenti Tuvok. "Tovább közeledünk." mondja Paris. "Mr. Paris, kitérőmanöver!" "A vezérlés nem reagál." "Pajzsokat fel!" "A pajzsok üzemképtelenek." jelenti Tuvok. "Beléjük sodródunk..." szól Paris, egy pillanat múltán pedig hunyorogni kezdenek a híd fényei. "Állapotjelentést!" szól Janeway. "Létfenntartás rendben. Az EPS hálózatban komoly ingadozás jelentkezik, ami meggátolja az impulzushajtómu működését." mondja Kim. "A görbületi hajtómu üzemképes. Csak be kell kapcsolni és már kint is vagyunk." jelenti Paris. "De a kitöréssel kárt okozhatunk a lényeknek." jegyzi meg Chakotay. "Janeway hívja a gépházat: hogyan juthatnánk ki a rajból a görbületi hajtómu alkalmazása nélkül?" "Próbálkozzunk talán egy tark-kürttel..." üzeni Torres. "Elmagyarázná kicsit részletesebben, hadnagy?" "A klingon szárazföldi csapatoknál használták. Egy nagyfrekvenciás hangot kisugárzó eszköz, ami szétzavarta a tarkokat a jármuveik elöl. A deflektoremittel kibocsáthatunk egy taszító hatású mágneses impulzust. Annak szét kellene kergetnie a lényeket." "Jó ötlet, hadnagy. Próbálja meg."

"Biztos hogy nem voltak mérgezők a bogarak? Vagy a virágok...?" kérdezi aggodalmasan Neelix, a vizsgálóasztalon fekvő Kes, és a biomonitornál álló doktor között ingázva. "Semmiféle mérgező anyag nem mutatható ki a szervezetében." "Akkor miért viselkedik úgy, ahogy? Mi van vele?" "Éppen azt próbálnám kideríteni!" mondja a Doktor kissé ingerülten. "Tehát semmi ötlete sincs?" "A megnövekedett étvágya alapján talán valami hiánybetegség lépett fel nála. Nem szokatlan jelenség a humanoid élőlényeknél hogy csillapíthatatlan éhséget éreznek, és főleg olyan ételeket ennének ilyenkor, amelyek azokat az anyagokat tartalmazzák, amikben a szervezetük szukolkodik." "Azt azonban igazán nem mondhatja hogy éppen föld kellene a szervezetemnek..." jegyzi meg Kes. A Doktor odébb taszigálja Neelixet, hogy hozzáférjen a lányhoz egy trikorderrel. "A testhomorséglete három egész kilenctized fokkal megemelkedett. És nagymértékű elektroforetikus aktivitást észlelek az idegrendszerében. Azonban az egész hajón észlelhető egy gyenge elektroforetikus méző, azoknak a lényeknek köszönhetően." "Tehát azt gyanítja hogy van valami összefüggés azok között az ízék, és Kes állapota között?!" Azonnal tennünk kell valamit!" A Doktor végül megelégedi Neelix fontoskodását: "Nem tudok foglalkozni a betegemmel amíg itt nyüzsög. Hagyja el a helyiséget!" Még mit nem! Kesnek szüksége van rám!" "Menjen, vagy hívom a biztonságiakat!" "Velem így nem beszélhet!" "Itt az enyém a felelősség, ezért én döntöm el mi történjen." "De..." "Tunjon el!" "Visszajövök, ne aggódj." pillant Neelix Kesre, majd dühösen távozik, mire a Doktor nagyot sóhajt, a fejét rázva.

Janeway Wildman és Chakotay mögött állva tanulmányozza a lényekről beérkező friss adatokat, mikor Neelix beront a hídra. "Kapitány, beszélhetnék önnel? Az úgy nem túl halasztást!" "Mirol van szó, Neelix?" "Kidobtak a gyengélkedőből! ... És érdekelné hogy helyénvalónak tartja-e hogy egy

hologram... Csak úgy elzavarjon egy hús és vér embert?" tájékoztat Neelix, de Janeway csak fél füllel hallgatja, figyelmét inkább a kijelzések kötik le. "Akinek joga lenne súlyos beteg kedvese mellett lennie!" "Kes? Beteg?" kapja fel a fejét Janeway. "Igen. És a hologramnak fogalma sincs arról, mi baja lehet! Meglehet hogy ezekhez a lényekhez van valami köze... De az már mégis turhetetlen hogy nem lehetek Kes mellett, pont most mikor a legnagyobb szüksége lenne rám!" Janeway bosszús pillantást vet Neelixre, majd odébb vonszolja: "Mondja már meg, ugyan milyen hatása lehet Kesre ennek a rajnak?" "Éppen ezt akartam megkérdezni a hologramtól, de egyszeruen kidobott!" "Gyengélkedo hívja a hidat: kapitány, azt hiszem jobb lenne ha lejönné ide. Van egy kis gondunk." "Máris ott vagyok! ... Parancsnok, öné a híd. Azonnal jelentsen minden változást!" "Éppen néhány vizsgálatot hajtottam végre..." fogadja a Doktor a gyengélkedobe érkezo Janeway ot és Neelixet, "Nem volt éppen hajlamos az együttműködésre, aztán hirtelen felkiáltott, félrelökött, és berohant az irodámba. Mire utolértem volna, körbevette a helyiséget egy erotérrel. Nem tudom kikapcsolni. ... Kizárt az irodámból!" méltatlankodik a Doktor. Természetesen Kes a tettes, aki ekkor az asztalon térdel az irodában. "Mi baj van? Gyere ki kérlek..." próbálkozik Neelix, de csak egy futó pillantást kap válasz gyanánt, az egyébként elég rosszul festo Kestol. "Néhány vizsgálatot azért sikerült elvégeznem, mielőtt teljesen kiborult. Láza van, a vérnyomása és a pulzusa veszélyesen magas." "Talált bármit ami a tünetek kiváltó okára utal?" kérdezi Janeway. "Azt gondolom hogy az elektroforetikus mezo, amit a raj okoz. Azonnal el kell hagynunk." "Ez jelenleg nem áll módunkban. De dolgozunk rajta." "És van itt még valami... Egy különös daganat növekszik a hátán. Nem hasonlít semmilyen ilyen jellegu jelenségre amivel eddig dolgom volt, és biztos vagyok benne hogy a legutóbbi ellenorzo vizsgálat során még nem volt ott." "Megpróbálok beszélni vele." mondja Janeway, majd visszatér az iroda erotérrel védett ajtajához. "Kapitány..." pillant rá Neelix tanácstalanul. "Hadd próbáljak én beszélni vele. ... Kes, hallgasson ide... Lehet hogy ezek a lények felelősek az állapotáért. Mindent megteszünk hogy megszabaduljunk tőlük. És amint sikerül, biztosan jobban fogja érezni magát." Kes erre hevesen megrázza a fejét. "Azt akarja mondani, nem a lények felelősek az állapotáért?" Kes bólogat. "Kes... Beengedne? Mondja el mirol van szó... És én megpróbálok segíteni." Kes lecsusszan az asztalról, és egy gyors mozdulattal kikapcsolja az eroteret. Janeway tesz egy lépést befelé, és aggodalmas arccal szemléli a kétségbeesett lányt. Kinyújtja felé a kezét, Kes pedig kis habozás után odaszalad hozzá, és Kathryn karjaiba veti magát. "Csak nyugalom... Minden rendben lesz. És most mondja el, mi történik." "Mondta... Mondta a doktor hogy növekszik valami a hátamon?" kérdezi Kes. "Igen." "Az a mitralzak. Ott... Ott fejlődik ki a gyermekem. Eljött az elogium ideje. A változás ideje. A testem most készül fel a termékeny idoszakra." "Az embereknek is van egy hasonló idoszaka..." "De én még túl fiatal vagyok! ... Túl fiatal! Ennek csak később szabadna bekövetkeznie. Négy és öt éves kor között! Én meg még ketto sem vagyok!" "Figyeljen rám. Felgyorsult az anyagcseréje... Lehet emiatt hogy az utódnemzési folyamat is korábban kezdodik mint általában." "De még nem vagyok rá felkészülve!" "Segíteni fogunk átesni rajta. A Doktor folyamatosan figyelni fogja az állapotát." "Nem értik! Az elogium csak egyetlen egyszer következik el. Ha gyereket akarok... Most van itt az ideje!"

"Semmi változás." fogadja Chakotay Janewayt a hídon, "A raj még mindig vonszol bennünket magával." "Írány 121.7, sebesség hatezer kilométer másodpercenként." jelenti Paris. "Minden rendszer az előírt tartományon belül üzemel." teszi hozzá Kim. "Hogy halad Torres a deflektor módosításával?" kérdezi Janeway. "A legutolsó jelentése szerint fél órán belül elkészül." "Szóljanak ha van valami. ... Lenne szíves velem fáradni?" pillant Janeway Chakotayra.

"Kes nagyon fél." mondja Janeway a készenléti helyiség ablakán keresztül a kint nyüzsgo lényeket figyeló Chakotaynak, "Nem volt ideje felkészülni. És döntést kell hoznia negyven, legfeljebb ötven órán belül. Megbeszélük a dolgot Neelixel, de... Túl sok az ismeretlen tényező. Kockázatos dolog ilyen hamar utódot vállalni. És nem biztos hogy genetikailag összeférhetok. ... Sot még az sem biztos hogy Neelix egyáltalán akar-e apa lenni. Úgy látszik a reggeli megjegyzése mármár proféciaszámba megy." "Én még nem gondolkodtam az... Utódnemzésrol. De azt hiszem hogy a jövőben ez

elkerülhetetlen lesz. Szem előtt kell tartanunk hogy létszükségessé válhat hogy gyermekeink legyenek." "Hosszú út áll még előttünk." bólint Janeway. "Ha meg kell tennünk a teljes, hetvenöt évnyi utat, akkor a fele távolságtól már el fog kelni egy új legénység." "Ki gondolta volna hogy többgenerációs hajó lesz belőlünk, mikor útnak indultunk egy három hetesre tervezett küldetésre." mondja Janeway, maga sem tudván hogy sírjon-e, vagy nevéssen inkább a dologon. "Senki. De szembe kell néznünk ezzel a problémával." "Mit fog ez jelenteni a gyerekek szempontjából? Milyen élet vár itt rájuk? Egy csillaghajó fedélzetén, ami egy ellenséges területen halad át. ... Ki tudjuk majd elégíteni a szükségleteiket? Óvodák, oktatóhelyiségek... Otthont kell teremtenünk nekik. ... Hatalmas feladat lenne!" "Képes lenne megtiltani nekik hogy gyerekeik legyenek?" "Hogyan tehetnék ilyesmit? ... Kesnek is azt mondtam, neki kell eldöntenie hogy akar-e gyereket vagy sem. De... Errefelé nem teremnek egyszerű válaszok. Egyikünk számára sem."

"Tehát ha most nem esel teherbe, soha többé nem leszel rá képes?" kérdezi Neelix, fel-alá járkálva Kes kabinjában. "Igen. És neked kell segítened a döntésben, mert azt szeretném ha te lenné a gyerek apja." A bejelentés katasztrofális hatással van Neelixre, jó fél percig csak összefüggéstelen dadogásra képes. Mikor végre összeszedi magát, így szól: "Ez nagyon... Megtisztelo. De... Biztos vagy benne hogy biztonságos ez?" "Biztonságos?" "Igen. Még olyan fiatal vagy... Talán veszélyes dolog a te korodban gyereket vállalni." "Nem tudom. Senkit sem ismertem aki ilyen fiatalon lett terhes." "Mit csináljunk... És ha soha nem lenne gyereked... Nagyon bánnád?" "Igen! Vagyis... Azt hiszem. Nem tudom. ... Tisztában voltam azzal hogy egy napon anya leszek De nem ilyen hamar. ... És te? Te nem akarsz apa lenni?" "Hát tudod... Hogy szinte legyenek... Még soha nem gondolkodtam ezen. Az életem mindeddig elég... Összevissza volt. Nem is igen lett volna lehetőségem... Egy gyerek számára stabil körülmények kellenek." "De most másképp van, nem igaz?" "Másképp? Nem tudom... Igen! De... Egy gyereket felnevelni egy urhajón... Hát én nem nevezném ezt ideális környezetnek." "Nem akarsz gyereket, igaz?" "Nem, ezt nem mondtam! Csak megpróbálom minden oldalról megvizsgálni ezt a... Dolgot. ... Ha valaki egy gyermeket hoz erre a világra, nagy felelősséget vállal. Tudom, te azt szeretnéd hogy közösen vállaljuk ezt. ... Úgy értem, valakinek folyton vigyáznia kell majd rá... Nehogy bedugja az ujját egy EM csatlakozóba... Vagy eljátszadozzon a plazmainjektorokkal..." próbál viccelodni Neelix. "Ez mindkét szülő kötelessége." "És az orvosi tanulmányaid? A gyerek mellett aligha tudod folytatni őket." "Ez nem lehet akadály. ... Ezek csak ostoba kifogások, Neelix! Megint csak magadra gondolsz, hogy mennyi kellemetlenséget okozna neked egy gyerek! Igazam van?! ... Hát nézz csak ide!" kiáltja Kes, feltartva kezeit, amiket sárgás anyag borít. "Ez mi?" "Az ipaza for... Ez teszi lehetővé a megtermékenyülést. Ha belekezdünk, hat napig együtt kell lennünk." "Hat napig? Miért?" "Hogy a befogadás sikeres legyen. És ha az ipaza for megjelenik, már csak tizenöt óra maradt hogy hozzákezdjünk. Tehát tudnom kell a választ!" "Tehát... Tizenöt óra. Ez... Nagyszeru. ... Nagyszeru." motyogja Neelix, útnak indulva a szobában, "Legalább alhatunk rá egyet... Hamarosan visszajövök."

"Mi a mai ajánlat?" áll meg Tuvok a konyhai kiadópult előtt. Neelix egy pillanatig értetlenül mered rá, mielőtt rájön, mirol is van szó: "Hát... Igazság szerint ma még nem volt idom bármit is készíteni. De van egy kis maradék tegnapról." "Az is megteszi." mondja Tuvok, a szemét forgatva. "A jelek szerint kicsit túl sokat foztem tegnap. Pedig mintha nagy lett volna az érdeklődés a menü iránt." "Foleg ha nincs más." jegyzi meg Tuvok, majd átvéve a tányért, elindul törzsasztala felé. Neelix egy darabig határozatlanul álldogál, majd a vulcani után indul. Tuvok idoközben elfoglalta szokásos helyét, és Neelix megérkeztekor kíváncsian pillant fel a talaxiaira. Az gyorsan közelebb húz egy széket, majd így szól: "Mr. Tuvok... Azon gondolkodtam... Önnek ugye van gyereke?" "Négy." válaszolja Tuvok kimérten. "Négy? Ezt nevezem... Nagy család. Mondja csak, milyen érzés apának lenni?" "Erre nehéz lenne válaszolni." "Komoly felelősség, igaz? Vigyázni rájuk, gondoskodni róluk... Megvédeni, és jól felnevelni őket." "Alapjában véve igaza van." bólint a vulcani. "Úgy hangzik mintha több gond lenne mint öröm... Hmm?" "Mr. Neelix... Ismerem a helyzetét. Úgy érzem, kétségei vannak azzal kapcsolatban, bölcs dolog lenne-e gyereket vállalniuk." "Igaza van..."

De csak azért mert ez az egész... Olyan gyorsan történik! Nincs idom átgondolni." "Én azt tudom javasolni, inkább ne vágjon bele a dologba ha ennyire bizonytalan a kérdést illetően. Sokkal nehezebb dolog mint az ember gondolná. És éppen ezért csak az erre vágyat érzők lehetnek jó szülők." "Én is így látom." "Azonban rá kell mutatnom arra, bármennyire logikátlanul hangozzék is, hogy apának lenni nagy ajándék. Nagyobb, mint első pillantásra tűnhet. Sokat gondolok a gyermekeimre, és mostanában... Még inkább mint azelőtt." "Értem... Tehát a gyerekek örömet hozhatnak az életünkbe." "Nem érzek sem örömet, sem bánatot. De lehetségesnek tartom." "Ha jobban belegondolok... Lehet hogy tényleg jó lenne egy csöppség körülöttünk. Sok időt tölthetnénk majd együtt, lenne mire megtanítanom... Túlélési fogások, repülomanóverek... A csábítás trükkjei..." "Ha úgy gondolja... De kérem vegye figyelembe hogy fennáll az esélye annak is hogy lányok születik." "Egy lány? Semmit sem tudok ami egy lánynak érdemes lenne megtanulnia..." "Miért nem tanítaná ugyanarra mint a fiát?" "Tulajdonképpen... De az anyjától többet tanulhatna." "Nekem három fiam és egy lányom van. De higgye el, a legalább annyi hasznot húz a múltamból és tapasztalataimból mint a fiaim. Sajnálatos hogy ilyen távol kerültünk egymástól." "Értem. ... Hazatérünk, Mr. Vulcani. Ebben biztos vagyok! És köszönöm. ... Van min eltöprengenem."

"Készen állunk a mágneses impulzusok kibocsátására." érkezik Torres sietve a hídra. "Fogjanak hozzá." bólint Janeway. Torres letelepszik a mérnöki pult mellé: "Gerjesztem a mezőt..." A foernyon látható lények lassan elkezdnek széthúzódnia hajó útjából. "Működni látszik." állapítja meg Torres. "A lények hogy vannak, parancsnok?" kérdezi Janeway. "Mint hal a vízben, ha szabad így fogalmaznom." "Reméljük így is marad. Mr. Paris, indulás előre, kétszáz kilométer óránkénti sebességgel." A hajóhoz legközelebbi lények színe ekkor vörösésről élénk kékre változik, és csoportokba verodva megindulnak a Voyager felé. "Mire készülhetnek?" kérdezi aggodalmasan Kim. "Lehet hogy mi váltottuk ki belőlük. Talán fenyegetésnek tekintenek." találga Chakotay. A hajó hirtelen megrázkódik. "Jelentést!" szól Janeway. "Az összes rendszer energiát veszít!" mondja Kim. "Energiacsökkenés az impulzushajtóműnél." teszi hozzá Paris. "Kapitány, a taktikai és tüzvezetőrendszer leállt." jelenti Tuvok. "Mikor érünk ki a rajból, hadnagy?" kérdezi Janeway. "Még néhány másodperc. Már majdnem kint is vagyunk." válaszolja Paris. "Egy anyagi jellegű mágneses csomó közeledik bal felől, nagyon gyorsan." jelenti Tuvok. A fomonitronon hamarosan láthatóvá válik a közeledő: a hajót körülvevő apró lények Voyager-nyi méretűek. "Fiziológiailag ugyanolyan mint a kicsik. Csak sokkal nagyobb." jelenti Wildman. "Lehet hogy a szülőjük." veti fel Tuvok. "De az is lehet hogy ugyanannak a fajnak egy másik módosulata. Hosszabb megfigyelés nélkül nehéz lenne megállapítani." mondja Chakotay. "Már megbocsásson kapitány, de nem figyeltük már őket eleget? Ezek a lények megtámadták a hajó létfontosságú rendszereit, miután csapdába csaltak." foglalja össze a helyzetet Torres. "Elképzelhető. Tovább haladunk, Mr. Paris. Ha eltávolodunk a rajtól, a burkolatra tapadt példányok talán elszakadnak, és visszatérnek a többiekhez." "Értettem. Tartjuk az irányt és sebességet." bólint Paris. "A nagyobb lény velünk tart." jelenti Tuvok. "Na és most mi van?!" kérdezi Paris, mikor a hajó folyamatosan rázkódni kezd. "A lény egy elektromosan töltött plazmafelhő gerjesztett." mondja Kim. "Minden gépnek állj! Kárjelentést!" szól Janeway. "Jelentesebb károk nem észlelhetők, a pajzsok stabilak." "Egy plazmahullám már kimondottan ellenséges lépés. Nem kellene eszerint reagálnunk?" kérdezi Torres dühösen. "Ha a lények komoly kárt okoznak a hajóban, ellenségnek fogjuk tekinteni őket. Ha nem, akkor feltételezzük hogy csak a mindennapos tevékenységüket végzik. Mi vagyunk a betolakodók." "Kapitány, nézze csak..." szól Chakotay, a fomonitort tanulmányozva, "A kicsik ugyanúgy körbeveszik a nagyot mint minket." "Azt hiszem tudom miért. A nagy lénynek majdnem ugyanolyan az energiamintázata mint a görbületes hajtóművünknek." jelenti Kim. "Akkor a szubtéri sugárzásunk vonzza őket hozzánk." mondja Janeway. "Mint egyes fajok egymáshoz a feromonjaik." bólogat Chakotay. "Feromonok? Szexuális indítatású viselkedést gyanít?" "Színváltoztatás és kihívó viselkedés... Gyakran előfordul a párzás bevezetőjeként." "Csak nem

minket szemeltek ki?!" fordul hátra Paris. "Méretben és sugárzási mintázatban hasonlítunk a nagy lényre. Nem meglepo ha szóba jöhető partnernek tekintenek minket." von vállat Chakotay.

"Tessék..." ül fel az ágyon Kes az ajtócsengo hangjára. "Részemről jöhetnek a pelenkák..." siet be Neelix lelkesen. "Vagyis gyereket szeretnél..." "Semmit sem szeretnék ennél jobban." "De... Kifogásokat kerestél, nem gondoltam hogy megváltoztatod a véleményedet." "Nem gondoltam át eléggé. De most már akarok apa lenni! És igyekszem a legjobb apa lenni a gyerekiünknek." "Biztos vagyok benne..." "Akkor... Mi következik most?" "Eloszor végre kell hajtanom a rolisses'en szertartást. Egy idosebb társunknak addig kell masszíroznia a lábamat, amíg meg nem dagad a nyelvem." "És kit akarsz erre megkérni...?" "Janeway kapitány sajnos nagyon elfoglalt... De a Doktor biztosan szívesen megteszi." "Miért pont o?! Hiszen még csak nem is valódi személy!" "Számomra nagyon is az!" "Hát nem is tudom..." fanyalog Neelix. "Csak egy szertartás. De valakinek meg kell csinálnia." "Na jó, rendben... És meddig fog tartani?" "Úgy egy óráig. Azután visszajövök." mondja Kes a kijárat felé indulva. Az ajtóban megáll, visszanéz, újra nekiindul, végül megint csak megtorpan, és szeretetteljes pillantást vet Neelixre, aki bátorítóan rámosolyog. "Érdekes." mondja a Doktor a gyengélkedoben, Kes lábát masszírozva, "A szimpatikus idegrendszer egyik csomópontjének ingerlése megváltoztatja a szervezet hormonháztartását, ami a nyelv érrendszerének kitágulásához vezet. Ilyennel még nem találkoztam." "Doktor..." "Igen?" "Valóban helyesen cselekszem?" "Ezt önnek kellene tudnia, én még nem csináltam ilyesmit." "Nem... Én a gyerekekre gondoltam. Hogy helyesen teszem-e? ... Ha most otthon lennék, az apám lenne a maga helyében. Ebben az időszakban egy teljesen új jellegű kapcsolat alakul ki a szülők és a gyerek között. Mivel az a saját gyermekének kihordására készül, a szülőknek végérvényesen el kell fogadniuk hogy felnőtt." "Értem..." "Az apám és én nagyon jól megértettük egymást. Nagyon bölcs ember. Hiányzik. ... Néha szinte hallom a hangját. Mintha ott állna mellettem hogy mutassa a helyes utat. ... Bocsásson meg. Csak hirtelen nagyon honvágyam lett. Talán csak az elogium hatása. ... De most valóban örülnék a tanácsainak. A segítségének. Valakinek támogatnia kell." "Sok segítséget adhatok a gyermekgyógyászat tekintetében... De sajnos arra vonatkozóan nem, hogyan lesz valakiből jó szülő." "Ezt én sem tudom. ... Amíg Neelix vadul tiltakozott, biztos voltam benne hogy akarom a gyereket. De mikor végül azt mondta, o is szeretné, hirtelen félni kezdtem." "Talán egy statisztikai elemzés hozhat valami eredményt. A breeneknél például nagyon gyakori a fiatalkori terhesség. Persze ehhez az is hozzátartozik hogy a breen egy fölöttébb harcias faj. De ellenpéldának ott vannak a skethosok. Azokat a nomet akik a negyvenedik életévük előtt teherbe esnek, elítélik." "Talán csak azért akartam a gyereket, mert most van rá a lehetőség." "Egy nagy hatalommal bíró biológiai óra ketyeg az emberekben. És néha nehéz ellenállni a parancsának. Ez irányítja a túlélésüket és a fennmaradásukat." "De ott az értelem, hogy felülkerekedjen ezen a hajtóeron. És értelmet adjon a tetteinknek. És ha nem várom el magamtól hogy belegondoljak a következményekbe, akkor itt nincs rendben valami. Tényleg elég érett vagyok egy gyerekhez? Képes vagyok megadni neki mindazt amire szüksége van? ... Készen állok egyáltalán egy ekkora felelőség vállalására? Olyan sok dolgot nem próbáltam még. Tanulni akartam, képezni magam, de néha még ahhoz sem érzem elég felnőttnek magam. Hát még egy gyerek felneveléséhez?"

"Ha a kis lények számára szexuális vonzeróval bírunk, a nagy esetleg riválisának tekinthet." mutat rá Chakotay, "És az a plazmafelho is ennek a viselkedésnek tudható be." "Akkor még örülhet is ha odébbállunk. ... Hadnagy, vehetnénk egy kis lendületet a hajtómu folyamatos használata nélkül, hogy eltávolodjunk a közelből?" kérdezi Janeway Torres felé fordulva. "Fel kell tölteni az impulzushajtómu energia-leadó rendszerét, és utánpótlás nélkül kisütni. Megoldható." "Akkor rajta." "Rendben. Lássuk... Fel tudom tölteni a cellákat egy impulzus erejéig, de ez az egyetlen lehetőségünk lesz." "Hallotta, Mr. Paris. Használja ki jól." szól Janeway. "Értettem. ... Gyorsítás!" "Kapitány, a lény reagál. Ütközopályán közeledik." jelenti Tuvok. "Kitéromanover!" "Nincs elég energiánk." rázza meg a fejét Torres. "A lény növeli a sebességét." szól Kim. "Energia nélkül nem tudom lerázni." "Ütközésre felkészülni." mondja Tuvok. A lény a hajónak csapódik, komoly

rázkódást okozva ezzel. "Szerkezeti integritás nyolcvanhat százalék." jelenti Kim. "Kezdem osztani Torres hadnagy véleményét. Itt lenne az ideje visszavágni." jegyzi meg Tuvok. "Nem áll szándékomban ártani a lénynek." jelenti ki Janeway eltökélten. "Ami sajnós nem mondható el a másik félről." morogja Paris, megkapaszkodva a kormányospultban, hogy ki ne essen a székből a soron következő rázkódás miatt. "Mr. Tuvok, indítson egy IV-es osztályú szondát. Talán lefoglalja a lényt addig míg eltunhetünk." mondja Janeway. "Igenis, kapitány. ... Szonda kilove." A Voyager az idonkénti rázkódás helyett folyamatosan remegni kezd. "Újabb plazmafelhő. Pajzsok hatvannégy százalékon. A jelek szerint a szonda csak még jobban felidegesítette." állapítja meg Kim. "Ez egy agresszív élőlény, kapitány! Csak akkor hagyja abba ha mi is agresszíven lépünk fel!" szól Torres. "Meglehet hogy ugyanúgy bántva a lénnel, mint ahogy az bánt velünk, megfelelő reakció lenne." veti fel Tuvok. "Vagyis irány a lény. Ütközopálya!" szól Janeway. "Pontosan." helyesel Tuvok. "Valószínűleg ezt várja tőlünk." teszi hozzá Wildman. "Kapitány, pajzsok negyvenhét százalékon. Még pár ütközés, és horpadozni kezd a burkolat." jelenti Kim. "Mr. Paris, irány a lény, csak a manőverező hajtóműveket használjuk. Talán ennyi is elég lesz." "Érettem. Hajtóművek üzemben." A Voyager kisvártatva megrázkódik, csak hogy most az volt a kezdeményező. "A lény nem vonul vissza." jelenti Tuvok. A következő csapás minden eddiginél erősebb. "Most csak nagyobb pofonokat ad." jegyzi meg Paris. "Hát jó. Fotontöltetet készíts! ... Gyűjtési pozíció fél távolságban a lény felé. A lökéshullám talán ráébreszti hogy komolyan gondoljuk." "Kapitány, lenne egy javaslatom. Mégis visszavonulással kellene próbálkoznunk." mondja Chakotay. "És hogyan, parancsnok?" "A jelek szerint minden agresszív lépést ellenakció követ. Ha végül nem akarjuk elpusztítani, azt javaslom, hódoljunk be neki. Ha elismerjük hogy ő az erősebb, békén fog hagyni minket." "Kérdés hogy hogyan. Megpróbáltunk szép lassan elosonni, de nem hagyta." mutat rá Janeway. "Mi lenne ha úgy csinálnánk mint a kicsik? Körbeforognak, és megváltoztatják a színüket." "Ha kiengedünk egy kis plazmát, az kékes színűre festene minket." javasolja Kim. "Mr. Paris, van elég energiánk megforgatni a hajót?" "Azt hiszem." "Akkor rajta. Plazma-leszellozokat megnyitni! Mr. Paris, forgassa meg a hajót a hossz tengelye mentén." "Értettem. Tehetetlenségi tompítók maximumra."

A Voyager belekezd a légi- vagyis jelen esetben az urbalettbe, és lassan terjedő élénk kék csóvát húzva maga után távolodni kezd a rajtól.

"Semmi reakció. Nem működik." állapítja meg Janeway csalódottan. "Egy pillanat, kapitány..." mondja Kim. "Mi történik?" "Az egyik kis lény levált a bal oldali hajtóműgondolóról. ... Még egy... Mind elmennek." "Úgy látszik, elvesztettük a vonzeronket, kapitány." állapítja meg Tuvok. "Szép manőver volt, hadnagy. És most lássuk, van-e még valakinek ellenvetése a távozásunkat illetően." "Egyelőre legfeljebb száz kilométer per óra sebességgel távolodhatunk." mondja Torres. "Az is megteszi." bólint Paris. "Szép volt, parancsnok. Ha ezentúl párzással kapcsolatos kérdéseim lesznek, már tudom kihez kell fordulnom." mondja Janeway, mire Chakotay meglepetten fordul felé, majd szélesen elvigyorodik.

Kes beszél a sötét étkezőbe, amit csak a konyha felől kiszűrődő fény világít meg. A lány megáll a kiadópultnál, és egy darabig csendben figyeli a konyhában szöszmötölő Neelixet. "Segíthetek?" "Nem... Köszönöm." "Valami baj van?" "Nem, semmi." "Olyan hallgatag vagy mióta úgy döntöttem, mégsem akarok gyereket." "A te döntésed volt, és én tiszteletben tartom." "Neelix... Csak nem vagy csalódott?" "Azt hiszem... Mikor eldöntöttem hogy szeretnék apa lenni, végül örültem a döntésnek. De majd megfedekezem róla..." "Nem kell teljesen lemondanod a dologról. Csak várni még egy kicsit." "De... Úgy tudtam csak egyszer az életben..." "A Doktor azt mondta, nem volt igazi elógium. Csak az az elektroforetikus mezo okozta, amit a lények generáltak. Tehát valószínű hogy még egyszer eljön az ideje." "Vagyis... Lehet hogy mégis lányunk születik majd?" kérdezi Neelix felvillanyozódva. "Vagy fiunk." "Nem. Végig gondoltam. Lányt szeretnék. Pont olyat, mint te vagy!" Kes erre megcsókolja Neelixet, majd boldogan a nyakába borul.

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. CsillagIdo 48921.3. Továbbra is foglalkoztatnak az utódnemzéssel kapcsolatban felmerülő nehézségek itt a hajón. Egyértelműen helytelen beavatkozni a legénység magánéletébe, de aggódom amiatt, hogy milyen körülményeket nyújthatunk a születendő gyermekeknek."

Janeway a tompított világítású készenléti helyiségben álldogál, egy, Markról és a kutyájukról készült képet nézegetve. A csengo hangjára visszateszi a képet az egyik sarokban álló asztalkára, és a bejárat felé fordul: "Igen, tessék." Wildman óvakodik be az ajtón, szemmel láthatóan fölöttébb zavarban. "Zászlós, mit tehetek önért?" "Bocsásson meg a zavarásért, kapitány, de úgy gondoltam... Tájékoztatom kell a testi állapotomban... Beállt változásról." "A testi állapotában..." pillant Janeway kérdőn a nőre. "Csak pár napja tudom... A férjem a Deep Space Nine-on szolgál, nem is tud róla. ... Hiszen csak két-három héttől lett volna szó..." "Wildman... Terhes?" lép közelebb Janeway. A zászlós csak bólint, mire Kathryn bizonytalan pillantást vet rá, nem tudván, örüljön vagy szomorkodjon a hír hallatán. "Tudom, ez a környezet nem megfelelő egy gyerek számára, de... Ez minden ami utána maradt. Az egyetlen dolog ami összeköt a férjemmel." "Akkor... Gratulálok, zászlós." mondja Janeway, az arcára eröltetve egy halvány mosolyt, mire Wildman megkönnyebbülten felsóhajt.

20. Non Sequitur – Szükségmegoldás

Voyager a Drake siklónak: készüljön vészsugárzásra! ... Mr. Kim, hall engem? Megpróbáljuk bemérni... Harry...?" hallatszik Janeway hangja valahonnan távolról, a Voyager kommunikációs rendszerére jellemző kissé visszhangzó módon.

"Harry... Ébreszto, hétalvó." hallatszik egy noi hang, majd egy kéz rázza meg Kim vállát. A zászlós lassan megfordul az ágyon, és a fölé hajló fiatal nore pillant. A következő pillanatban szeme tágra nyílik a döbbenettől, és a lányt bámulva felül. "Valami baj van?" "Libby...?!" "Igen..." bólint a lány. Kim kipillant az ágy mögötti ablakon, és San Franciscót pillantja meg, a távolban a Golden Gate híddal. Egy távolsági sikló szeli át épp a levegőt az ég felé nyúló épületek között, Kim pedig tátott szájjal bámulja a látványt, amit életében többé nem lehetett volna lehetősége megpillantani. "Ez képtelenség." rázza meg a fejét Harry, visszafordulva Libby felé. "Mi van veled?" Harry megérinti a lány arcát. "Libby... Tényleg te vagy az, ugye?" "Ugyan hagyd már... Siessünk, még elkésel." mondja a lány egy gyors csókot követően. "Mi?" "Megbeszélésre kell menned. Kilencre." mondja Libby, felhívva Kimet az ágyról, "Vagy már elfelejtetted? Nem hiszem, egy hete másról sem beszélsz. Nem akarom hogy Lasca hadnagy engem hibáztasson ha lemaradtok életetek legfontosabb találkozásáról. Úgyhogy igyekezz..." Ezzel a lány belöki Harryt a fürdoszobába, majd rácsukva az ajtót, utána szól: "En meg addig csinállok reggelit."

"Siess már, elhul a tojás!" mondja Libby a fürdóból kilépo, immár egyenruhát viselo Kimnek, aki tétován álldogál az ajtóban, "Mi van ma veled?" "Dátum... Milyen nap van ma?" "A dátum?" "Igen. Mi a mai dátum?" "49011." válaszolja Libby meglepetten. "Tehát nem a múlt hanem a jelen." motyogja maga elé Kim, "San Francisco... Nem lehet álom, ahhoz túl részletes. De akkor micsoda? Holodeck?" emeli fel a hangját Kim, "Hallucináció? Valami trükk? ... Az utolsó amire emlékszem, hogy egy siklóval visszafelé tartottam a Voyager-re." monologizál Kim, miközben Libby gyanakvó pillantásokkal méregeti. "Suru napunk lesz mindkettennek. Majd máskor viccelődünk, jó?" "Nem lehetsz Libby." fordul Kim a lány felé, "Ez teljesen lehetetlen. ... Harry Kim vagyok, a Voyager nevu Föderációs csillaghajó zászlósa. Hol vagyok? Ez valamiféle szimuláció?" "Ez egyáltalán nem vicces, Harry. Így beszélni a Voyager-ról. Alig két hónapja volt a gyászszertartás. ... Danny a legjobb barátod volt, te meg viccet csinálsz belöle." "Danny Bird?!" "Na nekem ebből elég volt. Menj inkább dolgozni. Este találkozunk." mondja Libby ingerülten, majd beviharzik a fürdoszobába. "Mi folyik itt?!" néz körül Kim mit sem értve.

Kim valamivel később már a különféle humanoidoktól nyüzsgo utcát járja. "Harry...!" üti meg a fülét egy kiáltás. A hang gazdája egy középkorú férfi egy kis kávéház előtt áll, és vadul integet Kimnek: "Azonnal hozom!" Kim odasétál a kávéház bejáratához, aminek gazdája ekkorra elo is bukkant az üzletbol, egy nagyobb pohárral a kezében: "Vulcani mokka, sok cukorral." "Köszönöm." veszi át a poharat Kim. "Szóval ma van a nagy nap, igaz?" kérdezi a tulaj, leszedve egy megüresedett asztalt. "Mire gondolsz?" "Hiszen tudja! A találkozó... Az új hajó amit terveznek. És ne felejtse, ígért nekem egy modellt. ... Oda fogom kitenni, az ablak közepére, és mindenkinek el fogom mondani: Harry Kim építette azt a hajót, aki minden reggel beugrott ide egy kávéra." "Figyeljen... Tudom ez kissé furán fog hangzani, de... Mennyi ideje is járok már ide?" "Mióta elvégezte az Akadémiát. Mikor is... Úgy nyolc hónapja." "Nyolc hónapja... És minden nap itt voltam?" "Azért nem minden nap. Vasárnaponként sokáig alszik. De én se kelnék korán ha olyan menyasszonyom volna mint magának." "Menyasszony? Össze akarunk házasodni?" "Na igen... Én is milyen gyakran tettem fel magamnak ezt a kérdést az esküvőm előtt. Ne aggódjon, el fog múlni." mondja vidáman a kávézó tulajdonosa. "Nem hiszem hogy valaha is átélt egy olyan reggelt, mint amit én ma." rázza meg a fejét Kim. "Hé, Harry!" hallatszik egy újabb kiáltás, mire Kim kíváncsian fordul hátra. Egy aranyszín betétes egyenruhát viselo fiatalember érkezik sietve, "Kész van? Most már mennünk kell!" "Hová?"

"Nagyon vicces. Na jöjjön, el kell érnünk a Fohadiszállásra meno legközelebbi szerelvényt." mondja a hadnagy rangjelzést viselő fiatalember. "Én... Nem érzem jól magam, azt hiszem jobb ha inkább hazamegyek." "Ugyan..." szól amaz, terelgetni kezdve Kimet egy metrólejáró felé, "Csak lámpaláz. Hamar túl leszünk rajta."

Kim nyugtalanul fészkelodik székében, az asztal másik oldalán ülo admirálisokat méregetve.

"Nyugi, Harry. Ha minden jól megy, hadnagyként távozol innen. ... Mutasd csak meg még egyszer a görbületi tekercesk terveit..." mondja Kim társa, felpillantva a magával hozott hordozható számítógép kijelzőjéről. "Mit?" "A tekeres terveit. Az új plazmaáram-szabályzóval." "El...

Elfelejtettem elhozni." "Harry, nagy szükségünk van rá. Be kell bizonyítanunk hogy megoldottuk a dilithiumhasadási problémát." "Sajnálom." "Akkor majd rögtönzünk valamit." vonja meg a vállát a hadnagy. "Jó reggelt." siet be egy újabb magas rangú tiszt a helyiségbe, "A Flotta biztonsági főnöke hivatott. Nem szereti ha megvárakoztatják." mondja az újonnan érkező, majd helyet foglal az asztal közepe tájánál, "Lássunk is neki. Lasca hadnagy..." "Köszönöm admirális." bólint a hadnagy, majd a terem hátsó részében levo nagy monitorhoz megy, és aktiválja: "Hölgyeim és uraim, bemutatnám az új runabout osztályt, a Yellowstone-t. Thetron-plazma hajtómumaggal van felszerelve, és számos különböző feladatra vetheto be." "Áttanulmányoztam a terveket, hadnagy. Érdekes konstrukció."

bólint a meghallgatást vezető admirális, "De milyen megoldást javasolnak a dilithiumhasadás kiküszöbölésére? A thettron-plazma hajlamos komoly szubtéri problémákat okozni." "Örülök hogy feltette ezt a kérdést, uram. Az utóbbi hetekben minket is ez a probléma foglalkoztatott, és úgy gondolom, megtaláltuk a megoldást. Szeretném bemutatni azt a mérnököt aki kidolgozta az új hajtómu koncepcióját. Azt hiszem hosszú idő óta ő a legígéretesebb mérnök aki elvégezte az Akadémiát: Harry Kim zászlós." Kim azonban, mivel érthető okok miatt fogalma sincs arról, mi lehet az a nagy újítás amit neki tulajdonítanak, tanácstalanul nézelődik, nem tudva hogy oldja fel a problémát. "Harry..." sürgeti Lasca, mire Kim felé fordul. "Valami baj van, zászlós?" kérdezi az admirális. "Az igazat megvallva uram, igen." "Szedje össze magát, Harry. Hat hónapja várunk erre a pillanatra." lép Lasca Kim mellé. "Talán rosszul érzi magát, zászlós?" kérdezi az admirális. "Igen, uram. Meglehetősen. ... Amennyiben lehetséges, szeretném elhalasztani a bemutatót egy későbbi időpontra." "Sajnos néhány nap múlva három hetes küldetésre indulok a cardassiai határhoz. Miután visszatértem, egyeztethetünk egy új időpontot." mondja az admirális felállva, és a többiekkel együtt az ajtó felé indul. "Harry... Szégyellheti magát." mondja Lasca komoran, majd az admirálisok után siet.

Kim kíváncsian lép be az épületben berendezett irodájába. Az első ami a szemébe ötlük, a bejárat mellett egy állványon álló Galaxy osztályú hajó modellje, vele szemben egy asztalon pedig több mosatlan kávéscsésze. Beljebb az egyik falon az Akadémiai diploma és egyéb oklevelek, egy másik asztalon kép Libbyről és róla, a helyiség közepén pedig egy asztalnyi méretű mérnöki terminál, rajta a Yellowstone osztály áttekintő rajza. "Úgy látom, elég menő lehetek." jegyzi meg Kim, mikor körútja végén letelepszik az egyik sarokban levo íróasztal mellé, és még egyszer szemügyre veszi a Libbyt és őt ábrázoló fényképet, majd nagyot sóhajtva az asztali terminál felé fordul: "Számítógép, kérem a szolgálati lapomat." Hamarosan megjelennek a kért adatok, Kim pedig hangosan olvasni kezd: "Akadémia elvégzése: CsillagIdő 47918... Kérelem a Voyager-re való elhelyezésre. Kérelem elutasítva. Kérelem a mérnöki részlegnél való elhelyezésre. Áthelyezés jóváhagyva, hajóépítőmérnök-specialista. Cochrane díj a görbületimező-elméletben elért kimagasló eredményért... Számítógép, kapcsolatot a Csillagflotta Tudományos Akadémiájával. ... Észleltek az elmúlt két nap folyamán bármiféle téridő-rendellenességet?" "Negatív. Nem érkezett jelentés időanomáliáról." "Számítógép, sikerült valakinek kapcsolatba lépnie a Voyager-el, miután eltűnt a Badlandsben?" "A USS Voyager-re vonatkozó adatok biztonsági zárlat alatt állnak. Hármas, vagy annál magasabb biztonsági besorolás szükséges a hozzáférés engedélyezéséhez." "Ez nem lehet gond. Hiszen ott szolgálok... Vagy legalábbis szolgáltam." morogja Kim, megadva a szükséges kódokat. "Biztonsági szint elfogadva. Az utolsó kapcsolatfelvétel a USS Voyager-el az eltűnése

elott, CsillagIdo 48307.5-kor volt. "Kérem a Voyager legénységi listáját. ... Ki volt a muveleti tiszt?" "Daniel Bird zászlós." "Danny..."

Kim kissé irányt vesztetten kóborol az utcán, nagyjából jó helyen jár, de nem emlékszik pontosan az épületre, amiből reggel útnak indult. Azonban hamarosan rábukkan a kávézóra, aminek tulajdonosa meglepetten méri végig: "Harry... Hogyhogy ma ilyen korán hazajött?" "Nem érzem magam valami jól..." "Pedig nem látszik különösebben betegnek. Legfeljebb Libby ölelése hiányzik, igaz?" kérdezi a tulaj vidáman, "Ne aggódjon, én hallgatok mint a sír." "Azt hiszem ezt furcsállani fogja, de... Hirtelen nem tudom, merre is lakom innen..." "Hogy hol lakik? Remélem nem akar valami ostoba tréfát uzni öreg barátjával." "Tényleg nem érzem jól magam... Nem ugranak be a dolgok." rázza meg a fejét Kim. "Jól van na... Ott, majdnem szemben. Negyedik emelet, '4G' ajtó." "Köszönöm." mondja Kim, a ház felé indulva. "Harry... Ne legyen már ilyen savanyú. Helyre fognak rázódni a dolgok. Van egy jó állása, csinos menyasszonya... Minden rendben lesz, higgyen nekem." Kim végül elindul, a tulaj pedig elgondolkodva néz utána.

"Ki az? Ki van ott?!" hallatszik Libby hangja a fürdoszoba felől. "Csak én vagyok..." sóhajt Harry, letelepedve az ágy szélére. "Hogyhogy már itthon is vagy? Minden rendben?" érkezik a lány egy fürdolepedőbe csavarva. "Igen. Jól vagyok." Libby megsimogatja Harry arcát, majd megjegyzi: "Nem vagy te lázas? ... Nem, csak kicsit ideges. Mesélj, mi történt?" "Rengeteg minden... Nem tudom." "Harry, felejtsd el a munkát. Lazíts. Itthon vagy. Mondd, hogyan segíthetnék?" "Csak... Csak mondd hogy szeretsz." mondja Harry, megfogva a lány kezét. "Minden nap elmondom. Nem unod még hallani?" kérdezi Libby kedvesen. "Nem. Egyáltalán. ... Tegyük úgy, mintha már rég nem mondtad volna. Mintha... Hónapok óta nem láttuk volna egymást." "Hát jó... Szeretlek Harry! Isten hozott itthon. ... És ha már így hónapok óta nem láttuk egymást, hol voltál?" "Egy csillaghajón. Fényévek ezreire innen." "Küldetésben?" "Igen. Kicsit... Elkeveredtünk." "Nagyon egyedül voltál?" "Borzasztóan egyedül." válaszolja halkan Harry. "Azért kérdeznék én valamit... Nem álltatok meg véletlenül Rísán?" kérdezi Libby vidáman. "Nem. Üdülőbolygókon tett kirándulások sajnos nem szerepeltek a menetparancsban." "És lélekben itt voltál velem... Állandóan? Szünet nélkül?" "Minden nap... Minden pillanatban." "Megteszel nekem valamit?" Kim kérden hűmmment. "Ne hagyj el, soha többé." mondja Libby, majd lágyan megcsókolja Harryt.

Kim óvatosan kicsusszan a melléte fekvő Libby öleléséből, és felkelve kipillant az éjszakai város fényeire, majd körbesétál a szobában. Tekintette megakad a tartójában piheno klarinéton, odamegy az állványhoz, kézbe veszi a hangszert, nézegeti egy darabig, majd csendesen visszateszi a helyére. Végül letelepszik a szoba egyik sarkában levo íróasztalhoz, és bekapcsolja az asztali terminált. "Hollander, Parsons, Peterson, Platt, Porter... Na várjunk csak... Paris. Hol van Tom Paris? ... Számítógép, kérem, Thomas Eugene Paris szolgálati lapját." utasítja Kim halkan az asztali terminált. Libby eközben mocorogni kezd az ágyon, majd felül, és csendben figyeli egy darabig Harryt. Végül felkel, és mögéje lép, miközben Kim Paris adatait tanulmányozza: "Árulásért perbe fogták és elítélték, tizenhét hónap az Új Zélandi büntetőtelepen. Szabadult: CsillagIdo 48702. Utolsó bejelentett tartózkodási helye: Marseilles, Franciaország." "Harry... Hajnali négy óra. Mit csinálsz?" kérdezi Libby álomittas hangon. "Nem tudtam aludni. Gondoltam, ennyi erővel akár dolgozhatnék is." "Mikor árulod el végre, mi történik?" "Semmi. Igazán..." "Sosem tudtál jól hazudni, Harry. Egész nap olyan furán viselkedtél. ... És nem csak én aggódom miattad. Lasca hadnagy felhívott délután. Azt mondta, nem látott még ilyen szétszórtnak. ... Úgyhogy nem mondd hogy nem történt semmi." "Libby... Ezt nehéz elmagyarázni. Megpróbálhatom elmondani, mi történt, de meg kell bíznom bennem." "Tudod hogy megbízom benned. Hiszen szeretlek! Ezért is akarunk összeházasodni, mert megbízunk a másikkban." "Hát jó..." sóhajt Kim, "De a te szemszögedből nézve orültségnek fog hangzani. ... Nem az vagyok akinek gondolsz." "Na ne mondd." "Ennek az egésznek nem is lett volna szabad megtörténnie. ... Azt hiszem, én nem tartozom ide." "Ha időközben kétségeid támadtak, miért nem mondd meg egyszerűen hogy nem akarsz elvenni feleségül?!"

kérdezi Libby kissé ingerülten. "Nem értettél meg. Azt próbálom elmondani... Egy másik valóságból kerültem ide." "Egy másik... Valóságból?" "Igen." "Harry, hagyd abba, kezdlek megijedni." mondja Libby komoly arccal. "Tudom, én sem vagyok túl nyugodt." "Talán beszélned kellene egy tanácsadóval. ... Vagy neurológussal. Lehet hogy dolgozik benned valami." "Ezt is meg fogom tenni. De előbb még el kell intéznem valamit." mondja Kim, elkezdve összeszedni egyenruhája darabjait. "Hová akarsz menni?" "Franciaországba. Marseillesbe." "Minek?" "Beszélnem kell Parissal." "Ki ez a Paris, és mit akarsz Marseillesben?" "Ez hosszú történet. Bízz bennem. Kérlek..." "Rendben." bólint Libby bizonytalanul.

Kim különös érzésekkel lép be a kétszárnyú ajtón, az ismeretlenül is ismerős helyiségbe. Megáll a pool-asztal mellett, és nagyot sóhajtva körülnéz. Valaki megütögeti egy vállát, és egy mogorva hang szólal meg a háta mögött: "Húzzon már odébb... Játsszanék." Kim megfordul, és a kissé borostás Parissal találja magát szemközt. "Tom?!" "Maga meg ki az ördög?" "Nem ismer meg, igaz?" kérdezi Kim. "Dehogynem..." legyint Paris, "Biztos együtt jártunk az akadémiára. Igaz?" "Nem." "Nem... Akkor az Exeter-rol ismerem. Együtt szolgáltunk az Exeter-en, mi?" "A Voyager-en." "Ahh... A Voyager? Attól tartok, csalódást kell okoznom. Még csak a lábam se tettem soha arra a hajóra. És nem mondhatnám hogy sajnálom, tekintve hogy mi lett velük." mondja Paris, felkapva egy poharat az asztal széléről, és belekortyol. "Tud a Badlandsbe indított küldetésről?" "Hát persze. Janeway... Kapitány megkérdezte, nincs-e kedvem velük tartani, elkapni azokat a Maquiskat. Amiért cserébe elengedték volna a büntetésem hátralevo részét." "De visszautasította." "Viccel? Kijuttatott volna a börtönből? Persze hogy igent mondtam. ... Aztán a Deep Space Nine-on verekezésbe keveredtem egy ferengivel, egy fölöttébb lehetetlen alakváltó pedig fogdába dugott. Janeway megpróbált kivinni, de a Csillagflotta visszavonta az engedélyemet. A Voyager nélkülüm repült el." szól Paris, majd újra iszik egy kortyot. "Ez a ferengi... Nem kristályokat akart eladni magának?" Paris gyanakvó pillantást vet Kimre: "De igen. ... Honnan tud erről?" "Mert ott voltam. Legalábbis az én valóságomban. ... Tom, tudom hogy ez orülten hangzik, de... Én ott voltam a Voyager-en. És maga is! Soha nem verekedett össze azzal a ferengivel, hanem megmentet attól hogy átverjen. Maga irányította a hajót a Badlandsben." "Igaza van. Ez tényleg orülség." "Valami történt... A valóság valahogyan... Megváltozott. Térídoanomália, valami idegen lény változtatása, nem tudom. Csak azt hogy igaz. Egy siklóval tartottam vissza a Voyager-re. Aztán itt ébredtem fel. A Földön." Paris alaposan megnézi magának Kimet, majd megkérdi: "És mit tehetnék én?" "Jöjjön el velem a Csillagflotta Fohadiszállására. Csinálunk egy szimulációt arról az útról a siklóval. Maga a legjobb pilóta akit ismerek, ha valaki ki tud deríteni valamit, az maga." Paris méregeti egy darabig Kimet, majd nevetésben tör ki: "Már majdnem... Beugratott! Mármost bevettem, de aztán elrontotta az egészet." "Ezt nem értem." "Az életben nem teszem be többet a lábam a Fohadiszállásra! Mondja meg az admirálisnak vagy kapitánynak, vagy bánom is én ki küldte, hogy nem leszek gyalog a sakkjátszmájukban!" "Ez nem játék!" "Nem? Milyen kár. Pedig szeretem az efféle játszadozást." mondja Paris, belekortyolva italába. "Egyszer azt mondta nekem, játéknak tekinti az egész életet! Játék, szabályok, gyoztesek, vesztesek... Soha nem vett komolyan semmit. Amíg végül nem veszített." "Tudja, kezd idegesíteni." "Mindig attól tartott, mi lett volna önnel ha Janeway kapitány nem ajánlja fel azt a feladatot. Most már látom miért." mondja Kim, majd elindul a kijárat felé. "Ugyan mit lát?! Zászlós..." szól utána Paris. "Egy vesztest. Egy részeges alakot." Paris meglendíti az öklét, de az elfogyasztott ital hatására a mozdulat olyan lassúra sikeredik hogy Kim, különösebb erőfeszítés nélkül kitér az ütés elöl, majd elkapja Paris karját, és hátracsavarva az asztalra nyomja Tomot. "Attól tartok, ebben a valóságban ennél többre nem is jó." mondja Kim, majd kiviharzik a vendéglobol. A bárpult mellett egy magányos alak üldögél, aki most felemelve fejét Kim után néz, és aki egyébként szembeötlo hasonlóságot mutat annak a bizonyos San Franciscoi kávézónak a tulajdonosával.

Kim, belépve lakásuk ajtaján, két felfegyverzett biztonsággal találja szemközt magát. Libby és Lasca a nappaliban üldögélnek, így Harry feléjük fordul: "Mi folyik itt?!" "Harry... Nyugalom." áll

fel Lasca. "Hogy lennék nyugodt, mikor idegeneket találok a lakásomban?" kérdezi Kim az örökre pillantva. "A Csillagflotta tudja mit tett." mondja Lasca. "Ugyan mit tettem?!" kérdezi Kim csíposen. "Titkos adatokat hívott le, hamisított biztonsági kódokkal." "Azok a kódok nem hamisak. Megmagyarázom ha gondolja." "Ezért vagyunk itt. El kell kísérnünk a Fohadiszállásra. Szeretnének feltenni önnek néhány kérdést." "Harry... Kérlek. Menj velük, és mondd el amit nekem mondtál. Legalább lesz nyom amin elindulhatnak." mondja Libby. "Nem hiszem hogy lenne más lehetőségem. Majd jövök." mondja Kim visszafordulva az ajtó felé, a két or és Lasca pedig a nyomába szegődik.

"Tehát azt állítja hogy azért rendelkezik érvényes hozzáférési kódokkal, mer a Voyager tisztje volt?" kérdezi az asztal túloldalán ülo admirális. "Igen, uram." "Ami eltunt a Delta Kvadránsban." "Igen, uram." "És Daniel Bird zászlós? Azt mondja, o foglalta el az ön helyét a hajón." "Igen, uram." "És mindez azért történt, mert a valóság valahogyan megváltozott..." "Igen, uram." "Csakhogy semmi bizonyíték nem áll rendelkezésre, amivel alátámaszthatja állításait." Kim válaszolna, de kinyílik az ajtó és egy titkár lép be, egy jegyzetfüzetet hozva az admirálisnak. "Harry..." használja ki az alkalmat az admirális mellett ülo Lasca, "Én nem kétem hogy igaznak véli amit elmondott. De figyelembe kell vennünk az összes lehetőséget." "Például?" kérdezi Kim. "Tévképzetek... Valaki belepiskált az emlékezetébe... Vagy valójában egy idegen lény, aki Harry Kimnek adja ki magát." "Ez orülség. Én vagyok Harry Kim! Ellenorizzék a DNS-emet, végezzenek mikrocelluláris letapogatást, ha azt hiszik, megváltoztatták az emlékeimet. Amit elmondtam, az az igazság." "Mr. Kim, miért utazott ma reggel Franciaországba?" kérdezi az admirális, aki eközben végzett a jegyzetfüzettel. "Felkerestem egy... Barátomat." "Jobban kellene megválogatnia a barátait. Thomas Paris elítélt áruló, és Maquis szimpatizáns. Mirol beszélt vele?" "Megpróbáltam kideríteni, mi történhetett. A segítségét kértem." "Egy siklószimuláció lefolytatásában? Miért?" "Hogy kiderítsem, hogyan kerültem ide. És visszamehessek. Valahol lennie kell egy temporális anomáliának. ... Kémnek tartanak, igaz? Azt hiszik, a Maquisnak dolgozom." "Csak az igazságot akarjuk tudni, zászlós. A teljes igazságot." "Nincs több mondanivalóm. Jogi képviselőt nélkül nem vagyok hajlandó több kérdésre válaszolni." jelenti ki Kim felállva. "Ehhez természetesen joga van." bólint az admirális. "Harry, mi segíteni akarunk, de... Próbáljon megérteni minket is. Amit eddig elmondott, annak nincs sok értelme. Bizonyítottan csak annyit tudunk, hogy beszélt egy emberrel, aki kapcsolatban áll a Maquisval. És hogy kevéssel ezelott titkos Csillagflotta adatokat kért le. További bizonyítékok vagy tények híján ez minden, amivel dolgozhatunk." mondja Lasca, "Ezek pedig, ezt önnek is el kell ismernie, nem vetnek jó fényt önre." "Amíg újabb adatok birtokába nem jutunk, kénytelenek leszünk figyelni a mozgását." mondja az admirális, miközben egy biztonsági lép be a helyiségbe, és egy jeladót csatol Kim bokájára. "Gondolom ismeri a megszorításokat. Nem hagyhatja el a Földet, és ha manipulálni próbálja a jeladót, akkor letartóztatják és vizsgálati fogságba kerül. Megértett?" "Igen, admirális." "El fogunk még tölteni némi idot egymással, és biztosíthatom, végére járunk a dolognak. Leléphet."

Kim gondterhelten ballag a lakásuk felé, és mikor megáll a házuk melletti sarkon, a kávéház tulajaja lép mellé: "Nehézségek, Harry?" "Lehet mondani." "Jöjjön, igyunk egy kávé." javasolja a tulaj. Hamarosan már a kávézó egyik szabadban levo asztala mellett ülnek. "Azért küldtek hogy vigyázzak önre, és megnézzem, jól van-e. ... De a jelek szerint korántsem ez a helyzet." kezdi a tulaj, minden bevezető nélkül. "Kik maguk?" kérdezi Kim, nagyon meg sem lepodve a férfi bejelentésén. "Mi... Hogy is neveznék maguk... A térido-kontinuum egy idoinverziós tartományában létezőnk." Kim kérdon néz a férfire, mire az legyint: "Nem is kell hogy értse. A lényeg az, hogy baleset történt. Beleszaladt az egyik idoáramlatunkba és hirtelen... Bumm! Az esemény megváltoztatott ezt-azt. Kicsit összekavarta a történelmet, meg miegymás. Ezért került ön is ide." "Vissza kell juttatnia." "Hát... Sajnos nem tudjuk hogy tehetnénk." "Tessék?!" "Csak azt tudjuk hogy megtörtént a dolog, de azt nem hogy miért vagy hogyan." "Ez nem hat meg különöbben! Valamit csinálnunk kellene, vagy nem? Az az áramlat amirol beszélt... Talán azon keresztül visszatérhetnék." "Az áramlat úgy

tekereg keresztül a galaxison mint egy szélfútt szalag. Megmutathatom hol találja... Eloldézhatsz ugyanazokat a körülményeket amik a baleset idején álltak fenn, és megint belerepülhet. De azt senki nem tudja megmondani, mi fog történni." "Ezt hogy éri?" "Lehet hogy újra meg fog változni a valóság, de hogy hogyan, azt nem lehet előre látni. Bárhová érkezhetsz a téridő-kontinuumban. Lehet hogy épp a saját valóságába, de épp ennyire lehetséges hogy egymilliárd évvel a jövőbe. Vagy egy olyan korba, mikor még nem is volt élet a maguk bolygóján." "Azt hiszem, ezt a kockázatot vállalnom kell. Mindenképpen vissza akarok térni az én világomba." "Miért? Hiszen itt nagyszerűen alakul a sora, Harry. Van egy jó munkája a Csillagflottánál, egy csodaszép, szerető menyasszonya... Miért akar hát annyira visszatérni? Lehet hogy önnek ez a... Sorsa. Ugye ezt a szót használják? ... Szerintem nagyon boldog lehet itt." "És Danny Bird? Neki nincs ekkora szerencséje. És Tom Paris? A sors hozzájuk nem volt túl kegyes." A tulaj ezen elgondolkodik. "Nem. A sorsa elöl senki sem menekülhet. Nekem most a Voyager-en kellene lennem a Delta Kvadránsban. És vissza is akarok jutni oda." "Hát... Ha így gondolja." von vállat a férfi, majd átnyújt egy kis, korong alakú eszközt, "Ez megmutatja, hol található az áramlat a térnek ezen a részén. De többet sajnos nem tehetek önért." "Köszönöm." "Sok szerencsét, Harry Kim. Szüksége lesz rá. ... Persze csak akkor, ha nem dönt úgy hogy mégiscsak itt marad. Mert akkor holnap reggel találkozunk ugyanitt. Vulcani mokka, sok cukorral."

Kim a lakásukban ül, és néhány szerszámmal a kezében a lábára csatolt jeladót vizsgálgatja. Hamarosan sikerül lekapcsolnia a szerkezet egyik egységét, e ez még nem elég az üdvösséghez. Ekkor azonban lépteket hall maga mögül, mire megfordul: "Libby... Nem is hallottalak jönni." "Ezt megértem." vet rosszalló pillantást a lány a félig szétszerelt jeladóra, "Hát nem vagy elég nagy bajban már most is?" "De igen, csak... Vissza kel jutnom oda ahová tartozom!" "Ahová tartozol... Mindig azt mondtad, hozzám tartozol. De ez a jelek szerint megváltozott, nem igaz?" Kim feláll, és a lány elé lép: "Tudom hogy az utóbbi pár nap nehéz volt neked..." "Valóban?! Tényleg el tudod képzelni milyen érzés ha az az ember akit szeretsz, egyik pillanatról a másikra teljesen megváltozik?!" "Pedig nem változtam semmit. Ugyanaz vagyok aki a catariai zenei fesztiválon meglátott téged. És akinek három hét kellett ahhoz hogy randevút merjen kérni toled. ... Aki minden éjjel felébred, téged szólítva! Remélve hogy válaszolsz majd..." "De ha tényleg az a Harry vagy... Nem tennél meg mindent hogy itt hagyj engem." "Nem akarlak itt hagyni. Szeretlek... És nagyon szeretnék itt maradni veled. De nem tehetem." "Ezt nem értem. Nem értek már semmit." rogy le Libby az ágyra kétségbeesve. Kim leül melléje, és megfogja a kezét. "Tudom hogy senki sem ismer engem nálad jobban. Ezért neked kell a legjobban tudnod... Ha valamit elhatározok, véghez is viszem. Bizonyos értelemben... Sokkal könnyebb lenne elfelejteni a Voyager-t, és itt maradni. De ezzel soha nem lennék elégedett. És neked sem az a Harry Kim lenne itt, akibe beleszerettél. ... Remélem megérted." A jeladó ekkor élesen sípolni kezd, a jelek szerint Kim mégsem végzett túl jó munkát. "A biztonságiak bármikor itt lehetnek, jobb ha eltunök." áll fel Kim. Libby is felpattan, megpróbálja visszatartani Harryt. "Megígérem hogy mindent megteszek hogy hazajussunk. Lehet hogy el fog tartani egy darabig. Lehet hogy nem is fog sikerülni, de megígérem hogy minden erommal ezen leszek!" A szoba másik végében ekkor két szállítószalag ragyog fel, két biztonságot hagyva maga mögött. Kim a legközelebbi ablakhoz ugrik, felrántja és kimászik rajta a külső falon lévő létrarendszerre. A biztonságiak utána vetnék magukat, de Libby közelebből startol. Lecsapja az ablaktáblát, és eléállva elállja az örök útját. Azok nem vesztegetik rá az időt, az egyik kipillant az ablakon, felmérve Kim helyzetét, majd kirohannak a lakásból.

Egy emelettel lejjebb utol is érik Kimet, de az ablakon kivetendő biztonsági elhibázza a zászlózt, aki tovább száguld lefelé, immár az egyik üldözővel a sarkában. Hamarosan kénytelen lesz lecsapni az ott állhatatosan üldöző ort, de ezzel még nem ér vége a hajsza, a másik ugyanis épp akkor bukkan fel az épület ajtájában, mikor Kim leugrik a földig ereszkedő létráról. Hosszú futóverseny veszi kezdetét, melyben a biztonsági látszik győzedelmeskedni. Lassan de folyamatosan dolgozza le hátrányát, és egy jó fél perc múltán sikerül Kim után vetődve elkapnia a zászlós lábát. Az or

felpattan és elohúzott fézerét Kimre szegezve igyekszik kifújni magát, ám egy hang szólal meg a háta mögött: "Egy pillanatra..." Az or megfordul, de a háta mögött álló Parisból jóformán csak egy veszedelmes sebességgel közeledő öklöt lát, egy pillanattal később pedig már annyit sem, eszméletlenül terül el az utcán. "Ezt utálok az egészben a legjobban..." rázogattja az öklét fájdalmas arccal Paris. "Mit keres itt?" mered rá Kim a földrol. "Segítetek egy barátunk." kapja fel az or fézerét Paris, majd Kimet felsegítve gyorsan végigméri az összegyult tömeget, és a pánikszerű távozás mellett dönt, magával vonszolva Harryt.

"Hogy talált rám?" kérdezi Kim, mikor befordulnak egy keskeny síkatorba. "Azért vannak még kapcsolataim a Csillagflottánál, akik megsúgták hogy komoly gondjai támadtak." "Na igen. A Csillagflotta Maquis kémnek tart." bólint Kim. "Hoppá, ez ismerős..." jegyzi meg Paris, "Egyébként tetszik a bokadísz." "Maga az utolsó, akitől segítségre számítottam." mondja Kim. "Hosszú idő telt el azóta hogy bárkit is aggasztott volna a jövőm. Magamat is beleértve. Nem tudom hogy tényleg jó lenne-e nekem a Voyager-en, de azt hiszem a mostani életemnél mindenképpen jobb. Vállalom a kockázatot, zászlós." "Hívjon Harrynek. Mint rendesen." "Nem tart túl sokáig míg megtalálják a nyomunkat. Jobb ha lelépünk." "Várjon egy kicsit. Lehet hogy van egy mód arra hogy visszatérjek a valóságomba, de ahhoz kellene egy hajó. Van ugyan hozzáférésem egy runabouthoz, de azt az urkikötőből kell elkötnünk." "Csak nem szüksége lenne egy pilótára?" "Nem tud valakit véletlenül?" kérdezi Kim. "Lenne valaki aki hajdan elég jó pilóta volt. Azt hiszem még most is rejteget egy-két trükköt a tarsolyában." "Van egy irodám a Fohadiszálláson, onnan megtisztíthatjuk az utat a siklóig." "Ez meg itt egy transzporttervező..." húz elő Paris vigyorogva egy félökölnyi eszközt a zsebéből, "A barátaimtól, tudja. Jól jöhet az ilyesmi. ... Hol az az iroda?" "Főépület, hatos szint, negyvenhetes szoba." "Már indulunk is. De csak pár percünk lesz mielőtt a biztonságiak sorakozni kezdenek az ajtó előtt." "Akkor hajrá." bólint Kim.

"Nos, Harry... Ha megszereztük a runaboutot, hogyan tovább?" kérdezi Paris, miután materializálódtak Kim irodájában. A zászlós az íróasztalhoz lépve dolgozni kezd a terminálon, miközben így válaszol: "A lény azt mondta, ha megismétlem a baleset körülményeit, és belerepülök az időáramlatba, van rá esély hogy visszakerülök a megfelelő valóságba." "Van rá esély?!" "Garantálni nem tudta." von vállat Kim. "Most riasztották a biztonságiakat, engedély nélküli sugárzás miatt." állapítja meg Paris egy másik terminált használva. "Húsz másodpercen belül kiderítük, hová érkezett a sugár, úgyhogy jobb ha sietünk." "Mindjárt készen vagyok." "Rekordot döntöttek. Már itt is vannak." húzódik közelebb Paris Kimhez. "Csak még egy pillanat." Az ajtó ekkor kinyílik és két biztonsági ront ne rajta. "Gyerünk!" szól Paris. Az örök tüzet nyitnak, Kim és Tom lebuknak a pult mögé, egy pillanat múltán pedig felhangzik az átvivosugarak jellegzetes hangja.

"Az indítókódokat megkerültem..." mondja Kim, leülve a runabout pilótafülkéjében levo egyik oldalsó terminálhoz, "Mindjárt áram alatt a rendszer." A sikló belsejében, amit eddig csak az ablakokon át érkező fény világított be, bekapcsol a világítás, és felélednek a muszerpultok. "Akkor melegítsük be a motorokat." telepszik le Paris a pilótaülésbe. Kicsivel később riadójelzés harsan a hangárban. "Zárják a dokk-kapukat." jelenti be Paris. "Impulzus és görbületi hajtómu energiaellátása rendben." mondja Kim. "Oldom a rögzítéseket... Kioldva. Irány felfelé!" A runaboutnak épphogy csak sikerül kicsusszannia a kapu szárnyai között egyre keskenyedő résen. "Kint vagyunk." szól Paris. "Betápláltam az időfolyam koordinátáit a navigációs rendszerbe." mondja Kim. "Pálya betöltve, teljes impulzusmeghajtás." "Ránk akaszkodott egy hajó. Nebula." mondja Kim. "Megpróbálom lerázni, Harry. De sajnos sokkal gyorsabb nálunk." "Figyelem, Yellowstone runabout! Állítsák le a hajtómuveiket, vagy tüzet nyitunk!" szólal meg az üldözők figyelmeztetése a hangszórókból. "Mindent megtesznek hogy megállítsanak. Azt hiszik hogy el akarjuk rabolni a prototípust." mondja Harry. "Távolság ötezer kilométer." szól Paris. Az üldözők, ígéretükhöz híven, tüzet nyitnak, és néhány próbálkozás után sikerül is letalálniuk a siklót. "Pajzsok hetven százalékon." jelenti Kim. "Ötven százalék..." mondja egy újabb találat után, "Huszonkilenc százalék" "Nem azt mondta hogy ez egy feljavított modell?!" méltatlankodik Paris. "Az is. Csak éppen a védelmi

rendszer még nem szerelték be. Még pár találat és..." Újabb becsapódás rázza meg a hajót. "Gyengül az antianyag-szigetelomezo, igyekszem stabilizálni." "Közeledünk az áramlat koordinátáihoz." mondja Paris, "A hajó már csak háromezer kilométerre van." "Ha lerázni nem is tudjuk, talán feltarthatjuk egy kicsit. Ebben a hajóban thetrion-plazma reaktor van." "Na és?" "A thetrion-plazma többszörös gamma-sugárzást generál, ami szétzilálja a szubteret." "Ha kieresztünk egy kis hajtómuplazmát, és beleszaladnak a felhobe, leáll a hajtóművük..." mondja Paris, "Ezzel is nyerünk egy kis időt." "Akkor csináljuk. ... Plazmakibocsátás folyamatban!" szól Kim. A runabout mögött fehéres felho kezd növekedni, viharos sebességgel terjedve minden irányban. "Mindjárt..." mondja Paris a körkörös letapogatót vizsgálva, "És tessék. Egytized impulzussal haladnak." A fézer működése azonban nem sebességfüggő, a sikló hamarosan megrázkódik egy újabb találattól. "A szigetelomezo állapota kritikus." szól Paris. "Akkor ideje hozzáfutni a baleset rekonstrukciójához. ... Azt hiszem úgy száznegyvenezer kilométer per órással sebességgel repültem." mondja Kim. "Azt hiszi?" mered rá Paris. "Igen. Hiszen az még az előző életemben volt... És éppen polaron-letapogatást végeztem. A sugár... Félmillió kilométer. ... Nem, várjon... Csak negyedmillió." Paris elhúzza a száját a megbízható adatszolgáltatás hallatán. "Megkezdtem a letapogatást..." "Mindjárt ott vagyunk... Négy... Három... Két..." Két másodperccel később Paris és Kim egymásra pillantanak. "Elszámolta magát?" kérdezi a zászlós. "Átrepültünk rajta, de semmi hatás." rázza meg a fejét Paris, "Az üldözők aktiválták a hajtóműveket, egy percen belül itt lesznek." "Valahogy be kell jutnom... Egy pillanat, valami kimaradt! ... A vésztranszport! Az utolsó dolog amire emlékszem az Janeway kapitány hangja, amint azt üzeni hogy megkezdtek a vész-sugárzást. El kell sugároznom a hajóról." "Megorúlt?!" "Mindent meg kell ismételniünk, ezt a részletet is." A Nebula felzárkózva újra lövöldözni kezd. "Elvesztettük a szigetelomezot. Huszonöt másodperc a reaktorburkolat-átszakadásig." állapítja meg Kim. "Befogtam az áramlatot, menjen a transzporteremelőnyre." "Még nem, le kell állítanom a hajtóművet." "Arra most nincs idő. Harminc másodpercen belül vendégeket kapunk." "A sikló viszont tizenöt másodpercen belül felrobban!" "Menjen! Ha valóban úgy működik a dolog ahogy reméli, a Voyager-en találkozunk." "És ha tévedek? Akkor maga a levegőbe repül!" "Gyerünk!" mondja Paris megragadva kimet, és belöki a transzporterfülkébe, majd aktiválja a rendszert. A Yellowstone a következő pillanatban hatalmas tüzgömbbe burkolódik, a törzsrel leszakadt pilótafülke pörögve vágódik a mélyur felé.

"Voyager a Drake siklóhoz: készüljön vész-sugárzásra! ... Mr. Kim, hall engem? Megpróbáljuk bemérni... Harry...?" "Itt Kim, kapitány." néz körül Kim a távolsági sikló vezérlofülkéjében. "Harry, ki kell kapcsolnia a pajzsát!" "Egy pillanat... Pajzsok lent."

"Hadnagy...?" fordul Janeway Torres felé a Voyager hídján. "Az anomália komoly szubtéri torzulásokat okoz. Nem tudom rendesen bemérni." "A terheléstől kezd eldeformálódni a burkolat. Már nem sokáig húzza..." fordul hátra Paris. "Tud erősíteni a transzporter jelén, Tuvok?" kérdezi Chakotay. "Negatív. A rendszer teljes energián üzemel." "Tíz másodperc a burkolat felhasadásáig." jelenti Paris. "Hatósugáron kívül van..." mered maga elé Janeway, "B'Elanna, át tudja irányítani a transzporter-vivót a deflektoremitterre? Azzal erősíthetünk rajta!" "Megpróbálom. ... Megvan, kapitány." "A burkolat átszakadt." jelenti Paris. "Mr. Chakotay, teljes analízist a szenzornaplóról. Tudni akarom, mi volt ez." "Igenis, kapitány." "Janeway hívja a kettős szállítóhidat: jól van, Mr. Kim?" "Azt hiszem, kapitány. ... Paris hadnagy ott van?" hallatszik Kim hangja, mire Paris meglepetten kapja fel a fejét. "Igen, itt. Miért?" kérdezi Janeway. "Hosszú történet." "Örömmel fogom hallgatni. A készenléti helyiségben várom." "Úgy gondoljuk, a siklója egy időanomáliában ragadt." fogadja Chakotay Kimet a hídon. "Egy időáramlatban?" "Igen, úgy is lehet mondani." "Már tájékoztattak róla." jelenti be Kim, mire Chakotay meglepetten méregeti. "Üdvözlöm a fedélzeten. Jó kis út volt, mi?" kérdezi Paris. Kim megáll mellette, és hosszan nézi a hadnagyot. "Mi van, Harry?" "Tartozom magának." szól Kim, majd a készenléti helyiség felé indul. Paris összevont szemöldökkel néz utána, majd vállat vonva visszafordul a foernyo felé

21. Twisted - A káosz markában

Kes lendületes léptekkel siet a Voyager egyik folyosóján, és meg sem torpanva lép be a holodeckek egyikébe. Odabent Paris egyik programja fut, a lány hamarosan már a 'Chez Sandrine' ajtaja előtt áll. A bárban csend és félhomály fogadja. "Halló? ... Van itt valaki?" nézelodik Kes tétován, "Neelix?" Ekkor a helyiség fényárba borul, és az eddig az árnyak között rejtőzködő jelenlevők kórusban kiáltják: "Meglepetés!" Neelix a lányhoz siet, és egy díszes csomagot ad oda neki, majd megöleli: "Boldog születésnapot!" A többiek is hasonló módon kedveskednek Kesnek, miközben Neelix megjegyzi: "Alig hinni hogy már két éves vagy. Egy kicsit sem öregedtél." "Miért bújt el mindenki?" kérdezi a lány. "Ez amolyan földi szokás..." mondja Paris. "Sajnálom ha megijesztettük..." mentegetozik Janeway. "Nem, dehogy. Nagyon tetszett, olyan... Izgalmas volt." nyugtatja meg a lány. "És most következnek az ünnepi puncs!" jelenti be Neelix, majd a bárpult mögött, a teremnek háttal álló alak felé fordul: "Garçon..." A poharakat törölgető fehér inges alak megfordul, és a következő pillanatban a nem túlzottan boldog Doktor méri végig a társaságot. "Doktor... De örülök hogy ön is itt van!" lelkesedik Kes, mire a hologram ábrázata némiképp felderül, miközben töltögetni kezdi a poharakat. "Az új csaposom..." bukkan fel Sandrine is, hátulról átkarolva a Doktort, akinek a szemöldöke egy pillanatra a magasba szalad az atrocitás miatt, "Igazán jóképu, nem igaz?" "Természetesen hivatalos funkciómban vagyok jelen." siet leszögezni a Doktor, "Ha esetleg valami orvosi vészhelyzet adódna." "Miféle vészhelyzet?" kérdezi vidáman Kes. "Köztudott dolog hogy a meglepetések hiperventillációt, vérnyomásváltozást, extrém esetben szívmegállást okozhatnak. ... Az ember nem lehet elég óvatos." A Doktor kijelentése általános derűtséget eredményez.

"A szenzorok ellenőrzése befejeződött, hadnagy. Minden rendszer megfelelően működik." fordul Kim a hídon ügyeletet tartó Tuvok felé. "Nagyon jó, zászlós." bólint Tuvok. "És beszabályoztam a gyorsulásmérő reléit." "Kiváló." "A szolgálatára lehetek még valamiben?" kérdezi Kim, akinek szemmel láthatóan mehetnékje van. "Feltételezem, a kettes holodeckben folyó ünnepi összejövetelen való mielőbbi megjelenés vágya okozza nyilvánvaló nyugtalanságát." mondja Tuvok. "Igen." ismeri el Kim. "Ha szabad emlékeztetnem, a szolgálata hivatalosan csak harmincnégy perc múlva ér véget." mondja Tuvok, mire Kim elkedvetlenedik. "Viszont... Azt hiszem épp ideje lenne ellenőrizni a holodeck energiaellátását." "Igen, uram! Azonnal intézkedem." lo ki Kim a turbólift felé. Tuvok ekkor a fomonitorra meredve felpattan az első tiszt székéből: "Minden gépnek állj! Mr. Kim..." A zászlós visszafordul, és ő is a foernyön látható zöldeskék forgatagot kezdi tanulmányozni: "Ez meg mi lehet?" "Nagyítást!" szól Tuvok, mire az örvény valamivel megnagyobbodik, de így sem sokkal jobban kivehető hogy pontosan mi is van a hajó előtt. "Attól tartok, azzal a vizsgálattal kicsit várnia kell, zászlós."

"És most az esemény fénypontja...!" mondja Neelix, egy malomkerék nagyságú, kék mázzal borított tortát cipelve, "Kes kedvenc tortája!" A vendégek Neelix köré sereglenek, Janeway pedig szemügyre véve a tortán díszelgo két gyertyát, így fordul Keshez: "Most kívánjon valamit, és fújja el a gyertyákat." "Na jó... Akkor azt kívánom..." "Nem szabad elárulni!" vág közbe Torres, "Ha azt akarja hogy meg is valósuljon, nem mondhatja el senkinek." Kes bólint, tunodik egy darabig, majd gyorsan elfújja a gyertyákat. Gary, a poolbajnok, akik a jelek szerint Sandrinehez hasonlóan 'meghívott' vendég, odasétál Parishoz, és az elmaradhatatlan gyufaszálat átlökve szája egyik sarkából a másikba, így szól: "Tommy fiú, igazán nem szívesen zavarom egy ilyen meghitt esemény közben, de... Mit szólna egy kis játékhoz?" "Talán majd egy kicsit később, Gary." A szimuláció erre megböki kalapját, és odébbáll, Paris pedig egy kisebb csomaggal járul Kes elé: "Az ajándékozás is szokás a Földön..." "Nagyon köszönöm, Tom de igazán nem kellett volna." "Nem szívesen hanyagolom az

ilyen hagyományokat..." A kis dobozból egy nyaklánc kerül elő, rajta egy bonyolult vésetű medállal. "Ez gyönyörű... Legalább egy heti replikátor-fejadagjába kerülhetett..." ámuldozik Kes. "Igazság szerint kétféle. De ugyan kinek érdekel? Az a lényeg hogy önnek tetszik." "Megnézhetem?" kérdezi Janeway, mire Kes odanyújtja neki a nyakláncot. "Na lám csak..." mondja a kapitány, szétnyitva a medált, "Nézze csak, a két felébe beletehet egy-egy fényképet. Így akit szeret, mindig közel lesz a szívéhez." Neelix eközben a bárpultnál álldogáló Chakotayhoz megy, és kissé feldúltan így szól: "Látta ezt?!" "Mit?" kérdezi a parancsnok. "Azt... Azt... Hogy milyen szépen becsomagolta..." mondja végül Neelix, de látszik rajta hogy eredetileg nem ez kívánczolt ki belőle. "Híd hívja Janewayt." szólal meg ekkor Tuvok hangja. "Hallgatom, hadnagy." "Kapitány, egy szokatlan jelenséget fedeztünk fel. ...Deztünk fel. ...Tünk fel. ... Feeeeeee...." Tuvok hangja olyan torzuláson megy keresztül, mintha a hadnagy nagy sebességgel távolodna a hangját rögzítő kommunikátortól, majd elhalkulva végleg megszunik. Janeway összevont szemöldökkel, egyre aggodalmasabb arccal hallgatja a baljóslatúan végzodo közlést.

"Mi lehet ez, hadnagy?" kérdezi Janeway valamivel később, miközben Torres a faburkolat egyik eltávolított része mögötti terminált vaktatja. "Nem tudom, nem hallottam még ilyesmit." rázza meg a fejét a hadnagy, "Talán csak valami helyi üzemmód. A kommunikációs rendszer hibája..." "Janeway hívja a hidat!" érinti meg a kommunikátorát a kapitány, majd mivel nem kap választ, Torres felé fordul: "Végezzen egy rendszerellenőrzést a gépházból. ... Nagyon sajnálom, de úgy látszik, félbe kell szakítanunk az ünnepséget. Kérem, mindenki menjen a szolgálati helyére." "De... De mi lesz a tortával?" néz utánuk Neelix. "Hagyjanak nekem egy szeletet, jó?" szól vissza Janeway az ajtóból. A talaxiai bosszankodva Kesre pillant.

"Az adatok alapján azt kell mondanom hogy az előttünk lévő tér átalakulóban van. Valamiféle tértorzítás örvényről van szó." jelenti Kim a hídon. "Okozhatja ez a kommunikációs rendszer hibáját is?" kérdezi Tuvok. "Azt hiszem igen. A jelenség nagy mértékű EM zavart gerjeszt. És ha nem kerüljük ki, tíz percen belül magába húz minket." "Értem. Teljes erővel hátra!" szól Tuvok. "Már nem tudjuk elkerülni. A jelenség külső rétege teljesen körbezárt bennünket." "Akkor ha nem tudjuk kikerülni, átrepülünk rajta." határoz Tuvok. "A kérdés csak az, mi fog történni közben a hajóval." "Az előrejelzése szerint a jelenség hamarosan közvetlen kapcsolatba kerül a hajóval. Mivel ez elkerülhetetlen, szeretném a kapcsolat időtartamát a lehető legkisebbre csökkenteni." magyarázza Tuvok, "Hármas görbület, jóváhagyva!" A kormányos megpróbálja teljesíteni a parancsot, és nem rajta múlik hogy a Voyager mégsem mozdul. "A torzulás miatt összeomlott a görbületi méző. Mozgásképtelenek vagyunk." jelenti Kim. "Keresse meg Janeway kapitányt és tájékoztassa a helyzetről." szól Tuvok. "Igen, uram." indul Kim a turbólift felé.

Miközben a zászlós a holodeckek felé tart, egy biztonsági tisztbe botlik, aki megállítja: "Kim zászlós... Egy meghibásodást akartam jelenteni, de a kommunikációs rendszer üzemképtelenné vált." "Egy tértorzulásba kerültünk, az zavarja a rendszereinket." mondja Kim. "Értem. Ez megmagyarázhatja a tapasztalt hibákat. Éppen az edzőteremben voltam, mikor a hosszabályzó rendszer megbolondult. Eloszor észre sem vettem hogy már csak alig tíz fok van, elég keményen edzettem, de aztán csak feltűnt a dolog. A vezérlés meg nem akart engedelmessé válni az utasításoknak, és utána derült ki hogy a kommunikáció sem működik." "A hajtómu is üzemképtelen, épp Janeway kapitányt keresem hogy tájékoztassam." mondja Kim. "Menjek a szolgálati helyemre?" "Szükséges lenne. Amíg ki nem derítjük mi történik körülöttünk, jobb ha készenlétségben maradunk." bólint Kim. "Rendben. Összegyűjtöm az osztagomat." bólint a biztonsági, majd elsiet.

"Amint megérkezünk a hídra, elsoként a gépházzal kell valahogy kapcsolatot létesítenünk. Tudni akarom hogy mi folyik itt." mondja Janeway a híd felé tartó liftben Parisnak és Chakotaynak. A lift hamarosan megérkezik, de mikor Janeway kilép a kabinból, azonnal meg is torpan: "Hol vagyunk?!" A híd helyett ugyanis egy folyosóra nyílik a lift ajtaja. "Négyes szint." pillant az ajtó melletti jelre Paris. "Ha a kommunikációs rendszer meghibásodott, lehet hogy a beszédfelismerő sem működik rendesen, és a lift vezérlése félreértette a parancsot." mondja Chakotay. "Ezért tett ki bennünket itt és

nem a hídon." bólint Paris. "Akkor megpróbáljuk a kézi vezérlést." megy vissza a liftbe Janeway, és a kabin falán lévő kis vezérlopu felé fordul.

"Tetszett az első születésnap ünnepséged?" kérdezi Neelix a folyosón mellette haladó Kes. "Igen. Nagyon köszönöm." "A torta, az ajándékok... Mi tetszett a legjobban?" "A legjobban... Az hogy ott voltak a barátaim." "Igen, ez valóban szép volt. De ne feledkezzünk meg a nyakláncról se amit Paristól kaptál." "Tényleg tetszik?" "Miért ne? Parisnak nagyon jó ízlése van." "Már arra gondoltam hogy féltékenykedsz..." torpan meg Kes. "Ki? Én?! ... Ugyan, nevetséges!" próbálja adni az ártatlant Neelix. "Biztos?" kérdezi a lány. "Megígérem hogy soha többé nem fogod látni azt a zöld szemű rondaságot, amit féltékenységgnek hívnak." fogadkozik Neelix. "Akkor jó." indul meg újra Kes, belekarolva Neelixbe. "Viszont Paris egyszerre replikálta azt a medált, de én saját kezűleg készítettem a tortát." mondja büszkén a találmányára, mire Kes elneveti magát. Néhány lépés múlva megállnak egy ajtó előtt, amit Kes hosszan bámul, majd Neelix felé fordul: "Ez nem az én kabinom. Rossz keresztelkedésnél fordultunk be?" "Én csak jöttem utánad..." mondja Neelix körülnézve.

Torres végigsiet egy folyosón, majd belép a közeledőre feltárolt kétszárnyú ajtón. A következő pillanatban azonban meglepetten torpan meg. Az étkező egyik replikátoránál álló tiszt kérdően fordul felé, mire Torres körülnézve így szól: "Ez nem a gépház, ugye?"

"És valaki nézze meg a lift hangfelismerő rendszerét." mondja Janeway Chakotaynak, miközben a lift megáll, és kinyílik az ajtó. Janeway kilép, de azonnal vissza is fordul, és méltatlankodva Chakotayra pillant: "Ez meg a gépház! Mi folyik itt?!" "Úgy látszik hogy a kommunikációs rendszer hibájánál többről van itt szó." jegyzi meg Chakotay. "Számítógép, a hídra!" szól Janeway, remélve hogy a tekintélyt parancsoló hangra a lift összeszedi magát.

Torres szinte félve dugja ki a fejét az egyik sarok mögül, majd szemügyre véve az elétárolt folyosót, úgy dönt, mégiscsak arrafelé indul. Két, egymástól nem messze lévő keresztelkedés között ingázik egy darabig, majd találmányra megindul az egyik. Mikor egy kétszárnyas ajtó kerül elé, gondolkodás nélkül besiet rajta. Egyenesen az egyik szállítóhídra. "Baxter, mit keres maga itt?!" mered a vezérlopujánál álló biztonságra, akivel valamivel korábban Kim futott össze. "Bár tudnám..." rázza meg a fejét a férfi zavartan, "Egyszerre nem találom a rakettet." "Én a gépterembe próbálnék eljutni..." "Se a raktér, se az osztagom nincs sehol." méltatlankodik Baxter, "És már tíz perce trappolok körbe-körbe a folyosókon." "De legalább most már tudom hogy nem én hibbantam, meg. Hacsak nem jártunk mindketten ugyanúgy." jegyzi meg Torres. "Nem hinném. Valami nagyon furcsa dolog folyik itt. Kim zászlós azt mondta, valami tértorzulásba kerültünk." "Nem említette mifélebe?" "Nem. Azt mondta, elmegy megkeresni a kapitányt." "Janeway kapitány a híd felé tart. De ha ő is hasonló problémákba ütközött mint mi, ki tudja hol lehet most. ... Tovább kísérletezek a gépház megtalálásával." határoz végül Torres, majd az ajtó felé indul. "Sok szerencsét." szól utána Baxter, de végül ő is csatlakozik a hadnagyhoz. A szállítóhíd ajtaja előtt megállva egymásra pillantanak, majd elindulnak a folyosón ellenkező irányokba.

A jelek szerint a 'Chez Sandrine' szimulációját üzemben hagyták a holodeckben, legalábbis a gondterhelten a pool-asztal körül járkáló Gary, és a bárpultnak támaszkodva kókadozó Sandrine arról tanúskodnak. A levegő egyszer csak örvényleni kezd nem messze a bártulajdonostól, és a Doktor bontakozik ki a semmiből. "Már megint a holodeck?! Ez idegesítő!" néz körül a hologram fájdalmas arccal. Sandrine már korántsem ennyire boldogtalan, azonnal a Doktor nyakába ugrik: "Hagyja már abba a bújócskát, mon chérie. Tudom ám miért jön vissza folyton most is hogy már nincs jelenése itt..." "Hányszor mondtam még, hölgyem, orvos vagyok, nem csapos!" tiltakozik a Doktor, ledobálva magáról a szerepéhez tartozó öltözködés darabjait. "Hát persze hogy nem..." mondja Sandrine, megsimogatva a kopasz foltot a Doktor fején, majd hevesen csókolgatni kezdi. Kim ekkor érkezik meg a szimulációba, és meglepetten bámulja egy darabig a fura párost. "Doki?" A

Doktornak sikerül megszabadulnia Sandrinetől, és Kim felé fordulva így szól: "Én éppen..." "Doktorost játszottunk..." mondja Sandrine szélesen mosolyogva, majd kihívóan elsétál Kim előtt. "A kapitány és a többiek elmentek hogy utánanézzenek a Mr. Tuvok által jelentett eseményeknek." mondja a Doktor, Sandrine rúzsát törölgetve a szájáról. "Tehát hallották a jelentés, mielőtt a kommunikációs rendszer feladta?" "Csak az elejét." "Akkor a többi már biztosan megtudta a hídon. De maga mit csinál még mindig itt a holodeckben? Már azon kívül hogy doktorosdit játszanak?" "Csak hogy tájékoztassam... A gyengélkedőbe próbálom visszairányítani magam, de folyton itt kötök ki." "Ez érdekes..." vonja össze a szemöldökét Kim. "Inkább idegesítő. Főleg hogy Mr. Paris programját sem tudom kikapcsolni." "Számítógép, a futó programot befejezni!" szól Kim, de csak egy tiltakozó hangot kap válaszul. "Számítógép, kijárat!" Az eredmény mint korábban. "Vagy a kivétőrendszer fagyott be, vagy nem reagál a szóbeli parancsokra. ... Sajnálom Doktor, de jelenleg nincs idom erre." indul meg Kim a kijárat felé. "Várjon már egy pillanatot! Hova akar menni?!" szól utána a Doktor. "Vissza a hídra. Eléggye súlyos a helyzetünk." "Legalább annyira mint hogy én visszajussak. A kapitány és a többiek pár percig még csak kibírják maga nélkül." "Igaza van." adja be a derekát Kim, "Ránézek a vezérlésre." indul a kijárat felé Kim. A Doktor megkönnyebbülten sóhajt fel, de hamar elmúlik a jókedve, mikor megpillantja a kacéran rámosolygó Sandrinet. Kényszeredetten visszavigyorog, majd gyorsan keres egy félreeső helyet a bárban.

Neelix és Kes sietosen haladnak át egy folyosón, közben a talaxiai az ajtók névtábláit olvassa: "Nicoletti... Hargrove... Ayala..." "Egyikük sem a közelemben lakik." rázza meg a fejét Kes. "Ez a nyolcas szint... Ezen a szinten van a kabinod, nem?" "Hargrove és Ayala a hetes szinten laknak, Nicoletti a negyediken, Kioré pedig azt hiszem a hatodikon." sorolja Kes. "Honnan tudod hogy ezek mind hol laknak?" kérdezi gyanakodva Neelix. "Csak úgy... Emlékszem rá." "De honnan? Talán voltál már a kabinjukban?!" "Nem ez a lényeg, hanem hogy ezek a kabinok nem is egy szinten vannak!" "De hát nézd csak meg..." mutat végig Neelix a folyosón, "Lehet hogy mégsem emlékszel olyan jól mint hiszed?" "Nem. Hargrove a hetes szinten lakik, ez biztos." jelenti ki határozottan Kes. "Hargrove... Miért pont Hargrove?" "Mi?" "Miért vagy olyan biztos ebben? Mi olyan különös van benne?" "Semmi! Csak éppen tudom hol van a kabinja!" kapja fel a vizet Kes, majd megindul a folyosón, "Arra. Az a jó irány!"

"Harry..." torpan meg Torres, megpillantva Kimet az egyik holodeck programozóterminálja előtt. "B'Elanna... Nem a gépházban kellene lennie? Mit keres itt?" fordul felé Kim. "Egy kérdés, flottatiszt. Hol van az az itt?!" "Mi?!" "Hol vagyunk most?" "A kettes holodeck előtt. ... Jól van?" "Húsz perce próbálom megtalálni a gépházat, de a jelek szerint eltévedtem." Ekkor a közelebbi sarok mögül Neelix hangja jut el hozzájuk: "Kes, kicsim... Sok jó tulajdonságod van, ehhez kétség sem férhet..." Néhány pillanat múlva a lány és Neelix befordulnak a sarkon, majd meglepetten állnak meg Torresék előtt. "Ahh... Harry, B'Elanna... Nem segítenének nekünk? Tudom, kissé különösnek fogják találni, de nem találjuk Kes kabinját." mondja Neelix zavartan. A csoportkép hamarosan kiteljesedik, ugyanis a közeli liftből Janeway, Chakotay és Paris sorjáznak ki. A trió egy darabig elképedve nézelodik, majd Paris önti szavakba problémájuk lényegét: "Gondolom önök sem tudják hogy jutunk el a hídra..." Miután a jelenlevők megállapították hogy a többiek arcán csupán saját tanácsalanságuk köszön vissza, némiképp megnyugodnak.

"Na foglaljuk össze..." mondja a 'Chez Sandrine' néhány asztalánál hajótöröttekként üldögélő tisztok körül köröző Janeway, "Ez a torzulási gyuru mozgásképtelenné tett minket. Sem a híddal, sem a hajó bármely más részével nem tudunk kapcsolatba lépni. És bárhová akarunk is menni, legyen az a híd, a gépház, vagy éppen Kes kabinja, végül mindig ide lyukadunk ki. Mindig a hatos szintre." "A híd az egyes szinten van, a gépház a tizenegyesen. A hatos pont a ketto között van, nem igaz?" mutat rá Kim. "És?" kérdezi Chakotay. "Mivel ennek a gyurunek a közepén vagyunk, lehet hogy az fordít vissza bennünket a középpontba." véli a zászlós. "Az csak az egyik dolog hogy mindig ide jutunk vissza. De a helyiségek is összekeveredtek. Nem lehet hogy ez a torzulás valahogy... Megváltoztatta

a hajó belső szerkezetét?" tunodik Torres. "Lehet egy másik lehetőség is. Ha valakit túl erős EM sugárzás ér, az hallucinációkat okozhat." mondja a Doktor, "Vagyis nem a hajó változott meg, csak önök látják másnak. De az orvosi felszerelésem nélkül nem tudom elvégezni az ennek megállapításához szükséges vizsgálatokat." "Azzal nem jutunk előre ha csak itt üldögélünk." jelenti ki Janeway, "Több információra van szükségünk a jelenségről, mérési adatokra, letapogatási eredményekre. Mindenképpen vissza kell jutnunk a hídra!" "Mivel gyalog vagy a liftekkel nem jutunk oda, meg kellene próbálnunk egy fedélzeti sugárzással, közvetlenül a hídra." javasolja Torres. "De ahhoz találnunk kellene egy szállítóhidat." jegyzi meg Chakotay. "Vagy eljutni a gépházba." teszi hozzá Torres. "Miközben a hidat kerestük, a lift egyszer a gépháznál állt meg." emlékszik Paris, "Meg kellene próbálnunk végigcsinálni azt mint akkor, hátha megint ott kötünk ki." "Megpróbáljuk." bólint Janeway, "Mr. Paris, ön Torres hadnaggyal megy." "Lehet hogy a Jeffries-folyosókon át eljuthatunk a hídra. Ha jól emlékszem a rajzokra, mintha lenne egy közvetlen vészátjáró a hídtól egészen a hatos szintig." tunodik Kim. "Én tovább próbálkozom gyalog." mondja Chakotay, "Ha valóban megváltozott a hajó felépítése, legalább lesz valami képem arról hogy most hogy néz ki." "És hogy oldja meg hogy ne tévedjen el?" kérdezi Paris. "Kértek egy trikordert, és megjelölöm a már bejárat területeket." "Azt hiszem jó ha mindannyian magunkhoz veszünk egyet. Kapcsolják őket aktív letapogatásra, és igyekezzenek minél többet megtudni a hajó állapotáról." mondja Janeway. "Megengedik hogy Kes itt maradjon?" kérdezi a Doktor, "Nem csak abban segíthetne hogy elhárítsam annak... A nonek a közeledési kísérleteit..." pillant a hologram az ott méregető Sandrinere, "De abban is, hogy megpróbáljak visszajutni a gyengélkedőbe." "Én pedig Chakotay parancsnokhoz csatlakoznék. Mint az köztudott, a kvadráns egyik legjobb nyomkeresője vagyok." mondja Neelix. "Rendben lesz így, parancsnok?" kérdezi Janeway, mire Chakotay boldogtalan ábrázattal bólint. "Mr. Kim, én önnel tartok. ... Akkor indulás." szól végül Janeway, mire a csapat szétszéled.

"Biztos abban hogy így odajutunk?" kérdezi aggodalmasan Torres a lift vezérloputjánál ügyködő Parist. "Csak nyugalom..." pillant felé Paris, "A következő megállónak a gépháznak kell lennie." A lift hamarosan megáll, Paris kilép a kabinból, majd diadalmas arccal bevigyorog Torresre: "Voilà... A gépház!" "Na végre. Akkor munkára..." siet ki Torres a liftből, majd maga köré gyűjti az embereit: "Vészhelyzet állt elő a hajón. Nincs idom mindent részletesen elmagyarázni, a lényeg az hogy mindenki marad a posztján, még akkor is ha már lejárt a szolgálata. ... Eloszor egy fedélzeti sugárzást kell elokészítenünk. Én ellenőrzöm a jelpuffereket. Maga meg utánanézhette a keresősugár-vezérlésnek." fordul Torres Paris felé, majd a Jeffries-folyosók bejáratához megy. Kioldja az ajtó zárjait, majd mikor az ajtószárnyak széthúzódnak, földbe gyökerezett lábbal ragad le az ajtó előtt. Nem különben annak a kabinnak a lakója, akinek lakrészére az ajtó nyílik. A férfi, aki csak egy, a dereka köré csavart törölközőt visel, szemmel láthatóan most lépett ki a zuhany alól, meglepetten fordul a bejáratban megjelenő Torres felé. "Ööö... A hajón szükségállapot alakult ki... Maradjon... Szóval maradjon ahol van. Ez parancs." dadogja Torres. "Igenis." bólint a kabin lakója, miközben Torres gyorsan visszazárja az ajtót, majd nagyot sóhajtva a falnak dol. "Úgy vélem, elég jól kezelte a helyzetet, hadnagy." áll meg mellette Paris. Barátságosan megveregeti Torres vállát, majd továbbsiet.

"Parancsnok..." mondja Neelix, miközben Chakotay és O trikordereikkel pásztázva sétálnak egy folyosón, "Ha jól sejtem, önnek komoly tapasztalatai vannak a nokkel kapcsolatban." "Nos, mondhatjuk." "Mondhatjuk?! Egy ilyen... Jóképu férfit mint ön... A nok szerintem ellenállhatatlannak tartanak." "Khmm... Neelix... Mirol van szó?" "Erm... Volt már... Érzett már... Volt mér féltékeny?" "Hát persze." "Tényleg?" kérdezi hitetlenkedve Neelix. "Szerintem, mindenkin aki igazán szerelmes, egyszer-egyszer erot vesz a féltékenység." "Ahh... Értem. Tehát ez teljesen természetes... De akkor... Miért olyan rossz érzés?" "A féltékenység abból adódik, hogy félünk elveszíteni valakit. Márpedig annál nincs fájdalmasabb." "Aha..." "Neelix... Attól fél hogy elveszti Kest valaki miatt?" "Nem. Vagyis... Nem hiszem hogy... Legalábbis remélem, csak... Úgy tunik,

nem tudok megszabadulni ettől a kellemetlen érzéstől." "Semmi sem tesz bennünket sebezhetőbbé, mint valaki amit szeretünk. Az ilyesmi nagyon érzékenyen érinti az embert. De én úgy találtam hogy amit nyer az ember, az sokkal értékesebb mint amit kockáztat általa." "Parancsnok..." szólal meg egy férfihang a hátuk mögött, mire mindketten megfordulnak, és a fölöttébb boldogtalannak látszó Baxtert pillantják meg feléjük közeledni: "De jó hogy találkoztunk. Van valami elképzelésük arról, mi ez az egész?" "Nem mondhatnám." rázza meg a fejét Chakotay. "Úgy érzem mintha már órák óta mászkálnék itt. Mégsem találom a rakteret." "Találkozott valaki mással a legénységből?" kérdezi Chakotay. "Pár emberrel, ugyanúgy eltévedtek mint én. Néhányszor a kaszinóban kötöttem ki, a legtöbben ott várnak." "Azt javasolom, próbáljon meg visszajutni oda, és akivel találkozik útközben, vigye magával. Maradjanak is ott. Amint sikerül kiderítenünk valamit, értesítjük önöket." "Igen, parancsnok." bólint Baxter, majd körülnézve útnak indul a kusza folyosókon, reményei szerint a megfelelő irányba. Távoztával Chakotay és Neelix is folytatják útjukat.

Hamarosan újabb tévelygobe botlanak. "Uraim..." bukkan eléjük Tuvok egy sarok mögül. "Tuvok? Mit csinál maga itt?" kérdezi meglepetten Chakotay. "Ez fölöttébb érdekes kérdés. Nem vagyok biztos abban, hogyan is kerültem ide." "Ön is eltévedt." állapítja meg Chakotay. "Valóban. Mivel sem önrol, sem a kapitányról nem hallottam semmit, átadtam az ügyeletet Ayala hadnagynak, és a keresésükre indultam." "Vissza tud vezetni minket a hídra?" kérdezi Chakotay reménykedve. "Attól tartok, nem. Mikor rájöttem hogy eltévedtem, megpróbáltam visszafelé megtenni az addigi utat. De attól kezdve elobb-utóbb mindig ugyanide kerültem vissza." "Egyikünk sem tudja elérni a hidat. Neelixnek és nekem egyre inkább úgy tunik, hogy még a hatos szintet sem tudjuk elhagyni." Tuvok erre megemeli jobb szemöldökét: "Különös. Én azt hittem hogy a hármas szinten vagyok."

Chakotay és Neelix zavartan összenéznek, de gyorsan napirendre térnek a dolog fölött. "Milyen volt a helyzet mikor elhagyta a hidat?" kérdezi Chakotay. "A gyuru áthatolt a pajzson, és közvetlen érintkezésbe került a hajótesttel." válaszolja Tuvok, miközben Neelix elindul visszafelé azon a folyosón, amelyről Chakotayval együtt jöttek. "Tehát valóban lehetséges hogy a torzulás megváltoztatta a hajó felépítését..." "Bármilyen valószínűtlennek tunjon is, a jelek szerint erről van szó." ért egyet Tuvok. "Menjünk, Neelix." fordul hátra Chakotay, és csak ekkor veszik észre hogy a talaxiai odébbállt. Keresik egy darabig, de az összes környező folyosó üresnek tunik.

"Hát ezt nem értem..." mondja Kim kissé kimerülten, miközben Janewayjel együtt egy szervizalagútban kúszik előre, "Már vagy tíz perce el kellett volna érniük a hidat. Nekem olyan érzésem van mintha körbemennék..." "Nem így van." rázza meg a fejét Janeway, "Legalábbis ha hihetünk a trikordereknek. ... Hmm... Ez fura." "Micsoda?" "Itt egy gyenge elektromágneses jel..." mondja Janeway a trikorderét tanulmányozva, "Eltűnt... Most meg a másik oldalon van." "Én is észlelem." bólint Kim. "Jön-megy... Ide-oda ugrál." "Lehet hogy ez a bizonyíték a hajó átrendeződésére?" véli Kim. "Meglehet. Össze kellene hasonlítani az adatokat a többiek által gyűjtöttekkel." mondja Janeway. Egy darabig csendben kúsznak előre, majd Janeway megáll: "Harry..." "Igen?" "Már rég meg akartam mondani... Ön a legénység egyik legkiemelkedőbb tagja. Minden várakozásomat felülmúlja a teljesítménye." "Köszönöm, kapitány." fogadja Kim s kissé különös körülmények között elhangzó dicséretet, "Várjunk csak... Ott elől! Mintha az a hídra vezető folyosó bejárata lenne." mondja Kim felélénkülve. "Remélem is." indul meg Janeway, "Ideje lenne hogy kapjunk néhány választ." Hamarosan egy szakaszajtóhoz érnek, Janeway megpróbálja a mellette lévő nyitópanellel kioldani a zárat. "Nem nyílik. Úgy látszik kézzel kell megpróbálnunk." Ezzel elveszi az ajtó mellett egy tartóban lévő kézi nyitóegységet, az egyik ajtószárnyra tapasztja, majd, mikor a szerkezet kioldotta a zárat, feszegetni kezdi az ajtószárnyakat. "Beszorult..." mondja kisvártatva, az ajtó pedig mintha erre várt volna, kinyílik. A dologban azonban nincs sok köszönet. Az ajtónak feszülő kapitány majdnem átesik a nyíláson, de fél kézzel meg tud kapaszkodni. Bal keze azonban átlendül az ajtószárnyak között, egyenesen a mögötte lévő jelenségbe. A szakaszajtó mögött mintha maga a tér csavarodna groteszk alakzatokba, és a jelenség hatása Janeway karjára is kiterjed. Kim elkapja a nyílás felé mozduló Janewayt, és igyekszik visszarángatni a biztonságos

folyosószakaszba. "A karom... Nem tudom visszahúzni..." Kimnek végül csak sikerül visszarángatnia a kapitányt a szakaszajtó innenso oldalára, majd gyorsan bezárja az ajtót. "Úgy néz ki, nincs semmi bajom..." vizsgálga Janeway a karját, miközben Kim az ajtó felé fordítja a trikorderét. "Egy eros elektromágneses töltés van az ajtó túloldalán. Valószínűleg az húzta magához." "Odaát a jelek szerint az anyag egyfajta folyadékállapotban van. A folyosó falai, a padló, a levego..." mondja Janeway, a karját masszírozva. "És a változások jellege megfelel a torzulásának. Úgy látszik, a jelenség már a hajóban is megjelent, nem csak az urben." állapítja meg Kim. "Össze kell gyulnünk valahol, és kitalálni mit tegyünk a jelenség ellen..." Janeway szava elakad, és a kapitány a folyosó falának dol... "Kapitány, mi történt?" "Nem tudom..." rázza meg a fejét Janeway, majd gyorsan abbahagyja, mikor a szédülése veszedelmes mértékben felerosódik, "A szemem..." kiált fel, majd kezét a halántékára szorítva a padlóra dol. "Kapitány... Kapitány?" húzódik mellé Kim, hirtelenjében nem tudva mit tegyen.

"Ugyan barátom... Csak egy gyors játék, adok hat golyónyi elonyt." áll meg Gary a Doktor előtt. "Nem vagyok beprogramozva játékra." tiltakozik a hologram. "Ha játszani úgysem akar, legalább kedveskedhetne nekem, és felmoshatná a padlót." kerül elo Sandrine egy a takarításhoz szükséges eszközökkel. "Nézzék meg ezeket a kezeket!" emeli fel a kezeit a Doktor, "Ezek egy sebész kezei, amelyeket egy nagy precizitású képkotó rendszer hoz létre! Az ilyesmit az ember nem használja sem felmosásra, sem játékra!" "Nem? Akkor ki van rúgva." jelenti ki sértődötten Sandrine. "Nekem tökéletesen megfelel." bólint a Doktor. Ekkor Kes siet be a szimulációba. "Remélem sikerrel járt az átirányítás elokészítését illetoen." fordul felé reménykedve a Doktor. "Pontosan követtem az utasításait, de nem muködik a dolog." "Miért is muködne..." sóhajt a Doktor. "Viszont kezdek aggódni Neelix miatt. Hol vannak már ilyen sokáig?" "Higgye el nekem cherie, jobb magának nélküle. Minden férfi egyforma, csak összetörik a nok szívét." mondja Sandrine, vádlón a Doktorra pillantva. "Segítsen valaki..." hallatszik Kim kétségbeesett hangja a bejárat felol, mire a Doktor és Kes odasietnek. A Doktor segít becipelni az eszméletlen Janewayt a bárba. "Mi történt?" kérdezi közben. "A kapitány érintkezésbe került a tértorzulással. Eleinte úgy tunt nincs komolyabb baja, de aztán elvesztette az eszméletét..." mondja Kim.

Tuvok és Chakotay továbbra is a folyosókat járják. "Szerintem erre kellene mennünk." torpan meg Tuvok egy kereszteződésnél, mikor Chakotay egyenesen folytatná az útját. "Miért pont arra?" fordul vissza a parancsnok. "Mert ha valóban valamiféle labirintusban vagyunk, logikus lenne kizárni azokat az útvonalakat, amik nem a kívánt célhoz vezetnek. A fennmaradó útvonal így következésképpen a keresett lesz. Mivel eddig mindig jobbra fordultunk a keresztezésekben, továbbra is ezt kellene tennünk hogy teljesen felderítsük ezt az irányt." "A logikája kissé hibás." jegyzi meg Chakotay. "Miért?" "Mert abból indul ki hogy itt egy logikus, stabil rendszerrol van szó. Viszont én eddig ennek semmi jelét nem tapasztaltam." "Még a kaotikus rendszerekben is vannak állandó részletek." mutat rá Tuvok. "Viszont amíg jelen körülmények között felismerjük oket, a hajó belso szerkezete megint átrendezodhet." "Ez elképzelhető." ismeri el Tuvok. "Az elsodleges feladatunk hogy eljusson valamelyikünk a hídra. Ha én erre megyek, ön pedig arra, nagyobb az esélye hogy valamelyikünknek sikerül." mondja Chakotay. "Ahogy gondolja, parancsnok." bólint Tuvok, majd befordul jobbra, Chakotay pedig egyenesen folytatja útját. A parancsnok választotta irányban a folyosó nem messze elfordul, és mikor Chakotay már majdnem odaér, Tuvok lép ki a sarok mögül. A két tiszt egy darabig nagy szemeket mereszt egymásra, majd Chakotay szólal meg: "Árulja el Tuvok, mit mond a logika egy olyan labirintus esetében ami folyton változik?"

"A keresosugár-vezérlés rendben." néz fel a gépház egyik termináljáról Paris. "Akkor megkockáztathatunk egy kísérletet." kerül elo valahonnan Torres, "Készítsék elo a tartalék jelpuffert is. ... Megvannak a híd koordinátái..." Torres és Paris eltávolodnak a pulttól, majd Torres a konzolnál a helyüket elfoglaló technikus felé biccent: "Energiaát."

Gary végül ellenfél híján tét nélkül lökdösi a golyókat az asztalon. Hirtelen egy csizmás láb jelenik meg a következő lökése útjában. A szimuláció felpillant, és mintha a legtermészetesebb dolog lenne hogy Torres és Paris a pool-asztal közepén materializálódnak, így szól: "Tommy fiú, lépj már arrébb egy fél lépést, különben még elrontom a lökést." Paris és Torres bosszús arckifejezéssel néznek körül, majd lekászálódnak az asztalról. "Már a hídról visszafelé jönnek, hogy tájékoztassanak a helyzetről?" kérdezi reménykedve Chakotay, aki a jelek szerint Tuvokkal együtt szintén csak a holodeckbe jutott vissza. "A híd koordinátáit állítottuk be, de itt kötöttünk ki. Úgy látom maguknak sem volt több szerencséjük." mondja Torres. "A hidat nem sikerült elérnünk, viszont a kapitány fizikai kapcsolatba került a tértorzulással, azóta is eszméletlen." újságolja Tuvok. "Rádadásul Neelixet is elvesztettük útközben." teszi hozzá Chakotay, "Befordult egy sarkon, és eltűnt. Azt gyanítjuk hogy a tértorzulás folyamatosan átrendezi a hajó belső szerkezetét." "Kes bele fog betegedni..." keresi tekintetével Torres a lányt. "És nem csak Neelix hiányzik. Hol van a legénység többi része?" mutat rá Kim. "Valószínűleg a hajó különböző részeiben ragadtak, és ugyanúgy nincsenek kapcsolatban más területekkel mint mi." véli Tuvok. "És most mi lesz?" kérdezi Paris. "A tértorzulás komoly mértékben átformálta a hajó felépítését, és teszi ezt ezekben a pillanatokban is. Valahogyan vissza kell fordítanunk a folyamatot." mondja Chakotay. "Ha nem tesszük meg, lehet hogy soha nem jutunk vissza a hídra." bólint Kim. "De hogyan fordítsunk vissza valamit, amit még csak nem is értünk?!" kérdezi Torres, "Bárhová próbálunk eljutni, mindig ide kerülünk vissza... A folyosók változtatják a helyüket, a helyiségek rossz helyen vannak... Hol ebben a rendszer?!" "Nagy hasznunkra lenne ha valahogyan képet alkothatnánk arról, hogy néz ki most a hajó. Akkor talán megtalálnánk a helyes utat." mondja Tuvok. "Ha sikerülne összeállítanunk egy térképet..." tunodik Kim. "Zászlós?" pillant rá Chakotay. "Ennek a sok mászkálásnak legalább annyi haszna volt hogy begyújtottunk egy csomó trikorder-adatot." magyarázza Kim. "És ha mindent betáplálunk a számítógépbe, az talán össze tud állítani belőle egy szerkezeti rajzot a hajóról." bólint Torres. "Akkor mire várunk?" néz a többiekre Chakotay. A csapat kivonul a holodeck elé, ahol Torres és Kim munkához látnak a programozó-terminálnál. "Elkészült az analízis..." mondja Kim kicsit később, "A hajó most valahogy így nézhet ki..." A monitoron a Voyager hálóábrája ekkor torzulni kezd, majd szeszélyes módon össze-vissza csavarodva állapodik meg. "Szerintem itt nem egy egyszerű tértorzulásról van szó..." tanulmányozza az ábrát Torres, "Inkább mint egy tér-összeomlás, ami szét akarja tépni a hajót." "Nézzék csak, ez a rész még érintetlen..." nagyítja ki Chakotay az ábra egyik részletét. "A hatos szint, nagyjából ahol mi vagyunk." állapítja meg Kim. "Így van, zászlós. De gyanítható hogy ez nem marad így az örökkévalóságig." mutat rá Tuvok. "Mennyi időnk lehet még?" kérdezi Chakotay. A vulcani vizsgálhatja egy kicsit a trikorderét, majd így szól: "A jelenség eddigi terjedési sebessége alapján úgy vélem, a hatos szint mintegy hatvannyolc perc múlva a torzulás áldozatául esik." "Ez az összeomlásgyuru talán valamiféle fegyver? Megtámadtak minket?" kérdezi Paris, miután mindannyian visszatértek a holodeckbe. "Ki tette volna? És miért?" kérdezi vissza Kim. "Nem észlelhető intelligencia a jelenség hátterében." jegyzi meg Tuvok, "Szerintem inkább egy természetes jelenség, amely lefolyásának folyamata meghaladja eddigi ismereteinket." "Ezzel a találgatással nem sokra megyünk. Inkább azzal kellene foglalkoznunk, hogyan és mit tehetünk ellene." szól Torres. "B'Elannának igaza van. Én két lehetőséget látok: az egyik hogy kiutat találunk az összeomlásgyuruból, a másik pedig hogy a jelenséget térítjük el magunktól." mondja Chakotay. "Eltéríteni... Egy robbanás az összeomlással ellentétes irányú folyamat..." mondja Kim. "A gépházból gerjeszthetnék egy energiaimpulzust, ami esetleg visszafordíthatja a folyamatot. De ahhoz túl kell terhelnem a reaktormagot." tunodik Torres. "Egy ehhez szükséges nagyságú impulzus jelentős szubatomi részecskeáramlást eredményezne az egész hajóban." mutat rá Kim. "Ami pedig nem csak az összeomlásgyurut hatástalanítaná, de szétvetné a hajót is." teszi hozzá Tuvok. "Akkor nem, ha az impulzust a gyuru frekvenciájával ellenfázisba tudnám hozni." "Ez elég bonyolult..." jegyzi meg Tuvok. "Szerintem érdemes lenne megpróbálni, hiszen ha nem teszünk semmit, akkor is elpusztulunk. Legalább küzdjünk elotte egy kicsit." szól Torres. "Szeretném felhívni a figyelmet arra hogy a kommunikációs rendszer hibája miatt nem tudjuk értesíteni a legénység többi tagját hogy

halálos energiájú részecskedózsist készülünk kibocsátani." mondja erre Tuvok. "Van jobb javaslata, Mr. Tuvok?" kérdezi Chakotay. "Én megfelelobbnek tartanám ha megpróbálnánk kapcsolatot létesíteni a navigációs rendszerrel, és kinavigálni a gyuruból." "Miért ne próbálkoznánk meg mindkettővel?" kérdezi Kim. "Nem túl elonyös dolog mozgásba hozni a hajót, miközben egy ilyen energiimpulzust készülünk kibocsátani." rázza meg a fejét Torres. "Ráadásul az sem biztos hogy a hajó a jelenlegi állapotában képes-e egyáltalán repülni." teszi hozzá Paris. "Rendben. B'Elanna, az ön tervét..." határoz Chakotay, de Tuvok a szavába vág: "Chakotay parancsnok... Szeretném megjegyezni hogy a Janeway kapitány parancsnoksága alatt taktikai tisztként eltöltött idom tapasztalatai alapján..." "Azonban Janeway kapitány jelenleg nincs döntésképes állapotban, így a parancsnokság az enyém. Megértett?" "Igen, uram." bólint Tuvok komoran. "B'Elanna, maga és Kim menjenek a gépházba, ürítsék ki, majd hozzák létre az impulzust. Mozgás." Torres és a zászlós elsietnek Chakotay pedig körülhordozza tekintetét a holodeckben.

"A dilithiummag stabil, teljesítmény nyolcvan százalékon." jelenti Kim az egyik oldalsó konzoltól a gépházban. "Eddig minden rendben." bólint Torres. "A magban uralkodó nyomás harminchat megapascal, növekszik." "Az impulzus akkor keletkezik, mikor eléri az ötvenhármát. De ötven körül jobb lesz eltunni a közelből." "Értettem." bólint Kim, "Negyvenegy megapascal, növekszik. Mikrorepedés a dilithiummagban." "Megpróbálom lassítani a kiterjedését." "A repedés összezárult. Negyvenegy megapascal. ... Negyvenhét... Negyvenkilenc..." "Na most lépünk le innen!" kiáltja Torres, majd Kimmal együtt a kijárat felé rohannak.

Az impulzus megrázza az egész hajót, mindenkit a földre döntve a fedélzeten.

"Nna..." áll talpra Torres a gépteremhez vezető folyosón, "Tuvok sötét előrejelzéseivel ellentétben csak nem szedtük darabokra a hajót." Kim trikordert véve elo, vizsgálódni kezd: "A sugárzás is szint alatt maradt." "Nagyszeru. Nézzük meg mi lett az összeomlásgyuruvel." indul meg Torres a gépház ajtaja felé, de Kim megállítja: "Várjon... Az ajtó mögött készülódik valami." "Sot, már nem is csak az ajtó mögött..." bámulja Torres elhulve a bejáratot, ami mintha folyékonnyá vált volna. "A gyuru teljesen beborítja a gépházat." állapítja meg Kim, majd mindketten sietosen elindulnak vissza a holodeckekhez.

"Beszélhetek vele?" kérdezi Chakotay a Doktort, letérdelve Janeway mellé. "Nem garantálom hogy hall minket. És ha hall is, nem biztos hogy megérti amit hall." válaszolja a Doktor. "Kapitány...?" hajol közelebb Chakotay. Janeway kinyitja a szemét, és ezt mondja: "Beszélni... Tudok... Nem" "Mi van vele?" fordul Chakotay a Doktor felé. "Az érintkezés a tértorzulással valószínűleg hatással volt a beszédközpontjára." "Chakotay..." ront be Torres és Kim a szimulációba, "Kudarcot vallottunk, a helyzet még csak rosszabbodott." "A gyuru mozgása felgyorsult." teszi hozzá Kim. "Vagyis rosszabbodott a helyzet?" kérdezi Paris. "Már csak néhány percünk lehet." bólint Kim. "Paris... El kell érnünk a navigációs rendszert, és kipróbálni Tuvok tervét!" szól Torres. "Azt hiszem ezzel már elkéstünk." jelenti ki Tuvok a tole megszokott nyugalommal. "Miért?" kapja felé a fejét Torres. A vulcani válasz helyett a 'Chez Sandrine' bejárata felé fordul, a többiek pedig követik példáját. A bár bejáratával szemközti kofal, ami a nyitva maradt ajtón keresztül jól látható, lustán örvénylik, mintha valami suru folyadék lenne. "Úgy látom, most már nem megyünk innen sehova." állapítja meg Paris. Tuvok, trikorderét elovéve odasétál a bárba ráeros tempóban benyomuló örvénylo falhoz, a többiek pedig Torres vezetésével a faburkolat alól elokerült terminál köré sereglének. "Gondolja hogy létre tud hozni egy stabil holografikus védomezot?" kérdezi Paris. "A többi lehetoségen már túl vagyunk." válaszolja Torres, "Próbáljuk meg." A lassan elorenyomuló torzulás-fal előtt egy erotér szikrázik fel. A torzulás hamarosan beéri, és egy villanással kioltja a védomezot. "Az erotér nem akadályozza a jelenség elorenyomulását." állapítja meg Tuvok. "Megpróbálom még egyszer." fordul vissza Torres a vezérlopult felé, de Chakotay megállítja: "B'Elanna... A hajó pajzsai sem tudtak ellenállni neki. Nem hiszem hogy a holodeck energiaforrásától több ellenállás telne ki." "Talán adjuk fel?!" "Nem feltétlenül." hagyja ott Tuvok a falat, "A jelenség megmagyarázására vagy megállítására mindeddig nem volt lehetoségünk. És a számításaim szerint a helyiség amiben tartózkodunk, három perc

tizenhét másodperc múlva összeomlik." "Azt mondta, van még egy lehetőség." jegyzi meg Torres. "Az, hogy nem teszünk semmit." teszi vissza Tuvok a trikordert a szerszámövébe. "Azt javasolja hogy hagyjuk magunkat ízekre szedni?" kérdezi Chakotay hitetlenkedve. "Pontosan." bólint a vulcani. "Hihetetlen hogy ezt épp maga mondja." szól elképedve Torres. "Igen. Ez teljességgel illogikus." bólint Chakotay is. "Épp ellenkezőleg. Ha már minden, a logika által diktált lehetőségbol kifogytunk, a továbbiakban nincs értelme próbálkozni." mutat rá Tuvok. "Vagyis egyszeruen ölessük meg magunkat azzal az ízével?!" csattan fel Torres. "Ne felejtse fel hogy a jelenség megállítására tett kísérlet közül legalább egy csak rontotta a helyzetünket. Ha tovább próbálkozunk rögtönzött megoldásokkal, az valóban a halálunkhoz vezethet. Viszont semmi sem utal arra hogy ha semmit sem teszünk, mindenképpen halál vár ránk." Janeway ekkor hirtelen felül, és furcsa hangsúllyal, nagy szüneteket hagyva a szavak között, így szól: "Azt... Mondta... Nekem... Ne... Tegyetek... Semmit..." "Kapitány, fekdjön vissza..." térdel le a Doktor Janeway mellett, de az e nélkül is visszahanyatlik a rögtönzött fekhelyére. "Mi történt a kapitánnyal?" kérdezi Torres, "Haldoklik." "Ez nem teljesen biztos. A jelek szerint hallucinál." rázza meg a fejét Tuvok. "Chakotay, magáé a felelősség. Nem gondolja hogy tovább kellene próbálkoznunk?" fordul Torres a parancsnok felé. "Bármi is ez, sokkal nagyobb ereje van mint amit mi felsorakoztathatunk ellene. Lehetséges... Lehet hogy nem vehetjük fel vele a versenyt, és annyit tehetünk amit Tuvok mondott. Várunk, és reméljük a legjobbakat." Torres végignéz a többiekén, majd kellenenül feladja: "Hát jó, Chakotay. Akkor várunk." Chakotay a no vállára teszi a kezét, majd Janeway felé indul. "Chakotay parancsnok..." szól utána Tuvok, mire Chakotay visszafordul, "Köszönöm hogy elfogadta a javaslatomat." "Tudja Tuvok, lehet hogy nem lenne ezt alkalmam elmondani később... Néha arrogánsnak és idegesítőnek találom, de... Átkozottul jó tiszt." "Köszönöm, uram. És ha már ilyen oszinték vagyunk egymáshoz, én is megemlíteném hogy gyakran kifogásolom a módszereit." "Gondolom nem lehet könnyu elfogadni hogy maga fölé emeltek elso tisztnek." "Nem kérdojelezem meg Janeway kapitány döntését ebben a kérdésben, bár elismerem hogy a dolog eléggé nehéz helyzetbe hozott. Ha bármikor megnehezítettem az életét, bocsánatát kérem." Chakotay halványan elmosolyodva bólint, majd odébb lép. Gary eközben rosszallással figyel ahog az elorearaszó torzulás összegyuri a pool-asztalt, majd mikor túlzottan érzi a fal közelségét, a jelenlevo emberek felé húzódik. "Kérdezhetek valamit?" áll meg Kim Paris mellett. "Ki vele..." "Fél?" "Szerettem ezt az életet. És tudtam, lehet hogy így ér majd véget. Igen, félek." "Én is." mondja Kim. "Annyira aggódom Neelix miatt... Vele kellett volna lennem." motyogja maga elé Kes valamivel odébb. "Ha már így szóba került, szerintem Mr. Neelix az egyik legellenállóbb, és legkitartóbb emberek egyike akit ismerek. Ha valaki túlélheti ezt a katasztrófát, neki minden esélye megvan rá." fordul a Doktor a lány felé, majd rövid tétovázás után magához öleli Kest. Chakotay leül az egyik kis kerek asztalhoz, kezeit szétterjesztett ujjakkal az asztallapra helyezi, majd lehunyja a szemét. "Hello..." áll meg az asztal mellett Torres, mire a parancsnok kinyitja a szemét. "Mit csinál?" kérdezi a hadnagy. "A tanácsadóállatomat hívom." "Miért?" "Ki tudja mi történik, mikor a torzulás elér bennünket? Lehet hogy egy hosszú út előtt állunk." "Azt hiszem, most nekem is... Elkelne valami ilyesmi. Leülhetek?" "Már attól féltém, soha nem kérdezi meg." mondja elmosolyodva Chakotay. Torres leereszkedik a másik székre, majd a parancsnokról példát véve o is becsukja a szemét. Keze azonban útnak indul az asztalon, és hamarosan összekulcsolódik a parancsnokéval. Ezután már csak a mindent felemészto fal különös, szélzúgáshoz hasonlatos hangja hallatszik. A torzulás Torrest és Chakotayt éri el eloször, mikor alakjuk eltorzulva feloldódik a fal káoszában, Kim lehunyja a szemét. A mellette álló Paris nagy levegot véve keményen megveti a lábát, és dacosan a fal felé fordul, ami néhány pillanat múlva oket is magába olvasztja. Tuvok mármár gyengéd pillantást vet az öntudatlanul hevero kapitányra, majd Janeway és a fal közé húzódik, talán azt remélve hogy így eltérítheti a közeledo pusztulást. A fal azonban nem kíméli sem ot, sem a kapitányt, és hamarosan magába olvasztja a szimulált tér utolsó darabjait is.

Gary, és a karjait fázósan dörzsölgető Sandrine kérdőn néznek egymásra, és a harmadik virtuális személy is meglepetten nézelődik. Paris nagyot fújva megrázza magát, Janeway felol pedig halk sóhaj hallatszik. Tuvok, Kes és a Doktor köréje gyulnek. "Kapitány...?" "Jól vagyok..." ül fel a kapitány. "Valamiféle látomása lehetett..." mondja a Doktor, mire a kapitány kezét a homlokához emelve elgondolkodik: "Mintha... Egy üzenet lett volna." "Mire gondol?" kérdezi Chakotay. "A tértorzulás... Kapcsolatba akart lépni velünk."

"Teljes körü rendszerellenőrzést kérek!" mondja Janeway, mikor a többi tiszt élén kilép a hídra, "Mr. Kim, Mr. Tuvok, minden információmorzsát látni akarok amit a jelenségről rögzítettünk." "A torzulásgyuru előttünk van." állapítja meg Paris, megállva a kormányospultnál ügyelő mellett, "Kétezer kilométeres óránkénti sebességgel távolodik." "Érkeznek a jelentések... Személyi veszteség nincs." mondja Chakotay. "Sem a burkolat, sem a hajó egyéb rendszerei nem károsodtak." jelenti Torres. "Ez hihetetlen..." bámulja Janeway elképedve a fomonitoron látható, lassan távolodó jelenséget. "Akkor ehhez mit szól: húszmillió gigaquad új adat van a számítógépmagban." folytatja Torres. "Honnan...?" "Szerintem a torzulásgyuruból." "Vagyis valaki határozottan közölni akar valamit." mondja Janeway. "És ez még mindig nem minden. A teljes rendszertartalmat lemásolták, és letöltötték." mondja ismét Torres. "Tehát az a valaki mindent tudni akart rólunk is." állapítja meg Chakotay. "Talán... Ez az egyetlen kommunikációs mód ami a rendelkezésére áll... Lehet hogy csak köszönni akart." mondja Janeway. A lift ajtaja ekkor kinyílik, és Neelix lép ki a hídra, kezében kék mázas remekművével: "Ki kér tortát?" "Neelix...!" siet hozzá Kes akkora lendülettel, hogy az édesipari mualkotás majdnem a talaxiai elegáns kabátján végzi, absztrakt díszítéskén, "Mi történt veled?" "Ez hosszú történet... Majd mindent elmesélek. De most ideje lenne befejezni a születésnap ünnepségedet." mondja Neelix, és lerakná a tortát a kormányospultra, de Paris az utolsó pillanatban elkapja azt, és biztonságos távolságra viszi a konzoltól. "Neelix, szükségem van egy képre rólad." jelenti ki Kes. "Minek?" "Ha még egyszer elválasztana bennünket valami, szeretnék ott tudni, ahol mindig szem előtt tarthatlak." mondja a lány vidáman, meglepetve Neelix előtt a Paristól kapott nyaklánc medálját. "Boldog születésnapot, Kes." mondja Neelix, majd puhán megcsókolja a lányt.

22. Parturition - Közös felelősség

"A mezoeloállító tekercsek nem reagálnak." mondja Kes, idonként kipillantva a sikló elülső ablakán, a wormhole élénk kék forgatagába. "Ellenorizte a vezérlőrendszert?" kérdezi Paris a másodpilóta üléséből. "Egy pillanat... A vezérlés blokkolt, át kell öblítenünk az injektorokat." állapítja meg Kes, majd felállva a pilótaülésből a valamivel hátrább lévő mérnöki pulthoz siet, "Vagy a fázisszinkronizációt kell ellenorizni?" "Injektorok..." mondja Paris kis tunodás után. "Az injektorokat. Rendben..." "A tekercsek működtethetők, tehetetlenségi tompítók újra üzemben." jelenti be Paris, mire Kes nevetve fordul felé: "Ez nem volt tisztességes!" "Repülőinstruktoraként mindenre fel kell készítenem. Akár tisztességes, akár nem." "Eltömíteni a plazmainjektorokat igazán rossz vicc." "Tudja hogy én az ilyen rossz viccekről vagyok ismert?" A szimulált sikló ekkor megrázkódik, Kes pedig a különös véletlen folytán épp felé fordult Paris karjaiba zuhan. "Ez meg mi volt?" kérdezi Kes. "Nem mondtam hogy vége a szimulációnak." von vállat Paris, mire a lány visszaül a pilótaülésbe. Szemből három jem'hadar hajó intéz támadást a hajó ellen laza kötelékben repülve. "Számítógép, kitéromanover..." kezdi osztogatni a parancsokat Kes. "Legközelebb mindenre készen fogok állni!" jelenti ki Kes, Paris oldalán kilépve a holodeckből. "Ez úgy hangzik mint egy kihívás." állapítja meg Paris, mire a lány felnevet. Azt egyikük sem veszi észre hogy Neelix közvetlenül a holodeck bejárata mellett állva hosszan néz utánuk.

"Jöjjön." szól ki Janeway a készenléti helyiségből, majd a belépő Chakotayra pillantva hozzáteszi: "Remélem jó híreket hozott. Az élelmiszerartalékaink harminc százalékra csökkentek." "Jó és rossz hírek egyaránt. Bemértünk egy 'M' osztályú bolygót ahol nagy mennyiségben észlelhetők fehérjék és aminosavak." "Ami növényi életre utal. Mi a baj ezzel?" "Hogy egy napnyi kitéro." "Nem nagyon van más választásunk. Hetek óta ez az első lehetőség hogy felfrissítsük a készleteinket." mutat rá Janeway. "Csakhogy a szenzorok semmiféle növényi életet nem regisztráltak." "Miért nem?" "Ez egy különös bolygó, kapitány." mondja Chakotay, leülve Janewayjel szemközt, úgy fordítja az asztali terminált hogy ő is látja, és lehívja rá a bolygó letapogatásának eredményeit, "A felszíne teljes takarásban van, különféle gozók találhatók a légkörben, és hatalmas mértéku az EM zavarás." "Az adatok alapján azt mondanám, ez a bolygó az evolúciónak egy nagyon korai szakaszában van." "A csillagterképészeten csak 'pokolbolygó'-ként emlegetik." "Tehát lehet hogy semmire sem megyünk vele." bólint Janeway. "Kapitány, nem tudom, mit találhatunk odalent..." "Én meg azt, hogy mikor találunk egy újabb 'M' osztályú bolygót. ... Irány a pokolbolygó, parancsnok." határoz Janeway.

Kim kissé bosszús arckifejezéssel pillant a kabinja ajtaja felé, majd elveszi szájától a klarinétot, és a bejáratához megy hogy kinyissa. Paris kis híján bezuhan a kinyíló ajtón, a jelek szerint erosen hallgatózhatott. "Ez maga volt?!" kérdezi hitetlenkedve a hadnagy. "Bizony hogy én." bólint Harry. Paris elkéri tőle a hangszeret, és miközben beljebb megy, megjegyzi: "Lenyugózo." "Csak szem előtt tartom anyám szavait: 'Gyakorlat teszi a mestert, Harry.' Egy hétig ettem Neelix fojtját hogy összespóroljam rá a replikátor-fejadagomat." pillant Kim a klarinétra. "Játsszon nekem valamit." nyújtja vissza a hangszeret Tom. "Csak pár napja van meg, és még..." "Ugyan, csak játsszon. Akármit." mondja Paris, levetve magát egy fotelba, "Míntha itt se lennék." Kim vállat vonva játszani kezd, de Paris hamarosan megállítja: "Nem játszana valami mást?" "Mást?" "Valami más hangulatút." "Miért?" "Kíváncsi valamit cserébe." "Valami aggasztja, Paris?" kérdezi Kim. "Harry... Bajban vagyok." "Ez nem újdonság." jegyzi meg a zászlós. "Szerelmes vagyok." "Ez nem újdonság." "Kesbe..." "Kesbe?!" mered Harry a hadnagyra. "Tudom, tudom... Egyszeruen csak... Így alakult. Azt hittem, barátok leszünk és kész. Aztán hirtelen ott volt a karjaiban." "A karjaiban? Paris... Csak nem...?" "Mit? Ahh... Soha! Még csak nem is gondolnék rá. Elvesztette az egyensúlyát a

repülésszimuláció alatt. Elkaptam... Egy pillanatra magamhoz öleltem... Most játszik, vagy nem?!" Harry a szájához emeli a hangszert, de Paris néhány hang után folytatja: "Annyi más no van még a hajón... Én meg beleszeretek abba amelyiket nem kaphatom meg. Miért csinállok ilyesmit?!" "Hát ha engem kérdez... Azért mert élvezi." "Élvezem?!" "Semmi más ok nem jut az eszembe." vonja meg a vállát Harry, "Egész életében egyik zurbol a másikba keveredett. Folyton kockáztat. Élveznie kell, ha mindig ezt csinálja." "Ne szóljon olyasmibe amihez nem ért." mondja Tom durcásan, "Óvatosabbnak kell lennem. Nem maradhatok vele kettesben egy pillanatra sem." "Van egy régi kínai közmondás: térj ki a bosszúságok elöl." Paris egy darabig összeráncolt homlokkal tunodik Harry szavain, majd gyanakvóan pillant rá: "Ez nem is kínai közmondás." "Attól még megfogadhatja." "Hmm... Azért könnyítene a helyzeten ha Kes és én nem lennénk összezárva ugyanabba a hajóba az út hátralevo részére." "Elég sötéten látja a dolgokat." "Mert elég sötét a hangulatom. Szóval ehhez igazítsa a zenéjét. ... Tudja, gyakorlat teszi a mestert."

"Aztán beleszaladtunk egy szubtér-anomáliába, a kijelzők megbolondultak, én meg azt se tudtam, mihez kapjak." meséli Kes a vacsoránál a vele szemben ülo Neelixnek. "Nem lehetett könnyu dolgod..." "Mindenesetre tanulságos tapasztalat volt." "Biztos vagyok benne, hogy Paris hadnagy kiváló oktató." morogja Neelix, de Kes nem figyel fel hangjának élére. Neelix a vacsora hátralevo részében igyekszik visszafolyatni érzéseit, Kes pedig, megérezve ebbol valamit, szeretetteljes pillantásokat vet a talaxiaira, valahányszor az ránéz.

"Analízist." szól Janeway, a fomonitoron látható bolygót tanulmányozva. "A légkörben jelentos koncentrációban találhatók trigemikus gozók, de rövidebb ideju tartózkodást lehetővé tesznek." mondja Chakotay. "Gyengélkedo hívja a hidat: kérem létesítsenek velem képkapcsolatot." szólal meg a Doktor hangja az interkomból. Janeway leül a kapitányi székbe, és aktiválja a mellette levo lekérdezőterminált, a gyengélkedo csatornájára váltva. "Remélem nem veszik rossznéven hogy hallgatóztam, de fontos mondanivalóm lenne." "Hallgatom, Doktor." "Eloszor is, nem kellene titokban hallgatóznom ha bevonnának a muveleti megbeszélésekbe. Másodszor, tudniuk kell hogy ilyen koncentrációjú trigemikus gozók jelentos mértéku borirritációt okozhatnak." "Tudna készíteni valami védoanyagot?" kérdezi Chakotay. "Jelenleg épp ez ozmotikus borfelszín-lezárót készíték." mutat a Doktor a képbe félig belógó laborcentrifugára, "De még azzal együtt is csak korlátozott ideig javaslom a lent tartózkodást." "Érettem, Doktor, és köszönjük. ... Hanem mondja csak... Milyen gyakran szokott hallgatózni?" "Csak azokra a dolgokra igyekszem odafigyelni, amik érinthetik a legénység egészségét, kapitány." válaszolja a Doktor, kínosan feszelegve a székében, "Mikor aktiválják, a vészhelyzeti orvosi hologram kapcsolatba lép az összes fontosabb munkahellyel, és én csak... Orvos vagyok, nem egy voyeur... A diszkréció a programozásom egyik alapeleme!" "Ebben biztos vagyok. Chakotay parancsnok ezentúl idoben tájékoztatni fogja. De addig semmi hallgatózás, Doktor." "De kapitány, én..." "Ez parancs." mondja Janeway, majd bontja a kapcsolatot. Épp idoben, Torres mérnöki pultja felol ugyanis tiltakozó hangok hangzanak fel. "Lesz még egy problémánk, kapitány. Az EM zavarok miatt képtelenség transzportert használni. És a kommunikáció is nehézkes lesz." mondja Torres az odasieto Janewaynek és Chakotaynak. "Ezt jobb ha Kim zászlós is megnézi." mondja Chakotay.

"Mit szólna egy holodeckprogramhoz? Egy Moliere komédiát például? Felvidítaná." mondja Kim, Paris oldalán belépve az étkezőbe. "Csak enni szerettem volna..." morogja Paris, észrevéve hogy Kes is jelen van, és megpróbál kisompolyogni az ajtón. A lány azonban észreveszi, és vidáman integetni kezd neki, így a hadnagy terve kútba esik. Széles mosolyt eroltetve az arcára, visszaint, Kim pedig, hogy Paris gesztusa ne legyen olyan feltuno, szintén integetni kezd. Neelix figyelmét azonban nem kerüli el a dolog. "A francba..." sziszegi oda Paris Kimnek, arcára fagyott mosollyal. "Most mi lesz?" kérdezi Kim. "Egyszeru. Bárhova ülhettünk, csak az o asztalához nem." "Ez udvariatlanság..." "Nem, ez bölcs döntés..." mondja Paris, beljebb taszigálva Kimet, "És úgy teszünk mintha munkáról beszélgetnénk." A páros átsétál a helyiségen a kiadóptult felé, ahol Neelix igyekszik szívélyesnek

mutatkozni, főleg Parissal szemben. "Szép jó napot, uraim. Ha szabadna ajánlanom az alfariai hajszáltésztát..." "Hajszáltésztát... De ugye csak úgy hívják?" kérdezi Kim aggódalmasan. "Korántsem. Valóban a kifejlett alfari szorérol van szó. A vedlési időszakban gyújtik be." "Bárhogyan is legyen... Kénytelenek vagyunk evés közben munkamegbeszélést tartani." mondja Paris emelt hangon, miközben elvesznek egy-egy tányért a pultról és egy kétszemélyes asztalhoz mennek. Már éppen leülnének, mikor Chakotay szólal meg az interkomból: "Mr. Kim, kérem jelentkezzen a hídon." Paris dermedten a zászlósra pillant, aki vigyorogva így szól: "Nos... Jó étvágyat." Ezzel faképnél hagyja Parist, aki nagyot sóhajtva igyekszik minden figyelmét tányérja tartalma felé fordítani. Neelix árgus szemekkel figyeli a hadnagyot, és Kes is egyre surrubban pillantgat a neki háttal ülo Parisra. Hamarosan azonban távozik, Neelix pedig megindul a hadnagy felé. "Maga felvilágosulatlan majom!" mondja, megállva Paris asztalánál. "Hogyan?" pillant fel Paris. "Úgy kerülük egymást mint két idegen, akik csak véletlenül kerültek egymás mellé. Megpróbálnak becsapni!" "Hát már nem is lehet békében az ember? Na figyeljen, én aztán nem próbálom becsapni semmivel." "Hazug." jelenti ki Neelix, majd Parisra borítja a hadnagy tányérjának tartalmát. "Megorült?!" pattan fel Paris, és viszonozza a támadást Kim gazdátlaná vált adagjával. Neelix erre nekiugrik, és mindketten a szomszédos asztal tetején landolnak, félreugrálni igyekvő legénységi tagok között. Egymást szorongatva gurulnak le az asztalról, majd körbehemperegik a fél étkezdét. Ám egyszer csak Janeway hangja szólal meg az interkomból: "Janeway hívja Paris hadnagyot és Mr. Neelixet." A két verekedő megdermed, és egy emberként sandítanak fel a hangszórókra. "Beszéljen." mondja Paris. "Igen, kapitány?" teszi hozzá Neelix. "Sürgösen jöjjenek a készenléti helyiségbe. Fontos dologról kell beszélünk." Neelix és Paris döbbenten egymásra pillantanak, majd gyorsan talpra küzdik magukat. "Ööö... Kapitány, azt mondta, sürgösen? Éppen..." "Pontosan azt mondtam, Mr. Paris. Janeway kilép." Janeway, kezében egy csésze teával, lassan körüljárja a készenléti helyiségben feszítő Parist és Neelixet. "Esetleg lenne kedve valamelyiküknek elmagyarázni?" kérdezi, miután 'kigyönyörködte' magát. A két rivális egy darabig zavartan méregeti egymást, végül Paris szólal meg: "Túl sokáig tartana most ebbe belemerülni, kapitány." "Ahogy gondolják. ... Van egy feladatom kettejük számára. Azt gyanítjuk, hogy a bolygón vannak élelmiszerforrások, de nem tudunk lesugározni. Ezért fognak egy siklót, leszállnak, és egy kicsit körülnéznek odalent." "Hogy én... És ő?!" kérdezi Neelix méltatlankodva. "O a legjobb pilótánk..." int Paris felé Janeway, "Ön pedig az élelmezésügyi szakértonk." "Erm... Kapitány, nem szoktam tiltakozni a feladatok ellen, de ebben az esetben talán... Baytart zászlós is kiváló pilóta." mondja Paris. "Komoly elektromágneses zavarok észlelhetők a légkörben, ezért szeretném ha ön lenne a pilóta. Van talán van..." mondja Janeway, majd fejét lehajtva megmasszírozza ornyergét, ezzel igyekezve álcázni feltöرو kuncogását, majd komolyságot eroltetve arcára folytatja, "Valamilyen személyes nézeteltérés, amirol tudnom kellene, uraim?" Paris és Neelix egymásra pillantanak, majd Neelix kezd beszélni, miközben a hadnagy az égnek emeli a tekintetét. "Hogy szinte legyenek, van, kapitány." "Oldják meg. Tizennégy órákor indulnak." A két ellenfél ismét egymásra pillant, majd elindulnak az ajtó felé. Mikor elhagyják a helyiséget, Janeway szélesen mosolyogva megrázza a fejét, majd kortyol egyet teájából.

"Folyamatosan próbáljuk átalakítani a transzportert úgy hogy elérhessük vele a felszínt. Ez idáig eredménytelenül." mondja Torres, a tanácsterem asztala körül sétáló Janewayre pillantva. "Azonban elvégeztünk néhány légkörszimulációt, hogy lássuk, nincs-e valami mintázat a zavarok elofordulásában. A vizsgálatok alapján úgy tunik, idonként eléggé legyengülnek a zavarok ahhoz hogy átjuttathassunk egy sugarat." teszi hozzá Kim. "Milyen surun fordul ez elo, és meddig marad így?" kérdezi Chakotay. "Úgy harminc óránként be kellene következnie egy-egy ilyen gyengülésnek. De valószínűleg csak percekig tart, pontos időtartamot nem tudok mondani." "Annyi idő alatt fel lehet sugározni az utánpótlást. Mr. Paris, ön és Mr. Neelix annyi zöldséget és gyümölcsöt gyűjtenek össze amennyit csak tudnak, míg arra várunk hogy bekövetkezzen egy ilyen gyengülés. Mr. Kim,

gondoskodjon arról hogy..." Paris és Neelix barátságatlanul méregetik egymást, miközben Janeway további utasításokkal látja el a többieket.

Kes egy jegyzetfüzettel a kezében, türelmetlenül sétál fel s alá az egyik folyosó egy kis szakaszán. Hamarosan Kim és Paris vonulnak el elotte. A lány várakozón a hadnagyra pillant, de az feltűnően kerülve tekintetést, tovább siet. A páros után valamivel Neelix érkezik, Kes csatlakozik hozzá: "Mi történt? Azt hallottam hogy..." "Semmi sem történt." jelenti ki Neelix. "Vagyis te és Tom Paris nem..." "Kes... Majd a visszatérésem után beszélünk róla." "De én most akarom tudni, Neelix! Tényleg verekedtetek?" "Megmondtam, majd ha visszajöttem!" csattan fel Neelix, majd bemenekül egy liftbe a lány elol.

"Kellemes délutánt..." pillant fel a Doktor a laborasztal mellől, a gyengélkedőbe beviharzó Kesre, "Ha véletlenül lenne egy kis ideje, elvégezhetne egy citogenetikai analízist az..." Kes közben elsiet a Doktor mellett, felkap egy trikordert egy különböző növényekkel megrakott állványról, áttölti az adatait a nála lévő jegyzetfüzetbe, majd újra elszárgulva a Doktor mellett, az asztalra dobja a jegyzetfüzetet: "Az ebédszünetben megcsináltam." Ezzel tovább száguld az iroda felé, ahol végre huzamosabb időre megáll, maga felé fordítva az asztali terminált. A Doktor meglepett arckifejezéssel ballag utána. "Minden rendben?" kérdezi, megállva az iroda ajtajában. "Persze." válaszolja Kes, nem túl meggyőzően. "Márpedig én úgy látom..." "Semmi baj!" "Ha valaki kihagyja az ebédet, lezuhan a vércukra, ami pedig..." Kes gyilkos pillantást vet a Doktorra, aki erre gyorsan elhallgat: "Bocsánat. Így vagyok programozva. Ha valami nincs rendben, fel kell állítanom a diagnózist." "Vannak dolgok amiket ön nem tud meggyógyítani." veti oda Kes, mire a Doktor meglepetten vonja fel a szemöldökét. Kes még egy darabig úgy tesz mintha halaszthatatlan teendői lennének a terminállal, végül a Doktor felé fordul: "Neelix és Tom Paris... Fizikailag bántalmazták egymást... Miattam." "Milyen örömteli hír." jegyzi meg a Doktor, majd elindul vissza a félbehagyott munkájához. "Örömteli?!" siet utána Kes. "Elismerésnek kellene vennie. Régóta harcolnak már a férfiak a nők kegyeiért. ... Rendelkezem ilyen esetek miatt keletkezett boncolási jegyzőkönyvekkel, még ezeröttszázharmincnyolcból is." "Ez egyáltalán nem vicces!" "Nem is azért mondtam. Érdeklí a kórbonctan, nem?" "Minden talaxiai ilyen féltékeny?" "Fogalmam sincs. Eddig még csak egyet találkoztam." "Szeretem Neelixet! Hát miért nem tudja elfogadni ezt? ... A Tom iránti gyanakvása teljességgel megalapozatlan." "Valóban? Paris hadnagy nyilvánvalóan vonzódik önhöz." "Ezt hogy érti?" "Kívánja magát." "Micsoda?! Szívesen vagyunk együtt, jó barátok lettünk." "Minden alkalommal amikor ön a közelében van, a légzése felgyorsul, a pupillái kitágulnak, és kissé kipirul. Már tanziai náthára kezdtem gyanakodni nála. És ezt bárki láthatja. Talán nem tudja regisztrálni az össze fiziológiai jegyet, de..." "Azt akarja mondani hogy a többiek csak nem akarják észrevenni?" "Ön még csak két éves... És van néhány dolog amit... Nem feltétlenül vesz észre egy férfin. De idővel meg fogja tanulni." "Otthon ez annyira egyszerű volt. Egy társ egész életre. Nincs féltékenység, gyűlölködés, bizalmatlanság." "A világuk irodalma fölöttébb egyhangú lehet." jegyzi meg a Doktor. "Nem tudom mihez kezdjek egy ilyen helyzettel. Kérem, adjon tanácsot." "Ön nem tett semmit ami ennek a helyzetnek a kialakulásához vezetett. És épp ennyire keveset tehet azért hogy megoldódjon. ... Vannak dolgok amiket még ön sem gyógyíthat meg."

"Érkezés pontosan két perc múlva... Minden rendszer zöldben... Trigemikus anyagkoncentráció nulla egész nulla négy, növekszik." sorolja Paris a sikló pilótaülésében, inkább csak magának. "A kommunikáció a Voyager-el már harminc másodperce megszakadt. Engem meg hiába próbál elkápráztatni a szakszövegével." morogja a mellette üülő Neelix. "Senkit sem áll szándékomban elkápráztatni, csak az adatrögzítőknek jelentek. ... Javasolhatok valamit?" "Ön vezeti ezt az akciót, így hát bármikor tehet javaslatokat. Ha pedig parancsot ad, még engedelmeskednem is kell." "Azt akartam javasolni hogy tegyük félre a magánjellegű nézeteltéréseinket, míg be nem fejezzük ezt a feladatot." "Én a hajón hagytam a gondjaimat, de az ön nevében nem beszélhetek." "Nagyszerű. Akkor tegyük a dolgunkat." "Vigyen le a felszínre és onnantól én következem." Rövid időre csend lesz, majd Paris újra ellenőrzésbe kezd. "Minden rendszer... Egy pillanat." mondja, a felhangzó

figyelmeztető jelzés hallatán, majd Neelixhez fordul: "Megismertették a siklók irányításával?" "Baytart zászlós elmagyarázta a legfontosabb dolgokat. Persze a maga allurjeit nem ismerhetem..." "Ellenorizze a muszerpultját. Energiaszivárgást észlelek, mégpedig tizenöt százalékot." "Megerosítem." bólint Neelix, átnézve a kijelzéseket. A sikló ekkor nagyot zökken, a számítógép pedig bejelenti: "Figyelem. A radarirányítás nem működik." "Ez mit jelent?" kérdezi Neelix. "Az EM zavaroknak köszönhetően egy ellenhatás van kialakulóban a légkörben a hajtóművünk működésével szemben. ... Megszakítjuk a küldetést, kapaszkodjon!" mondja Paris, majd éles ívben visszafordítja a siklót az ur felé. Ám a jelek szerint elkésett. "Elvesztettük az impulzushajtóművet. Zárja le a deuteriumáramlást." Neelix hátranyúl a mérnöki pulthoz: "Áramlás lezárva." mondja, azon igyekezve, nehogy elharapja a nyelvét a veszettül rázkódó siklóban, "Stabilizálni tudja a hajót?" "Azon vagyok. De jobb ha felkészül a kényszerleszállásra. ... Küldjön EMS impulzusokat, a Voyager talán tudja fogni őket."

"Kapitány, helymeghatározó jelzést fogtam a siklótól." jelenti Tuvok a Voyager hídján. "Be tudja mérni őket?" kérdezi Janeway. "A továbbított sebességvektoruk meredek süllyedést mutat. A kapcsolat elveszett." "Híd hívja Torrest: B'Elanna, a siklónak nehézségei támadtak. Haladnak a transzporterrel?" kérdezi Chakotay. "Negatív. Az interferencia fölöttébb összetett, és folyamatosan változik." üzeni Torres a gépházból. "Próbáljanak úrrá lenni rajta. Ez most már kutató-mento akció." üzeni Janeway. "Értettem. Torres kilép."

"Mintha arról lett volna szó hogy egyben érkezünk le..." morogja Neelix, megpróbálva hátrafelé felkúszni a muszerpulton, az orral a talajba fúródott, összetört sikló belsejében. Paris is hasonló nehézségekkel küzd, a különbség csak annyi hogy ő a hátán fekszik, egészen előrecsúszva a muszerpult és az elülső ablak közötti egyre keskenyebb résbe: "Én igyekeztem. Esett valami baja?" "Azt hiszem mindenem mozog. Csak borzasztóan viszketek mindenhol." "Igen, én is." bólint Paris, időközben lekászálódva a vezérlopultról, "Valahol megsérült a burkolat. És a jelek szerint a trigemikus gozók hatása fölöttébb kellemetlen." A hadnagy kotorászik egy kicsit, majd egy fémhengert halászik elő a romok közül, és bepermetezi az arcát a benne lévő szerrel. "A Doktor azt mondta, ez valamelyest segíthet." mondja, majd odadobja a tartályt Neelixnek. "Ha megsérült a burkolat, hogy fogunk felszállni?" "Sehogy. A Voyager-nek kell felszednie bennünket." rázza meg a fejét Paris. "Még az sem biztos hogy egyáltalán keresnek bennünket. Lehet hogy az EMS jel sem jutott át." "B'Elanna dolgozik a transzportereken, és előbb-utóbb majdcsak lecsökken valamennyire a zavarás. De addig keresnünk kell valami menedéket." "Miért nem maradunk itt?" "Ez a köd teljesen..." ellenkezik Paris, de Neelix letorkollja: "Itt vagyunk a legnagyobb biztonságban, és csak akkor van esélyünk arra hogy megtaláljanak, ha a siklónál maradunk!" "Lehet hogy napokig kell várnunk, és meg kell valahogy szabadulnunk a ködtől. Úgyhogy szedje össze a felszerelését és indulás." "Ez parancs, vagy javaslat?" "Parancs." válaszolja Paris. "Igenis, uram." morogja Neelix. "Remélem most boldog." dohogja Neelix, miközben Parissal a gomolygó ködben kerülgetik az embermagas sziklákat, "Már tele van a kezem piros foltokkal." "Valamivel hasznosabb lenne ha inkább eheto dolgok után kutatna." jegyzi meg Paris. "Egyáltalán nem értem, miért jeleztek a hajó szenzorai ennivalónak valót ezen a bolygón. Én nemigen látok semmi alkalmasat." "A tartalékaink nem tartanak ki az örökkévalóságig." mutat rá Paris. "Találni fogok valamit, ne aggódjon. Persze korántsem valószínű hogy megfelel majd kifinomult ízlésének." "Nem kell aggódnia. Alaposan lejjebb szállítottam a mércét, mióta maga foz ránk." vág vissza Paris, majd trikkorderét tanulmányozva így szól: "Úgy egy kilométernyire nyugatra barlangokat észlelek." "Mekkora szerencse..." mondja Neelix cseppet sem lelkesen, és a lépteit meggyorsító Paris után indul.

"Szabad." szól ki a kabinjában üldögélő Kes a csengo hangjára, "Harry... Van már valami hír?" Kim leül a lánnyal szemben. "Megteszünk mindent amit lehet. A transzportert egyszeruen képtelenség használni ebben a környezetben. ... Ön hogy van?" "Köszönöm... Jól. ... Csak..." kezdi Kes könnyes szemmel, "Alig pár órája még olyan dühös voltam mindkettejükre..." "Meg is volt rá az oka." szúrja

közbe Kim. "És most talán már mindketten halottak. ... Csak várok itt... És valamiért bunősnek érzem magam." "Bunősnek? Miért?" "Nem tudom. ... Rossz érzés. ... És az o hibájuk! El se tudom mondani mennyire haragszom rájuk, és talán soha többé nem lesz alkalmam megmondani nekik! Úgyhogy semmi értelme az egésznek, igaz?!" "Ha a legkisebb esélyük volt letenni a siklót, Tom Paris meg tudta csinálni." próbálja vigasztalni Kim a lányt. "Neelix pedig a túlélés mestere." "Szerintem jól vannak." "Hacsak meg nem ölték már egymást." jegyzi meg Kes, mire mindketten elmosolyodnak. "Ajánlom nekik hogy éljék túl a dolgot, hogy aztán megmondhassam mindkettejüknek hogy többé szóba sem állok velük." Az egyre vidámabbá váló beszélgetésnek a hajó megrázkódása, majd Chakotay felszólítása vet véget: "Chakotay a teljes legénységnek: harckészültség!"

"Egész jó a levego." mondja Paris, bedugva a trikordert a nem túl magas barlang száján, majd görnyedten beóvakodik, Neelixel a nyomában, "Itt maradhatunk egy darabig." "Elhúzódnak a bejárattól, majd néhány lövéssel beomlasztják a sziklabiltozatot. "Ennek elégnek kell lennie." vizsgálja meg Paris a torlaszt. Neelix összegyűjt néhány alkalmasnak látszó követ, hogy fézerével felmelegíthesse oket, Paris pedig kikapcsolva kézilámpáját, így szól: "Jobb lesz ha takarékoskodunk a telepekkel." Egy darabig üldögélnek a vörösen izzó kövek mellett, majd Neelix szólal meg: "Szóval... Mit ír elo a Csillagflotta szabályzata ilyen helyzetre?" "Az Akadémián túlélési technikákat is oktattak." "Remélem jó jegyeket kapott." "Elégséges körülit." "Ez nem túlzottan biztató." jegyzi meg Neelix. "Az apám volt az óraadó." "És elégségest adott? Nem akart kivételezni, mi?" "És mi a helyzet a talaxiai eloirásokkal?" "Megalkottam a saját szabályaimat. Mielott a Voyager-re jöttem, nem trialiai rózsákkal foglalkoztam." "Valóban nem, hanem..." "Hanem?" "Semmi." "Szemetet akart mondani. ... Mondja csak ki nyugodtan. Szemét! Igen, szeméttel foglalkoztam. Ezért talán nem vagyok elég jó Kesnek, maga szerint?" "Neelix... Ilyesmit én soha nem mondtam, és..." Ekkor néhány egymásnak koppanó ko, és valami mocorgás hallatszik a barlang mélyebb része felol, mire Paris és Neelix felfüggesztve a vitát, lámpáikat felkapcsolva nekilátnak felkutatni a zajforrást. "Mondja csak... Azon a túlélési tanfolyamon nem említette véletlenül az apja hogy elobb keressen életjeleket odabent, mielőtt elbarikádozza magát egy barlangban?" jegyzi meg Neelix. "Kerestem is. De nem észleltem semmit." világosítja fel a hadnagy. "Márpedig most vannak."

"Hívja oket." szól Janeway, miután a hajó megállapodott a soron következő lövés után. "Nem válaszolnak, kapitány." jelenti Tuvok.

A Voyager támadója, egy szürke, némiképp egy rájára emlékezteto alakú, a Voyager-nél valamivel nagyobb hajó balról hátulról közelít. Elrepül a Voyager középso része fölött, majd a parancsnoki egység alá fordulva megáll a Föderációs hajóval szemközt.

"Kikapcsolták a fegyvereiket." jelenti Kim. "Alattunk álltak pozícióba." mondja Tuvok. "Mit gondol, hadnagy?" "Nyilvánvalóan védekezo pozíció, kapitány." "Valóban, de mit akarnak megvédeni? A bolygót?" "Vagy valamit odalent." mutat rá Chakotay.

"Akármilyen is ez, az életjelei fölöttébb gyengék." állapítja meg Paris. "Talán haldoklik, mert nem tesz neki jót ez a légkör." találgat Neelix. "Nem hiszem. Az életjelek gyengék ugyan, de stabilak." A felderítok tovább óvakodnak a barlang mélye felé, majd Neelix egyszer csak a földre irányítja lámpája fénysugarát: "Miért van olyan érzésem hogy rossz barlangot választottunk?" A lámpa kettos fénykörében ugyanis egy bordázott talpú lábbeli lenyomata látható a kissé nedves talajon. A páros hamarosan továbbbindul, és kevéssel utóbb megtalálják az életjelek forrását, három harminc centi körüli magasságú tojásdad tárgyat, amelyekbol idonként hangok hallatszanak. "Innen jönnek az életjelek." állapítja meg Paris, "Ketto jóformán embrionális állapotban van, ez a harmadik azonban..." A tojás ebben a pillanatban felreped, és egy különös, leginkább egy madár és egy hülló keverékének tuno lény pislog vaksin a lámpák éles fényébe. Paris és Neelix hosszan bámulják az 'újszülöttet', majd tanácstalanul egymásra pillantanak.

"Az EM zavarok változása megfelel a szimulációnak. Azt hiszem úgy ötven perc múlva sugárzásra alkalmas szintre csökken." állapítja meg Kim. "És a transzporterek?" kérdezi Chakotay a Kim mellett álló Torrest. "A hatótávolságuk még mindig korlátozott, de egy kellemes zavarmentes területen működniük kell." "Csakhogy nem tudjuk, hol van a sikló." mutat rá Janeway. "Tehát azt sem, milyen messze lehet a zavarminimummal rendelkező területtől." teszi hozzá Chakotay. "Valami javaslat?" kérdezi Janeway. "Ereszkedjünk le a hajóval a légkörbe a zavarmentes területen. Minél lejjebb vagyunk, annál nagyobb a valószínűsége hogy sikerül felsugároznunk őket." mondja Torres. "Rendben, megpróbáljuk." bólint Janeway. "Meg tudja majd állapítani, mikor kezdenek a zavarok végérvényesen újra erősödni?" kérdezi Chakotay Kimet. "Azt hiszem." "Ez nem éppen biztató válasz." jegyzi meg Janeway. "Igyekszem kielégítő megoldást találni." bólint Kim a Tuvok posztja felé siető Janeway és Chakotay után. "Mr. Tuvok, meg tudunk valahogy szabadulni a másik hajótól?" kérdezi Janeway. "Elore láttam ezt a kérdést, kapitány. És feltételezem, a lehető legcsekélyebb erőszakot akarjuk alkalmazni." "Helyesen gondolja." bólint a kapitány. "A sikert nem garantálhatom. A becslésem szerint a fegyverrendszerük teljesítménye összemérhető a miénkkel. Mindazonáltal..." "Van egy terve, amivel semlegesíthetjük őket." mondja Janeway. "Igen, van. Az első összecsapáskor megfigyeltem valamit, ami talán egy gyenge pontra utalhat a pajzrendszerükben. Kismértékű fázisingadozás volt észlelhető, mikor energiát irányítottak át a hátsó lövegükhöz." "Egy jól időzített fézercsapás a hátsó vezérlogóra, esetleg használhatatlanná teheti a teljes fegyverrendszerüket." mondja Chakotay. "Valóban ez volt a tervem lényege, parancsnok. Igaza van." bólint Tuvok kissé meglepetten, mire Janeway elfolyt egy vidám mosolyt. "Nagyszerű. Akkor kezdjük. ... Mr. Kim, koordinátákat beállítani! Torres, sebesség egyezer kilométer óránként! Chakotay, magáé a kormány. ... osztja ki a feladatokat Janeway, leülve a kapitányi székbe.

"Ez a teremtmény képes felegyenesedve járni, a csontváza megfelel egy humanoidénak." mondja Paris, trikorderével az egyelőre még a tojás alsó felében üldögélő lényt vizsgálva, "Hidegvérű, hüllőkre jellemző fedoszövettel. Igazán jelentős agytérfogat. Azt hiszem, értelmes lényel van dolgunk, Neelix." "Ebben az esetben nem jönnek vissza érte a szülei hogy ellássák?" "Nem feltétlenül. A legtöbb hüllő magára hagyja a tojásait." "Viszont az imént azt mondta, ez nem egy közönséges hüllő." mutat rá Neelix. "Igaz. És ebben az esetben jobb ha az anyja nem talál itt bennünket, mikor visszatér." mondja Paris, ezzel elindulna arra amerre jöttek, de Neelix visszahúzza: "Nem hagyhatjuk itt csak így!" "Nem mi hagytuk itt, hanem az anyja. Mi csak véletlenül erre jártunk." "De beomlasztottuk a bejáratot, ezzel kizártuk az anyját." "Mikor elmegyünk, úgy is szabadabbá kell tennünk az utat, nem?!" "Túlságosan leegyszerűsíti a dolgot. Mi van ha megérzi hogy itt voltunk... Például az arcszészének tolakodó illatát. ... Közismert hogy néhány faj nem tér vissza a fészkéhez, ha megérzi hogy valaki járt a közelében." "Hát ezen már nem változtathatunk, igaz? A legjobb ha úgy hagyunk mindent ahogy volt." "Nem!" "Neelix...?!" "Most már miénk a felelősség ezért a lényért!" "Ugyan miért?" "Betörtünk a barlangba..." "És ugyan meddig viseljük gondját?! Talán egészen az érettségiig?! És mi van ha az anyja vissza se jön? Fel akarja vinni a hajóra?!" "Na figyeljen... Ha az anya visszatér, és nem taszítja el magától, akkor minden rendben. Szóval várunk, és figyelünk. ... Nem tudom a maguk kvadránsában hogy van, de erre felé nem hagyják magukra az újszülötteket a szükségben!" mondja emelt hangon Neelix, miközben a tojásában üldögélő lény folyamatosan hangicsál. "Jó, legyen... Ez világos beszéd volt. Kinevezem a hivatalos pótpapájává." "Elhallgatott..." figyel fel a beálló csendre Neelix. "És remegni kezdett. ... De ez nem jelent semmi rosszat, ugye? Úgy értem az újszülötteknél..." mondja Paris. "Fogalmam sincs. Még nem volt dolgom velük." A hadnagy tanácstalanul nézegeti a lényt, Neelix azonban leveti kabátját, és kiemelve az újszülöttet a tojás maradványai közül, bebugyolálja. "Nézz csak, Paris... Most már nem reszket." "Elalszik..." állapítja meg a hadnagy, közelebb lépve.

"A zavarminimumú terület elkezdett kialakulni." jelenti Kim. "Mikorra teljeseedik ki?" kérdezi Janeway a muveleti pulthoz sietve. "Úgy kilenc perc múlva." "Akkor indulás. El kell érniük hogy a hátsó fegyverrendszerüket használják. Közelítés tíz kilométerig!" adja ki a parancsot Janeway.

A Voyager nekiindul, és elhúz az idegen hajó bal oldala mellett, ami erre három ütegből is tüzet nyit rá, harmadikként a hátsó fegyvereit használva.

"Pajzsok nyolcvan százalékon." jelenti Chakotay a kormányállásból. "A bal oldali hajtóműnél minimális károsodás, a teljesítménycsökkenést kiegyenlítem." szól Torres. "Tuvok?" siet Janeway a taktikai pulthoz. "Ez alkalommal nem volt megfigyelhető a korábbi működési bizonytalanság. Mégis hatékonyabb fegyvereket kell bevetnünk." mondja a vulcani. "Fotontorpedót készíts!" "Készen." nyugtázza a parancsot Kim. "Készüljenek a..." "Kapitány, megint jelentkezett a hiba!" jelenti be Tuvok, mikor az idegen hajó újra tüzet nyit. Ezúttal választ is kap, egyetlen jól irányzott fézercsapás formájában. "Telitalálat. A fegyverek üzemképtelenek." jelenti Tuvok, mire Janeway elégedetten bólint. "Parancsnok, indulás a Mr. Kim által megadott koordinátákra. Fél impulzus." "Igenis, kapitány." bólint Chakotay.

"Úgy látszik nem kedveli a Csillagflotta-fejadagot." állapítja meg Paris, miután eredménytelenül próbálta rávenni az újszülött lényt a túlélő-felszerelésből származó ennivaló megköstölására. "Ha most a konyhában lennénk, készítenék neked finom leoola-pürét." mondja Neelix. "Mi?! Ezt komolyan gondolja? Remélem az életben nem látok még egyszer leoolát..." borzong meg Paris, majd eloszedve a trikorderét, megvizsgálja a lényt. "Lassul a szívverése. Ez nem tetszik." rázza meg a fejét a hadnagy, majd újra megpróbálkozik az ennivalóval, de ezúttal is heves ellenállásba ütközik. "A jelek szerint a kabátom jobban érdekelné." állapítja meg Neelix, mikor a lény csorszerű szájszervével csipkedni a köréje tejkert ruhadarab szélét. "Vagy esetleg... A beleivódott trigemikus gozók maradéka..." tunodik Paris, "Gondoljuk csak végig: a Voyager szenzorai nagy mennyiségű fehérjét és aminosavat regisztráltak, ami miatt arra a következtetésre jutottunk hogy sok eheto növénynek kell lennie a bolygón." "De a jelek szerint tévedtünk." jegyzi meg Neelix. "A maradványok azonban aminosavakat és fehérjéket tartalmaznak." fordítja Paris a trikordert Neelix kabátja felé. "Vagyis tökéletes élelemforrás az újszülöttnak!" mondja Neelix. "Csakhogy elzártuk elöle, amikor beomlasztottuk a nyílást. ... Jöjjön, ütnünk kell néhány részt!" indul meg Paris a barlang bejárata felé.

"A zavarminimum-ablak teljesen kinyílt. Tizenhét percünk van, mielőtt újra romlani kezdenek a viszonyok." jelenti Kim. "Az idegen hajó követ minket." teszi hozzá Tuvok. "Üzemképesek már a fegyverei?" kérdezi Janeway. "Még nem." "Írányt tartani, de a biztonság kedvéért legyünk készen egy gyors kitérőre." fordul Janeway Chakotay felé. "Az idegen hajó ezer kilométerre közeledett. ... Ötszáz. ... Háromszáz." jelenti Tuvok. A Voyager gyengén megrázkódik, valahonnan a burkolaton túlról halk dübörgés hallatszik a hajó körül egyre sűrűsödő légkör által továbbítva. "Lehagytak bennünket, gyorsan ereszkednek a felszín felé." mondja Tuvok. "Akkor irány lefelé, parancsnok." határoz Janeway.

"Nem lélegzik... Attól félek, már nem lélegzik!" mondja Neelix kétségbeesetten, mikor kibukkannak a szétbontott torlasz mögül a kinti párába, majd egy közeli szikladarabhoz siet az újszülött lénnel, és elhelyezi azt a kövön. "Gyerünk... Szívd csak be ezt a jó kis párat..." "Túláságosan legyengült..." mondja Paris. Neelix ekkor elkezd feltúrní a túlélőkészletét: "Csak van itt valami amivel segíthetek rajta!" "Neelix, megtettük amit lehetett..." "Nem! Mindez a mi hibánk! Ha nem jöttünk volna ide... Megvan! Chorazine... Serkentőszer." mondja Neelix, eloszedve egy ampullát az orvosi dobozból. "Tele akarja pumpálni orvossággal, anélkül hogy ismernénk a biokémiáját?!" "Inkább hagyjuk meghalni?!" csattan fel Neelix. Paris nézegeti egy darabig a talaxiai kezében lévő oltópisztolyt, majd elveszi tőle a szerkezetet, belenyomja az ampullát, és tartalmát kiereszti a levegőbe: "Emlékszem, kicsi voltam még, mikor egy fészekből kiesett madárfióka a szobám párkányára pottyant. Egy pipettából adtunk neki vizet, hogy életben tartsuk." "És most mit csinál?" "Feltöltöm a pipettát." mondja Paris, miközben az oltópisztolyt a gozbe tartva a szerkezet tartályába surított belöle valamennyit. "Nyissa szét a száját." mondja Neelixnek, majd a kiürített ampullába surított levegot, benne az éltető anyagokkal, a lény szájába engedi. "Még egyszer, gyorsan..." sürgeti Neelix. Paris

még néhányszor megismétli a muveletet, végül a lény mocorogni kezd. "Sikerült... Sikerült!" mondja vidáman Neelix. "Az életfunkciói stabilizálódnak." állapítja meg Paris, "Ha maga nincs, eszembe sem jutott volna az oltópisztoly."

"A szenzorok nem működnek túl fényesen ilyen körülmények között." jegyzi meg Torres a hídon, "Vagy túl messze vagyunk a leszállási helyüktől hogy észleljük a kommunikátoraikat, vagy... Nem érték földet." "Még nem akarom feladni a kutatást." mondja Janeway, útban a kormányospult felé, "Az idegen hajóról van valami hír?" "Nem, kapitány elvesztettük." válaszolja Torres. "Mr. Kim, mennyi időnk van még?" "Kilenc perc húsz másodperc." "Kiterjesztjük a kutatási területet. Ha öt percen belül nem találjuk meg őket, el kell hagynunk a légkört." szól Janeway.

Neelix és Paris vakarózva igyekszenek kitartani a párában. A hadnagy a sziklán üldögél, amin a lény is fekszik, Neelix kabátjában, a talaxiai pedig nem sokkal odébb járkál fel s alá. "Sajnálom." mondja egy idő múlva. "Hmm?" kapja fel a fejét Paris. "Azt hiszem, bocsánatkéréssel tartozom." "Tulajdonképpen nem." "Túl messzire mentem, mikor magára borítottam az ételt." "Nos... Legalább nem kellett megennem. Félre ne értsen, de... Nem találok túl étvágygerjesztőnek a szorbol készült 'tésztát'." "Tudja, kissé tisztességtelen voltam önnel szemben. Hallottam, hogy beszélnek önrel a kaszinóban..." "Tényleg? És mit beszélnek?!" kapja fel a vizet Paris. "Hogy régebben gyáva alak volt, és nem szabadna bízni magában. ... Mennyire jellemző Kesre hogy azonnal a barátjává fogadta. Mint bárkit, akinek barátra van szüksége. Én pedig... Egy kicsit féltékeny voltam. Több mint kicsit. ... Most már tudom hogy ok nélkül." "Neelix... Igazat mondtam, mikor azt állítottam hogy nem történt semmi Kes és én között." "Tudom." "És esküszöm hogy nem is fog. De... Nem tévedett velem kapcsolatban." "Ezt hogy érti?" "Azt hiszem, helyesebb ha beismerem: kedvelem Kest." "Ahh..." "És ha ön nem volna, táborot vernék az ajtaja előtt. De tisztelem önt, Neelix. Ezért elfelejtem a dolgot. ... És ami azokat a rólam terjedő szóbeszédet illeti... Igen így volt. De már nem vagyok az aki egykor voltam. ... Ez az előre nem látott küldetés a galaxis másik végébe... Adott nekem egy második lehetőséget. Amit nem akarok eljátszani." "Értem. ... Tudja, valahol nem is igazán tudom rossz néven venni öntől mindezt. O valóban nagyon vonzó..." mondja Neelix, Parisra kacsintva. "És ön az akiért rajong." mondja a hadnagy. "Megmentettem az életét. Azt hiszem, ezért hálás." "Ugyan, ez több mint pusztán hála. Szereti magát, Neelix. Úgyhogy nem is lett volna esélyem. Egyáltalán semmi, de másnak sem." "Vannak mások is?!" kapja fel a fejét Neelix. "Ha valaha is kétségei támadnak, nézzen a szemébe. Figyelje ahogy magára pillant. És minden kétsége azonnal elmúlik. ... Ami pedig engem illet... Szeretnék Kes barátja lenni. Ha nincs ellene kifogása." "Nincs jogom megválogatni Kes barátait. Csak a sajátjaimat." mondja Neelix, jelentőségteljes pillantást vetve Parisra. A hadnagy kommunikátora ekkor néhányszor megreccsen. Paris leugrik a szikláról, és aktiválja a szerkezetet: "Voyager, itt Tom Paris hadnagy, és Mr. Neelix! Hallanak minket?" "Igen, Mr. Paris. Jól vannak?" szólal meg Janeway hangja a kommunikátorból. "A szaporodó kiütéseinktől eltekintve, igen." "Találkoztak élőlényekkel?" "Igen, kapitány." "Ellenségesek?" "Nem..." válaszolja Paris a homlokát ráncolva, majd az újszülöttre pillant, "Csak... Fiatal." "Fiatal?!" "Igen. Egy fészket találtunk, és a lények egyike kikelt." "Mi pedig összefutottunk egy ellenséges hajóval, ami azóta már a felszínen van, úgy egy kilométerre az önök helyzetétől. Igyekezzünk felsugározni magukat, készüljenek!" "Nem mehetünk el...!" tiltakozik Neelix. "Ugyan miért?" kérdezi Paris. "Mi van ha az anyja eldobja magától?" "Neelix... Egy dolog biztos: annak nem fog örülni hogy minket itt talál!" "Megállapodtunk hogy addig nem hagyjuk magára amíg..." kezdi Neelix, de Janeway hangjára elhallgat. "Felderítok, önök felé közeledő élőlény jelzéseit vesszük. Készüljenek a felsugárzásra!" "Kapitány, itt Neelix... Ilyen sietve tervezik a távozást?" "Nem hallotta mit mondtam, Mr. Neelix?" "Dehogynem. Csak még nem végeztünk idelent." "Mi az hogy nem végeztek? A zavarminimum hat perc múlva véget ér!" méltatlankodik Janeway. "És mikor lesz a következő?" "Úgy pár nap múlva. Valami baj van?" "Igen, kapitány. Ha itt hagyjuk az újszülöttet, de az anyja nem fogadja magához, el fog pusztulni, mielőtt visszajöhetünk." "Megértem az aggodalmát, de..." "Mennyi időt tud adni nekünk?" vág Janeway szavába Paris.

"Egy perc tíz másodperc, nem több." pillant fel Kim a pultjáról, Janeway ki nem mondott kérdésére válaszolva.

"Akkor kihasználjuk." jelenti ki Neelix. "Tartsanak minket bemérve. Ha esetleg kiáltozást hallanának, azt vegyék felsugárzási kérelemnek." ironizál Paris, miközben fézerét elovéve, Neelixel együtt visszavonul egy szikla fedezékébe. Hamarosan egy embernyi méretű, az újszülöttre hasonlító lény bukkan fel a sziklák közül. Megérezve Parisék jelenlétét, fenyegetően feléjük mordul, majd a kicsivel kezd foglalkozni. Aggodalmasan megvizsgálja, majd megnyugtatóan mormolni kezd neki. "Nincs szebb egy családi találkozónál." jegyzi meg Neelix, mire a lény feléjük fordul.

"Voyager, két személy felsugárzásra!" szól Paris, miközben a lény védelmezően öleli magához a kicsit. "De gyorsan ám." teszi hozzá Neelix. Nem kell sokáig várniuk.

Kes türelmetlenül várja a szállítóhídon, hogy a fényoszlopok kialudjanak, majd a transzporterciklus lezárultával Neelix nyakába veti magát: "Azt se tudtam, élsz-e még! Mi történt?" Neelix válasz helyett megcsókolja a lányt, Paris pedig melléjük lépve újságolja: "Keresztapák lettünk odalent!" Neelix megveregeti Paris vállát, majd így szól: "Azt hiszem, eljött a pillanat hogy kibontsak egy palackot a különleges alkalmakra tartogatott protak-szárnyból!" "Palackozott szárny?!" kérdezi meglepetten Paris. "Persze. A Protak III-on élő danilli-madár szárnyából készítik. Ha jól tudom, jelenleg csupán huszonhét palackkal létezik belőle. ... Kissé füstös íze van, főleg húskélekhez illik, de én jobban szeretem..." magyarázza Neelix, miközben egyik oldalt Kesbe, másik oldalt Parisba karolva a legközelebbi lift felé indul a folyosón.

23. Persistence of Vision - Lélekfogó

Paris hívja a kapitányt." hallatszik a hadnagy hangja a folyosón haladó Janewayhez legközelebbi hangszórókból. "Itt Janeway." "Elemeztem a bothai területen átvezető útvonalunkat. Lenne egy kis ideje jóváhagyni?" "Jelenleg a gépházba tartok, utána felkeresem." "Értettem, kapitány." lép ki a vonalból Paris. Az egyik lift ajtaja, ami mellett Janeway elhalad, kinyílik, és Neelix dugja ki a fejét a folyosóra, majd a távolodó kapitányt megpillantva a nyomába ered. "Kapitány... A számítógép azt mondta hogy a tizenegyes szinten, a baloldali 'B' négyes szektorban találom, és lám, itt is van." "Mit tehettek önért, Neelix?" kérdezi Janeway a melléje felzárkózó talaxiait. "Beszélni szeretnék önnel." "Mirol?" "A bothaiakról. Át akarunk haladni a területükön, és mint korábban már említettem, különösen óvatosnak kell lennünk." "Értettem, és ki fogom kérni a véleményét, de most sietek..." "Nem lenne elonyös sokáig halogatni a beszélgetésünket. Egyre közelebb értünk..." mutat rá Neelix megtorpanva. "Igen, tudom. És amint lehetséges, fel fogom keresni." nyugtatja meg Janeway, ezzel elsiet. Neelix aggodalmas arckifejezéssel néz utána.

"Bocsánat a késésért. Mirol van szó?" áll meg Janeway Torres mellett a gépteremben. "Azt hiszem, megejthetjük az első próbát, kapitány." pillant fel a hadnagy egy jegyzetfüzetből. "Ha sikerül, a Doktor szabadon mozoghat majd az egész hajóban?" kérdezi Janeway miközben Torres nyomába ered, aki a közelben lévő hordozható terminálnál dolgozó Kimhez indul. "Nem. Csak lényegesebb helyekre telepítettünk holo-emittereket: a hídra, a gépházba... Csak ezekre a helyekre tudjuk átírányítani." válaszolja Kim. "Valahogy úgy mint ahogy most a holodeckbe tudjuk?" "Pontosan." bólint Torres, "De ha egy olyan területre jut ahol nincsenek emitterek, azonnal megszunik." "Elkészültem a kivetítő beállításával. Kezddhetjük." mondja Kim. "Nagyszeru. Nincs sok idom." "Gépház hívja a gyengélkedőt: Doktor, készen állunk." üzeni Torres. "En úgyszintén." hallatszik a Doktor hangja. "Akkor kezdjük." bólint a hadnagy, mire Janeway a bejárat előtti üres térség felé fordul. "Megkezdem az átvitelt..." mondja Kim, "És... Már jön is." A Doktor alakja felvillan néhány méterrel Janeway előtt, majd gyors ütemben összezsugorodik, és mire a kivetítorendszer teljes mértékben stabilizálódik, a hologram teljes magassága nem haladja meg a harminc centimétert. Kim, Torres és Janeway egy emberként követik a fejükkel a Doktor hirtelen méretcsökkenését, majd nagy szemeket meresztve bámulják a Doktort. "Nem mondom, ez aztán az eredmény." füstölög a Doktor, körülnézve. "Mi sikerült félre?" fordul Janeway Torres és Kim felé. "A jelek szerint a képalkotó rendszer interfésze nem illeszkedik rendesen." válaszolja Torres. "Jelentéktelen hiba..." mondja Kim, majd a Doktorra pillantva vigyorogva hozzáteszi: "Fölöttébb apró méretu, hogy úgy mondjam." "Nagyon vicces." morogja a Doktor. "Mennyi idő alatt tudják orvosolni ezt az 'apró méretu' hibát?" kérdezi Janeway. "Hmm... Talán néhány óra..." néz össze Kim és Torres. "Át kell nézmem az útvonaltervet, és fel kell készülnöm egy ismeretlen fajjal történő kapcsolatfelvételtre. Nem hagyhatok félbe mindent önök miatt." bosszankodik Janeway. "Tuvok hívja Janewayt." szólal meg a vulcani hangja az interkomból, mire a kapitány felsóhajt. "Itt Janeway, mondja!" "Kapitány, tudna rám szánni egy félórát? Szeretném ha megbeszelnénk a biztonsági intézkedéseket, mielőtt találkozunk a bothaiakkal." Janeway hosszan mered maga elé, mielőtt válaszol: "Rendben, Mr. Tuvok. Valahogyan meg fogja kapni a félórát." "Bocsánat, kapitány... Közelebb fáradna egy kicsit?" kérdezi a Doktor, mire Janeway odaballag, és leguggol a hologrammal szemben. "Tessék." "Mikor volt utoljára szabadnapja?" "Úgy két hónapja." "Mikor foglalkozott utoljára valami szórakoztató dologgal, kikapcsolódásképp?" "Doktor... Tudom, ma kissé fáradtabbnak tunök, de biztosíthatom..." "Mikor?!" kérdezi a Doktor, nem tágítva a témától. "Pontosan... Jó régen. ... Van egy holodeckprogramom, ami segít kicsit elfelejteni a gondokat. De már hetek óta nem volt rá idom." "Szeretném ha most kerítene rá. Azonnal!" "Doktor, most túlságosan sok a dolgom!" "A Csillagflotta szabályzata szerint egy hajó főorvosa közvetlen parancsot adhat a hajó kapitányának,

amennyiben annak egészségi állapotáról van szó. Lehet hogy nem fordult még elő hogy hologram parancsoljon egy kapitánynak, de... Megparancsolom hogy menjen a holodeckbe. Azonnal!" "Igenis, uram." bólint Janeway elmosolyodva, mire a Doktor elégedett pillantást vet rá. Janeway hamarosan távozik, a hologram pedig dühösen Torresék felé fordul: "Maguk kétbalkezes amatőrök pedig jobb ha hozzálatnak kifésülni az áramköreimet!"

Janeway a kabinjába visszatérve magára ölti Mrs. Dawenport jelmezét, ám mielőtt elindulna a holodeck felé, pillantása megakad egy fényképen az asztalon. Felveszi a Markot, ot, és a kutyájukat ábrázoló képet, és nagyokat sóhajtva nézegeti egy darabig, majd visszatérve az asztalra a kijárat felé indul.

"Jó napot, uram." köszönti Janeway a kandallóban lobogó lángokat figyelő Lord Burleigh, aki a hangját hallva feléje fordul. "A gyerekek nem teáznak velünk" kérdezi Janeway. "Hamarosan megérkeznek." mondja Burleigh, hosszan bámulva Janewayt. "Lord Burleigh... Valami nincs rendben?" "Igen... Semmi sincs rendben!" mondja a szimulált szereplo, közelebb lépve a kapitányhoz, majd minden elojel nélkül megcsókolja Janewayt. Kathryn nem ellenkezik különösebben, de meglepetten méregeti Burleigh, mikor az visszahúzódik. "Beleszerettem önbe, Lucy." "Uram..." Ekkor megérkeznek a gyerekek és a komorna, és ez véget vet a meghitt közelségnek. "Én kérek uborkás szendvicset is!" mondja Henry. "Mit hozhatok a teához, mylord?" kérdezi a komorna. "Semmit, köszönöm." "Értem..." mondja a nő különös hangsúllyal. "Én nem kérek uborkás szendvicset." jelenti ki Beatrice. "A gyerekek sokat haladtak az elmúlt héten." újságolja Janeway, azaz Mrs. Dawenport, "Henry igazán tehetséges matematikában, Beatricének pedig jó érzéke van a zenéhez." "Beatricének?" kérdezi a komorna. "Lehet hogy nem meri beismerni, de többször hallottam játszani... De csak addig, míg nem hallja senki. Mikor megkértem hogy folytassa, visszautasított. Egy ilyen tehetséget fejleszteni kellene. Talán zongoraleckéket kellene vennie." "Én azt sem tudtam hogy tud zongorázni." jegyzi meg Burleigh. Beatrice ijedten felkiált, és elejti a kezében tartott csészét, ami nagy csattanással törik össze a padlón. "Sajnálom..." mondja a kislány elpityeredve. "Ugyan már, csak egy csésze. Ne csinálj már ekkora drámát belőle." jegyzi meg Henry, miközben Janeway nekilát összeszedetetni a darabokat. "De ez a virágos csésze volt. Anyu virágos csészéje." "Ugyan mit számít az?" "Mrs. Tempelton, kérem vigye a gyerekeket a gyerekszobába." "Igenis, mylord." Janeway is a gyerekek után indul, de Burleigh utánaszól: "Mrs. Dawenport, kérem, maradjon." "Beatricének szüksége van rám..." "Itt marad, azt mondtam." Janeway erre megtorpan, majd közelebb megy Burleighhoz. "Mi folyik ebben a házban? Hogyhogy nem tudja hogy Beatrice tud zongorázni? Miért nem mehetek fel a negyedik emeletre? Mi van odafent?" "Ezeket a kérdéseket nem szabadna feltennie." "De felteszem őket! Aggódok a gyerekek miatt. Beatrice arról fantáziál hogy az anyja még mindig életben van!" "Hallgasson, kérem!" "Híd hívja a kapitányt!" szólal meg Chakotay hangja, mire Janeway leállítja a programot. "Itt Janeway." "A bothai kormány képviselője kapcsolatba lépett velünk. Önnel szeretne beszélni." "Azonnal megyek." nyugtázza az üzenetet Janeway, majd egy pillanatra megáll a mozdulatlan dermedt Burleigh előtt: "Bocsásson meg mylord. Hív a kötelesség."

"Kapitány... Tudtam hogy beszélünk kellett volna még reggel..." fogadja Neelix Janewayt a hídon. "Mondja el most, amit tudnom kell." "Szubtéri kapcsolatba léptem néhány régi barátommal... Nomádok, kereskedők... Mint amilyen én is voltam. Sok információ gyűlik össze egy-egy ilyen úton, és amit ok meséltek, az eléggé rosszul hangzik." "Mire gondol?" kérdezi Janeway. "Történetek keringenek hajókról, amik behatoltak a bothaiak felségterületére, és többé soha nem hallottak felőlük. Egy mithrai barátomtól azt hallottam, hogy egy teljes flotta is eltűnt. Vagyis komoly eszközökkel védhetik a területüket." "De mi nem ellenséges szándékkal jövünk." "Azt hiszem a bothaiak sem ellenségesek. Csak azt nem szeretik, ha valaki behatol a területükre." "Hajlandók lehetnek tárgyalni? Diplomáciai szinten?" kérdezi Janeway, a kapitányi szék felé indulva. "Ezt nehéz megmondani... Egyesek szerint ugyanis nincs is joguk birtokolni a magukénak mondott területet. És valójában csak rosszindulatú hódítók. Amennyiben valóban ez a helyzet, attól tartok a diplomáciai

megoldások süket fülekre találnak majd." "Hívnak minket, kapitány." jelenti Tuvok. "Képernyőre!" A fomonitoron egy fényesen világító háttér előtt álló humanoid válik láthatóvá, vagyis a kedvezetlen, ámde nyilvánvalóan szándékos fényviszonyok miatt csak a körvonalai kivehetők, a pontos testfelépítése, vagy az arca nem látható. "Kathryn Janeway vagyok, a Voyager Föderációs csillaghajó kapitánya." "Miért hatoltak be a területünkre?" kérdezi a bothai. "Nem volt tudomásunk arról hogy a terület az önöké. Meddig terjednek a határaik?" "Nem áll szándékomban információkat kiszolgáltatni. A lényeg az, hogy megsértették a határunkat." "Biztosíthatom, nem akartunk tiszteletlenek lenni. A galaxisnak nem ebből a részből származunk, és csak szeretnénk hazajutni." "Egy hajónk fog találkozni önökkel. Ha megfelelnek az elvárásoknak, fontolóra vesszük a kérésüket." "Köszönjük. Megtudhatnánk mik az elvárásaik?" "Ezt majd személyesen beszéljük meg." mondja a bothai, majd bontja a kapcsolatot. "Barátságos fickó..." jegyzi meg Paris. "Legalább szoba állt velünk." mondja Janeway. "Kíváncsi lennék, miért nem akarta hogy lássuk az arcát." tunodik Kim. "Kiszámított lépés volt. Megpróbáltak elbizonytalanítani." mondja Janeway, "Parancsnok, öné a híd. Mr. Neelix, beszéljünk erről a találkozási helyiségről." "Lehetne egy kérdésem? Mikor evett utoljára?" kérdezi Neelix, Janeway nyomába eredve. "Hogy mikor ettem? Talán... Egy levest, vacsorára." Ez esetben... Javasolhatnám hogy a kaszinóban beszéljünk? Közben megkínálnám valamivel." Janeway aggodalmas pillantást vet a jelenlevőkre, majd hosszas gondolkodás után végül beadja a derekát. "Kapitány, megvan az a rossz szokása hogy hajlamos kihagyni az étkezéseket." dorgálja Neelix Janewayt, mikor belépnek az étkezőbe, "És ez nagyon rossz hatással van az ember elektrolitjaira." "Tudom, de gyakran nincs idom enni." "Ez nem lehet probléma. Csak szóljon nekem, és én ott termek néhány olyan élelmiszertablettával, ami ellen még a legnagyobb ínycsemegeknek sem lehet kifogása." mondja Neelix, majd végigpillant a kiadópulton felsorakoztatott ételeken: "Azt hiszem ezúttal saját magamat is túlszárnyaltam." Janeway egy darabig vidáman nézegeti az átszellemült arccal válogató Neelixet, majd hirtelen döbönt arccal megtorpan: "Ezek honnan vannak?!" kérdezi, felemelve egy uborkás szendvicset az egyik tányérról. "Hargrove hadnagy kérte őket. Valami baj van velük?" "Nem, csak egy különös egybeesés. Nemrég hasonló szendvicseket láttam a holodeckben." rázza meg a fejét Janeway, miközben Neelix gyorsan belépve a pult mögé, teát tölt kettejüknek. Janewayt ekkor újabb sokk éri, a talaxiai kezében az a díszes csésze van, amit Beatrice összetört a holodeckben: "Az a csésze... Honnan van?" "Nem vagyok biztos benne. Azt hiszem, a raktárban találtam néhányat." válaszolja Neelix, átnyújtva a csészét a kapitánynak. Janeway borzongva nézegeti a csészét, mire Neelix megkérdezi: "Minden rendben?" "Persze, Neelix." bólint Janeway bizonytalanul, "Csak meglep hogy néha micsoda véletlenek adódhatnak."

Valamivel később Janeway az egyik folyosón sétálva elhalad egy volt Maquis mellett A férfi egy turbólift ajtaja előtt áll meg, és amíg a kabinra vár, tanulmányozni kezdi a nála lévő jegyzetfüzetet. Janeway hirtelen egy férfi hangját hallja: "Nem tehetek róla. Magába szerettem." Mivel közel s távol az egyetlen ember a folyosón a liftre váró Maquis, a kapitány visszafordul felé. A férfi azonban továbbra is a jegyzetfüzetbe mélyed, majd mikor a lift megérkezik, beszáll, nem is pillantva a kapitány felé. Janeway megrázza a fejét, nagyot sóhajt, majd folytatja útját. Ám nem sokáig haladhat nyugodtan, egy folyosókanyarban egy szoknya szegélyét látja felvillanni egy pillanatra. Meggyorsítja lépteit, és idorol idore sikerül egy pillantást vetnie az elotte haladó hat-hétévesforma kislányra, aki Beatrice hasonmása. A kislány a következő kanyarban hirtelen Janeway elé kerül, és így szól: "Az apám nem szereti magát, és az anyám nem halt meg. Az apám az anyámat szereti." Janeway döböntön hunyja el a szemét egy pillanatra, és mikor újra kinyitja, Beatricének nyoma sincs.

"A Doktor kivetítésével kapcsolatos kísérletekben hoztak létre kapcsolatot a holodeckekkel?" kérdezi Janeway Torrest a gépházban. "Nem. Megkerüljük a holodeck rendszereit." "És a holokivetítő honnan van?" bökö az egységre a kapitány. "Van belőle egy pár a raktárban. Egyet elhoztunk, és egy kicsit átalakítottuk." magyarázza Kim. "Tehát a rendszer semmiféle

összeköttetésben nem áll a holodeckekkel." foglalja össze Janeway. "Nem." bólint Torres. "Csináltak esetleg valamit, eloldézhatsz szimulált személyeknek vagy tárgyaknak a holodecken kívüli felbukkanását?" "Nem, legalábbis nem szándékosan." rázza meg a fejét Torres. "Pedig biztos voltam benne hogy ehhez lehet köze..." mondja Janeway kétségbeesve. "Kapitány... Biztosan van valami magyarázat arra, amit látott. És meg is fogjuk találni." jelenti ki Torres határozottan. "A Doktor szerint túl nagy a rám nehezedő feszültség mostanában. ... És igaza van." "Jobb lesz ha alaposan átnézzük a holodeck képző rendszerét. Talán csak egy egyszerű üzemzavarról van szó." mondja Kim. "Jó ötlet." bólint Janeway. "A vizsgálatokat el tudjuk végezni innen a gépházból, de a programot a holodeckben kell elindítani." mondja Torres. "Rendben. Szólok amint odaérek." indul a kapitány a kijárat felé.

Janeway megkeresi a szimulációba illesztett vezérlosterminált, amire az egyik szekrényben bukkan rá. "Janeway hívja a gépházat: készen állnak a vizsgálatra?" "Igen kapitány, kezddhetjük." válaszolja Torres. "Akkor rajta." üzeni Janeway, a holodeck pedig néhány másodperc múlva a Torrestól kapott parancsra futtatni kezdi a programot. Burleigh néhány másodperc múlva besiet a szobába: "Istennek hála hogy visszajött. ... Miért visel ilyen különös ruhát?" "Ez egy... Jelmez..." mondja Janeway, alig tudva magához térni meglepetéséből, hogy a szimulált személy egyáltalán felfigyelt az egyenruhájára, mikor a hologram rendszerének ezt nem szabadna lehetővé tennie. "Ön bármiben gyönyörű... Folyton magára gondoltam... Az érintésére... A parfümjére... Az ajkaira..." mondja Burleigh, egyre közelebb hajolva Janewayhez. "Számítógép... Szereplot törölni!" Burleigh eltunik, kicsivel később pedig Torres jelentkezik a gépházból: "Torres hívja Janewayt: végeztünk, nem találtunk semmi hibát." "Fussák át az eredményeket még egyszer. Én közben utánajárok egy másik dolognak." "Igenis, kapitány."

"Kapitány... Milyen öröm önt itt látni!" fordul Neelix a konyhában a tálalópult felé, "Talán nassolni szeretne valamit?" "Nem. De lenne egy kérdésem az ebéddel kapcsolatban." "Esetleg nem ízlett?" "Nem errol van szó. Csak nem emlékszem pontosan milyen fogások is voltak... Uborkás szendvics?" "Milyen uborkás szendvics?" kérdezi Neelix meglepetten. "Nem volt?" "Azt sem tudom, mi az. ... Volt viszont sütemény, amit meg is kóstolt." "És a tea... Egy érdekes csészében..." "Ez lehetett az." kerít elő egy fémből és műanyagból készült csészét Neelix, "A raktérben találtam egy párat." "Én virágokra emlékszem rajta..." "Virágok... Sajnálom, de ezen nincs egy darab sem." állapítja meg Neelix, teljesen feleslegesen, "Lehet hogy egy másikon voltak, de én nem emlékszem olyanra. ... De ha szeretne egyet, biztos össze tudom hozni a replikátorral." "Semmi baj... Csak azt mondta, amire számítottam." mondja Janeway, majd lesújtottan távozik.

"Egyelőre semmi. Aneurizma, szubdurális hematóma..." mondja a Doktor Janeway vizsgálata közben, sorra kizárva a lehetséges okokat. "Esetleg... Stressz?" kérdezi a kapitány. "Meglehet. ... Volt a holodeckben, ahogy parancsba adtam?" "Igen." "És pihentető volt?" "Inkább... Különös. Hogy pihentető-e, arról nem vagyok meggyőződve." "Van még néhány lehetőség, amit ki kell vizsgálnunk. A fedélzeten előforduló baktériumok vagy vírusok... Idegen behatás... És végeznék egy agykéreg-letapogatást is." Kes, aki valamivel odébb egy trikorderrel elemzi az eddigi vizsgálatok eredményeit, hirtelen undorodva megborzong. "Kes?" fordul felé a Doktor. "Nem tudom mi volt ez... Olyan fura érzés, hirtelen hideget éreztem." "Valaki átment a sírja fölött." mondja Janeway komoran, mire mind a doktor, mind Kes kérdően mered rá. "Egy régi Földi mondás. Erre az érzésre szokták mondani. ... Azt hittem, maga ismeri." pillant Janeway a Doktorra. "A programozóm nem érezte szükségesnek hogy teletömjön efféle ostobaságokkal. Fontosabb dolgokra kellett a tárolóhely. ... Kes, idehozná az idegskennert?" A lány elsiet, Janeway pedig csendben üldögél tovább a vizsgálóasztalon, miközben a Doktor neki háttal a biomonitor adatait tanulmányozza. "És az anyám sírja?!" kérdezi egy gyerekhang. Janeway rosszat sejtve fordul arrafelé, és mint gyanította, Beatricet pillantja meg maga, és a háttal álló Doktor között. "Senki sem fekszik benne. Teljesen üres." "Doktor... Doktor!" szól Janeway, mire a hologram megfordul. "Kit lát itt?" A Doktor körülnéz, majd megvonja a vállát: "Csak önt." "Önt én is látom... De látok még egy kislányt is, a holodeckprogramból." mondja

Janeway elhulve. Kes ekkor érkezik vissza a kért muszerrel, ám hirtelen megtorpan, és hitetlenkedve mered félútra Janeway és a Doktor közé. O ugyanis a kapitányhoz hasonlóan, látja Beatricet, de csak egy rövid ideig, mert a lány alakja lassan áttetszővé válik, majd a ködös látomás meglódul Janeway felé, és beleolvad a kapitány testébe, aki az érintkezés pillanatában megborzong. "Mi történt?" kérdezi a Doktor, aki csak annyit látott hogy Kes megáll nem messze Janewaytól, aki hirtelen megrándul, majd döbbsen arccal felkel a vizsgálóasztalról. "Nem tudom pontosan... A gyerek képe hirtelen... Nekem jött." A Doktor aggodalmas pillantást vet a kapitányra, de ekkor Kes is megszólal: "Én is láttam. Mikor bejöttem, olyan érzésem támadt mintha valami nekem rontott volna. Aztán eltávolodott, és rögtön utána megpillantottam a kislányt amint a kapitány felé repül." "Mint egy tükör... Visszaverte felém." mondja Janeway. "Tanultam Tuvoktól néhány mentális gyakorlatot... De ilyesmit még nem csináltunk." magyarázza Kes. "Kapitány... Amíg nem derítünk fényt a hallucinációk okára, szeretném ha a kabinjában maradna. Pihenje ki magát." mondja a Doktor. Mivel a főorvos parancsa még a kapitányokra nézve is kötelező érvényű, Janeway engedelmesen visszavonul a kabinjába. Elso útja a replikátorhoz vezet. "Zöldséglevest. ... Parancs visszavonva. Kávéfagylaltot." Az édesség hamarosan megjelenik a nyílásban, Kathryn pedig magához véve, letelepszik egy fotelba. Nem sokáig élvezheti azonban a fagylaltot, a hálólhelyiség felől halk zajok hallatszanak. "Halló...? Van ott valaki?" kérdezi Kathryn, majd hogy nem kap választ, a hálószoza felé indul. "Ott vagy?" hallatszik egy távolból érkező férfihang. "Számítógép, tartózkodik még valaki ebben a kabinban?" "Negatív." Ennek hallatán Janeway visszatér a fotelhez, de a férfihang újra megszólal: "Kath, ott vagy?" "Ki az?!" "Gyere, nézd meg a kiskutyákat..." "Mark...?" indul el Kathryn újra a hálószoza felé, ahonnan most kölyökkutyák ugatása hallatszik. Nagy levegot véve benéz az ajtón, felkapcsolva a világítást, de odabent csak a szokásos bútorok és tárgyak fogadják. Janeway visszatér a fotelhez, tekintette hosszan elidőzik a nem messze álló asztalon levo képen, ami ot, Markot és a kutyájukat ábrázolja. "Annyira hiányzol, Kath... Mikor jössz vissza? ... Nem, azt hiszem neked már nem hiányzom. Valaki más tölti be a gondolataidat." Janeway megelégedve a dolgot a kabin ajtajához megy, és épphogy csak sikerül megállnia a közeledtére meg sem moccanó ajtószárnyak előtt. Megpróbálkozik a nyitópanellel, de az sem vezet eredményre. "Számítógép, ajtót kinyitni." Ez végre hat, az ajtó feltárul. Nem mintha nagy köszönet lenne benne, mögüle ugyanis a szimulációbeli komorna bukkan fel, egy kést szorongatva, és fenyegetően közelíteni kezd Kathryn felé: "Minden jó volt addig, míg maga meg nem érkezett. ... Én voltam a felelős érte, bízott bennem! De mióta maga felbukkant, minden megváltozott!" "Janeway a biztonságiaknak: behatolási riadó!" érinti meg a kapitány a kommunikátorát, miközben a no tovább közeledik: "Nem okozott mást, csak bajt! De mi nem akarunk több problémát!" kiáltja a komorna, ezzel támadásba lendül. Az elso döfés meglepetésként éri Janewayt, jobb híján kézzel próbál hárítani, egy csúnya vágást szerezve ezzel a tenyerére. Azonban gyorsan ellentámadásba megy át, a földre dönti ellenfelét, és a kést tartó kezét a padlóhoz szorítva igyekszik megakadályozni a további támadásokat. "Biztonságiak a kabinomba! Tuvok... Válaszoljanak!" kiabálja Janeway a gyengélkedoben, egy láthatatlan ellenféllel küzdve. Tuvok megpróbálja óvatosan lefogni, miközben a Doktor kérden Kesre pillant: "Újabb hallucináció?" "Igen, megint az no a késsel, mint korábban." bólint Kes. "Kapitány... Hallgassa a hangomat! A gyengélkedoben van, minden rendben." próbálkozik Tuvok. Janeway teste néhány másodperc múlva elernyed, majd a kapitány megereszkedett vállal a vulcani felé fordul. A szeme elé kapja a tenyerét, amin vágásnak nyoma sincs, végül kétségbeesetten pillant a többiekre.

"Nem sok ismeretes a bothaiakról, de Neelixnek van néhány információja." mondja Janeway a gyengélkedoben járkálva, a figyelmesen hallgató Chakotaynak. "Tudom hogy utánanézett pár dolognak." bólint a parancsnok. "Legyen majd a hídon mikor megérkezik a hajó." "Jó ötlet." "Nem tudom, Torres és Kim hogy állnak, azon dolgoznak hogy a Doktor átirányíthatóvá váljon a hajó egyes részeibe. A dolog nem létfontosságú, de néha nézzen rá hogy állnak." "Meglesz." "Mi van még... A deflektor egyik szegmensével is volt valami, nézzenek utána. A csillagtérképészet szeretne

kapni egy kivonatot a legfrissebb jelentésekből, Tuvok pedig a fegyverekkel kapcsolatban..." "Kapitány... A legénység elég képzett. Pár napig valahogy majd csak kibírjuk ön nélkül is. ... Mindenekelőtt alaposan átvizsgáljuk a teljes hajót. Fényt derítünk arra, mi okozza ezeket a különös eseményeket." állítja meg Chakotay a felsorolásban a kapitányt. "Köszönöm, parancsnok." bólint Janeway. "A betegemnek pihennie kell. Önnek pedig biztosan van dolga a hídon." vet rosszálló pillantást a Doktor Chakotayra. "Hívhat, amikor csak akar." mondja Chakotay a kijárat felé indulva. "A bothaiakkal való találkozás után azonnal jelentsem!" szól utána Janeway. "Igen, asszonyom." "Kapitány, kérem foglaljon helyet ott. Kes, készítse elő az agykéreg-letapogatót." veszi át a parancsnokságot a Doktor. Kes az egyik vizsgálóasztalhoz kíséri a kapitányt, miközben így szól: "Most is láttam a hallucinációját. Egy novel küzdött. Egy kés volt nála, megpróbálta megsebezni önt." "Pontosan..." "De mikor a noalakra koncentráltam, ugyanúgy visszapattant mint a kislány, és visszahúzódott önbe." "Lehet hogy erősödnek a telepatikus képességei..." mondja Janeway. "Szerintem ennél sokkal többről van szó. Valami különös dolog történik a hajón, és szerintem korántsem ön az egyetlen, akire hatással van."

A távolsági szenzorok ismeretlen típusú hajót észlelnek, parancsnok." jelenti Tuvok a hídon. "Egyenesen felénk tartanak." teszi hozzá Kim. "Valószínűleg az üdvözlöbízottság." mondja Chakotay. "Nagyon sürgős lehet nekik. Gyorsan közelednek." szól Paris. "Hívna minket." jelenti Tuvok. "Képernyőre." A fomonitronon a korábban már látott fényes háttér előtt álló árnyak válik láthatóvá. "Hol van a kapitány?" kérdezi a bothai. "Jelenleg nem elérhető. Én az első tisztje vagyok, Chakotay parancsnok, és őt képviselem." "Mi tartjuk magunkat a protokollhoz. A kapitánnyal akarok beszélni." "Megértem, de a kapitány jelenleg nem tud megjelenni a hídon, és a mi protokollunk erre az esetre azt írja elő, hogy én legyek a teljes jogú képviselője. ... Továbbra is szeretnénk engedélyt kapni a fennhatóságuk alá eső területen történő átkelésre, amit a lehető leggyorsabban fogunk végrehajtani." "Milyen fegyverekkel rendelkeznek?" "Nem vagyok biztos benne hogy ez az információ valóban szükséges." "Honnan tudjam hogy nem jelentős fegyverzettél rendelkező betolakodók, akik a településeinkre törnek?" "Nem tudom hogyan bizonyíthatnám be, de békeszerető nép vagyunk. Ha nem hisz nekünk..." Az adás hirtelen megszakad, mire Chakotay kérdezi Tuvokra pillant: "Mi történt?" "Megszüntettem a kapcsolatot, úgy téve mintha rendszerhibánk lenne. Aggasztanak a bothai hajó letapogatásának eredményei." válaszolja a vulcani. "Én is észlelem. Energia-felhalmozódások a tat jobb és bal oldala mellett." mondja Kim. "Akár álcázott hajók is lehetnek." mutat rá Paris. "Kitéromanover!" szól Chakotay. "Két hajó lép ki álcázásból!" jelenti Kim, miközben a foernyon a bothani hajó mellett két új ureszköz jelenik meg, az egyik a kazonok hajóira emlékeztet, a másik azonban ismeretlen típusú. "A hajók aktiválják a fegyvereiket." mondja Tuvok. "Gamma ötös kitéromanover!" szól Chakotay, miközben az első lövések megrázzák a hajót, "Jelentést!" "Pajzsok nyolcvanhét százalékon, minimális károsodás a négyes és tizenkettes szinteken." "Újabb támadásra készülnek!" figyelmeztet Kim. "Megkezdem a béta kettes manoversorozatot." szól Paris. "Fegyvereket készenlétbe!" int Chakotay Tuvoknak. "Fézerek tuzkészek." A Voyager újabb találatot kap. "Pajzsok nyolcvanhárom százalékon." "Viszonozzuk a lövést!" szól Chakotay. "Telitalálat. A pajzsuk nem károsodott." mondja Tuvok kisvártatva. "Nem bírok tovább itt üldögetni!" csattan fel Janeway a gyengélkedőben, ezzel a kijárat felé indul. "Nem hagyhatja el a gyengélkedőt, nincs abban az állapotban hogy..." próbál tiltakozni a doktor, de hiába. "Sajnálom, Doktor, de vészhelyzetben a hídon a helyem." jelenti ki Janeway, majd a Doktor méltatlankodó pillantásától kísérvé elviharzik. "Ez különös. Parancsnok, az imént felbukkant hajókon nem észlelhetek életjeleket." mondja Kim. "Nincs legénységük?" "A jelek szerint távirányításúak. ... Mégpedig a bothani hajó vezérli őket." "Folytassa a tüzelést, Mr. Tuvok." szól Chakotay. "A fegyverrendszerük károsodott, de még működőképes." jelenti kisvártatva a vulcani. "A hajók körülvettek, egyesített támadásra készülnek!" jelenti Kim. "Visszavonulunk, Mr. Paris." határoz Chakotay, de a parancs kissé elkésik. A Voyager a

következő fél percben folyamatos rázkódásba kezd. "Pajzsok huszonegy százalékon." jelenti Tuvok, mikor a hajó megállapodik. "Kárjelentés minden szintről, sebesültek is vannak." mondja Kim. "Minden gépnek állj." szól Chakotay. "A vezérhajó hív minket, parancsnok." "Képernyőre." A fomonitronon megjelenő bothai diadalmasan közli: "A hajójuk harcképtelen, a kapitányuk szolgálatra alkalmatlan. Hajlandó vagyok elfogadni a feltétel nélküli kapitulációjukat." Janeway, aki ebben a pillanatban lép ki a turbóliftből, lesiet a híd középső részére, és Chakotay mellett megállva így szól: "Szó sem lehet róla. A kapitány pedig jól van." "Ezt nem hiszem. Attól tartok, a harcnak vége." mondja a bothai, majd közelebb jön képfelvehöz, és a megváltozott fényviszonyoknak köszönhetően láthatóvá válik az arca. "Megismered még azt a férfit, akire egyre kevesebbet gondolsz mostanában?" kérdezi a bothai, Janewayre nézve. "Mark...?" bámulja a kapitány a férfit, aki mintha arról a bizonyos fényképről lépett volna le. "Mr. Paris, ön kit lát a monitoron?" kérdezi Janeway, miután kissé összeszedte magát. "Én...? Az... Apámat." mondja hitetlenkedve Paris. "Remélem jól viseled magad, fiam." mondja az osz hajú, admirálisi rangjelzést viselő egyenruhás férfi ott, ahol Janeway Markot véli látni. "Én pedig a barátomat, Libbyt." mondja Kim. "Mr. Kim, bontsa a kapcsolatot." szól Janeway. "Próbálok, kapitány. De a rendszer nem engedelmeskedik." "Mr. Tuvok, végezzon fázisközi letapogatást, keressen gyenge pontot a védelmi rendszerükben. Készítsék elő az előző vetőcsöveket." mondja Janeway a taktikai pulthoz sietve. A vulcani azonban meredten bámulja a képernyő, majd akadozva megszólal: "Érthetetlen a számomra hogy... Hogyan lehetséges ez." "Ne is próbáld megérteni, Tuvok." mondja az általa látott vulcani nő. Egyszerűen csak fogadd el. Újra együtt vagyunk." "Nem. Te nem a feleségem vagy." "Dehogynem. T'Pel vagyok. És néz csak körül... Újra otthon vagy. A Vulcanon."

Tuvok elszakítja tekintetét a fomonitortól, és narancsszínű eget pillant meg maga fölött. Az örökké fújó szelek vörösbarna port kergetnek az alatt elterülő síkságon, ahol két faragott kooszlop dacol a levegő erejével, közöttük tüz lobog.

"Tuvok... Válaszoljon! Tuvok?" rázza meg Janeway a mozdulatlanul álló vulcanit, de az nem reagál. "Átveszem, kapitány. Megkezdem a letapogatást." mondja Kim. "Torres hívja a hidat: gondjaink vannak idelent. Hallucinációk..." "Itt is ugyanez a helyzet" üzeni Janeway.

"Csakhogy én sejtem, miért." mondja Torres, mozdulatlanul álló emberei közt járkálva, "A hajók felől egy nagy erejű energiamező érkezik felénk. Bioelektromos. Deltahullám-frekvencián modulálva. A sugárzás pszionikus jellegű, és a jelek szerint áthatol a burkolaton."

"És pszichikai hatása van. Az okozza a hallucinációkat." üzeni Janeway. "Meg kellene próbálni változtatni a pajzsmoduláción. Addig én megpróbálok kicsiholni egy rezonancia-kitörést a görbületi hajtóműből, azzal lehet hogy sikerül blokkolni a mezőt." "Hívja a Doktort. Ha a mező valóban bioelektromos, neki talán van ötlete a semlegesítésére. ... Parancsnok, menjen, segítsen Torres hadnagynak. Mr. Neelix, most aztán valóban szükségünk van a hangulatfelelőse. Tegye meg amit csak lehet." "Igenis, kapitány." "Muszáj mindig a kapitányt adnod? Nem hagynád abba egy kicsit? Beszélni akarok veled." mondja Mark a fomonitorról, de Janeway igyekszik nem tudomást venni róla. "Kim, változtassa a pajzsmodulációt véletlenszerűen." fordul a muveleti tiszt pult felé, de a zászlós mozdulatlanul áll a monitorra meredve. "Janeway hívja Kest: fel tudna jönni a hídra?" "Azonnal." "Paris, maga még itt van?" "De még mennyire, kapitány. Alaposan kivallatom azokat a hajókat." bólint a hadnagy, a muszerekre koncentrálna. "Én foglalkozom a pajzsokkal. Csak ne nézzen a fomonitorra." "Egyáltalán nem vonz a látvány." morogja Paris, apjával fennálló nem éppen rózsás viszonyukra gondolva.

"Hogy halad?" kérdezi Chakotay, megérkezve a gépházba. "Alig. Senki sem használható, mintha kővé váltak volna." rázza meg a fejét Torres. "Az egész hajón ez van. Míg ideértem, alig győztem kerülgetni a maguk elé bámuló embereket." "Pár perce volt egy kis kihagyás a mezőben. Nincs esetleg arra utaló nyom hogy az idegenek átjöttek a hajóra?" kérdezi Torres. "Utánanézek." bólint Chakotay, megérintve kommunikátorát: "Chakotay hívja Janewayt! ... Chakotay a kapitánynak: kérem válaszoljon! ... Chakotay bárkinek a hídon: Kim, Paris, válaszoljon valaki!" próbálkozik egy

darabig, majd elszántan Torres felé fordul: "Lehet hogy már csak mi maradtunk." "Mihez kezdünk?" Chakotay tunodik egy darabig, majd így szól, bár arckifejezésén látszik hogy nincs elragadtatva az ötlettől: "Beülünk egy mentoegységbe, és megpróbáljuk elérni azt az 'M' osztályú bolygót amit nemrég fedeztünk fel. Úgy egy hét alatt ott lehetünk, és onnan segítséget kérünk." "Egy hét? Az túl sok!" "Ha itt maradunk, úgy járunk mint a többiek." mutat rá Chakotay. "Nem. Megpróbálkozom a rezonanciaimpulzussal." fordul vissza Torres a muszerpult felé. "És ha megparancsolom?" "Hihetetlen hogy ilyet mond. Itt kell maradnunk, és segíteni a többieknek." "Azt akarom hogy gyere velem." mondja Chakotay, magához húzva Torrest. "Maga nem Chakotay..." "Az a Chakotay vagyok, akit te szeretnél... Aki téged szeret. Ez a te nagy titkod. Szeretnél velem lenni..." mondja a hasonmás, majd lágyan megcsókolja B'Elannát. A következő pillanatban már mindketten egy kabinban vannak, az ágyon fekvé. "Kívánlak..." suttogja Chakotay. "Segítenem kell... A többieknek." próbál tiltakozni Torres, de végül megadja magát.

"Megvannak az eredmények." szól Paris, "Felismerhető gyenge pont... Az nincs. Fémtani elemzés eredménytelen." "A pajzsmóduláció-változtatás nem használ. Tunjunk el innen. Ha eltávolodunk, talán csökken a hatás erőssége." mondja Janeway. "Igen, asszonyom." bólint Paris. Kíváncsi vagyok, ezúttal sikerül-e anélkül hogy balesetet okoznál." szólal meg egy férfihang Paris balján. A hadnagy meglepetten fordul arra, és az ott álló apjára mered. "Általában csak zűrűt sikerül okoznod." mondja az admirális. "Na hadd mondjak valamit, amit már rég szerettem volna!" csattan fel Paris, "Tunj el az életemből!" "Én is mondok valamit, de azt már jól tudod: ha a helyzet nehezebbé válik, kudarcot vallasz." "Többé nem. Többé már nem!" "Ugyan, ezt magad sem hiszed. Érzed hogy újra ez a vég vár rád. És ezért így is lesz. ... Mert semmit sem tudsz rendesen megcsinálni. Mindenbe belebuksz. Ezért nincs is értelme tovább próbálkozni."

Janeway egy darabig szölongatja a mozdulatlan dermedt Parist, majd a gépházat próbálja hívni de onnan sem kap választ. "Számítógép, minden parancsfunkciót biztonsági zárlat alá venni! ... Ha valaki mégis hall engem odalent, közlöm hogy indulok a gépházba!" szól Janeway, majd a turbólift felé siet. Mikor belép a kabinba, egy pillanatra hátrahököl, majd fájdalmas arccal a liftben mozdulatlanul álló Chakotayra pillant. "Tizenegyes szint." "Talán most van időm beszélni velem." mondja a Janeway mellett álló Mark, aki egy pillanattal ezelőtt még nem volt itt. "Olyan eros vagy, Kath. És éppen ezt szerettem benned mindig." mondja a férfi, Janeway azonban igyekszik nem tudomást venni róla. Mark közelebb lép, és megpróbálja megcsókolni Janeway nyakát, de az odébb löki. "Mi a baj? Ezt mindig szeretted..." "Nem tudom ki maga. Mi maga. De nem tudom hogy hozzámérjen!" "És az az alak a holodeckben? Úgy tunt, az o érintése nem zavar. Sot, még tetszett is. ... Hát kérdem én, tisztességes viselkedés ez velem szemben? A völegényed vagyok, és megesküdtem hogy várni fogok rád. ... Neked is ezt kellene tenned." Janeway lassan Mark felé fordul: "Nem lettem hutlen hozzád..." A férfi magához öleli, és hosszan megcsókolja. A lift megérkezik a tizenegyedik szintre, az ajtószárnyak automatikusan széthúzódnak hogy kiereszék az utasokat. Ám a kabin közepén álló Janeway már csak testben van jelen, szelleme, mint mindenkié a hajón, egy másik világban kóborol.

"Gyengélkedo hívja a gépházat! Torres hadnagy, válaszoljon! ... A Doktor hívja a kaszinót: Mr. Neelix, ott van? ... Itt a Doktor beszél, bárkinek aki hallja: kérem válaszoljanak!" Válasz azonban nem érkezik, mire a Doktor a nem messze mozdulatlanul álló Kesre pillant. "Vagy nem muködik a kommunikációs rendszer, vagy mindenki a jelenség áldozatává vált." "Rajtunk kívül." jegyzi meg Kes. "Ha a pszionikus mezo blokkolásával felszabadítható a legénység, valahogyan meg kell tennünk. ... Próbálja meg befejezni a gépteremben Torres hadnagy kísérletét a rezonanciaimpulzus kibocsátására." mondja a Doktor az irodájába menet. "Nem tudom hogy kell." "Majd innen irányítom." "Ön tudja?" "Nos... Beszéltem róla Torres hadnaggyal, azt hiszem az alapelvvel tisztában vagyok. ... Csak nem lehet olyan nehéz." "Rendben." "Siessen oda, és amint megérkezett, jelentkezzen."

Kes a vörös készsülés miatt letompított világítású folyosókon halad keresztül a gépház felé. Az egyik kanyar után váratlanul Parisba botlik, a hadnagy a falnak dölve hever, arcának jobb oldala csúnyán megégett. "Tom... Mi történt?" Plazmaszivárgás... Segítsen." "A gyengélkedobe kell mennie. A Doktor működik." "Kísérjen el..." "Nem tehetem. A gépházba kell menne." "Nem hagyhat magamra a bajban. Borzasztóan fáj." "Tom... Tud járni. Egyedül is el tud jutni a gyengélkedoig." "Kes... Kérem..." Nem akarja hogy eljussak a gépházba... Ez egy hallucináció!" ismeri fel a lány, majd felállva tovább siet, hiába könyörög az állítólagos Paris.

A gépteremig többször nem próbálják feltartani, amint odaért, a legközelebbi terminálra kapcsolja a gyengélkedoból érkező képet. "Na végre. Elég sokáig tartott..." jegyzi meg a hologram. "Doktor, igyekeznünk kell amennyire csak lehet. Én is kezdek hallucinálni." "Rendben... Eloszor is nézze meg hogy Torres hadnagy programja a képernyőn van-e még." Kes a központi terminálhoz megy, és egy darabig vizsgálódik, majd visszafordul a képernyő felé: "Azt hiszem, ez az. Egy szimmetrikus görbületi mezőt hoz létre." "Remek. Akkor a mágneses plazmavezeteket a következő képlet szerint kell, beállítania: 'T' egyenlő 'C' mínusz egy, osztva 'T'-szer 'P' mínusz egyel." "De hogyan?" "Ezt... Én sem tudom. Egy pillanat, mindjárt megpróbálok utánanézni az adatbázisban." mondja a Doktor, majd egy időre bontja a kapcsolatot. A gépház ajtaja kinyílik, és Neelix viharzik be rajta. Mikor megpillantja a vezérloput elott álló Kest, örömmel indul meg felé: "Hát itt vagy, kedves! De jó hogy megtaláltalak! Jól vagy?" "Hol voltál?" kérdezi a lány. "A kaszinóban. Megpróbáltam segíteni az embereknek." "Akkor miért nem válaszoltál a hívásra?" "Nem hallottam. Szerintem az egész kommunikációs rendszer leállt. Egyébként pedig eléggé... Elfoglalt voltam. Ashmore azt hitte rólam hogy kazon vagyok, és egy késsel a kezében elkezdett kergetni." "Tényleg te vagy Neelix?" "Persze hogy az vagyok! Kes... El akarlak vinni innen valami biztos helyre. A siklómmal..." Kes elfordul Neelixtől, majd kapcsolatot létesít a gyengélkedovel, és kétségbeesett hangon kérdezi: "Doktor... Tudja már hogyan kell csinálni?!" "Tulajdonképpen nem is olyan bonyolult. Tuja melyik a vezérlopanel?" "Persze." bólint Kes, visszasietve a központi terminálhoz, és megkeresi a szóban forgó beviteli területet. "Kapcsolja be, és válassza a plazmavezető-beállítást." "Megvan... Kiválasztottam. Most azt kéri hogy adjam meg a maghőmérsékletet." "Azonnal menj el attól a konzoltól!" mondja Neelix, aki a jelek szerint a folyosói Parishoz hasonlóan csak hallucináció. "Elég magasnak kell lennie ahhoz hogy beindíthassa a folyamatot." tunodik a Doktor, "De nem olyan magasnak hogy a legénységet káros sugárzás érje. Próbáljuk meg hárommillió kelvinnel." A lány nekilátna hogy beállítsa az értéket, de hirtelen fájdalmasan felkiált, és a kezeire mered. A bore nagy területeken felhólyagosodott, mintha megégett volna. Kes elgyengülve tesz néhány lépést hátra, majd leroskad annak a terminálnak a tövébe, amin keresztül a Doktorral tartotta a kapcsolatot.

"Kes... Nézzen a forrásra! Koncentráljon rá!" mondja a Doktor. "Nem... Tudok..." rázza meg a fejét a lány, a fájdalommal küzdve. "Dehogynem... A tükör! Emlékezzen..." "Nagyon fáj!" "Kes... Gyerünk, nézzen rá!" Neelix ekkor bontja a kapcsolatot, majd visszatér a központi terminál mellé. "Na mi van, Kes? Nem tudod felemelni a fejed?" "Koncentrálni..." motyogja Kes, majd felpillant Neelixre. A látomás egy darabig kihívóan bámulja, majd hirtelen felüvölt, mikor a sebek az ő kezén és arcán jelennek meg. "Abbahagyni..." mondja Neelix, miközben a földre rogy, majd alakja változni kezd, és végül már egy szürke ruhás humanoid hever a földön mozdulatlanul. Kes visszaállítja a kapcsolatot a gyengélkedovel: "Most már jól vagyok, Doktor. Beállítottam a hőmérsékletet is." "Akkor már csak a görbületi mezőt kell létrehozni." "Rendben, megyek." bólint a lány, majd átsietve a keverokamra vezérlojéhez, megteszi a szükséges beállításokat. A hajtóműmag felmorajlik, néhány másodperc múlva pedig visszahalkul a szokásos hangerejére. Egy darabig semmi sem történik, aztán a közelben a falnak dölve ülo Torres megborzong, és kinyitja a szemét. Pillanatok múltán már az egész gépház a magukhoz téro legénységi tagok meglepett szavaitól hangos, Kes pedig vidáman aktiválja kommunikátorát: "Kes hívja a kapitányt: kérem jöjjön a gépterembe, ha hall engem." Ezután a hozzá legközelebb levo Torreshez siet. "Mi történt?" kérdezi a hadnagy, miközben Kes felsegíti. "Hosszú történet, de most már minden rendben." "O a felelos a dologért?" kérdezi Torres, észrevéve a padlón hevero idegent. "Több mint valószínű. Pedig milyen ártatlan a kinézete... Nehéz elhinni hogy

majdnem elpusztított minket. A lény ekkor felnyög, mire Torres gyorsan elokerít egy fézert, és az idegenre irányítja. A humanoid felkönyököl, majd Kest megpillantva így szól: "Maga aztán eros teremtés... El kell ismernem, alaposan meglepett." Janeway ekkorra érkezik meg, megáll néhány lépésnyire a lénytől, és alaposan szemügyre veszi: "Miért tette ezt velünk"? "Mert képes vagyok rá." "Csak telepátia, vagy valamiféle gépi háttere is van?" "Fontos ez?" kérdezi a lény, még mindig a földön fekve. "Számomra fölöttébb fontos." bólint Janeway, leguggolva a lény mellé, "Mert gondoskodni akarok arról hogy ne tudjon többet játszodozni másokkal." "És pont maga akar ebben megakadályozni." mondja a lény lekicsinylo hangon. "Elpusztíthatjuk az eszközeit. Vagy megváltoztathatjuk az agymuködését úgy, hogy elveszítse a telepatikus képességeit. Vagy átadjuk a mitrai kormányának. De bezárhatjuk a fogdánkba is, aminek celláit erotér védi." "Biztos vagyok abban hogy a szándékai nemesek, kapitány. És ezt akár még értékelhetném is, de... Nézze csak! Valójában... Nem is vagyok itt!" mondja a lény, majd elhalványul, és semmivé foszlik. A Voyager körül lebego ismeretlen hajók is eltunnek egy-egy felvillanást követoen, a hajó magára marad az urben.

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. Kiegészítés. Semmiféle magyarázatot nem találtunk a telepatikus lény eltunésére. Abban sem lehetünk teljesen biztosak hogy valaha is a fedélzeten volt-e testi valójában. Itt hagyott minket egy csomó megválaszolatlan kérdéssel."

"Meglep hogy itt látom." áll meg Torres az étkezo egyik asztalánál üldögélo Janeway mellett, "Ebben az idoben általában a holodeckben van." "Úgy éreztem a történte után egy idore... Távol tartom magam a fantáziavilágtól." válaszolja Janeway a helyet foglaló hadnagynak. "Megértem." bólint Torres, majd zavartan fészkelodve a széken, hozzát teszi: "Mindannyiunkra nagy hatással voltak... Lehetségesnek tartja hogy az a lény... Olyan képeket varázsolt elo az elménkbol, amik valódi dolgokon alapulnak?" "Nyilvánvalóan így volt. Képes volt mélyen eltemetett gondolatokat a felszínre hozni. ... Miért?" "Csak... Elgondolkodtam. ... Olyasmit éltem át, amit inkább... Megtartanék magamnak." "Megértem. Én szintén. De talán... Volt ebben valami jó is. Talán hasznosabb volt szembesülni ezekkel a gondolatokkal, mint magunkba fojtani oket." "Lehet. De ezen még gondolkodnom kell... Holnap korán kezdek, jobb ha megyek aludni. Jó éjszakát, kapitány." mondja Torres, ezzel feláll és a kijárat felé indul. "Jó éjt, B'Elanna. És szép álmokat." szól utána Janeway. "Köszönöm." pillant hátra Torres, "Szintúgy."

24. Tattoo - Az ég szellemei

"Talált valamit?" kérdezi Chakotay, Torres felé ereszkedve a fehér kövekkel teliszórt, napsütötte hegyoldalon. "Nem sok mindent. A polyferranide erosen szennyezett." rázza meg a fejét a hadnagy, odamutatva Chakotaynak a trikorderét. "Parancsnok... Van itt valami amit meg kellene néznie." hallatszik Tuvok hangja valahonnan a közelbol. "Pakoljon össze, körülnézünk valahol máshol." mondja Chakotay Torresnek, majd a vulcani felé indul. "Remélem nem kell túl hosszan keresgelnünk, mert a tartalékaink már nem húzzák sokáig." jegyzi meg Torres. "Mit találtak, hadnagy?" áll meg Chakotay Tuvok és Neelix mellett. "A jelek szerint más is járt mostanában ezen a holdon." mondja Tuvok, a talaj egy pontját szemlélve. "Mit gondol, mi lehet ez? Valami üzenet?" kérdezi Neelix, a kövektől megtisztított kör alakú területet nézegetve. Chakotay hitetlenkedve guggol le a kör mellett amelyben egy fehér rajzolat látható: egy spirál, benne két egymást metsző vonallal. Hasonló ahhoz, ami a parancsnok szent csomagjában lévő kobe van karcolva. Azonban nem is annyira ez, mint inkább egy régebbi emlék jut az eszébe.

"Ne távolodj el tőlünk túlságosan." áll meg az apja a fiatal Chakotay mellett, valahol egy surun burjánzó földi dzsungelben. "Nem is akartam. Csak találtam valamit." mondja a fiú, egy fatörzsre mutatva, amibe egy spirált és néhány vonalat véstek. "Antonio..." pillant hátra Chakotay apja a mögöttük jövő három férfi egyike felé, majd törzsük nyelvén váltanak néhány szót. "Azt mondja, jó megfigyelo vagy." fordítja Antonio szavait Chakotay apja. "Csak véletlenül vettem észre..." von vállat Chakotay. "De a te szemeid vették észre, és nem valaki másé. Ez a fontos. ... Hadd mondjak el valamit erről a jelről. Ez egy föld-áldás, egy ősi szent jel. Egy shamuzi... Mégpedig egy annak a törzsnek a jelei közül, aminek mi a leszármazottjai vagyunk. Vannak közöttünk olyanok, akik nem hagyták el ezt az erdőt, itt élnek őseik földjén." "És még mindig tuzifát használnak..." "Chakotay, oké ezt az életmódot választották, és folytatják évszázadok óta. Ezért is megyünk gyalog, ahelyett hogy egyszerűen odasugároznánk. ... Ezzel adunk tiszteletet az ég szellemének, aki ideirányította az elődeinket annak idején, erre a szent földre." "Szent föld?" "Igen." "Az a szellem elnézhetett egy útjelző táblát." mondja Chakotay, majd faképnél hagyja apját.

"Talán egy föld-áldás..." mondja végül a parancsnok. "Mire alapozza ezt a következtetést?" kérdezi Tuvok. "Arra, amit egyszer valaki elmagyarázott nekem."

"Próbálja leírni a fájdalmat." mondja a Doktor, a vizsgálóasztalok egyikén az oldalán fekvő Wildmannek, miközben végigmozgatja a trikorder letapogatófejét a nyak és csípője mentén. "A nyakam környékén érzem... Valahogy feszül..." "Milyen jellegű a fájdalom? Égető, lüktető, bizsergő, hasogató, nyilalló..." "Nyilalló. És lesugárzik a lábaimba is." A Doktor elgondolkodva hűment egyet. "A gyerekekkel ugye minden rendben?" kérdezi aggódalmasan a nő. "Persze, emiatt ne aggódjon. ... Csak éppen egy idegcsomót nyom. Visszatérhet a posztjára." "A fájdalom miatt eléggé nehezemre esik az ülés. Nagyon zavaró." "Emelje meg egy kicsit a lábait valamivel, az enyhíti a tüneteket." "Mi lenne ha kapna egy szabadnapot?" kérdezi Kes. A Doktor rápillant a kezében tartott jegyzetfüzetre: "Ha jól látom, ez az első terhessége, Wildman zászlós." "Igen." "Tudja a terhesség okoz néhány efféle kellemetlenséget. Ezzel együtt kell élnie, ez van." mondja a Doktor, majd Kes felé fordul: "Holnaputánra jegyezze elő a zászlóst kontrollra. Ha a fájdalom nem enyhül, lecsökkentjük a szóban forgó idegdúc érzékenységet." "Köszönöm, Doktor." mondja Wildman, mire a hologram egy bólintást követően távozik. Kes lesegíti a nőt az asztalról, és miközben a kijárat felé mennek, így szól: "Ha rosszabbodna az állapota, nyugodtan hívjon. Bármikor." Miután Wildman távozott, a lány arcáról eltűnik a kedves mosoly, és villámló szemekkel fordul a doktor felé: "Egy szemernyi együttérzés sincs önben?!" "A legénység tagjai felnőtt emberek. Senkit nem áll szándékomban dajkálgatni. ... Az együttérzés pedig legyen az ön dolga. Magában ugyanis annyi van hogy kettenknek is elég lenne." "Maga soha nem volt beteg, nem voltak fájdalmai."

Bárcsak egyszer megtapasztalna életében, mennyire elesettnek érezheti magát az ember ilyenkor. Akkor biztos megérténé!" mondja Kes, majd dühösen elviharzik. "Én nem élek. Csak fut a programom egy számítógépben." néz a lány után becsukódó ajtóra a Doktor, majd homlokát ráncolva elgondolkodik.

"Gyülöltem azt a kirándulást." meséli Chakotay a kabinjába lépve, a vele együtt érkező Janewaynek, "El kellett jönnöm a cardassiai határ mellett lévő kolóniánkról, hogy elkísérjem apámat arra az expedícióra. ... Messze voltam az otthonomtól, a barátaimtól... Ott álltam a Közép- Amerikai dzsungel közepén, egy osi indián-törzs leszármazottait keresve." "Neki nagyon sokat jelenthetett." mutat rá Janeway. "Így van. És nagyon csalódott volt hogy én nem osztottam a lelkesedését. ... Éveken át kutatta a törzsünk eredetét." mondja Chakotay, miközben a fali terminál monitorára varázsol két képet: az egyik a holdon talált rajzról, a másik pedig a Chakotay csomagjában lévő korol készült, és jól látszik rajtuk a két jel hasonlósága. "Tehát valami, amit sok évvel ezelőtt látott a Földön, hirtelen felbukkan egy hold felszínén, ami hetvenezer fényévnnyire van attól a másiktól. ... Gondolom semmi elfogadható magyarázata nincs a dologra." "Nos, van egy hivatalos elmélet... Az ég szelleméről." mondja elmosolyodva Chakotay, majd letelepszik az asztal szélére. "Az ég szelleme?" kérdezi Janeway, leülve a parancsnok közelében. "Egy osi mítosz. Az ég szelleme a saját hasonlatosságára teremtette a törzs első tagjait, és elvezette őket arra a szent földre, ahol élniük kell." "Az ezen elméletbe vetett hite a jelek szerint nem túl erős." jegyzi meg Janeway vidáman. "Őn mennyire hisz Ádámban és Évában? A tudomány nem azt bizonygatja hogy az ember egy hosszú evolúciós folyamat végeredménye?" "Így tanultam. ... Viszont egyetlen tanárom sem töltött el valami sok időt a Delta Kvadránsban. ... B'Elanna említette, hogy észlelt egy görbületi hajtóműre utaló nyomot, ami arról a holdról indul ki. Talán követnünk kellene?" "Nem hiszem hogy helyénvaló lenne ha a személyes kíváncsiságomat a hajó érdekei elé helyezném." "Polyferranide-re van szükségünk a görbületi tekercekhez. Ha azoknak az embereknek görbületi technológiájuk van, segíthetnek megtalálni a javításhoz szükséges anyagokat." mondja Janeway, majd felállva Chakotayhoz sétál: "Egyébként pedig a kutatás is a feladataink közé tartozik, nem?" "Az apám a vállára kanyarítaná a túrafelszerelését, és így szólna: 'Na indulás!' Én is valahogy így vagyok vele." Janeway erre megveregeti a parancsnok vállát, majd vidáman távozik.

"Nincsenek életjelek." ismerteti Kim a bolygó letapogatásának eredményét. "Mr. Paris, biztos hogy ide vezetett az a hajtóműnyom?" kérdezi a zászlós mellett álló Janeway. "Pozitív, kapitány. ... Harry, nézze csak meg a kijelzéseket. Ez nem úgy néz ki mint egy energiaforrás?" kérdezi Paris, továbbítva néhány adatot Kim puldjára. "Valóban elég magas EM szint egy természetes jelenségnek." bólint Kim. "Lehet szó valamiféle álcázórendszerrel?" kérdezi Chakotay. "Mr. Kim, továbbítson minden frekvencián üdvözlő üzenetet, amiben benne van hogy kik vagyunk és honnan jövünk. És legyen nyilvánvaló hogy barátságos szándékkal jöttünk." szól Janeway. "Torres hívja a hidat: úgy látszik szerencsénk van. Nagy mennyiségű polyferranide-et észleltem úgy tíz kilométerrel a felszín alatt." "Értettem. Egy csapat lemegy hogy ellenőrizze az észlelést. A hármas szállítóhídon várja őket." üzeni Janeway a hadnagynak, majd a turbólift felé induló Chakotay után szól: "Parancsnok, ha bármi ellenállásba ütköznek, azonnal térjenek vissza. Nem szeretném ha beleártanánk magunkat egy faj életébe, ami inkább azt szeretné hogy hagyják békén." "Értettem." "Viszont... Ha sikerül kapcsolatot teremteniük, minél gyorsabban engedélyt kell kérnünk a bányászatra." "Tuvok, jöjjön velem." pillant Chakotay a vulcanira, "Mr. Neelix, szükségünk lesz önre egy felderítő akciónál. Jöjjön a hármas szállítóhídra." "Ott találkozunk, parancsnok." nyugtázza az üzenetet a talaxiai. "Úgy látszik fogyóban a szerencsénk..." fogadja Torres a szállítóhídra érkező társait. "Nehézségek?" kérdezi Chakotay. "A jelek szerint nem tudunk sugározni. Amint kijelölünk egy érkezési pontot, vihar támad azon a területen." "Vihar?" kérdezi meglepetten Chakotay. "Már hét különböző helyen próbáltuk, de amint bemértük a célkoordinátákat, elektromos vihar támadt. Ha célpontot váltottunk, a korábbi vihar véget ért, és egy új keletkezett." "Talán a szállítószugár okoz valamilyen elektrosztatikus zavart a légkörben." vet fel Tuvok. "Elofordulhat. Ez se rosszabb magyarázat mint

bármilyen más. A lényeg az, hogy nem tudunk lesugározni!" méltatlankodik Torres. "Akkor siklóval megyünk." határoz Chakotay.

A jelek szerint a sikló sem szívesebben látott vendég mint a szállítószugár, a hajó ugyanis suru, sötét felhőkön át tart a felszín felé. Tuvok meg is jegyzi: "Úgy látszik, megint vihar alakult ki a légkörbe való behatolás eredményeként. A meteorológiai változások a belépés pillanatával kezdődtek." "A pajzs stabil." mondja Torres, a közelben csapkodó villámokra való tekintettel. "Gondolom azért egy ilyen viharnál több kell ahhoz hogy megártson egy Csillagflotta-hajónak." mondja Neelix reménykedve. "Csak nyugalom. Egyelőre mi irányítjuk az eseményeket." nyugtatja meg Chakotay.

Az ifjú Chakotay boldogtalan ábrázattal szemléli a szakadó esőt egy vízmentes helyről. "Ezért hívják esoerdőnek." áll meg mögötte az apja. "Miért hozta őket az ég szelleme egy olyan helyre, ahol folyton esik? ... És meleg van... És nyüzsögnek a bogarak." "Talán mert ezen a földön sok különböző élőlény él. Meglehet, az volt a szándéka hogy minden élőnek barátai legyünk. Még a rovarokkal is." "Akármilyen is gondolt az ég szelleme, én aztán nem leszek semmilyen rovar barátja." morogja Chakotay, agyoncsapva egy szúnyogot. "Lehet hogy épp ezért csipkednek. ... Szörnyen viselkedsz... Nem kellett volna magammal hozzalak. Sajnálom." "Én sajnálom hogy nem felelek meg az elvárásaidnak." "Már azon a napon tudtam, mikor megszületted, hogy ellenálló leszel." "Senki sem irányíthat engem, a magam útját járom. Ha valaki ezt ellenállásnak tekinti... Lelke rajta." "Azt hiszem rosszul teszed ha nem hagyod majd hogy a szellemek irányítsanak."

"Magasság ötezer méter." jelenti Torres. "Csökkentem a sebességet, a közelítés utolsó szakasza következik." mondja Chakotay. "Látótávolság továbbra is nulla. Teljes tereptelepogatóra kapcsolok." "Leszállási terület leképezve, folytatom az ereszkedést." szól Chakotay, mikor megérkeznek a letapogatás eredményei. Mikor a sikló új pályára állt, a parancsnok kipillant az oldalablakon, és a néhány másodpercenként fellobbanó villámok fényében egy arcot vél megpillantani odakint a felhők között.

"Számítógép, vészhelyzeti orvosi hologramot aktiválni." szól Kes, megállva a főorvosi irodában. A Doktor pillanatokon belül materializálódik: "Kérem pontosítsa az orvosi vészhelyzet mibenlétét." "Azt hittem már megváltoztattuk a programját, hogy ne kelljen ezt mondania bekapcsoláskor." fordul felé a lány. "Így van. De mivel... Nehéznek éreztem az aktiválás pillanatában még ismeretlen körülményekhez illo első mondat folytonos újrafogalmazását, inkább visszatértem az eredetihez. Nekem ez is megfelel." mondja a Doktor, majd hirtelen eltűszenti magát. "Doktor?" mered rá Kes meglepetten. "Szóval észrevette." "Nem tudom... Szabad a hologramoknak tüszögni?" kérdezi aggodalmasan a lány. "Általában nem. De elgondolkodtam a múltkori kirohanásán, és beprogramoztam magam a huszonkilenc órás livodiai influenzára. Így megszerezhetem azokat a tapasztalatokat, amik ön szerint segítségemre lehetnek a betegekkel való tapintatosabb bánásmód kialakításában." magyarázza a Doktor, majd ismét tüszent, és az asztal szélén álló tartóhoz nyúl: "Hologram-zsebkendő egy hologram-náthához. A betegeknél ne próbálkozzon vele. ... Érdekes érzés orrot fújni. Most csinálom eloször." "Ezt bátor tettek tartom." mondja Kes. "Én viszont tanulságosnak." "Biztos vagyok benne hogy sokat fog tanulni belőle." "Én úgy gondoltam, a legénység számára." pontosít a Doktor, "Kezdem már unni hogy mindenféle aprósággal azonnal iderohannak az emberek..." Ekkor Kim lép be az ajtón, aminek a Doktor háttal áll, így az utolsó mondatot már ő is hallja. "Be akarom bizonyítani hogy egy múlt kellemetlenség nem válhat a munka akadályozójává." "Doki... Nem érzem jól magam..." lép közelebb a kissé nyüzöttnek látszó Kim. "Én sem. Csak én nem panaszkodom." mondja a Doktor, mire a zászlós meglepetten méri végig.

Chakotay átszellemült arccal áll a dzsungel neszeit hallgatva. "Nem sikerül bemérnünk az energiaforrást." érkezik Tuvok, homlokráncolva meredve trikorderére. "Akkor marad a

hagyományos módszer, a szem és a fül." fordul felé a parancsnok. "Nyugtalanítja valami, parancsnok?" kérdezi Neelix. "Nem. Csak egy korábbi alkalom jár a fejemben, amikor szintén egy dzsungelben voltam. A Földön a Közép-Amerikai esztergomban. Legutóbb ott láttam ilyen virágot." mondja Chakotay, egy mélybőr szirmú virágot nézegetve. "Nyilvánvalóan a *Cyphripedium* egyik ritka válfaja." mondja Tuvok, szemügyre véve a virágot. "Nem gondoltam volna hogy ekkora virágbarát, Mr. Vulcani." néz Neelix vidáman Tuvokra. "Valóban nagy rajongója vagyok... Illetve voltam a nemesített vulcani orchideáknak." "Végre egy közös vonás! Én is szeretem az orchideákat!" mondja Neelix, "Kiváló salátát tudok készíteni belőlük!" "Akkor ha már így kiderült hogy önök a csapat botanikai szakértői... Vegyenek pár mintát." mondja Chakotay, majd az odébb dolgozó Torreshez siet. "Pontosan amire szükségünk van. Fölöttébb tiszta polyferranide. Csak a kitermeléssel lesz gond, ha nem vigyázunk, beszennyezhetjük az egész környéket." "Kim zászlós analizálja majd a mérési eredményeket. Talán sikerül..." Ekkor egy éles rikoltás hallatszik föntől, mire Chakotay az ég felé fordítja tekintetét. "Hát ilyen nincs..." mondja hitetlenkedve. "Micsoda?" követi Torres a parancsnok pillantását, így észreveszi az égen köröző barna tollazatú madarat. "Pont mint egy sólyom..."

"Hallgasd, Chakotay. Mit mond neked?" fordul az apja a fiatal Chakotay felé, aki az égen köröző madarat figyeli. A fiú tanácstalanul vállat von. "Azt mondja: otthon vagy." "Elhagyom a törzset, apám." böki ki Chakotay valamivel később, mikor újra útra kelnek. "Mi?!" "Megismerkedtem néhány Csillagflotta-tiszttel, akik a határ mentén járőröző hajókon szolgálnak. Megkérdeztem Sulu kapitányt hogy javasolna-e az Akadémiára." "Megtenné anélkül, hogy elotte beszélne velem?!" "Azt mondtam, beleegyeznél..." "Aha..." "Nem akartam hogy ezen bukjon el az egész." "Gondolom fel is vettek." kérdezi Chakotay apja megállva, mire a fiú bólint. "Nos... Soha nem voltál különösebben lelkes követője a törzsünk hagyományainak. Mindig más fajok irányt érdeklödtél, és ezért engedtem hogy ilyesmivel foglalkozz. Hiszen a tudatlanság a legnagyobb ellenség. ... "De elhagyni a törzset..." "A törzs a múltban él, mesék és mítoszok között!" "De ez a múlt a te részed is, bármennyire próbálsz is elvetni magadtól." "Más törzsek megtanultak a huszonegyedik században élni. A miénk miért nem?!" kérdezi Chakotay, mire az apja dühösen faképnél hagyja. A fiú hamarosan utoléri, és eléje kerülve igyekszik választ kapni a kérdésére. "Egy tizenöt éves kölyök nem kérdojelezheti meg a törzse döntését." "Éppen ezért fogom elhagyni." "Soha nem fogsz igazán a része lenni annak a másik életnek. És ha elmész, ennek sem leszel a része többé. Fogságba esel két világ között." "Add rá az áldásod, apám." mondja Chakotay, de az apja elsiet mellette, mikor az elol haladó társaik felől izgatott beszélgetés hallatszik. A dús növényzet közül egy foként fából készült épület maradványai bukkannak elő, ahogy a csapat közelebb ér.

"Egyes számú botanikai szakérto hívja Chakotayt." szólal meg Neelix hangja a parancsnok kommunikátorából. "Hallgatom, Neelix." "Nem fogja elhinni, mit találtam. Ez egy... Au... Aarrghh..." A fölöttébb baljóslatúan megszakadt adás hallatán Torres és Chakotay a talaxiai feltételezett helye felé indulnak sietve. Neelixet a földön heverve találják meg amint kezét a bal szemére szorítja. "Mi történt?" kérdezi Chakotay, miközben Torres letérdel Neelix mellé hogy megvizsgálja. "A madár... A madár!" nyöszörgi Neelix, nem ok nélkül, arcának bal oldalán ugyanis mély karmolás vöröslök, ami a szemöldök fölöttől indul, és az arc közepe táján ér véget. Chakotay felpillant, épp mikor a sólyom újabb rárepülésbe kezd, a parancsnoknak épp hogy sikerül lebuknia elole. A madár egy pillanatra mintha egy különös arccá változna, de mielőtt a parancsnok jobban szemügyre vehetné, más ismét a sólyom látszik. "A szemem..." mondja Neelix kétségbeesetten. "Chakotay hívja a Voyager-t, vészsugárzás! Transzportálják Neelixet egyenesen a gyengélkedobe!" "Vettük, felderítok." nyugtazza az üzenetet Paris, a szállítószugár pedig néhány másodperc múlva megérkezik Neelixért. Alig valamivel ezután Tuvok bukkann elő a suruból. "Parancsnok..." mondja, arrafelé fordulva, amerre érkezett. Chakotay és Torres tesznek néhány lépést hogy lássák, mi rejtozik a zöld növényfal mögött, és egy íves tartóbordákból álló épület maradványait pillantják meg. Trikort ragadva közelítik meg a maradványokat, miközben Chakotaynak furcsa érzése támad.

"Szerencséje van hogy a szemgolyó nem sérült meg. Nincs átültethető talaxiai szemünk..." mondja a Doktor Neelix ellátása közben rekedtes hangon, kissé szipogva. "Mi van magával?" kérdezi Neelix. "A Doktor megfertőzte magát livodiai influenzával, hogy megtudja milyen." magyarázza Kes. "Hogy mivel?!" csattan fel Neelix, megpróbálva felkelni, és minél messzebb kerülni a 'betegtől', de a Doktor visszanyomja az asztalra: "Ez egy holografikus szimuláció, nem valódi vírus. Nincs ok az aggodalomra. ... Na most már felkelhet." "Milyen szűrés a modora, nem?" fordul Neelix Kes felé, miután a Doktor odébbállt. "Csak nem érzi jól magát." "Nincs szükségem együttérzésre, köszönöm. Már jó húsz órája vagyok ebben az állapotban, de még mindig el tudom látni..." a Doktor ekkor nagyot tüsszent, "A feladatomat. ... Mindketten elmehetnek." Neelix és Kes a kijárat felé indul, a Doktor pedig úgy nyúl a közelben lévő zsebkezdcsomag után, mint fuldokló a mentoövért.

Janeway, miután átvett egy jegyzetfüzetet Kimtól, így szól: "Mr. Kim úgy véli, semlegesíthetjük a kitermelés közben felszabaduló szennyeződést, ha antitoron-sugárzással árasztjuk el a területet." "Akkor már csak az itteniek engedélyét kell beszereznünk. Csak találjuk meg őket..." üzeni Chakotay a felszínről. "Mit találtak?"

"Úgy tunik hogy azok akik itt laktak, nemrég, nagyon sietve távoztak." üzeni Chakotay, immár sokadjára megszemlélve a maradványokat. "Lehet hogy az érkezésünk uzte el őket?" kérdezi Janeway. "Nem kizárható." "Ha rendelkeznek görbületi meghajtással, már találkozniuk kellett más lényekkel." mutat rá Kim. "Ha lenne nekik, nem ilyen körülmények között élnének." jegyzi meg Chakotay, "Viszont kapitány... Észleltek bármi különösét, ami megmagyarázná egy arckép megjelenését idelent?" "Egy kép?" kérdezi Janeway. "Elég furcsa volt. Mint egy hirtelen bevillanó emlék, de... Soha nem láttam azt az arcot korábban." "A hajó szenzorai nem észleltek semmi különösét." állapítja meg Janeway a szenzoraplóból. "Tuvok sem észlelt telepátikus tevékenységet." "Talán be kellene fejezniük mára, parancsnok." "Nem. Még maradunk egy darabig. Ha valami nehézség adódna, értesítjük. Chakotay kilép." "A szerkezet váza egy általunk ismeretlen polimerből van." mondja Torres közelebb lépve. "Itt vannak." néz körül Chakotay, "Bár a trikordereink mást mutatnak, de a közelben vannak." Tuvok kétkedve pillant körül, miközben Chakotay kihúzza fézerét a szerszámövből lévő tokjából, és a földre pottyantja: "Dobják el a fegyvereket." "Parancsnok?" fordul felé Tuvok. "Szabaduljanak meg a fegyverektől. Ne lássanak bennünk fenyegetést." "Szeretném emlékeztetni hogy a szabályzat értelmében a felderítőcsapat addig marad felfegyverezve, védelmi készségben, amíg a kapitány..." "Ismerem a szabályzatot, hadnagy." "Mivel egyelőre nem ismeretesek előttünk az itteniek szándékai, ez nem lenne logikus lépés." "Nem minden esetben a leglogikusabb lépés a leghelyesebb. Tegyük le a fegyvereiket. Ez parancs." Torres engedelmeskedik, de Tuvok tovább próbálkozik: "Megengedni hogy azt javasoljam a kapitánynak, vigye egy taktikailag kedvezőbb pozícióba a hajót?" "Negatív. Semmi erőfitogtatás." "A rend kedvéért, tiltakoznom kell a parancs miatt." mondja Tuvok, miközben a földre dobja fézerét. "Tudomásul vettem." bólint Chakotay.

"Minden okuk megvan a félelemre..." mondja Chakotay apja, miközben egy kupacba rakják kézfegyvereiket, "És ezt nem vehetjük tőlük rossznéven. Az ő történeteik a mi történeteink. A hódítók, akik szolgásgot, betegségeket és halált hoztak." "Akkor miért nem hagyjuk őket békén?" kérdezi Chakotay. A fiú apja helyett Antonio szólal meg, hangjából aggodalom csendül ki. Egy darabig beszélgetnek Chakotay apjával, aki végül emelt hangon két szót kezd ismételtetni. Chakotay körülkémlel, majd önkéntelenül hátrahököl, mikor egy arcot pillant meg a növényzet között. Ahogy az indiánok körülveszik őket, a csapat egyik tagja a fézerekért nyúlna, de egy dárda csapódik be a földbe úgy öt centire a kezétől, így jobbnak látja visszahúzódni. Chakotay apja a földre engedi hátizsákját, majd félredobja kalapját, és letérdelve tisztára söpör egy foltot a földön. Az indiánok kisorjáznak a suruból, és a vezetőjüknek látszó harminc körüli férfi várakozón figyeli amint Chakotay apja elkészül a spirállal, és az egymást metsző vonalakkal. "Shamuzi..." Az indián közelebb jön, és letérdel Chakotay apjával szemben, miközben az őseik nyelvén beszélni kezd: "Tisztelet a szent földnek, és az ég szellemének. Messzirol érkeztem, hogy felkutassalak titeket,

testvéreim." "Honnan ismered a nyelvünket?" "Ez az oseim nyelve." "Ugyanonnan származunk..." mondja a fonök, majd megfogva Chakotay apjának kezét, felsegíti. Ezután gyors mozdulattal kirántja a dárdát a földből, és félrehajítja. A többiek nyilvánvalóan erre a jelre vártak, és most közelebb jönnek hogy elvegyüljenek a jövevényekkel, fegyvereiket közben a fonök által félrelökött dárda mellé helyezve.

Hirtelen eros szél támad, keresztülszívítva a növényzeten, mire Tuvok elokapja trikorderét. "Nincs magyarázat a dologra, parancsnok. Viharnak semmi nyoma." mondja a vulcani, a tovább erősödő széllel dacolva. "Na jó, visszamegyünk a siklóhoz!" határoz Chakotay. Ezzel útnak indulnak, miközben ellobban az első villám is, a tovább erősödő szél már a fákat is veszélyezteti, egy alig valamivel a csapat előtt dol ki, épphogy csak sikerül elkerülniük. Chakotay kissé elszakad Tuvoktól és Torrestól, majd mikor megáll hogy betájolja magát a sikló felé, egy sűrű ruhába öltözött alakot pillant meg a fák között, aki mikor rájön hogy felfedezték, menekülre fogja a dolgot. Chakotay utána kiabál, de az ismeretlen belevész a fák surujébe. A parancsnok egy darabig figyeli az erőt, de hogy több idegent nem vesz észre, Tuvokék nyomába ered. Azonban nem jut messzire, ugyanis a viharos szélnek áldozatul eső újabb fa lobkoronája maga alá temeti. "Nem érjük el a siklót..." torpan meg Tuvok egy vaskosabb fatörzs közelében. "Hol van Chakotay?" néz körül Torres. "Felderítok a Voyager-nek: vészhelyzet, azonnali sugárzást kérünk!" érinti meg Tuvok a kommunikátorát. "Közvetlenül mögöttünk volt, de nem láttuk, mi történt." mondja Torres Janewaynek a hídon. "A kommunikátor akkor még nála volt?" kérdezi Janeway, a kezében lévő eszközre pillantva. "A vihar kitörése előtt közvetlenül még azzal lépett kapcsolatba a hajóval." bólint Tuvok. "Mr. Paris, milyen az idő a sikló környékén?" "Normalizálódtak, szélerősség két csomó... De... A siklónak semmi nyoma. Nincs ott ahol földet ért." "Biztos hogy nem szállt fel?" kérdezi Janeway. "Nem, asszonyom." rázza meg a fejét Paris. "Én vezetem a felderítőosztagot. Mr. Tuvok, hadnagy, velem jönnek." fordul Janeway Torres és a vulcani felé, "Mr. Paris, öné a..." "A Doktor hívja Janeway kapitányt." szólal meg ekkor egy rekedt, elgyötört hang az interkomból, "Kérem kapcsoljon a gyengélkedő csatornájára." Janeway visszasiet a kormányospulthoz, ami mellett eddig beszélgettek, és az egyik panelt vételre kapcsolja. "Mi történt, Doktor?" "Valami szörnyűség." mondja a fölöttébb rossz borban lévő hologram, "A programom..." A hologramon ekkor köhögőroham vesz erőt, mire Janeway megjegyzi: "Doktor, azt hiszem, kissé túlzásba viszi ezt a kísérletet." "Egy órával, hogy pontos legyenek. Huszonkilenc óras lefolyására programoztam be, de időközben már harminc óra telt el." "Doktor, sajnálom, de jelenleg sokkal komolyabb gondjaink vannak." "Ne menjen el, segítségre van szükségem. Azonnal! Valakinek rendbe kell szednie a programomat. Azonnal!" folytatja a Doktor, miközben a valamivel odébb álló Kes valamilyen titokzatos ok miatt gonoszka mosollyal figyeli a kétségbeesett hologramot. "Rendben." bólint Janeway, majd odaint Kimnek, "Mr. Kim elindult. Próbálja meg összeszedni magát." "Majd én vigyázok rá." lép közelebb Kes, nyugodt arckifejezést erőltetve magára. "Sajnálom, de önre nekünk is szükségünk lesz. Jöjjön a hármas szállítóhídra egy vészhelyzeti készlettel. Chakotay parancsnok a felszínen ragadt, lehet hogy megsérült. Janeway kilép." "Ezt nem értem..." mondja a Doktor elgyengülve, miközben Kes egy ágyhoz kíséri, és felsegíti rá, "Elvégeztem egy rendszerellenorzést, de nem találtam semmi hibát." "Pihenjen, Doktor. Itt egy vizes ruha hologramja a homlokára..." "Köszönöm, Kes, annyira hálás vagyok..." mondja a Doktor, majd megfogja a távozni készülő Kes kezét: "Kérem... Ne menjen még..." "De a kapitány..." "Úgy érzem mintha lassan szétesnék... Nem is tudja mit jelent ez egy hologramnak..." panaszkodik a Doktor, miközben Kim megérkezik: "Nos, mi a baj?" "A szimulált vírusom szimulált halálra gyötör..." mondja a Doktor. "Semmi ok az aggodalomra." fordul Kes a zászlós felé, "Csak kicsit meghosszabbítottam a szimuláció idejét. Még úgy ötven-hatvan perc, és vége van." A Doktor elképedve mered a lányra, mire az vidáman megjegyzi: "Nem lett volna igazi tapasztalat úgy hogy tudja, mikor ér véget a betegség. A Doktor visszahanyatlak az ágyra, Kes pedig szélesen vigyorogva néz a távozó Kes után, majd visszafordul a Doktor felé. "Sokkal ravaszabb mint gondoltam volna..." ingatja meg a fejét a hologram.

Chakotaynak, mikor magához tér, egy pillanatra olyan érzése támad mintha egy fa tetején lenne, de végül a helyükre kerülnek a dolgok. A parancsnok a kommunikátorhoz nyúlna, de az valahol a Voyager fedélzetén található, a vésztranszportálásnak köszönhetően. Chakotay végül kikászálódik az ágak közül, és trikorderét eloszedve megpróbálja megállapítani helyzetét. "A sikló nincs itt... Legalább nekik sikerült." jegyzi meg félhangosan, majd a muszert elrakva elindul vissza a romok irányába. A maradványokban úgy látszik nem tett kárt a vihar, Chakotay pedig, miután körüljárta őket, a környező növényzet felé fordítja figyelmét: "Nincs miért tartaniuk tolem. Jöjjenek elo, beszéljessünk." Azonban továbbra is csak a dzsungel szokásos neszei hallatszanak. Chakotay eltunodik, majd nekilát hogy megszabaduljon az egyenruha felső részétől.

Az indiánok, miután elvegyültek Chakotay apjának csoportjával, némi tiltakozás leküzdése után átöltöztetik a csapat tagjait az általuk viselthez hasonló öltözékbe, legalábbis egy kivétellel. Az ifjú Chakotay ellenállását nem sikerül legyozni, o állhatatosan elhessegeti az öltöztetéssel próbálkozókat, akik végül megértik hogy o személy szerint köszöni szépen, de nagyon meg van elégedve a saját ruhájával. A törzs vezetője közben Chakotay apjához megy, és bal szemöldöke fölé rajzolja az összetartozást mutató jeleket. Chakotay apja ekkor a fiát kezdi keresni tekintetével, és amikor megpillantja a csoportosulástól odább húzódott fiút, rosszálló pillantást vet rá.

"Nincs mitol tartaniuk." néz körül újra Chakotay, immár ruhátlanul, "Szóljanak hozzám. Jöjjenek elo!" Válasz továbbra sem érkezik, de Chakotay egy egyszeru, szürkésbarna anyagból készült öltözetet pillant meg az egyik kidolt tartóoszlopon, így odamegy, és magára ölti a ruhát.

"Ezt nem értem." méltatlankodik Torres az egyik szállítóján, "Most megint az van mint az első alkalommal. Amint kijelölök egy célt, feltámad a vihar." "Miért tudunk a felszínről felfelé sugározni, de vissza nem?" tunodik Janeway. "Azt hiszem, az eddig látottak alapján levonhatjuk a következtetést: valaki képes a természet erőinek szabályozására, hogy ezzel megakadályozza a lejutásunkat. A sugárzási nehézség egy jó bizonyítéka ennek. Azt lehetővé tette hogy elhagyjuk a bolygót, de azt nem hogy újra visszatérjünk." mondja Tuvok. "Ha így van, tiszteletben is tartanám ezen titokzatos valakik óhaját, de jelenleg a légénység egyik tagja még a felszínen tartózkodik. ... Janeway hívja Parist: leszállunk a Voyager-el a bolygón. Lépjen be a légkörbe." "Értettem. Megkezdem a belépés előkészületeit."

"Elektromos viharok vannak kialakulóban körülöttünk." jelenti Kim a felszín felé ereszkedő Voyager hídján. "Módosítok a röppályán." reagál Paris. "A légnyomás tovább zuhan, az időjárási viszonyok már egy monszunra emlékeztetnek."

Chakotay, immár a romok között talált ruhában bolyong az erdőben, dacolva az egyre erősödő széllel. Idővel villámok csattannak magasban a fák fölött. Hamarosan azonban közelebbi villámokra is figyel, a kékes kisülések egy barlang bejárata előtt csapkodnak. Chakotay nézegeti egy darabig a különös jelenséget, majd lassan megindul a barlang felé. A villámok, bár veszélyesnek látszanak, mintha csak illúziók lennének, a parancsnok gond nélkül sétál át közöttük.

"Mr. Paris... A sikló légénysége nem tett jelentést ilyen erős légköri tevékenységről." mondja a hídra megérkező Janeway, a kormányospult felé haladtában megkapaszkodva a muszerpultok szélében és a korlátokban, hogy az erős rázkódás le ne döntse a lábáról. "Megteszem amit lehet, de odakint kilences erősségű vihar tombol." "A jelek szerint az idegenek erősítették védekező tevékenységükön, hogy más tudják, milyen képességekkel rendelkezünk." mutat rá Tuvok. A Voyager ekkor lökésszerűen megbillen, majd a padló a vízszinteshez képest úgy húszfokos szöget felvéve állapodik meg. "A tehetetlenségi tompító leállt. Valami örvény kapott le bennünket, nem tudom tartani a magasságot." jelenti Paris. "Kapitány... Ez egy ciklon." jelenti Kim. "Magasság húszezer méter, csökken. Nem tudunk kiszabadulni a viharból, kapitány." mondja Paris. "Híd hívja Torrest: több energiára van szükségünk a hajtóműnél!" "Már így is húsz százalékkal a biztonsági határ fölött

üzemelünk." "Ez nem elég!" "Nem próbálkozhatnánk görbületi meghajtással?" kérdezi Kim. "A hajó kibírná a tompítók nélkül is... De belőlünk csak néhány paca maradna a hátsó falon." jegyzi meg Paris. "Megpróbálunk több energiát vezetni a hajtóművekbe a tartalék fúziós reaktorokból. De kell vagy húsz perc." üzeni Torres. "Mennyi idonk van, Mr. Paris?" kérdezi Janeway. "Magasság tizennyolcezer... A jelenlegi süllyedési sebesség mellett úgy tíz perc."

Chakotay óvatosan halad előre a sötét barlangban, a bejárat felől beszürodo fény egyre fogy, csak az odakint csapkodó villámok fénye hatol le valamivel mélyebbre a barlangba. "Ha hallanak, szóljanak hozzám." próbálkozik Chakotay, mire hirtelen fény gyullad körülötte, és egy zengo hang néhány szót mond egy idegen nyelven. Chakotay visszaemlékezve rájön, hogy ugyanazokat a szavakat hallja, amivel a törzsfőnök annak idején köszöntötte őket a földön. "Sajnálom, nem beszélem az ősi nyelvét. Nem értem mit mond." A hang egyre hétköznapiabbá válik, majd a beszélő is felbukkan a folyosó továbbvezető részéből, többedmagával. Chakotaynak eszébe jut apja első lépése a kapcsolatfelvétel során, a földre rajzolt jelek, és egy szó: "Shamuzi..." Az itteniek vezetője közelebb jön, majd mikor belép a Chakotayt magába foglaló fénykörbe, láthatóvá válik majdnem emberi arca, és a bal szemöldök fölött lévő rajzolat, ami pontosan megegyezik a parancsnokéval. A humanoid férfi félrefordítja Chakotay fejét, és megszemléli az ő arcán lévő tetoválást.

"Magasság hatezer méter." jelenti Paris. "Figyelem! A közeledés sebessége túlságosan nagy. Javaslom a leszállás megszakítását." mondja a számítógép, mire a hadnagy bosszúsán így szól: "Nem húzná ki valaki a konnektorból?!" "Gépház, jelentés! Szükségünk van a többletenergiára, B'Elanna!" üzeni Janeway. "Tíz perc... Csak tíz perc még." Janeway kérden Parisra pillant, aki megrázza a fejét.

Az idegen egy kis, háromszögletű tárgyat tesz Chakotay kezébe, majd kérden pillant rá: "Most már érti a szavaimat?" "Igen." "Miért viseli azt a rajzot az arcán?" "Az apám tiszteletére. Aki az őseink tiszteletére viselte." "Az őseik... Maga földi ember?!" "Igen." "Vannak még mások is a világukon, akik ilyen jelet hordanak?" "Igen. Nem sokan, csak néhányan." "Nekünk azt mesélték, mindannyiukat elpusztították. Hogy azok vették birtokba a világot, akik nem tisztelték a földet és az életet." "Így volt, de már régen. Mára... Minden megváltozott." "Azt állítja, az örökösök leszármazottja." fordul az idegen a társai felé. "Örökösök? Azt mondta, örökösök?" kérdezi Chakotay. "Azok, akik a mi őseinktől kapták a földet. Meglep hogy a jelek szerint egyáltalán nem tud róluk. Az ajándékaink egyike az emlékezés. Emlékeznie kell, ha valóban a mi leszármazottunk." "Attól tartok, ezt nem egészen értem." csóválja meg a fejét Chakotay. "Talán sok minden elveszett az időben. ... Negyvenötezer évvel ezelőtt, mikor az elődeink ellátogattak a bolygójukra egy csapatnyi nomád vadászra bukkantak. Nem volt beszédük, nem volt kultúrájuk. De ismerték a tüzet, és koeszközöket használtak. ... És tisztelték a földet, és a többi élőlényt. És ez mély benyomást tett az őseinkre. Úgy határoztunk, örökölni hagyunk rájuk valamit... Egy genetikai építőkövet, ami segít majd nekik fejlődni, és megvédelmezni a világukat. ... Későbbi látogatásaink során felfedeztük, hogy az ajándékunk tudás- és kalandvágyat ébresztett bennük. Rávette őket arra hogy hagyják el azt a hideg vidéket ahol élnek, és vándoroljanak el ismeretlen tájakra. Majd ezer emberöltőig tartott, míg bejárták az egész bolygót. Végül már százazrek éltek az új otthonban, civilizációjuk nagy hatással volt sok más népre. ... De ekkor más emberek érkeztek, fegyverekkel, betegségekkel. ... A túlélő örökösök szétszóródtak, a legtöbben más társadalmakban találtak menedéket. És mikor tizenkét emberöltővel ezelőtt újra felkerestük a bolygót, már nyomát sem találtuk egykori létezésüknek." "A népem... Az ég szellemének nevezte önöket." mondja Chakotay, mire a humanoid aprót bólint. "Miért rejtóztok el, mikor leszálltunk?" "Mikor meghallottuk az üzenetüket, megtudtuk kik maguk, figyeltük ahogy megvizsgálják a földet, fenyegetést láttunk magukban. Azt gondoltuk, minket is elpusztítanak majd, mint ahogy az ősökkel tették." "Azzal az üzenettel békés szándékunkat akartuk kifejezni." "Megtanultuk hogy a földi hódítók gyakran éltek ezzel a fogással." "Mint már mondtam... Megváltoztunk azóta hogy utoljára nálunk jártak."

"Magasság kétezer méter." mondja Paris. "Még egy pillanat, híd. Most kapcsoljuk össze a rendszereket." üzeni Torres a gépházból. "A hajtómu-teljesítmény nyolc százalékkal nőtt." jelenti Kim. "Ez minden?!" kérdezi Janeway. "A fúziós reaktorok a végüket járják, az eddigiek felemésztették az összes tartalékot." "Magasság egyezer méter." jelenti Paris. "Becsapódás húsz másodperc múlva." teszi hozzá Kim. "B'Elanna..." szól Janeway, mire Torres dühösen a muszerpult szélére sújt, majd lemondó hangon így szól: "Sajnálom, kapitány. Ez minden." "Becsapódás tíz másodperc múlva." számol vissza Kim. A rázkódás egy pillanattal később abbamarad, és a hajó egyenesbe áll, mire a hídon tartózkodók meglepetten nézelodni kezdenek. "Jelentést." szól Janeway. "Kiszabadultunk a viharból, emelkedünk." mondja Paris, "Kétezer méter... Kétezer-ötszáz... Tompítók újra működésben..." "A vihar teljesen elült, egy felhő sem látni." jelenti Kim. Janeway hitetlenkedve néz körül, majd Paris vállát megveregetve így szól: "Vörös készültség törölve. ... Van valakinek ötlete hogy mi folyik itt?!" "A jelek szerint a bolygó lakói meggondolták magukat. Az álcázót kikapcsolták, nagyszámú élőlényt észlelek. Bemértem a siklót is, és talán Chakotay parancsnokot is felkutathatjuk anélkül hogy le kellene szállnunk." mondja Tuvok. "Állítson össze egy keresopályát, Mr. Paris. ... Keressenek emberi életjeleket. Ha megtaláltuk Chakotay parancsnokot, egy felderítőosztag megy a felszínre." mondja Janeway, majd fellelegezve ül le a kapitányi székbe.

"A hajóm hamarosan megérkezik hogy felvegyen." mondja Chakotay a vele szemben álló idegennek. "Sajnálom hogy nem áll módunkban ellátni önöket a szükséges anyagokkal." "A felajánlása akkor is nagylelku." "Hosszú út áll még önök előtt." mondja a humanoid, feltekintve az égre, "Nekünk két nemzedéknyi idore volt szükségünk hogy elérjük a világukat." Chakotay elmosolyodik, majd az idegen kíváncsi pillantására így szól: "Most szívesen látnám az apám arcát." "Életben van még?" Nincs. ... Az otthonunk védelmében esett el. A törzsünk néhány évszázada költözött oda." "Tehát tisztelte a földjüket, ugyanúgy mint az osei." "Igen. ... Nem volt különösebben jó a kapcsolatunk. A haláláig nem tudtam hogyan oldhatnánk meg a problémáinkat... A halála után visszatértem az otthonunkba, és folytattam az általa kezdett harcot. Viselni kezdtem a jelet, amit o az osei tiszteletére viselt. ... Álmaimban beszélek hozzá. De o soha nem válaszolt. Mostanáig..." Az idegen ekkor letérdel, és a porba rajzolja a jeleket, majd jelentőségelteljes pillantást vet Chakotayra: "Shamuzi..." Ezzel kinyújtja a kezét a jel fölé, Chakotay pedig ráteszi a magáét. "Parancsnok..." szólal meg egy hang a közelben. Chakotay arrafelé fordul, és Tuvokot, Torrest és Kest pillantja meg elobukkanni a fák közül. Torres és Tuvok kezében fegyver van, amivel a Chakotay mellett álló idegenre céloznak. A parancsnok szégyenkezve fordul el tőlük: "Tegyétek el a fegyvereket!" Majd miután azok engedelmeskedtek, megöleli az idegent, mire a felderítők kérden egymásra néznek. A magasból a sólymok hangja hallatszik, és mikor Chakotay felnéz, egy rég hallott hang szólal meg: "Hallgasd, Chakotay. Érted mit mond?" "Igen, apám. Hallom a madarat. Most már végre hallom..." Az idegen szeretetteljes pillantással figyel ahogyan Chakotay csatlakozik társaihoz. Tuvok kivár néhány pillanatot, majd megérinti kommunikátorát: "Négy személy felsugárzásra."

25. Cold Fire - Hideg tüz

Tuvok lassan kinyújtja kezét Kes arca felé, és elhelyezi ujjait a mentális kapcsolat létrehozásához szükséges kontaktuspontokon. "Nyissa meg a tudatát mindannak, ami körülveszi... A gondolatoknak... A lelkeknek, amelyek a hajón vannak. Mít hall?" "Hangokat.... Rengeteg van belőlük." mondja a lány elmosolyodva. "Azt hiszem, a legénység tagjainak gondolatait érzékeli." "Mit tegyek?" "Próbálja elkülöníteni az egyik hangot. Képzelje azt hogy egy zenekart hall játszani, és csak egy hangszerre koncentrál." "Sikerült." mondja Kes vidáman. "Tartózkodjon az érzelmektől, ne foglalkoztassa most siker vagy kudarc." "Ez... Neelix!" szól Kes, rövid 'hallgatóság' után, "Hallom a gondolatait!" "Ez nem meglepo. Érzelmi kapcsolatban állnak, ez megkönnyíti az észlelését." "Éppen haját vágat..." folytatja a lány, majd Neelix zsörtölődését hallva elneveti magát, mire Tuvok elhúzza a kezét az arcától: "Ha jobb eredményeket akar elérni, tudnia kell uralkodni az effajta érzelmekitörések fölött." "Érzelmekitörés? Csak kuncogtam." "Holnap megismertetem egy vulcani érzelmszabályozási módszerrel. Segíteni fog elnyomni a... Kuncogást." mondja Tuvok felállva az aszal egyik oldaláról, Kes pedig követi a példáját. "Köszönöm, Tuvok." "Elmehet." bólint a vulcani.

"Elkészt." jegyzi meg a Doktor, hátra sem fordulva Kes érkezésére. "Sajnálom. A gyakorlat Tuvokkal kissé elhúzódt." "Mint ahogy tegnap, és tegnapelőtt is. És az ember még azt gondolná, egy vulcaninak a pontosság a mindene." dohogja a Doktor. "Megpróbálok a jövőben jobban odafigyelni az időre." "És? Milyen volt a tanulás?" "Eloszor érzékelésvégző gyakorlatot csináltunk, utána a kognitív képességek fejlesztése, végül sikerült hipnagogikus állapotot elérnem." "Érdekesen hangzik." "Azt mondja, jól haladok." "Ezt örömmel hallom. De szeretném ha szem előtt tartaná hogy..." A Doktor elhallgat, majd Kessel együtt a hirtelen megszólaló éles, zümmögő-sívító hangra kezd figyelni. "Ez meg mi?" kérdezi a lány a homlokát ráncolva. "Nem tudom." rázza meg a fejét a Doktor, majd Kessel együtt elindulnak hogy megpróbálják megállapítani a némiképp kellemetlen zaj forrását. Járkálnak egy kicsit, majd megállnak a laborrészleg egyik mintatároló egysége előtt. A Doktor kinyitja a tárolót, majd egy darabig mindketten kíváncsian szemlélik a rekeszben előkerülő képződményt, a hang forrását. A ko, ami valójában a Voyager-t ide juttató Gondviselő 'holtteste', szemmel láthatóan rázkódik az azt tartalmazó átlátszó gömb belsejében. A Doktor a ko felé fordítja a kezében lévő trikordert, mire a ko rándul még néhányat, majd elcsendesedve mozdulatlaná válik.

"Életjelek?" kérdezi Janeway, a tárolóból kikerült követ nézegetve, ami most egy állványon áll a gyengélkedő közepén. "Egyértelműen." bólint a Doktor, "De megszuntek, mielőtt alaposabban megvizsgálhattam volna." "Keresem a maradékegyet minden biospektrális szinten." mondja Torres, egy trikorderrel vizsgálva a követ, "De semmi reakció. Teljesen halott." "Ezért is nehéz elhinni hogy ez a kodarab néhány másodpercre élni kezdett." jegyzi meg Janeway. "Valóban így van." bólint a kapitány mellett álló Tuvok, "De ez mindenképpen egy olyan lény maradványa, aminek mibenlétét nem deríthettük fel teljesen. Javasolom hogy helyezzük el a követ egy hármas fokozatú, biológiai veszély elleni védomezoban." "Egyetértek. De eloszor szeretnék vetni egy pillantást..." Janeway hirtelen elhallgat, mikor a ko táncolni kezd az állványon, újfent visító hangot adva. "Életjelek... Szporocisztikus életjelek." mondja Torres. "A Gondviselő is szporocisztikus életjeleket mutatott." mutat rá Janeway. "De a méréseim szerint nem a kotól származnak. Az csak mintegy fókuszál egy közeli energiamezóra. Van egy másik élőlény." mondja Torres. "Hol?" kérdezi a Doktor. "Ez az amit ki kell derítenünk. Janeway hívja a hidat: Mr. Kim, keressen szporocisztikus életjeleket a közelben." "Igenis, kapitány, egy pillanat. ... Megvan! Úgy tíz fényévre lehet, de a pontos helyzetét nem tudom megállapítani." A ko ekkor ismét elhallgat. "Megszuntek a jelek." állapítja meg Torres. "Lehet hogy a maradványok a Gondviselő társára reagálnak?" kérdezi Janeway. "Ha így van, felhasználhatnánk a helyzetének meghatározásához." mondja Torres. "És ha megtaláljuk, lehet hogy a segítségével hazajuthatunk." teszi hozzá Tuvok.

"Torres hívja Janewayt: a maradványokat elhelyeztük egy hexagonális mezőben. Ha újra reagálni kezd az életjelekre, meg tudjuk majd határozni a hozzávetőleges irányt." üzeni Torres a gépházból. "Mint egy iránytű." "Pontosan." "Szép munka volt. Tájékoztatásnak folyamatosan. Janeway kilép." mondja a kapitány, a híd középső részét a kormányospulttól elválasztó korlátnak támaszkodva, majd hátrapillant, az első tiszti székben ülő Chakotayra, aki szélesen mosolyogva tekint Janeway felé. "Kapitány, a Gondviselő jelentős hatalommal rendelkező lény volt, és bár nem viseltetett ellenséges szándékkal irányunkban, ki voltunk szolgáltatva az akaratának. Nem szívesen kerülnek hasonló helyzetbe." mondja Tuvok. "Márpedig ha találkozunk a társával, könnyen hasonló helyzetben találhatjuk magunkat." bólint Janeway. "Így van. Tanulmányoztam a maradványok biokémiáját, és úgy vélem, elő tudnánk állítani egy különleges mérgeanyagot, amivel ha szükséges, legyengíthetjük a lényt." Janeway egy darabig tunodik a javaslaton, mielőtt így szól: "Előrelátó gondolat. Készüljön fel." "Sporocisztikus életjeleket észlelek." jelenti Paris. "Chakotay hívja a gépházat: életjeleket észlelünk. Működik az iránytű?"

"Kis türelmet." üzen Torres az egyik muszerpulthoz sietve, miközben Kim a tárolóhengerben lebegő maradványokhoz megy. "Nem tudom bemérni a pontos irányt. Próbáljuk növelni a térérzékenységet." "Térérzékenység maximumon." mondja Kim. "Az életjelek gyengülnek, de az irány még mindig nem megállapítható." "Megnövelem az erősítést." szól Kim, Torres pedig valamivel később elégedetten üzeni a hídra: "Megvan, kapitány. Bemértük az irányt."

"Értettem. ... Mr. Paris, irányt beállítani, maximális görbület!" szól Janeway, majd elhelyezkedik a kapitányi székben, a Voyager pedig néhány másodperc múlva nekilódul.

"Kapitány, a szenzorok egy mesterséges objektumot észlelnek." jelenti Paris, "Nagyon úgy néz ki mint egy urállomás, vagy ilyesmi." "Görbületi hajtóműveket ki, képernyőre az objektumot!" áll fel Janeway a székéből. A fomonitor által mutatott kép megváltozik, és egy ismerős felépítésű szerkezet jelenik meg rajta. "Nagyon hasonló a Gondviselő állomására." mondja Chakotay. "A szerkezete jobbára megegyezik, ugyanúgy a hogy a felszín kiképzése. De csak úgy tizedakkora." mondja Kim. "Észlelhető sporocisztikus életforma a fedélzeten?" kérdezi Janeway. "Nem. Ellenben szénalapú élőlényeket észlelek. Több mint kétezret. Úgy tunik mintha... Na várjunk csak... Új adatok érkeznek. ... Kapitány... Ocampák." "Közeledünk az állomáshoz, kapitány." mondja Paris. "Minden gépnek állj. Hívja őket, Mr. Tuvok." szól Janeway. "Nincs válasz. Ellenben érzékelek egy energia-kitörést az állomás felől. Lehet hogy fegyverek." "Pajzsokat fel!" adja ki a parancsot Chakotay. Néhány másodperc múltán narancsszín energiacsomók csapódnak a Voyager pajzsának. "Határozottan fegyverek." mondja Chakotay. "A pajzsok kitartanak." jelenti Kim. "Hívás az állomásról." mondja Tuvok. "Lássuk!" szól Janeway. A fomonitoron egy ocampa férfi jelenik meg, amint néhány lépést tesz a képfelvevő felé, majd egy asztalra támaszkodva így szól: "Maguk nemkívánatosak erre felé." "Nem támadó szándékkal jöttünk. Kathryn Janeway kapitány vagyok a..." "Figyelmeztettem magukat." mondja az ocampa, és a képernyő a következő másodpercben elsötétedik.

"Ocampák?" kérdezi Kes lelkesen a hídon. "Bizony. Egy egész kolónia. És a szenzorok tanúsága szerint a kolónia legalább háromszáz éves." válaszolja Janeway. "Kes... Van tudomása olyan ocampákról, akik elhagyták a bolygót? Vagy fogságba ejtették és elhurcolták őket?" kérdezi Chakotay. "Nincs. Még csak meg sem fordult senki fejében a gondolat hogy élhetnek ocampák bárhol másutt az anyabolygón kívül. Azt hittem, én vagyok az egyetlen." "Mint az egyetlen olyan, aki a Voyager-en van, ön lesz a közvetítőnk." mondja Janeway. "Szívesen, kapitány. Mit kell tennem?" "Eloszor egy találkozót kellene megszervezni. Reméljük, önnek sikerül. ... Hívja az állomást." pillant Janeway Tuvokra. "Lassan kezd unalmassá válni a dolog, kapitány." mondja a foernyon megjelenő ocampa, "Ha arra kényszerít bennünket, kénytelenek leszünk agresszív..." "Van itt valaki aki szeretne beszélni önnel." mondja Janeway, majd félreáll, hogy a mindaddig a háta mögött takarásban lévő Kes láthatóvá váljon. A lány tesz néhány lépést a foernyo felé, majd így szól: "Kes a nevem. Ocampa vagyok." A monitoron látható ocampa egy pillanatra elbizonytalanodik, majd a korábbi élőló kissé vesztett hangon mondja: "Ez csak valami trükk." "Márpedig nem az."

rázza meg a fejét Kes. "Hogy kerülne egy ocampa egy idegen urhajóra?" "Ez egy hosszú történet. Egyébként pedig én is megkérdezném, hogyan kerül egy ocampa egy idegen urállomásra?" vág vissza Kes. "Ez szintén egy hosszú történet." "Akkor talán találkozunk kellene, és elmesélni egymásnak a történeteinket." javasolja Kes, "Felkereshetnénk önt az állomáson?" "Nem. Én látogatom meg a hajójukat." mondja az ocampa, majd bontja a kapcsolatot.

"Egy szporocisztikus élőlényt észleltünk a közelben." mondja Janeway a tanácssteremben, ahol több ocampa van jelen, "Már hónapok óta keressük ezt a lényt." "Miért?" kérdezi az egyik vendég, "Hogy elpusztítsák?" "Nem! Épp ellenkezőleg. Abban reménykedünk hogy segíthet nekünk hazatérni." "Kapitány, tudják milyen híre van a hajójuknak? Mindenkit félelemmel töltött el a megérkezésük." mondja a Voyager-el elsoként kapcsolatba lépo ocampa. "A hajójukat csak 'halálhajó'-ként emlegetik." "Hogyan?" kérdezi hitetlenkedve Janeway. "Fölöttébb rossz hírnévre tettek szert. Megölték a Gondviselőt, hadat üzentek a kazonoknak, bolygókat támadtak meg hogy nyersanyagokat raboljanak..." "Ezen vádak egyike sem igaz. Nem támadunk, csak védekezünk ha az életünk a tét." mondja Chakotay. "A Gondviselő pedig végelgyengülésben hunyt el." teszi hozzá Tuvok. "Mr. Tanis..." fordul Janeway az eloször jelentkezett ocampához, "Kérem próbáljon megérteni minket. Csak szeretnénk megtalálni azt a lényt." "Egyedül akarok beszélni magával." regisztrálja Kes a férfi telepatikus üzenetét, miközben Janeway tovább beszél, mit sem sejtve a közjátékról: "A szenzoraink szerint valahol ebben a térségben található. Tudnak nekünk segíteni?" "Kapitány... Ha megengedi, szeretnék négy szemközt beszélni Tanissal." "Rendben." bólint Janeway, majd Tuvokot és Chakotayt magához intve távozik, csakúgy mint a Tanis kíséretében levo két ocampa. "Miért kellene elhinnem egy szavukat is?" kérdezi Tanis, mikor kettesben maradnak Kessel. "Mert nagyszerű emberek, Tanis. Az életemet köszönhetem nekik, teljesen önzetlenül kockáztatták értem a sajátjukat. Nem hazudnak önnek." "El kell ismernem..." mondja Tanis felállva, "Mások mint amire számítottam. ... Azonban arra egyáltalán nem számítottam hogy olyasvalakit találok itt velük, mint ön, Kes. Fogalmam sem volt róla hogy akár egyetlen ocampa is elhagyná az anyabolygót." "Úgy ezer kérdést szeretnék feltenni önnek." "Tudom. És szívesen válaszolnék is rájuk. ... Mindig itt tölti az idejét?" néz körül Tanis a tanácssteremben. "Úgy érti, ebben a helyiségben?" "Ühüm." "Dehogy, ez csak egy tanács terem, itt tanácskoznak a vezénylőtisztek." "Szeretném látni, hogyan él. Szeretném látni azt a szobát, ami csak az öné." "És ez az ön ötlete volt?" kérdezi Tanis, az egyik raktérben kialakított hidroponikus kert nevelőállványai között sétálva Kessel. "Kaptam némi segítséget, de alapjában véve az enyém." "Jól tette. Megszépítette vele ezt a steril helyet." "Steril? A Voyager?" "Nézzon csak körül, Kes. Ez egy hideg, sivár hely." "Több mint százötven ember van a fedélzeten. Ezt azért nem nevezném sivárságnak." "Emberek, igen... De mégis hiányzik az élet. Szomorúsággal tölt el mikor önre nézek ebben a helyiségben. Annyira elszigetelt... Folyosók, korlátok... Mindez elválasztja attól a világtól, ami körülveszi." "Önök pedig egy urállomáson élnek. Az miért lenne különbség?" "Pedig hatalmas a különbség. ... Ön nagyon fiatal, igaz?" "Két éves vagyok." "Nagyon meglepné ha azt mondanám hogy én tizennégy?" "Ez lehetetlen." nevet fel Kes, "A legöregebb ocampa kilenc éves volt." "Annyira keveset tud a saját fajáról... Van még mit tanulnia. A galaxisról... De ez a hajó megakadályozza benne." "De hiszen ezek az emberek segítenek nekem. A legénység tagja vagyok." "Azt hiszem, valamikor mi is olyanok voltunk mint ön. Ártatlanok, naivak... De mikor Suspiria háromszáz éve idehozott minket, segített szert tenni egy olyan hatalomra, ami az anyabolygónkon sosem fejlődhetett volna ki bennünk." "Suspiria... O a Gondviselőjük?" "Nem úgy tekintünk rá mint a Gondviselőnkre. A népét egyébként nacene-nek hívják." "Tényleg ismeri? Hol van most?" "Nem messze innen. De o más mint az a lény akivel találkoztak. O csak igyekezett fenntartani egy változatlan helyzetet, amitol a népünk gyengévé vált. ... Suspiria segített továbbfejleszteni a bennünk rejtőző pszichokinetikus képességeket. El sem hinné, mi mindenre vagyunk képesek pusztán az akaratunkkal." "Például?" kérdezi Kes kíváncsian, mire Tanis féloldalasan elmosolyodik, a helyiséget pedig különös, surrogó hang tölti be. Kes elámulva néz körül a növénytartó állványok

között, amiken most buja kuszaság uralkodik, a néhány pillanat alatt több hónapnyi fejlődésen átesett növények valódi dzsungellé változtatták a rakteret. "Meghosszabbíthatjuk az életet..." közli Tanis telepátikus úton, "És ez még csak a kezdet, Kes. ... Most vissza kell térnem az állomásra. De még találkozunk."

"Úgy látszik, elég jól megértik egymást Tanissal." mondja Janeway a készenléti helyiségben az elotte álló Kesnek, "És ez nagyszeru eredmény." "Köszönöm, kapitány." bólint a lány kissé zavartan. "Kes... Valami baj van?" megy közelebb Janeway, észrevéve Kes bizonytalanságát. "Nem, kapitány, csak... Kicsit elbizonytalanodtam. ... Mindig éreztem hogy a népünk többre képes annál, mint amit jelenleg tesz. De most hogy talákoztam valakivel aki bebizonyította ezt, nem tudom hogy örüljek-e a felfedezésnek, vagy féljek tole?" "Egy kevésbé érzelmeken alapuló reakció megfelelőbb lenne ebben a helyzetben." mondja Tuvok, aki valamivel távolabb állva hallgatta az eddigi beszélgetést. "De mivel o nem vulcani, én megfelelőnek találom ennek a két érzésnek a vegyülékét." mondja Janeway, "Ez egy nagyszeru esemény, és örülök hogy boldog. De nem felejtse el: nagyon keveset tudunk még ezekről az ocampákról. Legyen óvatos, mikor újra találkozik Tanissal." "Így lesz. De jó érzéseim vannak a dologgal kapcsolatban." mondja Kes magabiztosan.

Tanis, valahol az állomáson, leül egy asztal mellé, majd szemét lehunyva koncentrálni kezd. "Talákoztam az ocampa lánnyal. Megvan benne a képesség." közli telepátikus úton, valakivel, aki nincs a helyiségben. "A lány nem érdekel. A magáé lehet. Nekem a hajót szerezze meg!" érkezik a válasz valahonnan.

"Igazán ízletes..." mondja elismeréssel a hangjában Neelix, a Voyager egyik kabinjában egy boségesen megterített asztal mellett, ahol rajta kívül még Tanis, Kes, Janeway, Chakotay és Tuvok vannak jelen. "Mr. Tanis, igaz az hogy ön tizennégy éves?" kérdezi Neelix. "Igen. És ez számunkra nem túlzottan különleges dolog. Suspiria három nemzedékkel ezelott segített kifejleszteni egy módszert, amivel meghosszabbíthatjuk az életet. Az apám húsz éves kort ért meg." "Muködhetne ez az eljárás Kes esetében is?" kérdezi Neelix. "Meglehet." "Hol él Suspiria? Egy másik állomáson?" kérdezi Janeway. "Ot nem fizikai lényként kell elképzelni. Tiszta szporocisztikus energiából áll, csak akkor vesz fel fizikai alakot, mikor kapcsolatba lép velünk." "A mi térido-kontinuumunkban tartózkodik?" kérdezi Chakotay. "Nem tudom. Csak hogy eljön, ha szükségünk van rá. Jöjjenek el velem a találkozóhelyre, ott választ kaphatnak a kérdéseikre. ... Élvezni fogják a vele való találkozást, csakúgy mint az itteni ocampákkal." mondja Tanis, a mondat második felénél Kesre pillantva. "Szívesen megnézném az állomást." mondja a lány. "Csak megnézné? Miért nem marad velünk?" kérdezi Tanis, mire Neelix aggodalmas pillantással kapja fel a fejét. "Hogy maradjak itt?" kérdezi Kes. "Miért ne? Azt hiszem, sokat tanulhatna tőlünk. És mi öntől. Már évszázadok óta nincs kapcsolatunk az anyabolygóval. Örölnénk az új híreknek távoli rokonainkról." "Ez nagyszeruen hangzik, de..." mondja a lány, elobb Neelixre, majd Janewayre pillantva. "Kes... Egy ilyen ajánlatról nem szabad ilyen gyorsan dönteni. Gondolja át nyugodtan." mondja Janeway. "A kapitánynak igaza van. Ezt nem szabad elsietni." bólogat Tanis. "Kérem, meséljen még valamit magukról. A mentális képességei például... Sokkal erosebbek az enyémnél." "Ne becsülje alá magát, Kes. Az ön mentális képességei is jelentos mértékűek, és gyakorlással tovább fognak erösödni." szól Tuvok. "Talán segíthetnék..." veti fel Tanis, "Ne haragudjon, Mr. Tuvok, de azt hiszem önnél valamivel jobban ismerem az ocampák képességeit." "Hálás lennék bármiféle segítségért." mondja Kes. "Nagyszeru. Ma este én rá is érnék." mondja Tanis, mire Kes futólag Neelix felé fordul, aki alig észrevehetően bólint.

"Ez egy hatékony szporocisztikus mérgeanyag." mondja Tuvok a gépházban, kezében egy tárolókapuszlat, és egy hosszúkás, nem túl nagy átméőru hengerben végzodo tárgyat tartva. "A Gondviselo maradványainak mikrocelluláris analízise során felfedeztem egy létfontosságú enzimet a sejtszerkezetében." magyarázza a nem messze levo monitoron látható Doktor. "A hengerben

koncentrált energia képes blokkolni ezt az enzimet, ami idoleges bénuláshoz vezet." veszi át a szót Tuvok. "Mr. Tanis azt mondta, nem kell tartanunk tőle." jegyzi meg Janeway. "Remélem hogy az alkalmazására nem kerül sor." mondja erre a vulcani. "Legyen. Folytassák." adja beleegyezését Janeway, rövid töprengés után.

"Képzeld el a kezét maga előtt..." mondja Tanis, az étkező egyik asztalánál ülo Kes mögött járkálva, "És nyújtsa ki ezt a kezét a teáscsésze felé." Neelix, elokerülve a konyhából, leül egy távolabbi asztalhoz, onnan figyel aggodalmasan hol a félíg csukott szemmel ülo Kest, hol az elotte az asztalon álló csészét. "Fogja meg a csészét... Érzí?" kérdezi Tanis. "Érzékelem a fémet, a csésze fülét, de nem tudom megmozdítani." "Nem is ez a lényeg. Csak próbáljon inni belole." A csésze kevéssel utóbb megmoccan, és odacsúszik Kes egyik kezéhez, aki legalább akkora elképedéssel bámulja a jelenséget, mint Neelix. "Látja, mégiscsak meg tudja..." "Nem értem. Nem akartam megmozdítani." mondja Kes. "Csak inni akart belole. De ahhoz elobb mit kell tennie?" "Megfogni és felemelni." "Így van. De nem azzal kell foglalkoznia hogy hogyan mozdíthatná meg, egyszeruen csak akarja hogy megmozduljon. A célra koncentráljon, ne a módszerre. Inni akart, mire a csésze a kezébe csúszott." "Khm... Bocsánat..." szólal meg Neelix, de Tanis csendre inti: "Még nem végeztünk. ... Tudom hogy fáradt, de szeretném ha megpróbálnánk még valamit. ... Kihult." mondja Tanis, visszatéve a csészét az asztal közepére, "Melegen nem lenne jobb?" Kes elmosolyodva az aggodalmasan figyeló Neelixre pillant, miközben Tanis így folytatja: "Nézzen keresztül a folyadékon. A szelleme szemeivel. A valódi szemei csak a folyadék felszínét mutatják. De pillantson bele mélyebben... Nincs is folyadék... Nincs is csésze. Csak atomok és molekulák halmazai. Amelyek mozognak, rezegnek..." "Látom... Alig mozognak." közli Kes telepatikus úton. "Mert a folyadék hideg. Hogyan melegítené fel?" "Tuzzel..." "Helyes. A lélek tüzével." "De hogyan?" "Csak a célra koncentráljon, ne a módszerre. Ne azon töprengjen, hogyan kelhet tüzet, egyszeruen csak használja." A tea néhány másodperc múltán felforr, mire Tanis elégedett pillantást vet Kesre. "Hihetetlen mennyire egyszeru..." mondja a lány. "Így igaz. De mára ennyi éppen elég lesz. Holnap majd folytatjuk." szól Tanis felállva, "Addig is... Jó éjszakát." Miután az ocampa távozott, Neelix türelmetlenül megkérdezi: "Most már beszélhetek?" "Persze, Neelix." bólint Kes nevetve, mire a talaxiai odasiet hozzá, és megöleli: "Annyira büszke vagyok rád! Tudtam hogy képes vagy rá! ... Ez egy új kezdet a számokra, Kes." "Tudom. ... Mi lenne ha elmennék?" "Elmennél?" "Ha az állomáson maradnék, Tanissal és a többi ocampával. Mellettem maradnál?" "Elmennék veled bárhová..."

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. Kiegészítés. Megérkeztünk arra a helyre amit Tanis a találkozóhelynek nevez. Az urnek arra a részére, ahol Suspiria lakik."

"A szenzorok semmit sem jeleznek." jelenti Kim, mire Janeway Tanisra pillant. "Kapitány, használhatnám a kommunikációs rendszerüket?" kérdezi az ocampa. "Természetesen." bólint Janeway, majd Tanissal együtt a taktikai pulthoz mennek, ahonnan a kommunikációs rendszer is vezérelhető. Tanis rövid ideig tanulmányozza a panelt, majd munkához lát: "Kibocsátottam egy szubtéri hívójelet. Suspiria negyvenhét órán belül itt lesz. ... Most engedelmsükkel visszatérnek a kabinomba." "Azonnal értesíteni fogjuk ha bármit észlelünk." bólint Janeway. "Nincs rá szükség. Észre fogom venni mikor megérkezik." jelenti ki Tanis, ezzel bevonul a turbóliftbe.

Tuvok kíváncsian figyel amint Kes egy poharat helyez el az asztalon. "Tanis megmutatta a következő szintet. Az anyagok pszichokinetikus manipulációját." "Valóban nagy lépés olyasvalaki számára, akinek mentális képességei még fölöttébb képzetlenek. Mindenesetre érdekesnek találom." "Szabad?" kérdezi Kes, majd Tuvok bólintására leül az asztal mellé. "Megtanított rá, hogyan használjam a lélek tüzét." mondja a lány, majd rövid koncentrációval felforralja a pohár tartalmát. "Figyelemre méltó." bólint Tuvok, "Mindazonáltal szeretném óvatosságra inteni, mindaddig amíg..." A vulcani kíváncsian pillant Kesre, aki továbbra is a pohárra mered. Annak tartalma egyre hevesebben forr, végül a pohár anyaga nem bírja tovább a fokozott hoterhelést, és szétpattan. "A

tuz... Hogyan olthatnám ki? Tuvok, hogy oltsam ki a tüzet?!" kérdezi Kes telepatikus úton, majd mikor fájdalmas nyögést hall a vulcani felől, végre feleszmél révületéből. Tuvok tántorogva áll, kezét a felszabadult hoségtól felhólyagosodott arca felé emelve, minek láttán Kes felsikolt. A vulcani lassan összeroskad, a lány pedig kétségbeesetten nézi tettének következményeit. "Hadnagy...? Hall engem?" kérdezi a Doktor a gyengélkedő egyik ágyán fekvő Tuvokot, akinek sérüléseit a jelek szerint sikerült nyom nélkül kezelni. A hadnagy lassan kinyitja a szemét, és körülnéz. "Mi történt?" "A hirtelen megemelkedett hőmérséklettől sokkot kapott, a sejszerkezetét is érte károsodás. Újra kellett élesztenem. ... A következő három napban csak könnyített szolgálat jöhet szóba. Pihennie kell." "Doktor, erre semmi szükség. A vulcani regenerációs technikák használatával a lábadozás ideje jelentősen lerövidíthető." jelenti ki Tuvok, felkelve az ágyról. "A vulcaniak a legrosszabb betegek..." morogja a Doktor, "Felolem... De ha szédülést vagy rosszulletet érez, azonnal jelentkezik a gyengélkedőben!" "Természetesen." bólint a vulcani, mire a Doktor más munka után néz. Kes, aki mindvégig kísévé odébb álldogált, most közelebb jön: "Tuvok... Annyira sajnálom..." "Most minden bizonnyal a buntudat névű érzés kerítette hatalmába. ... Úgy vélem, ez az eset tanító hatással bír." "Ez azért nem ilyen egyszerű. Majdnem megöltem." "Így van. De csak majdnem. ... Holnap tizenöt órákor találkozunk. Már amennyiben tovább kívánja folytatni velem a gyakorlatokat." "Szeretné folytatni?" kérdezi Kes meglepetten. "Ha ez az esemény bebizonyított valamit, akkor azt hogy önnek további képzésre van szüksége. ... És sajnálnám ha elutasítana mint tanítót." "Köszönöm, Tuvok."

"Hogy van a vulcani?" szólal meg Tanis hangja a hidroponikus kert állványai közül, mikor Kes járkálni kezd a kertnek helyet adó raktérben, "Meg fog gyógyulni?" "Hallott róla?" kérdezi Kes. "Így is lehet mondani." lép elő Tanis az állványok közül, "Éreztem, mi történik." "Jól van, a Doktornak köszönhetően. ... Tanis, gondolkodtam. Nem tudom, készen állok-e." "Miért ne állna?" "Újabb balesetet okozhatok, ha nem tudom kordában tartani a képességeimet." "Attól tartok, ez egyszerűbb már nem lesz, Kes. Máris olyan képességek birtokában van, amik minden képzeletet felülmúlnak. Hamarosan jóval a hajón tartózkodó többi lény fölő fog emelkedni, és nem tekint majd rájuk másként, mint valamiféle háziállatokra." "Soha... Ezek a... Lények, ahogy ön mondja, a barátaim." "Biztos vagyok benne hogy kedveli őket, és valóban nagyszerű lények. Megértem az álláspontját, én is képes vagyok az ön szemszögéből nézni a dolgokat. De el kell fogadnia hogy alapvetően különbözik tőlük. ... Ezek a lények itt a hajón egyszerű életet élnek, szilárd bizonyítékokra van szükségük ahhoz hogy megérteni véljék az univerzum működését. Nem tudnak elszakadni a fizikai világtól. ... Érintse csak meg valamelyik növényt! Ok így észlelik a világot. ... Megérintik a virágot, az érzéklet az idegpályákon át eljut az agyba, és érzik a nedvességet a szirmokon, a felület tapintását, és már tudni vélik, milyen a rózsza. Pedig nagyon tévednek... Mert érintse csak meg maga! Nyújtsa ki feléje a gondolatait. ... Ne figyeljen semmi másra, csak a virágra. Legyen ez a maga számára most az egész univerzum. Tapasztalja meg úgy, ahogyan ara csak egy ocampa lehet képes. Látja már?" "Igen... Több mint csak látni... Vagy megérinteni. Átélem a rózsát..." "Ennél többre is képes! Terjessze ki! Érezze az összes életet a helyiségben." Kes körüljárja a rakteret. "Igen... Átélem mindet... Csodaszép." "És miért ne lehetne még szebb? Keltse életre bennük a tüzet!" Kes megáll, majd lassan a magasba emeli a karjait, végül kimerülten összeroskad. Tanis felsegíti: "Nos, milyen volt?" Kes körülnéz, és a nem rég még zöldello növények helyett csak fonnyadt maradványokat lát. "Elpusztultak... Minden növény elpusztult." "Megérezte az életet... Megragadta a lelkével, és átalakította." "Nincs semmi ehhez fogható az univerzumban." "Megöltem a növényeket. Mint ahogy majdnem Tuvokot is. Nem akarok senkiben kárt tenni." "Senki sem akar. Nem is arról van itt szó. Ártani a lényeknek, vagy segíteni rajtuk... Megölni őket, vagy életet adni nekik... A folyamat ugyanaz. Ahogy a fizikai világon túlra képes pillantani, meg tudja látni, milyen az univerzum valójában, fel kell ismernie hogy nem maradhat ezek közt az emberek közt. Hogy velem kell jönnie! Az állomásra. Gondoskodni fogunk önrol. Tanítani fogjuk." "Én nem... Nem is tudom. ... Adjon még időt, át akarom gondolni." "Csak tessék. De miután találkozott Suspiriával, biztosan mellettünk fog

dönteni." "Miért?" Mert azt hiszem, Suspiria jelenti maga számára a jövőt. Mi a részei vagyunk, és o a mi részünk. Itt minden ocampa olyan kapcsolatban áll egymással, amit szavakkal le sem lehet írni. És mikor a képességei már eléggé fejlettek lesznek, Suspiria meghívja majd egy utazásra... Exosia-ba. ... Azt a helyet az emberek szubtér-szintnek hívnák. Ott csak a gondolatok léteznek... És tiszta energia. Ott csak a lélek számít. ... Gondolkodjon el rajta, Kes. És ha készen áll, Suspiria magához emeli. ... Jó éjszakát."

Torres a fülét hegyezve járkal a gépházban, végül rájön hogy a zümmögés nem egy meghibásodott berendezésből jön, hanem a Gondviselo maradványai bocsátják ki magukból. "Torres hívja a hidat: a Gondviselo maradványai megint aktívak. Ismét reagálnak a szporocisztikus életjelekre, amelyeknek forrása azt hiszem nagyon közel van."

"Kapitány, szubtérhasadék van kialakulóban, közvetlenül előttünk." jelenti Kim a hídon, alighogy Torres elhallgatott. "Sárga készültség! Janeway hívja Tanist: kérem jöjjön a hídra. Azt hiszem, kapcsolatba léptünk Suspiriával." "Igen. Már úton vagyok." érkezik az ocampa válasza.

"Eloszor is végzünk egy biospektrális letapogatást. Valami nem tetszik nekem ezeken az értékeken." mondja Torres, a maradványokat nézegetve egy technikusnak, "És szeretném látni a szubtérhasadék mérési eredményeit is." A technikus elsiet, és sem o, sem Torres nem veszik észre ahogy sötét színu, képlékenynek tuno csápok jelennek meg a felső gyorsítópálya körüli galéria szélén, és kezdenek el lefelé tapogatózni.

"Kapitány, furcsa dolgokat észlelek a gépházból. Valamiféle plazmaenergia-mező van kialakulóban." mondja Kim. "Janeway hívja Torrest: szokatlan értékeket észlelünk. Történt valami? ... Torres?!" "Biztonságiakat a gépházba!" szól Tuvok a lift felé indulva, Chakotay is a nyomába szegodik.

Kes egyedül üldögél a sötét étkezőben, az ablakokon túli csillagokat fürkészve. A helyiség egyik ajtaja kinyílik, és Tanis lép be: "Ideje indulni." "Indulni? Hová?" "Az állomásra. Már mind nagyon várják magát, Kes. A kapcsolat már létrejött, most már ön is a részünk. A jövoje kezdetét vette..."

Tuvok és egy or, fegyverrel a kezükben lépnek be a gépház egyik oldalsó bejáratán. Körülkémlenek, majd mikor kiérnek a központi helyiségbe, a vulcani kapcsolatba lép a híddal: "Itt Tuvok. Azt hiszem, a nonemu Gondviselo megérkezett."

"Parancsnok, öné a híd." fordul Janeway Chakotay felé, majd elsiet a lift felé.

"Érzi a kapcsolatot?" kérdezi Tanis, "Az ocampák, a népe hívja önt. ... Hallgassa oket." "Igen..." bólint Kes elmosolyodva, "Érzem oket. Mindet egyszerre." "Hallgassa Suspiriát..."

"Tuvok...?" néz körül Janeway a kihalt tuno gépházban. Hirtelen halk sírás üti meg a fülét, mire a hang irányába indul. Egy szoke, hosszú hajú kislányt pillant meg az egyik konzol alatt ülni, kezében a Gondviselo maradványaival. "Ki maga?" kérdezi Janeway. "Suspiria." "Örülök a találkozásnak." "Miért?" "Mert találkoztam a... Társával. Mielőtt meghalt." "Tudom." bólint a kislány.

"Érzem a jelenlétét..." mondja Kes, csukott szemmel koncentrálna, "Hatalmas ereje van... Magával ragadó... Szomorú. Dühös! ... El akarja pusztítani a hajónkat!" kiáltja kétségbeesetten. "Kes... Hallgasson rám, nincs oka aggodalomra." "Remélem nem zavarok." jegyzi meg Neelix a tálalópult mögött, mire Tanis meglepetten fordul felé.

"Azt mondta, ön kíváncsi volt, és tovább ment, hogy felderítse a galaxist. Mi is kutatók vagyunk, de a barátja akarataink ellenére idehozott minket ebbe a kvadránsba. És mindezidáig nem találtuk meg a hazavezető utat." "Ezért ölték meg?" "Megölni? Nem tettünk ilyet." rázza meg a fejét Janeway. "Maguk semmisítették meg az állomást! És magukkal hozták a maradványait." "Biztosíthatom

hogy..." "Nem!" áll fel a lány, majd hangja megváltozik, immár nem egy kislány hangján folytatja, egy mélyebben, fenyegetően zengő hang szólal meg: "Maguk ölték meg! És most... Most én ölöm meg magukat!" Ekkor valami halk koppanással Janeway vállára hullik, majd több hasonló dolog követi. A kapitány önkéntelenül odakap egyenruhája vállrészéhez, majd összevont szemöldökkel bámulja ragacsossá vált kezét, amin rózsaszínes folyadék látható. Rosszat sejtve felnéz, és Torrest látja meg maga fölött a levegőben lebegni, a vér az o álláról csöpög. Suspiria meron Janewayre néz, aki fájdalmasan összegörmöd. "Most majd rájön, milyen szánalmas, gyenge teremtmény!" Janeway teste lassan a levegőbe emelkedik, és a hajó rázkódni kezd.

"Mi az ördög folyik itt?!" pattan fel Chakotay a székéből. "Nem tudom... A jelek szerint a hajó anyaga atomjaira akar hullani." állapítja meg Paris. "Vörös készültség! Híd hívja Janewayt! ... Chakotay hívja Janewayt!" "Hamarosan megszunik a hajótest integritása." jelenti Kim. "Több energiát a szerkezeti stabilizáló-mezőbe!" szól Chakotay.

"El kell felejtenie ezeket az embereket. Ön sokkal magasabb rendű náluk." mondja Tanis, megragadva Kes vállát. "Nem!" "Hagyja békén, Tanis!" mondja Neelix fenyegetően, közelebb lépve. "Emlékszik még hogy érezte magát a hidropónikus kertben? Soha azelőtt nem érzett még ilyet, igaz?" "Hagyjon!" próbálja Kes odébb lökni Tanist, de az nem hagyja magát. "Azt mondtam, hagyja békén!" csattan fel Neelix. Tanis, egy pillanatra feléje fordul, mire a talaxiai átrepül a helyiségen, és nekicsapódik az egyik falnak. "Neelix...!" "Figyeljen Kes! El kell hagynia őket! Nincs itt keresnivalója, ezek senkik! Bízson bennem!" Kes ekkor felhagyva a fizikai ellenállással, Tanis szemébe mélyesíti tekintetét. Az ocampa néhány másodperc múlva a halántékához kapja a kezét, és hátrátántorodik. Szemeiből és orrából vérpatakok indulnak meg, és Tanis lassan összeroskad. "Suspiria..." Kes közben a mozdulatlanul heverő Neelixhez siet, és aggodalmasan vizsgálgatni kezdi, de közben a jelek szerint nem ereszti ki mentális szorításából Tanist.

A támadás azonban úgy tunik, nem csak az ocampa ellen irányul, Suspiria is térdre rogy a gépházban, elengedve áldozatait, akik sorra a padlóra zuhannak. Janeway nem messze magától megpillantja a Tuvok által a gondviselő megfékezésére készített eszközt, felkapja, és kisüti a töltetet a lényre, aki felkiált, majd mozdulatlanul terül el a földön. Tuvok az egyik konzolhoz sietve gyorsan biztonsági erőtérrel veszi körül a lényt. Az óvatosság nem hiábavaló, a kislány képét felöltött Gondviselő ugyanis meglepően gyorsan magához tér. "Szóval most engem is megölnek, mint a kedvesemet." "Nem. Mondtam hogy nem öltük meg. ... Próbálja megérteni, nem akarunk ártani senkinek. Csak szeretnénk hazajutni." mondja Janeway, majd letéve a bénítót, odaint a vulcaninak: "Tuvok, kapcsolja ki az erőtér." "Kapitány..." tiltakozna a hadnagy. "Csinálja!" Tuvok helytelenítő pillantást vet a kapitányra, végül kikapcsolja az erőtér. Suspiria feláll, majd így szól: "Szabadon engednek azután, amit önökkel tettem?" "Igen." A kislány alakja változni kezd, egy hosszúkás, csillogó felszínu, képlékeny anyagtömeggé változik, majd függetlenül magát a hajó gravitációjától, a plafon felé emelkedve elhagyja a géptermet.

Tanis talpra küzdi magát, majd valahová a magasba intézi szavait: "Vigyen magával... Kérem!" Testét fehér fényjelenség fogja körül, és az ocampa alakja néhány másodperc alatt szertefoszlik.

"Visszavonult a szubtérbe." állapítja meg Tuvok a gépházban. "Be tudja mérni?" kérdezi Janeway. "Negatív. A hasadék bezárult. ... Elment, kapitány." Janeway nagyot sóhajt, majd megereszkedett vállal körülnéz a helyiségben.

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. Kiegészítés. Újra ráálltunk az Alfa Kvadráns felé vezető irányra. A nonemu Gondviselő pedig ott van, valahol kint, és nála a képesség, amivel hazajuttathatna bennünket. Minden erommal azon leszek hogy újra megtaláljuk ot, és meggyozzuk: segítenie kell nekünk."

"Épp az imént ittam egy teát. Megpróbáltam felforralni, de semmi sem történt." mondja Kes Tuvoknak, "Tanis segítsége nélkül nem sikerül." "A pszichokinetikus képességek megvannak önben. És egyszer talán újra felszínre bukkannak." "Hogy szinte legyek, ezt a részemet nem szívesen látnám viszont." "Melyik részére gondol?" "Arra, amelyik örömmel pusztította el a növényeket, amelyik csatlakozni akart Tanishoz. Nem gondoltam volna hogy van egy ilyen sötét oldalam." "Ha nem lenne a sötétség, miben látszana meg a fény? Nem kell félnie a negatív gondolataitól. Azok is a részei. Mint minden lénynek. ... Még a vulcaniaknak is." "Még önnek is?" kérdezi hitetlenkedve Kes. "A vulcani szív barbarizmusban és eroszakban edződött. Időközben úrrá lettünk mindezek fölött, de még mindig bennünk van. Azt állítani, hogy már nem léteznek, menekülés lenne az igazság elöl. ... És most lássunk hozzá." mondja Tuvok, majd közelebb hajolva Keshez, ujjait lassan a kontaktuspontokra helyezi. "Nyissa meg elméjét mindannak, ami körülveszi... A gondolatoknak... A lelkeknek, amik ezen a hajón vannak."

26. Maneuvers - Egyszemélyes hadmuvelet

"Remélem valami fontos dolog miatt hivat..." dohogja a civil ruhát viselő Chakotay, mikor Torresrel az oldalán, aki szintén civilben van, belép egy turbóliftbe, "Épp most kezdett beérni a taktikám!" "Hülyeség!" jelenti ki Torres, "Fölényesen vezetek, tizenkilenc hétre." "Csak hagytam hogy ezzel hamis biztonságérzetbe ringassa magát." "Hát persze..." bólogat Torres. "A következő pontok már az enyémekek lettek volna, és akkor görcsösen igyekezhetett volna hogy utolérjen." "Én, görcsösen? Nem tud engem olyan nehéz helyzetbe hozni!" jelenti ki Torres büszkén. "Hé, nyugi. Ez csak hoverball..." mondja ekkor Chakotay elvigyorodva. Néhány másodperc múlva meg is érkeznek a hídra. "Beszélni akart velünk, kapitány." lép ki a liftből Chakotay. "Igen, parancsnok. Fogtunk egy érdekes adást." mondja a Tuvok mellett a taktikai pultnál álló Janeway, nem is pillantva az érkezők felé. "Megvan a jel forrása." jelenti Tuvok. "Hajó?" kérdezi Janeway. "Negatív. A jelek szerint ez egy rádió-jelzotuz." "Jelzotuz?" kérdezi Chakotay. "Aki hív bennünket, Föderációs kódot használ." fordul Chakotay felé Tuvok. "Hogy kerülnek Föderációs jelek a Delta Kvadránsba?!" lép közelebb a pulthoz Torres. "Talán sikerült ideküldeniük egy szondát valahogyan..." véli Paris, "Lehet hogy minket keresnek." "Örömteli esemény lenne." ismeri el Janeway, "De azért még ne szaladjunk ennyire előre." "Valódi jel egyáltalán?" kérdezi Chakotay. "A vivo jellemzői megfelelnek a Csillagflotta előírásainak." bólint Tuvok. "Mikori adás?" kérdezi Janeway. "A fejlécezt CsillagIdo 48423-kor generálták." "Az egy hónappal az indulásunk után volt." állapítja meg Kim, "Biztos, hogy minket keresnek." "Az optimizmusa még kissé korai." huti le Janeway. "Bocsánat, kapitány." "De ragadós." mosolyodik el a kapitány, "Mr. Paris, irány a jel forrása!" "Igenis, asszonyom." "Közeledünk a forráshoz, kapitány." fordul hátra Paris a kormányospultról. "Egy ionizált hidrogénködben van." mondja Kim, "Emiatt nem kapunk pontos adatokat." "Azért valami csak van?" kérdezi a muveleti tiszt pultnál álldogáló Janeway. "Nem sok. Felsugározzuk a fedélzetre az adót?" "Ezt nem javaslom. Jó lenne előbb megnézni közelebbről, még akkor is ha Föderációs jeleket bocsát ki." mondja Chakotay. "Egyetértek. És nincs nagy kedvem vakon berepülni egy ilyen ködbe. ... Mr. Tuvok, vontassa ki egy vonósugárral." mondja Janeway, miközben a székéhez megy. "Értettem. Cél bemérve... A vonósugár üzemben." A Voyager ekkor megrázkódik, a találatot kapott pajzsok jellegzetes hangjának kíséretében. "Jelentést!" szól Janeway. "Lonek ránc a ködből." mondja Tuvok. "Forrás?" "Ismeretlen." "Harci készültség!" rendelkezik Janeway, leereszkedve a kapitányi székbe.

A ködből egy kazon cirkáló száguld elő, folyamatosan tüz alatt tartva a lustán elforduló Voyager-t. "Kazon hajó közeledik 158.9-es irányból." jelenti Tuvok. "Hívja, Mr. Kim." szól Janeway. "Nem válaszol, kapitány." "Hármas görbület, Mr. Paris, visszavonulunk." A Voyager ekkor újabb találatot kap. "A görbületi hajtómu üzemképtelenné vált." jelenti Paris. "Omega hármas kitéromanover. Mr. Tuvok, vizsnozzuk a lövéseket!" "A kazonok a nyomunkban vannak." mondja Kim. "A bal oldali pajzsunk részlegesen megnyílt." jelenti Tuvok. "Próbálja lezárni." fordul Janeway Chakotay felé, "És változtassa a pajzsfrekvenciát." "A lövéseik hullámhosszát a pajzsainkhoz igazítják." mondja Tuvok néhány találattal később. "Ezt meg hogy az ördögbe csinálják?!" kérdezi Janeway, "Folyamatosan modulálja újra a pajzsokat." "Továbbra is alkalmazkodnak. Mintha ismernék a hozzáférési kódjainkat." jelenti Chakotay. "A bal oldali pajzs nyílása növekszik. ... Egy kisebb hajó bukkant fel a ködből. A sérült pajzsterület felé tart." jelenti Tuvok. "Ütközésre készül!" szól Janeway.

A zömök, hegyes orrú sikló a kazon hajó energiasugaraival párhuzamosan száguld a Voyager felé, majd a cirkáló két lövése között átcusszan a pajzsba lott nyíláson, és orrát a Voyager parancsnoki egységének burkolata felé fordítja.

A Voyager a hajótest tompa dörrenésétől kísérve erosen megrázkódik. "Figyelem! Burkolati kár a négyes szinten, a kettes raktérnél." jelenti be a számítógép. "A szerkezeti integritás ötven százalékra zuhant, és csökken." jelenti Tuvok, "Megpróbálok légzáró eroteret bekapcsolni, de a becsapódás energia-kimaradást okozott a négyes szinten." "Átírányítok egy kis tartalékenergiát." mondja erre

Kim. "Zárómezo a helyén." szól Tuvok. "Figyelem! Behatolási riadó a négyes szinten, a kettes raktérben." "Mr. Tuvok!" kiáltja Janeway, de a vulcani már a lift ajtaja előtt áll: "Ügyeletes biztonságiak, találkozunk a kettes raktérnél!" "Igenis, uram." érkezik a válasz.

A kazon sikló szemmel láthatóan kimondottan erre a célra megerősített orra jócskán benyomult a burkolaton át a Voyager egyik rakterébe, és a jármu orrának két merevítobordája közötti nyílásból felfegyverzett kazonok ugrálnak elő. Tuvok és biztonsági egysége a raktér galériájára érkezik, onnan tekintik át a terepet. "Dobják el a fegyvereiket!" kiált le Tuvok, amire a kazonok néhány lövéssel felelnek. Tuvokéknak sikerül időben fedezékbe húzódnuk, onnan lövöldöznek a raktér bejárata felé nyomuló kazonokra. Egyet sikerül leteríteni közülük, mielőtt a behatolók kijutnak a folyosóra.

"Ez nem fog menni..." pillant Paris a kormányospult mellett álló Janewayre, "Nem tudunk rendesen manoverezni a siklóval az oldalunkban. Teljesen szétfelbomlik a görbületi mezot." "Mr. Kim, vezetett energiát a kettes szállítóhídhöz?" kérdezi Chakotay. "Nem." "Híd hívja Tuvokot: lehet hogy behatolók vannak a kettes szállítóhídon." üzeni Chakotay. "Máris indulunk."

Valóban a kazonok ténykednek a szállítóhídon, félig már ki is beleztek a transzportert, és a megszerzett alkatrészekkel a még működőképes transzportert használva elsugároznak. Tuvok csak néhány másodperccel kési le őket. Gyors terepszemlét tart, majd tájékoztatja Janewayt: "A kazonok magukhoz vették a transzporter egyik alkatrészét, és elsugároztak." "Vissza tudja sugározni őket?" kérdezi Janeway reménykedve. "Jelenleg nem, a transzporter energiaellátása megszűnt."

"Mr. Chakotay, fogja el a hajót vonósugárral. Nem viszik el azt a modult!" szól Janeway. "A kazonok aktiválják a görbületi hajtóműveket." jelenti Kim. "Igyekezzen, parancsnok..." "Máris... Vonósugár aktiválva. Megvannak." mondja Chakotay. "Hívják bennünket." teszi hozzá Kim. "Hirtelen beszélgethetnéjük támadt... Képernyőre!" "Janeway kapitány... Cullah vagyok a Kazon-Nistrim elso mae-a." mondja a fomonitoron megjelenő kazon. "Még emlékszem magára, Cullah. Azt az egységet amit elloptak, ehhez a hajóhoz gyártották le. Képtelenség átalakítani úgy hogy a maguk rendszereivel is használható legyen." "A legutóbbi találkozásunk óta szereztem egy segítőt az effajta technikai problémák leküzdéséhez." mondja Cullah, majd a képfelvevo látóterébe inti Seskát. "Seska..." lép előbbre Janeway döbbenten. "Valóban én vagyok az, kapitány. Amint látja, kezdenek újra elotunni a cardassiai jellegzetességeim is. ... Szia Chakotay." "Tudhattam volna hogy te állsz a dolog mögött." morogja a parancsnok. "Igen. Mint ahogy én tudtam hogy vonósugarat fogsz alkalmazni. Mindig is ilyen kiismerhető voltál." mondja lenézően Seska, majd állítgat valamit az elotte lévő muszerpulton. Szinte azonnal figyelmeztető jelzés szólal meg Kim konzolján. "Kapitány, a pajzsuk egy visszacsatolást hozott létre, ami a vonósugár-emitterünk ellen dolgozik." jelenti Kim. "Megpróbálom kiegyenlíteni..." mondja Chakotay. "Viszlát, Chakotay. Örülök hogy újra láttalak." mondja Seska, majd bontja a kapcsolatot. "Görbületi sebességre gyorsítottak." jelenti Paris.

"Alaposan átalakították hogy áttörhessék vele a páncélunkat..." bújik ki Torres a raktér külső falába ékelődött sikló nyílásán. "Még nem hallottam hogy a kazonok ilyesmit tettek volna." rázza meg a fejét a siklót nézegető Neelix. "Eddig még nem is volt olyan taktikai tanácsadójuk, aki jártas a Maquis, a Csillagflotta és a cardassiai módszerekben." jegyzi meg Tuvok. "Hogy szabadulunk meg ettől az izétól anélkül hogy elvesztenénk a szerkezeti integritásunkat?" kérdezi Kim. "Tartalékenergiát irányítunk a szerkezeti védomezobe, és az egyik siklónkkal kivontatjuk ezt innen. Utána be kell foltoznunk a nyílást. A pajzsoknak és a görbületi hajtóművek egyelőre várnia kell." mondja Torres, leugorva a sikló orráról. "A görbületi hajtóművek úgyse sok hasznát vesszük amíg ez az oldalunkban van. De jó lenne sietni, nehogy elveszítsük a kazonok nyomát." mondja Janeway. "Megbocsásson kapitány, de... Biztos abban hogy bölcs dolog követni a kazonokat? Már eddig is elég komoly kárt okoztak." mondja Neelix. "Tisztázzunk valamit. ... A Nistrim Föderációs technológiához jutottak. Ez pedig elfogadhatatlan helyzet." "Még akkor is ha csak egy kis alkatrészt vittek el?" "Az a kis alkatrész hatalmas problémák okozója lehet ebben a kvadránsban. Maga a

kazon-szakértonk... Mit tenne a többi klán mikor megtudnák hogy a Nistrimek transzportertechnikához jutottak?" "Minden eszközzel megpróbálnák megszerezni. ... Igaza van, ez valóban jelentősen felborítaná az eroegyensúlyt." ismeri el Neelix. "Nekünk pedig kötelességünk ezt megakadályozni. Bármilyen veszélyes legyen is." jelenti ki Janeway. "Rám számíthatnak." mondja Neelix. "Ahogy ezeket a szenzoradatokat elnézem, Seska éppen azt akarja hogy kövessük..." mondja Chakotay, aki egy jegyzetfüzetet tanulmányoz. "Parancsnok?" fordul felé kérden Janeway. "Másodszor is csapdába akar csalni. Eloszor profi módon lecsapnak ránk, aztán meg felismerhető görbületi nyomot hagynak maguk után? Miért követnének el ekkora hibát egy ilyen bravúr után?" "Vagyis a transzporternél többet akar." mutat rá Janeway, mire Chakotay bólint. "Vagyis úgy gondolja, nem kellene követnünk oket." "Én is úgy vélem hogy a technológiánk nem kerülhet idegen kezekbe. De szokványos taktikával nem kapjuk el Seskát. Elo kell állnunk néhány meglepetéssel." mondja Chakotay. "Nyitott vagyok bármilyen javaslatra." néz rá Janeway. "Chakotay parancsnok felhasználhatná a Seskához fuzodo korábbi bensőséges viszonyát, hogy ezzel manipulálhassa. Valahogy úgy, ahogy o tette velünk." veti fel Tuvok. Chakotay erre elgondolkodva pillant a vulcanira.

"Másodpercek alatt mozgathat embereket nagy távolságra..." mondja Cullah lelkesen, a hajója rendszereihez csatlakoztatott transzportermódult nézve, "És ez a... Transzporter csak a kezdet." "Folytasd. Hallgatlak." mondja egy másik kazon, aki öltözéke tanúsága szerint nem a Nistrim klánba való. "Az a hajó tömve van új technológiával. Amivel ennivalót, vizet, sot fegyvereket lehet eloállítani... Gyakorlatilag a semmiből. Egy számítógéprendszer amiben élo idegszövet van, és fele akkora a reakcióideje mint a mi számítógépeinknek." "Valóban érdekes, Cullah. De mondd csak, mi közöm nekem mindehhez?" "Ez a hajó... Úton van ide. Segíts nekem! És akkor megosztozunk a zsákmányon."

"A Seskáék által elloptott egység egy kvantumrezonancia-oszcillátort tartalmaz." magyarázza Torres Chakotaynak, miközben lefelé tartanak a galériáról a gépház alapszintjére, "Az oszcillátort be tudjuk mérni, és egyszeruen visszasugározzuk az egységet." "Seska biztos talál módot arra hogy leányékolja a rezonátort. Talán jobb lenne ha inkább megsemmisítenénk." véli Chakotay. "És hogyan csináljuk?" "Felhasználjuk Seska egyik trükkjét. Emlékszik hogy intézte el annak cardassiai fregattnak a számítógépét?" "Addig finomítgatott egy antiprotonsugarat, míg az át tudott hatolni a pajzsukon és a páncélzatukon." bólint Torres. "Így van." "De hal jól emlékszem, az a sugár csak nagyon kis távolságból volt hatásos. Hogy jutunk a kazon hajó közelébe?" "Mindent szép sorjában..." "Személyes dolognak veszi ezt az ügyet, igaz?" kérdezi Torres. "Talán nem kellene?" "Nem felelos azért ami történt..." "Valóban?! Én hoztam a Maquisk közé, megbíztam benne. Még... Egész közel kerültünk egymáshoz." "Mondtam már hogy szörnyen rossz az ízlése? ... Hallgasson ide, Chakotay. Mindannyiunkat átvert. Nekem a legjobb barátom volt... Legalábbis azt hittem." "Nem hagyom hogy irányítson." "Biztos benne? Mintha még mindig hatása lenne magára... Ne hallgasson az érzéseire." "Most tanácsokat kezd osztogatni, mit kezdjek az érzéseimmel?" Torres erre vidáman Chakotayra pillant, majd vállat von.

"A klánjaink már nemzedékek óta halálos ellenségek. És most mégis arra kérsz hogy segítsünk legyozni ezt a... Voyager-t? Miért nem csinálod egyedül?" kérdezi a másik kazon klán vezetője Cullahtól a kazon hajó egyik nagyobb helyiségében. Cullah válaszolna, de a másik klán tagja folytatja: "Megmondom én miért: mert a Nistrimek gyengék. Nem úgy mint a Relorák. Mi erosek vagyunk. A nagyapád dicsoságének ideje lejárt, Cullah! Te vagy a hibás a klánod alászállásában, te vagy az aki..." "Most már elég!" csattan fel Cullah, "Lehet hogy neked több hajód és katonád van. De enyém a technológia." "Akkor gratulálok neked ehhez a bátor rajtaütéshez. ... Miért nem adod át ezt a transzporter nevu szerkezetet? Gondolom, valódi... És hagyod hogy a Relorák tegyék amihez értenek. Miután legyoztuk a Voyager-t, nem fogunk megfélekezni a Nistrimekrol." "Hát ennyire ostobának tartasz? Ezt a technikát még véletlenül sem szolgáltatnám ki nektek!" "Akkor el kell

vennünk..." von vállat a Relora, mire a kíséretében lévő or fegyvert szegez Cullahékra. Cullah és az ő testőre sem késlekednek, így végül két-két fegyver néz farkasszemet egymással. "Hagyjuk a majestot visszatérni a hajójára..." lép Cullah mellé Seska, "És gondoljuk át még egyszer az ajánlatát." "Cullah, hallgass inkább a nodre..." mondja gúnyosan a Relora mafeje, mire Cullah felmordul. Seska azonban lefogja a fegyvert tartó kezét, majd a Relorákra mosolyog, Cullah pedig kényszeredetten követi a példáját.

"Van itt egy szünet a Nistrimek görbületi nyomában." jelenti Paris, épp mikor Chakotay visszatér a hídra. "Minden gépnek állj!" szól Janeway felállva, "Nézzünk körül alaposabban." "Roncsokat észlelek 319.4-es irányban." jelenti Kim. "Képernyőre." mondja Janeway. A fomonitoron két barnás színű objektum jelenik meg. "Mi ez?" kérdezi a kapitány. "Nem tudom biztosan." mondja Kim tanácstalanul. "Nagyítást!" rendelkezik Janeway. A fomonitoron a két Relora válik láthatóvá, amint lassan forogva lebegnek a semmiben. Janeway és Chakotay döbbenetesen néznek össze. "Minden kétséget kizáróan transzportálásra utaló nyomokat észlelek." mondja a Doktor, a gyengélkedőben vizsgálva a Relorák egykori mafejét, "Ezt az embert és a társát kisugározták az urbe." "És az adatok tanúsága szerint akkor még életben voltak." teszi hozzá Kes. "A jelek szerint Seska már hozzá is igazította a transzportermodult a kazonok rendszereihez." állapítja meg Janeway, "És megkezdték a próbaüzemet." "Viszont az első kísérletük nem tunik túl sikeresnek." jegyzi meg a Doktor. "Nem vagyok biztos benne hogy ezek az emberek baleset áldozatai lettek. Nézz csak meg ennek az öltözködését... És ezt a szalagot itt... Ez arra utal hogy ez az ember a Relorák első mafeje-a volt." mondja Neelix. "Relorák?" kérdezi Janeway. "A Nistrimek halálos ellenségei. Elképzelhető hogy Seska és Cullah ennek a két embernek a kivégzésére használta a transzportert."

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. CsillagIdő 49208.5. Megvitatom a vezénylőtisztekkel hogy milyen közel kellene kerülnünk a kazon hajóhoz, hogy bevethessük az antiproton-sugarat."

"Hol van Chakotay?" kérdezi Janeway, belépve a tanácssterembe. "Nemrég még nekem segített a gépházban. Azt mondta, mindjárt jön ő is." válaszolja Torres. Janeway elégedetlen arcot vág. "Janeway hívja Chakotayt! ... Számítógép, hol tartózkodik Chakotay parancsnok?" "Chakotay parancsnok nem tartózkodik a hajó fedélzetén." érkezik a válasz, mire Janeway és Torres meglepetten összenéznek.

"Számítógép, mikor érjük be a kazon hajót?" kérdezi Chakotay a távolsági sikló vezérlésétől, miközben az antiproton-sugár kibocsátásához szükséges egységet csatlakoztatja a sikló energiarendszeréhez. "Megközelítőleg harminc perc múlva."

"Meg tudja magyarázni hogy hagyhatta el a hajót anélkül hogy bárki észrevett volna bármit is!?" kérdezi Janeway a mellette haladó Tuvoktól a Voyager egyik folyosóján. "Úgy néz ki, hatástalanítani tudta a biztonsági zárat." "Tehát nem csak Seska tudja feltörni a biztonsági rendszereinket..." "Biztosíthatom, ilyesmi többet nem fog előfordulni." "Ajánlom is hogy gondoskodjon róla. Tett valami utalást Chakotay bármilyen formában arra hogy mit tervez?" kérdezi Janeway, miközben megérkeznek a gépházba. "Átnéztem a magánnaplóját, de nem találtam semmit." válaszolja Tuvok. "Talán már nem volt rá ideje..." "Az egység pontosan itt volt..." fogadja őket Torres az egyik konzolra mutatva, "Biztosan magával vitte." "Tehát feltételezhetjük hogy Seskát követi." állapítja meg Janeway. "Nagyon úgy néz ki." bólint Torres. "Az elmúlt időszakban önnel dolgozott. Nem mondott valamit?" kérdezi Janeway. "Csak hogy meg akarja állítani Seskát, mert felelosnak érzi magát az ő árulása miatt. Azt viszont nem hittem volna hogy egyedül akarja végrehajtani." "Mennyi elonyre tett szert?" fordul Janeway Tuvok felé. "Úgy három órányira." "Janeway hívja a hidat!" "Itt Paris, kapitány." "Kövessük Chakotay parancsnok siklóját, teljes

impulzusmeghajtás!" "Értettem." "Mr. Tuvok, huszonkét órára ellenorizze le a hajó összes biztonsági rendszerét." mondja Janeway, majd elsiet. "Igen, kapitány." bólint Tuvok.

"Maga mondta hogy jó ötlet megkérni a Relorákat." mondja Cullah, bosszúsan Seskára meredve, "Nem kellett volna hallgatnom magára. "Tévedtem. Sajnálom." telepszik le Seska a kazon mellé. "A kazon klánok soha nem segítik egymást!" "Ebben nem lennék olyan biztos. Mit csinált azzal a két emberrel?" "Megöltem oket." "Igen. És ezzel a tettevel elért valamit. A Kazon-Nistrim most erosebb. És Cullah mafejre olyan technika birtokában van, mint egyetlen más klán sem. Csatlakozzanak, vagy vállalják a következményeket." "Talán nem a Relorákkal kellett volna próbálkozni, ok már így is túl erosek. De a Hobai... Oket talán érdekelni fogja a dolog. Lehet hogy még a Mostralokat is." "Igen... És velük már legyozheti a Voyager-t. És miután megszerezték az összes technológiát, a többi klánnak nem marad más választása, csak a csatlakozás. ... Ezért már küldtem is üzenetet a Mostraloknak, a Hobaioknak, és az Oglá-Mah-nak." "Mit csinált?!" csattan fel Cullah. "Értesítettem oket a transzporterrel, és a segítségüket kértem." "Ezzel túl messzire ment!" hajol közelebb fenyegetően Cullah. "A maga nevében küldtem az üzeneteket." "Én vagyok még a klán vezetője, maga meg egy jelentéktelen no!" "Sajnálom, Cullah..." "Mafejre-nak szólít, megértett?!" "Igen, mafejre. ... Kérem, bocsásson meg." "És... Mi volt a klánok válasza?" "Úton vannak hogy csatlakozzanak." "Tehát nekem sikerülhet... Ami Jal Zankul óta senkinek, hogy összefogásra készítse a klánokat, és megszabaduljanak a trabe-ektól." "Igen, mafejre!" "Hajók százai, katonák ezrei lehetnek a parancsnokságom alatt!" "Igen, mafejre." "Én leszek a kvadráns legnagyobb hatalmú kazonja!" "Igen... Mafejre."

"Jöjjön be!" mondja Janeway a készenléti helyiség ajtócsengőjének hangjára. "Van egy perce, kapitány?" lép be Torres, "Chakotay parancsnokról kellene beszélnünk." "Ez a téma jelenleg nem tartozik a kedvenceim közé." mondja Janeway, miközben egy csésze teával és egy jegyzetfüzettel a kezében, leül az ablakok alatti kanapéra. "Talán meg tudnám magyarázni..." "Ugyan mit?" kérdezi Janeway ridegen, "Hogy az elo tisztem miért veszi semmibe a tekintélyemet, és repül el egy siklóval?" "Nem akart ártani a tekintélyének, ahhoz túlságosan tiszteli önt..." "De?" "De nagyon büszke. És nagyon... Nagyot csalódott. Seskában." "Nem mintha mi nem csalódtunk volna benne legalább ennyire. De komolyan, ezt azért kissé túlzásnak tartom Chakotay részéről, hogy magánügyet csinál ebből." "Bár soha nem mondta, de azt hiszem... Szerette ot. Azután megtudta róla hogy nem más mint egy nagy hazugság. ... Ön azt mondta az imént, csorba esett a tekintélyén. Képzelve el mit jelentett egy olyan visszafogott ember számára mint Chakotay, mikor kiderül hogy az akit szeretett, csak szerepet játszott. És mintha még ez nem lenne elég, az illető most visszajön, és kitereget a teljes legénység előtt." "Biztos vagyok benne hogy ez fájdalmasan érintette. Viszont ez azt is maga után vonja, hogy itt részben személyes bosszúról is van szó." "Ez csak egy nézőpont." mondja Torres, "Én ismerem Chakotayt. Így akar felelősséget vállalni. Úgy gondolja, meg kell óvnia a hajót egy veszélyes helyzettől, amit o idézett elo." "De ez nem jogosítja fel arra hogy figyelmen kívül hagyja a parancsokat." "Tudom. De a helyzet az..." Torres egy darabig a megfelelő szavakat keresgéli, "Szóval nem hiszem hogy elárulta volna önnek a valódi okokat." "Ön pedig szeretne közbenjárni az érdekében, mielőtt megfegyelmezem. Feltéve hogy egy darabban kapjuk vissza." "Természetesen joga van megbüntetni ot... De... Szóval..." "Chakotay örülhet a szerencséjének hogy ilyen jó barátja akadt. ... Mondok én valamit. Előbb igyekezzünk visszajuttatni a hajóra. A fegyelmezésről majd utána is ráérünk beszélni." mondja Janeway elmosolyodva. "Köszönöm." bólint megkönnyebbülten Torres.

"Mikor érjük el a kazon hajót?" kérdezi Chakotay. "Hat percen belül." érkezik a számítógép válasza. "A létfenntartás és a manőverezorendszer energiaellátását öt százalékra csökkenteni. Az összes többi rendszert leállítani."

Chakotay siklójának hajtóműgondolái elsötétülnek, és a jármű néhány másodperc múltán már nem sokban különbözik egy urben sodródó halott fémdarabtól.

"A Mostralok húsz óra múlva érkeznek, a Hobai hajók tizenöt órán belül itt lesznek." mondja Seska a kazon hajó hídján. "Nézze csak meg ezt..." mondja Cullah egy másik konzol mellől, mire Seska odasiet, "EM interferencia?"

A távolsági sikló kissé oldalt fordulva sodródik a kazon hajó orrészének alja felé. A teljes sötétségbe borult kabinban Chakotay így szól: "Számítógép, folyamatos letapogatással lokalizálja a transzporteregység oszcillátorát." "Letapogatás megkezdve."

"Nem... Ez nem egyszeru interferencia... Ezek manoverezohajtóműből származó energiátüskék. Valószínűleg egy siklóval lopakodott ide. Tudja hogy ilyen kis energia-kisugárzást csak véletlenül vehetünk észre." "Kicsoda?" kérdezi Cullah, de Seska oda sem figyel. "Egy összetartó polaronimpulzussal rezgésbe hozhatjuk, és így pontosan bemérhetjük... Az oldalsó deflektoremitterből indítson folyamatos impulzussorozatot!" szól hátra Seska a hídon dolgozók egyikének. "Maje?" kérdezi a megszólított, mire Cullah odamordul neki: "Csinálja!"

"Gyerünk már... Seska, hová rejtetted azt az átkozott modult?!" türelmetlenkedik Chakotay. A sikló belsejét ekkor az ablakon át érkező élénkzöld villanások világítják be, amikre Chakotay felkapja a fejét.

"Hát ott vagy." bólint elégedetten Seska, mikor a siklót jelző pont megjelenik a letapogatók kijelzőjén, "Nyisson egy csatornát!" "Kinek?" kérdezi Cullah. "Csak továbbítsa szubtéri szélessávon. Meg fog hallani."

"Mi lesz már?!" nógatja Chakotay a sikló szkennert. Ekkor Seska hangja szólal meg a kommunikációs rendszerből: "Hello Chakotay. Ügyes trükk volt. De nem hagyom hogy tönkre tedd hosszas fáradozásom eredményét."

Seska lezárja a csatornát, majd a tűzérék felé fordul: "Egy sorozat fotontöltetet a 142,270-es irányba. Rombolóerőt húsz százalékra csökkenteni." "Az semmire sem elég." morogja Cullah. "Nem akarjuk megsemmisíteni a siklót."

"Megvagy!" mondja elégedetten Chakotay, miközben a sikló megrázkódik az előtalálatoktól, "Antiprotongenerátort elokészíteni!" "Generátor üzemkész." "Kisütés a megadott koordinátákra!" "Cél beállítva." "Kisütés!" A sikló megint megrázkódik, a számítógép pedig közli: "A generátor üzemképtelenné vált." "Na, most jó." morogja Chakotay, "Az automatikus üzenetet elokészíteni!" "Üzenet elokészítve." "Tehetlenségi tompítókat kikapcsolni."

"Elvesztette az uralmát a sikló fölött. Most már nem menekülhet." mondja elégedetten Seska.

"Fogják be a hajóját, és vontassák a nagy hangárba." szól Cullah.

A távolsági sikló beszállórampája leereszkedik, és három kazon nyomul be a sötét hajóba, élükön Cullahal. Nem tart nekik túl sokáig megállapítani hogy a jármű üres. "Cullah hívja Seskát: nincs itt!" sziszegi Cullah dühösen a kommunikátorába.

"Biztosan a fedélzetre sugárzott. Keressék!" üzeni Seska, hirtelen nyugtalanná válva. "Már nem kell." szólal meg mögötte Chakotay hangja, majd a parancsnok mielőtt még bárki rámozdulhatna, szétlövi a transzportmodult, majd megérinti kommunikátorát: "Üzenetet továbbítani!" Ezután fézerét célra tartva Seska elé lépdel: "De jó hogy újra látlak." Végül a plafon felé irányítja a fegyver kiléponyílását, majd átadja azt Seskának.

"Kapitány, Föderációs jelet észlelek 059.72-es irányból." jelenti Tuvok a hídon fel-alájárkáló Janewaynek. "Kétségtelenül a miénk, Csillagflotta kód." erősíti meg Kim. "Minden gépnek állj!"

"Az adó automatikus üzenetet továbbít. Chakotay parancsnok az." mondja Tuvok. "Képernyőre!"

"...Voyager-nek. Mikor ezt az üzenetet megkapják, már megsemmisítettem a lopott transzportmodult. Kapitány, bocsánatát kell kérnem azért hogy engedélye nélkül cselekedtem. De se a hajót, se a legénységet ne kockáztassa feleslegesen azzal hogy a megmentéssel próbálkozik. Valószínűtlen hogy még életben vagyok. ... Chakotay a Voyager-nek. Mikor ezt az üzenetet..." Janeway fájdalmas kifejezéssel arcán bámulja Chakotay búcsúüzenetét.

Chakotay nem könnyíti meg különösebben az őt egy üres helyiségbe rángató kazonok dolgát, azok jó néhány színes folttal lesznek gazdagabbak. De a túlero az túlero, Chakotay kezeire végül bilincs

kerül, Seska csak ekkor jön közelebb. "Elmehetnek." int az öröknek, akik erre távoznak. "A Nistrimek már engedelmeskednek is neked..." mondja Chakotay elismerően. "Befolyásos pozícióba kerültem. Ez elonyos a te szempontodból is. Cullah azonnal ki akart végeztetni. De meggyoztem róla hogy értékes fogoly vagy. És hogy én kell hogy kihallgassalak." "Tényleg szerencsés vagyok..." morogja Chakotay. "Kérsz valamit inni?" kérdezi Seska, miközben italt tölt egy pohárba, "A kazonok ezt 'Az ellen vére' névvel illetik. Tulajdonképpen elég rossz konyak, de már egészen megszoktam. ... Kóstold meg." "Nem, köszönöm." mondja Chakotay némiképp gúnyosan, tekintve hogy kezeit a háta mögött bilincselték össze. "Hát tudod, valamit meg kell mondanom. Azt hittem, a Janeway parancsnoksága alatt eltöltött hónapok során elpuhultál. De úgy látom néhány pofon felébresztette benned a Maquist. ... A régi szép idokra!" köszönti Seska a poharát Chakotayra. "Nincs kedvem most nosztalgizálni. A transzportmodult megsemmisítettem. A játéknak vége!" "Mit számít az a modul, mikor ott van a siklód a hangárunkban?" "Azért mindenre nem teheted rá a kezed. Töröltem a számítógépmagot, mielőtt átsugároztam." "Ezt nem láttam előre." "Szóval most már meg is ölethetsz. Csak ki kell adnod a parancsot." "Mindig is szeretted a hos lovagot alakítani. Aki feláldozza magát a bajtársaiért. ... Tudod, Chakotay, lehet hogy a transzportert elvesztettem. De van helyette valami jobb." mondja Seska, Chakotay elé lépve, "Te. ... Talán... Valójában nem is akartam semmi mást..." "Remélem nem gondolod komolyan hogy köztünk lehet még valami?!" "Ne legyél már ilyen beképzelt! Annyira azért nem volt jó!" vált hangnemet Seska, "Nem mondom, időtöltésnek elment, de alapvetően jobban érdekelték azok az adatok amiket toled kaphattam, mint te magad. ... Akkor a Maquis titkokat szereztem meg, most pedig... Elárulod nekem a Voyager parancskódjait!" "Ha azt hiszed, megkaphatod őket, még annyira sem ismeresz mint hitted." "Meglehet. De a régi idok emlékére elárulok neked valamit. Más klánoknak jó fél tucat hajója tart épp errefelé, és segíteni fognak elfoglalni a Voyager-t!" "Miért mondd el ezt nekem?" "Nem vagyok egy szörnyeteg. ... Torres... És még páran azért még mindig jelentenek nekem valamit. Nem akarom hogy bárkinek is baja essen. Soha nem is akartam." "Le vagyok nyugözve..." "Ezek a kazonok nem olyan jóindulatúak mint mi. Minden rábeszélőképességemre szükségem lesz hogy ne öljenek meg mindenkit. De te kellesz nekem cseralapnak." "A Voyager nem jön ide. Üzenetet hagytam nekik hogy ne kövessenek, úgy hogy a... 'Barátaid' iránt érzett aggodalmad felesleges." "Pedig el fognak jönni! Nem turhetik tétlenül hogy az elso tisztjük a kazonok fogságába esett! Lehet hogy nekem nem akarod elárulni a kódokat. De miután Cullah kivallatott, azt kívánod majd, bár megtetted volna!" mondja Seska baljóslatúan, majd kiviharzik a helyiségből.

"Úgy vélem, az üzenet valódi, kapitány." mondja Tuvok a tanácssteremben. "Ki kell szabadítanunk ot!" jelenti ki Torres. Janeway az ablakokon túl ragyogó csillagokat bámulja, talán tolük vár tanácsot, miközben Torres és Tuvok összevesznek a háta mögött: "Chakotay parancsnok kifejezetten arra kért, ne tegyük." "De nem vagyunk kötelesek eleget tenni a kérésnek!" "Ha a mentoakció során a kazonok megtámadnak, fennáll a veszélye hogy csak még több technológiához jutnak." érvel Tuvok. "Kim hívja a kapitányt: számos hajót észlelünk a Nistrimek utolsó ismert pozíciója felé tartani." Janeway visszafordul a vitázók felé, majd fájdalmas arccal Torres elé áll: "A szívem azt mondja, meg kellene mentenünk Chakotayt. De az eszem azt, hogy tartsuk tiszteletben a kérését." "Azt... Nem várhatom el hogy hagyja figyelmen kívül amit helyesnek tart. De szeretnék kérdezni valamit. Mit gondol milyen hatása lesz az elso tiszt ilyen körülmények közötti elvesztése a legénységre? Milyen lesz a legénység kedve? ... Lehet hogy ebben a helyzetben a szív a jobb tanácsadó." Janeway hosszan nézi Torrest, majd így szól: "Janeway a kormányznak..." "Itt Paris." hallatszik a hadnagy hangja a hosszúra nyúló csendben, miközben Torres lélegzetvisszafojtva nézi Janewayt. "Új irányba állunk: indulás Chakotay siklója után." "Igenis, kapitány." nyugtázza a parancsot Paris, Torres pedig megnyugodva ereszt ki az eddig visszatartott levegot.

"Lassan oda a maradék türelmem is, föderációs!" mondja Cullah, miután ököllel Chakotay arcába vágott, szemmel láthatóan már nem eloször. "Jobb ha megmondod amit tudni akar." lép Seska a székhöz kötözött Chakotay mellé. "Csodálatos no, igaz? ... Masszírozta már a vállát, miközben azt

suttogja a fülébe hogy maga a legnagyobb szerűbb férfi akivel találkozott?" kérdezi Chakotay Cullahtól, "Mert nekem mindig ezt mondta." A kazon meglepetten Seskára néz, mire Chakotay így folytatja: "Mi az? Nem is mesélt róla?" "Elég a mellébeszélésből. Kérem a kódokat!" "Csábítás, hízélgés, szex... Jól tudja mi kell egy férfinak." "Sokat beszél, föderációs. Csak azt nem mondja, amit tudni akarok." "Téved, Cullah. Éppen hogy azt mondom ami fontos kellene hogy legyen magának! Csak kihasználja..." "Én használok ki ot." jelenti ki a kazon, mire Chakotay gúnyosan felnevet, majd Seskára néz: "Ez nem semmi. Ugyanúgy az ujjad köré csavartad ot is mint engem." Cullah erre megragadja Chakotay fejét, és maga felé fordítja: "Hozzám beszéljen!" "Mit keres itt o egyáltalán?" "Egy szavát sem hiszem el, úgyhogy jobb ha abbahagyja ezt a játszadozást. És válaszoljon végre a kérdéseimre!" "Tudja mit kedveltem rajta a legjobban? Azt a kis anyajegyet a hasán..." mondja Chakotay, ezzel egy újabb ütést kiprovokálva Cullahtól, "Gondolom már látta..." "Meguntam hogy csak az idomet vesztegetem." mondja Cullah, majd odaint a Chakotay mögött várakozó kazonnak. Az egy oltópisztolyszerűséget nyom Chakotay nyakához. A szer néhány másodperc múlva hatni kezd, így Cullah visszatér az alapkérdéshez: "Gyerünk! Halljam a parancskódokat!" "Mit szólna valami annál is jobbhöz?" kérdezi Chakotay a szer hatásával küzdve. "Hallgatom..." "Mikor Seska megkapta magától amit akart... Akkor meg fogja ölni!" Cullah erre hasba vágja Chakotayt, de Seska visszafogja, mielőtt folytathatná. "Fantáziál... Hagyja még hatni a szert." "Egy óra múlva visszajövök. Remélem akkorra hajlamosabb lesz az együttműködésre, a saját érdekében." Ezzel Cullah távozik, Seska pedig utána küldi a másik kazon is. "Egész jól kezdted, Chakotay." mondja Seska, miközben egy, a korábbihoz valamelyest hasonló eszközt vesz magához, "De tudod hogy nem vagyok gyilkos." Ezzel Seska a szerkezetből kiálló tut oldalról Chakotay nyakcsigolyái közé mélyesztí, majd kihúzza. "Ha az lennék, halott lennél, már jó ideje."

"Bemértem a Nistrim hajót. Nulla egész négytized fényévnire vagyunk tole. De már nincs egyedül. Legalább hat másik kazon hajó van közvetlenül a közelben." jelenti Tuvok a Voyager hídján. "Nem sejtettem hogy Cullahnak ennyi hajója van..." mondja Janeway elképedve. "Ellenséges klánokéi kell hogy legyenek." mondja Neelix az elso tiszt székéből. "Meglehet. De a hajók fegyverzete nyugalmi állapotban van." állapítja meg Tuvok. "Mit gondol errol az egészről, Neelix?" kérdezi Janeway a talaxiait. "Hogy fölöttébb szokatlan ha egymással versengo kazon klánok így összejönnek." "Lehet hogy a Nistrimek szövetséget kötöttek más klánokkal?" "Soha nem hallottam arról hogy kazonok valaha is ilyet tettek volna." rázza meg a fejét Neelix. "Amennyiben a Nistrim flotta valóban megszorodott hat hajóval, a megtámadásuk erosen ellenjavallt." mondja Tuvok. "Vagyis módot kel találnunk arra hogy Chakotayt harc nélkül mentsük meg." állapítja meg Janeway. "Mi lenne ha átsugároznánk?" kérdezi Torres. "Sugározni csak viszonylag alacsonyabb sebességnél ajánlatos, úgy azonban a kazonoknak lenne idejük körülvenni minket." mondja Tuvok. "Menne az máshogy is. Görbületi sebességnél sugározva a kazonok nem is észlelnének bennünket elég ideig ahhoz hogy tüzet nyithassanak." "Ez akkor se lenne valami könnyu ha mindkét hajó görbületi meghajtással repülne. De a kazonok állnak." mutat rá Kim. "Szerintem ki lehetne egyenlíteni, csak szinkronizálni kell a szállítószugarat a görbületi hajtóművet ellátó energiaimpulzusokhoz." mondja Torres. "Lehet. De kétmilliárd kilométeres másodpercenkénti sebességnél elég nehéz bemérni valakit." mondja a következő problémát Kim. "Kim zászlósna igaza van. Egy torzult szállítószugár a halálát okozhatja... A Csillagflotta biztonsági előírásainak megszegése lenne." ért egyet Tuvok. "Van jobb ötlete?!" fordul felé Torres, "Bízzon bennem, kapitány. Meg tudom csinálni!" "Miért olyan biztos ebben?" "Mert csináltam már ilyet." ismeri be Torres, mire Tuvok szemöldöke magasra szalad, "Ha az ember Maquis volt, megszokta hogy nem kötik a szabályzatok."

"Ahh... Jal Surat a Mostaroktól..." áll fel Cullah a kazon hajó tanácstermének asztala mellől, mikor a helyiség feltáruó ajtajában egy kazon jelenik meg, "Hadd mutassam be... Jal Loran a Hobaiktól, és Jal Valek az Ogla-Mahtól." Surat az asztalnál ülo másik két kazonra pillant, majd így szól: "Találkoztunk már... Csatában." "Kérlek Jal Surat... Foglalj helyet." Surat leül az asztal távoli végében, Cullah pedig beszélni kezd: "A mai napra nemzedékek múlva is emlékezni fognak. Ma lesz

a napja mikor félretesszük az ellentéteinket, és eroinket egyesítve legyőzzük a Voyager-t! Ma lesz a napja mikor véget ér az Oglák és a Relorák uralma. Mert ennek a napnak a végére a kezünkben lesz a Föderáció technológiája. A többi klán pedig menekülni fog, ha csak meglát minket." "Micsoda magasröptu beszéd." mondja Surat, "De ugyan mi akadályozná meg a Voyager-t abban hogy ezt a technikát bevesse ellenünk?" "Az, hogy megszereztem a Voyager parancskódjait!" "Hallottam arról, mit tettél a Relora maje-al és a kísérojével. Igazán figyelemre méltó. De mielőtt magamra haragítom ezeket a föderációsokat, szeretnék látni valami bizonyítékot arra vonatkozóan hogy tényleg megvannak a kódok." mondja Surat. Cullah erre megérinti az asztalba épített szenzorok egyikét. A helyiség ajtaja hamarosan kinyílik, és két kazon lép be, Chakotayt vonszolva magukkal. "Bemutatom Chakotay parancsnokot." mondja Cullah diadalmasan, "A Voyager első tisztjét." Surat rögtön más szemmel kezdi látni az ajánlatot.

"Hatvan másodperc transzportertávolságig." jelenti Paris a görbületi sebességgel haladó Voyager-en. "Híd hívja Torrest: bemérték már Chakotay parancsnokot?" üzeni Janeway. "Kazon életjel van boven, de Chakotayt nem találok." érkezik a hadnagy válasza. "Nincs egyértelmű bizonyítékunk arra hogy a parancsnok még életben van. És hogy még azon a hajón van, ha él." mutat rá Tuvok. "Korai még feladni." inti le Janeway, "Valami nyom, B'Elanna?" "Van ott egy kis kiterjedésű szigetelomezo ami zavarja a szélszkennert." "Talán éppen azzal akarják elrejtetni előlünk Chakotayt." véli Janeway. "Meglehet..." gondolkodik el a lehetőségen az egyik szállítóhídon lévő Torres, "Megpróbálom hozzáigazítani a keresősugarat a méző relatív fázishelyzetéhez. ... Megtaláltam, kapitány! Életben van!" "Ki tudja hozni?" kérdezi Janeway a hídról. "A szigetelomezo a szállító sugarat is összezavarja. Nem tudok ráállni a jelre."

"Vörös készültség!" szól Janeway, "Mr. Paris, görbületi hajtóművek ki."

"Itt a Voyager." mondja Seska, mikor sziréna szólal meg a tanácssteremben. "Akkor rajta, Cullah. Készítsd ki a parancskódokkal." pillant Surat várakozón Cullahra. "Híd, itt Cullah első maje: cél a Föderációs hajó, tüz!"

A Voyager megrázkódik az első sorozattól. "Mr. Paris delta négyes kitérőmanőver, Mr. Tuvok, lövést viszonzni! ... Híd hívja Torrest: most már át tudja sugározni Chakotayt?" "Éppen a jelpuffert szinkronizálom a mézőhöz." "Igyekezzen!"

"Megvan!" üzeni kisvártatva Torres, majd aktiválja a transzportert. Az emelvényen hamarosan láthatóvá válik Chakotay elgyötört alakja, de mielőtt a sugárzás teljesen befejeződhetne, újra felfénylik a szállító sugar, és a parancsnok eltunik. "Ideát van, B'Elanna?" kérdezi Janeway. "Egy pillanatra itt volt, de megváltoztatták a szigetelomezot." "Ki tudja egyenlíteni?" "Megpróbálom, de idő kell hozzá."

"Sajnos abból már nem sok van." mondja Janeway, miközben erosen kapaszkodik a széke karfájába, nehogy kizuhanjon a találatok okozta rázkódástól, "Mr. Tuvok, fézereket teljes energiára. Szórakoztassuk el őket egy kicsit."

Most hogy a Voyager komolyan lőni kezdi, a Nistrim hajónak jelentős gondjai támadnak, hamarosan kénytelen menekülni fogni a dolgot.

"Miért hagyod hogy lövöldözzenek?! Állítsd már meg őket!" mondja Surat. "Úgy látszik, kicsit tovább tart behatolni a rendszerükbe mint gondoltam..." mondja erre Cullah, "Meg kellene kérnetek a hajóitokat hogy segítsenek nekünk." "Remélem tudod mit csinálsz..." morogja Surat fenyegetően.

"A többi kazon hajó is tüzet nyitott." jelenti Tuvok. "Mr. Paris, omega kettes kitérőmanőver! ... Híd hívja Torrest: most már igazán siethetne, tovább nem tudjuk feltartani őket." üzeni Janeway.

"Sajnálom, gyorsabban nem megy..."

"Most már kezdem elveszíteni a türelmem, Cullah..." mondja Surat, miközben a Nistrim hajót továbbra is találatok rázzák. Seska ekkor megindul az ajtó felé, mire Cullah utána szól: "Hová megy?!" "A hídra. Onnan talán könnyebb dolgom lesz." "Elkísérem." indulna utána Cullah, de Surat eléáll: "Te szépen itt maradsz velünk."

"Hátsó pajzs huszonhárom százalékon, kaptány." jelenti Tuvok. "Híd hívja Torrest: át tudja sugározni Chakotayt, igen vagy nem?!" "A szigetelomezo modulációját rendszertelenül változtatják. Legalább egy óráig tartana megtalálni a szükséges harmonikus frekvenciát." "Pajzsok tizenhat százalékon. Kapitány, visszavonulást javaslok." mondja Tuvok. "Hadnagy, mekkora az a mezo?" kérdezi Janeway. "Úgy két méter lehet az átméroe, épp csak akkora hogy körülvegye Chakotayt. Miért?" "Azt hiszem van egy ötletem..."

"Azt hiszem, soha nem voltak a birtokodban a kódok..." mondja Surat fenyegetően, "Hazug vagy!"

"Ugyan mit számít ez?" kérdezi Cullah, "Ha összefogunk, a kódok nélkül is legyőzzük őket!"

"Igazad van... Legyőzhetjük őket. Sot szerintem ehhez rád sincs szükségünk." mondja Surat, majd fegyvert ránt, és Cullahra szegezi azt, a két másik maje pedig követi a példáját, "Elfoglaljuk a hajódat." Ebben a pillanatban szállító sugarak ragyognak fel a maje-ok körül.

A négy kazon néhány másodperc múlva a Voyager egyik szállítóhídján materializálódik.

"Maradjanak ahol vannak!" szól Tuvok, aki néhány biztonsággal együtt az emelvény körül áll, "A fegyvereiket a sugárzás során működésképtelenné tettük." A kazonok bosszankodva nézegetik halott fegyvereiket, majd Surat Cullahra mordul: "Ezt a gyalázatot meg fogod bánni, megígérem..." "Nos, uraim, az első tisztünkért és a siklónkért cserébe visszatérhetnek a hajóikra. Azt hiszem, elfogadhatónak fogják találni az ajánlatot." mondja Tuvok. Cullah kényszeredetten elvigyorodik, majd Tuvok felé bólint.

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. CsillagIdo 492???.5. Chakotay parancsnok teljesen felgyógyult, és most nehéz feladat előtt állok. Felelősségre kell vonnom az engedetlensége miatt."

"Mondja, mit gondolt egyáltalán?!" kérdezi Janeway a készenléti helyiségben lévő íróasztal mögül a vele szemben álló Chakotayt. "Hogy a mi technikánk nem lehet a kazonoké. És hogy a legénylég többi tagját nem veszélyeztethetem ezzel az akcióval." "Nemes indokból cselekedett... De ehhez a döntéshez nem volt joga." Chakotay erre nem válaszol, csak halkán sóhajt. "Chakotay... Tíz hónapja vagyunk már együtt ezen a hajón. Azt hittem, megegyeztünk valamiben. Miért hagyta figyelmen kívül az előírásokat?" "Seska az én ügyem volt. És úgy éreztem, nekem kell megoldani ezt az ügyet." "Vagyis... Személyes bosszúba kezdett?" "Úgy gondoltam, helyesen cselekszem." "Valóban? ... Áruljon el nekem valamit..." áll fel Janeway az asztal mögül, hogy Chakotay elé sétáljon, "Hogyan várhatnám el hogy rend legyen ezen a hajón, ha az első tiszt hosködni kezd, csak azért mert jó ötletnek tartja? ... Amit tett, nagyszerű dolog volt. Csak az nem, ahogyan tette. ... Rossz példát mutatott. És nekem személy szerint fölöttébb megnehezítette a helyzetemet." "Ha így van, sajnálom." "Be fogom vezetni a történeteket a hajónaplóba. Már ha ez jelent magának egyáltalán bármit is." Jelent, kapitány. Hogy csalódott bennem. És ezt valóban sajnálom." "Híd hívja Janeway kapitányt: azt hiszem ide kellene jönnie önnek és Chakotay parancsnoknak." "Máris ott vagyunk." nyugtázza a hívást Janeway.

"Egy automatikus üzenetet fogtam." jelenti Tuvok, mikor Janeway és Chakotay kilépnek a hídra.

"Már megint?!" pillant rá futólag Janeway. "Az üzenet Chakotay parancsnoknak szól. Seskától."

Janeway a parancsnok felé fordul: "Átírányíttassam az irodájába?" "Nem kell. Már így is túl sok időt töltöttem Seskával kettesben." "Ahogy gondolja. ... Képernyőre!" "Hello Chakotay." mondja a

képernyőn megjelenő Seska, "Gratulálok a győzelmedhez. Már alig várom a következő találkozást.

... És van itt valami amiről tudnod kellene. Amíg eszméletlen voltál, szövetmintát vettem toled, kivontam belőle a DNS-edet, és megtermékenyítettem vele magam. Úgyhogy azt hiszem, jogos vagy még néhány gratulációra. ... Apa leszel." A felvétel ezzel véget ér, Chakotay pedig elhulve áll a híd közepén.

27. Resistance - Hol zsarnokság van...

A valamelyest a bajoriakhoz hasonlító humanoid óvatosan kikémlel a kapu nyílásán, majd kiengedi a sötét színu hosszúkabátba öltözött Neelixet a forgalmas utcára. A talaxiai látszólag gondtalanul sétálni kezd, az utca két oldalán sorakozó árusok portékáját szemlélve, majd megáll az egyik asztal mellett, ahol az egy egyszerű szürke ruhát viselő Janeway nézelődik. Neelix rá sem pillantva a kezébe csúsztat egy sárga kristályokat tartalmazó hengert, Janeway pedig megvizsgálja a tároló tartalmát a ruhaujjából elovarázolt muszerrel. A kapitány elégedett mosollyal pillant a nem messze várakozó Torresre és Tuvokra, majd visszaadja a hengert Neelixnek: "Teljesen meg kell töltetnünk a tárolót, különben nem éri meg az árat." "Értettem." bólint Neelix, majd elindul vissza a kapu felé. "Kapitány..." szól Tuvok baljóslatú hangon, az utcába nyíló egyik sikátor szája felé pillantva. Ott két fekete testpáncélt, és átlátszatlan arclemezu sisakot viselő fegyveres bukkan fel. Érkeztükre mozgolódás támad az utcán, az itteniek sietosen igyekeznek eltunni a közelből, a felderítők pedig követik a példájukat. A jelek szerint a fekete ruhások szervezett akcióban vesznek részt ugyanis hamarosan elállják a menekülési útvonalakat, és minden jel arra mutat hogy kifejezetten Janewayt és társait keresik. A fekete ruhások fegyverei hamarosan elokerülnek tokjaikból, és Tuvok ekkor dönt úgy hogy ideje akcióba lépni. Zsebéből fézert húzva elo, gondoskodik a távolabb levo fegyveresekrol. Torres és Janeway eközben közelharcba bocsátkozik az útjukat elállt két fekete ruhással, és nem is lenne különösebb gond ha meg nem érkezne az erosítés. Miközben Janeway a Voyager-t próbálja hívni, újabb fegyveresek özönlenek elo a mellékutcákból, és lövöldözni kezdenek. Mikor a kapitányt találát éri, Tuvok és Torres beszüntetik az ellenállást. Két fegyveres elvezeti oket, egy harmadik pedig megszabadítja az eszméletlenül hevero kapitányt a kommunikátorától. Többre azonban nem marad ideje, mert egy idosebb helybéli férfi ront neki, és magával sodorja egy mellékutkába.

Chakotay a gépházban áll, a keverokamrát körülölelo korlát mellett, és a hajtómumag fojtott mormolását hallgatja. "Parancsnok... Van valami újság a tellerium ügyében?" kérdezi Kim, elfordulva egy közli konzoltól. "Még semmi. Milyen a helyzet?" indul meg a zászlós felé Chakotay. "A reakciókészség tizenkét százalékra csökkent. Ha kilenc alá zuhan, a plazmainjektorok elzáródnak, és többet nem tudjuk újraindítani a hajtómuvet." "Lehetoségek?" kérdezi Chakotay. "Ha tovább akarjuk csökkenteni az energiafogyasztást, ki kell kapcsolni a pajzsokat." "Akkor védtelenül fogunk keringeni egy ellenséges bolygó körül." tiltakozik a parancsnok. "Minden mást leállítottunk már, a létfenntartás is minimumon üzemel. Lehetoségekről érdeklödött, ez az utolsó." "Rendben. Kapcsolja ki a pajzsokat." bólint Chakotay kelleetlenül. "Megtörtént. Valamit javult a helyzet de csak idolegesen. A tellerium nélkül nem húzzuk már sokáig." "Neelix hívja a Voyager-t!" hallatszik ekkor az interkomból. "Igen, Neelix?" mondja Chakotay. "A felderítocsapat többi tagja eltunt, vélhetően a mokrák fogságába estek. Mit tegyek?" "Megvan a tellerium?" "Igen, meg." "Nagy szükségünk van rá. Sugározzon fel. ... Küldjék közvetlenül a gépházba." "Át kell irányítanom egy kis tartalékenergiát a szállítóhídra..." mondja Kim, "De már jön is." Neelix hamarosan megjelenik a gépház bejáratától nem messze, Kim pedig kilo felé hogy átvegye tole a sárga anyaggal teli hengert. A zászlós néhány pillanat alatt eltunik a gépház mélyén, Chakotay pedig a felszínt próbálja hívni: "Chakotay hívja a felderítöket: hallanak engem? Tuvok? Torres... Hall valaki?!" Kim eközben néhány technikus segítségével betöltötte a létfontosságú anyagot a meghajtórendszerbe. "A reakciókészség növekszik. Tizenhárom százalék... Elérte a tizenötöt... Tizennyolc..." "Vagyis sikerült?" kérdezi Neelix. "Hamarosan megtudjuk. Amint a reakciókészség kelloen magas lesz, megkíséröljük újraindítani a hajtómuvet, és akkor kiderül, mennyi károsodás érte." mondja Kim. "Amint lehet, kezdje meg táplálni a legfontosabb rendszereket." mondja Chakotay, majd félrevonja Neelixet: "Mi történt odalent?" "Nem tudom pontosan. Éppen megkötöttem az üzletet és átvettem az árut, mikor lövéseket hallottam az utcáról. Mire kijutottam, a kapitány és a többiek eltuntek." "Honnan tudja hogy a

mokrák voltak?" "Megkérdeztem pár járókelőt. Azt mondták hogy komoly összecsapás volt." "Honnan tudhatták a mokrák hogy ott vannak?" Neelix tanácstalanul rázza meg a fejét: "Valakinek értesítenie kellett őket a jövetelünkrol. A mokráknak az egész bolygón vannak besúgóik." "Lehet hogy a kapcsolatunk is az volt?" "Nem hiszem hogy akkor hagytak volna visszatérni a telleriummal. Egyébként pedig az alsuriai ellenállási mozgalom tagja. Esze ágában sem volna segíteni a mokráknak." "Az ellenállási mozgalmat minden bizonnyal szemmel tartják..." mutat rá Chakotay. "Parancsnok... Azt hiszem, kipróbálhatjuk a hajtóművet." jelenti be Kim, mire a beszélgetés egyelőre félbeszakad. Chakotay és Neelix követik Kimet, aki letelepszik a fő rendszervezérlő pult elé. "Nyitom a plazmainjektorokat..." mondja Kim. A hajtóműmagba vezető gyorsítópályák tompa izzása a szokásos kék ragyogássá erősödik, majd felfénylenek a gépház világítótestei is. "A görbületi hajtómu rendben üzemel." állapítja meg Kim, mire Chakotay megkönnyebbülten veregeti meg a vállát: "Szép munka volt, Mr. Kim. ... Mr. Neelix, jöjjön velem. Itt az ideje hogy elbeszélgezzünk a mokrákkal."

"Mr. Paris, elhagyjuk a hold takarását, és pályára állunk a bolygó körül." mondja a hídra lépo Chakotay, "De azért nem tunjunk túl agresszívnek." "Igenis, uram." bólint Paris. "Mivel kell számolnunk, miután felfedeztek?" fordul Chakotay Neelix felé. "A mokrák teljesen ellenségesek. A 'diplomácia' kifejezés ismeretlen a számukra. Nem lepne meg túlságosan ha minden bevezető nélkül lövöldözni kezdenének ránk." "Másodperceken belül vizuális kapcsolatban leszünk a bolygóval." jelenti Paris, miközben a fomonitron látható a hold takarásából elobukkanó fénylo gömb, "Az orbitális szenzorhálózatuk bemért bennünket. Letapogatják a hajót. ... Hívnak minket."

"Képernyőre." szól Chakotay. "Augris harmadbíró vagyok a Mokra Rend képviselőjében." mondja a képernyőn megjelenő középkorú férfi. "Chakotay parancsnok, a Voyager Föderációs csillaghajó fedélzetéről." "Gondolom engedélyt akarnak kérni a felszínre látogatáshoz." "Nem. A légénységünk néhány tagja már a felszínen van. De elvesztettük velük a kapcsolatot." "Értem. Valószínűnek tartom, nem ismerték az előírásainkat. A jövőbeni nehézségek elkerülése érdekében küldeni fogok egy másolatot." "Azt gyanítjuk, fogva tartják őket." mondja Chakotay. "Fogva? Eloffordulhat. Utána fogok nézni. Hamarosan jelentkezem." "Köszönjük." biccent Chakotay Augris felé, aki hamarosan bontja a kapcsolatot. "Hmm... Még csak nem is hasonlít azokra a mokrákra akiket volt alkalmam megismerni." rázza meg a fejét Neelix, "Kötve hiszem hogy tényleg szándékában áll segíteni." "Ha van kilátás diplomáciai megoldásra, ki kell használnunk." jelenti ki Chakotay, "Addig azonban azt akarom hogy folyamatosan tapogassák le a felszínt."

Tuvok, kezét meditációs alakzatba kulcsolva ül a félhomályos cellában, de szeme sarkából Torrest figyeli, aki a helyiség ajtaját védő erotéremített vizsgálgatja. "Legyen óvatos." jegyzi meg a vulcani. "Ez itt mintha egy vezérloáramkör lenne..." mondja Torres, majd megpróbálja megpiszkálni a figyelmét felkelto részt, de csak annyit ér el hogy a mezo szikrákat szórva belecsíp a kezébe, mire B'Elanna fájdalmasan felszisszen, majd dühösen a falba öklöz az emitterkapu mellett. "Legalább azt tudnánk hogy Neelixnek sikerült-e feljutnia a hajóra a telleriummal! Hogy legalább megérte a dolog!" "Sajnálom, de nem szolgálhatok megnyugtató újdonsággal ezen a téren." "Még azt se tudjuk a kapitánnyal mi lett!" hajol előre Torres, hogy szeme egy szintbe kerüljön az ülo vulcanival, "Lehet hogy megölték ott az utcán!" "Elképzelhető." bólint Tuvok, amivel nem arat osztatlan sikert Torresnél, "De ugyanígy az is, hogy biztonságban visszatért a Voyager-re. De egyik alternatíváról sincs meggyozo bizonyítékunk." "Most vulcani módra próbálja azt mondani: reméljem a legjobbakat?" kérdezi bosszúsán Torres. Tuvok erre már nem válaszol.

Janeway halk dúdolásra eszmél fel, egy ágyon fekvé. Megpróbál felülni, de mikor megmozdítaná a fejét, éles fájdalom nyilall a nyakába, a mokra energiafegyver találatának helyén, mire önkéntelenül felkiált. "Felébredtél végre..." siet oda az ágyhoz az az alsuriai, aki a jelek szerint megmentette Janewayt a fegyveresektől, "Pihenned kell még. Gondolom szomjas vagy... Vagy éhes?" A férfi keresgélgni kezd a helyiségben: "Mit csináljak... Mit is csináljak..." Janeway eközben újra megpróbálkozik a felüléssel, ezúttal ügyelve sérülésére, amit egyébként gondosan bekötöztek. "Hol

vagyok?" kérdezi a kapitány. "Azért olyan sokáig nem voltál oda... Bár lenne itt valami..." pillant fel a keresgéző alsuriai, "Megvan... Ez éppen megteszi." A férfi Janewayhez siet, és egy fémkulacst ad oda neki, "Igyál ebből..." Janeway nagyot húz a kulacsból, majd visszaadja: "Köszönöm." "Fozók majd levest, de most... Most feküdj szépen vissza." "Nagyon kedves, de..." próbál tiltakozni Janeway, mikor az alsuriai visszafekteti az ágyra, de az nem hagyja magát: "Minden rendben, itt biztonságban vagy." "De én tényleg nem..." próbálkozik tovább Janeway, de mikor újra fájdalom nyilall a nyakába, végül mégiscsak visszafekszik. "Tényleg nem kell félned semmitől..." mondja az alsuriai, majd megfogja Janeway kezét, simogatja egy darabig, végül megcsókolva így szól: "Az én kicsi lányom hazajött végre."

Janeway valamivel később, immár szemmel láthatóan jobb borben újra megpróbálkozik a felkeléssel. Vendéglátója a helyiség konyhának kinevezett részében ténykedik. A kapitány óvatosan megmozgatja a fejét, majd a kijárat felé indul. "Nagyon köszönöm a kedvességét." "Hiszen tudod hogy bármit megtennék az én kicsi Ralkanámért." "A nevem Kathryn Janeway." fordul vissza a kapitány. "Kathryn? Elég különös név, de szép. Nekem tetszik." lép közelebb az öreg. "Egy urhajó kapitánya vagyok, és sürgösen kapcsolatba kell lépnem a hajómmal." "Csodálatos... Kathryn kapitány, egy hatalmas urhajóról. ... És tovább? Meséld tovább Tudod hogy szeretem a meséidet." "Ez nem mese, hanem kérés... Használhatnám a kommunikációs berendezését?" "Kommunikációs... Tilos olyasmit birtokolni. A mokrák nem engedik." tér vissza az alsuriai a 'konyhába'. "Mindent nem irányíthatnak. Biztos van valakinek ilyen berendezése, illegálisan." "Megvan! Eszembe jutott mi a kedvenced! A talzaggyökér-leves." Janeway lemondón sóhajt, majd visszahúzódik a ház belsejébe: "Legalább azt meg tudja mondani, mi lett azokkal az emberekkel akikkel együtt voltam?" "Óvatosabbnak kellene lenned odakint. Ezek a mokrák imádnak összetuzéseket szítani, minden ok nélkül. Nem akarom hogy még egyszer történjen veled valami. ... De azt láttam hogy elláttad annak az alaknak a baját. Büszke voltam rád, Ralkana." "A két társam..." próbálkozik újra Janeway, "Elfogták őket?" "Attól félek, igen." "Hová vihették őket a mokrák? Valami büntetőintézménybe?" "Börtönbe." "Remek..." sóhajt Janeway, "Hogyan jutok oda?" "A leves... Meg is feledkeztem róla!" "Igazán nagyra értékelem a vendégszeretetét, de nincs idom. El kell jutnom ahhoz a börtönhöz!" "Igazad van. Most hogy újra együtt vagyunk, nem várhatunk tovább! ... Én gyönyörű, bátor kislányom! ... A mokráknak ellenünk semmi esélye!" Janeway erre felkapja a fejét: "Ez nagyon kedves ajánlat, de nem úgy értettem hogy mindketten megyünk." "Elobb enned kell, és pihenned, hogy visszanyerd az erodet. ...Így korán indulhatunk. Nem várathatjuk tovább mint feltétlenül szükséges." "Kit? Ki vár minket?" lép Janeway az alsuriai elé. "Nagyon hiányozhattál neki... Nem is értem hogy tudja elviselni... Ha belegondolok, egyedül a sötét cellában... Mindannyiunknak nehéz volt..." mondja az öreg könnyek között, majd magához öleli a meglepetésében ellenkezni is elfelejtő Janewayt, "De ne aggódj, kihozzuk onnan. Hamarosan találkozhatsz az anyáddal."

"Átéltünk már néhány támadást korábban is." mondja a tanácssteremben Chakotayval szemben ülo Augris, "Ezért megértheti a nyugtalanságunkat, mikor behatólókra bukkantunk egy rejtőzködő hajóról." "Biztosíthatom, nincsenek ellenséges szándékaink." mondja Chakotay. "Ebben nem kételkedem. De néhány kollégám nagyon óvatos, főleg akkor ha egy olyan hajóról van szó, aminek meglehetősen rossz a híre." "Mit akar ezzel mondani?!" kérdezi a még mindig a felszínen viselt ruhájában feszítő Neelix. "Az Alfa Kvadránsból való megérkezésük óta több ellenséget szereztek mint barátot. Sokan úgy vélik hogy az egész történetük hazugság." "De ön nem..." mondja Chakotay. "Persze hogy nem. Szeretnék segíteni..." "Akkor engedje meg hogy beszéljek a legénységem tagjaival." hajol előre Chakotay. "Attól tartok ez a jelenlegi bizalmatlan légkörben nehézségekbe ütközhet. De ha kicsit többet mondanának arról, ami idehozta önöket..." "Fontolóra fogom venni a dolgot. Miután beszélhettem az embereimmel." "Nem teszi túlságosan könnyűvé a dolgomat." mondja Augris, majd hosszas hallgatás után feláll, és így szól: "Meglátom, mit tudok intézni. De eltarthat egy darabig. Parancsnok..." Ezzel a mokra és kíséroe távozik, Neelix pedig felpattan, amint

az ajtó becsukódott a vendégek mögött. "Beszéljen még egyszer a kapcsolatával." fordul Chakotay a talaxiai felé, "Nehezemre esne csak itt üldögeálni, és várni míg ez az alak elokerül."

"Attól tartok, a kérdése alapvetően hibás feltételezésből indul ki." mondja Tuvok a cellájukban álló Augrisnak, "Ezért nem is tudok rá válaszolni." "Kapcsolatba kerültek az ellenállókkal. Ezt nem tagadhatják." mondja a mokra. "Azt azonban tagadom hogy fegyverekkel akartuk ellátni őket." "Semmi értelme hazudni. Tudjuk hogy segíteni akartak azoknak a felforgató elemeknek. Neveket akarok!" "Nem szolgálhatok egyel sem." mondja Tuvok. "Már megmondtuk hogy semmi közünk az ellenállókhoz!" csattan fel Torres. "Ezt már sokszor hallottam, sok embertől." fordul felé Augris, majd az örökre pillant: "Vigyék el!" Azt, amelyik Torrest próbálja megragadni, a hadnagy két gyors mozdulattal majdnem megöli, csak Tuvok hangja gátolja meg abban hogy befejezze a támadást: "Ne. ... Egyikünknek sem lenne hasznos." "Igaza van." mondja Augris fenyegetően. Az or visszalöki Torrest a priccsre, és végül csak Tuvokot viszik magukkal.

"Kutassátok át a házat! Forgassátok fel mindent!" szurodik be egy eroszakos hang az utcáról, az öreg viskójába. Janeway az ablakot fedő fémlemez nyílásain át próbál kikémlelni, hogy lássa, mi folyik odakint. A következő pillanatban az öreg esik be az ajtón, meglehetősen feldúlt állapotban. "Katonákat látok odakint. Mi folyik itt?" fordul Janeway vendéglátója felé. "Mindenütt ott vannak, átkutatják az egész környéket!" "Nem akarom bajba keverni. Amint besötétedik, odébbállok." "Mióta eloszor álltal lábra, ilyen nyughatatlan vagy. De én éppen ezt szeretem benned. A bátorságodat. ... Ne aggódj, mire idáig jutnak, már rég nem leszünk itt. ... De az anyádnak szüksége lesz néhány holmira." mondja az öreg, majd elkezd feltúrni egy nagyobb láda tartalmát. "Engem keresnek. Nem akarok senkit belerángatni ebbe az ügybe." mondja Janeway. "Nem, nem... Ha az én kicsikém belekeveredett valamibe, akkor nekem mellette a helyem." mondja erre az öreg, majd elmosolyodva a mellénye alá nyúl, és egy nyakláncot húz elő: "Emlékszel még erre? ... Ünnepi alkalmakkor viselte. Azt hiszem ez a mai is különleges alkalom lesz, nem gondolod? ... De az biztos még jobban tetszene neki, ha te viselnéd a nyakláncot." Ezzel az öreg a tiltakozásról már egészen leszokó Janeway nyakába akasztja az ékszer. "Ha tényleg segíteni akar, meséljen a börtönről. A biztonsági rendszerekről. Vannak eroterek, szenzorháló, fizikai zárok..." "Ez mind van ott." "Örök?" "Rengeteg. A mokrák nagyon büszkéek a börtönükre, azzal kérkednek hogy onnan még senki sem szökött meg." "Most hallgasson rám: nem vihetem magammal a börtönhöz. Túl veszélyes lenne." "Én nem félek..." jelenti ki az öreg. "Lehet hogy éppen ez okozná a veszítünket. Itt kell maradnia, értse meg!" "Ha itt maradok, hogyan vihetném el a leveleket?" "Levelek?" kérdezi meglepetten Janeway. "Igen. Emlékszel még, mennyit írtunk együtt?" bólogat az öreg, miközben elokerít egy hermetikusan zárható dobozt az ágy alól, majd gondosan összehajtogatott papírlapokat vesz elő belőle: "Itt vannak... Én még mindig írok neki... Minden héten. Azóta hogy elvitték. ... És tudtam hogy egyszer eljuttathatom majd őket hozzá. Egy percig sem kételkedtem ebben." "Ezt mind a feleségének írta?" hajol közelebb Janeway, "Mióta gyújtja őket?" "Az utolsó levél... Az utolsó nincs itt. Három napja írtam... Nincs... Ne higgye hogy már nem írok neki, hogy feladtam a reményt... Csak néhány napja... Írok egy másikat!" mondja az öreg, majd fürgén papírt és tollat készít elő. A papírt a doboz fedelére simítja, majd a tollat kézbe véve elgondolkodik. Az írószerszám hamarosan remegni kezd a kezében, mire az alsuriai felpillant Janewayre: "A kezem... Néha remeg... Kérlek írd te, hogy szép legyen." "Sajnálom. De el kell mennem mielőtt a katonák ideérnek." rázza meg a fejét a kapitány, majd a kijárat felé indul. "Az utolsó levél... Az utolsó levél arról szólt... Cserbenhagy már az emlékezetem... Ahh, megvan. Sétálni mentem, kora reggel. Borzasztó hideg volt. De írd meg hogy pulóver volt rajtam... Mindig aggódik az ilyesmi miatt... És... És én... Láttam hogy lebontották azt a régi épületet amiben olyan sokat játszottál a többi gyerekekkel. ... És utána esett az eso, több mint két napig. Nem tudom látszik-e onnan az ég ahol... Fogva tartják. ... És volt még valami... Valami, egy barátunkról... Nem emlékszem... Pedig meg akartam írni neki." mondja kétségbeesetten az öreg, Janeway pedig villámsújtottan állva hallgatja. Végül az öreg mögé lép, és a vállára teszi a kezét: "Semmi baj. Meg fogja érteni." "Igen... Igazad van." bólint az öreg, majd felállva Janeway felé

fordul: "Kérlek, hadd menjek veled." "Sajnálom..." rázza meg a fejét szomorúan a kapitány, "Ez lehetetlen." "Ez a ház jön!" csattan egy kiáltás az ajtó felől, majd heves dörömbölés kezdődik. "Van itt másik kijárat?" kérdezi Janeway, mire az öreg gyorsan összekapkod néhány holmit, majd az egyik fal mellett álló asztal alá mutat: "Ott." A jelzett helyen a falat egy sötét szövetdarab takarja, amit Janeway félrehajt, és a mögötte feltáruló nyíláson át kikúsznak az utcára. Néhány pillanattal később a mokrák betörnek az ajtót, és előzönlök az egyetlen szobából álló lakást.

Janeway és az öreg igyekeznek elvegyülni a bazársor forgalmában, és sikerül különösebb feltűnés nélkül eljutniuk ahhoz a kapuhoz, amely mögött Neelix a tellerium-üzletet kötötte. Janeway bekopog, de jó ideig senki sem kerül elő. "Csak az idonket vesztegetjük. És nincs is szükségünk rájuk." mondja az öreg. "De nekem igenis van. Ha valóban az ellenállás tagja, segíthet kapcsolatba lépni a hajómmal." magyarázza Janeway. Ekkor egy keresztutcából Augris bukkan fel, két orr mögött. "Szörnyeteg..." sziszegi az öreg, és a mokrákra rontana, ha Janeway vissza nem fogja, és el nem rángatja egy félreeső zugba. "Az egy szörnyeteg! O vitette el az anyádat! Meg kell..." próbál kiszabadulni az öreg, de Janeway nem ereszti: "Épp ezt akarják, hogy valaki megtámadja őket! Ne döljön be nekik!" A mokrák végül magukra vállalják a kezdeményezést, és belekötnek néhány árusba. Miután eléggé megfélemlítették őket, Augris idegenek után kezd érdeklődni. Eközben Neelix kapcsolata is felbukkan, és futó pillantást vetve a csoportosulásra, nyugodt léptekkel folytatja útját a kapu felé. Augris azonban vagy tudja kicsoda ő, vagy csak jó megérzései vannak, ugyanis hirtelen a férfi után szól: "Maga! ... Keresek valakit. Egy not." "Egyet sem láttam." von vállat a férfi. "Pedig ott..." fordítja irányba Augris az alsurait, "Ketto is van. Gondolom őket látja." "Igen." "Akkor talán máshol kellene folytatnunk a beszélgetést." mondja Augris, majd int a fegyvereseknek, akik közre fogva Neelix kapcsolatát, elvezetik. Janeway kétségbe esve figyel a jelenetet, így eshet meg hogy az öreg kereket old mellőle, és kisiet az utcára, egyenesen Augrisék elé. "Jó napot!" hajol meg mélyen a fegyveresek felé, "Nem láttak egy kalapot? ... Úgy ekkorkát, az enyémet! Elveszett, s most nap éget." az alkalmi rímek nagy derűtséget okoznak a bazársoron, de az öreg még nem fejezte be. Letérdelve az ölébe kapja Augris egyik csizmás lábát, és fényesíteni kezdi a lábbelit. A három mokra gyorsan elveszti uralmát a helyzet fölött, így Neelix kapcsolata észrevétlenül elosonhat, szerencsére épp Janeway felé. Az öreg végezve a csizmapucolással, egy csinos lányt ránt be a mokrák által kialakul körbe, és párszor megforgatja, mintha táncolnának: "Láttad a kalapom?" Augris végül felocsúdik, elkapja a lány karját, és odalöki az egyik fegyveresnek, aki visszaterelgeti a tömegbe. "Tunj el vénember..." mordul Augris az öregre. "A kalapom nélkül?" Augris körülnéz, majd felkap egy zsemlet egy árus asztaláról, és az öreg szájába dugja, majd egy másik asztalról egy kivájt tökhéjat kerít, és az önjelölt bohóc fejébe nyomja: "Most már van kalapod." Janeway sajnálkozva figyel a miatta megalázkodó öregre, majd mikor a mokrák végül, korábbi 'zsákmányukról' teljesen megfélemlítve odébbállnak, az öreghez siet. "Minden rendben... Most már semmi baj. Elmentek..." mondja az öreg. Janeway lekapja a fejéről a tökhéjat, félrehajítja, majd átkarolva az öregre, elvezeti a régi kerékvágásba lassan visszatérő bazársorról.

A cellában egyedül maradt Torres nem sokáig üldögél tétlenül. Még egyszer alaposan megvizsgálja a helyiséget, majd felmászik az emeletes priccs felső részének elérésére szolgáló létrán, és kis nyújtózkodás után sikerül elérnie a cella hosszabbik oldalait a plafon alatt nem sokkal összekötő, kihagyott fémlemezekkel ellátott fémrudat. Néhányszor megrángatja, majd hogy tapasztal némi mozgást elégedetten ereszkedik vissza. Ebben a pillanatban fájdalmas üvöltés hangzik fel valahol a börtönblokkban, a hang sokáig visszhangzik a csupasz falú folyosókon.

"A börtön északkeletre van a várostól." mutatja Neelix a híd egyik konzoljának monitorán látható térképen, "A kapcsolatom szerint metafizis-pajzsokkal is védve van." "Át tudunk sugározni rajta? A mokráknak nincs transzportertechnikájuk..." pillant Chakotay Kimre. "A pajzsok beállításától függ. Amint látom, van itt egy ismétlődő energiaszint-változás, amit talán kihasználhatunk." mondja a zászlós. "Ezzel csak egy baj van. Amint rájönnek mi történik, pillanatokon belül fűrtökben fognak

lógni rajtunk a katonák." jegyzi meg Neelix. "Ha sikerül a többiekhez elég közel megérkezni, lehet hogy baj nélkül vissza is tudunk érní, mielőtt megközelíthetnének." véli Paris. "Csakhogy innen nem tudom bemérni a felderítoket." mondja Kim, "A cellablokkok a föld alatt vannak, és a szenzorainknak már a mezoerosséggel is meggyulik a bajuk. Csak lesugárzás után kezdhethük el keresni oket." "Túl veszélyesnek találom hogy közvetlenül odamenjünk." rázza meg a fejét Chakotay, "Módot kell találnunk arra hogy észrevétlenül juthassunk be. Ez a feladat magra vár, Mr. Kim."

"Használhatná az adónkat... Ha még meglenne." mondja Neelix kapcsolata a nyomában siető Janewaynek, "De a mokrák ma reggel elkobozták." "Akkor magamnak kell megkeresnem a társaimat. Tudom hogy kettőt letartóztattak, de Neelixel mi lett?" "A házban maradt, mikor megkezdődött a rajtaütés, aztán felsugározták a hajójukra." "Remek. ... Mit tud a börtönrol?" "Én már voltam bent." jegyzi meg az öreg, aki nyugtalanul kering körülöttük. "Pontos adatokra van szükségem." folytatja Janeway, a kapcsolattartóhoz intézve szavait, "El kell jutnom a társaimhoz!" "Én is szívesen kihoznám pár emberemet. De ezt minden épeszu ember lehetetlennek tartja." "Ezek egy gyáva alak szavai." jegyzi meg az öreg, mire Neelix kapcsolata feléje fordul: "Rólad már hallottam, vénség! Te vagy a gyáva!" "Hagyják ezt most!" áll közéjük Janeway. "Ugyan mit akar ettől a bolondtól? Mesélt már magának a hostetteirol ugye? Hát azok tényleg csak mesék! Ha magunkkal visszük a mentoakcióra, az felér egy öngyilkossággal." "Megmentett a fogságba eséstol. És ha szabad rámutatnom, magát is azoktól a katonáktól." jegyzi meg Janeway. "Jó, vigye csak. Menjenek a börtönhöz, és ölessék meg magukat." "Nem fognak megölni, ha maga elmondja amit tud." "Az északi oldalon van néhány alagút, azokon át lehet esélyük. De erosen orzik oket." "Akkor fegyverekre van szükségem!" "A fegyverek drágák." "De nekem nincs semmim cserébe." "Ezért kaphat egy párat..." figyel fel a kapcsolattartó a Janeway nyakában lógó nyakláncra. "Ezt nem..." rázza meg a fejét Janeway. "De igen." lép közelebb az öreg, "Ha ez az ára hogy kiszabadíthassuk..." "Köszönöm." pillant rá Janeway. "Három óra múlva valaki ide fog jönni hogy lebonyolítsák a cserét. Kék kabát lesz rajta." "Rendben. Köszönjük." bólint Janeway. "Sok szerencsét. De azt hiszem, inkább csodára lenne szükségük."

"Késik az emberünk... Már rég túl vagyunk a három órán..." mondja Janeway, kikémlelve egy sötét kapualjból, "Lehet hogy letartóztatták?" "Nem szabad elhinned amit rólam mondott." szólal meg mögötte az öreg. "Nem is hittem." fordul meg Janeway, "Maga nem gyáva." "Meg kellett védenem a kislányomat, túl veszélyes lett volna beavatkozni. Ugye megérted? Az anyádnak nem számított... O harcolni akart. ... Mindig is kiállt a meggyozódése mellett, nem riadt vissza a kockázattól." "Büszke lenne magára." "Nem akartam elveszteni... Nem akartam hogy anya nélkül noj fel. Mindent megtettem hogy megváltoztassam... De végül o változtatott meg engem. Rábeszélt hogy menjek vele... A folyónál kellett volna találkozunk... Egy rajtaütést terveztek egy ellátóközpont ellen. ... Végül nem mentem el. Túlságosan féltem. ... Akkor is ott várt, mikor letartóztatták. ... Képtelen voltam elmondani ezt eddig neked, attól féltem, meggyulölnél miatta... Ralkana... Meg tudsz nekem bocsátani?" Janeway elérzékenyülve öleli magához az öreget, egy pillanatra átérezve a történet súlyát. Az utcán ekkor kicsit felélénkül a forgalom, ami magára vonja Janeway figyelmét. A kapitány körülkémlél, majd felpattan. "Mi az?" kérdezi az öreg. "A kékkabátos..." "Akkor ideje indulni." áll fel az öreg is, majd mindketten kifordulnak a kapualjból, és célba veszik az utcán nézelodo fegyverszállítót. Az éppen hátat fordít nekik, mikor beérik, és Janeway már éppen készülne megérinteni a vállát, mikor véletlenül lepillant. Tekintete egy fényesre polírozott pár csizmán akad meg, mire gyorsan visszarántja a kezét, és az öreget magával vonszolva sietoen megindul az utcán. A kék kabátos futólag rájuk pillant, majd tovább várakozik. "Mi... Mi van?" kérdezi az öreg mikor behúzódnak egy sikátorba. "Ugyanolyan csizma volt rajta mint a mokrákon. Csapda volt." magyarázza Janeway. "Csapda? És te észrevetted. Okos kislány. Biztosan sikerrel járunk! Egymáson kívül nincs is másra szükségünk." "Azért nem ilyen egyszeru. Nem sétálhatunk be csak úgy a börtönbe, fegyverek nélkül." mondja Janeway, majd hirtelen

elhallgat, mikor két fiatal, vonzó lány halad el nem messze, hangosan nevetgélve. "Mi lenne ha mással próbálkoznánk...?" tunodik el a kapitány.

Torres arra riad fel szendergéséből hogy a cella erotérkapuja egy pillanatra kikapcsolódik, és egy test landol a padlón nagy puffanással. Tuvok nincs épp a legjobb borben, amit meglátva Torres egy ugrással az erotér előtt terem. "Nem kérdezzük többet a barátját ha maga hajlandó adni néhány választ." mondja Augris a kapu túloldaláról. "Megmondtam hogy nem fogom..." tájékoztat Torres, alig bírva visszatartani magát attól hogy az erotérnek ugorjon. Augris gúnyos pillantást vet rá, majd fegyveres kísérei élén elvonul. Torres visszatér a feldagadt arcú, nehezen lélegző Tuvokhoz. "Sajnálom..." mondja, majd tanácstalanul nézegeti egy darabig a vulcanit, majd lerogy mellé a földre. "Mindig azt hittem, a vulcaniak fájdalmat sem éreznek... Hogy valahogy azt is elnyomják. És most hallottam ahogy... Magát hallottam?" "A vulcaniak... Képesek elnyomni a fizikai fájdalmat... Egy bizonyos... Határig. ... De azon túl... Csak megpróbáljuk elviselni." "Hogy tud erről ilyen nyugodtan beszélni? ... Valahol legbelül éreznie kell a gyűlöletet azok iránt akik megkínózták! A vágyat hogy egyenlítsen!" A vulcani erre csak a fejét ingatja: "A jelen körülmények között... A fizikai ellenállás... Nem hatékony. De úgy is... Ellenállhatunk... Ha megtagadjuk az információ... Kiadását." A folyosón ekkor lépések hallatszanak, majd egy or jelenik meg, Neelix kapcsolatát taszigálva maga előtt.

A börtön egyik alagsori bejáratánál posztoló orök majd meghalnak az unalomtól. Azonban hirtelen felélénkülnek, mikor a szabadba nyíló folyosó felől léptek koppanása hallatszik, majd egy árnyék vetül a folyosó falára. Az orök fegyvert ragadva felkészülnek a hivatlan vendég fogadására, aki hamarosan felbukkan a folyosó kanyarulatában. A két mokra megkönnyebbülve ereszti le a fegyvert, és elismerő pillantásokkal méregetik a feléjük vonuló not. A kibontott hajú, ruháját kissé átalakított Janeway megáll az egyik or mellett, és különös arckifejezéssel végigméri. "Hiába mondjuk hogy ide ne gyertek le?" mondja halkan az egyik or. "Ha akarod, el is mehetek..." búgja Janeway. "Ezt nem mondtam." "Akkor nem megyek." húzódik közelebb Janeway. "Ha a felettesem elokerül, nagy bajban leszek..." mondja a mokra. "Ott nem hinném hogy bárki is meglát. Ahhoz túl sötét van." biccent Janeway egy sötét beugró felé, "Fűjünk visszavonulót..." Ezzel a kapitány megindul a jelzett irányba, a férfi pedig követi. Mikor beérnek az orposztól jó néhány méternyire levo beugróba, a mokrát fájdalmas meglepetés éri: egy méretes kodarab zuhan a fejére. A szikla nem önszántából vetemedett ilyen agresszív cselekedetre, az árnyékban rejtőző öreg bujtotta fel a mokra hidegre tételére. "Kezd tetszeni a terv." sutogja az öreg, miközben Janeway megszabadítja az ort a fegyverétől, majd kibukkanva a sötétből, lelövi a másik ort. Ezután a bejáratot védő erotérkapu vezérlését kezdi vizsgálgatni, miközben az öreg is szerez magának fegyvert, az elsoként elcsendesített mokra ikerpengéju torét. "Én készen vagyok." siet oda Janewayhez. "Nem, maga nem jön." mondja az erotérkapu hatástalanításán ügyködő Janeway. "Dehogynem! Közösén dolgoztuk ki a tervet. ... És annak a férfinak, Darodnak is elmondtad hogy megmentettelek a mokráktól." "Igen, megmentett. És most törleszteni fogok." bólint Janeway. Az erotérkapu ekkor kikapcsol, a kapitány pedig átlép az emitterek között. Mire azonban az öreg követhetné, a védomező újra felvillan a nyílásban. "Megígérem hogy megpróbálom megkeresni a feleségét." mondja Janeway, majd elindul a folyosón. "Várj! ... Ralkana, ne!"

"Megvizsgáltam az orbitális szenzorhálót. Teljesen beburkolja a bolygót." jelenti Kim a muveleti tiszt pultról, "És meg kell mondom, ez az egyik legfejlettebb ilyen rendszer amit valaha láttam. Mindent észlelni tud ami idefent történik, és nem találtam rá módot hogy hatástalanítsuk." "Ennyit a meglepetésszerű támadásról." morogja Chakotay bosszúsan. "Azért meglephetjük őket, még akkor is ha tudják hogy jövünk. Átalakítjuk a deflektoremittert, hogy szórja meg radionsugarakkal a börtön pajzsát. Az egyik sugárban ott lesz a szállítószugárunk is, de akkora lesz a fedosugárzás hogy képtelenek lesznek megállapítani, mi történik valójában. A mokrák nem tudják majd, melyik sugár veszélyes, így azt sem, hová érkeünk." "És ezért nem tudják elég gyorsan mozgósítani az oröket."

bólint Chakotay. "Ennél több elonyt nemigen tudunk szerezni." "Akkor ezzel kell hogy beérjük. Mennyi idő kell az átalakításhoz?" kérdezi Chakotay. "Gyakorlatilag semennyi." "Chakotay hívja Parist: kész a mentoosztag?" "Menetkész." érkezik a hadnagy válasza. "Készüljenek sugárzásra." "Deflektor elokészítve." jelenti Kim. "Indítsa a sugarakat!" szól Chakotay. "Első sorozat úton. ... Sikeres, a sugarak áthatolnak a pajzson." "Mehetnek a szállítószugarak." biccent Chakotay. "Kettes szállítóhíd, szinkronizálják a vívót a..." üzeni Kim, de elakad a szava mikor a Voyager erosen megrázkódik. "Ez a felszínről jött..." állapítja meg a zászlós döbenten. "Pajzsokat teljes teljesítményre, kárjelentést!" szól Chakotay. "Pajzsok kilencven százalékon. ... Ez... Egy célzott lövés volt, pontosan a sugárforrásra. A deflektoremitter üzemképtelen. ... Hívás a felszínről." "Képernyőre!" "A védelmi rendszerünk áttörésére tett kísérlet ellenséges lépés a Mokra Renddel szemben." mondja a fomonitronon megjelenő Augris, "Jelenleg nyolcvanöt fázisgyorsított ionágyú követi a hajójukat. Ha két percen belül nem hagyják el a területünket, tüzet nyitunk." A mokra eltunik, Chakotay pedig nagyot nyel az iménti ultimátum hallatán.

Janeway végiglopakodik a börtönblokk kihalt, félhomályos folyosóján, majd nekilát hogy megpiszkáljon egy újabb erotérkaput. Mikor végzett, behúzódik az árnyékba, a vezérlodobozból pedig néhány pillanat múlva éles fény szikraeső csap ki.

Torresék cellájának erotérkapuja, csakúgy mint az összes többi, energia hiányában kikapcsol. Az éppen a cellában tartózkodó or meglepetten fordul a kapu felé, és ezzel hosszú időre a legnagyobb hibáját követi el. Torres habozás nélkül megtámadja, de végül nem ő, hanem a szótlanul a mokra mögé lépo Tuvok dönti el a csata kimenetelét, a vulcani bénítófogás alkalmazásával. Az ő a földre rogy, de a fegyvere Tuvok kezében marad.

"Parancsnok..." hajol a muveleti tiszt pult egyik monitora fölé Kim. "Csak ha valami jó hír, Mr. Kim." sóhajt Chakotay. "A börtön pajzsának egy szektora kikapcsolt." "Ez már igen. Szép munka volt." siet közelebb a parancsnok. "Sajnos nem mondhatom magaménak az érdemet." "Átsugározhatunk a nyíláson?" "Igen, de a mokrák tudni fognak róla." "Olyan érzésem van hogy most van bajuk épp elég." áll fel a kormányospultról Paris, "Nem hiszem hogy véletlenül állt le az a pajzsszegmens. Szerintem valakik szökésben vannak." "Elég vad feltételezés..." jegyzi meg Chakotay. "De akkor is. Még ha nem is a mi embereink okozták a felfordulást, kihasználni ki fogják, ez biztos. Ennél jobb esélyünk aligha lesz arra hogy felkutassuk őket." "Úgy harminc másodperc múlva a mokrák lövöldözni kezdenek. Nem tudom meddig tudunk célpontot alakítani nekik." "Értettem." bólint Paris, ezzel elrobbog a lift felé.

Az erotérkapuk kikapcsolódása a jelek szerint nem csak Torreséket élénkítette föl, Janeway ugyanis civil ruhás alakokra lesz figyelmes az egyik folyosón. Hamarosan felismeri az óvatosan elorenymuló férfit, egy másik alsuriai társaságában. "Darod!" Neelix kapcsolata megtorpan, és meglepetten fordul Janeway felé. "Az embereimet keresem." mondja a kapitány. "Ott jönnek, valamivel mögöttünk." int hátra Darod, "Odavezetem." Ezzel a férfi bólint a társának, aki előresiet hogy felderítse a folyosó további szakaszát, Darod pedig visszafelé indul, Janewayjel a nyomában. Mikor elérnek egy kereszteződést, valami zaj üti meg a fülüket a keresztfolyosó felől, ezért várakozón a falhoz lapulnak. Egy árnyék vetődik a földre, mire Janeway elougrik, fegyverét az árnyék tulajdonosára szegezve: "Ne mozduljon!" Az öreg alsuriai összerendezve fordul Janeway felé. "Maga meg mit keres itt?!" mered rá a kapitány. "Hát itt vagy! Mindent megtennék ami tolem telik hogy megvédjem az egyetlen lányomat." Janeway zavartan körülnéz, majd kézen fogja az öreget, és maga után húzza.

"Jön az első iontöltet." jelenti Kim. "Minden energiát a pajzsokba." rendelkezik Chakotay. A Voyager megrázkódik, Kim pedig így szól: "Pajzsok hatvan százalékon, kisebb károk a tizenharmadik szinten. ... Újra lonek!" "Változtassa a pajzsfrekvenciát, próbálja meg összezavarni a

célszenzoraikat." A következő töltet néhány másodperc múlva becsapódik. "Nincs hatás. Közvetlen találat a bal oldali hajtóművön." jelenti Kim. "Tejes görbületi energiát a pajzsokba." "Jön a következő ketto!"

A börtönblokk két, egymást keresztező folyosóján klasszikus vígjátéki felállás van kialakulóban. Janeway és két társa az egyik, Tuvok és Torres a másik irányból közelednek az őket egymás elöl eltakaró sarokhoz. Mikor Tuvok és Janeway végül szembekerülnek, egy pillanatig dermedten bámulják egymás fegyverének torkolatát, majd Tuvok a plafon felé emeli a fegyvert: "Kapitány...?" Janeway megkönnyebbülten sóhajt, majd szemügyre véve a vulcanit, így szól: "Sürgösen fel kell jutnunk a hajóra. Csúnyán megsérült..." "Ralkana, lentebb is vannak még cellák. Meg kell keresnünk az anyádat!" mondja az öreg, mire Tuvok és Torres meglepetten pillantanak a kapitányra. "Kövessék ezt a folyosót. A vége a szabadba vezet." igazítja útba Janeway Torrest és Tuvokot. "Kapitány, mire készül?" kérdezi Torres. "Van itt lent még valaki akit meg kell találnom." Egy közeli kereszteződésben ekkor mokrak bukkannak fel, néhány pillanat múlva pedig már minden irányban nyüzsgö tolik a folyosó. "Mennyit fáradtam hogy megkeressem..." kerül elő Augris is, "Pedig csak itt kellett volna várnom."

"Pajzsok huszonhárom százalékon." jelenti Kim. "Állapítsa meg a fegyverük hatósugarát, és keresse tovább a felderítőket!" szól Chakotay. "Semmi nyomuk." "Akkor elhagyjuk a pályát." határoz a parancsnok. "Várjon! Új irány: 219.47!" mondja hirtelen Kim. "Hová megyünk, Mr. Kim?" kérdezi Chakotay. "Az északi mágneses pólus fölött csinos kis elektromos vihar tombol. A szenzoraink alig tudnak áttörni rajta, de az övéknek is meg fog gyulni vele a baja." "Vakfolt?" "De még mekkora. Ha tartjuk fölötté a helyzetünket, nem tudnak bemérni minket." "Mennyi időt nyerhetünk?" kérdezi Chakotay. "A vihar amilyen heves olyan instabil. Máris gyengül, legfeljebb pár percig húzza még." "Most a másodpercek is számítanak." mondja Chakotay.

"Ez igen figyelemre méltó, Caylem. Ilyen messzire még sosem jutottál." mondja Augris, az öreghez intézve szavait, "Idonként belevág egy-egy ilyen akcióba, hogy megmentse a feleségét. Aki tizenkét éve meghalt." "Hazudik... Hazudik!" kiáltja az öreg. "Legtöbbször még a fokapuig is eljut, de elzavarjuk. O lehetne az élő példája annak, milyen reménytelen a velünk való szembeszegülés. ... Pedig idoközben tanulhattál volna. ... A lányát is itt vesztette el. Neki sikerült bejutnia az egyik folyosóba, mielőtt leloették." "Nem!" kiáltja Caylem. "Ennyi sorscsapást nehezen visel az ember." mondja Augris, "És az örültsége most újabb ártatlan not sodort bajba. ... A többieket vigyék el kivallatni, ezzel a novel magam beszélek." "Nem hagyom hogy bántsák!" kiált fel Caylem, majd nekiront Augrisnak. A többiek is támadásba lendülnek, a közelebb levo öröket közelharcban intézik el, majd a zsákmányolt fegyverekkel megritkítják a távolabb várakozó örök sorait. Azok nemigen mernek visszalonni, mert a szuk folyosóban félo hogy a Caylemmel küzdö Augrist találják el. A kialakult patthelyzetben csak ok ketten mozognak, a többiek a lehetőségeket kutatják. Augris hirtelen felnyög, teste megfeszül, Caylem pedig hátrébb lép tole. A mokra mellkasában ott meredezik a zsákmányolt tor pengéje. Az örök, hogy most már biztos célpontjuk van, rálonek az öregre, aki a földre rogy. Janeway az öreghez siet, az örök pedig, mikor látják hogy Augris élettelenül terül el a földön, érdekes módon visszahúzódnak. "Ralkana..." mondja Caylem a fölé hajló Janewaynek, "Azt mondta, leloettek..." "Hazugság volt. Apám. ... Jól vagyok." "És az anyád?" "O is. Nagyon örült a leveleidnek. Arra kért, mondjak el valamit..." Janeway közelebb hajol az öreghez, "Megbocsát neked. Mindketten megbocsátunk." "Én kicsi lányom..." simogatja meg Janeway arcát Caylem majd feje félrebillen, de a mosoly megmarad az arcán. Janeway sokáig térdel mellette feltöro érzéseivel küzdve, miközben egy csapat biztonsági érkezik Paris vezetésével, és szóródik szét a környező folyosók bejáratánál, hogy biztosítsa a terepet. Paris kivár egy kicsit, majd a holttest fölött görnyedo Janeway vállára teszi a kezét: "Kapitány..." "Még egy pillanat..." mondja halkan Janeway. Néhány pillanat múlva aztán feláll, és a nem messze ácsorgó Darod felé fordul.

"Senki sem fogja elfelejteni azt amit ma tett. ... Errol én gondoskodom." mondja a férfi, Caylemre pillantva.

"Chakotay hívja a kettes szállítóhidat: megvannak?!" üzeni a parancsnok a hídról. "Mind itt vagyunk, parancsnok. Álljunk odébb végre." érkezik Janeway válasza. "Örömmel. Hadnagy..." fordul Chakotay a kormányügyeletes felé, "Hallotta mit mondott a kapitány."

"A görbületi hajtómu rendben, a deflektoremitter holnapra üzemképes lesz." mondja Kim a készenléti helyiségben a maga elé meredő Janewaynek. Az rövid csend után futólag a zászlós felé fordul: "Igen... Köszönöm, Mr. Kim." "Kapitány, minden rendben?" "Jól vagyok..." bólint Janeway. Kim erre leteszi az asztalra a nála levo jegyzetfüzetet, majd csendben távozik. Janeway kinyúl az asztalon hevero nyakláncért amit Caylem ajándékozott neki, és keserédes mosollyal ajkán köréje zárja ujjait.

28. Prototype - Végso megoldás

A végtelen messzeségben ragyogó fénypöttyök mindegyike egy-egy csillag. Valahol, valamikor, tudta ezt, de az az idő már elmúlt, s mostanra nem maradt más csak a pusztaság létezése. A fényes pontok lassan vándorolnak, de a mozgást nem irányítja, már csak pusztaság megfigyelője a dolgoknak. A látvány néha meg-megtörik, zavarok futnak át a csillagmező látványa előtt. És hirtelen történik valami. Az ismerős látványban egy ismeretlen elem bukkan fel. Eloszor csak egy szürke pont, de ahogy növekszik, vagy talán közeledik, egyre jobban kivehetők a részletek. Két különböző méretű, félbevágott ellipszis, az egyenes oldaluknál összeillesztve, a nagyobbikat szögletes fénypöttyök tarkítják, a kisebb pedig világít, két oldalából egy-egy nyúlvány áll ki. A látvány mintha felébresztene valamit a belsejében, látótere alján néhány jel villan fel, ám a kép ekkortól mintha még surubban töredezne össze mint eddig. Hirtelen különös fényáram fogja körbe, csillogó, folyékony fény, s a kinti sötétség elenyészik, átadva helyét egy helyiségnek, amiből főleg a plafont, és a fal egy darabját látja. Látóterében mozgás támad, egy jobbra sötét színű ruhát viselő alak bukkan fel. 'Humanoid. Nonemu.' - érkeznek valahonnan elfeledettnek hitt kifejezések. A no közelebb hajol, láthatóvá válik homlokának különös mintázata. "Ez hihetetlen!" "Szeretném emlékeztetni, hogy ugyanakkor potenciális veszélyforrás is." jelenik meg a kép széle felől egy másik humanoid, sötét boru férfi. Egy második no is megjelenik, az ő arkifejezése inkább aggodalmat tükröz, míg az elsoként érkezett kíváncsiságot. A kép újra összetörik, majd a kontúrok élettelené válnak. "Energiát veszít. Szeretném megpróbálni rendbe hozni, mielőtt teljesen kimerül az energiaforrása." mondja az első no, futólag a másodikra pillantva. "Én ellenben azt javaslom, várjuk meg míg ez bekövetkezik. Úgy könnyebb lesz megvizsgálni, és a tapasztalatok alapján eldönthetjük, bölcs döntés volna-e megjavítani." mondja a férfi. "Kapitány, egy teljesen ismeretlen energiaforrás üzemelteti. Ha leáll, lehet hogy soha többé nem tudjuk újraindítani, és ezzel elveszítjük a lehetőséget arra hogy egy teljesen új technológiát tanulmányozzunk." "Ez egy kutatóhajó, Mr. Tuvok." fordul a második no a férfi felé. A kép ekkor végleg szétörik, és egy jó ideig nem is áll össze újra. Mikor a látvány visszatér, a látóter nagyobb részét egy fénylő oszlop, és az azt körülvevő galéria tölti ki. "Az energiavesztés egyre gyorsabb ütemű. Ha nem tudjuk stabilizálni, elveszítjük." mondja a különös homlokú no, behajolva a képbe. "Mi lenne ha megpróbálkoznánk egy EPS vezetékről megtáplálni?" kérdezi egy fiatal, sötét hajú férfi. "Az energiarendszer ugyan nem egészen kompatibilis, de... Nyerünk vele egy kis időt." bólint a no. A férfi eltűnik egy időre, majd egy kábelvéggel a kezében tér vissza. "Rendben, próbáljuk meg. Két másodperces töltés, a teljes teljesítmény öt százalékaival." hallatszik a no hangja, "Most." A kép kifehéredik, a sötét és világos területek összemosódnak. "Nem jó, elveszítjük!" hallatszik a no hangja, a kép pedig lassan stabilizálódik. "Lehet hogy túlterheljük." mondja a férfi. "Próbáljuk meg hosszabban, de kevesebb energiával." "Rendben. Öt másodperc, három százalékon." "Mehet." A látvány élessége megnövekszik, a dolgok fókuszba kerülnek, majd hirtelen egy elfeledettnek hitt képesség ébred fel: nagyítás. A sötét hajú férfi képe hirtelen betölti az egész látóteret, majd normál méretűre ugrik vissza. "Azt hiszem így jó lesz." hallatszik a no hangja. A látómező lassan vándorolni kezd, egy, a távolban lévő fényekkel teli falszakasz felé, majd újra bekapcsol a nagyítás. A fal egy része egyre nagyobbá válik, felfedve az ott látható kép részleteit: egy csillogó, humanoid test fekszik egy állványon, a mellkasán felnyitott kis fedél alá a nemrég látott kábelvég kígyózik be, a test mellett pedig a no áll, a képet szolgáltató kamerának háttal.

"Komoly károsodásokat szenvedett, de azt hiszem az EPS vezetékekkel legalább tizennyolc óráig működőképes marad." mondja Torres, az állványon fekvő szerkezetet vizsgálva. "Nem kiborg, teljesen gépi felépítésű robot." mondja Kim, szemügyre véve a robot sima fémmaszk-arcát, amin egyetlen nyílás sem látható. "Van keze, lába, megmozdította a fejét. A jelek szerint a motorikus funkciói élnek. De honnan kaphat vezérlőparancsokat?" tunodik Torres. "Talán egy külső

vezérloegysége volt." veti fel Kim. "Ha már a forrásnál tartunk..." pillant bele Torres a robot hasán levo nyílásba, "Úgy látom hogy ez az energiaegység látja el a teljes rendszert. De nem EPS rendszeru, inkább valami szupervezeto plazma. ... Ha tovább töltjük, lehet hogy komoly kárt okozunk." A robot feje hirtelen megrándul, majd kattogások és zümmögések sorozata hallatszik a fej felol. "Kommunikálni próbál..." lép hátrébb Torres. "Nem feltétlenül... Lehet hogy csak valami rendszerhiba." A robot által kiadott hangok lassan összeállnak, és mintha egy szót kezdene ismételtetni: "Praelor... Praelor... Praelor..." "Mit akarhat mondani? Mi az a praelor? ... Ha hall engem? Ha érti amit mondok, mozdítsa meg a kezét." mondja Torres, meglegetve karját a robot elott. "B'Elanna... Még azt sem tudjuk, egyáltalán lát-e." jegyzi meg Kim rosszallóan, "És fölöttébb valószínűtlen, hogy akár egy szavunkat is értené." Torres elbizonytalanodva lép hátrébb, miközben Kim megemeli a robot karját, majd hagyja hogy az visszazuhanjon az állványra. "Hmm?" "Meg kell javítanunk valahogy!" makacskodik Torres. "Ezzel próbálkozunk már órák óta. Pihennünk kéne egy kicsit. El lesz itt reggelig az EPS-re kötve." "Menjen csak... Én matatok még rajta egy kicsit." "Ha maga marad, akkor én is." jelenti ki Kim. "Menjen aludni, Harry." "Lehet hogy keményebbnek tartja magát a többieknel, B'Elanna Torres. De biztosíthatom, én is kibírom addig alvás nélkül mint ön." mondja Kim a nore mosolyogva. "Na ne nevetessen, Flottatiszt." rázza meg a fejét Torres vidáman, "És még valami... Ne kényszerítsen arra hogy parancsba adjam." "Ahogy óhajtja." bólint Kim, "De azért ébresszen fel ha talált valamit. Hadnagy." Kim ezzel elsiet, Torres pedig tanácstalanul a robot fölé hajol.

"A Voyager hajónaplójába, Torres hadnagy bejegyzése. Kiegészítés. Tizenhárom módszerrel próbáltam felfrissíteni a robot energiaforrását, de nem jártam sikerrel. Végül kénytelen voltam ellátogatni a kaszinóba, hogy feltöltssem a saját, erosen fogyatkozó energiatartalékaimat."

Torres, szemét le sem véve az asztalon hevero jegyzetfüzetrol, kinyúl a termosz felé, hogy újratöltsse kávécsészéjét. A mozdulat teljesen automatikus, az sem okoz fennakadást benne hogy a termosz már rég kiürült, egy csepp kávé sem kerül a csészébe. Erre Torres csak akkor jön rá, mikor a szájához emeli a csészét. Egy darabig értetlenül nézegeti, majd hátraszól a konyhában foglalatokodó Neelix felé: "Van még egy kis kávé?" "Bár a reggeli hivatalosan még csak másfél óra múlva kezdodik, adhatok egy kancsó treggal-levet, sot... Ha gondolja, készítek egy hétféle zibali zöldséggel készült omlettet is." "Csak kávét kérek." "Sajnálom, B'Elanna, de ebbol a landra-fozetbol elérte a fogyaszthatósági határt." "Nem hajlandó nekem kávét adni?" kérdezi meglepetten Torres, mire Neelix vidáman vonja meg a vállát. "Lehet hogy tulajdonképpen igaza van..." sóhajt B'Elanna, majd megmasszírozva ornyergét, hozzáteszi: "Már az ízét se érzem, csak iszom." "Még mindig nem támadt semmi ötlete, hogy hogyan éleszthetné föl mechanikus vendégünket..." lép ki Neelix a tálalópult mögül. "Csak sikerült késleltetnem az elkerülhetlent. Az az energiaveszteség olyan mint egy felszakadt artéria. De nincs érfogóm." "Emlékszem..." telepszik le Neelix a no mellé, "Mikor megpróbáltam tökéletesíteni a zibali zöldséges omlettemet... Egy kicsit többet ebbol, egy kicsit kevesebbet abból... De sehogy se akart jó lenni. El is aludtam a konyhában. ... Aztán hirtelen, álmomban jöttem rá. Csak hat összetevot használtam, pedig az omlett ízharmóniája hetet kívánt!" "Hadd találgassak... Leoola-gyökér." jegyzi meg Torres, de a talaxiai a fejét ingatva így szól: "Neemiai tengeri só." "Só?" "Igen. A világmindenség legszükségesebb fuszere. De mivel túl fáradt voltam, teljesen megfélekezem róla." "Hát ez... Fölöttébb érdekes történet, Neelix. ... De mi lenne ha hozna még egy kis kávét?" kérdezi Torres, elnyomva egy ásítást. "Ágyba! ... Most rögtön!" mondja parancsoló hangon a talaxiai. "Na jó..." adja be a derekát Torres, összegyujtva az asztalon szétszórt jegyzetfüzeteket, "Elmegyek aludni." A talaxiai elégedetten néz a távozó hadnagy után. Neelix azonban a jelek szerint korán örült, Torres ugyanis a gépházba megy, körbejárja a robot állványát, majd a szerkezet feje mellé könyökölve megkopogtatja a domború fémet: "Van bent valaki? ... Hogyan? Ön is úgy gondolja hogy el kellene mennem aludni? ... Nos, úgy látszik, leszavaztak."

B'Elanna leveti magát az ágyra, magára húzza a takarót, majd forgolódik egy darabig. Kis idő múltán egyszer csak felül, belebámul kabinja sötétjébe, majd kipattan az ágyból, és csak úgy, hálórúhában, kisiét a kabinból.

A gyengélkedőbe megy, és alig lépett be az ajtón, így szól: "Számítógép, vészhelyzeti orvosi hologramot aktiválni!" A Doktor úgy látszik mindenben visszatért korábbi szokásához, ugyanis Torres háta mögött megjelenve belekezd mondókájába: "Kérem pontosítsa az..." Torres ekkora fordul felé, a Doktornak pedig elakad a szava, majd meglepetten járja körül B'Elannát. "Ha megváltoztatták az egyenruha-viselésre vonatkozó szabályokat, örültem volna ha engem is tájékoztatnak." "Hálórúha. Nem volt idom felöltözni." "Értem." bólint a Doktor, még egyszer végigmérve Torrest, "Feltételezem a sietség oka valami orvosi probléma volt." "Inkább technikai jellegű, csak arra gondoltam, önnek talán lesz néhány javaslata." "Hmm... Nem szívesen emlékeztetem arra hogy orvos vagyok és nem..." "Nem mérnök." bólogat Torres, "Tudom. De ez nem a szó legszorosabb értelmében vett technikai probléma. Egy robot megjavításán fáradozom." "Ahh... Az a gépmember. Kes mesélt róla. Érdekesen hangzik." "Hamarosan meghal!" "Meghal?" csap le a szóra a Doktor. "Meghal... Leáll a működése. Mindegy. A lényeg, hogy nem tudom rendbe hozni az energiaforrását." "Milyen energiaforrásról van szó?" "Egy kromo-dinamikus tripolimer-plazmaegység, de a plazma mintha megfertőződött volna, lebomlóban van." "Mint egy vérbetegség..." "Olyasmi. Nem tud elég energiát szállítani ahhoz hogy ellássa a rendszert." "Átömlesztés?" "Vagyis hogy cseréljük le magát a plazmát? Ez volt az első ami eszembe jutott, de honnan szerezzek egy olyan tripolimer-plazmát, aminek a létezéséről huszonnégy órája még csak nem is tudtam?" "És a Voyager hajtómuplazmája?" "Az nagyon eltérő, sokkal nagyobb energiaszinten létezik. A robot rendszerei szétegnének. ... Mintha egy boliai vért vulcanira akarná lecserélni." "Szerencsétlen boliai nem élne túl a kezelést." bólint a Doktor, "De már a mesterséges vér megjelenése előtt is előfordult hogy a véresejteket genetikai úton módosítva, alkalmassá tették a vért az átömlesztésre." "Ez jó ötlet, de a hajtómuplazmával nemigen lehet mi kezdeni. ... Viszont... Ha átalakítok néhány anodyn-relét, és bekötöm a robot energiarendszerébe, akkor azok szabályozóként viselkednének, és képessé tennék a robot rendszerét a hajtómuplazma elfogadására..." Torres az utolsó szavakat már a folyosón mondja, úgy viharzik el a Doktor mellett, mintha az ott sem lenne. "Éppen ezt akartam javasolni." néz Torres után a hologram.

"Ez volt az utolsó plazmarelé." mondja Torres, miközben Kim befejezi a munkát a roboton. "A plazmainjektor be van kötve." mondja a zászlós, mire Torres kérdezi a mellette álló Janewayre pillant. "Ez az ön előadása, hadnagy. Lásson neki." bólint a kapitány. Torres erre az energiakicsatoló egységhez megy: "Bekapcsolom a reléket. ... Rendben, Harry, kezdje meg a bevitelt. Húsz százalékos névleges áramlási szint." "Plazma beindítva." szól Kim. "A relék stabilan üzemelnek." mondja Janeway, megvizsgálva a robot energiaforrásához csatlakoztatott egységeket. "Harry, adjon több energiát." szól Torres. "Rendben, harminc százalékra emelem. ... Harmincöt százalékos..." "Állj! Várjon, ez túl gyors. A rendszerének nincs ideje alkalmazkodni, a végén még kiég." "De több energiára van szüksége." mutat rá Kim. "És ha relék áteresztőképességét növeljük meg?" kérdezi Janeway. "Megpróbálhatjuk." bólint Torres, mire Janeway hozzálát a módosításhoz. "Stabil maradt." állapítja meg a hadnagy, "Egyelőre szinten tartjuk, és megnézzük hogyan reagál." Majd közelebb lépve egy trikorderrel kezdi vizsgálni a robotot. "A plazma keringeni kezdett... A parancsközpont is működik. Azt hiszem, sikerült." mondja B'Elanna vidáman, de a következő pillanatban elakad a lélegzete, a robot ugyanis egyik kezével megragadja a karját. "Kérem, azonosítsa magát." szólal meg a szerkezet kissé mesterséges zengéssal, de egészen elfogadható hangja. "B'Elanna Torres hadnagy vagyok, a Voyager nevű Föderációs hajó főmérnöke." "Én a háromezer-kilencszáznegyvenhetes automata egység vagyok. Köszönöm hogy újra működőképpé tett. B'Elanna. Torres. Hadnagy." Torres boldogan pillant a többiekre.

"A Voyager hajónaplójába, Torres hadnagy bejegyzése. Kiegészítés. A robot energiarendszere kifogástalanul üzemel a hajtómuplazmával. A rendszereinek javítása során többet tanultam a robotikáról, mint amit a Csillagflotta Akadémián taníthattak volna."

"A jelek szerint túl vagyunk a kritikus stádiumon." mondja Torres, végigpásztázva egy trikorderrel az állvány szélén ülo robotot. "Egyetértek önnel. A belső ellenőrzőrendszerem tanúsága szerint a háromezer-kilencszáznegyvenhetes automata személyi egység jelenleg hatvannyolc százalékos hatásfokkal működik, a teljes teljesítőképességéhez viszonyítva." "Maga, háromezer-kilencszáznegyvenhetes személyi egység, egy nagyszerű szerkezet." "Ön, B'Elanna Torres hadnagy, egy nagy szakértelmu humanoid." jelenti ki a robot, mire Torres elmosolyodik. "Hogy került az urbe, ilyen súlyos sérülésekkel?" "Egy aszteroidabánya-egységet felügyeltem. Felrobbant." "Mi okozta a robbanást." "Az információ nem visszakereshető. Az emléktároló-egységek még nem működnek optimális hatásfokkal." "Arra emlékszik hogy honnan való?" "Egy praelor hajón szolgáltam." "Lám csak... Mindent meg fogunk tenni hogy felkutassuk a hajóját, és visszatérhessen a népéhez. ... Remélem hogy az emlékezete újra teljesen működőképesé válik majd, legkésőbb akkor, mikor az átömlesztett plazma teljesen átalakul a rendszerének megfelelően." "Átömlesztett plazma?" kérdezi a robot, darabos mozdulatokkal a melléje telepedett Torres felé fordítva a fejét. "Igen. Át kellett alakítanunk az energiaegységét úgy, hogy képes legyen üzemelni a hajónk hajtómuplazmájával." "Megjavította az energiaegységemet? Ön egy Építő?" "Építő? Éppenséggel így is lehet mondani. Mérnök vagyok, az a dolgom hogy karbantartsam és felügyeljem a hajó rendszereit." "Csak az Építők voltak képesek ilyen energiaegységeket készíteni vagy javítani." "Ok azok a lények akik... Megalkották önt?" "Igen." "Humanoidok? Mint én?" "Igen. Mint B'Elanna Torres hadnagy." helyesel a robot, majd elhagyva az asztalt, Torres elé áll: "Készíthet új energiaegységet." "Nincs rá szüksége, az is nagyon jól működik amit rendbe hoztam." "Az új energiaegységre nem nekem lesz szükségem, hanem egy prototípusnak, további automata egységek építéséhez." "Az Építők nem tudnak újabb egységeket készíteni?" kérdezi Torres meglepetten. "Az Építők már nem léteznek."

"Ezreket építettek belőlük, különböző feladatok ellátására. De a faj ami megalkotta őket, az Építők, évtizedekkel ezelőtt elpusztult egy háborúban." magyarázza Torres a készenléti helyiségben. "És az automata egységeknek önállóan kellett boldogulniuk." mondja Janeway. "Igen. Időközben megtanulták, de egy dologra nem képesek. Nem tudnak újabb energiaegységeket készíteni, ami létfontosságú lenne a számukra. ... Ez hatalmas kihívás, kapitány! Ha alaposan megvizsgálom a rendszert, talán találok megoldást!" mondja Torres lelkesen. "Nem vonom kétségbe a képességeit, B'Elanna. De hozzásegíteni őket a szaporodáshoz... Ez az Elsodleges Irányelv egyértelmu megsértése lenne." "Csak szeretnének utódokat létrehozni, ez minden élőlény alapvető joga." "Nem vonom kétségbe hogy joguk lenne ehhez, mint bármilyen szerves élőlénynek. Nem arról van szó." "Biztos ebben? Tegyük csak fel hogy szerves lények, de meddové váltak. Viszont mi rendelkeznének egy gyógymóddal, ami újra szaporodásra képessé teheti őket. Ezen esetben megengedné a kezelést?" "Talán. De alaposan meg kellene vizsgálnom a körülményeket. Viszont itt nem egy betegség kezeléséről van szó. Vagy nincs igazam?" "Mi a különbség?" "Például hogy egy fajjal szemben, ami meddové vált, ezek a robotok sosem tudtak szaporodni. Arról van szó, hogy új képességgel kellene felruházni őket. Mintha megváltoztatnánk azoknak a bizonyos lényeknek a genetikai szerkezetét." "Ez csak egy hiányosság megszüntetése lenne." "Ez nem hiányosság. Így építették őket." mutat rá Janeway. "Meg akarom óvni őket a kihalástól..." "A kihalás sajnálatos módon a legtöbb evolúciós folyamat végállomása." "Egyszerűen hagyná hogy a társadalmuk elpusztuljon?!" "Nem lehetünk biztosak abban hogy mi történik. Hiszen önfejlesztésre képesek, és könnyen lehet hogy egy napon képesek lesznek energiaegységeket készíteni." "De lehet hogy egyszer csak már túl késő lesz! Már csak néhány száz maradt belőlük!" "Átérezem a robotok helyzetét. De a megsegítésük olyan cselekedet, ami kimondottan az Elsodleges Irányelv előírásai alá esik. Semmit sem tudunk ezekről a teremtményekről, sem a fajról ami építette őket. Mi lenne a következménye annak, ha megnövekedne a népességük, a saját maguk, és a környéken élő fajok számára? Nem játszhatjuk itt

az istent, hogy utána továbbálljunk, nem is gondolva tetteink hosszú távú következményeire!" "Kapitány..." "B'Elanna. Osztom a tudományos kíváncsiságát. És együtt érzek önnel. De a válaszom: nem." zárja le a vitát Janeway.

"Nem értek egyet a kapitány döntésével." jelenti ki a robot a gépteremben, a vele szemben álló Torresnek. "Csak az Elsodleges Irányelvet követi." mondja Torres. "Határozza meg az Elsodleges Irányelvet." "Megtöltja számunkra hogy beleavatkozzunk más kultúrák természetes fejlődésébe." "Az automatikus egységek nem természetes úton jöttek létre. Bennünket építettek. És önök segíthetnek hogy újakat építsünk." "Janeway kapitány nem tartja ezt jó ötletnek." "De B'Elanna Torres hadnagy igen." mondja a robot, mire Torres zavartan elfordul. "Igen... Talán. Nem tudom. ... Szívesen megpróbálnám. De nem tehetem." "A segítsége nélkül nem fogunk túlélni. ... Én úgy gondoltam, B'Elanna Torres egy Építő." "Én is." mondja Torres szomorúan, "Bemérték a hajóját, egy órán belül kommunikációs távolságon belül lesznek." "Köszönöm." mondja a robot, és mintha mozdulatlan fémarcán szomorúság látszana.

"Az idegen hajó látótávolságban." jelenti Paris. "Sárga készültség. Egynegyed impulzusra lassulunk. Képernyőre a hajót, Kim zászlós." szól Janeway. A fomonitoron egy kereszt alakú hajó jelenik meg. "Letapogatnak bennünket, kapitány." jelenti Tuvok. "Ne akadályozzuk oket. Nyisson egy csatornát." A képernyőn egy, az urben találthoz megszólalásig hasonló robot jelenik meg. "Praelor hat ketto hat hármas automatikus személyi egység kéri önöket hogy azonosítsák magukat." "Kathryn Janeway vagyok, a Voyager nevu Föderációs csillaghajó kapitánya." "Mik a szándékaik, Kathryn Janeway kapitány?" "Megmentettük a legénységük egyik tagját, a három kilenc négy hetes egységet, szeretnénk visszajuttatni a hajójukra." "Megtesszük a szükséges elokészületeket. Köszönjük a segítségüket." mondja a robot, majd bontja a kapcsolatot. "Fölöttébb jól nevelt automata egységek..." pillant Paris Janewayre, aki elmosolyodva bólint.

"Janeway kapitány engedélyezte hogy adjak önnek egy kis hajtómuplazmát, arra az esetre ha utántöltésre lenne szüksége." mondja Torres az egyik szállítóhídon, majd átad egy hengeres tartályt a robotnak. "Köszönöm." mondja az. "És ne felejtse rendszeresen beszabályozni az anodyn-reléket." "Ismétli a korábban adott utasításokat, B'Elanna." "Csak biztos akartam lenni benne... De most már búcsúznunk kell." Torres kezét nyújt a robotnak, aki megszorítja a hadnagy kezét. "Ez meg mi...?" kérdezi meglepetten Torres. A következő pillanatban néhány kékes kisülés cikázik végig a testén, és a hadnagy a robot karjaiba hanyatlik. A transzporterügyeletos mozdulna, de nincs ideje. A robot felemelt tenyeréből egy kék energia-kisülés csap ki, leterítve az ügyeletet.

"Kapitány, kromodinamikus energiaimpulzusokat észleltem a kettes szállítóhídon." jelenti Kim a hídon. "Híd hívja a kettes szállítóhidat. ... Janeway hívja Torrest..." Válasz azonban nem érkezik, így Janeway egy intéssel útnak indítja Tuvokot.

A robot, bal kezével Torrest ölelve magához, többször elhúzza a jobb kézfejen levo szerkezetet a transzporter vezérlopanelje fölött.

"Valaki sugárzásra tesz elokészületeket." mondja Chakotay, majd kisvártatva hozzáteszi: "Torres és a robot az!" "Megszakítani!" fordul Janeway Kim felé. "Nem lehetséges. A mintáik már a kimeneti puffekben vannak. ... Elsugároztak, kapitány." Janeway aggodalmas pillantást vet a foernyon látható robothajóra.

"Sugározzák vissza Torres hadnagyot!" szól Janeway, miután a hajón vörös készültséget rendeltek el, és Tuvok is visszaérkezett. "Nem tudom bemérni, kapitány." rázza meg a fejét Kim. "Egy szubtér-védomezot vontak a hajó köré, amin keresztül a bemérés lehetetlen." jelenti Tuvok. "Hívják oket!" "Nincs válasz." "Szélessávú szubtér-csatornát! ... Itt Janeway kapitány beszél. A tisztünk elrablása ellenséges cselekedetnek minosül. Ha nem szolgáltatják ki, megtorló eszközökhöz kell folyamodnunk. ... Vették az adásunkat, Mr. Kim?" "Hallottak bennünket. Csak nem válaszolnak." mondja a zászlós. "Mr. Tuvok, elülso fézereket elokészíteni."

"Mi az ördög folyik itt?!" kérdezi Torres, mikor a dönthető fémlap közel függőleges helyzetbe billen vele, hogy könnyebben a padlóra léphessen. "Itt fog segíteni nekünk a prototípus megalkotásában." mondja három kilenc négy hét. "Már mondtam hogy nem segíthetek! Vigyenek vissza a hajómra!" "Ez nem lehetséges." "Torres hívja a Voyager-t!" érinti meg a hadnagy a kommunikátorát. "A kommunikációs eszközt kikapcsoltuk. Torres erre a kijárat felé indulna, de a robot elkapja, és kissé felemelve a padlóról, könnyedén visszahúzza. "Nem akarok kárt tenni önben B'Elanna." "Segítettem magának, megmentettem. Miért csinálja ezt?!" "További automata egységekre van szükségünk, hogy megakadályozzuk a kihalásunkat." "Janeway kapitány ellenlépéseket fog tenni." "Nem javasolnám a kapitánynak hogy provokáljon bennünket."

"Továbbra sincs válasz, kapitány." mondja Kim. "Mr. Tuvok, át tud törni a védomezon?" "Negatív." "Parancsnok, van valami nyoma annak hogy támadásra készülnek?" fordul Janeway Chakotay felé, aki a két szék közötti lekérdezőterminált tanulmányozza. "A pajzsuk miatt nem kapunk valami pontos adatokat. Még a fegyverzetük erősségét sem tudom felmérni." "Mr. Tuvok, nem akarom hogy a hajójuk is találatot kapjon. De lojón lyukat a pajzsba amin át kisugározhatjuk Torrest." "Értettem, kapitány." "Mr. Kim, irányítsa a keresősugarat a lövés helyére." "Fézer beállítva." jelenti Tuvok. "Tuz." "Pajzserősség nyolcvan százalékra csökkent." jelenti Tuvok. "Ez már valami. Újra, tuz." szól Janeway. A következő pillanatban azonban a kereszt alakú robothajó ágainak végéről kék energiacsomók kezdenek záporozni a Voyager felé, és a hajó hevesen rázkódni kezd a folyamatos becsapódásoktól. "Omega hatos kitérőmanóver folyamatban!" mondja Paris. "Kvantumrezonancia-csomagokkal bombáznak minket, kapitány." állapítja meg Chakotay. "Elülso pajzs ötvenhárom százalékon, gyengül" jelenti Tuvok. "Tartalékenergiát irányítok a pajzsba." mondja Kim. "Huszonnégy százalék." szól Tuvok, néhány becsapódással később. "Tuvok hadnagy, vetocsöveket egytől négyig betölteni, és várja a tuzparancsot!"

"A kapitány taktikai hibát vétett a megtámadásunkkal. A fegyverzetünk sokkal fejlettebb az önökénél." mondja három kilenc négy hét Torresnek, miközben egy monitoron a tuz alatt álló Voyager-t figyelik. "A pajzsaik kimerültek, a fegyvereik nem jelentenek veszélyt ránk nézve."

"A hátsó pajzs átszakadt." jelenti Tuvok. "Jobb lesz ha eltunünk innen." mondja Chakotay. "Rendben. B'Elannával később kel foglalkozunk. Indulás, Mr. Paris, hármás görbület." határoz Janeway. "Meghajtórendszer üzemképtelen. Itt ragadtunk." "Burkolati kár a hatos szinten." jelenti Tuvok néhány becsapódással később. "Légkörtartó mezo bekapcsolva." mondja Kim. "A környezetszabályzó rendszer akadozik. A légkör minősége a hármastól hetesig terjedő szinteken kritikussá vált." mondja ismét Tuvok. "A nyolcas szinten megszűnt a mesterséges gravitáció." teszi hozzá Kim. "Sebesülteket jelentenek minden szintrol." mondja Chakotay.

"Abba kell hagyniuk!" mondja Torres. "A maguk hajója nyitott tüzet. Mi csak védekezésre vagyunk programozva." "Most már teljesen tehetetlenek! Lássák már be!" "Az ellenséget meg kell semmisíteni." "Nem vagyunk az ellenségeik!" "Őn nem az. A kapitánya igen. A legénysége pedig a parancsait követi." "Janeway kapitány engedélyt adott a kijavítására, annak ellenére hogy a biztonsági fonékunk ellene volt a dolognak. Nem is lenne most itt ha nem így van!" A robot nem válaszol, mire Torres kifakad: "Hát jó! Legyen! Ha hiába próbálok a lelkére beszélni, megkapja azt az átkozott prototípust!"

"A létfenntartás hamarosan leáll, kapitány." jelenti Chakotay. A rázkódás azonban váratlanul abbamarad. "A robotok kikapcsolták a fegyvereiket." jelenti Tuvok. "Hívják minket, kapitány." mondja Kim. "Képernyőre!" "Kapitány... Vannak sebesültek?" kérdezi a foernyon megjelenő Torres. "Megoldjuk. Ön hogy van?" "Beleegyeztem hogy megépítem nekik a prototípust." "Hadnagy..." "Tudom mit gondol erről, nekem is egyre kevésbé tetszik. De ha nem teszem, elpusztítják a

Voyager-t. ... Van talán más lehetőségem?" Torres elé egy kifejezéstelen fémarc tolakszik be, jelezve, a beszélgetés befejeződött.

"Itt megtalálható az összes alkatrész és szerkezeti egység, amely szükséges lehet a prototípus megépítéséhez." mondja három kilenc négy hét, "És kérésére ellátjuk bármilyen szerszámmal és anyaggal, amire ezeken kívül szüksége lehet. A terminálról hozzáférhet az adatbázisunkhoz, és a tervrajzokhoz, de nem tud behatolni a fontosabb rendszereink egyikébe sem. Amíg a fedélzeten van, nem léphet kapcsolatba a hajójával, és nem hagyhatja el ezt a helyiséget. Én itt maradok, hogy felügyeljem a munkáját. Hozzáláthat." "Hozzáláthatok... Remek. Csak az a kérdés, hol kezdjem." mondja Torres dühösen, végignévezve a szobányi alkatrészkészletet, "Kérdés: próbáltak már valaha új egységet építeni?" "Megpróbáltuk, de kudarcot vallottunk." "Milyen nehézségbe ütköztek?" "Nem tudom meghatározni a problémát. Több alkalommal lemásoltuk az energiaegységet, de az új egység energia-leadása nem volt elegendő az új egység üzemeltetéséhez." "Teljes pontossággal dolgoztak? Száz százalékos volt a másolat?" A robot a terminál felé fordul, amin két tervrajz jelenik meg: "Itt van az eredeti tervrajz, itt pedig a másolaté. A két egység tervei minden részletben megegyeznek. Nincs ok, amiért az egyik egység működik, a másik pedig nem." Ekkor egy másik robot lép a helyiségbe: "Három kilenc négy hetes egység, mire jutottak?" "Még csak öt perce dolgozunk, gondolhatja hogy nem jutottunk túl sokra." jegyzi meg bosszankodva Torres. "Az észleléseink alapján körülbelül száznegyven órára lesz szükség a humanoidoknak a hajójuk kijavításához. A prototípusnak még ez előtt el kell készülnie." "Miért?" kérdezi Torres, "Hiszen nem jelentünk veszélyt önökre nézve." "A taktikai kalkulációink szerint hetvenkilenc százalék az esélye annak hogy mentoakcióval fognak próbálkozni, amint az ehhez szükséges rendszereiket kijavították. Teljes hatékonyságnál a hajtóművük erősebb a miénknél." "Elképzelhető hogy ok nem taktikai valószínűségek alapján hoznak döntéseket." mutat rá három kilenc négy hét, "A gondolkodási folyamatuk előre láthatatlan." "Mindenesetre teljes készületségben maradunk. A humanoidok megpróbálhatják késleltetni a prototípus elkészültét, annak reményében hogy megmenthetik a társukat." "Nem tudom, maguknak jelent-e valamit egy ígéret, de nekünk igen! A szavamat adtam hogy mindent megteszek. És így is lesz!" "Megfigyelésem szerint ez a humanoid optimális hatékonysággal dolgozik." mondja három kilenc négy hét. "Köszönöm. ... De azt el kell mondanom, hogy nem garantálhatok semmit. Egy teljesen új egységet létrehozni nem egészen ugyanaz, mint egy sérültet megjavítani. Az sem biztos, hogy egyáltalán lehetséges-e." "Ha kudarcot vall, ön és a társai meghalnak." mondja a jövővény, majd távozik. "B'Elanna Torres, hat ketto hat hármat parancsnoki egységnek építették. Csak a programját követi." mondja három kilenc négy hét. "Nem akarom hogy fenyegetsenek! Mondtam hogy mindent meg fogok tenni!" "Én hiszek önnek. De a jelek szerint hat ketto hat három nem. O nem ismeri B'Elanna Torres hadnagyot olyan jól mint én." "Na, mutasson egy hibás másolatot..." sóhajt Torres.

"A burkolati károk már kijavították, de a hármastól hetesig terjedő szinteken még mindig nincs energia." mondja Kim a tanácsteremben, az asztal túloldalán álló Janewaynek. "A hátsó pajzsok teljesen működésképtelenek." teszi hozzá Tuvok. "És ez még nem minden. A dilithiumstruktúra megbomlott, nem tudjuk aktiválni a görbületi hajtóművet." "Még legalább hat napra van szükség a javításokhoz." szól Chakotay. "Addig nem áll szándékomban itt maradni. Kell egy terv, hogy hogyan szerezhetjük vissza B'Elannát arról a hajóról, mielőtt még megépíti a prototípust." jelenti ki Janeway. "Ebben az esetben a görbületi hajtómű megjavítása a legfontosabb. A mentoakció végén szükségessé válhat a gyors távozás." mutat rá Tuvok. "Így van. Mr. Kim, mennyi időre van szükségük a dilithiummátrix helyreállításához?" "Hetvenkét óra?" "Az huszonnégydel több mint amire gondoltam. Lelépni."

"Azt hiszem, már tudom miért nem működött az önök prototípusa." jelenti ki Torres, miután alaposan megvizsgálta a szerkezetet, "Csak azt nem, mit tehetnék ez ügyben." "Magyarázza meg mit ért ezen." mondja három kilenc négy hét. "Az automatikus egységek modulrendszerük, a

részegységeik egyformák, tehát cserélhetők." "Ez így van." "Ez pedig azt jelenti hogy ha valaki elveszti az egyik karját, ki lehet cserélni egy tartalékkal. És az évek során megtanulták, hogyan készítsenek új végtagokat, ami nem ütközött különösebb akadályokba, hiszen csak egyfélet kellett készíteni. ... A programozásuk pedig lehetővé teszi hogy bármit lemásoljanak, amit látnak. De minden energiaegységnek kissé különbözik az energiamintázata. És ha lemásolják egy automata egység energiamodulját, az nem lesz alkalmas egy új egység működtetésére, mert nem ahhoz való az energiamintázata. ... Én úgy látom, hogy minden automata egységnek saját, egyedi energiakódja van." "Át tudja állítani ezeket a kódokat úgy hogy az egységek egymással felcserélhetők legyenek?" "Nem hiszem hogy ez lehetséges." "Kudarcot vallott. Értesítem hat ketto hat hármát." mondja a robot. "Állj! Az automata egységek azonnal feladják, amint valami akadályba ütköznek? Ahhoz mit szól, ha megpróbálunk készíteni egy teljesen új energiaegységet, egy olyan saját mintázattal, ami bárkinek képes energiát szolgáltatni." "Az eddigi megfigyeléseim alapján azt mondanám, ez okot ad az optimizmusra." "A számból vette ki a szót." bólint Torres.

"A védelmi rendszerük hatékonyságát, és szükös energiakészletünket összevetve valószínűtlennek tartom hogy bármiféle módosítást elvégezve a transzporterén, képesek legyünk átsugározni Torres hadnagyot." mondja Tuvok a hídon, a taktikai konzolnál. "És ha berepülnénk a mezobe?" veti fel Chakotay. "Az megkönnyítené a transzporter dolgát." bólint Kim. "Ön mit gondol erről?" kérdezi Janeway Parist. "Egy siklóval meg lehet oldani." "A Voyager pajzsait is gond nélkül kiiktatták. Egy siklónak semmi esélye nem lenne." mutat rá Janeway. "Elterelo hadmuvelet kezdeményezésével megnövelhető a sikló esélye." mondja Tuvok. "Újabb támadás?" kérdezi Chakotay. "Ezt a kockázatot még egyszer nem vállalom." rázza meg a fejét Janeway. "Nem kell elterelo hadmuvelet. Csak hadd menjek, és meg fogom csinálni." jelenti ki Paris. "Nincs talán ellenére ha segítünk egy kicsit, Paris. Nem akarok elveszteni egy újabb siklót." jegyzi meg Chakotay. "A biztonságom iránti aggodalma igazán szívet melengeto..." "A görbületi hajtómu tizenkét órán belül újra működöképes. Addigra várom a javaslatokat. Rendben, uraim?" néz végig a társaságon Janeway.

"Eddig jó. Káros visszacsatolásoknak semmi nyoma." mondja Torres, egy, az energiaegységhez csatlakoztatott robotlábon dolgozva, "Lenne bábája ennek az új egységnek, három kilenc négy hét?" "Kérem, fogalmazza újra a kérdést." "Segítene az összeállításban, ha eljutunk odáig?" "Én karbantartó egység vagyok, nincsenek ismereteim robotok összeállítására vonatkozóan." "Örülök hogy önként jelentkezett. Remélem mindent jól lát." "Figyelemmel kísérem a munkáját. Azonban nem rendelkezem az ön rögtönzési képességével." "Ha elkészült a prototípus, maguknak utána már csak le kell másolniuk. Áruljon el valamit, harminckilenc... Hívhatom harminckilencnek?" "Én a három kilenc négy hetes automata egység vagyok." "Rendben... Három kilenc négy hét. Mióta van életben?" "Egymillió-háromszáznegyvenezer-nyolcszázhat órája és harminchárom perce üzemlek. Az Építők még a praelor anyabolygón aktiváltak." "Meséljen valamit ezekről az építőkről... Hasonlítottak hozzánk?" "A róluk rendelkezésre álló ismereteim nem elégségesek ahhoz hogy kielégítő választ adjak. Ellát kiegészítő adatokkal?" "Én a maguk kultúrája felől érdeklödtem, miért ne kérdezhetne ön is?" bólint Torres. "Vannak az önök társadalmában mesterséges élőlények?" "Tulajdonképpen igen." "Hasonlítanak az ezen a hajón fellelhető automata egységekhez?" "Méretben és súlyban elég különbözőek. A legtöbbjüknek nincsenek magasabb tudati funkcióik." "A szolgálják?" "Talán úgy mondanám, azok a robotok amiket mi használunk, valóban szolgák. De nem értelmesek, nem úgy mint önök. Amennyire én tudom, csak egyetlen értelmes mesterséges élőlény van a társadalmunkban, de ot teljes mértékben embernek tekintik." "Teljes mértékben? Tehát a felépítése is ennek megfelelő?" "Igen. Egy hajón szolgál, mint mi. Ugyanolyan egyenruhát visel mint én." "Mi az azonosítási száma?" "Neve van, mint bármelyikünknek. Datának hívják." "Data... Szívesen találkozna ezzel a Datával." "No lám csak..." mondja Torres, mikor egy segédberendezés segítségével mozgásra bírja a fémláb lábujjait, "Úgy látom ez az energiaegység eddig egész jól működik." "Sikerrel fog járni, B'Elanna Torres." jelenti ki a robot. "Azért nem legyünk ennyire

magabiztosak. Még ki kell próbálni hogy egy teljes automata egységet is el tud-e látni energiával." "Azt hiszem, igen." mondja a robot, mire Torres elmosolyodva fordul felé.

"Haladunk a dilithiummátrixal. Úgy hat órán belül már elég stabil lesz ahhoz hogy folyamatosan energiával lássa el a hajtóművet." mondja Chakotay, belépve a készenléti helyiségbe. "Nagyszeru. És az elterelő művelet? Van már valami ötletük?" pillant fel Janeway az íróasztal mellől. "Még akkoriban, mikor Maquis voltunk, B'Elanna egyszer összekapcsolta a deflektorrendszert egy holomitterrel, és a döntő pillanatban egy másik hajó képét vetítette ki a miénk mellé." "Nagyszeru. Van rá elég energiánk?" "Ha a hajtóműmag újra üzemképes lesz, akkor igen. Kim már dolgozik is a holodeck..." "Tuvok hívja Janeway kapitányt: a távolsági szenzorok egy azonosítatlan hajót észlelnek, ami felénk halad." "Máris ott vagyunk." pillant a kapitány Chakotayra, ezzel elindulnak a kijárat felé.

"Egész jól állunk..." mondja Torres, egy teljesen összeállított robot mellüregében matatva, "Tegye keresztbe az ujjait." A háta mögött álló három kilenc négy hét felemeli a kezét, majd eligazgatja az ujjait, az utasításnak megfelelően, mire Torres, bár csak a szeme sarkából látja a robot mozdulatait, elmosolyodik. "Remélem sikerül a teljes összekapcsolás..." mondja Torres. A szerelőállványon lévő robot hangképző szerve felzúmmög, a szerkezet kissé felemelkedik, majd visszahanyatlik az állványra. "Nem működik megfelelően." állapítja meg három kilenc négy hét. "Még nem." pontosít Torres, "Az Építők programozhattak volna egy kicsivel több türelmet magukba. ... A jelek szerint még nem tökéletes az összehangolás." Torres dolgozik még egy darabig, majd a készülő robot újra megmozdul. Ezúttal működése tartósnak bizonyul, felülve a jelenlevők felé fordul: "Nulla nulla egyes prototípus egység munkára kész. Várom az üzemi programot." "Sikerült!" kiáltja boldogan Torres, "Tényleg megcsináltuk!" "Őn csinálta meg, B'Elanna Torres. Én tudtam hogy a feladat nem fogja meghaladni a szakértelmét." "Nulla nulla egyes prototípus egység munkára kész. Várom az üzemi programot." mondja újra az 'újszülött' robot, miközben Torres megragadja három kilenc négy hét kezét, és rázogatni kezdi. "Mit csinál?" kérdezi az. "Gratulálni szeretnék önnek. Apa lett!" A hajó egy pillanattal később megrázkódik.

"Ezen a hajón sincs nyoma szerves életnek." jelenti Kim, miközben Janeway elhulve nézi, ahogy a másikhoz hasonló, újonnan érkezett hajó, tüz alá veszi az elsőt. "A mérések szerint ugyanolyan automatikus egységekből áll a légénysége, mint az első hajónak." teszi hozzá Tuvok. "Kérdés, Mr. Tuvok. Lehetséges hogy egy robotháború közepébe csöppentünk?!" kérdezi Janeway elképedve. "Ki kell hoznunk onnan Torrest." szól Chakotay. "Egyetértek. De előbb egyértelművé akarom tenni mindkét hajó számára, hogy nem akarunk beszállni a harcba. Visszavonulunk a manőverező hajtóművekkel. Csak szép lassan, Mr. Paris." mondja Janeway. "A második hajó hív bennünket." jelenti Kim. "Képernyőre." "Egy aranyszínű burkolatú robot jelenik meg a fomonitoron: "Egy ketto kettes automata cravic parancsnok arra kéri önöket hogy azonosítsák magukat." "A nevem Kathryn Janeway, a Voyager nevű Föderációs csillaghajó kapitánya vagyok." "Azonnal vonuljanak vissza a térségből." "Attól tartok, ez nem lehetséges. A légénységünk egyik tagját túszként tartják fogva a praelor hajón. Nélküle nem távozzunk." "Tartsák a jelenlegi helyzetüket, és ne próbáljanak beavatkozni, különben tüz alá kerülhetnek." mondja a robot, majd bontja a kapcsolatot. "Kapitány, ez az új hajó éppenséggel..." kezdi Tuvok, de Janeway a szavába vág: "Az elterelő művelet, amire szükségünk van. Mr. Kim, milyen állapotban van a görbületi hajtómu?" "Teljes terhelhetőség egy órán belül." "Annyi időnk lehet hogy már nincs. Menjen a gépterembe, igyekezzenek elérni hogy minél több energiánk legyen, mire áthozzuk Torrest. ... Ha a két hajó tovább lövöldözik egymásra, lehet hogy görbületi hajtómu nélkül is el tudunk szökni. Mr. Paris, induljon a siklóhangárba. Chakotay, vegye át a kormányt." szól Janeway.

"Kik ezek?!" kérdezi Torres, abba kapaszkodva a rázkódó hajóban, amibe éppen csak tud. "A cravic anyabolygóról származó automata egységek." "Robotok egy másik bolygóról?" "Miért támadnak

ránk?" "Mert az Építők erre programozták őket." "Nulla nulla nulla egyes prototípus egység munkára kész. Várom az üzemi programot." fordul feléjük a prototípus. "A cravic Építők és a praelor Építők... Egymás ellenségei voltak?" kérdezi Torres. "Így van." "Figyeljen, lehet hogy Janeway kapitány rá tudná venni a cravic vezetőkkel, hogy hívják vissza a robotokat." "Ez nem lehetséges. A cravic is kihalt nép."

A két csatázó óriás közé egy kis Föderációs sikló furakodik be, igyekezve távol maradni az energiacsomók röppályájától.

"Közeledem a védelmi mezo pereméhez." jelenti Paris a Voyager-nek. "Értettem." hallatszik Chakotay hangja. "Változtassa a pajzsmodulációt, addig míg meg nem felel a védomezonek." üzeni Tuvok. "Pajzs... Szinkronizálva. Berepülök." mondja Paris. A sikló azonban megvonaglik, majd új pályára áll, lepattanva a pajzsról. "Vagy mégsem...?" "Mr. Paris, álljon új pályára. Koordináták: 105.40." hallatszik Tuvok hangja. "Ööö... Ha jól látom, ez pontosan a cravic hajó lóújtába viszi a siklót." "Pontosan. A lövések hasadékokat nyitnak a praelor védelmi rendszeren." magyarázza a vulcani. "Azon át éppen be is juthatok, de lehet hogy már több darabban, ha közben eltalál egy kóbor lövés. ... Na indulás."

"Ha mindkét faj kihalt, miért folytatják a háborújukat?" kérdezi Torres. "Az automatikus egységeket harcra programozták. ... A cravic hajó áttörte a védopajzsunkat." "Az elmúlt évek alatt nem is próbáltak véget vetni ennek a háborúnak?" "A praelor és a cravic fegyverszünetet kötött." "Na várjunk csak... Akkor miért nem hagyták abba a harcot?" "Megpróbálták." "És?" "Elpusztítottuk az Építőket." jelenti ki a robot, mire Torres döbbenten mered rá.

"Paris hívja a Voyager-t: közeledem a belépési ponthoz." üzeni a hadnagy az erosen rázkódó siklóból. "Értettem. A jobb oldalon észlelünk egy megfelelő hasadékokat." hallatszik Tuvok hangja. "Értettem. Arra fordulok."

"Mint az előre látható volt, a háború végével az Építőknek nem volt már szüksége ránk, és meg akartak semmisíteni minket. Mikor ezt megkísérelték, ellenséggé váltak, mi pedig arra vagyunk programozva hogy megsemmisítsük az ellenséget. Ez a túlélésünk alapja. ... Most, hogy elkészítette nekünk a prototípust, számbeli fölényre tehetünk szert a cravic egységekkel szemben, és legyozhetjük őket." "Azok a különböző energiakódok... Éppen azért alkalmazták őket az építők, hogy megakadályozzák a szaporodásukat." ismeri fel Torres, "Hatalmas hibát követtem el!" Torres felkap egy alkalmasnak látszó szerszámot az egyik asztalról, és a prototípushoz megy vele. "Nulla nulla nulla egyes prototípus egység munkára kész. Várom az üzemi programot." fordul felé a robot. Torres nagy levegőt vesz, és a szerszám hegyes végét beledöfi a nyitott mellkasban látható energiaegységbe, ami néhány kisülés közepedte használhatatlanná válik. Három kilenc négy hét ezt látva egy energiasugárral leteríti Torrest: "Megsemmisítette a prototípust." "Igen!" "Újat fog építeni." "Soha." "B'Elanna Torres hadnagy, azt mondtam hat ketto hat háromnak, hogy ön nem az ellenségünk." "Nem is akartam az lenni. Sajnálom." rázza meg a fejét Torres, majd mielőtt még a robot válaszát hallhatná, szállítószél ragyog fel körülötte.

"Sikló hívja a Voyager-t: megvan, de megsebesült." üzeni Paris, hátrapillantva az utastér padlóján materializálódó Torresre, "Mondják meg a Doktornak hogy álljon készen! Sugározzák át, amint kívül vagyok a védomezon."

"Értettük, Mr. Paris." nyugtázza az üzenetet Janeway megkönnyebbülve. "A két hajó tovább küzd egymással, kapitány." jelenti Tuvok, "Nem foglalkoznak a siklóval." "Híd hívja a gépházat: görbületi hajtóművet készenlétebe. Gyorsítunk, amint Mr. Paris siklója a fedélzeten van!"

"Egy csésze landra-fozet, a konyhafőnök ajánlata." mondja Kes az étkezőben, teletöltve Janeway csészéjét. "Nem gondoltam hogy egyszer még ennyire ízleni fog Neelix kávéja." mondja a

kapitánnyal szemben ülo Torres. "Át fogom adni neki." bólint Kes, majd elsiet. Torres nagyot sóhajt, majd Janewayre pillant: "Nem találok szavakat..." "Ami engem illet, én úgy látom hogy mindent megtett a legénység védelme érdekében." "Köszönöm." bólint B'Elanna szomorúan. "Biztosan nehéz volt." "Nehéz?" "Elpusztítani amit alkotott." "Szükséges volt." pontosít Torres. "Olvastam a jelentését. Hihetetlen teljesítmény volt. Életre hívta azt az egységet." "Látnia kellett volna, kapitány. Csodálatos volt... Bekötöttem az egységet, a prototípus pedig egyszer csak... Rám nézett. És arra kért, hogy programozzuk be." "Mondtam én... Nehéz lehetett." mondja halkán Janeway. "Szükséges... Volt." pontosít B'Elanna elcsukló hangon.

29. Alliances - Igaz szövetséges

A kötelékben támadó kazon siklók egyikének helyén haragos vörös lánggömb nyílik az urben, ahogy a Voyager egyik lövése telibe találja. A másik sikló megereszt még néhány lövést a Föderációs hajó felé, majd csatlakozik a támadóflotta maradékához.

Az utolsó sorozat olyan hevesen rázza meg a hidat, hogy Janeway kirepül a kapitányi székbol, egy hadnagy, úton a híd egyik oldaláról a másikra, felsegíti. "Jelentést!" fordul Janeway Kim felé. "A jelek szerint a kazonok visszavonulnak." "Jól elintéztük oket." próbálja Chakotay túlkiabálni a hídon uralkodó hangzavart. "De nem olyan jól mint ahogy ok minket." jegyzi meg a kormányospulttal küszködő Paris, "A teljes meghajtást elvesztettük!" "Kapitány, a pajzsok leálltak, csakúgy mint a fegyverek." jelenti Tuvok. "Reméljük nem jönnek vissza. Könnyű préda lennénk." mondja Chakotay. "Híd hívja a gépházat: mi a helyzet odalent?" üzeni Janeway.

"Átkozottul rosszul állunk. Le kellett állítanunk a keverokamrát hogy megakadályozzuk az átszakadást. Az impulzushajtóműnek is annyi, egyedül a manoverező hajtóművek működnek. ... Ráadásul sok sebesültünk is van, elobb velük akarok foglalkozni." válaszolja Torres. "Hadnagy... Bandarra súlyosan megsebesült!" kiáltja egy technikus a közelből, mire Torres odasiet. "Felrobbant a konzolja, tele van égési sebekkel." mondja a technikus. "Azonnal a gyengélkedobe kell sugározni. ... Torres hívja a gyengélkedot..."

"Remélem valóban sürgös, hadnagy, jelenleg tele vagyunk munkával." üzeni a Doktor, a vizsgálóasztalok között száguldozva, a sebesültekkel teli gyengélkedoben. "Vézsugárzásra van szükségem, az egyik emberem súlyosan megsérült." "Küldje, megteesszük amit tudunk."

"Tovább érkeznek a kárjelentések, kapitány. A burkolat felhasadt a négyes szinten. A légkörtartó mezo bekapcsolva, javítóosztag úton." jelenti Kim. "Minden szinten jelentettek sebesülteket, halálos áldozat egyelőre nincs." mondja Chakotay, hangjából kiérződik hogy a mondat utolsó fele valószínűleg hamarosan másképp fog hangzani. "Engedélyt kérek lemenni a gépházba. Szeretnék segíteni Torresnek, talán sikerül beindítanunk a hajtóművet." áll Paris Janeway elé. "Jó ötlet, menjen." bólint a kapitány. "Kapitány, a jelek szerint a navigációs deflektor üzemképtelen. Sürgösen meg kell javítanunk, különben csak hagyományos meghajtást használhatunk." jelenti Tuvok. "Küldjön ki egy javítóosztagot." fordul felé Janeway, "Mr. Kim, elemzést kérek az összes károsodásról!"

"Egyelőre nem reagál a kezelésre." pillant fel a Doktor a Torres által hozott sebesültrol, "A legfontosabb hogy a keringését stabilizáljuk, de lehet hogy már túl késő." "Semmi hatás." mondja Kes. "Agykéreg-stimulátort!" rendelkezik a Doktor, megpróbálkozva az életben tartás utolsó eszközével. Kes aktiválja az eszközt, de a Doktor kevéssel utóbb így szól: "Sajnálom... A sérülése nagyon súlyos volt." "Egyszer... Megmentette az életemet. A cardassiai határ mellett..." mondja Torres, az asztalon hevero testet nézve.

Janeway, miután kissé rendeződött a helyzet, egyelőre visszavonul a készenléti helyiségbe, és az ablakokon át az elmúlt események fényében most kissé fenyegetőbbnek látszó urt fürkészi. A csengo megszólalására kérden fordul az ajtó felé: "Igen, tessék." Chakotay érkezik, látszik rajta hogy szívesebben lenne most valahol máshol. "Bandarra meghalt." mondja a parancsnok minden bevezeto nélkül, mire Janeway arcára fájdalmas kifejezés ül ki. "A Doktor már nem tudta megmenteni." "Sajnálom, Chakotay. Tudom hogy jó barátok voltak. Szeretne búcsúztatót szervezni?" "Ennyivel tartozom neki." bólint a parancsnok. Janeway fáradt sóhajjal ereszkedik le az ablakok alatti kanapéra, majd a mozdulatlanul álló Chakotayra pillant: "Van még más is?" "Igen." megy közelebb a parancsnok, "Úgy érzem, a kialakult helyzet alaposan felborította az eddigi szabályainkat. És talán... Ha életben akarunk maradni... Nekünk is változnunk kell." "Mit akar ezzel mondani?" "Mikor megkezdjük az utat hazafelé..." ül le Chakotay Janeway mellé, "Úgy határozott hogy a

Voyager Csillagflotta-hajó marad, a legénység a Csillagflotta szabályzatát követi." "Igen." bólint Janeway. "Azok a szabályok jók... Az Alfa Kvadránsban. ... De itt kint, néha jobb lenne ha... Úgy gondolkodnánk mint a Maquis. A Maquisknak egyedül kell életben maradniuk, egyedül kell szembenézniük bármiféle problémával, mert senkitől nem remélhetnek segítséget. ... Nem ismeros helyzet?" "Ha azt javasolja hogy adjuk fel az elveinket, csak mert távol vagyunk az otthonunktól..." "Kapitány! Ez a negyedik támadás volt két hét alatt. Elvesztettünk egy embert, és egy tucatnyinak súlyos sérülései vannak. A hajót annyira kilyuggatták hogy örülhetünk ha sikerül újra hajózóképesé tenni. ... És biztosak lehetünk abban hogy a kazonok vissza fognak jönni." Chakotay felállva az ajtóhoz siet, de mielőtt távozna, még visszaszól: "Azt hiszem, nem engedhetjük meg magunknak hogy ugyanúgy csináljunk mindent mint eddig."

"Sokan köszönhetik közülünk az életüket Kurt Bandarrának az életüket." mondja Chakotay, a kissé átrendezett étkező egyik végében állva, Janeway mellett, a sorokba rendezett széken ülöknek, "Mindig számíthattunk rá, a legnehezebb feladatokban is. ... Eloszor egy bányakomplexumban találkoztam vele, a Telfros Prime-on. Néhány bányásznak nem tetszett a humorom, úgy döntöttek ideje összetörni pár csontot. Megtámadtak, verekedni kezdtünk. És akkor hirtelen felbukkant egy vadidegen ember, és segített a rám támadó négy bányász ellen. Vállt vállnak vetve küzdöttünk, és végül sikerült meggyozni az ellenfeleinket hogy mégsem volt olyan rossz az a vicc. Mikor vége lett, és megköszöntem a segítséget, elvigyorodott, és így szólt: 'Szeretem a jó harcot.' Attól kezdve jó barátok voltunk. ... És o folytatta ezt a jó harcot. A végig. ... Hiányozni fog nekem." Chakotay a valamivel odébb álló tiszthez fordul: "Zászlós..." A fiatalember elöbbre lép, és egy sípot a szájához emelve leadja a hagyományos hangjelzést, mire a jelenlevők felállnak, majd halkán beszélgetni kezdenek. Janeway megveregeti Chakotay vállát, majd a kijárat felé indulna, de egy volt Maquis a nyomába szegodik: "Kapitány... Kérdezhetek valamit?" "Természetesen." "A kazonok az utóbbi időben egyre gyakrabban támadnak, és egyre többen vélik úgy, nem sokáig maradhatunk életben... Szeretném hallani, ön mit gondol erről." Paris és Tuvok, akik valamivel odébb álldogálnak, felfigyelnek a kérdésre. "Megtudhatnám, ön mit gondol erről?" kérdezi vissza Janeway. A Maquis zavartan körülpillant, mire Janeway hozzáteszi: "Csak nyugodtan. Beszéljen nyíltan." "Én odaadnám nekik amit akarnak. A replikátort... A transzportert... Bármit, amit ilyen nagyon meg akarnak szerezni." "Biztos vagyok benne hogy ön is tudja: ez az Elsodleges Irányelv durva megsértése..." "Jól ismerem az Elsodleges Irányelvet." mondja a Maquis, "De a Föderáció hetvenezer fényévnnyire van innen. Ugyan mit számít, mihez kezdenek ezek az alakok a mi technológiánkkal?!" "Az aggodalmát megértem, zászlós, de egyben biztos lehet: elöbb semmisítem meg a hajót, mint hogy egyetlen alkatrésze is a kazonok kezére jusson!" mondja Janeway, majd kijárat felé indul. Eközben elhalad Chakotay mellett, és ridegen odaveti neki: "A Maquisk inkább azt az utat választanák, mi?" Chakotay a mellette álló Torresre pillant, majd a kapitány után siet. "Semmi baj, parancsnok tudom hogy Hogan Bandarra halála miatt borult ki." mondja Janeway, mielőtt a mellé felzárkózó Chakotay akár egy szót is szólhatna. "De nem ezért adna mindent oda a kazonoknak." "Azt hiszem egyértelműen állást foglaltam ebben az ügyben." jelenti ki Janeway. "Nagyon is. De néhányan úgy érzik, az o véleményükre senki sem kíváncsi." "Nem demokrácia van a hajón, nem szavaztathatok meg minden döntést." "A Maquisk úgy érzik hogy a Föderáció cserben hagyta oket. Ön hajlandó lenne meghalni a Föderáció elveiért, de ok nem." "Nem hittem volna hogy egyetért a viselkedésével." pillant Janeway Chakotayra villámló szemekkel, "Nem is teszem. De mindkét vélemény túlságosan végletes. Lennie kell egy középútnak." Janeway egyelőre nem válaszol, megérinti a lifthívó gombot a liftajtó mellett, aminél megálltak. A kabin hamarosan megérkezik, és Janeway csak azért szólal meg, hogy megadja az útirányt: "Hármas szint." "Csak azt akarom mondani hogy egy kis rugalmasságra lenne szükség a Csillagflotta protokolljának értelmezését illetoen. Nem vagyok biztos benne hogy teljes egészében alkalmazható egy ilyen helyzetre." folytatja Chakotay. "Eddig még egyetlen esetben sem bizonyult helytelennek." jegyzi meg Janeway. "Talán ez a mostani az első alkalom. Azt hiszem, felül kellene vizsgálnunk a

Csillagflotta szabályait, és eldönteni, valóban alkalmazhatók-e itt és most." "Számítógép, liftet megállítani!" szól Janeway, mire Chakotay arcán bosszús arckifejezés suhan át. "Parancsnok... Van talán valamilyen javaslata? Én úgy érzem, igen." "Egy egyezség. Szövetség..." "A kazonokkal?!" kérdezi elképedve Janeway. "Egy klánnal. Vagy esetleg kettővel. ... Ha megnyerjük magunknak az Oglákat és a Relorákat, a többiek valószínűleg békén hagynak majd." "Azok után amit velünk tettek, képtelen vagyok megbízni bennük. Még csak gondolni sem tudnék egy szövetségre!" "Már megbocsásson... Lehet hogy a Csillagflotta-protokoll gátat szab a fantáziájának, de... Kapitányként az a kötelessége hogy olyan döntéseket hozzon, amelyek a legénység érdekében állnak. Azt hiszem, el kellene gondolkodnia azon, valóban ezt teszi-e." Janeway eltunodva mered maga elé, egyelőre nem igazán tud mit kezdeni Chakotay kirohanásával.

"Jöjjön." pillant fel Tuvok a kabinjában egy virágról, amit éppen metszegetett, mikor megszólal a csengo. Janeway sétál be a kabinba, mire Tuvok otthagyja a virágot. "Kapitány... Milyen váratlan látogatás..." "Jártam már máskor is a kabinjában." jegyzi meg Janeway vidáman. "Valóban. De olyan ritkák ezek az alkalmak, hogy alig emlékszem rájuk. ... Vulcani fuszerteát." fordul Tuvok a replikátorhoz, majd a megjelenő csészét átnyújtja Janewaynek, "És mindig akkor jön ide, ha aggódik valami miatt." "Igaza van mint mindig." bólint Janeway, "Köszönöm." Mindketten leülnek, a kapitány pedig belekezd a probléma taglalásába: "Chakotay parancsnok azt ajánlotta, vegyek fontolóra egy szövetséget néhány kazon klánnal. Fegyvereket és technikát ugyan nem kapnának, de segítenék nekik ha támadás éri őket." "Önök pedig rossz érzései vannak ezzel kapcsolatban." "Ilyesmi még csak szóba sem jöhet." mondja Janeway nagyot sóhajtva, "Nem vehetjük semmibe a Csillagflotta szabályait, csak így egyszeruen. Bunözökkel nem tárgyalunk, más népek belpolitikai ügyeibe nem avatkozunk be... Ez most ellentmondana mindennek amiben hiszek, és amit tanultam! Mindennek amire a tapasztalataim tanítottak." "Igaza van..." "Úgy érzem, lenyelte a mondat végétől a 'de' szócskát." "Jó megfigyelo, kapitány." bólint a vulcani, "Úgy vélem, Chakotay parancsnok javaslata komolyabb elemzést igényel." "Na ezt most magyarázza meg." dol hátra Janeway hitetlenkedve. "Akkoriban, mikor még fiatal voltam, egy Spock nevu idealista megálmodott egy békés együttélést a Klingon Birodalom és a Föderáció között. Nagy vitát kavart az elképzeléseivel. A klingonok ezt árulásnak tekintették volna, hiszen ok erovel és harcok árán építették ki a birodalmukat. Én magam is tiltakoztam a javaslat ellen. A Föderáció azonban mégis létrejött, és olyan stabilitást hozott a kvadránsnak, amire kétszáz éve nem volt példa. Spock javaslata, ami eloször elfogadhatatlannak tunt, a béke alappillére lett." "Azért itt van néhány különbség. Ha elkötelezzük magunkat valamelyik klán mellett, akkor ok több hatalomhoz jutnak általunk, a többiek fölött. Ennek pedig jelentos kihatása lehet a klánok közötti politikai helyzetre." "Megértem az aggodalmát, de figyelembe kell vennie még egy dolgot: a szövetség csak idoleges lesz, addig tart, amíg el nem hagyjuk a kvadránst. ... A szövetség stabilitást hozhat a térségnek, és biztonságot nekünk." "És amint kitesszük a lábunkat, a hatalmi harcok újra fellángolnak." mutat rá Janeway. "Meglehet. De még az idoleges stabilitás is közelebb viheti őket a béke pártolásához. ... Az a virág..." mutat Tuvok a növényre, amit Janeway érkezésekor gondozott, "Egy különleges keresztezés. Amennyire tudom, sehol máshol nem létezik a galaxisban. Egy Dél-Amerikai orchidea, és a vulcani flavinit keveréke. Mikor eloször kíséreltem meg a keresztezést, kétkedtem az eredményben, és valóban, a növény sokáig rövid életűnek tunt. De néhány hét után megerosödött, és végül ellenállóbb lett, mint a két virág volt külön-külön." mondja Tuvok. Janeway hosszan szemléli a virágot, majd végül immár bizonyosságot nyerve vulcani barátjára pillant.

"Miután sikerült tisztáznom a dologgal kapcsolatos érzéseimet, úgy határoztam... Szövetségre lépünk az egyik kazon klánnal." jelenti be Janeway a tanácssteremben, a teljes számban jelenlevő tiszt kar előtt. "Kapitány, ezt nem gondolhatja komolyan! Ez ellentétben áll minden..." mondaná Kim, de Janeway felé fordul: "Zászlós... Egy megfelelőbb alkalommal szívesen megbeszélem önnel a döntésem okait. De jelenleg nem ezért gyultunk össze, hanem hogy kidolgozzuk a szövetség létrehozásának mikéntjét." "Kapitány.... Ha szabadna..." kér szót Neelix. "Igen?" "Egy Sopres nevu

bolygó van nem messze tőlünk, ahol egy Pomoh nevu kazon klán tart fenn helyorséget. Van ott néhány ismerősöm, akik egyébként is tartoznak nekem egy szívességgel. Nem is kis szívességgel. ... Találkozhatnék velük, hogy kipuhatoljam, milyen a helyzet arrafelé mostanság." "A kapcsolata fel van hatalmazva hogy a maje-uk nevében nyilatkozzon?" kérdezi Tuvok. "Nem hinném, de a maje hallgatni szokott rá. És így, bár hivatalos lépést nem teszünk az ügyben, mégis sok dolgot tudhatnánk meg a javaslat fogadtatásáról." "Jól hangzik. Engedélyezem." bólint Janeway. "Miért nem lépünk kapcsolatba Seskával, és kötünk szövetséget velük?" kérdezi Kim. "Nem is rossz ötlet." jegyzi meg Torres. "Ez csak vicc, ugye?" mered a többiekre Chakotay. "Egyáltalán nem. Seska egyszer már próbálkozott ilyesmivel, és azt hiszem, a kazonok belemennének a dologba." mondja Torres. "Igaza van." ért egyet Paris, "Seska közvetítésével könnyen szövetségre léphetnének a Nistrimekkel." "Ez a legrosszabb javaslat amit hallottam..." morogja Chakotay, kérden Janeway felé fordulva. "Nem kaphatunk meg mindent. Ha szövetkeznénk a kazonokkal, meg kell fizetnünk az árát." mutat rá Janeway. "Hát jó. Beszélek Seskával." bólint Chakotay, nem túl meggyőzően. "Nem. Méltatlanul bánt magával. ... Mr. Neelix, egy siklóval elrepül a Soprasra, én pedig kapcsolatba lépek Seskával. ... Lelépni."

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. CsillagIdo 49337.4. A szubtérüzenetre, amit Seskának és Cullah maje-nak küldtünk, hamar megérkezett a válasz."

"Janeway kapitány... Chakotay parancsnok..." hajt fejet a fomonitoron látható Cullah a hídon tartózkodók felé, "Meglépett hogy üzenetet kaptunk önöktől." "Beleegyeznének egy találkozóra?" kérdezi Janeway. "A javaslatuk fölöttébb érdekes. Beszélgettem róla Seskával." mondja a maje, a mellette álló nore pillantva, "És o biztosított, nem tennének ilyen ajánlatot, ha nem gondolnák komolyan. Találkozom önökkel." "Urbeli találkozózt javaslok. Ha megfelel, továbbítjuk a koordinátákat." "Ha megengedi, kapitány, mi választanánk meg a találkozó helyét." mondja Seska. "Rendben. Várjuk a koordinátákat." bólint Janeway. "Mintegy húsz óra múlva találkozunk. ... És meg kell mondanom, kapitány, előre örülök a találkozásnak." búcsúzik Cullah.

Neelix vidáman néz körül a főleg kazonok által látogatott bárban, majd a tömegben átverekedve magát a bárpulthoz megy, és megszólítja a csapost: "Azt reméltem, itt találom egy régi barátomat, Jal Tersát. Járt már erre ma este?" A csapos felmordul, és a helyiség egyik sötét sarka felé int a fejével. "Köszönöm." mondja Neelix, majd elindul a jelzett irányba. Hamarosan már egy kazon mögött áll, aki egy fémpálcákból álló kirakós játék fölé görnyed. "Tersa, barátom!" kiált fel Neelix, mire a kazon összerendezve hátrafordul: "Rossz vége lehet ha így támadja le az embert." "Nem akartalak letámadni, csak... Nagyon elgondolkodtál. Mi ez?" kérdezi Neelix, az asztalon bizonyos rendszer szerint hevero fémpálcákra. "Egy kirakós játék. Mi hozott ide, talaxiai?" "Kirakós? Abban jó vagyok! Segíthetek?" kérdezi Neelix. "A táncosno mutatta... Azt mondja, két pálcá áthelyezésével a dodekaéderből ikozaéder lesz. Felajánlotta, hogy eltölt egy éjszakát azzal, aki megoldja a feladványt." Neelix a valamivel odébb levo emelvényen táncoló nore pillantva átérzi a helyzet súlyát: "Ahh... Ez igazán komoly ösztönző ero. ... Lehet hogy... Sikerül hozzájuttatnom téged egy felejthetetlen éjszakához." "Ismered a megfejtést?" kérdezi reménykedve Tersa. "Ki tudja... Kiderül, ha előbb meghallgatsz." A kazon bólint, mire Neelix belekezd: "Azóta hogy utoljára találkoztunk, jelentős fordulatot vett az életem, Tersa. Befolyásos pozícióba kerültem egy Voyager nevu urhajón." "Ahh... Azt hiszed, ide még a hírek sem jutnak el? Mit gondolsz, egyáltalán miért engedtek be ide? Megjegyezném, most jársz itt utoljára." "Ugyan, ugyan... Csak egy kis félreértés történt. ... Hmm... Tersa, tudom hogy az első maje ad a véleményedre, ugyanúgy mint a hajó kapitánya az enyémre. És ebből mindketten nagy hasznot húzhatunk." "Folytasd." "A kapitányom szeretne beszélni a maje-otokkal. Egy esetleges szövetségről. ... Gondolod, ot is érdekelné a dolog?" "Szövetség? A Kazon-Pomoh és a Föderáció között?" "Igen. Elég érdekesen hangzik, nem?" Ekkor két kazon áll meg Neelix mellett, és felrángatják a székből: "Velünk jön!" "Tersa! Mondd már meg nekik hogy barátok vagyunk!" "Nem ismerem ezt az alakot. Egyszeruen csak idejött, és mindenféle ostobasággal kezdett

traktálni." von vállat Tersa. "Attól tartok, egyedül fogod tölteni az éjszakát." morogja Neelix, miközben elvezetik.

"Bölcsen döntöttek. A Nistrim jó szövetséges lesz." mondja Cullah a Voyager tanácstermében. "Azonban abban is biztosak szeretnénk lenni hogy... Megbízható szövetséges is." mutat rá Janeway, "Aki betartja a megegyezés pontjait. ... Értesítheti a többi klánt a szövetség létrejöttéről. Ez az összes Nistrim hajóra és helyorségre is vonatkozik. Ennek fejében készek vagyunk szükség esetén élelmiszert, orvosi ellátást és ruházati cikkeket biztosítani önöknek." "Amit nem kaphatnak meg, az a fegyverzetünk és egyéb technikai eszközeink." hangsúlyozza ki Tuvok. "Értem. Szeretnék kérni még egy dolgot. Mégpedig legénységi tagok cseréjét." mondja Cullah, elsétálva előbb Seska, majd az asztal másik végénél ülo Janewayék mögött. "Cserét?" kérdezi a kapitány. "Igen. Gondolom, mindkettenk érdeke hogy szövetségünk egy valódi együttműködéssé váljon." "Lenne szíves részletezni?" kéri Tuvok. "Természetesen. A föderációs legénység meglátogatja a mi hajóinkat, a Nistrimiek pedig az önökét." "Maje, azt hiszem, errol elég ha később beszélgetünk." jegyzi meg Seska. "Ebbe semmilyen körülmények között nem egyezem bele." jelenti ki Janeway. "Pedig ez csak az önök javaslatából adódó következő logikus lépés lenne." jegyzi meg Cullah. "Nem kell itt és most mindenrol döntenünk." mondja Seska, mire a kazon dühösen fordul felé: "Én döntöm el, mikor, és mirol tárgyalok!" "Igen, maje." bólint Seska sértődötten. "Nem turöm hogy nok dirigáljanak nekem." mondja Cullah, visszafordulva Janeway felé, mire a kapitány felemelkedik ültébol: "Egyáltalán nem volt örömteli gondolat a szövetségkötés. Mégis felajánlottuk ezt a lehetőséget, de már látom hogy aggodalmam nem volt alaptalan." "Beszéljen vele..." pillant Cullah Tuvokra, "Térítse észre!" "Befejezettnek tekintem a tárgyalást." szól Janeway, majd Tuvokkal együtt távozik. Miután magukra maradtak, Seska rosszálló pillantást vet Cullahra.

"Ha a maje megtudja mit csináltak, megnézhetik magukat!" méltatlankodik Neelix, miközben a kazonok végigvezetik egy földalatti járatrendszeren, "Egyáltalán meddig akarnak itt tartani?! ... Hé, csak nem gyereksírást hallok?!" kapja fel a fejét Neelix. Gyanúja úgy egy perc múltán beigazolódik, mikor a kazonok belökik egy nagyobb barlangba, ahol különböző nemu és korú humanoidok vannak összezsúfolva. "A... Nevem Neelix... Talaxiai vagyok." "Mi pedig trabe-ek." válik ki egy középkorú férfi a sokaságból, majd Neelix homlokára bök: "Megsérült." "Szerintük nem siettem eléggé." von vállat Neelix. "Jöjjon, keresünk valakit aki elállítja a vérzést és ellátja a sebet." mondja a trabe férfi, beljebb vezetve Neelixet a barlangba. "Miért tartják itt fogva magukat?" kérdezi Neelix. "Előbb utóbb a legtöbben ide kerülnek, akik nem kazonok. Néhányat elvittek kihallgatásra, de nem hozták vissza oket." "Mióta vannak itt?" "Öt napja. Megtámadták a hajónkat. Húsz ember halt meg az ütközetben, kilenc másik pedig később, már idelent. A vezetok közül már csak én vagyok életben." "A kazonok addig nem nyugszanak, míg mindannyiukat meg nem ölik." mondja Neelix. "Ezért van az, hogy lassan a térség túlélomuvészeivé válunk. ... Megfigyelte mennyi or van a bejáratnál?" "Csak ketto. Talán szökésbiztosnak tartják ezt a helyet, és ezért úgy gondolják, nem kell több. Miért kérdezi?" "Nincs kedvünk kívárni míg lemészárolnak minket. ... Mielott elfoglalták a hajót, sikerült üzenetet küldenünk egy másik trabe hajónak. Úton van a segítség. Számíthatunk magára?"

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. Kiegészítés. Úton vagyunk hogy találkozzunk Mr. Neelixel. Remélem, neki több szerencséje volt a kazonokkal mint nekünk."

"Kapitány, elértük a megbeszélt koordinátákat." jelenti Paris. "Minden gépnek állj." szól Janeway. "Semmi nyoma." jegyzi meg Kim. "A távolsági szenzorok két fényéves gömbben nem észlelik a siklóját." mondja Tuvok. "Elkapták a kazonok." fordul hátra Paris. "Elhamarkodott következtetés volna. Lehet hogy csak késik." szól a vulcani. "Két órát várakozunk itt, ha addig nem bukkan fel, elindulunk Sopras felé." határoz Janeway.

"Hadnagy..." áll meg Hogan Torres mögött a gépteremben, "Tudna felvilágosítást adni? Olyan hírek keringenek hogy akarunk valamit a kazonokkal." "Ezt fölöttébb valószínűtlennek tartom. A kapitány és Seska közötti megbeszélés nagyon hamar véget ért." "Akkor minden csak még rosszabb lesz. ... B'Elanna, ön Seska barátja volt, nem tudna beszélni vele, és elsimítani a nézeteltéréseket?" "Nem, nem tudnék." "Ugyan miért nem?" "Mert a helyzet annál sokkal bonyolultabb! Seska nem az akinek hittük Nem bízom benne." "De talán segíthetne hazajutni. Vagy a kapitány úgy gondolja, érdemes meghalunk a technológiánk védelmében?!" "Hogy meri nyíltan kritizálni a kapitány döntését?! A maga egyetlen feladata a keverokamra felügyelete! A kapitány mindent megtesz hogy hazajussunk, és ha az a mód ahogyan ezt teszi, nem tetszik magának, jobb ha befogja a száját! Világos?!" "Teljesen." mondja Hogan ridegen. A vitának egy másik volt Maquis is fültanúja, aki erosen elgondolkodik a hallottakon, Hogan távozása után.

"Néhány gyerek túl gyenge hogy járn tudjon. Vinnünk kell oket." tér vissza a trabe-ek vezetője a barlang mélyéből Neelixhez. "Rám számíthatnak." "Nem garantálhatom hogy élve kijutunk innen. De ha itt maradunk, mindenképpen meghalunk." "Akkor már inkább küzdjünk meg velük." helyesel Neelix, miközben a barlang kijárata, és az ott posztoló örök felé tartanak. "Ezek még gondot jelenthetnek. Ha megkezdődik a dolog, megpróbálnak mindenkit megölni, aki csak érnek." A folyosóból ekkor lövöldözés, és elhaló kiáltások hallatszanak. Az egyik or elereszt, a másik pedig egyre aggodalmasabban tekintget a csatazaj irányába. "Vissza, a kanyar mögé..." néz a trabe vezető az embereire. A folyosó távoli vége felől, egy sötét golyó gurul ki a lassan terjedő füstből, és megállapodik a kazon or lába mellett. Az meglepetten pillant le rá, majd visszavonulót fújna, de már késő. A gránát felrobbanva a falhoz kén, a trabe-ek pedig megindulnak kifelé. A kijárat felől néhány fegyveres trabe érkezik hogy biztosítsák a kivezeti utat, és a barlang néhány perc alatt kiürül.

"Elég sokáig vártunk, megyünk és megkeressük." mondja a hídon fel-alá járkáló Janeway, "Mr. Paris, irány a Sopras rendszer, teljes impulzusmeghajtás. Tuvok, elülso fézereket elokészíteni, vetocsöveket betölteni. Nem tudhatjuk mivel várnak minket a kazonok." "Pajzsok teljes töltöttségen." jelenti Kim. "Sárga készség, minden ember a helyére." rendelkezik Chakotay. "Kapitány..." szól Kim figyelmeztetőn, valamivel később. "Mi az?" "Hajók. Kazon hajók, gyorsan közelednek." "Megerősítem, kapitány." bólint Tuvok. "Képernyőre!" "Egy teljes flotta..." állapítja meg Tuvok, mikor a két anyahajó, és több tucatnyi sikló és könnyucirkáló megjelenik a képernyőn, "A fegyverzetük készenlében." Janeway elszántan végigméri a Voyager végét jelentő hajóhadat, miközben Chakotay így szól: "Vörös készség!" "Fegyvereket elokészíteni! Mr. Kim, hívja a zászlóshajót." "Ok hívnak bennünket." mondja a zászlós, "Képernyőre kapcsolom." A fomonitoron néhány barátságatlan kazon helyett Neelix vidám ábrázata jelenik meg, mellette a kiszabadított trabe-ek vezetőjével. "Üdv, kapitány. Szeretném bemutatnia barátomat, Mabust. Épp most léptünk le a Kazon-Pomohoktól." "Mit keresnek egy kazon hajón?!" kérdezi meglepetten Chakotay. "Ezek valóban trabe hajók. A kazonok mindent a trabe-ektől raboltak el, amijük csak van. Mabus szívesen elmesél mindent, ha gondolják. Egy vacsora közben, ugyanis a konyha valami borzalmas volt odalent."

"Nyolc éves volta, mikor megkezdődött. Alig tudtam valamit a kazonokról." mondja az egy kíséreléssel érkezett Mabus a terített asztal mellett ülő fotiszteknak és Neelixnek, "Elzárt területeken éltek, ahová gyerekeket nem engedtek be. Nem tudtam milyen nyomorúságosan élnek. Nem tudtam hogy a trabe rendőség vadászik rájuk. Azt mondták nekem, bunözök, és ezért kell oket bezárni, különben mindannyiunkat megölnének. És végül pontosan ezt is tették. De a mi hibánkból fajultak idáig a dolgok. Mi, trabe-ek úgy kezeltük oket mint az állatokat, arra kényszerítettük oket hogy egymás ellen harcoljanak. ... Végignéztük, amint egy gyűlölettől futott hadsereggé változnak. És mikor rájöttek hogy mi vagyunk a legnagyobb ellenségük, nem maradt esélyünk. ... Nekem valamivel több szerencsém volt mint a többieknek, az apám egyik barátja feljuttatott egy hajóra, aminek sikerült megszöknie. ... Mindenre pontosan emlékszem, pedig nagyon gyorsan követték egymást az események. Az egyik pillanatban még gondtalanul játszottam a többiekkel, a

következőben pedig már árva voltam, a semmi közepén." "Úgy gondolom, sok tekintetben hasonló a helyzetünk." mondja Janeway, miközben jó házigazdaként italt tölt Mabusnak, "Az életünk nem egyéb, mint küzdelem az otthon eléréseért." "Egy cél, amit önök elérhetnek, kapitány. De nekünk a kazonok nem teszik lehetővé hogy bárhol letelepedjünk. ... Minden alkalommal, mikor megkísérjük, lecsapnak, és eluznak bennünket. És mi odébbállunk, újra meg újra. Mint a nomádok. ... Otthon, és remény nélkül." "Mindez több mint harminc éve történt... És a kazonok még mindig üldözik önöket?" kérdezi Chakotay. "Elég különös, igaz? ... A legtöbb trabe, aki részt vett a múltbéli eseményekben, már halott, vagy aggastyán. Mi még gyerekek voltunk a felkelés idején. A mi gyerekeink pedig igazán ártatlanok. De a kazonok bosszúszomja nem csökken." mondja Mabus, mire csönd ereszkedik a helyiségre.

"Hogyan tudott kapcsolatba lépni velem anélkül hogy a társai észrevennék?" kérdezi az asztali terminál képernyőjén látható kazon attól a technikustól, aki korábban fültanúja volt Torres és Hogan gépházbeli vitájának. "Legyen ez az én titkom." válaszolja a technikus, "Mondjuk úgy hogy kiismerem magam a kommunikációs rendszerünk rejtelseiben. ... Szóval, hagyja hogy beszéljek Seskával?" "Addig nem míg be nem bizonyítja hogy megbízható." "Seska hosszú ideje ismer, tudja hogy bennem meg lehet bízni. Csak hagyja hogy beszéljek vele." "Átadom az üzenetét. Hívjon holnap, addigra kiderül, akar-e beszélni magával." mondja a kazon, majd bontja a kapcsolatot.

"A felkelés előtt a trabe egy igen fejlett nép volt." mondja Neelix a készenléti helyiségben, ahol Janewayen kívül még Chakotay és Tuvok vannak jelen, "Híresek voltak a művészetükről, technológiájuk pedig a legjobbak közé tartozott az egész kvadránsban. Senki sem igazán tudott a kazonokról, és hogy hogy bánnak velük." "Ez meg hogy lehet?" kérdezi meglepetten Janeway, "Azért azt nem lehet a végtelenségig eltitkolni ha egy faj rabszolgaságban tart egy másikat." "A trabe elég gazdag és hatalmas nép volt ahhoz hogy meghamisítsa a róluk szóló híreket. Senki sem akarta megkockáztatni hogy magára haragítsa őket, tudták hogy annak nem lenne jó vége." "De nekem úgy tünik, tanultak az esetből. Mabus elismerte hogy az ő bunik hogy a kazonok ide jutottak." mondja Chakotay. "Én akkor sem tartom különösképp jó ötletnek hogy a kazonok halálos ellenségeivel lépünk szövetségre." jegyzi meg Tuvok, "Ezzel azt kockáztatjuk hogy az összes klán ellenünk fordul." "Jelenleg is közös ellenségnek tekintenek minket." von vállat Janeway, "Ennél rosszabb már nemigen lehetne." "A trabe flotta sok hajóból áll, erős fegyverzettel rendelkeznek. Azt hiszem, ez mindenképpen jobb mint a semmi." foglal állást Chakotay. "Legszívesebben elfelejteném ezt az egész szövetségesdít. De a jelen helyzetben nem engedhetnénk ezt meg magunknak. Úgy érzem, a kazonok között nem találunk támogatókra. ... Ami pedig a trabe-eket illeti... Azt hiszem, képesek lehetnek megváltozni. A Csillagflotta mindig is bizalommal közeledett az új fajok iránt, mindaddig, míg nem kellett csalódnuk bennük."

A Voyager gyengélkedőjében a szokásosnál nagyobb a nyüzsgés, de nem a hajó legénységével, hanem trabe-ekkel van tele. A Doktor épp néhány gyerek beoltásával foglalkozik, mikor Janeway megérkezik. Az ajtótól nem messze álló Mabus felé fordul: "Kapitány... Örülök hogy látom. Meg akartam köszönni az orvosi segítséget. A csapatunkban nem, sok orvos maradt." "Az általános állapotuk kielégítő. Az alutápláltság a legnagyobb gond, de ezzel hamar tudunk kezdeni valamit." jelenti a Doktor. "Köszönöm. Mennyi munkája van még?" "Úgy egy óra, legfeljebb." néz körül a hologram a gyengélkedőben. "Elkísérne?" pillant Janeway Mabusra a kijárat felé indultában. "Örömmel."

"Átgondoltam a helyzetünket." mondja Janeway, mikor becsukódik mögöttük a gyengélkedő ajtaja, "A hasonlóságunkról. Úgy vélem, egymás hasznára lehetnénk. ... Mit gondolna arról, ha egyesítenénk erőinket? A mi hajónk csatlakozna az önök konvojához." "Eroseebbé tenne mindkettonket." bólint Mabus. "Együtt utazhatnánk mindaddig, míg ez mindkettonknek megfelelo. Talán sikerül elhagynunk a kazonok felségterületét is, és találhatunk önöknek egy új otthont." "Igazán jó javaslat, nincs is ellenvetésem. De... Ez csak kettonket érintene, az önök hajóját, és ami

csoportunkat. A többi trabe számára nem járna semmi elonnyel. ... Az érdekelne, hajlana-e egy nagyobb szabású tervre..." "Hallgatom." "A Voyager, és az összegyűjtött teljes trabe hajóhad már jelentős erőt képviselne. Ha kapcsolatba lépünk az összes kazon klán vezetőivel, együtt talán rá tudnánk venni őket hogy tárgyaljanak velünk." "És mit akarnak ezzel elérni?" "Békét! Együtt talán sikerülne stabilizálni a terület politikai helyzetét. Elérni hogy a klánok csatlakozzanak egymáshoz, hiszen az mindegyiknek csak hasznos lenne, ha nem harcolnának tovább egymással. ... Gondolkodjon el ezen. Szerintem meg tudnánk csinálni."

"Üzenet érkezett a Voyager-ról." fordul Cullah elképedve Seska felé, "Szövetséget kötöttek... A trabe-ekkel!" "A trabe-ekkel?!" "Meghívnak bennünket egy konferenciára, az összes első majo-ot. Hogy történhetett ez?!" "Úgy történt hogy hagyta őket elmenni, sőt! A trabe karjaiba kergette a Voyager-t! Azzal hogy annyira ragaszkodtál ahhoz a legénységcseréhez!" mondja Seska dühösen. "Nem turhettem hogy egy nő dirigáljon azon a tárgyaláson!" csattan fel Cullah. "Kezdem már unni hogy mindig ugyanazt hallom! Ez egyszer még meg fogja bosszulni magát." "Vigyázz a szádra!" "Mert ha nem? A te gyereked növekszik bennem. Nem hinném hogy képes lenni olyat tenni ami árthat neki. ... Még mindig az elonyűnkre változtathatjuk a helyzetet. A Voyager legénységének egyik tagja hajlandó információkkal ellátni minket. Hosszú távon ez sokat jelenthet. Nem veszíthetjük őket szem elől." "Csak nem azt akarod mondani hogy részt kellene vennünk azon a konferencián?!" "Megkockáztatnád hogy te legyél az egyetlen majo aki nem jelenik meg? Hát persze hogy elmész! És megjegyzel minden szót! ... Lehet hogy Föderációs titkokat nem sikerül szerezned, de valami mást igen. Megismerheted a többi majo hozzáállását. Kiderítheted, mekkora a trabe konvoj." "Talán igazad van." "Akár még hos is lehetsz. Ha sikerülne egyesíteni a klánokat a te irányításod alatt... Hogy egyszer s mindenkorra elpusztítsátok a trabe-eket. És megszerezd a Voyager-t, trófeának."

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. CsillagIdo 49342.5. Neelix visszatért Sopresról, ahol olyan aggasztó hírekről szerzett tudomást, amik arra kényszeríthetnek bennünket hogy még egyszer alaposan gondoljuk át a tervünket."

"Tagritek voltak, zsoldosok, akik ebben a rendszerben működnek." mondja Neelix a készenléti helyiségben. "Miért tartóztatta le őket a Kazon-Pomah?" kérdezi Tuvok. "A kapcsolatomból azt mondták, rajzokat készítettek a konferencia helyszínéről. Márpedig a tagritek nem épp művészi hajlamaikról híresek." "Ki bízta meg őket?" kérdezi Chakotay. "Ezt nem sikerült megtudnom." "Tehát valaki meg akarja akadályozni a tárgyalásokat." állapítja meg Janeway. "Talán az egyik majo." véli Chakotay. "Lenne jobb alkalom megszabadulni az összes riválistól, mint amikor egy helyiségben vannak?" kérdezi Neelix. "Ha ez a helyzet, az egyikük távozni fog a találkozó vége előtt." mutat rá Tuvok. "Nem kellene megfontolnunk, hogy ne vegyünk részt a tárgyaláson?" kérdezi Chakotay aggodalmasan. "Nem. Ha tehetünk valamit az ügy érdekében, nem fogok egy pletyka miatt visszavonulót fújni." rázza meg a fejét Janeway. "Lehet hogy pletyka, de nem abból a fajtából amit csak úgy elereszthet az ember a füle mellett." jegyzi meg Neelix. "Rendben. ... Parancsnok, figyeljenek minden kazon hajót, és jelentsék ha bármiféle gyanús mozgolódás támad, főleg a felszín közelében. És tartsanak bemérve, hogy baj esetén felsugározhassanak. ... Tuvok, Neelix, önök jönnek velem."

"Sokáig gondolkodtam az asztal alakján..." mondja Tersa Neelixnek a bolygón kialakított tárgyalóteremben, "Végül egy háromszög mellett döntöttem. Az önök küldöttsége ezen az oldalon ül, a majo-ok pedig a másik két oldalt foglalják el. Ez tunk minden szempontból a legkielégítőbb megoldásnak." "Hallottál azóta újabb fejleményeket arról a bizonyos ügyről, amirol már beszélünk?" kérdezi Neelix. "Itt szóba ne hozd ezt! A fejünkbe kerülhet!" fogja suttogóra a hangját Tersa, majd hangosan hozzáteszi: "Tehát, megfelel az ülésrend?" "Tersa... Ezúttal egy méretes hajóval jöttem, jobb lenne ha elmondanád, mit tudsz." "Esküszöm, elmondtam amit tudok. ...

Szeretném megköszönni hogy elérted hogy a konferencia itt legyen Soprasban. A maje-om számára ez sokat jelent. Ha van még valami, amiben a szolgálatodra állhatok, tudasd velem." mondja Tera, majd Janeway, Tuvok és Mabus érkezével pánikszerűen távozik. "Újabb híreket nem hallott, de fél. Talán attól tart hogy valami történni fog." fordul Neelix Janewayhez. Tera hamarosan visszatér, és az egyik bejárat mellett megállva így szól: "A kazon nép első maje-ai! Mennis, a Pomah-tól. Surat a Mostral-tól. Loran a Hobai-tól. Vallek az Ogla-Mah-tól. És Cullah a Nistrim-tól." sorolja Tera a belépők neveit, akik az ajtóban megállva fejet hajtanak Janewayék felé. Cullah, és a kíséretében érkező másik kazon, akivel a technikus kapcsolatba lépett, megállnak Janeway előtt. "Kapitány... A sors újra összehozott minket." mondja Cullah. "O Mabus. A trabe-ek egyik kormányzója." mondja Janeway. "Cullah maje, örülök hogy végre ilyen körülmények között találkozhatunk. Remélem, sikerül megállapodásra jutnunk." "Nem hittem volna hogy valaha tárgyalóasztalhoz fogok ülni a trabe-ekkel." jelenti ki Cullah mogorván. "Változnak az idők, maje." mondja erre Mabus, végül Janeway kérésére helyet foglalnak a tárgyalóasztal mellett. "Köszönjük hogy eljöttek." kezdi a kapitány, "És reméljük hogy a tárgyalás eredményeként béke születik." "Béke? A trabe-ekkel?" csóválja meg a fejét Cullah kétkedve, "Ezt kötve hiszem." "Ez meg is értem. Több évtizednyi szembenállás után a bizalmatlanság természetes. De azt hiszem mindannyiuknak elege van már az állandó harcból." "Remélem nem azt akarja elérni a hosszas bevezetővel hogy a figyelmünk ellankadjon, és végül önként hajtsuk a fejünket a trabe-ek rabigájába." jegyzi meg Surat. "Mi csak annyit szeretnénk, hogy összegyulhessen a népünk, és letelepedhessünk egy bolygón." mondja Mabus. "Ha megbocsátanak..." áll fel az asztaltól Cullah, mire Tuvok kezét fézere markolatára igazítva előre lép. Cullah azonban csak az egyik fal mellett álló asztalhoz megy, hogy egy itallal töltött kancsóval térjen vissza az asztalhoz. "Janeway kapitány... Megtudhatnánk valamit a szövetségről, amit a trabe-ekkel kötött?" kérdezi a Nistrikek maje-a, miután újra helyet foglalt, "Már csak azért, mert egy hasonló ajánlatot a részünkrol nemrégiben visszautasított." Cullah utolsó mondata némi nyugtalanságot eredményez a többi maje között. "Úgy véltem hogy a trabe-ek céljai megegyeznek a miénkkel. Egy olyan szervezett képviselőjük, ami a fajok békés együttélését támogatja. A trabe-ek sem akarnak mást." Cullah felnevet, a kíséretében érkezett kazon pedig így szól: "A trabe-ek mindig is békét akartak. Saját maguknak. Az árát viszont velünk fizettették meg. Ok luxuskörülmények között éltek, minket pedig elnyomtak." "Attól tartok, kapitány, hogy a szövetség amit a trabe-ekkel kötöttek, arra született hogy behódoltassa a kazonokat. És ha ez így van, attól tartok a tervük kudarcot vallott." mondja Cullah. "Nem tagadom, a szövetség egyik célja valóban az volt, hogy megerősödjünk. Egyedül mi is, a trabe-ek is kiszolgáltatottak. De együtt erősek vagyunk." mondja Janeway. "Talán fenyegetni akar minket, kapitány?" kérdezi Surat. "Fontos hogy meggyozzük önöket az eltökéltségünkről. De ezt nem fenyegetésnek szánjuk, hanem ajánlatnak. Egy békekötés az erők között hasznára válna a térségnek. Mindannyiunknak." "Mindannyiunk nevében nem beszélhetek..." néz Cullah a többiekre, "De én magam nem bízom az ajánlat megbízhatóságában. Egy no, meg egy... Trabe. Egyáltalán miért hallgatunk rájuk? Számomra maga, kapitány, csak egy szélhámos, aki összefogott a kvadráns legalávalóbb söpredékével. És ha a Föderációjuk híres alapelvei lehetővé teszik az ilyet, akkor nincs okom ezt tovább hallgatni." "Uraim..." áll fel Mabus, "Szeretnék kissé visszavonulni a szövetségeseinkkel, hogy megvitassuk az előállt helyzetet. Azt javaslom, tartsunk néhány perc szünetet." Mabus felajánlására Janeway, Tuvok és Neelix egyre surrubban pillantgatnak egymásra. "Kapitány, ha lennének szívesek velem fáradni..." mondja a trabe, miközben az épület finoman remegni kezd. Janeway és Neelix lassan felállnak, Tuvok pedig minden eshetőségre készen nézelodik. "Kapitány, beszélünk kell! Azonnal!" sürgeti őket Mabus. Janeway elkerekedett szemmel bámul ki az ablakon, majd elkiáltja magát: "Fedezétkbe!" Ezzel gyorsan csoportba állnak, valamivel távolabb az asztaltól, felkészülve a felsugárzásra. "Mi történt, kapitány?!" kérdezi Cullah. "Csapda! Tunjenek innen!" A kazonok az ablak felé fordulva megpillantják az odakint lebegő siklót. "Voyager, sugárzás!" érinti meg Janeway a kommunikátorát, és alighogy felragyognak az átvivosugarak, a trabe sikló tüzet nyit az ablakon keresztül. A sikló fölött három vörös fénypont bukkan fel, ahogy a felszín felé száguldanak a

magasból, és a Voyager által a légkörbe kilőtt torpedók néhány pillanat múlva becsapódnak. A sikló túléli a támadást, de gyorsan menekülni fogja a dolgot. A kazonoknak sem lett különösebb bajuk, ám kijelentéseik alapján nyilvánvaló hogy a trabe-kazon békekötésre többé semmi esély.

"Évtizedek óta az első jelentősebb alkalmat rontották el a béke elérésére." mondja Mabus, mikor a többiek lesietnek mellőle a transzporteremelvénnyel. "Béke?! Mészárlás árán?" kérdezi Neelix hitetlenkedve. "A klánok vezetőinek halála évekre kihatott volna a kazonokra!" "Mindent előre kitervelt, és a jóakaratainkat használta fel a tervének végrehajtására!" lép közelebb Janeway dühösen. "Nem ismerik a kazonokat, nincs értelme tárgyalni velük! Az eroszak az egyetlen, amiből értenek." "Szerintem inkább maguk értenek csak abból." vág vissza Janeway. "Milyen naiv maga, kapitány. Nem érti, milyen kemény a valóság errefelé. Ezt az egészet nem csak magunkért, de önökért is tettük." "Hát én nem köszönöm meg! Azonnal hagyja el a hajónkat. ... Fonök sugározza vissza egykori vendégünket a hajójára!" int Janeway a transzporterügyeletesnek. "Kapitány, ne tegye! Szükségük lesz ránk." "Ezt nem hiszem." jelenti ki Janeway, miközben Tuvok visszavezeti Mabust az emelvénnyel. "A kazonok ezért meg fognak fizetni, ebben biztos lehet! Hogy maradnak életben egyetlen hajóval?!" "Energia." szól Janeway. "Javaslom hogy induljunk, mielőtt a kazonok idehívják a hajóikat." mondja Tuvok, miután a trabe eltűnt az emelvénnyel. "Janeway hívja Parist: elhagyjuk a rendszert!" "Igenis, kapitány."

"Egy bizonyos. Kiszolgáltatottabbak vagyunk mint ezelőtt bármikor." mondja Janeway a tanácssteremben, az asztal és a mellette ülők körül róva köreit, "Ezért biztos akarok lenni abban hogy teljes mértékben harckészek vagyunk. Elvárom hogy az összes rendszert folyamatosan ellenőrizzék." "Kiegészítő harci gyakorlatokat fogok beiktatni." mondja Tuvok. "Mr. Neelix, hogy állnak az élelmiszerkészleteink?" "Elég ennyivaló van a fedélzeten ahhoz hogy néhány hétig ne kelljen megállnunk sehol, kapitány." "Remek. Hadnagy, mi a helyzet a hajtóművel?" fordul Janeway Torres felé. "Az antianyagtartalékok megfelelőek. Ha semmi nem jön közbe, a teljes görbületi és impulzusmeghajtás rendelkezésre áll." "Van még valami amit el kell mondanom. Remélem, ez jó lecke volt mindannyiunk számára. Bár találkoztunk néhány jóindulatú fajjal is, a legtöbbjük mégis leginkább a saját érdekeit tartotta szem előtt. A jelek szerint errefelé nincsenek túl szigorú szabályok. De tanulhatunk valamit az elmúlt eseményekből: az urnak egy olyan részében, ahol alig vannak szabályok, mindennél fontosabb hogy ragaszkodjunk a saját értékrendünkhöz. Ahol a szövetségek semmit sem jelentenek, szükségünk van valami állandó dologra, amire támaszkodhatunk. ... És van ilyenünk: a Föderáció alapelvei, és eszméi. És szerintem ezek a legjobb szövetségeseink."

30. Threshold - A jövő felé

"Ötös görbület... Hatos görbület... Hetes... Elértem a kritikus sebességet." mondja Paris egy futársikló pilótafülkéjében. "Értem, innen nézve minden rendben." hallatszik Torres hangja a kommunikációs rendszerből, "Kapcsolja be az új hajtóművet." "Értettem. Transwarp hajtómű bekapcsol... Öt... Négy... Három... Ketto... Transwarp üzemben!" üzeni Paris, miután keze lecsapott a vezérloapult egyik szenzorára, és testét még a tehetetlenségi tompító ellenére is gyorsulás préseli a székbe. "Kilenc egész kettes görbület... Kilenc egész három... A mozgásvektor kitér..." "Próbálja korrigálni a mezoszimmetriát." hallatszik Kim hangja. "Megvan." üzeni Paris kisvártatva, "Kilenc egész hat... Kilenc egész hét." Ekkor éles hang hallatszik a sikló hátsó részéből, majd vészjelzés szólal meg. "Hasadék a bal oldali hajtóműgondola tartópilonján!" mondja Paris. "Több energiát a szerkezeti védomezore." utasítja Torres. "Kilenc egész kilences görbület... Kilenc kilencvenöt... Közeledik a küszöb. ... A gondolák nem bírják tovább." "Adjon még a védomezore!" szól Kim. "Nem használ... A hajó darabokra hullik! ... A hajó..." Paris alakja fényárba borul. Torres egykedvűen bámul valahová előre a hirtelen kiürült holodeckben, Kim pedig a vezérlokonzolra ejti a fejét. A holodeck közepén, a padlón csücsülő Paris elképedve néz körül. "Meghalt." közli vele Torres, mire Paris nagyot sóhajtva elhúzza a száját.

"Már megint a pilon..." morogja Torres az étkező egyik asztalánál, a mellette ülo Parisnak és Kimnek, "A küszöb átlépése előtt a szubtér-áramlás letépi a gondolat a siklóról." "Mi lenne ha duraniumbevonattal próbálkoznánk? Meg lehetne erősíteni vele a..." veti fel Kim. "Én is gondoltam már rá." bólint Torres, "De az sem elég." "Még egy kis kávé?" áll meg a három elkedvetlenedett kutató asztalánál Neelix. "Én kérek." emeli meg bögréjét Paris. "Látom elég vidám a hangulat." állapítja meg a talaxiai. "Zsákutcába kerültünk." sóhajt Kim. "Ahh... Segíthetek?" "Csak tessék." pillant rá Paris, "Ért valamit a kvantumgörbület-elmélethez, vagy a többretegu szubtéri hajtóművekhez?" "Nem. De gyorsan tanulok." telepszik le Neelix az asztalhoz, "Min dolgoznak egyáltalán?" "Van valami ennivalója?" kérdezi Torres. "Igen. Van pár klaviai keksz. Valahol... A konyhában." bólint Neelix, majd lecsap a Paris előtt tornyosuló jegyzetfüzethegy egyik darabjára, és tanulmányozni kezdi a kijelzon látható adatokat. Torres egy darabig vár, majd mikor látja hogy Neelix teljesen megfélemedezett a külvilágról, bosszankodva így szól: "Akkor hozok magamnak egy párat. Addig magyarázzák el neki..." "Neelix... Kicsit sokáig tartana mindent..." kezdene magyarázkodni Kim. "Nem tartanak talán elég okosnak?" néz rájuk Neelix, "Két évig voltam egy trávai teherhajó főmérnökének asszisztense. Elég jól értek a görbület-elmélethez." "Jó, rendben... Elmeséljük..." bólogat Paris, "Megpróbáljuk áttörni a görbületi határt." "Semmi sem képes tízes görbülettel repülni." veszi át a szót Kim, "Ez elméletileg teljességgel lehetetlen. Ha valaki elérné a tízes görbületet, az azt jelentené hogy végtelen sebességgel halad." "Végtelen sebességgel... Vagyis elég gyorsan..." bólogat Neelix. "Ez egész pontosan azt jelenti hogy az ember ugyanabban a pillanatban a világegyetem minden pontján van. Ebből az állapotból nulla ido alatt tudna eljutni bárhová, a tér és az ido értelmét vesztene." magyarázza Paris. "Mondjuk hogy a Voyager képes tízes görbülettel repülni. Akkor abban a pillanatban ahogy megnyomjuk a gombot, már otthon is vagyunk." veszi át a szót Kim. "Huha! És ezen dolgoznak?" néz rájuk Neelix. "Abban az aszteroidamezoban amit nemrég átvizsgáltunk, találtunk egy eddig ismeretlen dilithiumkristály-formációt, ami sokkal magasabb frekvencián is stabil marad, mint amit mi használunk." mondja Paris. "Csak amikor elérjük a határ átlépésének pillanatát, a hajtóműgondolák leszakadnak a hajóról." szól Kim. "Emlékszem, egyszer én is elvesztettem egy hajtóműgondolat, mikor átrepültem egy sötétanyag-felhon." tunodik Neelix. "Itt teljesen másról van szó." rázza meg a fejét Paris. "Tudom, csak példának hoztam fel. Szóval, mikor a felhoben repültünk, a gondolák egy-egy oldalhullámot hoztak létre a sötét anyagban. A nyomáskülönbség folyamatosan növekedett, és végül letépte az egyik gondolat. Nem lehet hogy valami hasonló problémába ütköztek önök is?" kérdezi

Neelix. Paris összevont szemöldökkel gondolkodni kezd, míg Kim helyből tiltakozik: "Nem. A szimulációk során nem észleltünk különösebb szubtér-feszültséget." "Na várjunk csak..." pillant Paris Kimre, "És mi van ha maga a sikló..." "Mire gondol?" kérdezi Kim. "Mi van ha elvi hibát vétettünk? Ha nem a gondolák szakadnak le a siklóról, hanem a sikló hagyja el a gondolákat?" "A sikló törzse tritániumból van... És ilyen sebességnél az egész depolarizálódhat." bólogat Kim. "Ez sebességtényező-különbséghez vezethet, így a törzs gyorsabban repül mint a gondolák." veszi át a szót Paris. "Vagyis szabályoznunk kell a törzs depolarizációját!" mutat rá Kim. "Ez az!" kiált fel Paris, majd Kimmal összekapkodva a jegyzetfüzeteket, felállnak. "Neelix, maga egy zseni!" ropogatja meg Paris a talaxiai csontjait, majd Kim és a hadnagy viharos sebességgel távoznak. Neelix vidáman néz utánuk majd megindulva a konyha felé, így szól: "Csak tudnám mirol beszéltek..." Út közben találkozik a keksszel visszafelé tartó Torressel. Kikap néhányat a tálból, majd a szájába dobálva oket, eltunik a konyhában, állva hagyva a meglepett hadnagyot.

"Kilenc egész kettes görbület... A pilonok egyelőre jól tartják magukat, minden rendben levonek látszik..." mondja Paris a szimulált siklóban, "Kilenc egész kilencvenhét... Kilencvennyolc..." A siklóban különös zaj hallatszik, majd Paris elégedetten pillant körül: "Tíz-es görbület!" "Átlépte a határt. Sikerült!" hallatszik Torres hangja, "És a gondolák a helyükön maradtak!"

A tanácssteremben jelenlevők vidáman pillanatnak egymásra, mikor a monitoron véget ér a szimulációról készült felvétel. "Mikor egy hónappal ezelőtt azzal állítottak be hogy lehetségesnek tartják a küszöb átlépését, inkább fantáziálásnak tartottam a dolgot mint elméletnek." mondja Janeway, "De most gratulálok. Mindannyiuknak." "Végezhetünk egy emberes kísérletet?" kérdezi Torres. "Hogyan tervezik?" "A kritikus sebességre gyorsítom a hajót, a küszöb átlépésének pillanatában leállítom a hajtóművet, és már vissza is tértem." mondja Paris. "Azután kielemezzük a sikló szenzoraplóját, és ha a mérések azt mutatják hogy a dolog veszélytelen, hosszabb repülésre is sor kerülhet." teszi hozzá Kim. "Ez azért valahol félelmetes..." néz a többiekre Chakotay, "Hiszen mindeddig az egész csupán elmélet volt, most pedig itt állunk egy lépésre tole. Készen állunk rá?" "A múltban is sikerült jól felhasználni az új technológiát. Bízom abban hogy most sem lesz ez másként." jelenti ki Janeway, "És különben is... A kiszabadult szellemet nem lehet visszagyömöszölni a palackba. Úgyhogy menjünk csak tovább előre ebben az irányban, de azért megfontoltan. Sok szerencsét, Mr. Paris. Ha sikerrel járnak, ön lesz a valaha élt leghíresebb pilóták egyike... Orwill Wright, Neil Armstrong, Zefram Cochrane... És Tom Paris." "Ez tényleg nagyszerűen hangzik." mondja a hadnagy vigyorogva. "Szerintem is." bólogat Janeway.

"Jöjjön be..." szól ki a fürdőköpenyben heverészo Paris a kabinjából, a csengo hangjára. Az ölébe eresztve a jegyzetfüzetet, amit eddig tanulmányozott, az ajtó felé pillant, majd felugrik, és vigyázzba vágja magát: "Kapitány..." "Nyugalom, Mr. Paris. Elég késő van már..." Tom egy fotel felé int, majd megkérdi: "Megkínálhatom valamivel?" "Nem, köszönöm." "Miért van olyan érzésem hogy ez nem tisztán magánlátogatás?" kérdezi Paris, miután a kapitány helyet foglalt. "Beszéltem a Doktorral. ... O úgy véli, jobb lenne ha Mr. Kim végezné el a próbarepülést." Paris összevont szemöldökkel mered maga elé egy darabig, majd felpillant: "Megtudhatom, miért?" "Áttanulmányozta a szimuláció során rögzített biometrikus adatait. A kisagyban mért enzimszintek aggasztják..." "És?" pattan fel Paris. "Tudom, ez nem hangzik valami komoly dolognak, de senki sem tudná megmondani mi lehet ebből, mikor átlépi a küszöböt. A Doktor lehetségesnek tartja hogy a szubtéri terhelés miatt agyvérzést kap." "Mekkora ennek a lehetősége?" "Két százalék." "Hah... Két százalék?! ... Hát ennyit hajlandó vagyok vállalni." "Erre semmi szükség. Kim zászlós is végre tudja hajtani ezt a feladatot." "Persze hogy képes rá. De itt nem, errol van szó!" méltatlankodik Paris. "Hanem mirol, Mr. Paris?" "Ezt... Nehéz elmagyarázni, de... Ez az én utam." "A maga útja?" "Mikor gyerek voltam, az apám azt mondta különleges vagyok. Hogy valami különleges lesz belőlem. A tanáraink, az iskolatársaim, mindig mondogatták: 'Tom Paris valami nagy dolgot fog véghezvinni, mikor felno.' ... De ebből semmi sem lett." "Itt nem a személyes sikerélményrol van szó, hanem egy valós orvosi veszélyrol.

Életveszélyes állapotba kerülhet, pedig nekünk szükségünk van önre." "Kapitány...! Tíz éve most érzem úgy eloször hogy egyáltalán van életem, amit kockára tehetek!" "Teljesen biztos ebben?" "Soha nem voltam még ennyire biztos semmiben. ... Kérem... Kérem, hadd repüljem én ezt a küldetést." Janeway feláll, Tom elé lép, végigméri, majd így szól: "Sok szerencsét, hadnagy." Ezzel a kapitány távozik.

"Torres hívja a hidat." üzeni a hadnagy a gépház egyik emeleti munkahelyéről, "A felszállás elokészítése befejeződött, kapitány."

"Értettem." siet le Janeway a híd hátsó részéről a kapitányi székhez, "Kim zászlós, hangárnyomást kiegyenlíteni, kaput kinyitni. ... Híd hívja Cochrane siklót: engedélyezem a kifutást." "Értettem, kapitány. Tízes görbületen találkozunk." hallatszik Paris hangja.

A siklóhangárból kilebego futársikló éles ívben a Voyager menetirányába fordul, majd az épp optimális pozícióba emelkedő jobb oldali hajtómugondola fölött megteszi az első mennyiségi ugrást. A Voyager, miután optimalizálta a görbületi sebesség eléréséhez szükséges aszimmetrikus görbületi mezo geometriáját, a sikló nyomába ered.

"Cochrane hívja a Voyager-t: minden rendszer normál üzemben, növelem a sebességet." üzeni Paris a siklóból. "Magával tartunk, ameddig lehet." hallatszik Janeway hangja. "Hetes görbület..."

"Nyolcas görbület..." hallatszik a kihangosított Paris a gépházban. "Hogy áll a dilithiummátrixa?" pillant Torres a mellette dolgozó Jonasra. "Minden rendben." bólint a technikus. "Torres hívja a Cochrane-t: engedélyt adok a transwarp megkezdésére."

"Értettem. Transwarp indul négy... Három... Ketto... Kilenc egész hetes görbület." hallgatják Parist a hídon, "Kilenc egész nyolc... Kilenc kilenc..." A sikló adása egyre zajosabban fogható, mire Tuvok így szól: "Gyorsabban halad mint mi, távolodik. Átkapcsolok távolsági bemérésre." "Kilenc egész kilencvenötös görbület..." "Közeledik a küszöbhez." mondja Tuvok.

"Hajtómukimenet maximumon... Sebesség..." üzeni Paris, majd a hangja egy pillanatra elakad, mikor felfutó zümmögés hallatszik a sikló hátsó részéből, és az eddig enyhén rázkódó hajó lecsillapodik. "Tízes görbület..."

"Transwarp hajtómu stabil, a gondolák rendben vannak. Most máááááa..." Paris hangja egyre alacsonyabb frekvenciatarományba csúszik, majd a kapcsolat megszakad. "Hadnagy, hall engem?" kérdezi Torres felpattanva. "Kapitány, a szenzorok már nem észlelik." jelenti Kim. "Növelje a hatótávolságot ameddig lehet." szól Chakotay. "Semmi. Nem tudom megtalálni. Eltunt. ... Három teljes letapogatást végeztem, öt parszekon belül nyoma sincs." rázza meg a fejét Kim. "Mr. Tuvok, megsemmisülhetett a sikló?" fordul Janeway a vulcani felé. "Nem hinném. Az utolsó szenzoradatok szerint épségben volt mikor átlépte a küszöböt." "Ha így van, akkor bárhol lehet a világegyetemben." mondja Kim. "Azért mi tovább keresgélünk a nekünk jutott kis csücsökben..." szól Janeway, miközben használatba vesz egy tudományos pultot, "Végezzen egy multispektrális letapogatást. Tudni akarom hogy..." "Kapitány, a jobb oldalon egy kvantumhullám észlelhető. Valami kilépni készül a szubtérből." jelenti Tuvok.

A Voyager-tol nem messze egy végeláthatatlan, fényes csík villan a létezésbe, majd a következő pillanatban a lassan sodródó futársiklónak adja át a helyét.

"Janeway hívja Parist!" "Életben van, de gyengék az életjelei." jelenti Kim. "Híd a kettes szállítóhídnak: sugározzák Mr. Parist a gyengélkedőbe! Parancsnok, vontassák be a siklót. A gyengélkedőben leszek." hadarja Janeway egy szuszra, egy másodperc múltán pedig már nyomát sem látni a hídon.

"Az életjelei rendben vannak. Kicsit magas a serotonin-érték a hipotalamuszban." mondja a csukott szemmel fekvő Parist vizsgáló Doktor, "Vagyis amennyire meg tudom ítélni, egyszerűen alszik." "Fel lehet ébreszteni?" kérdezi Janeway. "Nincs akadálya." mondja a Doktor, majd Paris füléhez hajol: "Hadnagy, ébreszto!" Paris megrándul a nem túl tapintatos keltegetés hatására, majd surun pislogva Janewayre pillant, aki épp azon van hogy tekintetével felnyársalja a hologramot. "Jól van, Tom?" kérdezi Janeway. "Visszajöttem..." "Követtük, amíg csak át nem lépte a küszöböt, de akkor

eltunt a szenzorok hatósugarából. Emlékszik mi történt utána?" Paris nagyot sóhajt, majd felül: "Igen... A sebességjelzőt bámultam... Tíz-es görbületet mutatott. Azután, miközben figyeltem, tudatosult bennem hogy közben... Saját magamat is nézem. Láttam a siklót kívülről, láttam a Voyager-t... A belsejét is! Beleláttam ebbe a helyiségbe is. Egy pillanatig... Mindenhol voltam. Vagyis... De tényleg mindenhol, kapitány! A kazonoknál, otthon, a klingonoknál, más galaxisokban... Minden ott volt. Nem tudom hogy másként írhatnám le. Olyan volt... Vagyis... Nem... Nem lehet hasonlítani semmihez." "Nos, örülök hogy jól telt az ideje." jegyzi meg a Doktor. "És hogy jutott vissza a Voyager-hez?" kérdezi Janeway. "Láttam ahogy keresnek..." mondja Paris elmosolyodva, "Így kikapcsoltam a hajtóművet, és oda érkeztem ahonnan elindultam. De... Minden kezd elmosódni... Az elöbb még élénken láttam mindent, most pedig..." Ekkor Torres robog be a helyiségbe: "Tom...!" "Ahh... Én jól vagyok. És a sikló hogy érzi magát?" fordul felé vidáman Paris, mire Torres elképedve elmosolyodik: "Egy karcolás nélkül hozta vissza. A szenzornapló pedig megerősíti hogy megcsinálta! Elérte a tízes görbületet." "Gratulálok, Mr. Paris. Ezért díszhelyet kap a történelemkönyvekben." mondja Janeway. "Töltsük le a sikló szenzornaplóit, és nézzük át a telemetriás adatokat, mielőtt sort kerítünk a következő kísérletre." mondja Paris, majd leszállna a vizsgálóasztalról, de a Doktor visszanyomja: "Nem megy sehová! Legalábbis még néhány óráig. Szeretnék még elvégezni oméltóságán néhány vizsgálatot, mielőtt visszaengedem az egyszerű halandók közé." "Hozzáláthat." bólint méltóságteljesen Paris, majd visszafekszik az asztalra. "Addig letöltjük a naplót, és tájékoztatjuk." mondja Janeway, majd Torressel a nyomában távozik, a Doktor pedig vizsgálni kezdi a nagyot ásító Parist.

"Janeway hívja Kimet: itt készen vagyunk." mondja a kapitány a gépházban. "Értettem. A számítógépmag tartalmának letöltése megkezdődik." üzeni Kim a siklóból. "Érkeznek az adatok..." mondja az egyik konzolnál ülo Torres, "Gyakorlatilag a szektor minden köbcentiméteréről vannak információk..." "Tehát a végtelen sebesség elmélete beigazolódott. Valóban lehetséges a világegyetem minden pontján egyszerre létezni." hajol közelebb Janeway. "Akkor most már csak a navigáció kérdése marad nyitva. Rá kell jönnünk, hogyan léphetünk ki transwarpból egy bizonyos, általunk választott ponton. Ha ez sikerül... Hazamehetünk!" mondja Torres. "Ennél sokkal többet jelenthet. Alapjában változtathatja meg a létezésünket. ... Gondoljon csak bele... Nem lenne többé elérhetetlen. ... Ezekből az adatokból összeállíthatjuk a szektor pontos térképét. Küldje át az adatokat a csillagtérképészetre, hogy elemezzék ki őket." "Meglesz." bólint Torres. Jonas, aki valamivel odébb egy másik konzolnál dolgozik, fél füllel ugyan, de figyelmesen hallgatja a beszélgetést.

"Ez egy új keverék..." újságolja Neelix, miközben teletölti Paris és Torres bögréjét kávéval az étkezőben, "Paris Kedvencé'-nek neveztem. Az ön tiszteletére." "Hogy...?" kérdezi szórakozottan az egy jegyzetfüzetbe mélyedt Paris, "Ja... Köszönöm. Ez igazán kedves." "De még mennyire..." mondja Neelix, majd odébbáll. "Bizony, jobb ha minél előbb hozzászokik. Hiszen hos lett magából." jegyzi meg Torres vidáman. "Sajnos nem tagadhatom le hogy én voltam..." bólint Paris, majd kortyol egyet a kávéból, és elhúzza a száját, "Brr... Azért valami finomabbat is elnevezhetett volna rólam Neelix." Torres beleszimatol a bögréjébe: "A szaga rendben volna..." "Nekem elhiheti, az életét kockáztatja ha tényleg meg akarja kóstolni." pillant rá Paris, majd visszafordul a jegyzetfüzetekhez, "Szóval, első lépésként meg kell ismételnünk a repülést, hogy ellenorizhessük az eredményeket." "Egyetértek. Egyértelmu adatokat kell nyernünk arról hogy nem csak véletlen volt-e." bólint Torres. "És szerintem hasznos lenne ha kibovítenénk a sikló számítógépének tárolóját, legalább..." Paris hirtelen elhallgat, és néhány nagy levegot véve fészkelodni kezd a székén. "Mi lelte?" néz rá Torres. "Phuu... Azt hiszem ez a kávé tényleg betett nekem..." "Visszamegy a gyengélkedobe?" "Nem, nem... Abból mára már elegendem volt." rázza meg a fejét Paris, ám a következő pillanatba a homlokához kap, és hevesen pislogva próbálja kitisztítani látását. "Ha jobban meggondolom..." kezdi, majd lefordul a székrol. Torres mellétérdel, közben aktiválja kommunikátorát: "Torres a kettes szállítóhídnak: orvosi vészhelyzet! Sugározzák Paris hadnagyot a

gyengélkedobe!" "Érettem. ... Nem tudom bemérni, változnak a jellemzői." érkezik az ügyeletes válasza. "Torres a gyengélkedonek: sürgősségi készletet a kaszinóba!"

Paris hamarosan átszállítják a gyengélkedobe, ahol a Doktor jelentőségteljes hűmmögés közepedte vizsgálga: "Egyértelműen allergiaroham. Mit fogyasztott?" "Csak néhány kortyot Neelix kávéjából." válaszolja Torres. "Csoda hogy még él." jegyzi meg a Doktor ironikusan, majd aktiválja a vizsgálóasztal diagnosztikai paneljeit. "Hát ez igen különös..." mondja a hologram kisvártatva. "Micsoda?" kérdezi Torres. "Valóban allergiás reakció. A kávéban levo... Vízre." mondja a meglepett Doktor. "Allergiás a vízre?!" visszhangozza Torres. "Nem tudom hogyan lehetséges ez, de... Úgy tunik, mintha az egész biokémiája átalakulóban lenne. Az elektrolitja teljesen megváltozott, a szervközi folyadék eltunoben van..." Paris ekkor hörögni kezd, mintha nem kapna rendesen levegot. "A tüdeje átalakulóban van." állapítja meg elképedve a Doktor, "Már nem dolgozza fel az oxigént." "Mit csináljunk?" kérdezi aggodalmasan Torres. "Menjen odébb, kérem." mondja a doktor, majd Torres nyomában elhagyja a komolyabb beavatkozások esetén is használt vizsgálóasztalt, ami egy kör alakú, a gyengélkedo kissé elkülönülő részében van. "Számítógép, szigetelomezot a mutoasztal köré!" rendelkezik a Doktor, "A levegot eltávolítani a lezárt területről, majd nyolcvan százalék nitrogént és húsz százalék acetil-klorid keverékével feltölteni." Ahogy a gázcsere megtörténik, Paris rendesen kezd lélegezni, Torres legnagyobb megdöbbenésére: "Mi történik vele?!" "Fogalmam sincs. De úgy vélem, a kísérleti repüléssel van összefüggésben a dolog." Paris ekkor többször fájdalmasan felkiált. "A sejtmembránjai elkezdnek megsemmisülni..." állapítja meg a doktor, "Meg fog halni. Mindent meg kell tudnom arról, milyen hatásoknak volt kitéve a kísérlet során!" Torres erre a kijárat felé indul.

A Doktor akadálytalanul járkal ki-be a mutorészleget elszigetelo erotéren, hogy elvégezzen egy-egy beállítást a benti muszereken. Paris, akinek borét halványbarna foltok borítják, beesett szemmel a hologramra pillant: "El fog veszíteni, igaz? Haldoklom, mi?" "Maga még ahhoz is túl engedetlen hogy meghaljon." pillant rá a Doktor, majd a központi konzolnál ügyelo Kes felé fordul: "Sugárterápiát tervezek. Az valamelyest le fogja lassítani a sejtmutáció sebességét." Kes elsiet hogy megtegye a szükséges elokészületeket. "Itt nyugszik Thomas Eugene Paris, szeretett mutánsunk." mondja Paris. "Találó sírfelirat, de még kár lenne kobe vésni." mondja a Doktor. "Emitterek töltve, készenlétben." tér vissza Kes. "Kezden ötvenöt raddal másodpercenként." "Nagyszeru." morogja Paris, "Most lehet kijavítani. Szeretett radioaktív mutánsuk..." "Ez nem elég..." állapítja meg a Doktor, "Növelje a dózist nyolcvanöt radra. Megpróbáljuk megakadályozni a sejtmütóizist egy bioszupresszív mezovel." "Egy gyönyöru temetés... Zokogó csinos lányok... Torres kivételével. O sosem sír, észrevették? Nem bánom ha valaki sír. Nem úgy mint az apám. O azt mondta, ez a gyengeség jele. Én sose hittem. ... Maga szokott sírni?" pillant Paris a Doktorra. "Nem vagyok rá beprogramozva." "Szerintem nagy kár... Vicces... Gyerekkoromban mennyit sírta a szobámban elrejtözve... És mégis szerettem a szobámat. Ott csend volt... Békén hagytak. Magamra zártam az ajtót, olvastam, játszottam... Ott vesztettem el az ártatlanságomat is. Tizenhét évesen. A szüleim elutaztak a hétvégére..." "Ezt bevezetem az orvosi lapjára." jegyzi meg a Doktor. Paris felnyög, mire a hologram Kes felé fordul: "A légzorendszer összeomlik! Növelje a sugárzást kilencvennyolc radra." "Pepperoni! Mit nem adnék egy pepperonis pizzáért, foleg ha cavarai olajbogyók is vannak rajta! Éhen halok!" "Kritikus az állapota. Teljes dózist." szól a Doktor. "Csókoljon meg..." mondja Paris. "Mi?!" mered rá a Doktor. "Nem maga, o." néz ki a hadnagy Kesre. "Nem tudná belélegezni az itteni levegot." rázza meg a fejét a Doktor. "Vegyék úgy hogy ez az utolsó kívánságom." "Sajnálom, Tom. Ha kikapcsoljuk az eroteret, megfullad..." mondja Kes. "Na és, mit számít? Úgyis meghalok... Tegyenek meg nekem valamit. Miután meghaltam, küldjenek egy üzenetet a Csillagflotta Foparancsnokságra... És tudassák az apámmal hogy... Sikert... Mondják meg neki..." Paris feje félrebillen, a Doktor pedig a nem messze álló muszerekocsihoz lépve kiszól Kesnek: "Agykéreg-stimulátort elokészíteni!" "Kész." mondja Kes, mikor a hologram elhelyezi a szerkezetet Paris homlokán. "Most!" szól a Doktor, "Még egyszer! ... Újra! ... Újra! ... Nincs idegi aktivitás."

Többet nem tehetünk. Számítógép, légkört normalizálni, eroteret kikapcsolni." Kes beballag a mutorészlegbe, és megáll a halott Paris mellett. A Doktor a lány vállára tenné a kezét, de végül inkább csendben visszahúzódik. "Holnap el kell végeznünk a boncolást..." mondja kicsit később, "Addig... Próbáljon pihenni egy keveset." Kes arcon csókolja a halott Parist, majd roskadozó léptekkel távozik.

A Doktor a gyengélkedoben lévő irodájában dolgozik, mikor az elsötétített kezelorészlegről különös hangok ütnek meg a fülét. A hologram összevont szemöldökkel indul felderítőútra, hogy megkeresse az ütemesen ismétlődő nesz forrását, végül a mutoben köt ki, ahol Paris teste még mindig az asztalon hever letakarva. A hang határozottan a test irányából érkezik, így a Doktor felhajtja a leplet. Paris felpillant a Doktorra, majd a fejéhez emeli a kezét, hogy megvakarja a tarkóját. Mikor ujjai felbukkannak a feje mögül, egy marék haj is érkezik velük. "Maga él..." állapítja meg a Doktor meglepetten. "Mi történik velem?" kérdezi Paris. A Doktor aktiválja a diagnosztikai rendszereket, és vizsgálni kezd: "Minden szerve újra működik... Sot, még néhány újat is szerzett." "Mi?!" mered Paris a Doktorra. "Két szíve van." fordul a Doktor a hadnagy felé.

Jonas egy saját építészeti berendezést csatlakoztat az asztali termináljához a kabinjában, majd mikor a szubtéri kapcsolat létrejöttét jelző fény kigyullad, megkönnyebbülve felsóhajt. "Harminc másodpercem van mielőtt észlelik az adást. Továbbítok minden adatot a tízes görbülettel végrehajtott repülésről." "Tízes görbület?" kérdezi hitetlenkedve a képernyőn komorló kazon, "Az lehetetlen." "Többé már nem. Paris hadnagy a mai napon átlépte a küszöböt." "Túlélte?" "Lehet mondani... De mindent megtalál az adatok között. ... Remélem ezzel bizonyítom milyen értékes vagyok maguknak." "Majd elvállal." morogja a kazon, majd bontja a kapcsolatot. Jonas összehajtogatja a berendezést, majd sokáig üldögél a sötét kabinban.

"A teste folyamatosan átalakul." mondja a Doktor Janewaynek a gyengélkedőben, "A DNS-e saját magát módosítja. Hogy mi lesz a végeredmény, nem tudom." "Okozhatja mindezt az az enzimprobléma amit a repülés előtt vett észre?" kérdezi a kapitány. "Nem." "Meg tudja állítani a folyamatot?" "Eddig semmi sem vezetett eredményre. Hasonló átalakulási folyamatról semmi sincs az orvosi adatbázisban. A szervei újrarendezés alatt állnak, némelyik elszorvad és a szervezete beolvasztja a környező szövetekbe, három másik pedig nemrég keletkezett, de nem ismerem fel a rendeltetésüket." "Az agyával mi a helyzet?" "Neuroelektromos átalakulások tapasztalhatók. Az idegi mintázata szinte pillanatonként teljesen megváltozik. De felismer engem, a hajót, pontosan tudja kicsoda." "Beszélhetek vele?" indul Janeway a mutorészleg felé. "Természetesen. ... De úgy érzem, figyelmeztetnem kell. Bár még mindig Tom Paris, de épp most alakul át valaki mássá. A viselkedése szeszélyes, kiszámíthatatlan. Néha teljesen normálisan viselkedik, máskor pedig mintha megháborodott volna." "Észben fogom tartani." bólint Janeway. Hamarosan átérnek a gyengélkedő másik részébe. Közeledtükre Paris, aki jelenleg egy viszonylag kevés borátültetésen átesett vidíiaira emlékeztet, feléjük fordul a mutoasztalon: "Elég undorító, mi?" "Volt már jobb borban is." bólint Janeway, mire Paris keserűen felnevet. "Hogy érzi magát?" kérdezi a kapitány. "Mint egy félresikerült kísérlet." "Hamarosan rendbe hozzuk a kísérlet eredményét. A Doktor megpróbálja visszaállítani a DNS-ét az eredeti állapotába." "Miért?" "Hogyan?" "Minek? Ami leszek, lehet hogy jobb lesz annál ami voltam." "Hadnagy... Tudja hogy nem ez lesz a vége..." "Dehogynem... És ismerje be, csak boldog lesz ha eltűnik. Hiszen én vagyok a Maquis áruló, aki az egyenruhájukat viseli, és a hídjukon trónol. Vagy már el is felejtette?" "Aggódunk magáért, Tom. Segíteni szeretnénk." "Dehogyan akar. El akarják venni tolem..." "Mit akarunk elvenni?" "Amivé épp átalakulok. Honnan tudják hogy nem lesz ez jó nekem? Honnan tudhatják hogy nem ez a legjobb dolog ami valaha történhet velem?" "Elképzelhető." ismeri el Janeway, "De ugyanígy meg is ölheti. Ezért akarjuk kideríteni mirol is van szó." "Hazudik. ... Mint mindenki más is. Csak hazugságok... Azt mondják jól végzem a munkámat, a hajóhoz tartozom... De ez nem igaz! ... Miért nem ismeri el?! Irigyek mert én léptem át a küszöböt, és most azt remélik hogy felfordulok!" "Igaza van, Doktor.

A jelek szerint én itt nem segíthetek." fordul el Janeway a mutórészlegtől. "Várjon, kapitány... Sajnálom. Kérem, maradjon még... Tudom hogy megtesznek mindent amit lehet. Én csak... Borzasztóan félek... Nem akartam így kikelni magamból." mondja kétségbeesetten Paris, mire Janeway visszafordul: "Amin keresztülmegy, attól bármelyikünk ugyanígy megrettenne. De ki kell tartania, Tom. Mindent megteszünk amit lehet, hogy segítsünk." "Tudom... És azt is tudom hogy kudarcot vallanak!" ront előre Paris, de a biztonsági erotér visszalöki. "Tudja... Mindig felnéztem magára." mondja Paris, miután összeszedte magát, "De most olyan kicsinek, jelentéktelennek látom... Még azt sem tudja, mit... Mit..." Paris öklendezni kezd, majd kiveszi a szájából a nyelvét, és megnézegetve megereszt egy hátborzongató vigyort Janeway felé.

"Doktor..." kiáltja figyelmeztetően a diagnosztikai pultnál felügyelő Kes, mire a hologram elokerül az irodából, "Az átalakulás sebessége tizenkét százalékkal megnőtt." "Végezzen egy sejtmagletapogatást. Állapítsa meg, mennyi sértetlen, eredeti DNS van még jelen. Én közben..." "Dokhoh!" kiáltja Paris a mutórészlegtől. "Mi van már megint, Mr. Paris?" "Beszélhi akahok magávah." "Ez nyilvánvaló. Nagyon sürgös? Elégge sok a dolgom." "Sühgos... Igeh... Süh... Gos!" A Doktor és Kes közelebb lépnek az erotérhez. "Ehgehjehek ki ihheh..." "Attól tartok ez nem lehetséges." "Kéhem... Hem mahadhahok ihh... Eh kehh hagyhom a hajóh..." "Miért akar elmenni?" kérdezi Kes. "Meht mosh máh éhheh. Mihdeh vihágos..." "Mire gondol?" kérdezi a Doktor. "A múhhah, a jehehh, a jövoh... És ahogy a jövő ohh vah a múhhbah." "Ezt nem egészen értem..." "Figyehjeh... Mosh höbb vagyok! Éh vagyok mihheh! Hagyjahak ehmehti..." "Hová, Tom?" kérdezi Kes. "Hem tuhom... Kéhem! ... Kéhem..." "Emiatt úgy érzem, jobb ha sietünk." pillant a Doktor Kesre, majd mindketten visszatérnek a diagnosztikai pulthoz.

"Úgy vélem, vissza kell rendeznünk a DNS-ét az eredeti formába." mondja a tanácssterem egyik nagy monitorán látható Doktor, "És ekkor a teste vissza fog alakulni eredeti formájába." "Miért olyan biztos ebben?" kérdezi Chakotay. "Mert megsemmisítjük a mutálódott DNS-t, az eredeti szerkezet pedig mintegy tervrajzként fog szolgálni a sejtek átalakításához. De a megváltozott DNS-t a legbiztosabban antiproton-besugárással semmisíthetjük meg." "Antiprotonokkal? A hajón csak egyetlen helyen fordulnak elő, a hajtóműmagban." mondja Torres. "Így van. Mr. Parist elhelyezzük egy izotrop rögzítomezoben, és irányított antiproton-sugárzásnak tesszük ki. Radikális kezelés, de nem találtam jobb módszert." "Le kell állítanunk a keverokamrát, és kell vagy három óra hogy elkészítsük a sugárvezető-rendszert." mondja Torres. "Három óra múlva már nem sok marad Mr. Parisból. Legfeljebb egy órán belül meg kell kezdeni a besugárzást." "Akkor munkára!" szól Janeway.

Az idoközben jelentos átalakuláson keresztülment, most leginkább egy emberszabású kétélűre hasonlító Parist átszállították a gépházba, és egy hengeres tartályba zárva nézelodik, miközben Torres és csapata az utolsó munkafázisokat végzik. "Hogy állnak, hadnagy?" érdeklodik a Doktor egy monitoron keresztül. "A kicsatolás elkészítve, feltöltve." üzeni Torres. "Kezdenek egy két másodperces besugárással." "Keverokamra leáll..." pillant hátra Torres az egy másik konzolnál dolgozó Jonas felé, "A nulla öt hetes leszellozot megnyitni, a kicsatolás vezetérendszert aktiválni." "Folyamatban..." bólint Jonas. Paris eközben a henger turoképességét próbálgatja, a jelek szerint nem is sikertelenül, a tartály fedelének zárjai ugyanis az egyik oldalon kilazulnak. "A megváltozott DNS szétbomlóban van, de az eredeti kód maradványai nem veszik át a szerepüket." jelenti Kes a gyengélkedoben. "Ezt nem értem." pillant végig a Doktor a diagnosztikai pult kijelzéseire, "Növeljük az impulzusok hosszát. ... Hadnagy, készítsenek elő egy öt másodperces besugárzást. És depolarizálják a..." A Doktor elhallgat, mikor a nyitott csatornából hangos csattanás, majd kiáltás hallatszik. "A szentségit! Michael, segítsen!" pattan fel Torres, majd eltunik a képfelvevő látóteréből. "Hadnagy?" próbálkozik a Doktor. A kapcsolaton át fojtott kiáltás és csatazaj hallatszik, majd fézersugarak villannak el a felvevő előtt. "Hadnagy?! Mi történik?" "Vigyázat... Hívjanak biztonságiakat! ... Oldalról! Oldalról próbáld! ... Állj! Megáll..." Végül egy

lövés telibe találja a kamerát, mire a kapcsolat megszakad. Egy pillanat múlva a gyengélkedő világítása tartalékra kapcsol, és Tuvok hangja szólal meg az interkomból: "Harmadfokú biztonsági riadó! Mindenki a szolgálati helyére!"

"Janeway hívja a hidat: jelentést!" üzeni Janeway egy folyosóról, miközben egy fézert dug fegyverövébe. "Paris kitört a rögzítomezoból, és szétlote a bal oldali plazmavezetékét." érkezik Chakotay hangja, "Az egész hajón ingadozik az energiaellátás." "Hol van most?" "Gondjaink vannak a felkutatásával, a belső szenzorháló nem kap energiát. Biztonsági osztagok fésülik át a szinteket." "A hídra tartok. Azonnal ott leszek." zárja le a kapcsolatot Janeway, majd megáll egy lift előtt. A kabin néhány pillanat múlva megérkezik, és a kapitány már belépne, de ekkor valami halk sziszego hang üti meg a fülét. Miközben a lift belseje felé mozdul, elhúzza fézerét, majd megpördül, de célozni már nincs ideje, csak vaktában tudja elsütni a fegyvert. Paris teljes lendülettel nekiront, és a földre dönti Janewayt, aki a fejét keményen a lift padlójába verve elveszti az eszméletét. "Fézerlövés a hatos szinten." jelenti Kim a hídon. "Pontos helye?" fordul felé Chakotay. "Nem meghatározható. Még mindig bizonytalan a szenzorrendszer. Az 'A' huszonegyes és huszonhetes közötti szektorok valamelyikében." Chakotay a székek közötti terminálhoz siet: "Tuvoknak nincs embere azon a környéken. ... Chakotay hívja Tuvokot: Paris valószínűleg a hatos szinten van. Küldjön embereket a huszonegyestől huszonhetesig terjedő szektorokba!" Paris eközben már a siklóhangárban van, és épp lefekteti Janewayt a transwarp hajtómuvel felszerelt sikló padlójára, majd a pilótaülésbe ülve elokészíti a hajót a kifutásra. "Parancsnok, nyomáskiegyenlítést hajtottak végre a siklóhangárban. Valaki kifutni készül." jelenti Kim. "Micsoda?! ... Vonósugarat!" "Nem működik." rázza meg a fejét Kim. "Tuvok hívja a hidat: megtaláltuk Janeway kapitány fézerét a hatos szinten, de neki magának semmi nyoma." A Voyager hangárjából kilebego futársikló jellegzetes stílusú fordulót hajt végre, majd hajtómugondolái felfénylenek, és a hajó görbületi sebességre gyorsít. "Kövesse a távolsági szenzorokkal!" szól Chakotay. A híd világítása ekkor stabilizálódik. "Visszajött a rendszerenergia." jelenti Kim. "Görbületi hajtóművet beüzemelni! Követjük a siklót!" "A sikló kilenc egész kilenctized görbülettel halad." jelenti Kim kicsit később, miután a Voyager a szökevény nyomába eredt. "Igazítsák hozzá a sebességet!" szól Chakotay. "Figyelem! Közeledünk az engedélyezett maximális sebességhez. A szerkezeti integritás veszélyben." jelenti be a számítógép, miközben a Voyager finoman remegni kezd. "Elérhetjük vonósugárral?" kérdezi Chakotay. "Nem. A sikló tovább gyorsít. Kilenc egész kilenctizedet." "Figyelem! A jelenlegi sebességnél a hajótest negyvenöt másodperc múlva összeroppan." "Sebességet csökkenteni kilenc egész ötös görbületig. Kövessék a szenzorokkal ameddig lehet." mondja Chakotay. "Elvesztettem a siklót." jelenti Kim kisvártatva, "Átlépte a küszöböt." Janeway lassan feleszmél a siklóban, és az elülő ablakokon át a félelmetes látványt nyújtó folyamatos fénynyalábokká torzult csillagokra bámul. A következő pillanatban a sikló falai távolodni látszanak, majd tér és idő elveszti jelentését, ahogy a sikló a tízes görbületet elérve eggyé válik a világegyetemmel.

"A Voyager hajónaplójába, Chakotay parancsnok, CsillagIdo 49373.4. Három napunkba került megtalálni a siklót. A jelek szerint egy lakatlan naprendszerben lépett ki transwarpból."

"Átnéztem a Mr. Paris átalakulása során gyűjtött adatokat, és most már értem mi történt." mondja a Doktor a nyomában lépkező Tuvoknak és Chakotaynak a gyengélkedőben, "Az átalakulás természetes folyamat volt." "Természetes?" kérdezi meglepetten Chakotay. "A DNS-ében végbement változások abba az irányba folytatódtak, mint az evolúció elmúlt négy milliárd éve során. Az agytérfogató növekedett, a haszontalan szervek elsorvadtak..." "Vagyis Paris hadnagy tovább fejlődött?" kérdezi Tuvok. "Ez az elméletem. Az egyetlen különbség a természetes evolúció, és Mr. Parisé között az, hogy az ő átalakulása huszonnégy óra alatt zajlott le. A végtelen sebességgel végrehajtott repülés milliószorosára gyorsította az evolúciós folyamatot. Vagyis Mr. Paris az emberi

fejlődés egy jövőbeni állapotát mutatja. Ha nem is különösképpen vonzó állapotát." "Mit tehetünk ez ellen?" kérdezi Chakotay. "Úgy vélem, az antiproton-kezelés megfelelő lesz. Csak nagyobb dózissal kell próbálkoznunk." "Híd hívja Chakotayt: megtaláltam a siklót! A negyedik bolygó felszínén van, egy dzsungelben, az egyenlítői régióban." üzeni Kim a hídról. "Értettem. ... Tuvok, hozzon egy biztonsági osztagot a hármas szállítóhídra." pillant Chakotay a vulcanira, majd mindketten elsietnek.

A felderítőosztag egy éjszakai esőerdőben materializálódik, és nekilátnak a terület átvizsgálásának. Nem sokkal odébb egy keskeny vízfolyásra bukkannak, a parton pedig két, megközelítően ember nagyságú, barna-fekete foltos hüllőfélre, amelyek a homokos parton hevernek. Az egyik lény kézcsökevényeire támaszkodva a felderítők felé kezd araszkodni, a másik inkább elhúzódni próbál. Chakotay ellenorzi fézere beállítását, majd elkábítja a két lényt. Mikor azok mozdulatlanul nyúlnak el a parton, a felderítők közelebb mennek. "Emberi DNS... Ok azok." állapítja meg Chakotay, felnézve trikor dere kijelzőjéről, "Csak azt nem tudom, melyik a kapitány." "A nostény, természetesen." jegyzi meg Tuvok faarccal. Ekkor a két lény közötti gödörből három csillogó fej bukkan fel, majd három, a nagyoktól csak méretükben eltérő lény siklik elő. Mielőtt a döbbszerű felderítők mozdulhatnának, a három utód kígyózó mozdulatokkal a víz felé iramlík, és belecsozbanva eltunnek szem elől. "Na, ezt hogy jegyezzem be a naplóba?!" bámulja a lények eltűnésének helyét Chakotay. "Már alig várom hogy elolvashassam..." mondja erre Tuvok.

"A Voyager hajónaplójába, Chakotay parancsnok, kiegészítés. A kapitányt és Mr. Parist felsugároztuk a gyengélkedőbe. Az... Utódaikat úgy döntöttem, a bolygón hagyjuk."

"Eltávolítottam az összes mutálódott DNS-t és helyreállítottam az eredeti testfelépítésüket." újságolja a Doktor az egyik vizsgálóasztalon üldögélő Janewaynek, némiképp feleslegesen. "Köszönöm, Doktor." "Kell még egy kis idő míg végérvényesen stabilizálom a genetikai kódjukat..." folytatja a Doktor, miközben Janeway különös pillantásokkal méregeti a nem messze levo Parist, "Azt szeretném ha a következő három napot a gyengélkedőben töltenék, a biztonság kedvéért." "Ha megbocsát..." bólogat Janeway, mire a doktor megindul az iroda felé, a kapitány pedig lecsusszanva az asztalról, Paris felé veszi az irányt. "Kapitány..." mondja a hadnagy, meglehetősen zavarban. "Mindig is úgy terveztem hogy egyszer lesznek gyerekeim. De ön nem volt az apajelöltek között." mondja Janeway halványan mosolyogva. "Kapitány... Nagyon sajnálom. Nem is tudom mit mondhatnék. Úgy értem... Tulajdonképpen alig emlékszem mikor mi... Ön... Tudja..." "Miért olyan biztos abban hogy a maga ötlete volt? Sok fajnál a nostény kezdeményezi a párázást. ... De elfogadom a bocsánatkérését. ... Gondolom nem lepi meg ha kitüntetésre terjesztem fel. ... Kimagasló eredményéért a görbületi meghajtása kutatása terén, és az első transwarp-repülés végrehajtásáért." "Köszönöm, kapitány." mondja Paris, nem éppen lelkesen. "Valami baj van, hadnagy?" "Nem is tudom... Ez az egész eléggé a hatalmába kerített. Repülés tízes görbülettel, átalakulás egy új élőlényé, az utódnemzés..." "Megdöntött pár rekordot, az biztos." bólint Janeway. "Átlépni a küszöböt... Leírhatatlan érzés volt. De nem jelentett annyit, mint előtte gondoltam." "Valóban?" "Csak azért akartam annyira, mert gyors sikert akartam elérni. Azt hittem, ha történelmet csinállok vele, az megváltoztatna valamit. Nem is annyira a szolgálati jellemzésem, mint inkább a híremet." "Ha nem tévedek, alaposan átalakult az önök alkotott képünk, mióta megismertük." mutat rá Janeway, "Kérdemelte a tiszteletet és a csodálatot." "Igen... Lassan kezdem megérteni hogy nem kell annyira aggódnom amiatt, mit gondolnak rólam mások. Már csak magam miatt aggódom. A jelek szerint néhány korlátot még le kell győznöm. És csak remélhetem hogy ez nem elméletileg lehetetlen vállalkozás." "Valami azt súgja nekem hogy... Nem így áll a dolog." mondja Janeway, elismerően Parisra pillantva, aki erre halványan elmosolyodik.

31. Meld - A sötét oldal

"És nyertem." jelenti be Kim, mikor az utolsó golyókat is eltünteti a pool-asztról, Paris holodeckprogramjában. A Rickyt átölelve tartó Paris egy darabig csendesen szemléli az asztalt, majd így szól: "Hogy a következő menet izgalmasabb legyen, játszhatnánk valami tét fejében." "Mit javasol?" "Nem is tudom... Talán néhány replikátor-fejadag?" "Ne menjen bele. Ki fog szúrni magával." javasolja Ricky. "Na várjunk csak..." lép közelebb Kim, "Azt akarja mondani hogy szándékosan hagyott nyerni?" A hologram-lány elmosolyodva Parisra pillant, aki hevesen tiltakozni kezd: "Hiszen az tisztességtelen volna, Harry!" "Megnyertem ezt a játékot, és meg fogom nyerni a következőt is." jelenti ki a zászlós. "Mennyi fejadagot hajlandó feltenni rá?" kérdezi Paris. "Egy hétnyi." mondja Kim kis gondolkodás után. Ricky sajnálkozó pillantást vet a zászlósra, miközben a jelenlévő egyéb legénységi tagok helyeselni kezdenek. "Soha, senkivel... Még a legjobb barátjával se játsszon, ha azt mondja, legyen egy kicsit izgalmasabb." mondja Paris kioktató hangnemben, "De mit szólna egy becsületes szerencsejátékhoz?" "Senkivel, még a barátjával se játsszon soha becsületes szerencsejátékot." utánozza Ricky Paris iménti hanghordozását. "Csak egy fejadag lesz a tét, és a nyereshez csak a megfelelő számot kell kiválasztani." mondja Paris. "Tippeljék meg, milyen magas lesz a radiogén részecskeszám holnap pontban tizenkettőkor. És akinek a tippje a legközelebb van a valós értékhez, azé az összes tét. Levonva persze a bank jutalékát." Innen is onnan is kiabálás kezdődik, Kim pedig jegezni kezdi a téteket és a tippeket.

"Hogan zászlós..." kiált fel Torres a felső vezetopálya körüli galériára, "Még mindig semmi?" "Nem, hadnagy. A gyűjtővezetékek egyszerűen nem gyűjtanak. De azért leszukítottuk a hibalehetőséget, az egy-négy-egyes EPS vezetékről lehet szó." "Volt már tegnap is valami arra utaló nyom hogy valami nincs rendben?" kérdezi Torres. "Suder figyelte az EPS-áramlást..." rázza meg a fejét Hogan, "Meg a CCM-et is. Azt mondja, minden rendben volt." Torres egy enyhén deresedő halántékú férfira pillant, aki egy nem messze lévő pultnál dolgozik, majd visszafordul Hogan felé: "Rendben... Akkor bemászunk, és megvizsgáljuk a dolgot."

Neelix lassan odasompolyog az étkezőben a szokásos helyén ülő Tuvokhoz, aki egy jegyzetfüzetet tanulmányoz elmélyülten. A vulcani, észlelve Neelix jelenlétét, némiképp bosszankodva felpillant. "Boldog kalreket Mr. Vulcani!" "A kalrek ünnepe csak két hét múlva lesz." jegyzi meg Tuvok. "Szerintem pedig már épp itt az ideje." "A kalrek különben is a vezeklés, az egyedüllét ideje." "Vezeklés... Egyedüllét... Minden vulcani ünnepnap teljesen egyforma. Utánanézem ám!" "A vulcani ünnepnapoknak? Miért?" "Hangulatfelelősként ez is a munkakörömbbe tartozik." jelenti ki önérzetesen Neelix. "A hangulat a vulcaniak számára jelentéktelen." "Ugyan már... Önnél jobban senkinek nincs szüksége a szolgálataimra ezen a hajón. És én nem fogok nyugodni addig, míg meg nem neveltetem!" "Akkor soha nem fog megnyugvást találni." "Gondolom nem hallott a rumariról." "A rumari egy régi ünnep." "Bizony... Alig valamit viselő vulcani nokkal és férfiakkal... Akik olajjal bekenve magukat, egymást próbálják elkapni." "A rumarit már legalább egy évezrede nem tartják meg." "Akkor itt az ideje feleleveníteni." mondja Neelix. "Tuvok hadnagy, kérem jöjjön azonnal a gépházba." szólal meg Torres hangja az interkomból. "Ha megbocsát..." pillant a vulcani Neelixre, ezzel a kijárat felé indul. "Összehozhatok a jövő hétre egy rumarit itt a kaszinóban..." kiabál utána a talaxiai, mire Tuvok mintha sietősebbre fogná lépteit. "A hiányos öltözékben való megjelenés sem rontaná a hangulatot." mondja Neelix Tuvok távozása után, inkább csak magának. "Történt valami, hadnagy?" kérdezi Tuvok, megállva a gépteremben a szerviznyílások egyikének bejárata mellett gondterhelten álldogáló Torrest. Az válasz gyanánt a nyitott ajtajú járatra pillant, mire Tuvok közelebb hajol, és beles a nyíláson. Odabent egy holttestet, vagyis inkább néhány összeégett emberi maradványt pillant meg.

"A test kilencvennyolc százalékan harmadfokú, plazmától származó égések vannak." mondja a Doktor Tuvoknak, otthagya a letakart holttestet, "Ha a vezeték nem záródik el, a test teljesen megsemmisült volna." "A jelek szerint Mr. Darwin egy hibás vezetékot akart kijavítani az alagútban, mikor a baleset bekövetkezett." mondja Tuvok. "Elméletnek nem rossz... Csak sajnos nem helytálló." szól a Doktor, majd az egyik terminálhoz megy, és egy koponyaletapogatás eredményét hívja le: "Ez a zúzódás egy eros ütés következménye." mutat a kép egy részére. "Talán csak beverte a fejét." "A sérülés jellegéből megállapítható hogy a fej csapódott-e neki egy álló tárgynak, vagy egy mozgó tárgy a fejnek. Jelen esetben az utóbbiról van szó. Sajnálattal kell közölnöm hogy Darwint meggyilkolták."

"Elso pillantásra nincs különösebb indíték." mondja Tuvok a készenléti helyiségben állva, az íróasztal két oldalán ülo Janewaynek és Chakotaynak, "Nem voltak ismert ellenségei a fedélzeten." "A szolgálati lapja szerint tisztképzore akarták küldeni, de o inkább erre az útra jelentkezett. Három lánytestvére van otthon." "Bocsássanak meg a késés miatt..." viharzik be Torres a helyiségbe, majd egy jegyzetfüzetet nyújt át Tuvoknak, "Itt a tegnap éjszakai szolgálati napló. ... Lon Suder volt az egyetlen személy a gépteremben, mikor Frank Darwin szolgálata megkezdődött." Chakotay Torresre pillant, amire Janeway felfigyel: "Valami nincs rendben?" "Nem, nem... Csak Suder soha nem volt különösképp szimpatikus a számomra, ez minden." rázza meg a fejét Chakotay, "Nem mintha tett volna bármit is, csak..." "Maquisként valahogy... Túl alaposan tette amit tennie kellett." teszi hozzá Torres. "Például?" "Cardassiaiak megölése." mondja Chakotay. "Nem figyeltem meg semmilyen szokatlan viselkedést Mr. Sudernél, mikor a hajójukon voltam." jegyzi meg Tuvok. "Nem volt vele harci bevetésen. Ha a közelében voltunk, nyugodt, megnyero modorú ember volt, tipikus betazoid. Magányos farkas típus, nem tudtunk meg róla túl sokat." Mondja Chakotay. "A Maquisk nem válogathattak az utánpótlásban, felvettünk mindenkit, aki jelentkezett." teszi hozzá Torres. "A legtöbbben azért jöttek, hogy így védhessék a családjaikat, de Sudernek inkább más oka lehetett, bár tudnám micsoda. A harc éltette, élvezettel küzdött." mondja ismét Chakotay. "Talán személyes oka volt rá, egyszemélyes bosszúhadjárat..." veti fel Janeway. "Néha vissza kellett fognom, megakadályozni hogy túl messzire menjen. Az ilyen alkalmakkor jeges pillantást vetett rám, és éreztem hogy nem sok választja el attól hogy nekem támadjon." "Érdekes hogy errol egy sor sem volt a legénységi jellemzésben, parancsnok." jegyzi meg Tuvok. "Nem akartam a magánvéleményemet, vagy előítéleteimet is belevinni az értékelésbe. Ezt önnek mint vulcaninak, különösképp értékelnie kellene." "Pedig annak következtében hogy a Maquis legénység elégedetlenkedokból, bunözokból, és zsoldosokból állt, szükségesnek tartottam volna." "Nem akartam rontani az esélyeiket. Suder elvégezte a munkáját, mikor alattam szolgált, és itt is elvégzi." "Önre bízom hogy hol kezdi a nyomozást, hadnagy." fordul Janeway Tuvok felé.

"Beszélne kívánt velem, Mr. Tuvok." áll meg Suder a bejáratától nem messze, miután becsukódott mögötte Tuvok kabinjának ajtaja. "Foglaljon helyet. ... Egyedül volt a gépházban, mikor Darwin szolgálatra jelentkezett." "Igen, uram." "Beszélte vele?" "Nem. O foglalkozott az o feladatával, és én is az enyémmel." "Éspedig?" "Torres hadnagy kérésére készítettem üzemanyagfelhasználás-elemzést. Ezt o is megerosítheti. ... Talán azzal gyanúsít hogy megöltem?" "Mindeneddig senkit sem gyanúsítok. Ön ölte meg Darwint?" "Nem. Ismerni is alig ismertem. Azért mert Maquis vagyok, még nem vagyok automatikusan gyilkos is." "Mindenkivel beszélni fogok a gépházból. Meglehet, a hajó teljes legénységével. Nem csak az egykori Maquiskkal." "Mindannyian tudjuk hogyan vélekedik rólunk." "Nincsenek ellenérzéseim a Maquiskkal szemben." "Persze hogy nincs. Csak épp befurakodott közénk, és kiadott a Csillagflottának." morogja Suder. "Ez az ön számára nem tunik túlságosan jóindulatú tetteknek, de biztosíthatom, a végrehajtásban az érzelmeknek semmi szerepük nem volt. ... A Doktor huszonkét óra negyven perc körülre teszi a halál idejét. Mit csinált ön abban az időben?" "Az üzemanyagfelhasználás-elemzést. Azon dolgoztam a szolgálati idom végéig." "A rendszernapló szerint az ön munkahelyét huszonkét óra kilenckor kikapcsolták." "Az lehetetlen." jelenti ki Suder. "Volt már büntetve?" "Ennek azt hiszem elég nehezen tudna utánanézni." "Van oka

hogya hazudjon nekem?" "Nincs." "Tehát, volt büntetve?" kérdezi újra Tuvok. "Nem." "Milyen kapcsolatban volt Darwinnal?" "Egyáltalán semmilyenben." "Nézeteltérések?" "Nem." "Viták?" "Nem." "Semmi ok arra hogy megölje." "Nem." "Köszönöm, elmehet. Később még lehet hogy felteszek néhány kérdést." Suder erre feláll, odabíccent Tuvoknak, majd távozik. Alig valamivel később hívás fut be: "Orvosi labor hívja Tuvokot." "Hallgatom, Doktor." "Találtam valamit, ami érdekelni fogja."

"Figyelje meg az alsó DNS láncot." mondja a Doktor, az analízátor kijelzőjét tanulmányozó Tuvoknak, "A fejsebből származik, olyan naniteok különítették el, amelyeket DNS-anomáliák felfedezésére állítottam elő. Ez a DNS lánc azért került elkülönítésre, mert nem az áldozaté." "Megállapítható hogy kié?" kérdezi Tuvok, mire a Doktor átnyújt neki egy jegyzetfüzetet. "Biztos ebben?" kérdezi a vulcani, miután átfutotta az elemzést. "A DNS nem hazudik, hadnagy."

Suder hosszan nézi a Tuvoktól kapott jegyzetfüzetet, miközben a vulcani így szól: "Tájékoztatom kell hogy a százegyed számú Csillagflotta-rendelkezés alapján nem kell válaszolnia további kérdésekre az eljárás megkezdéséig." Suder visszaadja a jegyzetfüzetet, majd járkálni kezd a szobában, a Tuvokot kísérő biztonsági tiszt fürkésző pillantásától kísérve. "Nem. Ezek után nincs értelme tovább tagadni. ... Egy úgy két kiló körüli tekercsfogóval tettem. Az impulzushajtómu vezérlopaneljénél állt. Fel sem néztem mikor mögé értem. Olyan erosen sújtottam le rá, ahogy csak tudtam." "Javasolom hogy csak a jogi képviselője jelenlétében folytassa." mondja Tuvok. "Alig vérzett... Ez eléggé meglepett. Úgy gondoltam, az EPS csatorna lesz a legjobb hogy megszabaduljak a testtől, de valószínűleg mikor befektettem, megsértettem az egyik vezetéket. ... Ahh... A tekercsfogót a hetes szint kommunikációs hálózati csomópontjánál rejtettem el." "Miért ölte meg, Mr. Suder?" kérdezi Tuvok. A betazoid hosszan töpreng, mielőtt válaszol: "Nem volt oka." "Ez nem kielégítő válasz. Kellott hogy legyen valami indítéka." "Mondjuk, nem tetszett ahogy rám néz." Tuvok odabólint az ornek, aki elvezeti a cseppet sem ellenkező Sudert.

"Semmi kétség, ez a gyilkos fegyver. Mr. Suder nyilvánvalóan igazat mond." mondja a Doktor Tuvoknak, miután megvizsgálta az elokerült szerszámot, "Úgy látom, nem különösebben elégedett." "Valóban." bólint Tuvok, összeráncolt homlokkal. "Van egy beismerő vallomása, megvan a gyilkos fegyver..." "De nincs indíték." mutat rá Tuvok. "Van ennek valami jelentősége?" "Egy büntetettnek kell hogy legyen valami logikus oka." "Aha... Értem. Hogyan is zárhatna le az ember egy ügyet, ha nem érti az elkövető logikáját. Ha vulcani lennék, én is fennakadnék ezen." mondja a Doktor csíposen, majd az irodán átvágva a gyengélkedő másik felébe megy, az ott dolgozó Keshez. "Doktor... Lehetséges hogy Mr. Suder pszichotikus?" kérdezi a nyomába szegődött Tuvok. "Kétlem. Kes, hívja le a genetikai profilját." "A neurogenetikai rész rendben, rendellenességre való hajlamnak nincs nyoma." "Vagyis alapján véve nem elmebeteg. Viszont, mire lehet következtetni a magas epinephrine szintből?" kérdezi a Doktor. "Agresszív, esetenként eroszakos viselkedésre." "Miért nem jelentette ezt rögtön a vizsgálatok után, Doktor?" kérdezi rosszállóan Tuvok. "Mert nem nagyon tért el a többi Maquisnál mért értékektől. A jelek szerint ez tipikus törvénytelenkedési vonás." "Nem hisz a vallomásában, Tuvok?" kérdezi Kes. "De igen. Csakhogy a feladatom csak akkor ér véget, ha fényt derítettem az indítéka is." "És mi van ha nincs semmiféle indíték?" kérdezi a Doktor. "Az ember néha nem ismeri fel az indítékot. De mindig van." jelenti ki Tuvok. "Ön a saját vulcani logikájának az áldozata, hadnagy. Mindannyiunknak van eroszakra való készítése, ragadozó ősainktól örököltük. ... Na jó, nekem nincs, engem csak programoztak a ragadozók leszármazottjai. ... De egy civilizált világban el tudjuk-e nyomni ezeket az ösztönöket? Igen, el. Sőt a vulcaniak különösképpen. Évszázadok alatt jó mélyre temették el magukba gyilkos ösztöneiket. De nem minden humanoid faj képes minden helyzetben ekkora önfegyelem tanúsítására. Lehet hogy Suderen néha erot vesznek ezek az ösztönök, és egy-egy pillanatra képtelen elfojtani őket." "Tényleg úgy gondolja hogy Mr. Darwin egyetlen pillantása kiválthatott ilyen heves reakciót?" kérdezi Tuvok hitetlenkedve. "Éppenséggel előfordulhat." bólint a Doktor. "Az okfejtése nem különösképp kielégítő a számomra." mondja Tuvok, ezzel elsiet, a Doktor pedig méltatlankodva Kesre pillant.

"Már mondtam, miért öltem meg, hadnagy." mondja Suder a fogda egyik cellájából, az erotérkapu előtt álló Tuvoknak. "Mert nem tetszett ahogy magára néz." bólint Tuvok. "Pontosan." "És, hogy nézett magára?" "Pontosan úgy, ahogy a legtöbb Csillagflotta-tiszt teszi." "Tehát ez a gyilkosság alapvetően a Csillagflotta mint olyan ellen irányuló eroszakos cselekedet volt?" "Hát..." nevet fel Suder, "Ha éppen így akarja értelmezni." "Az igazságot akarom." "Ki nem állhatom a Csillagflottát. Ezt nem tagadom. De..." "Igen?" "Megöltem nem a Csillagflottához tartozó embereket is, mert az o pillantásuk ugyanúgy nem tetszett. Azon is gondolkodtam, hogy magát is megölöm." "Az én esetemben jó oka lett volna rá, mégpedig az önök elleni kémkedésem. A vádlójukként betöltött szerepem. De legjobb tudomásom szerint Darwin semmi ilyesmit nem tett." "Ez így van." "Akkor miért ot választotta áldozatnak?" "Nem tudom." "Dühöt érez?" "Nem... Mintha semmit sem éreznék. Egyáltalán semmit. ... A legtöbb betazoid érzi a többiek érzelmeit. Én viszont még a sajátjaimat sem. ... Nos, mi fog történni velem?" "Ezt meg kell beszélnem a kapitánnyal." indul Tuvok a kijárat felé. "Én tudom mit tennék... A maga helyében." szól utána Suder, mire a vulcani visszafordul, "Azt hiszem, szerencsés vagyok. A Föderációban nincs halálbüntetés."

Tuvok, útban a legközelebbi turbólift felé, egyszer csak megtorpan, és rövid töprengés után visszatér a fogdaszekcióba. "Fontos számomra hogy megértsem, miért ölte meg Mr. Darwint." áll meg újra Suder cellája előtt. "Bár tudnék segíteni." von vállat Suder. "Tud. És bizonyos értelemben én is önnek. Tudja mi az a tudat-összeolvastás?" "Az a vulcani ízé, mikor belemásznak a másik ember agyába?" "Egy telepatisz kapcsolat jön létre, ami összekapcsolja a két résztvevő tudatát. A személyiségünk részben hasonlítani fog egymáshoz." "A személyiségünk? Ezt nem javasolnám, hadnagy." "Elismerem, nem kockázat nélküli terv. De a vulcani képzéssel kordában tudom tartani az eroszakos ösztönöket. Képes vagyok elnyomni bármilyen érzést, amit öntől kapok." "És nekem hogyan segítene ez az összeolvastás?" "Megkap, legalábbis egy időre, valamennyit az ön önuralmából. Hogy uralkodjon az ön eroszakos személyisége fölött." "Mit kell ehhez tennem?" kérdezi Suder felállva. "Eroteret kikapcsolni." Az ügyeletes eloveszi fézerét a fegyvertokból, a cella bejáratára irányítja, majd kikapcsolja a biztonsági eroteret. Tuvok bemegy, megáll Suderrel szemben, és kezét a kontaktuspontokra helyezve így szól: "Lelkem a lelkedhez... Gondolataid a gondolataimhoz..."

"A radiogén részecskeszám a mérés helyén egy nyolc hét három darab köbméterenként." jelenti be a számítógép a holodeckben, a Paris-féle szimulációban összegyűltnek. Az ötlet kiagyalója is jelen van, és színpadias gesztusok kíséretében feljebb emelve a jegyzetfüzetet, amiben a tippeket gyűjtötték, így szól: "A nyertes pedig... Tizenhat replikátor-fejadag nyertese a Paris lottón, a következő... Számítógép?" "Ma nincs nyertes." mondja a számítógép, mire bosszús mormolás támad a fogadók között. "Mi?! Nincs nyertes? ... Számítógép, biztos ez?" kérdezi Paris. "Próbáljanak szerencsét újra. Holnap talán épp ön lesz a nyertes." mondja a számítógép, miközben Kim odasétál Parishoz, és elveszi tőle a jegyzetfüzetet: "Nagyon vicces..." "Hallották a hölgyet, uraim, próbáljanak szerencsét holnap." von vállat Paris, "A nyereményalap folyamatosan növekszik, míg valaki meg nem nyeri. ... Meghívhatom vacsorára, Mr. Kim? Mára van egy plusz fejadagom." "Ketto, ha jól számolok." jegyzi meg a zászlós, "A mai nyeremény tíz százaléka. Maga az egyetlen, aki mindennap nyer." Paris vállat von, majd a menüt kezdi tervezgetni, miközben a 'Chez Sandrine' kijáratá felé tereli Kimet.

"Összességében kifizetendő, és sok tapasztalattal járó kísérlet volt." mondja Tuvok a készenléti helyiségben járkálva, az asztala szélén ücsörgő Janewaynek. "És megtalálta a válaszokat, amiket keresett?" "Nehezemre esik ezt elfogadni, kapitány, de Mr. Suder valóban igazat mondott. Hihetetlenül eroszakos természetű ember, akinek ebben a környezetben nincs módja szabadjára engedni indulatait. Az is meglepő, hogy ennyi ideig ellent tudott állni a készletnek." "Korábban volt hol megtehesse..." bólint Janeway, "A Maquisk oldalán végrehajtott akciókban. Mihez kezdjünk vele?" "Otthon börtönre ítélnék." mondja Tuvok. "Itt azonban csak a fogda van. Ott viszont nem töltheti az út hátralevő részét." "De ugyanígy nem hagyhatjuk itt sem, valamelyik bolygón."

"Egyetértek." "Kapitány... Hajlandó hallállal bunhodni." Janeway elkomorodva lép közelebb a vulcanihoz: "Kivégzés?! ... Nem javasolhatja komolyan hogy..." "Csak a különleges körülmények miatt említettem meg. Mert ezt o maga is megfelelo büntetésnek tartaná." "Én viszont nem! Szeretném megmenteni, ahelyett hogy elvegyem tole az életét. ... Elzárjuk a kabinjába. Dolgozzon ki Kimmel egy teljesen biztonságos védelmi rendszert." "Már megbocsásson, kapitány, de az élet egy kényelmes kabinban, nem tunik épp a legmegfelelőbb büntetésnek egy gyilkosság esetén." "Hacsak nem jutunk haza hamarosan... Nagyon hosszú időt kell eltöltenie abban a kabinban. Ezt tartom a leghasználhatóbb megoldásnak a jelen körülmények között." "Darwin barátai talán nem így látják majd." jegyzi meg Tuvok. Janeway erre nem tud mit válaszolni, kicsit odébb megy, majd megkérdezi: "Hogy viselkedik Suder az összeolvasztás óta?" "Fölöttébb nyugodt és kiegyensúlyozott." "És ön, Tuvok? Érez bármiféle utóhatást?" "El kell ismernem, nyugtalanabb vagyok mint amire számítottam." "Vegyen ki néhány szabadnapot, meditáljon." "Köszönöm. De már találtam megoldást az utóhatások leküzdésére. Azt hiszem, nem szükséges szabadnapot kivennem. Természetesen az esetleges nehézségekről azonnal tájékoztatni fogom." mondja a vulcani, ezzel a hídra vezető kijárat felé indul. "Tuvok..." szól utána Janeway aggódalmasan, "Vigyázzon magára."

Tuvok ezúttal valamivel távolabb ül szokásos asztalától az étkezoben, de az elmaradhatatlan jegyzetfüzet ott van a kezében. Tuvok szélesen vigyorogva áll meg mellette, mire a vulcani így szól: "Jobszeretnék most egyedül lenni." "Rendben... Semmi baj. Távol álljon tolem hogy zavarjak valakit ha egyedül akar maradni." mondja Neelix, megveregetve Tuvok vállát, "Egyedül hagyom." "Pontosan ezt szeretném." bólint Tuvok. "Na ez az amit nem hiszek. A hangja azt mondja: menjen! De a szíve azt akarja hogy felvidítsam." "Kérem, távozzon." "Ugyan már... Ne vessen egy kicsit. Nem lesz tole semmi baja. ... És senkinek sem fogom elárulni." "Mivel vehetném rá hogy abbahagyja?" sóhajt Tuvok. "Csak egy picinyke mosolyt... Na várjon csak... Ismerek egy régi talaxiai dalt, anyám sokat énekelte nekem. Mától fogva minden nap el fogom énekelni magának, egészen addig amíg..." Tuvok keze ekkor oldalra lendül, és megragadja Neelix torkát. Tuvok feláll, könnyedén felemelve a földről Neelixet, és a legközelebbi fal felé indul vele. "Mr. Vulcani... Nem kapok levegot... Sajnálom..." mondja Neelix elfúló hangon, majd elernyed. Tuvok hagyja hogy a földre roskadjon, majd így szól: "Számítógép, programot befejezni." A holodeck néhány másodperc alatt kiürül, Tuvok pedig néhányszor nagy levegot véve elhagyja a helyiséget.

"A radiogén részecskeszám a mérés helyén egy négy egy öt darab köbméterenként." mondja a számítógép Paris szimulációjában. A hadnagy a pool-asztalon könyökölve hallgatja az eredményt: "És a mai nyertes? .. Számítógép? ... Számítógép?!" Nem lesz több nyertes." szólal meg Chakotay hangja a bejára felől, mire Paris segélykérő pillantást vet Kimre, majd a parancsnok felé indul: "Ugyan már Chakotay. Csak szórakoztunk egy kicsit. A szórakozási lehetőségek a Delta Kvadránsban fölöttébb ritkák." "Hallottam hogy maga áll, a dolog mögött." "Tényleg akkora baj ez?" "A Csillagflotta egyik tisztje szerencsejátékot szervez, és a nyereség egy részét megtartja magának... Ugyan miért is lenne ez baj? ... Mivel a jelek szerint többeknek felesleges replikátor-fejadagja volt, amit hajlanók voltak kockára tenni, a nyereményalapot ezennel elkobzom." jelenti be Chakotay. A fogadók zúgolódni kezdenek, de Chakotayt nem lehet megghatni. "Janeway kapitány bízik önben, Mr. Paris. Emiatt most kissé csalódott lesz. ... Ezt jelentenem kell." mondja Chakotay a kijárat felé indulva. "Ez bizony nehéz munka..." mondja Paris, miközben felkap egy dákót, és szemügyre veszi az asztalon levo golyók elhelyezkedését, "Ilyen jelentéseket írkalni... De valakinek ezt is meg kell csinálni." Chakotay megtorpan az ajtóban, félig visszafordul, majd csendben távozik.

Suder a cella priccsén fekszik, keze vulcani meditációs alakzatba kulcsolva. A betazoid hirtelen kinyitja a szemét, és az erotérkapu felé fordul, ahol, mint sejtette, Tuvok álldogál. "Nem is hallottam jönni, hadnagy." ül fel Suder. "Hogy érzi magát?" "Hmm... Fegyelmezettnek..." "Ne áltassa magát. A korábbi ösztönei még mindig léteznek, csak elnyomja őket, mint a vulcaniak." "Érzem a különbséget. Megfigyelem a bennem rejtőz eroszakot, anélkül hogy közel kellene engednem

magamhoz. Igazán figyelemre méltó hogy önök vulcaniak mi mindenre képesek." "Tudja hogy ez a változás nem lesz állandó. Hacsak nem törekszik a fenntartására meditációval, és mentális gyakorlatokkal. Ugyanennyit segíthetnének holodeckprogramok is amelyekben kiélheti az ösztöneinek késztetését." "A holografikus eroszak... Nem olyan jó mint az igazi. Tudom, próbáltam." "Javasoltak már önnek irányított neuro-szinaptikus terápiát?" kérdezi Tuvok. "Az sem segített." "A Doktor programjában szerepel a Föderáció összes orvosi ismerete. Talán o ismer olyan kezelési módszert, amivel még nem próbálkozott." "Az összeolvasztás óta képesnek érzem magam uralkodni saját magam fölött. És az ön segítségével talán megtanulhatnám, hogyan orizzem meg ezt az állapotot." Tuvok egyelőre nem válaszol, a kijárat felé indul. "Azt hiszem, nehéz lehet önnek." szól utána Suder, mire a vulcani visszafordul. "Nehéz?" "Úgy átélni az eroszakot, ahogyan én megtapasztaltam azt." "Majdnem egy évszázadon át tanulmányoztam az eroszakot." "Tanulmányozni és átélni, az két különböző dolog, nem igaz? ... Valahogy... Csábító. Egyetért?" "Csábító?" "Az eroszak." "Épp ellenkezőleg. Nyugtalanítónak találom." "Igaza van. Valóban nyugtalanító, az ember nem tudhatja mikor jön egy lökés, ami a hatalmába keríti. Minden pillanatban a szakadék szélén egyensúlyoz, és mégis, bizonyos módon... Az eroszak nagyon csábító lehet. Talán mert nem szükséges hozzá logika. ... Lehet hogy ezért annyira felszabadító hatású. ... Milyen különös hogy épp önnel tudom megosztani azt, amit eddig mindenki elöl eltitkoltam. ... Megtehetnék még egyszer?" "Mit?" "Az összeolvasztást." "Nem javasolnám." "Aha... Értem. De tényleg. Megértem. ... Gondolkodtam a dolgon... Valahol az összeolvasztás is egyfajta eroszak, igazam van?" "Nem értem mire akar..." "Az áttörés... Az ön akarata legyőzi az enyémet... Az az érzésem hogy egy tudat-összeolvasztás végzetes lehet, ha az ember elveszti az önkontrollját." Tuvok újra szó nélkül a kijárat felé indul, Suder pedig ezúttal hagyja távozni.

"Számítógép, a kabint egyes fokozatú biztonsági zárlat alá helyezni." mondja Tuvok, mikor bezáródik mögötte kabinjának ajtaja. "Egyes szintu biztonsági zárlat életbe léptetve." "A következő biztonsági kódot törölni: Tuvok egy négy kilenc négy lambda." "A megadott biztonsági kód törölve." "Kérem értesítse a kapitányt hogy többé nem vagyok szolgálatra alkalmas." mondja Tuvok, leereszkedve egy székre a sötét kabinban. "Értettem."

Janeway egy biztonsági tiszttel áll meg Tuvok kabinja előtt. "Számítógép, a biztonsági zárlatot törölni." A nyugtázó hang megszólalása után Janeway kinyitja az ajtót, miközben a biztonságra pillant: "Várjon idekint." "Mikor visszafordul az időközben kinyílt ajtó felé, döbbsenten mered az eléje táruló látványra: a kabin teljes berendezése romokban hever, Tuvok pedig egy sötét sarokban gubbaszt. "Nem tanácsolom hogy beljebb jöjjön, kapitány." Janeway nem tesz eleget a figyelmeztetésnek, félig megközelíti a vulcanit. "Tuvok..." "Kapitány, kérem... Egy lépéssel se jöjjön közelebb." Janeway úgy dönt, megkockáztatja a dolgot, ismét megfélezi a közte és Tuvok között lévő távolságot: "Beszéljen hozzám." "Kérem... Ne jöjjön közelebb!" "El kell vinnünk a gyengélkedőbe." "Biztonságosabb lenne a legénység számára, ha ebben a kabinban maradnék. Hiszen tudja, sok faj küzdosportjaira képeztem ki magam az Alfa Kvadránsban. Meditáció közben összeszámoltam, hány módszert ismerek az ölésre. Egyetlen ujjal... Pusztá kézzel... Lábbal. Kilencvennégyenél tartottam, mikor megérkezett." "A Doktor jól ismeri a vulcani orvoslást." Tuvok feláll, mire a biztonsági fézert húz. "Még egyszer a biztonság érdekében..." mondja Tuvok, megküzdve minden egyes szóért, "Arra kérem hogy kábítsanak el, mielőtt megpróbálnak szállítani." Janeway komoran bólint.

"A neuropeptid szint a limbikus rendszerben ötven százalékot esett." mondja Kes a biomonitor adatait tanulmányozva a pult másik oldalán álló Janewaynek, miközben a Doktor szintén a vizsgálóasztalok egyikén fekvő Tuvokkal foglalkozik. "Neurokémiai kiegyensúlyozatlanság észlelhető a meziofrontális kéregben." mondja a Doktor. "Ez mit jelent?" fordul felé Janeway. "Ott található a vulcani pszicho-szabályozó rendszer. Az állapota lehet a következménye egy összeférhetetlenségnek a betazoid telepatikus központtal." A Doktor megindul Janeway felé, eközben akadálytalanul haladva át a Tuvok ágyát körülvevő biztonsági erotéren. "Hmm... Vulcani

tudat-összeolvasztás... Micsoda ostobaság! Senki, akinek egy csöpp esze van, nem osztaná meg az agyát valaki mással. Én legalábbis biztos nem. Hát maga?" dohogja a Doktor, Janewayre pillantva, "És ha valami hiba csúszik be, ami pedig gyakran előfordul, kihez szaladnak rögtön? Doktor...!" "Tud rajta segíteni?" kérdezi a kapitány. "Bár tudnék. A legjobb amit tehetünk hogy megkezdjük az erre az esetre javasolt kezelést." "És, mi volna az?" "Eloszor meg kell szabadítanunk az eroszakos készletesektől, mégpedig úgy hogy rövid ideig tartó sokkoknak tesszük ki az idegrendszer kérdéses részeit. Ha a dolog működik, a saját kontrollrendszere vissza fogja venni az uralmat." magarázza a Doktor, majd Kessel együtt dolgoznak egy darabig a konzolokon. "Azt hiszem, ennyi. Ébresszük fel." mondja a hologram kicsivel később. Tuvok néhány másodperc múlva megmozdul, és felülve az ágyon, különös arckifejezéssel néz körül: "Valami megváltozott..." "Ideiglenesen kiiktattuk az érzelmeket szabályozó idegpályákat. Hogy érzi magát?" kérdezi a Doktor. "Ér... Érzek!" mondja a vulcani zavartan. "Tuvok... Tudja hol van?" Tuvok keseruen felnevet: "Hát persze, kapitány. Azt nem tudom pontosan, ki vagyok!" "Nyugalom. A kezelés még mintegy három percet vesz igénybe." mondja a Doktor, újra munkához látva Kessel együtt. "Sikerülnie kell!" mondja Tuvok, "Különösképp erosnek érzem magam! Hihetetlen... Hatalom. ... Felszabadultság! Így kellett hogy érezzenek az oseim. Doktor, hadd maradjak egy kicsit ebben az állapotban. Így tanulmányozhatnám a vulcaniak eredeti viselkedését!" "Sajnálom, de ez nem lehetséges. A kezelés idorendjét be kell tartani." "Maga sem sebezhetetlen, hologram! Csak néhány parancs, és már meg is szunt létezni!" mondja Tuvok fenyegetően, majd hirtelen egy kis kerek állványt lódít a biztonsági erotérnek, ami tiltakozva felmordul. "Két perc harminc másodperc." mondja Kes. "Megleptem, kapitány? Talán most azon tunodik, mi van ha nem sikerül? ... Akkor mihez kezdünk? ... Nekem van egy ötletem! Maradok a kabinomban, az út hátralevo részére. Pihenek, olvasgatok... Fogyasztom a hajó készleteit, az energiáját, a szobám kényelmét élvezve! Mr. Suder és én akár még cardassiai pinukert is játszhatnánk, egyszer vagy kétszer egy héten. ... Hiszen ez vár az eroszakos bunözökre ezen a hajón, nem igaz?!" "Maga nem eroszaktevo." mondja Janeway. "De lehet hogy mégis. Csakúgy mint Suder. Tudja, kapitány, most mondok valamit, amit az a másik Tuvok soha nem mondana el. ... Hiba! Azt az embert életben hagyni, gyengeség! Undorodom... Maguktól mindannyiuktól. Ismerjék el! Részben maguk is úgy éreznek mint én! Alapvetően maga is úgy gondolja, a tettéért halált érdemel!" "Egyetlen porcikám se kívánja ezt." mondja Janeway ridegen. "Hazugság! Ölt, és tudja hogy ezért halált érdemel! ... Az áldozat családjának nevében arra kérem, gondolja át! Csak az lehet elégtétel, ha kivégzik! ... Van egy nagyszeru javaslatom. Kapcsolják ki az eroteret... És én megölöm maguknak." mondja Tuvok, féloldalas vigyorral, "Csak kapcsolja ki a mezot." Janeway lehajtja a fejét, mire Tuvok célpontot vált: "Tanítványom... Védencem. Annyi mindent tanulhatunk mindannyian, minden egyes napon..." mondja Kesnek. "Minden rendben lesz, Tuvok. Még harminc másodperc és vége." "Tegye amit mondok! Kapcsolja ki az eroteret!" mondja Tuvok, majd kezét összekulcsolva koncentrálni kezd. "Sajnálom, de egyelőre a telepátikus képességei is használhatatlanok." mondja erre Kes, "Nem tud kapcsolatba lépni velem." "Kapcsolják ki az eroteret!" kiabálja Tuvok, majd ujjait a kékesen felszikrázó mezobe mélyeszt. "Tíz másodperc." szól a Doktor, miközben Janeway és Kes aggódalmas arccal figyelik Tuvok hiábavaló küzdelmét az erotérrel. "Öt másodperc. ... Vége." mondja a Doktor, miközben Tuvok összeroskad mint egy rongybaba. "Elvesztette az eszméletét." mondja Kes. "Vagy csak félrevezeti a szenzorainkat. Inkább kábítsa el." rendelkezik a Doktor, "Számítógép, eroteret kikapcsolni." Mikor a terhelés nélkül láthatatlanná vált mezo megszunik, mindhármán Tuvokhoz sietnek. "Segítsenek, tegyük fel az ágyra." vezényel Janeway, "Mit gondol, mennyi kezelés kell még?" "Bár tudnám." mondja a Doktor tanácstalanul, "Bizonyos értelemben a lelkében most a klasszikus jó a gonosz ellen harc dül. És a győzelemhez lehet hogy egy nap kell, lehet hogy egy év, de az is hogy... Egy egész élet."

A gyengélkedoben csak az éjszakai fények égnek, úgy tunik, az egyik ágyon fekvő Tuvok egyedül van. A vulcani szemei hirtelen felpattannak, Tuvok halkán felkel az ágyról, és óvatosan körülkéml. Rövid vizsgálódás után kinyújtja a kezét addig a vonalig, ahol az erotér szokott húzódn, a kék

energiamezo pedig fel is szikrázik az érintéstől. Tuvok ezután a halántékára tapasztott orvosi egységekhez nyúl, és rövid szenvedés árán sikerül eltávolítania őket. Szemügyre veszi az egyik egységet, majd a burkolatából eltávolítva egy darabot, nekilát hogy kibontsa az ágy rendszereit energiával ellátó kábelt a csatlakozójából. A felszabadult kábelvéget belenyomja a biztonsági mezőbe, amit annak rendszere a túlterhelés miatt néhány másodpercen belül kikapcsol, így Tuvok kiszabadul.

A cellája priccsén, meditációs pózban ülo Suder halk zajokat hallva kapja fel a fejét: "Tuvok?" Felkelve előremegy az erotérkapuig, és kinéz a bejárat, illetve a mellette levo orposzt felé. Ott Tuvokot pillantja meg, az eszméletlenül hevero or mellett. "Már azon kezdtem tunodni, mi lett magával, Tuvok. Nem akartak elárulni semmit." "Gondok adódtak... Az összeolvasztás miatt." "Én is ezt gyanítottam." bólint Suder. "Neuro-szinaptikus kezeléssel próbálkoztak." "De nem használt." mondja Suder. "Nem." "És most... Meg akar ölni." "Ki fogom végezni a buntett miatt." "Kivégezni... Értem. Így nevezi, hogy megnyugtassa a lelkiismeretét." "Nem zavar a lelkiismeretem." jelenti ki Tuvok, majd elindul hogy kikapcsolja a cella védomezejét. "És az eroszak büntetése logikus módon eroszak kell hogy legyen." mondja Suder, mire a vulcani egy pillanatra megdermed, de végül csak kikapcsolja a kaput. Suder kilép a cellából, és odasétál Tuvokhoz: "Mindketten tudjuk hogy kész vagyok meghalni. De maga készen áll-e arra hogy megöljön?" "Igen, mert szükséges." "Hogy megszabadítsa a késztetést?" "Hogy az igazságot szolgáljam." "Az igazságot, vagy a dühöt? Egyet ideje lenne hogy megértsen, Tuvok: megígérhetem magának hogy ez nem fogja lecsillapítani a démonokat! Ha valaki nem tudja uralni az eroszakot, az uralkodik el rajta. Készüljön fel rá, hogy ez lesz ura és parancsolója hátralevo életében! El fogja veszteni általa a korábbi pozícióját a társadalomban, és soha többé nem térhet vissza oda, ahová egykor tartozott." Tuvok kezei ekkor előrelelendülnek, és a vulcani megragadja Suder fejét, ujjait a kontaktuspontokra helyezve. "Nem... Keresem a... Visszautat." mondja Tuvok. "Persze hogy nem képes így tovább élni! Ezért kell kivégeznie mindkettenket, hogy megszabadulhasson a szenvedéstől!" "Lelkem a lelkedhez... Gondolataim a gondolataidhoz..." mondja Tuvok többször, miközben görcsösen szorítja a lassan elernyedo Suder fejét, végül o a padlóra hanyatlik. Suder, miután kissé összeszedte magát, odakúszik Tuvokhoz, óvatosan a hátára fordítja, majd aktiválja a hadnagy kommunikátorát: "Suder hívja a hidat..." "Hogyan jutott kommunikátorhoz?!" szólal meg Chakotay hangja. "Jobb ha gyorsan idejön, Chakotay. Tuvoknak segítségre van szüksége." üzeni Suder, majd míg a többiek megérkeznek, gyengéden feltámasztja az eszméletlen Tuvok fejét és felsotestété a térdére.

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. Kiegészítés. Suder zászlóst egy biztonságossá tett kabinban helyeztük el, az út hátralevo részét valószínűleg itt fogja eltölteni. Tuvok jelenleg megfigyelés alatt van a gyengélkedoben."

"Lehet hogy ez az ön számára nehezen hiheto, de az eset bátorítást ad." mondja a Tuvokot vizsgáló Doktor, "Az, hogy képtelen volt elkövetni a gyilkosságot, arra utal hogy az önkontroll-rendszere újra muködni kezd. Hamarosan újra normalizálódik a viselkedése. Habár... Nem tudom hogy a 'normális' szó megfelel-e egy olyan faj esetén, ami elnyomja az összes érzelmét." A Doktor odébbáll, az ágyon fekvö Tuvok magára marad Janewayjel. "Kapitány... Bocsánatot szeretnék kérni a viselkedésemért." "Örülök hogy visszakaptuk, Mr. Tuvok." "Megsértettem önt... Megbocsáthatatlan mértékben." "Nem veszem rossznéven. Volt már részem rosszabban is." "Remélem tudja hogy... Mindig is tiszteltem önt kapitányként... És hogy barátomnak tekintem." "Ez nagyon is sokat jelent nekem. ... De most elég ennyi. Pihennie kell, Tuvok." mondja Janeway, majd a kijárat felé indul, de néhány lépés után megtorpanva visszafordul: "Tuvok... Többet szó nem lehet összeolvasztásról az engedélyem nélkül! Megértett?" A vulcani bólogatni kezd, mire Janeway féloldalasan elmosolyodik, majd a mosoly áterjed arca másik felére is, ahogy megveregeti barátja, tanácsadója, másodtisztje vállát.

32. Dreadnought – Halálhozó

A Doktor a gyengélkedő egyik ágyán fekvő Wildmant vizsgálja, akin már erosen meglátszik terhessége. "Úgy gondoltam, az apja nevét adom neki." mondja a nő, Kes felé fordulva, "Ez már öt generáció óta hagyomány a családjukban." "Biztosan örülni fog neki." bólint Kes. "A férjemet Wescrantreknek hívják. K'tariai." "Nem egyszerű dolog a névválasztás." jegyzi meg a Doktor együttérzőn, "Tapasztalatból tudom." "Önnek sikerült már döntenie, Doktor?" kérdezi Wildman, mire a hologram nagyot sóhajt: "Történelmi, irodalmi és antropológiai adatbázisokat néztem át, több mint ötszáz világ adataiból. De még mindig nem sikerült megfelelő nevet találnom. De éppenséggel elgondolkodhatok a Wescrantrekről is." "Hogy szinte legyenek, én valami egyszerűbbre gondoltam. ... Mit szólnak például a Cameronhoz?" "Nekem tetszik." bólogat Kes. "A Cameron egy osi kelta kifejezésből alakult ki, ami azt jelentette: görbe orrú." jegyzi meg a Doktor, mire Wildman elgondolkodik. "És a Frederic?" "Frederic? Igen, ez valóban nem rossz. Csak sajnós erosen hasonlít egy fölöttébb udvariatlan kifejezésre a boliai nyelvben." mondja a Doktor. "Nem feltétlenül kell emberi nyelvnek lennie. A Zural is tetszik. Vulcani név." "Igen." bólint a Doktor, "Sajnálatos módon azonban a Sakura Prime leghírhedtebb diktátorát is így hívták, aki arról vált ismertté, hogy lefejeztette az ellenségeit. A szüleivel kezdte." "Remélem a Benaren ellen nincs semmi kifogása." fordul Kes a hologram felé. "Nincs. Ugyanis ezt a nevet még soha nem hallottam." "Szép név. Ocampa?" "Benarennek hívták az apámat. Ő volt a legnagyobb ösztönzőm az életben." mondja Kes. "A tudományos legénység foglalja el szolgálati helyét." szólal meg Janeway hangja az interkomból, mire a Doktor Wildman felé fordul: "A vizsgálatok szerint minden a legnagyobb rendben, zászlós. A jövő héten találkozunk." "Köszönöm. ... Azért a Wescrantrek második keresztnévnek is nagyon jó, nem?" mondja Wildman, miközben az ajtó felé ballag. "Nekem miért nem javasolta soha az apja nevét?" kérdezi a Doktor Kest, mikor Wildman távozott. "Azt hittem, csak emberi nevek érdeklik." "Nos... Ebben tévedett." mondja a Doktor kissé sértődötten, majd az irodája felé indul. "Ha... A Benaren tetszik önnek, semmi akadályja annak, hogy felvegye." siet utána Kes. "Vegyem fel egy általam világra segítő gyerek nevét? Nem, köszönöm." rázza meg a fejét a Doktor, átvágva az irodán. "Az unokabátyámat Ulgamnak hívják. És ismertem valakit, akinek a neve..." indul utána Kes.

"Még ahhoz sem maradt belőle elég, hogy kitaláljam, mi lehetett." mondja Paris, a kormányospult által szolgáltatott adatokat tanulmányozva a hajó előtt levo roncsfelhőből, "A roncsmennyeiség alapján azonban egy kisebb hajó lehetett, egy siklónál nemigen nagyobb." "Nem észlelek szerves anyagokat a roncsfelhőben." jelenti Kim, "Legénység nélküli hajó, vagy talán egy szonda lehetett." "Mi pusztíthatta el?" kérdezi Janeway. "A nagymennyeiségű maradékegyenergia alapján azt mondanám, több lövéssel semmisítették meg." válaszolja Tuvok. "Kapitány, az objektum burkolata többrétegű duritaniumból állt." mondja Kim. "Duritanium?" kérdezi Janeway. "Nem sok olyan fegyver van, ami ilyen komoly károkat okozhatna egy duritaniumburkolaton." jegyzi meg Chakotay. "Sugározzunk néhány mintát a gépházba vizsgálatra." határoz Janeway. "Folytassa a környék letapogatását, hadnagy. Nem szeretném, ha az aki ezt tette, minket is meglepne." mondja Chakotay.

"Találtak valamit?" kérdezi Janeway, kirobogva a liftből a gépház központi részén. "Attól tartok, igen." néz fel Chakotay az egy állványon szétszórt mintákról, Torres mellől. "A támadó fegyver által hátrahagyott energiamintázatot azonosítottuk. Az eredmény megkérdőjelezhetetlen. ... Cardassiai fegyver volt." mondja Torres. "Cardassiai?! Lehet, hogy Seska keze van a dologban?" kérdezi Janeway. Torres és Chakotay komoran egymásra pillantanak, majd B'Elanna vállálja magára a szószóló szerepét: "Nem, kapitány. Inkább az enyém."

"A szondát egy, az Alfa Kvadránsból származó cardassiai kísérleti fegyver pusztította el." mondja Torres a tanácssteremben járkálva. Az egyik ajtó feltárul, és Paris esik be rajta, majd mentegőzve

Torresre pillant: "Bocsánat..." "Azért ismertem fel a jellegzetességeket, mert... Jól ismerem ezt a fegyvert. Chakotay parancsnok és én megszereztük, mikor a cardassiaiak ellen harcoltunk." "És hogyan került ide?" kérdezi Kim. "Valószínűleg úgy mint mi." mondja Chakotay. "A legutolsó ismert repülési irány a Badlands volt, ahol a Gondviselo valószínűleg elkapta." bólint Torres. "A cardassiaiak azért indították hogy elpusztítsa a Maquis egyik fegyverraktárát, a 'Dreadnought' kódjelet adtuk neki. Tulajdonképpen egy önvezérlo taktikai hordozó, ami száz kilogramm anyagot, és másik száz kilogramm antianyagot tartalmaz." mondja Chakotay. "Ennyi elegendő egy kisebb hold elpusztításához." jegyzi meg Tuvok. "És mindennek a tetejébe a legfejlettebb számítógépek egyike vezérli. A hordozó alkalmazkodóképes, nehezen felderíthető, és rendelkezik védelmi fegyverekkel is. ... Vagyis, megállíthatatlan." "És akkor önök hogyan kapták el?" kérdezi Neelix. "Sehogy. Akadály nélkül hatolt át a védelmi rendszerünkön, úgy működött ahogyan tervezték. Egy apróságtól eltekintve. Nem robbant fel." mondja vidáman Chakotay. "Tipikusan cardassiai megoldás. Megépítik a világ legkifinomultabb taktikai fegyverét, és a töltet begyűjtására kinetikai detonátort használnak." teszi hozzá Torres. "A hordozó belépett a légkörbe, és pályára állt." mondja Chakotay. "Én pedig szépen átszálltam rá, és átprogramoztam. ... Nem is egyszerű átprogramozás volt ez, megváltoztattam a személyiségét. Mikor legyártották, cardassiai volt. A látogatásom után azonban már a Maquisnak dolgozott." meséli Torres. "Új feladatot adtunk neki. Egy cardassiai üzemenyagraktárt kellett volna megsemmisítenie az Aschelan V-ön, de nem jutott át a Badlandsen. Azt gondoltuk, egy plazmavihar végzett vele." mondja Chakotay. "És, hogyan állíthatjuk meg ezt a fegyvert, mielőtt még több kárt okoz?" kérdezi Janeway. "Dreadnought egy véletlenszerű EM mezővel fedi le a görbületi hajtóművének működését jelző mintázatot, de a navigációs szenzorok a megfelelő módosítással felfedezhetik." mondja Torres. "És mit kezdünk vele ha megtaláljuk?" kérdezi Paris. "Újra átszállok rá. Ismerem az összes biztonsági kódját, ugyanis én állítottam be őket." válaszolja Torres. "Paris hadnagy segít a navigációs szenzoroknál. Folyamatos tájékoztatást kérek. Lelépni." mondja Janeway, berekesztve a megbeszélést. "Hadnagy..." szól Chakotay a Torres nyomába szegő Paris után, mire az visszafordul. "A jövőben pontosan jelenjen meg az eligazításokon." Paris előbb nagy levegőt vesz hogy magyarázkodni kezdjen, de végül csak ennyit mond: "Igen, uram."

"Van itt egy jelentős torzítás a frekvenciatartomány felső részében." fordul Paris a gépházban valamivel odébb dolgozó Torreshez, aki nem szól egy szót sem, csak elvégzi a szükséges módosításokat. "Most jobb." bólint Paris, "Próbáljuk meg most kiszűrni az ionsugarak okozta zavarokat. ... B'Elanna?!" A néhány másodperce mozdulatlanul maga elé meredő Torres erre összerезzen, és újra munkához lát, ám egy pillanattal később dühösen csap az előtte lévő muszeregység fedelére. "Úgy látom, nagyon el akarja kapni azt az izét." lép közelebb Paris, megsejmelve a Torresrel kikezdett berendezést. "Chakotay nem mondta el a teljes történetet. Nem közösen indítottuk el Dreadnought-t, csak én egyedül, az engedélye nélkül." "Attól tartott, esetleg nemet mond." mondja Paris, amire Torres csak egy gyors bólintással válaszol. "Miután megtettem, félrehívtam. Arra készültem hogy kimagyarázzam magam. Teljesen biztos voltam abban hogy minden tökéletesen fog működni, hogy mindenre gondoltam. Még arra is beprogramoztam, hogy figyelmeztesse az öt megközelítő Föderációs hajókat. Az én hangomon." "Az ön hangján?" "Az orületbe kergetett a cardassiaiak számítógép-hangja." "Ezt meg tudom érteni..." nevet fel Paris. "Chakotay, rám nézett... Akkor még nem ismertem ennyire mint most, és azt mondta azon az átkozottul nyugodt hangján... Nem többet, csak annyit hogy megbántottam. Azt gondolta megbízhat bennem, hogy hu vagyok hozzá. ... Végül örültem, mikor Dreadnought eltűnt a Badlandsben. Emlékszem, hányszor gondoltam: mekkora szerencse hogy vége. ... De nincs vége. És ha itt bármi történik Dreadnought miatt... Az az én hibám lesz. Csak az én hibám." mondja B'Elanna kétségbeesetten. "Kockáztatott. Úgy tett, ahogyan egy Maquisnak tennie kellett. De az egy előző életben volt." "Ezt most kinek mondja?" "Tudja, meglepett hogy mennyire be tudott illeszkedni. És egy kicsit... Irigykedtem is." mondja Paris, majd gyorsan odébbáll. Torres eltűnik a hallottakon, és

a hadnagy után indul: "Tom... Mi van magával az utóbbi időben?" "Hogy mi? Miért?" "Az emberek mindenfélét beszélnek..." "Valóban? Például ki? Esetleg Chakotay?" "Nem... Csak... Például én is. De nézzen csak magára..." "És?" pillant végig magán Paris. "Elkészt az eligazításról, és... Állítólag összeverekedett Rollins hadnaggyal." "A hadnagy nem volt meglepődve az egyik jelentéssel, azt mondta, nem felel meg a Csillagflotta előírásainak." "Igaza volt?" "A Delta Kvadránsban vagyunk! Messze a Csillagflottától, akkor meg mi ez az egész?!" Torres rosszalló pillantást vet Parisra, mire az kissé szégyenkezve fordul el tőle, "Igen, igaza volt. Tényleg hibáztam. Mint már sok dologban is, korábban. ... Nem akartunk egy többfázisú mintavételt csinálni?" kérdezi végül Paris, visszatérve korábbi munkahelyére. Torres még egy darabig álldogál, majd ő is újra munkához lát.

"Kapitány, újra megvan a nyom. A jelenlegi irány: 196.4." jelenti Kim a hídon. "Megvan." bólint Paris. "Elégge összevissza repül. Biztos hogy ugyanazt a nyomot követjük?" kérdezi gyanakodva Janeway. "Lehet hogy meghibásodott a navigációs rendszere. Már több mint egy éve működik, sokkal hosszabb ideje mint amennyire tervezték." mutat rá Tuvok. "Nem. Szándékos a dolog." mondja Torres a mérnöki pult mellől, "Az egyik általam beprogramozott kitéromanover-sorozatot hajtja végre. Észrevette hogy követjük." "Azt hiszem, bemértem a távolsági szenzorokkal." mondja Kim. Torres megvizsgálja az észlelést, majd így szól: "Nem, ez csak egy csali-jel, amit a valódi helyzetétől úgy százezer kilométerre sugároz ki. Ha megint észleli, keressen neutrínósugárzást egy százezer kilométer sugarú gömbben. Ha megtalálta, megtalálta Dreadnought-t." "Hát jó... Itt is van. Magas neutrínókoncentráció. Meghatározom a koordinátákat... Látótávolságon belül van." "Képernyőre!" áll fel Chakotay a székből. A fomonitoron, a görbületi sebességtől fénylo csíkokká torzult csillagmezon egy bronzszínű objektum jelenik meg, sárgászörösen izzó hajtóműveit mutatva a Voyager felé. "A célkövető rendszere üzemel..." állapítja meg Torres döbbenet. "Vagyis?" fordul Janeway Chakotay felé. "Ennek nem lett volna szabad megtörténnie, amíg Dreadnought meg nem közelíti a valódi célját." rázza meg a fejét Chakotay. "Egy több mint tíz fényévnire levo naprendszer egyik bolygója felé tart. A jelenlegi sebességével úgy... Három hét alatt ér oda." állapítja meg Torres. "A bolygó 'M' osztályú, és surun lakott településekről van tudomásunk." mondja Chakotay, mire Janeway komor arccal pillant a Voyager előtt haladó önvezérlő fegyverre.

Jonas az asztali termináljához kapcsolt segédberendezés használatával a kissé zajos kapcsolaton át egy kazonnal beszélget: "Seskának tudomást kell szereznie arról a cardassiai fegyverről!" "Mr. Jonas... A lelkesedése igazán értékelendő, de szívesen hallanék kicsit többet a dologról, mielőtt Cullah mafelelére terjesztem az ügyet." "Előbb Seskával szeretnék..." "Mint azt korábban már elmondtam, engem jelöltek ki az önrel történo kapcsolattartásra." "Na figyeljen... Tudja Seska hogy mennyit segítettem már neki?" "Hogy a mafelele mit oszt meg vele, ahhoz nekem semmi közöm. De jó kezében van, barátom. Most pedig, meséljen még arról a fegyverrel amit találtak." "Figyeljen, csak annyit mondjon Seskának hogy ez a hordozó jobban fel van fegyverezve mint az egész Kazon-Nistrim flotta." "Ez nagyon érdekes. Van még valami, amiről tájékoztathatom a mafelele-t?" kérdezi a kazon, miközben a terminálhoz csatlakoztatott berendezés jelezni kezd. "Valaki szubtér-adást akar küldeni, ami felfedheti a mi beszélgetésünket. Be kell fejeznem." mondja Jonas, ezzel bontja a kapcsolatot.

"A nevem Kathryn Janeway, a Voyager nevére Föderációs hajó kapitánya vagyok." mondja Janeway a fomonitoron látható humanoidnak. "Kellan miniszterelnök. Mit óhajt, kapitány?" "A méréseink szerint rendelkeznek távolsági letapogató rendszerrel." "Igen. Követtük az útjukat az elmúlt két napban." "Akkor arról az objektumról is tudnak, ami velünk párhuzamosan halad, a jobb oldalunkon." "Azonosítani ugyan nem tudtuk, de igen." "Miniszterelnök úr, joga van megtudni hogy az az objektum egy önálló vezérlésű rakéta, ami jelentős nagyságú rombolóerőt képvisel." "Ez talán fenyegetés, kapitány?" "Nem, épp ellenkezőleg. Segíteni szeretnénk." "Ezzel kapcsolatban kételyeink vannak. A híreik messze megelőzi magukat, kapitány. Tudomásunk van arról hogy megérkezésük óta több fajt fenyegettek már meg." "Miniszterelnök úr, tudomásunk van arról hogy a

kazonok ezt terjesztik rólunk. Meg akarják akadályozni hogy támogatókat találjunk. Biztosíthatom önt, hamis információkat kapott." "Ennek ellenére mégis itt vannak, és a rakétájuk felénk tart." "A hordozó egy véletlen folytán került ebbe a kvadránsba. Egyelőre nem tudtuk megállapítani, miért tekinti Rakosát a célpontjának, de a főmérnököm megpróbálja hatástalanítani, mielőtt elérné önöket." "Talán mindezt csak azért mondja el, hogy késleltesse a védelmi erőink hadrendbe állítását." "Akkor inkább rádiócsendtel rendeltem volna el, és nem szólok egy szót sem." jegyzi meg Janeway. "Logikusnak hangzik. De ennek ellenére én mozgósítom a védelmi erőinket." "Én is ezt tenném." bólint Janeway. "Figyelni fogjuk az útjukat." mondja Kellan, majd megszakítja az adást. "Janeway hívja Torrest: mikor lesz kész a sugárzásra?" "Dreadnought pajzsa reagált a biztonsági kódokra. Készen állok, kapitány." üzeni Torres az egyik szállítóhídról. "Akkor folytassa." "Energia." bólint oda Torres az ügyeletesnek, aki erre megindítja a transzporterciklust.

Torres egy jellegzetesen cardassiai berendezésű térben jelenik meg, egy nagy, kör alakú struktúra előtt. "Engedélyezett belépés regisztrálva. DNS letapogatás folyamatban." hallja B'Elanna a saját hangját Dreadnought számítógépéből, miközben két sugár tapogatja le. "Személyazonosság megállapítva: B'Elanna Torres. ... Üdv, B'Elanna. Az utolsó rendszerhozzáférése CsillagIdo 47582-kor volt. A jelenlegi dátum 49447, nyolc óra negyven perc. Jól aludt elmúlt éjszaka?" "Hogy oszinte legyek, nem igazán." mondja Torres, miközben Dreadnought központi konzoljához megy, "Programozó terminált bekapcsolni." "A jelenléte a küldetés teljesítése során nem volt előre jelzett. Magyarázot?" "A programozásod nem sikerült tökéletesre, Dreadnought. Célmeghatározó képernyőt!" Néhány fali terminál kel életre, megmutatva a cél adatait. "Minden negyven órában önellenőrzés kerül végrehajtásra. Működési rendellenességnek nincs nyoma." "Lehet hogy maga az ellenőrzőrendszer sem üzemel teljesen hibátlanul." mutat rá Torres, miközben a céladatokat kezdi tanulmányozni, "Célt azonosítani!" "Aschelan V." "Milyen paramétereket használsz az azonosításhoz?" "Méret, radiotermikus lenyomat, a légkör összetétele..." "Elég. Dreadnought, nem az Aschelan V felé tartasz." "A rendelkezésre álló adatok alapján azt kell mondanom, téved, B'Elanna." "Megnézem a navigációs rendszeredet." fordul vissza Torres a programozó terminálhoz. "A navigációs rendszerhez való hozzáférés hármasszintű készség esetén nem engedélyezett." "Ez az én ötletem volt, igaz?" "Megerősítem." "Rendben... Akkor másképp kell hozzálátnunk, igaz?" mondja Torres, majd kibontja a magával hozott szerszámkészletet, és vizsgálgatni kezd. "Dreadnought, tudod mi történt a legutolsó rendszerhozzáférésemet követő napon?" "Kérem, pontosítson." "Nem talált el egy koherens thetrionsugár?" "Megerősítem. A jelenség kikerülésére tett minden kísérlet eredménytelen volt." "Az a sugár a Delta Kvadránsba hozott. És nem lep meg hogy megsérültek a szenzoraid. ... Dreadnought, indítsd újra a navigációs rendszeredet. ... Dreadnought?" "Újraindítás elvégezve." mondja a számítógép, kissé hosszúra nyúlt szünet után. "Remek. Most ellenőrizd a jelenlegi helyzetet." "Az ismert asztronómiai jelenségekhez viszonyított helyzetem alapján jelenleg a Delta Kvadránsban tartózkodom." "És az Aschelan V is a Delta Kvadránsban van?" "Negatív." "Megerősítést a céladatokról." szól Torres, remélve hogy sarokba szorította a számítógépet. "Nincs egyezés. Hármasszintű készség visszavonva, célzórendszer alaphelyzetben. Négyesszintű készség lép életbe." Torres elégedetten néz körül, mikor megszólal a kommunikátora: "Janeway hívja Torrest." "Hallgatom, kapitány. Úgy látjuk, leállt a hajtómu. Megerősítené?" "Igen, sot, ennél többet is. Néhány percen belül visszasugárzok." üzeni Torres, összekapcsolva felszerelését. "Szép munka volt, hadnagy. Janeway kilép." "Dreadnought, állj vissza ötös szintű készségre. Lép energiatakarékos üzemmódba." "Értettem. Jó éjt, B'Elanna." nyugtázza a parancsot a számítógép, ezzel elkezdi kioltani a belső fényeket. "Álmodj valami szépet." mondja Torres, felkészülve a sugárzásra.

"Átalakíthatjuk Dreadnought kvantumtorpedóit úgy, hogy kilohetok legyenek a mi vetőcsöveinkből." mondja Chakotay a készenléti helyiségben, az asztal mögött ülo Janewaynek. "És mi a helyzet a hajtómuval?" "Megfelel a Csillagflotta előírásainak. Évekig lesz pótalkatrésziünk."

válaszolja Torres. "Érdemes lenne áttölteni az adatokat a számítógépmagból." veti fel Chakotay. "B'Elanna, ön vezeti a munkálatokat. Holnap reggel..." "Paris hívja Janewayt: a hordozó az imént elindult, és görbületi sebességre gyorsított." "Maradjon a nyomában, Tom!" pattan fel Janeway a székéből, és a kérdőn egymásra pillantó Chakotay és Torres mellett elsietve a hídra indul. "Görbületi hajtóművek aktiválva." mondja éppen Paris, mikor Janeway, Chakotay és Torres kirajzanak a készenléti helyiségből. "Ez lehetetlen. Dreadnought készenléti állapotban volt, mikor otthagytam." mondja Torres, útban a mérnöki pult felé. "Ismét a Rakosa V felé tart." állapítja meg Chakotay. "A sebességét kilences görbületre növelte." jelenti Paris. "Vagyis ötvenegy óra alatt elérheti a bolygót." pillant Chakotay Janewayre, majd mindketten a kétségbeesett Torresre.

"Továbbra is tartja az irányt és a sebességet." jelenti Kim a hídon. "Mr. Paris, megközelítjük tíz kilométerre, álljon párhuzamos pályára. Híd hívja Torrest: hogy állnak?" "Nem értem a dolgot, kapitány, Dreadnought nem fogadja el az azonosítóimat. Nem tudunk sugározni." "Akkor jobb ha visszatér a hídra, hadnagy." határoz Janeway. "Igenis, kapitány."

"Mr. Tuvok, fézzerrel tegye üzemképtelenné a hajtóművét. Készítsen elő torpedókat is. ... Vörös készültség!" szól Janeway, leülve a székébe. "Torres úgy programozta be a pajzsrendszert, hogy a Csillagflotta összes fegyvertípusával szemben hatékony védelmet jelentsen." jegyzi meg Chakotay. "A Voyager akkor még nem volt készen. Nekünk VI-os osztályú torpedóink vannak, azok talán érnek valamit ellene. ... Tuz." Tuvok kilo két torpedót, majd így szól: "Nincs felismerhető sérülés." "Letapogatta a fegyverzetünket, és hozzáhangolta a pajzsait." mondja Chakotay. "Továbbra is tartja az irányt és sebességet." jelenti Paris. "Hív minket." mondja Kim. "Halljuk." "Azonosítatlan Föderációs urjármu..." szólal meg Torres hangja a hangszórókból, "Bár ez egy cardassiai építésű eszköz, a Maquis tulajdonában van. Kérem kapcsolják ki a fegyvereiket." "Megtesszük ha te is kikapcsolod a tiédet." "Egy a cardassiai agresszorok elleni taktikai csapást akadályoznak. A hordozó alapprogramja szerint reagál az azt ért támadásokra, és minden eszközzel igyekszik megakadályozni a beavatkozást." "Dreadnought, miért álltál rá újra erre a célra?" kérdezi Torres. "Üdv, B'Elanna. Az útvonal újra beállításra került, amint ön egyértelműen elhagyta a hordozó fedélzetét. Szükségessé vált ez a lépés az ön félrevezető akciója miatt." "Félrevezető akció?" "Ön is részese annak a próbálkozásnak, hogy úgy állítsák be a helyzetet, mintha a hordozó a Delta Kvadránsban lenne." "Dreadnought, magyarázatot!" szól Janeway. "Hamis navigációs adatokat juttattak Dreadnought rendszerébe." "Ha egy bomba egyes szám harmadik személyben kezd beszélni magáról, akkor az legalábbis aggasztó." jegyzi meg Paris Janeway és Torres felé fordulva. "Miért láttalak volna el hamis adatokkal?" kérdezi Torres. "Az elemzés alapján az a legvalószínűbb hogy cardassiaiak kényszerítik erre." "Az imént Föderációs hajóként azonosítottál minket, Dreadnought. A letapogatóidnak észlelniük kell hogy a legénységben nincsenek cardassiaiak." mondja Janeway. "Az elemzés alapján jelentős a valószínűsége annak hogy a Föderáció és Cardassia a 2367-ben kötött megállapodás értelmében szövetségre lépett egymással, amely megállapodást a Maquis elutasított." "Mikor odaát voltam, és kikapcsoltad magad... Becsaptál engem?!" kérdezi Torres hitetlenkedve. "Megerosítem." "Na hát erre biztos nem én tanítottam!" jelenti ki a hadnagy. "Ez nem helytálló, B'Elanna. A taktikai alprogramjai képessé teszik Dreadnought-t arra hogy harminckilenc alapvető cardassiai ellenakció esetén mit tegyen. Az elfogása és átprogramozása a hetes számú alapvariáns volt." "Dreadnought, van bármilyen mód arra amivel meggyőzhetünk, hogy a Delta Kvadránsban vagy? És ez nem félrevezetés?" kérdezi Janeway. "Annak a valószínűsége hogy ez itt a Delta Kvadráns legyen, hetvenötezer fényévre az utolsó egyértelműen azonosítható koordinátáktól, erosen nullához tartó. A cél az Alfa Kvadránsban található, a célkereso rendszer lokalizálta, minden további eltérítési kísérlet hasztalan. A kommunikáció most befejeződik." Dreadnought ezzel lezárja a csatornát, Janeway pedig elgondolkodva körüljárja a lesújtottan álló Torrest és Chakotayt. "Az egyetlen... Sebezhető pont amire emlékszem, az a toronhullám-kibocsátó. Ha rá vesszük hogy teljes energiával lojjon vele, akkor a reaktormag úgy harminc másodpercre instabillá válhat, és akkor egy keskeny tachyonsugárral eltalálva a mag megsemmisül." mondja Torres. "Mivel provokálhatjuk ki

Dreadnought támadását?" kérdezi Janeway. "Ez nem lesz túl nehéz." nyugtatja meg a hadnagy, "Ha nyíltan megtámadjuk, vissza fog lőni." "Mr. Tuvok, célt bemérni. Fotontorpedókat elokészíteni!" adja ki az utasítást Janeway, miközben a széke felé siet. "Készen, kapitány." "Tuz!" Tuvok kétszer két torpedó lök ki a hordozóra, és ezúttal a válasz sem marad el. "A toronhullám-kibocsátó tüzelt." jelenti a vulcani, mikor Dreadnought felől egy zöld energiacsomó indul útnak. A Voyager néhány másodperc múlva megrázkódik. "A tachyonsugarat!" szól Janeway. "Áttörtük a pajzsát, közvetlen találát a magban." mondja Tuvok, a célon tartva a sugarat. "Impulzusszerű energianövekedés a reaktorban. Harminc másodpercen belül túlterhelődik." jelenti Kim, "Egy pillanat, ez meg mi? Egy plazmalökés a reaktorban..."

A Dreadnought testét és a Voyager-t összekötő sugáron egy fényes csomó indul meg a Voyager felé. Mikor az energialökés megérkezik a Voyager rendszereibe, azok pánikszerű leállással, és szikraesóval tiltakoznak az orvtámadás miatt. "Jelentést!" szól Janeway. "Egy plazmalöketet küldött a tachyonsugár mentén a fő energiarendszerünkbe. Az egész hajón több EPS relé is átégett." mondja Kim. "Nincs válasz sem a görbületi, sem az impulzushajtóműtől." jelenti Paris, "Még a manőverező hajtóművek sem működnek." "A hordozó csak minimális sérüléseket szenvedett, folytatja az utat Rakosa felé." mondja Tuvok. Torres újabb kudarcot könyvelhet el magának.

"A hajtóműveink kevesebb mint egy óra múlva újra üzemképesek lesznek." mondja Janeway a készenléti helyiség asztalán levo terminálnak, illetve az azon látható Kellannek, "Akkor újra megpróbáljuk." "Vannak áldozataik, kapitány?" "Néhány. De csak törött karok és lábak." "Ezt örömmel hallok. ... Mi azonban legalább kétmillió áldozattal számolunk. Útnak indítottam a flottánkat, néhány óra múlva megütközik a hordozóval." "Miniszterelnök... A védelmi eszközeik vizsgálata alapján sajnos azt kell mondanom, nincsenek felkészülve egy ilyen feladatra. Ezt önnek is tudnia kell." "És mit tehetnék?! Doljunk hátra és várjuk mikor megérkezik a halál az égből?" Janeway erre nem tud mit mondani, csak nagyot sóhajt. Kellan hasonlóképp, majd így szól: "Bocsásson meg. Nem aludtam túl sokat az éjjel. ... Nem vagyunk felkészülve az ilyesmire. Nem vagyunk valami harcos nép, nem pazaroltuk arra az erőforrásainkat hogy efféle fegyvereket építsünk, mint ez a maguké." "Miniszterelnök..." "Kérem, sohasem szerettem ezt a címet. Kellan a nevem. Ezt jobban kedvelem." "A főmérnökünk megpróbál kapcsolatot létesíteni a hordozó vezérlésével, ez a legbiztosabb módja hogy ártalmatlanná tegyük. Semmi értelme hogy egy kilátástalan harcban feláldozzák a flottájukat." "Nagyra értékeljük a fáradozásait, de a döntés már megvolt. Van néhány kiváló pilótánk, kapitány. Talán... Sikerül meglepniük." mondja Kellan, mire Janeway komoran lehajtja a fejét.

"Megint blokkolta." mondja Kim, mikor a transzporter vezérlopultja tiltakozó hangokat ad. Az emelvényen álló Torres bosszankodva sóhajt fel, majd lecsapva a földre a kezében tartott szerszámos táskát, a pulthoz siet: "Attól félek, erre egyre kevesebb idő van!" "Csak nyugalom, módot fogunk találni arra hogy bejuttassuk oda." "Erre az egészre nem lenne szükség, ha elsore tisztességesen dolgoztam volna." füstölög Torres. "Nem láthatja előre Dreadnought minden lépését..." próbálja nyugtatni Kim, de nem sok eredményt ér el. "Hogy nem-e?! Mikor o elrelátta az én lépéseimet?" "Pont olyan okos, mint amilyennek ön megalkotta." "Na ebben egyáltalán nem vagyok ilyen biztos, Harry. ... Alkalmazkodó programja van, és az elmúlt idő alatt rengeteg adatot gyűjtött össze. Minden pillanatát azzal tölti hogy új stratégiát dolgozzon ki, mindig újabb lehetőségeket mérlegel." "Vagyis azon egy cseppet sem rágódik, mit csinálhatott volna másképp." mondja Kim, Torresre pillantva, aki erre vasvillaszemeket mereszt rá, majd elvégezve még néhány beállítást, visszatér az emelvényre. "Na most mutassa meg, Flottatiszt. Megpróbáljuk még egyszer!" Kim elvigyorodik, majd aktiválja a transzportert. Torres alakja felbomlik a szállítószalagban, majd néhány másodperc múlva újra összeáll. A zászlós állítgat egy keveset, és újra próbálkozik. Másodikra Torres nem jelenik meg megint az emelvényen.

"Nem engedélyezett belépés. DNS letapogatás folyamatban." mondja Dreadnought, mikor Torres megérkezik a fedélzetre, majdnem ugyanoda mint korábban. "Üdv, B'Elanna. Az utolsó rendszerhozzáférése ma nyolc óra negyvenkor volt. A pontos idő tizenkilenc óra harmincegy perc. Kellemes napja volt?" "Igen, meglehetősen." mondja Torres, miközben a programozó-terminálhoz siet. Az azonban közeledtére kialszik. "A programozó-terminál hozzáférése megtagadva." Torres próbálkozik még néhány másik terminállal, de azok is kikapcsolnak a korábbi üzenet kíséretében. A hadnagy ekkor a központi egységhez megy, és egy takarólemezt levéve egy muszerrel kezdi vizsgálni az áramköröket. A nyílásból hirtelen egy energia-kisülés csap ki, hátralökve B'Elannát. "Az áramkörök hozzáférése megtagadva. Figyelmeztetnek kell hogy az áramütés erőssége növekedni fog, ha újra megpróbál hozzáférni a rendszer alkatrészeihez." Torres ekkor trikordert vesz elő, körülvizsgálódik, majd leemel egy nagyobb takarólemezt egy közeli falról. Megvizsgálja a mögötte feltáruló optikai egységeket, majd így szól: "Csalódtam benned, Dreadnought. Ha valóban cardassiai ügynök lennék, jobb lett volna ha az első áramütéssel el kellett volna hogy intézz." Ezzel kiemeli egy egységet az aljzatából. "Nagy a valószínűsége annak hogy cardassiai kényszer hatására cselekszik." Torres ekkor visszafordul a központi egység felé, és óvatosan benyúl a nyíláson. Az áramütés ezúttal elmarad, így a hadnagy kiemeli az egyik memóriaegységet. "Arra számítottam, komolyabb kihívás elé állítasz." jegyzi meg Torres. Mikor nem érkezik válasz a megjegyzésére, ehelyett különös zajok hallatszanak, felkapja a fejét: "Számítógép?!" "Kettes fokozat lépett életbe." "Mi az oka?" kérdezi Torres, egy monitorhoz sietve. "Tizenöt magas prioritású célpont közeledik. A fegyverrendszerek készenlétbe helyezve. Teljes impulzusmeghajtás." "A rakosai flotta..." mondja Torres elhulve.

"Hívja a parancsnoki hajót!" mondja Janeway a fomonitron az alakzatba rendező rakosai hajókat figyelve. "A csatorna nyitva, kapitány. Csak hang." szól Kim. "Itt Janeway kapitány a Voyager-ról. Kérem szakítsák meg a támadást, a legénységem egyik tagja a hordozón van." "Akkor hozza ki onnan, kapitány, mert kilencven másodpercen belül megkezdjük a műveletet." "A fegyvereinek kikapcsolásán fáradozunk." "Egyértelmű parancsokat kaptam. Megbeszélheti a feletteseimmel a fohadiszálláson. Rakosa Egy kilép." Janeway elhúzza a száját, majd Torrest hívja: "A rakosai flotta mindjárt támad..." "Kapitány, ne sugározzanak át, lehet hogy még egyszer nem jutok vissza." "Hadnagy..." "Haladok. A rakosai hajók elterelik a figyelmet, a jelenlétüket máris felhasználtam a biztonsági rendszer megkerülésére. Jelenleg a központi processzort próbálom elérni, ha sikerül, az egész rendszert le tudom állítani." "Nagyszerű. Bemérve tartjuk a transzporterrel. Janeway kilép." "A rakosaiak megkezdik a támadást, kapitány." jelenti Tuvok. "Közeledjünk a fegyverek hatósugaráig, Mr. Paris. ... Adjon nekik tüzttámogatást. Vörös készség!" szól Janeway.

Torres majdnem kiejti a kezéből az épp vizsgált panelt, mikor Dreadnought megrázkódik, és ezek még csak a Voyager szórványos lövései voltak, a rakosai flotta ekkor készül az első rárepülésre. A helyzet jelentős rosszabbodását azonban nem a lövöldözés, hanem Dreadnought újabb akciója hozza: a Torres által átalakítani próbált rendszerek energiaellátása megszűnik, és a hordozó közli: "Az összes vezérlofunkció átkerült a tartalék rendszerekre, B'Elanna. A fegyvervezérlés blokkolására irányuló kísérlete sikertelen." Torres ekkor a célkövető monitorhoz siet, és kétségbeesetten figyeli a támadásra készülő rakosai flottát jelölő pontokat. "Ezek a hajók nem az ellenségeid! Még csak nem is cardassiaiak! Hát nem ismered fel?!" "A hordozó alaprogramja szerint reagál az azt ért támadásokra, és minden eszközzel igyekszik megakadályozni a beavatkozást."

Három rakosai hajó végez próba-rárepülést a hordozóra, tüz alá véve a hosszúkás hajótestet. Dreadnought pajzsa hirtelen felfénylik, majd kiterjed, elsöpörve a három túl közel merészkedő hajót.

"A pajzs kitart." jelenti Kim. "Csak minimális tüzet vonunk magunkra, kapitány. A hordozó foként a rakosai hajókat támadja." mondja Tuvok. "Mindjárt újabb hajók kezdenek támadásba." jelenti Paris. "Jobban magunkra kell terelnünk a figyelmet. Legyünk kissé fenyegetőbbek, Mr. Tuvok." szól Janeway. A vulcani egy fézersorozat és egy torpedót indít útnak. A Dreadnought válasza a

hullámfront-fegyver újabb bevetése, aminek hatása ekkor a Voyager-t is eléri. "Pajzsok negyven százalékon." jelenti Tuvok. "Károk a hármas és négyes szinteken. Javítóosztagok úton." teszi hozzá Kim. "A rakosai hajók visszavonulnak, kapitány." fordul hátra Paris. "Helyes. Távolodjunk a plazmahullám hatósugarán kívülre. ... Janeway hívja Torrest: a rakosaiak visszavonulnak, már csak egy óránk és kilenc percünk van míg Dreadnought eléri a bolygót. Jutott valamire?" "Dreadnought tartalék rendszereket kapcsolt be azok helyett, amiket leállítottam." "Lát más lehetőséget?" "Errol itt inkább nem beszélnek. De küldjenek egy..." üzeni Torres, ám kommunikátora hirtelen különös zajt hallat, majd elnémul. "Kapitány...?" "A kommunikáció megszüntetve. A transzporter keresősugara blokkolva." "Mi tartott ennyi ideig?" "A jelenlegi pillanatig taktikai elonyt jelentett a kommunikációjuk figyelemmel követése." "Tehát mostantól csak ketten állunk egymással szemben." mondja Torres, majd visszatérve a szétszedett központi egységhez, egy muszert állít össze a szerszámos táskában lévő egységekből, és a még működő részegységek felé fordul. "A gyűjtőáramkörhöz próbál hozzáférni." állapítja meg Dreadnought, "Az elemzés alapján nagy a valószínűsége hogy megpróbálja felrobbantani a töltetet, mielőtt a hordozó a célba juttathatná." "Ez eléggé értelmetlen lenne, nem? Hiszen megölném vele magamat is." "Az elemzés alapján nagy a valószínűsége hogy megpróbálja felrobbantani a töltetet, mielőtt a hordozó a célba juttathatná." ismétli meg Dreadnought. "Ha a cardassiaiak kényszerítenek, gondold hajlandó lennék feláldozni értük az életem? ... Válaszolj a kérdésre!" "Nincs válasz. Valószínűségek újraszámítás alatt." "Aha... Megvagy!" mondja diadalmasan Torres, "Mi lenne ha közösen számolnánk újra a valószínűségeket, hmm? ... Gondolom emlékszel még a feltevéses játéinkra." "Pozitív." "Akkor most játszunk egyet. A feltételezett alaphelyzet a következő: kezdetlől fogva igazat mondtam neked, és valóban a Delta Kvadránsban vagy." "Annak a valószínűsége hogy ez itt a Delta Kvadráns legyen, hetvenötezer fényévnnyire az utolsó egyértelműen azonosítható koordinátáktól, erosen nullához tartó." "Csak feltételezzük, Dreadnought! Csak játszunk, vagy már elfelejtetted? ... Fogadd el az alapfeltevést." "Elfogadva." "És hibás cél felé haladunk." "Elfogadva." "Több millió ártatlan ember pusztul el ha a célban felrobbansz." "Elfogadva." "És most magyarázd meg: hogy történhet mindez?" "Ha kulcsfontosságú észlelési rutinok töröltek, vagy károsodtak, adatbankhiba következtében." "Vessünk csak egy pillantást azokra az adatbankokra... Nézzük meg, van-e ott hibára utaló nyom." mondja Torres, az egyik monitor elé lépve, ahol Dreadnought elkezd megjelteni az eredményeket. "Ez a teljes tartalom? Mintha hiányoznának bizonyos adatok..." monda Torres a kűrűt tanulmányozva. "A fegyverzetrol és védelmi rendszerekről tárolt adatok nem szükségesek a szenzorok megbízhatóságának meghatározásához." "Ez fájt. Nem bízol bennem?!" mondja Torres sértődötten, "Egy pillanat, listázást megállítani! ... Ez meg mi?!" szól B'Elanna meglepetten, mikor cardassiai írásjelek tunnek fel a monitoron. "Számítógép, azonosítani a kijelzőn látható adatokat!" "Azonosítás nem lehetséges." "Csak nem valami biztonsági adatok? ... Számítógép, mikor kerültek ezek az adatok a rendszerbe?" "CsillagIdo 46437.5-kor." "Vagyis még azelőtt hogy megismerkedtünk, ha jól sejtem." "A feltevéses játék véget ért." jelenti ki Dreadnought, kioltva a képernyőt, "Valószínűség-újraszámítás megtörtént." "Van új eredmény?" "Pozitív. A Delta Kvadránsban tartózkodás valószínűsége továbbra is nullához közelít. Amennyiben pedig ez kizárásra kerül, az új valószínűségek alapján ön együttműködik a Föderáció és Cardassia szövetségével, a 2367-ben íródott egyezmény alapján, tehát elhagyta a Maquist. ... A hordozó létfenntartó rendszere leállítva. Közeledés a célhoz teljes impulzusmeghajtással. Egyes szintu készség lép életbe. Gyűjtési eljárás elokészítve."

"Megpróbáljuk kiüríteni a kérdéses területet. De nincs elég hajónk." "Kellan..." mondja Janeway az asztali terminálon látható rakosainak, "Már csak negyvenegy percünk van hogy megakadályozzuk a katasztrófát." "Mit tehetünk ennyi idő alatt?" Janeway nagyot sóhajtva ereszkedik le az íróasztal mögötti székbe, majd eltökélten így szól: "Kész vagyok a hajónkkal újat állni a hordozónak, mielőtt elérné önöket." "Vagyis... Össze akarnak ütközni vele?" "Úgy valahogy." "És úgy gondolják, ez megállíthatja?" "Nem vagyok biztos benne." "Feláldoznák magukat egy fajért, amirol két nappal

ezelőtt még tudomásuk sem volt?" "Ha ezzel megmenekül kétmillió ember, nem nehéz a döntés." "Nem érdemelték ki a rossz hírt, kapitány. ... Meg kell mondanom... Barátokat szereztek itt." "Remélem lesz lehetőségünk ennek közös megünneplésére is."

"Minden kulcsrendszer biztosítva." jelenti be Dreadnought, "Nem férhet hozzá semmihez." "Nem érdekelnek a kulcsrendszereid." mondja Torres, légszomjjal küzdve. "Ez valószínűtlen kijelentés, B'Elanna." "Valóban? Felolom ellenorizhated." mondja a hadnagy, miközben a központi egység egyes részein dolgozik, majd az egyik felszabadított programozópulthoz megy. "Egy régi cardassiai programrészletet próbál elérni. Miért?" kérdezi Dreadnought. "Csak úgy, hogy teljen az idő." "A létfenntartás leállt. Tanácsos lenne visszatérnie a hajójára." Torres ekkor elégedett pillantást vet az egyik rendszermonitorra.

"Uraim..." áll meg Janeway a taktikai pult mögött álló Tuvokkal és Chakotayval szemközt, "Azt hiszem a legesélyesebb megoldás Dreadnought megállítására egy eros antianyagrobbanás eloldozása a röppályáján." "Ahhoz nagyobb töltet kellene mint ami a maradék torpedóinkban összesen van." mutat rá Chakotay. "Van még egy lehetőség. A hajtóműmag túlterhelése." mondja Tuvok, mire Chakotay kérdező Janewayre pillant. "Ön irányítja a kiürítést, parancsnok." szól Janeway. "Nem marad itt a hajón!" jelenti ki Chakotay, ráérezve Janeway szándékára. "Ez a kapitány kötelessége. Vigye a legénységet a mentoegységekbe, néhány perc múlva küldöm a vezénylotiszteket is." Chakotay ellenkezni próbál, de Janeway nem hagyja: "Vitéz most nincs időnk, Chakotay." "A vezénylotisztek kivételével mindenki velem jön!" szól a parancsnok, mikor Janeway faképnél hagyja. "Önmegsemmisítő rendszert aktiválni. Azonosító: Janeway pí egy egy nulla." mondja Janeway, megállva a híd közepén, mire a jelenlevők döbbenetesen fordulnak felé, "Késleltetés húsz perc." "Figyelem! Önmegsemmisítési folyamat beindítva. Hajtóműmag-túlterhelés húsz perc múlva." jelenti be a számítógép.

"Cardassiai ATR 4107 megkísérli a rendszerindítást." szólal meg egy férfihang Dreadnought fedélzetén, miközben Torres kibújik egy szerviznyílásból, félrelökdösve az onnan kitermelt alkatrészeket. "Nem gondoltam volna hogy egyszer még örülni fogok ennek a hangnak." morogja B'Elanna. "Hangazonosítás folyamatban. ... Azonosítás nem lehetséges." mondja Dreadnought női hangja. "Rendszerindítási kísérlet." "Kiegészítő adatbázisok ellenorizve." "Ellenorizgess csak, Dreadnought. Majd rájössz, hogy magaddal beszélgetsz." mondja Torres, miközben visszatér a központi egységhez, hogy folytassa az ottani munkát, "Azt hiszem kissé tudathasadásos lettél." "Hozzáférés a központi tárolóhoz." mondja a férfihang. "Vírusellenes programok aktiválva." szól a női. "Számítógép, célazonosítást!" mondja Torres, mire a két hang egyszerre kezd beszélni: "A Maquis loszerraktár az Alfa 441 jelzésű planetoidon. Célráirányítórendszer-hiba." "A cardassiai parancsnoki állomás az Aschelan V-ön." "Célzórendszer-hiba helyesbítése folyamatban." mondja a férfihang. "Negatív. Célkijelölés megerősítve. A Maquis irányítja a hordozót." "A jelenlegi cél nem felel meg a megadott adatoknak." A két hang egyre inkább egyszerre beszél, szavaik érthetetlenül összemosódnak, Torres pedig elégedetten figyel a kialakuló káoszt. A két hang végül elnémul, és egy újabb szervizfolyosó ajtaja nyílik meg, mire Torres elégedetten bólint, és megindul arrafelé.

"Figyelem! Önmegsemmisítési folyamat beindítva. Hajtóműmag-túlterhelés tizenegy perc múlva." mondja a számítógép, mire Janeway egy pillanatra abbahagyja a munkát a hídon. "Megszunt az interferencia." jelenti Kim. "Nem tudom hogyan vagy miért, de van kapcsolatunk." teszi hozzá Paris. "Ellenorzóm a transzporter keresősugarát... Bemértem." szól Kim. "Voyager hívja Torrest!" "Igen, kapitány?" Ki kell hoznunk onnan. Kiürítjük a Voyager-t. Felrobbantom a hajót Dreadnought előtt." "Lehet hogy én is fel tudom robbantani, ha sikerül áttörnem a töltet védomezejét." "Be tud jutni a töltethez?" "Már ott is vagyok." üzeni Torres, szavai mellett egy folyamatos sugárral üzemelő fézer hangja is átszurodik, "A fézeremmel megpróbálom átégetni a mágneses zárat." "Jól van, B'Elanna?" kérdezi Janeway, felfigyelve Torres nehéz légzésére. "Minden rendben. Csak kissé rossz

itt a levego." "Folyamatosan tájékoztasson. Janeway kilép. ... Mr. Kim, irányítsa át a muveleti pultot a kormányállásra, és jelentkezzen a mentoegységénél." "Kapitány..." tiltakozna a zászlós, de Janeway nem hagyja: "Ez a parancs mindannyiukhoz szól. Mr. Paris, felváltom a posztjánál." Paris kérden a mellette megálló Janewayre pillant. "Indulás!" "A jobboldali fúvókák kicsit késve reagálnak. Vigyázzon velük." mondja a hadnagy, mikor végül vonakodva feláll a helyéről. "Értettem." bólint Janeway, ellenorizve a kijelzőket. "Kapitány... Mindent köszönök." mondja még Paris, mire Janeway egy pillanatra felé fordul. A híd hamarosan kiürül, a számítógép pedig újabb figyelmeztetést ad: "Figyelem! Önmegsemmisítési folyamat beindítva. Hajtómumag-túlterhelés hét perc múlva." "Maga is, Tuvok." mondja Janeway, hátra sem fordulva. A vulcani még valóban ott áll a taktikai pult mögött. "Logikus lenne egy helyettest itt tartania, arra az esetre ha például ön megsérül, vagy bármi más okból képtelenné válik a feladat végrehajtására. Engedélyt kérek maradni." Janeway végigméri a vulcanit, majd így szól: "Engedélyezve."

"Üdv, B'Elanna. A cardassiai vírus semlegesítésre került." jelenti be Dreadnought, miközben Torres hanyatt fekvé a szervizalagútban a védoréteg átvágásán fáradozik. "Jó lehet neked..." morogja a hadnagy. "A védomezo állapota negyven százalékos, csökken." Torres erre magasabb fokozatra állítja a fézert, majd megkérdi: "Az átszakadás várható idopontja?" "A hordozó alapprogramja szerint reagál az azt ért támadásokra, és minden eszközzel igyekszik megakadályozni a beavatkozást." "Ha nem tévedek nagyon, kifogytál a lehetőségekből, Dreadnought." "Az életjeleinek elemzése alapján valószínűsíthető hogy az eszméletvesztés szélén áll, B'Elanna." mondja Dreadnought, kissé eltorzult hangon. "Addig kibírom ameddig kell." "Ha felhagy a szigetelomezo rongálásával, a létfenntartás visszaállításra kerül." "Szó sem lehet róla."

"Figyelem! Önmegsemmisítési folyamat beindítva. Hajtómumag-túlterhelés három perc múlva." "Növelem a sebességet, és beprogramozom az elfogópályát." mondja Janeway, a számítógép bejelentése után, "Janeway hívja Torrest: ez az utolsó lehetősége hogy átjöjjön, B'Elanna, el kell indítanom az utolsó mentoegységet!" "Értettem, kapitány. Most már bármelyik pillanatban kész lehetek. ... Itt maradok." üzeni Torres, mire Janeway vállá megroggyan. "Figyelem! Önmegsemmisítési folyamat beindítva. Hajtómumag-túlterhelés két perc múlva."

"A védomezo állapota negyven százalékos, csökken. ... A Delta Kvadráns elmélet talán újraértékelendő lehet." mondja Dreadnought. "Ügyes próbálkozás... Ki gondolta volna ezt... Két évvel ezelőtt? ... Azokban a hetekben... Amikor... A programodat tökéletesítgettem. ... Hogy egyszer még... Találkozunk, és... Megpróbáljuk megölni egymást." "A jelen helyzet kialakulása nem volt előre látható." ismeri el Dreadnought, miközben a szigetelomezo lassan megadja magát Torres fézerének.

"A hordozó szigetelomezeje összeomlik." jelenti Tuvok. "Sugározza át!" szól Janeway, "És kapaszkodjon!" Ezzel a kapitány olyan vad fordulóba kergeti a hajót, hogy még a tehetetlenségi tompítókon keresztül is érződik a hatása. Dreadnought néhány másodpercig még tovább repül Rakosa felé, végül felrobban. "Figyelem! Önmegsemmisítési folyamat beindítva. Hajtómumag-túlterhelés egy perc múlva." "Számítógép, önmegsemmisítést leállítani! Azonosító: Janeway pí egy egy nulla." "Nyugtázva. Önmegsemmisítés leállítva." "Janeway hívja Torrest: B'Elanna, jól..." "Itt van a gyengélkedon, kapitány." szólal meg a Doktor hangja, "Kérem nyissa meg a képkapcsolatot a gyengélkedohöz." Janeway aktiválja az egyik oldalsó monitort: "Doktor, önrol teljesen megfeledeztem." "Fölöttébb sajnálatos. ... Tájékoztatom hogy bátorkodtam Torres hadnagyot a szállítóhídról átsugározni a gyengélkedobe. Bár külsőleg kissé elhasználódottnak tunik, hamarosan teljesen rendbe fog jönni." "Ez nagyszeru, Doktor. Janeway kilép. ... Mr. Tuvok, készítse elo a mentoegységek begyűjtését. Hozzuk haza a legénységünket." "Igenis, kapitány." bólint Tuvok, Janeway pedig elmosolyodva fordul vissza a fomonitor felé.

33. Death Wish - Inkább a halál!

"A mozgása kiszámíthatatlan, és a pályaelemzés szerint eddig sem a környező gravitációs hatásoknak engedelmeskedve haladt." mondja Chakotay, miközben a hídon tartózkodók a fomonitoron látható üstököst figyelik. "Vagyis úgy gondolja, ez valójában nem is üstökös?" kérdezi Janeway. "Nem. Még akkor sem, ha teljesen úgy néz is ki." Janeway erre eloremegy a kormányospultig, és az egyik használaton kívüli monitorra lekér néhány adatot, "Szerintem azért nem hagyhatjuk figyelmen kívül azt a lehetőséget sem, hogy olyan magnetodinamikai erők hatottak rá, amelyeket a szenzoraink nem tudnak regisztrálni, szórványos jellegük miatt. És lehet persze valami olyan dolog is, amivel még soha nem találkoztunk. ... B'Elanna, menjen a kettes szállítóhídra, és sugározzon át belőle egy mintát vizsgálatra." "Igenis, kapitány." áll fel Torres a mérnöki pult mellől. "Harry, próbáljon bemérni egy alkalmas darabot." fordul Janeway Kim felé. "Nem lehet gond a sugárzással." nyugtatja meg a zászlós.

"Janeway hívja Torrest: ha megérkezett, kezdhetjük." szólal meg Janeway hangja az interkomból, épp mikor Torres megérkezik a szállítóhídra. "Bekapcsolok egy hármass osztályú szigetelomezot, kapitány." üzeni Torres a vezérlopult mögé állva, "Megtörtént." "Kezdhetsz a sugárzást." "Rendben. Sugárzás." szól Torres, majd megindítva a folyamatot, várakozón az emelvény felé fordul. Azután leesett állal bámulja a transzporterben materializálódó 'mintát': egy Csillagflotta egyenruhát viselő, szokásbarna hajú, középkorú férfit. Az kíváncsian körülnéz, majd lelépne az emelvényről, és mikor beleütközik a védomezobe, meglepett arcot vág. Megtapogatja a hevesen villódzni kezdő láthatatlan falat, majd elégedett ábrázattal átlép rajta, mire Torres arcára aggódalmas kifejezés ül ki. "Üdv. Q vagyok." mondja a jövevény, mintha ezzel mindent megmagyarázna. "Torres hívja Janewayt: azt hiszem jobb ha lejön ide, kapitány." "Valami gond van, hadnagy?" "Igen, asszonyom..." mondja kissé zavartan Torres, "A sugárzás egy... Férfit hozott a fedélzetre. Aki azt mondja magáról, hogy ő Q." A jövevény ennek hallatára szélesen elmosolyodik, és hevesen bólogatni kezd.

Janeway szeme Torres utolsó mondatának második felére elkerekedik, és a 'Q' hang még el sem ült teljesen, mikor már ki is mondja: "Vörös készültség! Azonnal megyek." Ezzel Janeway kiló a turbólift felé.

A jövevény egy fehér villanással Torres mellett terem, és a meglepetésében mozdulatlaná dermedt hadnagy kommunikátorához hajolva beleszól: "Ne fáradjon, kapitány. Inkább meghívom ebédelni." Majd kezével különös mozdulatot téve újra eltunik egy villanásban.

Az étkező, ebédido lévén eléggé zsúfolt, de egy kétszemélyes asztal éppen üres. Hirtelen két fehér fényjelenség villan fel ezen asztal mellett, az egyikből Janeway, a másikkól Q bontakozik ki.

"Örülök hogy megismerhetem." mondja Q, majd megragadja a meglepett Janeway kezét, és hevesen rázogatni kezdi, "Jól csinálom? Olyan régen volt már lehetőségem így köszönteni valakit." Janeway fagyos pillantást vet Q-ra, mire az gyorsan elengedi a kezét. "Foglaljon helyet. Ha megengedi, megterítek." lép oda Q az üres asztalhoz, amin hirtelen abrosz, ezüst evoeszközök, gyertyák, és két személyre méretezett ebéd jelenik meg. Az étkezoben levők eközben lassan felsorakoztak néhány lépéssel távolabb, és értetlenül bámulják a nem mindennapi jelenetet. "A nevem Kathryn Janeway, a..." "Voyager nevé Föderációs csillaghajó kapitánya." bólogat Q, "Igen, ezt mindet tudom. ... A nyulat úgy készítettem el, ahogyan a nagyapja csinálta." int Q a tányérok felé. "Nyúl? Soha nem említette hogy szereti a nyulat." méltatlankodik Neelix, "De tulajdonképpen... Mi az a nyúl egyáltalán? És ez az alak talán az új szakács?!" "Fogyasszák jó étvággyal. Tekintsék ezt hálám jelének." mondja Q, bejárva a helyiséget. "Hála? Miért?" kérdezi Janeway gyanakodva. "Mert kiszabadítottak a fogságból." "Tehát akarata ellenére tartották fogva... Az üstökös belsejében." "Így van. ... Önök... Önök mindannyian halandók, igaz?" "Ki vetette fogságba?" kérdezi Janeway. Q azonban válasz helyett megtorpan Kes előtt, és meroen a szemébe néz: "Ön... Ön pedig csak kilenc évig fog élni..." "Így van." bólint a lány. "Ha tudná mennyire irigylem..." "Miért?" "Mert nekem csak egyetlen vágyam van, mindennél erősebb. Meg akarok halni." "Na figyeljen jól! Nem tudom

mit akar valójában, de azt igen hogy ki maga! ... A Csillagflotta minden kapitányát tájékoztatták az Enterprise-al uzótt játékaikról. És figyelmeztetem..." "Hogy az én játékaim? Az Enterprise-on? ... Ahh... Ön összetéveszt engem... Vagyis... Nos, nincs jelentősége. Fontosabb dolog is van, mielőtt a többiek észreveszik hogy itt vagyok." mondja Q, majd szónoki pózba helyezkedik a jelenlevők előtt: "Ha esetleg valaki utánam érdeklődné... Ami bizonyosan be fog következni, legyenek szívesek megmondani neki hogy háromszáz évem volt kitalálni, mik legyenek az utolsó szavaim. Valami megindító akartam mondani, valami nemes dolgot. ... Tehát, ha lennének kedvesek átadni neki utolsó üzenetemet: Nem magamért akarok meghalni, hanem mindegyikötökért. ... Elismerem, kissé... Talányosan provokatív, de ok meg fogják érteni. Most pedig el kell búcsúznom önöktől. Mindent köszönök. Eljött a vég." Ezzel Q int egyet, mire a jelenlevők közül az összes férfi eltunik. "Ajjaj... Nem egészen így gondoltam." néz körül Q zavartan. "Torres hívja Janewayt: az összes férfi eltunt!" "Tudomásom van a dologról. Jelentkezzen a hídon. Janeway kilép. ... Azonnal hozza vissza az emberimet!" áll a kapitány Q elé. "Igen, ez csak természetes." bólogat Q, majd újra int, de ezúttal semmi sem történik. "Kicsit... Kijöttem a gyakorlatból..." magyarázza Q, majd nekifut még néhányszor, de ezúttal sem ér el eredményt, végül megvonja a vállát: "Hát... Attól félek, ez van. Elmentek." "Elmentek?! Mégis, hová?" "Egyszeruen... El. ... Ja, igen, bocsánat a kellemetlenségért." Ezzel Q megint int, mire Janeway a következő pillanatban a hídon, a székében találja magát. Q is ott áll nem messze tole, akinek láttán Janeway úgy pattan fel a székből, mintha rugó lotte volna ki, és Q elé áll. "Nos hát... Sok szerencsét mindannyiuknak. Most már tényleg mennem kell." "Hozza vissza a legénységemet!" csattan fel Janeway. "Nem tudom... Pontosan hogyan." mondja Q, majd arrébb menve eltunodik: "Földiek... Földiek... Kinek lehetnek frissebb tapasztalatai a földiekkel?" A híd hátsó részén ekkor újabb fényfelvillanás látható, amiből egy másik Csillagflotta egyenruhát viselő férfi bontakozik ki. A korábbi jövevénynél valamivel szikárabb, alacsonyabb termetű, fekete haja rövid tüskékben meredezik a fején. "Mit csináltál már megint?" fordul a másik Q felé az újonnan jött. Janeway a meglepetéstől szótlankodva bámulja a két Q-t, azok pedig egymást. "Nahát, micsoda meglepetés... Az embereknek nem csak úgy száz év múlva lenne szabad eljutniuk ebbe a térségbe?" kérdezi a fekete hajú Q, átlendülve a kapitány és első tiszt széke mögött lévő alacsony korlát fölé, majd a szokásbarna hajú Q elé áll. "Nem én hoztam ide őket. Ehhez nekem semmi közöm." tárja szét a karját Q. "Azt hiszem, erről csak mi tehetünk." mondja Janeway. "Hát ezt is megértük. Egy nő ül a kapitányi székben." jegyzi meg a fekete hajú Q, társára nézve, mire Janeway szúrós pillantást vet rájuk. "Tudja, abban reménykedtem hogy Rikerre száll majd a kapitányi poszt." "Szóval maga az a Q, akirol már annyit hallottam." jegyzi meg Janeway, mire az Enterprise Q-ja eléje penderül: "Hallott már csekélységemről? Csak nem Jean-Luc pletykált rólam a hátam mögött?" Q ekkor veszi észre a mérnöki posztról ott meredten figyelő Torrest, majd tudatosan benne hogy a hídon csak nők tartózkodnak. "Mondják csak, ez a valkurők hajója?! Vagy maguk földi nők végleg megszabadultak a férfiktól?" kérdezi az Enterprise Q-ja meglepetten, mire Janeway nagyot sóhajt, a másik Q pedig zavartan közli: "Történt egy kisebb... Baleset." "Baleset... Hadd találgassak... Már megint öngyilkos akartál lenni." mondja az Enterprise Q-ja, mire a másik Q megvonja a vállát. "Most már azt hiszem, érte miért zártuk be háromszáz éve abba az üstökösbe." fordul vissza Q Janeway felé, majd egy csettintéssel visszahozza a férfiakat, akik meglepetten nézelődnek egy darabig. Az Enterprise Q-ja kiszúrja magának Chakotayt, és érdeklődve közelebb hajol: "Tetoválás... Ez aztán igazán furcsa, meg kell mondom." "Kapitány..." keresgéli a szavakat Chakotay, de Janeway bosszús arccal leinti. "Most pedig, Q, mennünk kell." mondja az Enterprise Q-ja, társa felé fordulva. "Márpedig én nem megyek! Janeway kapitány, menedéket kérek a hajóján." "Ez csak valami vicc!" méltatlankodik az Enterprise Q-ja. "Egyáltalán nem. Teljesen hivatalosan menedéket kérek a hajóján, hogy biztonságban legyek az ellenségeimtol. Ez utóbbi alatt ot értem." mondja az életunt Q, a másikra mutatva. "Csak nem ezeket a szerencsétlen földieket akarod arra kérni hogy védjenek meg tolem?! Na ne nevetess!" Az Enterprise Q-ja csettinteni akar, de a másik megelőzi, és egy gyors intéssel eltüntet. "Mit csinált vele?" kérdezi Janeway. "Semmit. Még mindig a huszonnegyedik században van..." von vállat Q, miközben a Voyager rázkódni kezd, "Csak

elrejtottunk egy régi búvóhelyemre." Janeway rosszat sejtve néz körül az egyre erősödő rázkódás közepedte: "Jelentést!" "Kapitány... Odakint nincs egy csillag sem." mondja Kim hitetlenkedve. "Ami azt illeti, ez igaz. Tulajdonképpen még világegyetem sincs." jegyzi meg Q. "Képernyőre!" A fomonitoron egy fehér fényalagút jelenik meg, végén egy sötét folttal. A látvány hirtelen megfordul, a fehérség feketébe változik, a sötét folt pedig vakító fénnel fellobbanva tágulni kezd. "Parancsnok...?" kérdezi Janeway. "Nagy mennyiségű barion-részecske észlelhető." mondja Chakotay. "Ez teljesen normális." nyugtatja meg őket Q. "Kapitány, a jelenségek vizsgálata alapján úgy vélem, az univerzum keletkezésének pillanatában vagyunk." jelenti Tuvok. "Mondtam hogy egy régi búvóhely." szól Q, Janewayre mosolyogva. Torres pultja felol ekkor fehéres villanás ragyogja be a hidat, és az Enterprise Q-ja jelenik meg az oldalsó konzolon heverészve: "Én minden búvóhelyet ismerek, Q. ... Egyszer én magam is elbújtam ide a Kontinuum elöl." Torres megnézi magának a tole karnyújtásnyira vigyorgó lényt, majd Janeway felé fordul: "Kapitány, a hajó a közeledő energiahullámot semmiképpen sem éli túl." "Meglehet... De gondoljon csak bele, mekkora megtiszteltetés ez, hiszen a DNS-e szétszóródik az egész univerzumban. Lehet hogy maguk lesznek a humanoidok... Kezdeté." mondja Q, az elötte ülo Torresre pillantva. "Q!" csattan fel Janeway, már egészen olyan hangnemben, amit a lény annak idején legfeljebb Picardtól hallhatott, "Mindkét Q! Vigyenek el innen minket!" "Hallottad a hölgyet, Q. Vissza a celládba!" mondja az Enterprise Q-ja, ám megint a másik lény a gyorsabb, és újra eltűnteti. "Megtámadtak minket." jelenti Paris. "Milyen hajó?" kérdezi Chakotay. "Egy... Egy... Nem hiszem hogy ezek egyáltalán hajók." rázza meg a fejét Paris tanácstalanul, majd a fomonitorra néz, amin a Voyager felé száguldó zöldes színű gömbök láthatók, körülöttük vadul cikázó fehér fénypontokkal. "Kapitány... Bár teljességgel hihetetlen, de a jelek szerint... Protonok támadnak bennünket. Szubatomi méretűre zsugorodtunk." mondja Kim. "Na itt próbáljon ránk bukkanni." szól Q elégedetten. "Mr. Tuvok, bocsásson ki pozitív ionokat, hogy eltérítsük őket." szól Janeway. Az Enterprise Q-ja néhány másodperccel később vigyorogva megjelenik: "Tetszik vagy nem, megint itt vagyok!" Az életunt Q villámgyorsan ismét eltűnteti. A rázkódás megszunik, mire Janeway megkönnyebbült sóhajjal kérdezi: "Na és most hol vagyunk?" "Utánanézek." fordul a pultja felé Paris, "Jelek szerint valami nagy... Növényről... Lógunk lefelé." "Lássuk." mondja Janeway, lélekben felkészülve a legrosszabbra. Ám a foernyon megjelenő kép hatása leküzdhetetlen: egy fenyofa tuleveles ágai láthatók erős nagyításban, meg néhány elmosódott színes folt. "Számítógép, látószöveget szélesíteni." szól Janeway. A monitor képe megváltozik, így kiderül hogy az egyik színes folt egy angyal alakú karácsonyfadísz, egy másik egy piros szalag része, és a Voyager nyilvánvalóan maga is díszítésként lóg ki tudja kinek a karácsonyfáján. A jelek szerint azonban erre hamarosan fény derülhet, ugyanis valaki leakasztja a Voyager-t a fáról, és a szokatlan szögben és módon meglóduló látvány hatására a hídon állók imbolyogni kezdenek. A látómező elfordul a fáról, majd egy ismerős arc kerül fókuszba. A némiképp morcos Q arca: "Nem tudsz elbújni előlem, Q!" "Te pedig nem tudsz rákényszeríteni semmire! Az idő végezetéig ellenkezni fogok veled, ha szükséges!" "Egy fenét fog!" fakad ki Janeway, "A nagyszerű Q-Kontinuum... Az univerzum önjelölt urai! Milyen jögon sodorják veszélybe ennek a hajónak a legénységét civakodásukkal?!" "Mondták már magának, hogy mérges amikor gyönyörű?" kérdezi az Enterprise Q-ja megemelt szemöldökét, majd eltűnik a főmonitorról, helyét a csillagok fénypontjai veszik át. De Q nem marad túl sokáig távol, néhány másodperc múlva megjelenik a foernyo peremén trónolva. "Visszatértünk a kiindulási pontra." jelenti Paris. "Na és? Nem fogok visszamenni abba a börtönbe!" jelenti ki az életunt Q. "Szeretné az öröklétet gorokiai varangyos békaként tölteni?" "Na azt próbáld meg!" mondja az életunt Q, felemelve a kezét. "Állj!" csattan fel Janeway, "Menedéket kért. Rendben. Megtárgyaljuk az ügyet." "Tárgyalás?!" kérdezi az Enterprise Q-ja, majd átsiet a hídon, és Janeway mellett megállva megfogja a kezét, "Helyezzem a jövőmet édes kis kezeibe? Ahh... Milyen finomak... Mi a titka, drágám?" Janeway sértődötten rántja ki a kezét Q-éből, majd ridegen így szól: "Ha egy Föderációs hajó kapitányát arra kéri hogy nyújtson menedéket, akkor vannak bizonyos szabályok amiket követnie kell. Azt javaslom, pontosan ezt kell tennünk, hogy véget vessünk a vitájuknak, és megóvjam a hajót és a legénységet." "Ez eltarthat úgy

pár évezredig, azt hiszem." jegyzi meg az Enterprise Q-ja, "De legyen. Elfogadom a javaslatot a Kontinuum nevében. De csak egy feltétellel. Ha nekünk kedvező döntés születik, Q ellenkezés nélkül tér vissza a fogságba." "Nekem is van egy feltételem." mondja az életunt Q, "Ha az én javamra dönt, akkor a Kontinuum köteles a számomra garantálni a halandóságot." "Miért? Hogy megölhesd magad?!" "Pontosan." "Elfogadva!" egyezik bele fülig éro szájjal az Enterprise Q-ja, "Nos, azt hiszem ez jó szórakozás lesz. ... Lássuk... Vagy börtönbe zárja örökre, vagy segédkezik az öngyilkosságában." foglalja össze Q Janeway lehetőségeit, "Ez bizony kemény dió, de ezért lett kapitány, nem igaz? Hogy döntéseket hozzon nehéz helyzetekben. Nos, kedvesem... Most majd kiderül hogy a nadrag..." az Enterprise Q-ja alaposan szemügyre veszi Janewayt hátsó nézetből, "Illik-e önre." Janeway igyekszik elkerülni, hogy kitörjön belőle az úrino Q megjegyzésére, és szerencsére sikerrel jár.

"Remélem nem zavarom." jelenik meg az életunt Q a kabinjában dolgozó Tuvok mellett. "Azon tunodom hogy a Q-k mindig ilyen neveletlenek voltak, vagy ez csak a mindenhatóságuk egyenes következményeként alakult így." "Ahh... Azt hiszem arra céloz, hogy csak így betörünk mindenhová, igaz?" kérdezi Q, miközben járkálni kezd a kabinban. "Ez egy jó példa erre." bólint a vulcani. "Bocsánatát kérem. Azt hiszem, egy jó ideje valóban nem igazán törődünk az ilyesmivel." "Ez nyilvánvaló." "De ne tartson bennünket mindenhatónak, habár a Kontinuum szeretné ezt elhitheti mindenkivel. Önök, és a hajójuk határtalanul hatalmasnak tunhet olyan lények szemében, amelyek a technikai fejlődésnek jóval alacsonyabb szintjén állnak. És a mi esetünkben sincs ez másként. ... Igyekszünk mindenhatónak látszani, de nekem elhiheti: nem vagyunk azok." "Érdekes... És milyen módon sebezhetők a Q-k?" "Mindig a lehetséges taktikai elonyöket keresi, Mr. Tuvok?" jegyzi meg Q vidáman, "Dicséretes. És hogy oszinte legyek, épp ezért kerestem fel önt. ... Bizonyos értelemben minden a mi sebezhető pontjaink körül forog. ... Az evolúciónk során mi, Q-k, sok áldozatot hozunk. Nem csak a jó modorunkat veszítettük el, hanem a halandóságot, céltudatot, a változásra törekvést, a továbbfejlődés képességét. ... És minden veszteség egy újabb sebezhető pont. Ön nem így gondolja?" "Miért mondja ezt el?" "Mert azt szeretném hogy ön képviseljen a tárgyaláson." "Miért pont én? Tudnia kell hogy nem vagyok jogász." "De szükségem van valakire, aki ismeri a Föderációs menedékjog kérdéseit és gyakorlatát. És mindemellett... A vulcaniak nem ítélik el az öngyilkosságot." "Valóban igaz hogy a vulcaniak egy bizonyos kor fölött, ha már értelmetlennek találják a létezést, öngyilkosságot követnek el. De nem látom, miféle jelentősége van ennek a jelenlegi üggyel kapcsolatban." "Jogom van egy képviselőre, Mr. Tuvok. Vállalja?"

"Egy dolgot mondanék előljáróban: elvárom hogy mindkét fél tisztességesen, a másik álláspontját tiszteletben tartva járjon el." mondja Janeway, az alkalomra kissé átrendezett tanácssteremben, "Nem szeretném ha játéknak tekintenék a tárgyalást. Világos?" Az életunt Q hevesen bólogat Tuvok mellől a helyiség egyik végében levo asztal mögöl, az Enterprise Q-ja azonban elmélyülten tanulmányozza összekulcsolt kezeit. "Megértett, Q?!" fordul felé Janeway. "Kapitányasszony... A megvitatásra kerülő téma nagy jelentőséggel bír a Q-Kontinuum számára. Biztosíthatom, hogy az ügyet több mint komolyan vesszük." mondja erre Q, szokatlan visszafogottsággal. "Köszönöm." bólint Janeway, majd fagyosan hozzáteszi: "De ne nevezzen kapitányasszonynak!" Ezzel Janeway helyet foglal az ablakoknál álló asztalnál, és az életunt Q felé fordul: "Elmondta, hogy azért kér menedéket, hogy öngyilkos lehessen. Emiatt nagyon nehéz a helyzetem." "Megértem önt, kapitány."

"Megkérdezhetem, miért akar öngyilkos lenni?" "Bár önnek ez alighanem teljességgel érthetetlen, de számomra az örökkévalóság már elviselhetetlen. A Kontinuum felelősséget vállal a hozzátartozók életéért." Az életéért. A hangsúly az életem van." jegyzi meg az Enterprise Q-ja. "Én ezt soha nem fogadtam el. Ha a halált keresem, van joguk megakadályozni ebben?!" "Csak a többiek fölé akarja helyezni saját önzo vágyait." "Ha pedig engedek a többségnek, örökre bebörtönöznek!" "Nem zártunk volna be, ha nem akartál volna kárt tenni magadban." mutat rá az Enterprise Q-ja, majd feláll, és az asztalánál levo másik székhez megy: "Kapitány, ha megengedi, idehívnám a Kontinuum egyik szakértőjét, hogy bemutassa a döntés lehetséges hatásait a Kontinuumra." "Csak tessék." bólint

Janeway. "Akkor kérném is a tanúk padjára... Magamat!" mondja Q, majd csettint egyet, mire a hasonmása diadalmas arccal megjelenik az elötte levo székben. "Köszönöm hogy eljött." mondja az álló Q az ülonek. "Igazán semmisség." "Igazán nagy megtiszteltetés olyan tapasztalt és zseniális személyt üdvözölni körünkben, mint ön." "Nagyon köszönöm." "Mondja, milyen hatása lehet egy Q öngyilkosságának?" kérdezi Q, körbejárva a székben ülo énjét. "Az a Kontinuum folytonosságának megszakadásához vezetne, és megváltoztatná a Q-k viselkedését." "Tudná ez kissé részletezni?" kérdezi Janeway. "Nem. Nem megállapítható, milyen lenne a végeredmény. Az öngyilkosságának teljes mértékben kiszámíthatatlan következményei lennének a Kontinuumra nézve." "Valóban..." mondja az életunt Q, "A Q-knak megjelenésük óta eloször kellene szembenézniük az ismeretlennel. Azért félnek ennyire tolem, mert félnek... Az ismeretlentol." "Hogyan értékelné az iménti felszólalást?" kérdezi az Enterprise Q-ja, tanúként megidézett énjétol. "Egyetlen Q sem követett még el öngyilkosságot. A halhatatlanság a Q-k egyik alapvető tulajdonsága. A kijelentései alapján a Kontinuum minden tagja azt mondaná rá hogy... Mentálisan sérült." "Egyszerubben szólva: bolond." mondja az álló Q, "És az univerzum egyetlen civilizált népe, még a Föderáció sem, tenné lehetővé egy mentálisan sérült egyén öngyilkosságát." Ezzel leül alteregója mellé. "Mondja csak, Q..." áll fel Tuvok, majd átsétál a helyiségen, az Enterprise Q-inak asztalához, "Van más bizonyítéka is a védencem elmeállapotának kétséges voltára vonatkozóan?" "Ugyan mi szükség lenne bármi másra?! Hiszen meg akarja ölni magát!" "A jelenleg tárgyalt esetekig védencem a Kontinuum egyik legjelentősebb filozófusa volt. Így van?" "Így volt, de most már nem ez a helyzet." "A mentális sérülés feltételezését tehát csak arra alapozza, hogy öngyilkosságot szándékszik elkövetni?" kérdezi Tuvok, "Ebben az esetben ez nem kielégítő ismerv. Sok kultúrában elfogadott az öngyilkosság, ezért az ennek elkövetésére irányuló szándék nem tekinthető a zavart elmeállapot egyértelmű jelzőjének." Az Enterprise Q-ja elképedve fordul Janeway felé, aki faarccal hallgatja Tuvok okfejtését. "Hajlok Mr. Tuvok érvelésének elfogadására." mondja végül a kapitány, mire az Enterprise Q-jának két példánya uniszónóban szólal meg, rosszalló fejrázást követően arcukat a kezeikbe temetve: "Vulcaniak..." "Talán nem igaz az hogy a Kontinuum Q-kat végzett ki, bizonyos bunök elkövetése miatt?" kérdezi Tuvok. "Igen, de ez rendkívül ritka." bólint a tanúként megidézett Q. "És ezek az esetek nem okozták a Kontinuum folytonosságának megszakadását?" "Az esetükben a létezésük okozta a szakadást, a haláluk pedig véget vetett neki. Tudom mit akar ezzel, hadnagy." "Valóban?" vonja fel a szemöldökét Tuvok. "És biztosíthatom hogy ezzel nem megy semmire. A társadalmunknak ki kell vetnie magából a zavart okozó elemeket. Elismerem, egy ilyen kivégzés nem éppen kellemes, de bizonyos helyzetekben szükséges és megfelelő megoldás. A döntést azonban a teljes Kontinuum hosszas tanácskozása elözi meg. El sem tudják képzelni, micsoda káoszt eredményezne az ha minden személyiség, mint ez a Q itt, választhatna élet és halál között. Itt a szervezett társadalom, és a teljes anarchia szembenállásáról van szó." "Értem." bólint Tuvok, visszaindulva az asztalához, "De nem találják ellentmondásosnak hogy egy társadalomban, ami elfogadhatatlannak találja az öngyilkosságot, kivégzéseket hajtanak végre?" "Nem." "További kérdések, hadnagy?" kérdezi Janeway. A lázadó Q ekkor odahajol Tuvokhoz, és a fülébe súg valamit. "Van még egy kérdésem." bólint Tuvok, "Igaz az hogy a Kontinuum egyszer ön ellen is vizsgálatot kezdett, mentális instabilitás miatt? És végül megbüntették, helytelen viselkedéséért?" A két Enterprise-Q összenéz, majd az 'eredeti' szólal meg, Janeway felé fordulva: "Tiltakozom!" "Elutasítva." "A büntetésemet később visszavonták, az esetet törölték a nyilvántartásból." mondja Q. "Ezt igenlo válasznak veszem." mondja Tuvok, "Végeztem." "Köszönjük a vallomását." bólint Janeway a hasonmás Q felé, mire az eltunik. "Nem akarok túlbuzgónak tunni, de szeretnék beidézni még néhány tanút." mondja az Enterprise Q-ja. "Milyen céllal?" "Tisztelt kapitányom, az élet érdekében érvelek, hogy mit jelent nekünk az életünk." mondja Q, majd felállva Janeway asztalához sétál, és kinéz az ablakon. "Mi, Q-k eljutottunk az univerzum minden részébe... És ennek a Q-nak az élete sok személy életébe hozott jelentős változásokat. Például az önök bolygóján is. Engedelmevel, idehoznék néhányat azok közül az emberek közül, akiknek élete ezen Q cselekedetei miatt megváltozott." "Embereket akar idehozni a Földről?" kérdezi döbbenten Janeway. "Megígérem, az

idovonal nem fog károsodni, és miután visszaküldtem őket, semmire sem fognak emlékezni az itt történekből." "Ez fölöttébb szokatlan... Van ellenvetése, Mr. Tuvok?" kérdezi Janeway. "Én éppen olyan kíváncsi vagyok mint ön, kapitány." "Rendben. Hozzájárulok." bólint a kapitány. Q csettint, és a következő pillanatban három, különböző korból származó férfi jelenik meg a helyiségben. Az első a tizenhetedik századból való, jó középkorú, szürke ruhát és göndör parókát visel; a második huszadik századi, harminc körüli szakállas férfi, farmernadrágban, virágmintás ingben, orrán napszemüveggel; a harmadik pedig egy Csillagflotta-egyenruhát viselő huszonnegyedik századi. Az első két férfi értetlenül nézelődik, a harmadik azonban, személyes tapasztalatainak köszönhetően egyből képben van, tudja kihez kell fordulnia magyarázatért. "Q?! Mi az ördög folyik itt?" lép előbbre William Riker parancsnok, a Csillagflotta zászlóshajójának, az Enterprise-nak az első tisztje. "Kérem, bocsásson meg, parancsnok." áll fel Janeway, "És persze önök is, uraim. A nevem Kathryn Janeway." A kapitány elragadtatással pillant Rikerre, aki egy pillanatig összeráncolt homlokkal tündöklik, majd kezét nyújt: "Janeway kapitány... USS Voyager." "Így van, parancsnok." rázza meg a szélesen mosolygó Riker kezét Janeway, "A Voyager fedélzetén van. A Delta Kvadránsba kerültünk, és... Bár beszámolhatna erről otthon. ... De az emlékeiket a visszatérésükkor törlik." "Atyám, ha ezt túléltem, az életben többet nem eszek nyersburgert..." fogadkozik a napszemüveges. "Azonnal magyarázatot követelek!" csattan fel a parókás, "Miért öltözött így, fiatalúr?" kérdezi, a napszemüveges felé fordulva. "És maga nézett tükörbe mostanában?" vág vissza amaz. "Szívesen megpróbálom megmagyarázni." lép előbbre Janeway, "Mr..." "Ginsberg. Maury Ginsberg." mondja a napszemüveges, elvigyorodva. "Sir Isaac Newton." hajol meg a parókás. "William Riker. Örvendek." hajt fejet Riker a másik ketto felé. "Nos... Képzeli el hogy lehetséges lenne... Elutazni a jövőbe." mondja Janeway, "Egészen a huszonnegyedik századba. Mégpedig egy urhajóra, ami hetvenötezer fényévnnyire van a földtől." Janeway bejelentése fölöttébb sokkoló hatású, Ginsberg és Newton alkalmi szoborcsoporttá merevedve bámulnak rá. "Maradjunk annyiban hogy ez egy különös álom. Egy álom, amiben viszontlátják azt az embert..." mutat Janeway a lázadó Q-ra, aki erre vidáman integetni kezd, "Akivel korábban már találkoztak. Igen. Láttam ezt az embert. Ott volt a fánál, amikor..." mondja Newton. "Amikor az alma a fejére esett." mondja az Enterprise Q-ja. "Pontosan, így volt." "Micsoda nap volt az, nem igaz?" áll fel Q, "Ez az ember megkapaszkodott abban a fában, hogy felkelhessen, és odébb állhasson." "Épp az előtt hogy az alma lepottyant. Így volt!" mondja Newton. "És máris új korszak következett a tudomány történetében." bólint Q. "Na nézd csak... Maga volt az a fickó a dzsipben!" mondja Ginsberg, lekapva orráról a napszemüveget, mire a lázadó Q vidáman bólint. "A fickó a dzsipben..." bólogat az Enterprise Q-ja, "Aki felvette, miután a saját járműve lerobbant azon a nyári napon. Így volt, igaz?" "Ember... Az életemet mentette meg! A tragacsom bedöglött, a vontató meg az életben nem ért volna ki a városból abban a forgalomban." "Sürgös dolga volt, igaz?" kérdezi az Enterprise Q-ja. "Igen, nekem kellett volna kezelni a hangosítást. Ha nem segít, az életben nem jutottam volna el odáig. ... Hé, azzal a csinos kis csajjal a hátsó ülésen mi lett? Azóta is keresem." "Találkozni fog még vele, ne aggódjon." nyugtatja meg a lázadó Q. "Vagyis röviden, fontos feladata volt egy szabadtéri koncerten. Az egész rendezvény veszélyben volt az érkezése előtt, mert a hangosítás nem működött." "Azért nem volt annyira vészes a dolog. Csak valamelyik teherautós eltaposta az egyik hosszabbítót, én meg szerencsére észrevettem a bajt." von vállat Ginsberg. "Igen, mert a megfelelő helyen volt a megfelelő időben. Egyébként viszont napokig nem derült volna ki mi történt, és a koncert elmaradt volna." mondja Q. "Magával, balszerencsémre volt alkalmam találkozni." pillant Riker az Enterprise Q-jára, "De ot még soha nem láttam." "Biztos ebben?" kérdezi Q. "Bizonyosságot nyert hogy védencem az utóbbi háromszáz évet fogságban töltötte." jegyzi meg Tuvok. "Látta már ezt a fényképet?" kérdezi az Enterprise Q-ja, egy fekete-fehér fotót varázsolva elő valahonnan. "Hát persze hogy láttam." megy közelebb Riker elvigyorodva, és Janeway is szemügyre veszi a képet. A fotón két férfi látható, úgy az amerikai polgárháború idejéből, az egyik mankóra támaszkodva. "Ez itt Thelonius Riker ezredes, a Pine Mountain-i csata után, amiben megsebesült. 'A Vén Vascsiszmas' volt a gúnyneve. A New Yorki százkettesek parancsnoka volt, és ott volt Sherman tábornokkal Atlantánál. Ezt a képet

ezernyolcszázhatvannégyben készítették. Valamivel az után hogy elengedték a katonai kórházból." "És az a másik katona ott mellette?" kérdezi az Enterprise Q-ja. "Megorülök..." mondja Riker, elobb a képre, majd a lázadó Q-ra nézve, mire az vidáman bólogatni kezd, "Ez o." "Ez az ember juttatta ki egyik felmenőjét a frontvonalról. Vagy nem?" kérdezi az Enterprise Q-ja, majd egy csettintéssel eltünteti a képet, "Ezzel azt akarom mondani hogy Q-nak jelentos hatása volt e három ember életére. Q nélkül Isaac Newton elfeledetten halt volna meg egy Liverpooi börtönben, mégpedig prostituáltak megöléséért kapott büntetése letöltése közben. ... Q nélkül nem lett volna koncert... Hmm..." "Woodstockban." mondja a lázadó Q. "Woodstockban." bólint az Enterprise Q-ja, megállva Ginsberg mellett, "De ami fontosabb, Mr. Ginsberg nem találkozott volna leendo feleségével, és nem élhetett volna vele boldog házaseletet." "Ez tuti jó!" mondja Ginsberg vigyorogva. "És Q nélkül William T. Riker soha nem létezett volna, és így nekem nem lett volna lehetőségem bosszantani ot az elmúlt évek során. ... Ja, és még egy apróság. Q nélkül a Föderációt már rég asszimilálta volna a Borg. ... Köszönöm. ... És önöknek is." mondja az Enterprise Q-ja, meghajolva elobb Janeway, majd a vendégek felé, és ez utóbbiakat gyorsan vissza is küldi a saját helyükre, illetve idejükbe. "Nos, ez az az élet, amit Q nem képes tisztelni. Amirol csak így egyszeruen le akar mondani." mondja az Enterprise Q-ja, mire Tuvok ismét szólásra emelkedik: "Szeretném az emlékezetébe idézni hogy védencem az elmúlt háromszáz évben nem léphetett kapcsolatba senkivel. Szeretném ha szemügyre vehetnénk a helyet, ahol fogságát töltötte, hogy megvizsgáljuk az ottani körülményeket." "Tiltakozom!" szól Q. "Elutasítva." áll fel Janeway, "A kérést jóváhagyom." A lázadó Q is feláll, majd egy intéssel áthelyezi a jelenlevöket a börtönként szolgáló üstökös belsejébe. Janeway, Tuvok, és a két Q egymáshoz préselödvé jelennek meg egy kis jégfalú kamrában. "És ilyen körülmények között kell léteznie a védencemnek mindörökre, ha megtagadja tole a menedékjogot, kapitány." mondja Tuvok. "Legalább lesz elég ideje átgondolni az álláspontját." jegyzi meg az Enterprise Q-ja. "Soha nem fogom megváltoztatni a véleményemet!" jelenti ki a lázadó Q. "Hát ez a te bajod. Teljesen normális életet is élhetnél, ha hajlandó lennél teljesen normális életet élni." "Eleget láttam. Vigyenek vissza minket a tanácsterembe." mondja Janeway, mire a lázadó Q ismét int egyet. "Kérem hogy a döntés során kerüljenek figyelembe vételre az imént tapasztaltak." fordul Tuvok Janeway felé, miután visszaérkeztek a tárgyalóterembe. "Nekem sem tetszett, amit láttam." bólint a kapitány, "És sem szívesen tölténék ott egyetlen napot sem. ... De most egy menedékjogi kérdésben kell döntenem, nem pedig a Q-Kontinuum büntetoeszközei fölött. Jó érvei vannak." int Janeway az Enterprise Q-ja felé, "Bezárták önt..." fordul a másik Q irányába, "Hogy megakadályozzák abban hogy kárt tegyen magában. Vizsgálatokat folytattam arra vonatkozóan hogy hogyan ítélik meg az öngyilkosságot különböző kultúrákban, hogy jobban megalapozhassam a döntésemet. ... Mr. Tuvok, ismeri a kettösségi hatást, a boliai támogatott öngyilkosság esetében?" "Ha jól tudom, a szenvedésektol való megszabadulás a cél, kapitány." bólint a vulcani. "Idézem: 'Egy kezelés, amely arra irányul hogy valakit megszabadítson szenvedéseitöl, etikailag alátámasztható, még akkor is, ha a szóban forgó kezelés mellékhatása halálos.' Ez az egyetlen kitétel, ami arra készíthet hogy az ön javára döntenek, Q." pillant Janeway a lázadó Q-ra, "Bár a mi fogalmaink szerint ön sem nem öreg, sem nem elesett, és fájdalomtól sem szenved. Be tudja bizonyítani hogy van olyan tényező, amit ön elviselhetetlennek tart, és ezért a fenti kitétel érvényes lehet önre nézve? Vagy bármi, ami miatt jogot formálhat a menedékjog elnyerésére?" Csend ereszkedik a helyiségre, majd Tuvok szólal meg: "Kis szünetet kérnék, kapitány, hogy átgondolhassuk a választ." "Engedélyezem." bólint Janeway.

"Veszíteni fogunk, igaz?" kérdezi a lázadó Q az étkezőben, miközben Tuvok a találópultnál átveszi Neelixtol az ebédjét. "Inkább azt mondanám, még nem gyoztük meg Janeway kapitányt érveink súlyáról." mondja a vulcani, miközben Q-val a nyomában a szokásos asztalához sétál. "Ön jól csinálja a dolgát, Mr. Tuvok. Örülök hogy valaki mellettem áll, és hisz az ügyemben." "Védem az álláspontját, ahogy erombol telik. De nem osztom azt. Nem látom be hogy el kellene dobnia magátöl egy olyan életet amit élhetne, csak azért mert kissé lehangolt. Nem találom logikusnak." "Meglepett, Mr. Tuvok, ami érkekes, és ritka ajándék egy Q számára. Köszönöm. ... De azt hiszem, ha tudná,

milyen valójában egy Q élete, felismerné a helyzet logikáját." "Ez esetben a következő lépésünk lehetne talán az, hogy bemutatjuk, milyen az élet a Kontinuumban." veti fel Tuvok, mire Q elégedetten elmosolyodik.

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. Kiegészítés. Szeretnék jobb megoldást találni az öngyilkosságnál, vagy az örökké tartó börtönnél. Ezért egy javaslattal fordulok a vádló Q-hoz."

"Hallgatom, miről lenne szó?" hajol át Q Janeway íróasztala fölött a készenléti helyiségben. "A tárgyalás folytatásakor jelentse be hogy a Kontinuum hajlandó visszafogadni Q-t. És nem akarják örökre bezárni abba a börtönbe." "Akkor a mi javunkra dönt?" "Legalábbis a jóindulat gesztusaként fogom értékelni a Kontinuum részéről." "És honnan tudja hogy tartom-e az ígéreteimet?" "Amennyire ismerem, elég sok tulajdonsággal rendelkezik... Goromba, idegesítő, gátlástalan, szadista..." "Ennyi elég lesz." mondja Q elmosolyodva. "Ja és persze, összehozott bennünket a Borggal. Amiért különösen hálásak vagyunk. De egy dolog soha nem volt jellemző magára. Nem hazudik." "Megtalálta az egyetlen, mindent jóvá tevo jellemvonásomat!" mondja Q elképedve, "Remélem nem pirultam el. ... Nagyon szeretnék segíteni önnek Kathy, de nem tehetem. A Kontinuum legveszedelmesebb tagjáról van szó, és egy dolgot még nem mondtam el róla. Tudnia kell hogy az egyik félresikerült önpusztítási bemutatója száz évre összeugrasztotta a romulanokat és a vulcaniakat. ... Nem... Vissza fogjuk küldeni ezt az alakot a börtönébe. De... Szívesen megkönnyítem egy kicsit a dolgát. ... A Kontinuum hajlandó lenne egy apró szívességre... Már ha a döntés elnyeri a tetszésüket." mondja Q, miközben odébb terelgeti Janeway, úgy hogy megfelelő szögben álljanak az ablakokhoz, "Nézzon csak ki az ablakon..." Janeway megfordul, és mikor megpillantja a teljes pompájában ragyogó Földet, elakad a lélegzete. Megbabonázva megy előre az ablakokig. "Most látja..." mondja Q, majd az ablakok felé fúj, "Most pedig már nem." A Föld eltunik, Janeway pedig visszafordul Q felé, de az a bolygóval együtt eltunt.

"Szeretnék rávilágítani Q szenvedésének okára, kapitány." áll fel Tuvok a számukra kijelölt asztal mellől a tárgyalóban, "Ezért bemutatjuk az életet a Kontinuumban." "És hogyan akarják ezt megoldani?" kérdezi az Enterprise Q-ja. "Hogy belépünk a Kontinuumba." "Lehetséges ez?" kérdezi Janeway döbbenten. "Hogy enne már az! Ez nevetséges! Nem lennének képesek felfogni amit tapasztalnak." rázza meg a fejét az Enterprise Q-ja. "Védencemnek joga van bemutatni azon életkörülményeket, amelyektől szenved, kapitány." mondja Tuvok. "Ezzel teljes mértékben egyetértek." bólint Janeway. A lázadó Q ekkor int a másik Q-nak hogy menjen közelebb, és félúton találkoznak a helyiség közepén, farkasszemet nézve egymással. "Gondolom, van valami orült ötleted arra hogy hogyan oldd ezt meg." mondja az Enterprise Q-ja. "Igen." mondja a másik Q, majd társa füléhez hajol, és odasúg neki valamit. "De csak ha..." szabna feltételeket az Enterprise Q-ja. "Rendben... Rendben!" bólogat a másik. "Szóval, megállapodtunk egy rövid látogatás körülményeiben, még akkor is ha én személy szerint nem tartom bölcs dolognak." "Ezt majd én döntöm el." mondja Janeway a két Q-ra nézve, "Indulhatunk." A két Q egyszerre emeli fel a kezét, majd félbehagyva a mozdulatot, egymásra pillantanak. Végül az Enterprise Q-ja lemond a másik Q javára, aki egy gyors mozdulatot tesz.

Janeway, Tuvok és a két Q egy végtelennek tetsző aszfaltúton jelennek meg, egy napégette prérin. A távolban, a ködös levegőn át egy heglánc látható, az út mentén villanyoszlopok sora húzódik a messzeségbe. A látványhoz pedig különös, sziszego, zümmögo zajok társulnak. "Ez lenne a Q-Kontinuum? Egy út a sivatagon át?" kérdezi Janeway. "Mondtam hogy nem fogják megérteni." von vállat az Enterprise Q-ja. "Azért választottuk a Kontinuumnak ezt a megjelenési formát, mert ezt reméltük, ez megfelel az önök felfogásának. Erre parancsoljanak." indul meg a lázadó Q az út egyik oldala felé, ahol nem túl messze egy ház látható. A ház az út egy lehajtó szakasza mellett áll, elötte egy kis benzinkúttal és muhellyel. A muhely falán tábla, melyen a végtelenség jele, és egy felirat: "Örökre nyitva" A tábla alatt pedig egy nagy mutató óra, aminek azonban hiányzanak a mutatói. A

tábla alatti padon egy idosebb, bajuszos férfi pipázgat, egy vaskos, elnyutt borkötésű könyvet olvasgatva, melynek címe: "A Régi." A veranda tetejét tartó oszlopok egyikének dolve egy vörös hajú, hófehér boru, nyári ruhát viselő lány áll, egy képes magazint lapozgatva, melynek borítóján a következő cím olvasható: "Az Új" A verandán található még egy flipper, díszes pont-kijelzőjén a játék nevét hirdető felirat: "Q-Kontinuum Galaxis" "Szép jó napot." szól Janeway, mikor megérkeznek a házhoz, elhaladva egy, a napon heverésző kutya mellett. A jelenlevők felpillantanak, majd visszatérnek korábbi elfoglaltságukhoz. "Bocsásson meg, kapitány, de olyan ritkán kapunk látogatókat, nem vagyunk hozzászokva az ilyesmihez." mentegetőzik a lázadó Q, "Hogy osztint legyek, önök itt az első vendégek." "Milyen célt szolgál az az út?" kérdezi Tuvok. "Az út... Az visz el bennünket az univerzumba, és vezet ide vissza. Egy végtelen körforgás." "És itt élt, mielőtt bezárták?" kérdezi Janeway. "Én magam is jártam azt az utat. Üldögéltem a verandán, játszottam... Voltam már a kutya is. ... Sot, még a madárijesztő is." int a lázadó Q a bábu felé, ami elnagyolt Csillagflotta-egyenruhát visel. "Miért?" kérdezi Janeway. "Mert korábban még nem voltam az." von vállat Q. "Ne legyél ezzel olyan nagyra. Mind voltunk már a madárijesztő." legyint az Enterprise Q-ja. "Nem állítom hogy mindent értek amit látok, de azt nem mondhatnám hogy szenvednek itt az emberek." jegyzi meg Janeway. "Mert nem is szenvednek. Boldogok és elégedettek. Ugyan miért is ne lennének azok?" Az Enterprise Q-jának szavaira az oszlopnak támaszkodó lány kíváncsian felpillant. "Nem is érezhetnek másképp. Ha képesek lennének rá, már az is nagy eredmény lenne." jegyzi meg a lázadó Q. "Ahh... A nagy filozófus újra okít." "Akkoriban, amikor még csak filozófusként tisztelték, ünnepeltem a folytonosságot, a Q-lét tévedhetetlenségét. Azzal érveltem hogy egyetlen civilizációnak sem sikerült még csak megközelíteni sem a mi tisztaságunkat, és nagyszerűnek tartottam. Legalábbis egy darabig. ... Az új korszak kezdetén az élet Q-ként állandó párbeszéd volt, teli felfedezésekkel, érdekes témákkal és humorral, az egész univerzumból. ... De nézzék meg most a Q-kat. Hallgassák, miről beszélgetnek." "Sajnálom, de semmit nem hallok." mondja Tuvok. "Mert elmondatott minden, ami elmondható. Mindenki hallott már mindent, mindenki látott már mindent. Tízezer évek óta nincs már miért szólniuk egymáshoz. Nincs már miről beszélni." mondja a lázadó Q. "Nem tudom ön hogy van vele, de én idorol idore nagyra tudom értékelni a csendet és a nyugalmat." jegyzi meg az Enterprise Q-ja. "Micsoda ironia, nem, Q?" fordul felé a lázadó. "Nem tudom mire gondolsz." "Dehogynem tudod. Hiszen nem véletlenül vállaltad ezt az ügyet." "Én a Q-k tökéletes tisztaságában hiszek." jelenti ki az Enterprise Q-ja. "Éppen te, akit kitaláltak a Kontinuumból, számukra és haladóvá tettek, büntetésképpen a bűneidért." "Megtisztultam, és most már új Q vagyok. Az az élet már a múlté." "Milyen kár. Engem ugyanis részben a te életed inspirált." "Tényleg?" kérdezi az Enterprise Q-ja meglepetten. "Hát persze. Nem is tudad? ... Tudja, kapitány..." sétál oda a lázadó Janewayhez, "Q fellázadt ez ellen a létezés ellen, teljesen kiszámíthatatlan volt, és felelőtlenül használta képességeit, csak a saját megelégedésére, és erre nagy szüksége is volt. ... Mert idehaza nem lelhettem örömet semmiben." "És meg is fizettem elfogadhatatlan viselkedésemért." morogja az Enterprise Q-ja. "Nem, nem. Mi fizettünk meg érte, mikor arra kényszerítettünk hogy hagyj fel vele." mondja Q, visszatérve társához, "De legalább egy pillanatra felkeltetted a figyelmünket. Az én figyelmemet. Beszédtema lettél. ... De azután bátor, szabad Q-ból a Kontinuum hu szolgálója lettél. Márpedig nekem hiányzik az a kiszámíthatatlan Q. ... Aki arra kényszerített hogy elgondolkodjam dolgokon." Az Enterprise Q-ja elbizonytalanodva mered maga elé, a lázadó pedig a lányhoz megy, és elkéri tőle a magazint: "Ha szabad lesz egy pillanatra..." Ezzel odaviszi Janewayhez, és kinyitva egy cikknél, a kezébe nyomja a lapot: "Ez volt az, amiért kiestem a többiek kegyeiből. Ez volt az utolsó kiadás, a nyomdagépet leállították azután hogy ezt papírra vettem." A rovat fejlécében a lázadó Q látható, öltönyben, nyakkendosen, mellette a rovatcím: "Az én zugom a Kontinuumban", valamivel alatta pedig a cikk címe: "Én kész vagyok meghalni. És te?" "De nem tudtak elhallgattatni. Továbbra is hangoztattam az önkifejezés fontosságát." "Akkor ment el a józan esze, és attól kezdve próbálta folyton megölni magát." lép közelebb az Enterprise Q-ja, "Ezért nem maradt más választásunk, mint a saját biztonsága érdekében bezárni." "Nem az én biztonságom érdekében. Hanem a sajátjukéban! Én voltam a legnagyobb

fenyegetés amivel a Kontinuum valaha szembesülni kényszerült. Annyira félek tolem hogy jobbnak látták ha bezárnak, mégpedig örökre. És meg is tették, mert itt az egyén jogait csak addig tartják tiszteletben, amíg az nem kerül ellentétbe a változatlansággal. ... Pedig nincs ennél veszélyesebb egy társadalomra nézve. ... Az életművemet befejeztem már, de rám kényszerítik a halhatatlanságot. És mivel ezt teszik, szenvedéssé teszik az életemet, mint mindenkiét a Kontinuumban! ... Kapitány, ön kutató. ... Mi lenne ha már nem lenne semmi, amit kutathatna? Még akkor is szeretne élni, örökké? ... Arra kért, bizonyítsam be hogy szenvedésem olyan, mint egy súlyos betegség, vagy egy fájdalomtól gyötört személyé. ... Hát nézzen csak ránk!" mondja a lázadó, lassan a többiek felé hátrálva, "Ha az élet értelmetlenné válik, jelentéktelenné, elviselhetetlenné... Lehetővé kell tenni hogy véget vethessünk neki. ... Értse meg, kapitány. A mi betegségünk a halhatatlanság." Az ember, a vulcani, és a két Q álldogálnak még egy darabig a feltámadó szelloben, majd a lázadó visszaviszi őket a Voyager tanácstermébe.

"A bizonyítási folyamat véget ért." fordul Tuvok Janeway felé. "Ha így gondolja... "Holnap reggel közlöm a döntésemet. A tárgyalást elnapolom." mondja Janeway, majd gondolataiba merülve elhagyja a helyiséget. Tuvok hamarosan követi, így a két Q magára marad. Az Enterprise Q-ja, töprengve tesz néhány lépést az ablakok felé, majd gondterhelten a lázadó Q-ra pillant, végül szemlesütve elfordul.

Janeway álmatlanul fészkelodik az ágyában, majd nagyot sóhajtva az oldalára fordul. Csak akkor tudatosul benne hogy nincs egyedül az ágyban, mikor a vele szemben fekvő hálósapkás Q megkérdi: "Nem tudunk elaludni?" Janeway egy pillanatig kővé dermedten bámulja a betolakodót, majd pánikszorúen elhagyva az ágyat, átviharzik a kabin másik végébe, és hálóingé fölé kapja köntösét, miközben Q felülve az ágyban, vidáman néz utána. "Próbálta már a meleg kilali kecsketejet?" "Kifelé innen!" mondja Janeway, dühösen meredve ágyának elbitorlójára. "Gondolkodott az ajánlatomon?" kérdezi Q. "A zsarolási kísérletére gondol?" "Csak egy kis segítség, a megfelelő döntés meghozatalához." "Márpedig semmi szerepet nem fog játszani a döntésemben." jelenti ki Janeway. "Nem. Én is ettől tartok. ... Éppen ezért, teljesítjük a kérését. Nem zárjuk be újra Q-t. Kijelölünk valakit, aki gondoskodni fog róla. Minden tekintetben. Ezt akarta, igaz?" kérdezi Q a neki hátat fordító Janewayt. "Igen, ezt akartam." sóhajt a kapitány. "Akkor? Ön győzött. ... Nem ünneplünk? Kettesben... Csak ön és én." Janeway elképedve fordul vissza Q felé: "Mi?!" "Hazaviszem. Együtt lehet a kölyökkutyákkal... Mezítláb a harmatos fűvön. A távolból egy férfi közeledik, ahogy megpillantja magát, karjait kitérve futásnak ered... És amikor közelebb ér, felismeri hogy... Én vagyok az!" "Maga?!" kérdezi Janeway, visszanyelve a kitörni készülő nevetorohamot. "Felejtse el Markot. ... Én tudom mire vágyik egy szép no. ... Mit szólna egy konfettis felvonuláshoz? ... Janeway kapitány, a hos, aki visszatért a Voyager-el! Jean-Lucnek ilyet soha nem ajánlottam. ... De önhöz nagyon közel érzem magam. Magam sem értem miért... Talán mert erot és hatalmat sugároz, mégis meg tud maradni nonek, mindemellett." Janeway közelebb sétál Q-hoz, majd halkan így szól: "Na tunjön el!" "Holnap, a tárgyalás után még beszélünk erről... Hmm?" mondja Q elvigyorodva, majd eltunik a szokásos villanásban, Janeway pedig elképedve álldogál még egy darabig.

"Megpróbáltam az összes, egymásnak ellentmondó érzést, amit ez a tárgyalás keltett bennem, összhangba hozni." mondja Janeway a tanácssteremben, "A gyilkossággal szembeni ellenérzéseimet, és a helyzete miatti együttérzéseimet, Q. ... Nem volt könnyű dolgom. Megpróbáltam elhitetni magammal hogy mégsem öngyilkosságról van szó, hanem menedék biztosításáról. Hogy nem leszek közvetlenül felelos valakinek a haláláért, de bármilyen ártalmatlanul hangozzék is ez, nem tudok elsiklani a döntésem erkölcsi következményei fölött. ... Számításba kellett vennem azt is hogy a menedékjog megadása, és az ennek köszönhető öngyilkosság hatással lehet a Kontinuumra. Az hogy ez a ilyen döntés, ami egy teljes társadalomra hatással lehet, hogy hasznos vagy káros hatással, azt most ne vitassuk, borzasztóan nyugtalanít. ... És itt vannak még a személyes jogok. Semmiképpen nem gondolom hogy orült." pillant Janeway a lázadó Q-ra, "Hanem hogy elviselhetetlen szenvedést

kellett elturnie. ... Lehetetlennek tartom egy kényszerített halhatatlanság mellett állást foglalni, a Kontinuumban bekövetkező előre nem látható változások ellenére sem, hogy ezzel további szenvedésre ítéljek egy önálló személyt. ... Tehát, hivatalosan menedéket biztosítok önnek a hajón." A lázadó Q elégedetten veregeti meg Tuvok vállát, az Enterprise Q-ja pedig felpattanva így szól: "Beszélhetnék önnel a kabinjában, kapitány?" "Már így is egyel többször volt ott mint kellett volna." jegyzi meg Janeway. "Egy gyors megbeszélés négy szemközt. Nem tart semeddig sem." A lázadó Q ekkor feláll: "Az én javamra döntött, te pedig megígértél valamit!" Q a komor arccal figyelő Janewayre pillant, majd száját elhúzva csettint egyet. A lázadó Q tesz egy próbát, majd mikor hiábavalóan lengeti a kezét, vidáman így szól: "Semmi sem történik! Semmi! Eltűnt a hatalmam. ... Halandóvá lettem." "Hát, ennyit a konfettis felvonulásról." jegyzi meg az Enterprise Q-ja, visszaereszkedve a székébe. "Még nem végeztem." pillant rá ridegen Janeway, majd a halandóvá lett Q felé fordul: "Q, most hogy már halandó, lehetősége nyílna egy teljesen új létezési mód meg tapasztalására. Tele a halandó lét titkaival, soha nem tapasztalt érzésekkel! ... Én szépnek találok ezt az életet, Q. Talán ön is így lenne vele. Gondolja át jól, mielőtt lemond róla." mondja Janeway szinte könnyörögve, mire a lázadó lassan bólint. "A tárgyalásnak vége." mondja végül Janeway.

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. CsillagIdo 49301.2. Egy kabint bocsátottunk a legénységünk legújabb, Quinn nevu tagjának rendelkezésére. Amilyen gyorsan csak lehetséges, szeretném bevezetni ot a hajón zajló életbe."

"Mit gondol a csillagtérképészetről?" kérdezi a készenléti helyiségben, az ablakok alatti kanapén üldögélő Chakotay. "Nem hiszem hogy bármi újat tudna neki mutatni ez a munka." rázza meg a fejét Janeway. "Ez sajnos a legtöbb, a hajón folyó tudományos munkára igaz." mutat rá Chakotay. "Csak van valamilyen feladatkör a hajón ami..." "Gyengélkedő hívja Janeway kapitányt: le kellene jönnie a gyengélkedőbe. Mr. Quinn van itt, és attól tartok... Haldoklik." hallatszik a Doktor hangja az interkomból.

Janeway nyugodt tempót kényszerítve magára érkezik a gyengélkedőbe, ahol Quinn ágya mellett a Doktor, és Tuvok állnak. "Semmit sem tehet?" kérdezi Janeway a Doktort. "Egy igen különleges mérget használt. Nincs ismert ellenszere." "Bocsásson meg nekem, kapitány. Sajnálom hogy csalódást okoztam. De csak áttatnánk magunkat ha abban reménykednénk hogy megszokom ezt a halandó életet. ... Ez lesz az utolsó ajándékom a népemnek. ... Mondja majd meg nekik, hogy ezek voltak az utolsó szavaim." mondja Quinn, halványan elmosolyodva, majd kinyúlva Janeway kezéért, mondani próbál még valamit: "Én komolyan azt hittem hogy siker... Sikerülhet..." Ám a mondat mindörökre befejezetlen marad, ahogy az emberré lett Q lassan átcúszik a nemlétebe, de nem a feledésbe. Janeway szomorúan hajtja le a fejét, Tuvok azonban valamivel gyakorlatiasabb: "Doktor, hozzáférhetek itt szabadon mérgező anyagok?" "Nem." "A replikátorokkal sem lehet mérgeket előállítani." jegyzi meg Tuvok. "Tehát hogyan juthatott hozzá?" bólogat Janeway. Q bontakozik ki egy villanásból: "Én adtam neki." "Segített az öngyilkosság elkövetésében?" kérdezi Tuvok hitetlenkedve. "Illogikus, Tuvok? Ugyan, dehogy. ... Az a vágya..." mondja Q, az ágyhoz lépve, "Megtanított nekem valamit magamról. Igaza volt, a Kontinuum visszakényszerített a helyes útra. Mert nem volt meg bennem az a bátorsága és eros meggyőződése. Engedetlenségem nevezett... Pedig o volt az igazán. És csak remélhetem, hogy érdemes tanítványa lehetek." "Azt hiszem, a Kontinuum nem fog örülni magának túlságosan, Q." fordul Janeway Q felé, halványan elmosolyodva. "Én is ebben reménykedem." bólint Q, felillantva kópés vigyorát, "Au revoir, kapitányasszony. Még látjuk egymást." Ezzel Q épphogy csak megérinti Janeway arcát, majd kezét visszahúzva eltűnik. Tuvok és a Doktor egy emberként sóhajtanak fel, Janeway azonban csak áll, és azt a helyet bámulja, ahonnan a magát egyszerűen csak Q-nak nevező különös, kiszámíthatatlan lény elindult, hogy megkezdje egyszemélyes forradalmát az övéi között.

34. Lifesigns – Holorománc

"Bocsánat a késésért." robban ki Paris a liftből a hídra, "De ezúttal nagyon jó kifogásom van. Képzelmek csak el, éppen indulnék el a kaszinóból, mikor Wildman zászlósnál, aki mellettem ült, megkezdődnek a szülési fájdalmak." Paris odasiet a pultja mögött álló Kimhez: "Sajnálhatja hogy nem lehetett ott. Csodálatos dolog figyelni egy új élet világra jöttét. Lehet hogy pályát tévesztettem?" A sztori azonban nem talál jelentősebb visszhangra, mire Paris végül a kormányospult felé indul, út közben megjegyezve: "Annak jobban örültek volna ha azt mondom hogy a lift elakadt a hatodik szint után?" "A héten már harmadszor késett, Mr. Paris." mondja Chakotay. "Többet nem fog elofordulni." pillant rá a hadnagy. "Parancsnok, vészjelzést fogtam a felső szubtérsván." jelenti Tuvok. "A forrása?" "Egy kisebb hajó." A készenléti helyiségből kilépo Janeway kíváncsian pillant fel a pultjánál álló vulcanira, miközben a széke felé igyekszik. "Sem fegyverzet, sem védelmi rendszer. Egy utas, gyenge életjelek." sorolja Tuvok. "Impulzussebességre lassulunk." szól Chakotay. "A letapogatás szerint vidíiai, nonemu." jelenti Kim. "Csatornát." mondja Janeway. "Nincs válasz." rázza meg a fejét Kim. "Lehet hogy túlságosan beteg." veti fel Chakotay. "Vagy ez csak valami csapda." mutat rá Paris. "A szektorban nem észlelhető több vidíiai hajó. Nem hinném hogy csapdáról van szó." mondja Tuvok. "Parancsnok, értesítse a Doktort. Mr. Kim, sugározza a not a gyengélkedobe." "Igenis, kapitány."

"A nyirokrendszer aktivitása húsz százalékkal alacsonyabb a névlegesnél." mondja Kes a diagnosztikai pult mellől, miközben a Doktor egy trikorderrel vizsgálja a vizsgálóasztalon fekvő vidíiai not, "A szív-érrendszere az összeomlás határán." "Húsz milligramm letrazine." rendelkezik a Doktor, mire Kes otthagya a pultot, elokerít egy oltópisztolyt, és a hologramhoz siet vele. "A keringés stabilizálódik." állapítja meg Kes, visszatérve a pulthoz, de az idegrendszeri aktivitás gyengül." A Doktor körbejárja a vidíiait, és egy korong alakú szerkezetre lesz figyelmes a no bal halántékán. "Talált valamit?" kérdezi Kes. "Úgy nézem, valamilyen beültetés van a koponyájához erősítve... Egy fölöttébb összetett bio-neurális áramkör." "Okozhatja az a jelenlegi állapotát?" kérdezi Kes. "Épp ellenkezőleg. A méréseim szerint az egység tárolja a szinaptikus mintázatot, feldolgozza a jeleket, és bioelektromos impulzusokat küld szét az idegpályákon." mondja a Doktor meglepetten, majd aktiválja az asztal mélyletapogatóját, majd mikor a fekete ívek összekapcsolódtak a vidíiai no mellkasa fölött, néhány orvosi muszerért megy. "Úgy gondolja hogy az valamiféle... Mesterséges agy?" kérdezi Kes. "Inkább olyasvalami mint egy agykéreg-stimulátor, aminek a feladata a magasabb idegi funkciók fenntartása." mondja a Doktor, visszatérte után alaposabban megvizsgálva a beültetést. "Csak éppen nem működik?" "Amennyire meg tudom ítélni, működni éppenséggel működik, de nem kapcsolódik rendesen az idegsejtekhez. Ha nem teszünk gyorsan valamit, percekben belül agyhalott lesz." "Próbáljuk stimulálni a terület sejtregenerációját egy nagyobb adag inoprovalinnal..." javasolja Kes. "Nagyszeru, Kes." bólint elégedetten a Doktor, "De ehhez már túl késő. ... Hozzon egy nagyfrekvenciás EF-továbbítót. De siessen, a beteg állapota gyorsan romlik." Ezzel a Doktor is különféle berendezéseket kezd az ágy köré húzkodni. Kes hamarosan visszatér a kért egységgel. "Most pedig állítsa a holo-emitter deltahullám-alapfrekvenciáját, nyolc egész hattized terahertzre." "Megtudhatom mire készül?" "Letöltjük az implant tartalmát, vagyis az idegi mintázatot a kivetítorendszer pufférébe, mielőtt teljesen leépül." "Elég lesz a tárolókapacitás ekkora mennyiségű adatnak?" "Elvégre én is beleférek, nem? Márpedig az én programom valamivel több mint ötvenmillió gigaquad. Ez pedig jóval több mint amennyivel egy fejlett humanoid agy esetében számolnunk kell." "De mihez akar kezdeni a szinaptikus mintázatával a teste nélkül?" "Létre fogok hozni egy holografikus testet. Így nem csak kommunikálhatunk a beteggel, de teremthetünk neki egy egészséges test-szimulációt, így o maga is segíthet a saját meggyógyításában. ... Számítógép, kivetítést a beteg csontvázáról." szól a Doktor, mire a legközelebb ágyon megjelenik egy csontváz. "Elhelyezni a belső szerveket." A mellkasban és

a leendő hasüregben megjelennek a tüdő, szív, máj, belek. "Kérem a vázizomzatot. ... És most a borréteget." Az ágyon, lépésről lépésre kialakul egy fiatal, csinos, a betegségnek magán nyomát sem hordozó vidíiai no teste. "Számítógép, a transzportnapló alapján reprodukálja a beteg ruházatát." szól a Doktor, majd az elkészült 'muhöz' lép, és elégedett arckifejezéssel megszemléli.

"A navigációs rendszer adatai alapján egy távoli vidíiai kolónia felé tartott." mondja Chakotay, átnyújtva egy jegyzetfüzetet, Janewaynek a készenléti helyiségben. "Milyen messze vagyunk onnan?" "Úgy tíz fényévyire. Huszonkét nap alatt érhetjük el." Janeway kipillant az ablakon, a görbületi sebességtől fénycsíkokká nyúlt csillagokra: "Feltételezve hogy életben marad, biztonsági intézkedéseket kell hoznunk, és vissza kell juttatnunk a népéhez, amint odaértünk." "Kapitány..." mondja Chakotay, olyan hangsúllyal, amiből érezhető, nem szívesen hozza szóba a következő témát, "Beszélünk kellene Paris hadnagyról. Az utóbbi időben... Gondok vannak vele." "Én is észrevettem." "Én vagyok a felelős a legénység fegyelmezéséért, de mielőtt teszek valamit ez ügyben, szerettem volna a tanácsát kérni. ... Bizonyos értelemben Paris az ön... Rehabilitációs programjának alanya." "Köszönöm hogy ezért hozzám fordult, de biztos vagyok benne hogy el fog boldogulni a problémával." Chakotay bizonytalanul álldogál még egy darabig, majd odabiccentve Janewaynek, távozik.

"A Voyager hajónaplójába, a főorvos bejegyzése. Kiegészítés. A vizsgálati eredmények arra utalnak hogy a holografikus test kielégítően működik. A beteg szinaptikus mintázata is kellemesen stabil, így megkezdem a motorikus és tudatos funkciók átvitelét, és aktiválását."

A Doktor odalép az ágyon fekvő szimulált testhez, és finoman megrázza a no karját. A vidíiai hamarosan résnyire nyitja a szemét, és hosszan szemléli, mielőtt a Doktorhoz fordul: "Ki maga?" "A Voyager nevű Föderációs csillaghajó főorvosa. Észleltük a vészjelzését, és a fedélzetre vettük önt." A nonek ekkor megakad a szeme a kezein, mikén nyoma sincs a faját sújtó betegség semmi nyomának. Hitetlenkedve nézegeti egy darabig a kezei, miközben a Doktor elégedett arcot vág. "Mit csinált velem?" "Nem nagy ügy. A kisagyában találtam sértetlen kromoszómákat ahhoz, hogy belőlük lemodellezem az eredeti testfelépítését, és ebből létrehozak egy holografikus szimulációt." "Holografikus?" kérdezi a no, felülve az ágyon. "Egy három dimenziós kivétel, fényből és energiából. ... Ha szeretné megnézni..." mondja a Doktor, majd felvesz egy kis tükröt egy közeli pult széléről, és odanyújtja a nonek. Az elérzékenyülve szemléli egykori arcát, amit a betegség azóta szinte felismerhetetlenné torzított. "A neurális mintázata gyors ütemben épült le, az izoprovalin-kezeléshez már késő volt. Ezért voltam kénytelen rögtönözni valamit. De ez a megoldás nem hiszem hogy sok orvosnak jutott volna az eszébe." mondja a Doktor büszkén, miközben egy jegyzetfüzetet kezd tanulmányozni. Néhány másodperccel később meglepetten kapja fel a fejét, és a vidíiai felé fordul: "Miért sír?!" A no igyekszik összeszedni magát, és megrázva a fejét, így szól: "Sajnálom, csak..." "Azt hittem, örülni fog." "Persze, örülök, csak... Olyan rég volt már mikor egészségesen néztem ki." "Hmm... Szükségem lenne a teljes kórtörténetére. Pontosan mióta beteg?" "A falósejteket hét éves koromban észlelték a szervezetemben eloszor." "Mikor kapta az első átültetett szervet?" "Alig valamivel később. Eloszor nehéz volt hozzászokni a változásokhoz, de... Egy idő után annyira rendszeressé vált hogy már alig vettem róla tudomást. De azt soha nem hittem volna hogy egyszer... Így láthatom magam." mondja a no elmosolyodva, "Nagyon köszönöm. ... Ilyen különleges dolog még nem történt velem." "Én nem örülnék ennyire. A hologramoknak rengeteg korlátjuk van. Csak egy olyan környezetben vagyunk képesek létezni, ami, mint például ez a gyengélkedő, el van látva holoemitterekkel." "Ezzel... Azt akarja mondani hogy..." kérdezi meglepetten a no. "Én a hajó vészhelyzeti orvosi hologramja vagyok." "Ön egy számítógépes szimuláció?!" kérdezi hitetlenkedve a vidíiai. "Egy magasan fejlett szimuláció." jelenti ki önérzetesen a Doktor. "Bocsásson meg..." mondja a no bunbánó arccal, amitől valahogy még vonzóbbnak tunik, mint egyébként, "Mit is mondott, hogy hívják?" A Doktor elhúzza a száját a kérdés hallatán, majd kénytelen bevallani: "Nincs nevem. Nem képezi részét a programomnak. De

önnek minden bizonnyal van." "Danara... Danara Pel." "Nos, Miss. Pel... Mit keres valaki egyedül az urben egy ilyen súlyos betegséggel, orvosi felügyelet nélkül?" "A Veena Prime-on voltam, hogy ott próbáljak tenni valamit a betegség terjedésének lassítására. Mikor már hazafelé tartottam, az állapotom váratlanul válságosra fordult." "Orvosi képzettsége van?" "Hematológus vagyok." bólint Pel. "Ez nagyszerű. Akkor segíthetne a kezelésében." mondja a Doktor, a központi diagnosztikai pulthoz menve. "A kezelésében? Jól érzem magam." "Ez sajnos csak ideiglenes állapot. A szinaptikus mintázata folyamatosan leépül, mindaddig amíg vissza nem juttatjuk az agyba." "Mennyi időnk van?" "Néhány nap. Esetleg egy hét." "Értem." "A testét egyelőre sztázisba helyeztem." mondja a Doktor, az ágyon heverő test irányába pillantva, de amint látja, sürgösen módok kell találunk a károsodott idegszövet regenerálására." Pel csatlakozik a Doktorhoz, és mikor megpillantja valódi testét, nehéz sóhaj szakad fel belőle, hogy szinte beleborzong. "Mi lelte?" fordul felé a Doktor. "Semmi..." rázza meg a fejét Pel, mosolyfélét erőtelve az arcára. "Szeretném ha megbeszelnénk a lehetőségeket." "Természetesen..." bólint Pel, de szemét nem tudja levenni valódi testéről, végtelen fájdalmat tükröző arccal tesz néhány lépést feléje.

"Az eljárás nagyon egyszerű." mondja a Doktor a főorvosi irodában fel-alá járkáló Torrest követve tekintetével, "Egy pontosan két milliméter átméretű lyukat fúrok a koponyájába, és egy neuralitszondával egy mintegy egy grammos mintát veszek az agyszövetéből." "Hát nekem azért nem hangzik valami egyszerűen." rázza meg a fejét Torres, "És az ezekkel az alakokkal való korábbi találkozásainktól, még mindig vannak rémálmaim. ... Most meg meg akarja lékelni a fejem, kívágni egy darabot az agyamból, és átültetni bele?!" "A korábbi ilyen jellegű tapasztalatok arra utalnak hogy a klingon DNS ellenálló a falósejtekkel szemben. ... Ugyan már, csak egy kis idegszövetről van szó. Teljesen jelentéktelen..." "Számomra nem, Doktor!" "Ez a kis szövetdarabka lelassíthatja a betegség terjedését a betegem agyában, ha beültetem, és növekedésre készítem. És ha a beültetett sejtömeget megfelelően meg tudom növelni, azzal lehetővé teszem a szinaptikus mintát vissza lehet juttatni az agyba, mielőtt veszélyes mértékben leépül. ... Ez nem fogja elpusztítani a falósejteket, de meghosszabbítja Danara életét! Mégpedig jelentősen! ... Úgyhogy kérem... Öltözzön át, és feküdjön a mutoasztalra!" mondja a Doktor, felpattanva ültéből. "Szó sem lehet róla!" néz vele farkasszemet Torres. "Bocsánat..." áll meg Pel az iroda ajtajában, mire Torres leül, úgy hogy ha lehet, még csak látnia se kelljen a vidíiai. "Olvastam a... Kísérletekrol amit magán végeztek." jön beljebb Pel, "Nagyon megrázó lehetett." "Ez fölöttébb enyhe kifejezés." jegyzi meg Torres ridegen. "Elhiszem. Tudnia kell... A járvány már évszázadok óta pusztítja a fajomat. A megfékezésére tett minden kísérlet kudarcra vezetett. ... És sok politikus és tudós semmit sem érez azok iránt az emberek iránt akik életben tartanak minket. ... Bár szeretnék sokáig élni, nekem is el kellett fogadnom hogy hamarosan meghalok. Csak akkor fogadom el a segítségét, ha önként nyújtja azt." "Természetesen... Nagyon szívesen segítenék... Ha tudok." mondja Torres, erosen zavarban, Pel iménti szavaitól. "Ha bármi kérdése van az eljárással kapcsolatban... Örömmel megválaszolom oket." mondja Pel. Torres nagyot sóhajva a szűrés tekintettel figyelő Doktorra pillant, majd így szól: "Rendben..."

"Elvégeztem a klingon idegszövet beültetését." mondja a Doktor a mutoasztalon fekvő vidíiai test fejénél, a mellette álló Pelnek, "Most már csak az axonok közötti kapcsolatot kell létrehozni." "Igazán figyelemre méltó technikával dolgozik." mondja Pel elismerően. "Ez is csak a programom része. Ezt az eljárást például Dr. Leonard McCoy dolgozta ki, kétezer-kétszázharmincötben. Több mint háromezer kultúra teljes orvosi tudásával rendelkezem." jelenti ki büszkén a Doktor, "Ráadásul a leképezorendszerem lehetővé teszi ezeknek az eljárásoknak a pontos, sőt egyes esetekben az előírtnál jóval precízebb végrehajtását." "Lenyugozó..." "Adna kérem egy mikrocspeszt? ... Köszönöm. Nos ennyinek elégnek kell lennie." mondja a Doktor felegyenesedve, majd Pelre pillant: "Kiváló munka, doktor." "Én csak asszisztáltam." mondja vidáman Pel. "Aminek értéke azonban felbecsülhetetlen volt. ... Két-három napon belül megtudjuk hogy az átültetett szövet beilleszkedik-e. Addig úgy gondolom, jobb lenne ha a programját ideiglenesen felfüggeszteném." "Tényleg szükséges ez?" kérdezi Pel kissé riadtan. "A szinaptikus minta romlása lelassulna tőle." bólint a

Doktor. "De... Annyira frissnek érzem magam. Nem tudom, talán a műtét miatti izgalom, vagy... Vagy ez az új test... Legszívesebben sétálnék egyet. És megnézném ezt a szép hajót." "Ez sajnos teljességgel lehetetlen. De természetesen kereshet magának elfoglaltságot. Az irodám a rendelkezésére áll, átnézheti az orvosi adattár önt érdeklő részeit. ... Az összehasonlító endokrinológiáról például nagyon érdekes értekezésem és cikkeim vannak." "Rendben... Köszönöm." bólint Pel, elindulva az iroda felé. "Várjon csak..." állítja meg a Doktor, a homlokát ráncolva, "Van egy hely amit felkereshetünk!"

Neelix kitörő örömmel nyugtázza hogy újabb golyókat sikerült elhalásznia Paris orra elöl poolban, a hadnagy a szimulált asztal szélére támaszkodva elégedetten figyeli a talaxiai játékát. A 'Chez Sandrine' egyik kétszemélyes asztalánál a Doktor és Pel üldögélnek. "Csodálatos ez a hely." mondja a no körülnézve, "Ha nekünk lenne valami ilyesmink, minden nap ide járnék." "Az önök népének nincsenek szórakozóhelyeik?" kérdezi a Doktor. "A csoportosulás szigorúan tilos, fenyegetésnek tekintik a közegészségre nézve." "Bölcs elgondolás..." bólint a Doktor. "Igen... Azt hiszem. ... Szerintem a népemnek túl sok időt kell az életek megmenésével töltenie, ezért nem marad igazán időnk élni." A pool-asztalnál közben váltás történt, így Neelix egy időre magára hagyja Parist, és a Doktorék asztalához megy: "Doktor, bemutatna a barátjának?" "O nem a barátom." morogja a hologram, "Hanem a betegem." "Persze, persze. Ezt nem is tudtam." jegyzi meg a talaxiai kaján vigyorral. "Mr. Neelix... Dr. Danara Pel." "Engedje meg hogy mint hangulatfelelős, üdvözljem a Voyager fedélzetén." hajol meg Neelix a no felé. A jelek szerint azonban nem csak Neelix érdeklődik Pel iránt, hamarosan felbukkan a szimulált szívtipró is: "Madame... Jelenléte fényt hoz ebbe a homályos odúba. ... Felkérhetném a következő táncra?" A szimuláció kinyúl Pel kezéért, aki erre elhúzódik. "Eltunni. Mindketten!" szól a Doktor. "Csak féltékeny, mert még táncolni se tud rendesen." mondja a szívtipró, bosszúsan meredve a Doktorra, mire Neelix megveregeti a vállát: "Na menjünk. ... Örülök hogy megismerhettem." "Bocsánatot kérek..." fordul a Doktor Pel felé. "Nincs miért. Kedves fickók." "Zavaróak, igaz?" "Azt hiszem... Csak nem vagyok hozzászokva ennyi figyelemhez. ... Ahonnan én jöttem, ott az emberek, főleg az egészségesek a betegektől, igyekszenek távol tartani magukat a másiktól. ... Egy pillanatra... Megfeledkeztem arról hogy most... Nem látszom betegnek. ... De folyton csak rólam beszélünk. Szívesen hallanék valamit önrol is." "Igazán nem sokat mondhatok. A programomat Dr. Lewis Zimmerman készítette, a Jupiter Állomás egyik laborjában. Eloszor CsillagIdo 48306-kor aktiváltak, azóta háromszázhetvennégy kivizsgálást végeztem, meggyógyítottam tizenegy súlyos törést... Az egyik legnagyobb orvosi bravúrom az volt, mikor Mr. Neelixet megszabadítottam egy makacs viszketéstől." Ez utóbbi hallatán Pel felnevet: "Maga olyan vicces..." "Valóban? ... Nos, klinikai tesztekkel igazolták hogy a humornak gyógyító hatása van. Vegye úgy hogy ez is a kezelés része." Pel elgondolkodva nézegeti a Doktort, aki végül megkérdezi: "Mi az?" "Semmi, csak... Tényleg nem voltam ilyen vidám már... Nagyon régóta. Köszönöm. ... Mit értett azon az az ember, hogy még táncolni sem tud rendesen?" "Az a tánc." int a Doktor a fejével a szívtipró felé, aki végül egy szimulált novel volt kénytelen beérni, és az ezen célra szabadon hagyott kis területen táncolnak éppen. "És ön nem tud ilyet?" kérdezi Pel. "Nem része a programomnak." von vállat a Doktor. "Értem..." "Nos, dr. Pel..." "Kérem... Hívjon Danarának." "Rendben, Danara..." "Én ön? Hogyan hívhatom?" "Mint már mondtam..." "Tudom, nincs neve. És mi lenne ha én adnék egyet?" "Csak tessék." "Mit szólna ahhoz hogy... Schmullus?" "Schmullus..." "A nagybátyámat hívják így. Néha megnevettek." "Dr. Schmullus. ... Elég jól hangzik." bólint a Doktor, mire Pel elmosolyodik.

"Nos... Hát itt volnánk." néz körül a Doktor a félhomályos gyengélkedoban, miután visszairányították magukat a holodeckbol. "Igen... Itt volnánk." bólint Pel. Egy darabig mindketten zavartan álldogálnak, még egymás tekintetét is kerülik, végül a Doktor töri meg a jeget: "Danara, azt hiszem..." "Igen?" kérdezi várakozón a no. "Fel kellene függesztenünk a programját. Legalább nyolc órára." "Ha szükségesnek tartja..." mondja Pel, kissé lelombozódva, nyilvánvalóan másfajta bejelentésre számított. "Mindenképpen." "Akkor hát..." "Rendben. Számítógép..." "Schmullus..." "Igen?" "Csodálatos este volt." "Ezt örömmel hallom." mondja a Doktor, engedélyezve magának egy

mosolyt. "Köszönöm... Köszönök mindent." "Inkább én köszönöm hogy... Hogy nevet adott nekem." A Doktort és Pelt mintha vonzaná valami egymás felé, de a Doktor végül összevont szemöldökkel elfordul. "Jó éjt, Danara." "Jó éjt... Schmullus." "Számítógép, vidíiai alfa programot felfüggeszteni." szól a Doktor, majd hosszan bámulja Pel eltűnésének helyét.

Paris kíváncsian pillant fel reggelijéről a mellette megálló Chakotayra az étkezoben. "Leülhetek?" kérdezi a parancsnok, a hadnagy melletti szék felé intve, mire Paris beleegyezően bólint. "Hogy érzi magát, Tom?" kérdezi Chakotay. "Hogyan?" méregeti Paris meglepetten Chakotayt. "Azt kérdeztem, hogy érzi magát. Aggasztja-e valami..." "Na ne... Ne vegye rossz néven, parancsnok, de mióta érdekli, hogy érzem magam?" "Mióta kissé hanyagabban végzi a munkáját. Úgy veszem észre, nem veszi túl komolyan a feladatait. És ha bármilyen nehézsége támadt, gondoltam, beszélhetnénk róla." "Igen. Van egy nagy gondom. Mégpedig maga az." "Részletezné egy kicsit?" "Azt állítja, nem veszem komolyan a munkámat. Pedig a legtöbbször nem is hagyja, hogy végezzem a munkámat." "Ezt hogy értsem?" "Nem bízik az ítéloképességemben. Elnyomja az összes kezdeményezési kísérletemet. ... Emlékszik még? A múlt héten is, mikor azt javasoltam, repüljünk át azon a ködön, hogy időt nyerjünk vele. De maga mit mondott erre? 'Hogy is ne, errol szó sem lehet ezen a hajón.'" "Nem érthetek egyet mindig minden javaslatával." mutat rá Chakotay, "És mint felettesének, nekem kell döntéseket hoznom. Egy napon talán ön is rájön majd erre." "Csakhogy egy jó felettes hagy egy kis mozgásteret az alárendeltjeinek, hagyja hogy kissé kreatívak legyenek. Ennyi erővel akár a robotpilótát is bekapcsolhatnánk, így az is el tudja vezetni a hajót!" "Nem magának kell megmondania, hogyan végezzem a munkám." mondja Chakotay, kezdve kijönni a béketuréséből. "Persze. Mondtam hogy nem érdeklik túlságosan a javaslataim." mondja Paris felpattanva, "De kérdezze csak meg ezeket az embereket... Ugyanis nem én vagyok az egyetlen, akinek baja van magával! ... Ha csak ennyit akart mondani, uram, akkor engedelmével távoznék." "Csak tessék, Paris. Távozhat." bólint Chakotay ridegen. Jonas, a gépházban dolgozó technikus, aki titokban kapcsolatot tart fent a kazonokkal, és persze Seskával, aki tanúja a szóváltásnak, elgondolkodva néz Paris után.

"Nézeteltérések a legénység tagjai között... Cullah mafejete ezt biztosan érdekesnek fogja találni." mondja az asztali terminálon látható kazon Jonasnak, "Szép munka volt, Mr. Jonas. ... Lenne itt még valami, amivel a segítségünkre lehetne. Szeretnénk ha okozna egy kisebb balesetet, ami károsítja a Voyager görbületi tekercseit." "Minek?" "Emiatt ne fájjon a feje. Csak tervezze meg az akciót. Majd tudatjuk, mikor kell végrehajtania. Gondolom, megértettük egymást." "Beszélni akarok Seskával!" "Attól tartok Cullah mafejete..." "Megmondhatja neki hogy nem teszek semmi olyasmit, ami kárt okoz a Voyager-ben! És ha ez nem tetszik neki, azt akarom hogy Seska lépjen velem kapcsolatba!" mondja Jonas, majd bontja a kapcsolatot.

"Doktor, ráérne egy pillanatra?" kérdezi Kes, bekukkantva a főorvosi irodába. "Épp kettes szintű önellenőrzést végzek." mondja az asztali terminálon dolgozó Doktor, "De utána ráérek." "Miért ellenőrzí magát?" "Rendszeresen fellépő összpontosítási hiányt érzek, és kissé bizonytalan a tárgyérzékelésem is. Azt hiszem, valahol az ütemező alprogramban lesz a hiba." "Mióta érzi a tüneteket?" "Úgy két-három napja." "Mióta Danara a fedélzeten van." jegyzi meg Kes, mire a Doktor meglepetten fordul felé: "Mit akar ezzel mondani?" "Talán omiatta érzi így magát." mondja Kes elmosolyodva. "Nem látom az összefüggést." rázza meg a fejét a Doktor, majd visszafordul a terminálhoz. "Talán vonzódik hozzá..." "Mondtam én hogy hiba van a programomban..." morogja a hologram. "Egy kis szerelem nem működési hiba." "A szerelem nem szerepel a programomban." "Csakhogy a rendszere önfejlesztő, vagy tévednék?" "Igen, az." "Akkor lehet hogy éppen most fejleszti magát." mondja Kes, faképnél hagyva a Doktor. "De mi van... Mi van ha nem akarom hogy fejlessze magát?" kérdezi a Doktor, mire a lány visszafordul: "Ugyan mi kifogása lenne ez ellen?" "Nem tetszik ami történik velem! Ahhoz vagyok szokva hogy teljességgel ura vagyok a képességeimnek, hogy megbízhatom az ítéloképességemben. ... De az utóbbi időben amint Danara

programja leáll... És újra a munkával kellene foglalkoznom... Csak rá tudok gondolni." "Miért nem kapcsolja vissza?" "Mert amikor fut, akkor viszont bizonytalannak érzem magam, zavarban vagyok... Nem tudom mit mondjak. ... Miért vágyakozna valaki egy helyzetre, ami ilyen kellemetlen hatásokkal jár?!" "Mert ez az egyik legcsodálatosabb dolog a világon. Mikor ketten ugyanazt érzik egymás iránt." A Doktor egy darabig homlokráncolva néz Kesre, majd így szól: "Tegyük fel... Pusztán elméleti síkon persze..." "Szigorúan..." bólogat Kes vidáman. "Hogy tovább akarok lépni ezen a vonalon. Mit kellene tennem?" kérdezi a Doktor. "Meg kellene mondania neki, mit érez." mondja Kes. "Ez minden? ... Ööö... Megmondani, mit érzek?" kérdezi elképedve a hologram. "Különbözhet lehet hogy soha nem tudja meg, o mit érez." bólint Kes, mire a Doktor töprengeni kezd.

"Most megpróbálkozunk a motorikus pályák stimulálásával." mondja a mutoasztal fejénél álló Doktor, a mellette álló Pel valódi testére koncentrálva. A test izmain apró rándulások futnak végig. "Nagyszerű." bólint a Doktor elégedetten, "Most nézzük a thalamusba vezető pályákat. ... Egyébként, Danara, szeretnék mondani önnek valamit." "Hallgatom..." "Vonzódom önhöz, és szeretném tudni, ön is hasonlóképp érez-e?" darálja el a Doktor, mire a nem messze álldogáló Kes majdnem leszédül a lábáról, Pel pedig meglepetten fordul a Doktor felé. "Valami baj van?" kérdezi a Doktor, felfigyelve a hirtelen beálló dermedtségre. "Nem... Én..." keresgéli a szavakat Pel, Kes pedig hamarjában nem tudja eldönteni, miként is reagáljon a dologra. "Megértette a kérdést?" kérdezi a Doktor. "Igen..." "És?" "Talán ez nem a legmegfelelőbb pillanat arra hogy..." jegyzi meg Kes. "Már megbocsásson, Kes, de Danarával beszélgetem..." "Azt hiszem, jobb lenne ha pusztán... Szakmai oldalról néznék a dolgot." mondja Danara kissé bizonytalanul. A Doktor egy darabig emésztí a hallottakat, majd nem éppen vidáman mondja: "Ahh... Megpróbálkozom a gerincvelői idegpályák stimulálásával."

Paris a 'Chez Sandrine' egyik asztalánál üldögél egyedül, illetve egy csésze tea társaságában, mikor a Doktor belép az ajtón és egyenesen a hadnagyot veszi célba. "Doki... Mi szél hozta erre? Valaki beteg?" "Hogy oszinte legyenek, Mr. Paris, önt keresem." Ahh... Akkor foglaljon helyet." "Mr. Paris, ha jól sejtem, önnek jelentos tapasztalata van a noktol való elválásban." "Nah... Köszönöm szépen, doki." méltatlankodik Paris. "Kíváncsi lennék, hogyan tud az ember megszabadulni egy véget ért romantikus kapcsolat utóhatásától." "Mi ez a hirtelen támadt érdeklődés?" "Errol nem beszélhetek. Orvosi titoktartás alá eso ügyrol van szó." "Aha..." bólogat Paris, "Lássuk csak, mit is tehetnénk. ... Néha nem sokat lehet tenni annak érdekében hogy az ember elfelejtsen egy not, akit nagyon megkedvelt. ... Emlékszem még, hogy ért véget a dolog Susie Crabtreevel. Elsoéves voltam az Akadémián... Kiutést kaptam, egy hétig nyomtam az ágyat, majdnem meghúztak csillagtérképészettől... Az év hátralevo részében mintha egy ködben bolyongtam volna. Persze... Mindig az elso alkalom a legnehezebb..." "Értem..." mondja kétségbeesetten a Doktor, leroskadva egy székre. "De ahogy múlik az ido, egyre kevesebbszer jut az ember eszébe, és egyszer csak, anélkül hogy az ember észrevenné, már nincs is ott a gondolatai között." "Tehát a tünetek idovel enyhülni fognak..." "Legalábbis általában... De olyan is elofordul hogy az embernek évek múltán, hirtelen az eszébe jut. Egy ismeros zaj... Egy dallam... És már megint ugyanolyan nyomorultul érzi magát az ember, mint mikor elváltak egymástól. Tudni akarja az igazságot, doki? Az ember soha nem tud elszakadni egy notól, akit igazán szeretett." A Doktor kétségbeesetten hajtja a tenyerébe a fejét. "Egy pillanat... Doki, ugye nem magáról beszélünk?!" "Mint mondtam, a dolog bizalmas." "Ahh... Maga aztán jól benne van. Na figyeljen, doki. ... Nem akarok tolakodó lenni, de... Ha mindent elmesél, talán tudok segíteni."

Pel a gyengélkedoben, az egyik vizsgálóasztal szélén üldögél. A helyiség másik részéből a kinyíló ajtó jellegzetes szisszenése hallatszik, majd Kes siet be a foorvosi irodába. "Hello Kes..." "Jól van?" kérdezi a lány, átvágva az irodán. "Jól vagyok. A... Doktorra várok." "Ahh..." "Már elég régen elment." "Valóban kedveli ot, igaz?" kérdezi Kes mosolyogva, mire Pel rövid tétovázás után bólint. "És... Akkor miért nem árulta el neki hogy ön is hasonlóképp érez?" "Mert... Olyan hirtelen jött.

Csak úgy váratlanul eloállt vele..." "Kissé... Érzéketlennek tunt... Ne vegye rossz néven." "Csak... Nem értem, hogyan érezhet valaki ilyesmit irántam." "Talán mert ön sugárzó személyiség, jó orvos, kedveli a humorát... Folytassam?" "Nem szükséges." "Egyvalamiben azért nem túl jó. Nem tud mit kezdeni az elismeréssel." jegyzi meg Kes, "Ha valaki valami kedveset mond önnek, ne szégyelljen örülni neki, élvezze a helyzetet." "Nem könnyu dolog bármit is élvezni, ha az ember... Így él." mondja Pel, a mutoasztalon fekvő valódi testére nézve. "Danara... Elképzelni is alig tudom, milyen nehéz lehet az élete. De azt tudom hogy nincs nagyobb veszteség egy elszalasztott lehetőségnél. ... Talán eltölthetnének egy kis időt a Doktorral... Kettesben." javasolja Kes, mire Pel bizonytalan pillantást vet rá.

"Nekem úgy tunik, inkább csak szégyenlos." mondja Paris a Dokornak, "Megijeszthette ot valamivel." "Valóban?" "Talán rosszul kezdett hozzá a dologhoz..." "Hogyan kellene közelednem?" kérdezi a Doktor. "A nok kedvelik a romantikát. Arra vágnak hogy a férfi valami különlegessel kedveskedjen nekik." "Mint például?" kérdezi a Doktor tanácstalanul. Paris eltunodik, majd az asztalra koppantja teáscsészéjét: "Például elvinni valahová. És már tudom is hogy hová! ... Jöjjön velem!" Ezzel a hadnagy a 'Chez Sandrine' kijárata felé veszi az irányt, a Doktor pedig kíváncsian követi.

"A Doktor magánnaplójába. CsillagIdo 49504.3. Nyitóbejegyzés. Kes és Mr. Paris kidolgoztak egy tervet, hogy összehozzanak engem és Danarát egy olyan helyen, amit Mr. Paris romantikusnak nevez. Mindazonáltal nem éreztem még magamat ennyire kellemetlenül."

A fakóvörös, felhotlen ég tompa fényu kupolaként borul a tájra, csak a legfényesebb csillagok ragyognak át rajta. A vörösesbarna sziklafennsíkon egy kék fehér festésu, nyitott tetos autó áll, vezetőülésében a Doktorral, aki a fennsík alatt elterülő síkságon álló kolónia vaskos épületeit fürkészi, miközben ujjaival idegesen dobol a mellette levo ülés háttámlájának tetején. Mikor Danara hirtelen megjelenik mellette, meglepetésében majdnem kiugrik a kocsiból, de végül összeszedve magát a no felé fordul: "Már attól féltem, el sem jön." "Én is." "Ha nincs kedve hozzá..." "Nem, dehogy. Szép ez a hely. ... Hol vagyunk egyáltalán?" "Egy Mars nevu bolygón, egy... Osrégi és primitív felszíni jármuben, egy '57-es Chevyben. Mr. Paris nagy autóbolond, ez az o programja." "Aha... Megkérdezhetem hogy... Mit csinálunk itt?" "Azt hiszem a pontos szakkifejezés: parkolunk." Danara bizonytalanul bólint, és immár sokadszor körülpillant, mikor a Doktor nagy lendülettel a hátsó ülése felé fordul: "Majdnem elfelejtettem!" Ezzel egy csokor virágot halászik elo és Danara kezébe nyomja: "Ez az öné." "Nagyon köszönöm..." A Doktor azonban még nem fejezte be, egy aranszínu doboz, majd egy fehér plüssmackó következik, Danara végül alig látszik ki az ajándékok alól. "Igazán nagyon figyelmes..." A Doktor ekkor bekapcsolja a rádiót, amiből a kocsi korához, és a helyzethez illo zene csendül fel. Csendben üldögélnék egy darabig, majd a Doktor szólal meg: "Ma reggel beillesztettem egy tánc-szubrutint a programomba. Lenne kedve kipróbálni?" "Ínkább... Elüldögélnék még itt egy kicsit. ... Ezek a csillagok annyira mások mint amiket én ismerek." mondja Danara, felbámulva az égre, melynek vöröse feketébe hajló rozsdabarnává szelídült idoközben. "Ha érdekli, megmutathatok néhány nevezetesebb égitestet... Az a nagyon fényes pont ott, a Föld. Ott van a Csillagflotta Fohadiszállása. Ott a másik oldalon a Cygni... Azt az együttállást pedig Herkules-nek nevezik. Egy mitológiai alakról kapta a nevét. Görög volt, mint Hippokratész, aki a földi..." A Doktor szava elakad, mikor tudatosul benne, milyen közel került a kíváncsian figyelő Danarához, de összeszedve magát, befejezi a mondatot: "Orvostudomány atyja volt." Ám hamarosan elérkezik a pillanat, mikortól már nem lehet tovább halogatni a dolgot. A Doktor közelebb hajol Danarához, és röviden megcsókolja. Hamarosan további csókok következnek, majd Schmullus és Danara összebújva a kocsiban, sokáig nézik a marsi naplementét, és az elsötétülő égen felragyogó csillagokat.

"Huu... Bocsánat..." robban be Paris a hídra. "Semmi gond, Mr. Paris. Nincs szükség önre. Mr. Grant átvette a szolgálatot a kormánytól." mondja Chakotay egykedvűen. "De hiszen az az én helyem!" "Ma azonban nem." "Miért? Csak mert tíz percet késtem?" "Pontosan azért." "Kapitány..." fordul Paris hitetlenkedve Janeway felé, de az ridegen elutasítja: "Sajnálom, Mr. Paris. Chakotay parancsnok teljes jogkörrel rendelkezik ez ügyben." Paris hitetlenkedve néz körül, majd visszafordul Chakotayhoz: "Mikor lesz következő szolgálatom?" "Ha végre komolyan veszi a munkáját, majd beszélünk róla. De jelenleg fel van függesztve." mondja a parancsnok, majd megragadva Paris karját, a lift felé kezdi tessékelni. A hadnagy felkapja a vizet, és ellöki magától Chakotayt, aki elterül a padlón. Janeway felemelkedik a székéből, majd a felálló Chakotayra, végül parisra pillantva fagyosan így szól: "Mr. Tuvok... Lenne szíves a fogdába kísérni Mr. Parist?" Kim rosszállóan csóválja meg a fejét, miközben Tuvok elvezeti a hadnagyot, Janeway és Chakotay pedig különös arckifejezéssel néznek össze.

Jonas türelmetlenül járkál fel s alá a kabinjában, majd mikor az asztali terminál, a hozzá kapcsolt kiegészítő modullal együtt aktiválódik, gyorsan letelepszik eléje: "Na végre... De örülök hogy látom! Abban sem lehettem biztos hogy egyáltalán átadják az üzenetemet." "Mindenről tudok, Mike. Eddig nagyon sokat segített." mondja a kijelzőn látható Seska "Tudja mit akarnak tolem?" "A görbületi terekre gondol? Annyi boven elég lesz ha a mágneses eltérítőt kimozdítja a fókuszról." "Seska... Szívesen látom el információkkal, de... Ha támadást terveznek..." "Nem akarom a gyereket egy kazon hajón megszülni!" csattan fel Seska, megérintve gömbölyödo hasát, "Mindenképpen megszerzem a Voyager-t, vagy így, vagy úgy. Segíthet nekem, vagy osztozhat Janewayék sorsában! ... Ne aggódjon, Mike. Mindent alaposan átgondoltam. A következőről van szó: egy Hamiac IV nevű bolygónál várjuk magukat..."

"A Doktor magánnaplójába. CsillagIdo 49507.2. Minél több időt töltök el Danarával, annál jobban igazodik a helyzethez a programom. Szándékomban áll tovább fejleszteni ez irányú ismereteimet, amint végeztünk a szinaptikus továbbítással."

"A delta-sávú továbbítórendszert hét terahertzre." rendelkezik a Doktor a gyengélkedőben. "Hét terahertz." bólint Kes a diagnosztikai pult mögül. Danara valamivel odébb figyeli a valódi testéhez lépo Doktort, aki összevont szemöldökkel tanulmányozza a trikordere kijelzőjét: "Na várjunk csak... Annyi servalint kapott amennyit elrendeltem?" "Ötszáz milligramm, minden négy órában." bólint Kes. "Akkor nem értem..." "Mi történt?" kérdezi Danara. "Az agy... Az agyad kiveti a beültetett szövetet. Így nem hajthatjuk végre az átvitelt!" mondja a Doktor, majd újra Danara valódi teste felé fordul: "Jelentos mennyiségu mytroxinolt észlelek a szervezetében." "Honnan kerülhetett oda?" kérdezi Kes. "Talán hibázott, és servalin helyett azt adott be..." "Nem, nem hinném... Még itt van az oltópisztoly, amit használtam!" mondja Kes, eloszedve az eszközt. A Doktor megvizsgálja, majd így szól: "Ez valóban servalin. Volt valaki önön és Danarán kívül a gyengélkedőben az elmúlt huszonnégy órában?" "Vaster járt itt fertőtlenítőszerért, meg Wildman zászlós, a rendszeres ellenőrzővizsgálat miatt. Miért?" "Ha nem véletlenül került a mytroxinol Danara szervezetébe, csak az marad hogy valaki szándékosan próbálta megölni." mutat rá a Doktor. "Ki akarna ilyet tenni?" "Valaki, aki gyulöli a vidiiakat. Én pedig meg fogom keresni a tettest! Azonnal értesítem Tuvok hadnagyot!" "Kérlek, ne..." lép közelebb Danara. "Ki kell derítenünk, ki akarja megakadályozni a felgyógyulását!" "Én adtam be a mytroxinolt." ismeri be Danara. A Doktor hitetlenkedve mered rá: "Nem tudta hogy megölhet?" "Hogy megölheti ot." "De hiszen te o vagy!" "Nem akartam újra olyan lenni mint o!" mondja Danara kétségbeesetten. A Doktor hosszan mered rá, majd elsiet a gyengélkedő másik részébe. "Mit akarsz tenni?" "Hozok még servalint. Rendbe kell hoznom a dolgot, mielőtt még túl késő lenne!" "Kes, kérem hagyjon magunkra minket." fordul Danara a lány felé, aki szó nélkül távozik. "Nem akarom hogy megcsinálná az átvitelt." állítja meg Pel a visszatérol Doktort. "Ha nem töltjük le a neurális mintázatot a holografikus puffertól, pár napon belül agyhalott lesz! Ezt pedig nem engedhetem!" "Inkább élek még két napot így, mintsem szenvedjek

ki tudja meddig, darabról darabra elrothadva!" "Kötelességem téged életben tartani!" "Azt hittem több vagy az orvosomnál. A barátomnak tartottalak." "Milyen barát az aki elvárja hogy így éljek tovább?!" mutat Danara a valódi testére, "És mi végre? Hogy visszatérjek egy bolygóra ahol más mindenki meghalt aki kedves volt nekem?! És mindenki akivel ezután találkozom, hamarosan szintén halott lesz?" "Legalább segíthetsz rajtuk..." "Nem tudok rajtuk segíteni! Nem tudom meggyógyítani őket! Csak egy kicsit meghosszabbíthatom a szenvedésüket... Ugyanazt tehetem csak, amit most te akarsz tenni velem." "Danara... Nem akarlak szenvedni látni..." "Tudod milyen ez? Milyen érzés? Kilenc évesként elveszteni a legjobb barátaidat, mert azok nem jöhetnek többé hozzád? ... Megkérdezted anyádat: Miért nem jöhetnek el játszani velem? És neki azt kell válaszolnia, azért mert... Borzasztóan félnek toled..." mondja Danara feldúltan, majd odébb megy, és igyekszik kissé összeszedni magát, miközben a Doktor tanácstalanul álldogál. "Mielott téged megismertelek..." fordul vissza Danara a Doktor felé, "Csak a betegségem volt. ... De most minden másként van. Ha most valaki rám néz, nem látja rajtam a betegséget! ... Most csak egy not lát... Akit te hívtál életre. Egy not, aki szeret téged. Egy not, akit nem kell félned megérinteni." "Soha nem félttem megérinteni téged!" "De miért nem? Mert orvos vagy?" "Mert szeretlek." "Igen, most ezt mondod. De majd az átvitel után..." "Mi lesz az átvitel után?" kérdezi a Doktor. "Akkor újra beteg leszek. És visszataszító." "Danara... Nem vagy visszataszító! Csak beteg." "Hagyd már abba ezt végre! Átélttem, hogy kezelnek bennünket az emberek!" "Danara... Azt hiszed, másként fogok gondolni rád ha visszakerül a valódi testedbe?" "Talán nem így lesz?!" "Na hallgass ide: semmi nem változtathat azon amit irántad érzek!" "Te a legcsodálatosabbat adtad nekem amit valaha kaptam. ... Idehoztál erre a hajóra, ahol az emberek figyelmesek és barátságosak. ... Neked köszönhetem az egészségemet és a szépségemet, ezért nem akarom újra azt a nyomorúságos életet élni!" "Azt mondtad, mielőtt megismertél, csak a betegséged volt. Én pedig csak néhány kósza foton vagyok, amit eroterek tartanak össze. Egy számítógép-vezérlésű orvos, aki számára csak a munka létezik. Jól csinálja ugyan. De ennyi, és semmi több. Nincs élete. De most hogy itt vagy, és a programom alkalmazkodott, előbbnek érzem magam, már nem csak a munkám vagyok. Most tanulom milyen ott lenni valakinek... Milyen szeretni valakit. És már soha nem lehetek olyan mint korábban voltam. ... Danara, kérlek... Ne akarj meghalni." "Szeretnék együtt maradni veled..." "Én is." mondja a Doktor, megsimogatva Danara arcát. "De... Ha visszaküldesz abba a testbe... Hazamegyek. Segítenem kell az enyéimnek." "Tudom. De még lesz két hetünk egymásra, amíg megérkezünk." A no könnyes szemmel bólint, a Doktor pedig így folytatja: "Danara... Maradj mellettem... Ameddig csak lehet." "Igen..."

A 'Chez Sandrine' kihalt, csendes. Csak a Doktor ül az egyik asztalnál, és komor tekintettel bámul a semmibe. A bejárat ajtó halkán megnyikordul, és egy sziluett jelenik meg a nyílásban. A Doktor arrafelé fordul, majd felállva várja hogy a jövevény kibontakozzon a bejárat körül terjengo sötétségbol. Danara Pel, a vidíiai érkezett a holodeckbe. A no, szemét lesütve elmosolyodik, a Doktor pedig odasétál a nohoz, akinek népével kegyetlenül elbánt a sors. Megsimítja a no betegségtől eltorzított arcát, majd Danara kezéért nyúl, miközben így szól: "Számítógép, a Doktor egyes jelzésű zenei csomagot elindítani!" A zene hamarosan betölti a 'Chez Sandrine'-t, a Doktor és Danara pedig táncolni kezdenek.

35. Investigations - Leleplezo riport

"Jó reggelt, Voyager!" vigyorog a képfelvevőbe Neelix a konyhában, "És üdvözlöm a 'Briefing With Neelix' nézőit! Ezentúl naponta jelentkezem, mindenkit érinto témákkal és hírekkel, a legénység tagjaival készített riportokkal, beszámolókkal zenei eseményekről, vagy éppen egy új holodeckprogram bemutatásával... És természetesen a másnapi menü-előrejelzéssel! A 'Briefing With Neelix' segít önöknek, hogy napra készen követhessék a hajó eseményeit, és hasznos információkkal szolgál számos területen. De elsősorban azt szeretném, ha ezzel is hozzájárulhatnánk a jó hangulat, a kellemes légkör megteremtéséhez. Minden, ami a hajón történik, amirol tudni érdemes, egy optimista nézőpontjából kerül bemutatásra. Mert nekem, mint hangulatfelelosnek, kötelességem egy kis vidámságot hozni mindennapi életükbe. ... Janeway kapitány jóváhagyta, hogy minden adásban jelentést adjak az utazásunk előrehaladásáról, Chakotay parancsnok pedig tájékoztat majd a legszabályszerűbb megjelenésű legénységi tagokról. Úgyhogy fényesítsék ki jól a csizmájukat, és máris minden esélyük megvan arra hogy bekerüljenek a 'Briefing With Neelix' következő adásába! Zászlós, készen áll?" fordul oldalra Neelix, mire egy férfihang válaszol: "Minden kész, Neelix." "Nos, pillanatokon belül megcsodálhatjuk Pablo Baytart zászlós zsonglormutatványait! Oltópisztolyok és fézerek a levegőben! ... De előtte még valamit... Nincs nagyobb öröm annál, mint ha egy kibontakozó szerelemről számolhat be az ember... Nos, egy aranybetétes egyenruhát viselő hadnagyot nemrégiben intim közelségben láthattunk egy kék egyenruhás legénységi taggal. Bár neveket nem mondok, de azt hiszem mindenki tudja kikről van szó. ... Minden jót kívánok ennek az ígéretes párnak! És most..."

"Hölgyeim és uraim..." mondja Neelix szinkronban a képernyőn látható saját magával a kíváncsian figyelő Doktornak, "Következzék Pablo Baytart! ... Nos, milyennek találja?" "Orvos vagyok, nem művész." jelenti ki a hologram, kikapcsolva a monitort, "Nincs idom ilyen ostobaságokra." "Abban viszont biztos vagyok hogy néhány tanácsot az egészséges életvitelről mindenki örömmel fogadna, Doktor." "Én ebben nem vagyok olyan biztos." morogja a Doktor, miközben helyet foglal az irodájában. "Egészen új nézőpontból ismerhetné meg a legénység... Olyan népszerű és kedvelt személyiséggé válhatna, amit eddig el sem tudott volna képzelni!" próbálkozik tovább Neelix.

"Valóban?" "Nem kell azonnal döntenie. Gondolkodjon csak rajta nyugodtan..." mondja még Neelix, majd a Doktorra vigyorogva a kijárat felé veszi az irányt.

"Ahh... Mr. Kim, de jó hogy összefutottunk!" torpan meg Neelix a folyosón egy zászlóssal beszélgető Harry mellett, "Látta ma reggel a 'Briefing With Neelix'-et?" "Ööö... Igen. Igen, láttam."

"És, mi a véleménye? Volt valami, ami különösképpen nem tetszett benne?" "Nem is tudom... Kissé túl édeskésnek éreztem..." mondja Kim, miközben Neelix az oldalán belép egy liftbe. "Édeskés?"

"Négyes szint! ... Tudja, receptek... Zene... Zsonglor... Mint édesség ebéd helyett. Egy darabig jól elvan vele az ember, de egy idő után inkább húst és burgonyát kívánna." "Aha..." tunodik Neelix.

"Tudja egy évig én voltam az Akadémiai Újság szerkesztője. Belehallgattam néhány szubtéri kommunikációs csatornába, és így nekem sikerült eloször jelentést adnom a Maquisk cardassiai-ellenes akcióiról. A cikkem két táborra osztotta a növendékeket, vitákat robbantott ki, és hatására a legtöbben elmélyültek a politikai alapú felkelések történelmében. Ebben rejlik a sajtó hatalma." "És a professzora mit szólt ahhoz hogy ilyen témájú cikket akar megjelentetni?" "Nem vettem figyelembe. Az újságíró elsődleges kötelessége a függetlenség!" mondja Kim, majd mivel idközben megérkeztek a négyes szintre, kiszáll a liftből. Neelix elgondolkodva álldogál a kabinban. "Híd hívja Neelixet: szubtériüzenete érkezett." szólal meg egy női hang az interkomból. "Épp a kabinomba tartok. Kérem, kapcsolja oda." "Értettem, uram."

"Neelix, barátom, hogy vagy?" kérdezi vidáman az asztali terminálon megjelenő idosebb talaxiai.

"Laxeth, te vén dilithiumcsempész, mi van veled? De jó hogy látlak! Csak nem már megint valami csempészárut akarsz rám sózni? Attól a múltkori pendrassi sajtótól még mindig elfog a borzongás."

"Az már régen volt. Most törvényes utakon járok. Egy talaxiai konvoj kommunikációs főnöke

vagyok." "Kommunikációs fonók? Ezt nevezem! Gratulálok!" "Úgy néz ki, pár napon belül személyesen is találkozhatunk." "Hogyhogy?" "Arra kértek bennünket, találkozzunk a hajótokkal. Átvesszünk egy utast." "Egy utast? Hiszen nekünk nincsenek utasaink..." "Úgy hallottam, a legénység egyik tagja az. Csak annyit tudok hogy ott akarja hagyni a hajótokat, és nálunk szeretne dolgozni." Neelix döbbsen arccal hallgatja Laxeth utolsó szavait.

"Megtudhatnám, honnan szerezte azt az információt hogy valaki el akarja hagyni a hajót?" kérdezi Janeway komoran a készenléti helyiségben ülo Neelix körül körözve. "Egy barátom egy talaxiai konvojnál dolgozik. O mondta hogy néhány napon belül találkozunk velünk." "Janeway hívja Tuvokot: lenne szíves a készenléti helyiségbe fáradni?" "Azonnal megyek." Neelix nyugtalanul fészkelodik a székbén míg Tuvokra várnak, aki hamarosan befut a hídról. "Hadnagy... Mr. Neelix megbízható forrásból olyan információkhoz jutott hogy valaki el akarja hagyni a hajót, méghozzá néhány napon belül." fordul Janeway Tuvokhoz, "Természetesen aggódni kezdett az illeto kiléte miatt. Mi a helyzet ebben az ügyben?" "Azt hiszem, nincs ok az aggodalomra. Most már nem kell tovább visszatartanunk az információt." Neelix ennek hallatán meglepetten fordul Janeway és Tuvok felé, a kapitány pedig nagyot sóhajtvá így szól: "Paris hadnagy kérvényezte a Csillagflottától való elbocsátását." "Tom...?!" "Bizonyára tudja hogy az utóbbi idoben nehézségei adódtak." "Tulajdonképpen igen, de..." "Engedetlensége rossz példa volt a legénység többi tagjára nézve." jegyzi meg Tuvok. "De... Amennyire én tudom, sokat jelentett neki hogy felülkerekedett ezen, és kívívta a legénység tiszteletét..." "Én csak annyit mondhatok hogy a felfüggesztése után felkeresett, hogy tegyem meg a szükséges lépéseket annak érdekében hogy elhagyhassa a hajót. Megpróbáltam lebeszélni, de ragaszkodott a döntéséhez. ... Felfedeztük ezt a talaxiai konvojt, és ok örültek a lehetőségnek hogy egy olyan pilótát kaphatnak mint Tom." "Én... Hát ezt nem tudom felfogni... Kapitány, beszélhetnék vele?" "Természetesen. A kabinjában találja." bólint Janeway, mire Neelix bizonytalan léptekkel kibotladozik a helyiségből.

"Jöjjön!" szól ki a civilben levo Paris a kabinjából. Neelix óvakodik be az ajtón. "Hello Tom..." "Neelix, hogy van, barátom?" pillant felé az épp csomagoló hadnagy, majd hogy a talaxiai nem válaszol, abbahagyja a pakolászást, "Amint látom, nem túl jól. Mi történt?" "Jól hallottam? Itt hagyja a hajót?" "Ahh... A jó hírek futótuzként terjednek... Igen, úgy gondolom, egy talaxiai konvojban több kiugrási lehetősége van az embernek mint a kvadráns egyetlen Csillagflotta-hajóján." "Mikor hozta ezt a döntést?" "Oszintén? Néhány perccel az után hogy eloször léptem ennek a hajónak a fedélzetére. Hiba volt megint megpróbálkozni a Csillagflottával. Hallgatnom kellett volna a megérzéseimre. Inkább töltöttem volna le még az a pár hónapot a büntetotelepen, mint hogy most itt legyek." "Tom... Voltak köztünk nézeteltérések, de azt hiszem sikerül megoldanunk oket. ... Csak abban reménykedem hogy... Nekem nincs részem abban hogy ezt a döntést hozta." "Neelix... Errol szó nincs. Itt csak rólam van szó. Én vagyok a hibás, mint mindig. Hogy hová tartok, hol kötök ki, nekem teljesen mindegy. Olyan fajta alak vagyok aki sehol nem találja a helyét. És végül arra a következtetésre jutottam hogy a szívem mélyén nem vágyom barátokra, családra, otthonra... Különben miért tennék meg mindent ezek ellen?" "Én azt hittem, ezeket itt megtalálhatja..." "Megpróbáltam... Legalábbis bebeszéltem magamnak hogy próbálkozom. ... Tudja az ördög! ... Akárhogy is, nem jött össze! Úgyhogy inkább lelépek, mielőtt még a maradék tekintélyemet is elvesztem. ... Mert azért akadhat itt még pár fickó akik jó véleménynel vannak rólam." "Például én, Tom. És én azt szeretném ha nem menne." "Ezért hálás vagyok. De azt hiszem, alapjában véve nomád vagyok... Hiszen maga aztán tudja, Neelix. Mindenki hagyjon békén, hadd csináljam amit akarok. Semmi szabály, és senki aki az ember orra alá dörgölheti hogy már megint mit csinált." Neelix erre megöleli Parist, aki rövid tétovázás után szintén megszorongatja a talaxiait, akivel azért átéltek egyet s mást az elmúlt idoszak során.

"Na végre... Már órák óta várom." szólítja meg a belépo Neelixet az étkezo egyik monitora, illetve foleg az azon látható Doktor. "Sajnálom. Mit tehetek önért, Doktor?" "Szeretném megbeszélni a

musorában való részvételem részleteit. Van néhány ötletem, amiket szerintem ön is érdekesnek fog találni." "Ez aztán az örömhír! Boldog vagyok hogy csatlakozott a musorhoz... Csak attól tartok, most nincs idom erről beszélgetni..." "Pedig már elő is készítettem a mai témát..." "Sajnálom, de mára egy nagy jelentőségű hír jutott..." "Vagyis nem szerepelhetek a mai adásban?" "Ha meglátja, meg fogja érteni..." mondja Neelix halkán. "Hmm... De holnap benne leszek?" "Határozottan, kétség sem férhet hozzá. Megígérem." "De holnapra van még egy témám..." "Nagyszerű, fantasztikus. Viszlát, Doktor." mondja Neelix gyorsan, majd bontja a kapcsolatot, mielőtt a Doktor előállhatna még valamivel. Ezután az egyik asztalhoz sétál, amin egy kis fekete henger, a képfelvevo trónol. Bekapcsolja a szerkezetet, majd leül vele szemközt, és vidám kifejezést erőltetve az arcára, belekezd: "Jó reggelt, Voyager. Egy jó barátunkról szeretnék ma beszámolni. ... Én magam úgy egy éve találkoztam vele először, és be kell valljam, eleinte ki nem állhattam. Valahogy túlságosan öntudatos és határozott volt, míg mindenki másnak kétségei voltak vele kapcsolatban. A múltban, mivel ezt hasznosabbnak érezte a saját szemszögéből, a Föderáció ellenségeihez csatlakozott..." Chakotay a kabinjában hallgatja Neelix szavait. "Azok megkérdezték tőle: hajlandó vagy mellettünk maradni ha komolyra fordul a dolog, vagy éppen akkor hagysz cserben minket is, mikor a legnagyobb szükség lenne rád?"

"De mindezen aggályok ellenére, ez az ember bebizonyította hogy igenis értékes." mondja a taktikai pult oldalsó konzolján látható Neelix, mire Janeway a mögötte álló Tuvokra pillant. "Ma nem élnék, ha nem lett volna. És ez többekre igaz, önök közül."

"Nekem eltartott egy darabig míg rájöttem erre." mondja Neelix számos példányban a gépház különböző monitorain, "Mint sokan közülünk, én is túlságosan nagy jelentőséget tulajdonítottam az első benyomásnak, és elsiklottam az igazság fölött, ami pedig ott volt előttem. Nem vettem észre a bátorságát, mert inkább a hibáira koncentráltam. Figyelmen kívül hagytam a határozottságát, mert inkább arrogáns viselkedése foglalkoztatott. Idegesített közvetlensége, mert cinikus iróniának éreztem. És miközben ez az ember minden nap minden pillanatában a legjobbat nyújtotta nekünk, kétkedtem benne."

"Most elhagy bennünket." hallatszik Neelix hangja az egyik szállítóhídon, ahol Kes tekintetével követi a belépő Parist. "Büszke vagyok hogy azt mondhatom, Thomas Eugene Paris a barátom volt. Nekem hiányozni fog. Többé már nem játszatum pool-biliárdot a holodeckben... Nem mesélünk egymásnak régi történeteket a reggeli szolgálatváltás után. Nem fog panaszkodni a foztóm miatt." Paris megöleli Kest, Neelixet, akinek musora a jelek szerint felvételtől megy, majd a kissé odébb várakozó Kimet. "Viszlát Tom." hallatszik a talaxiai hangja a monitor felől, "Tudom hogy mindannyiunk nevében beszélek mikor azt mondom, nagy urt hagy maga után. Remélem megtalálja amit keres." Paris leveszi a ruhájára tüzött kommunikátort, egy darabig forgatja a kezében, majd Kim kezébe nyomja. Az emelvényre lépve még egyszer körülnéz, majd odabólintva az ügyeletesnek, beleolvad a szállítószalag kék ragyogásába.

"Hadnagy, a gépház adatai szerint a hajtóműmag hőmérséklete valamivel magasabb a megengedettnél. Tudomása van erről?" fordul Janeway Torres felé a tanácssteremben. "Igen, kapitány. Van egy kis összehangolatlanság a mágneses vezetégyuruknál, emiatt nőtt meg a plazmaáram hőmérséklete. Dolgozunk a problémán." "Folyamatos tájékoztatást kérek." bólint Janeway, majd az asztal másik oldala felé fordul: "Mr. Neelix, nagyon tetszik a musora. Különösen Paris hadnagy búcsúztatója tett rám mély benyomást." "Köszönöm." hajt fejet a talaxiai. "Kapitány, döntött már ki lép Paris helyébe?" kérdezi Chakotay. "Több jelöltem is van. Baytart, például... Hamilton..." "Kapitány... Gondolja hogy... Úgy értem... Lehetséges hogy Tom esetleg meggondolja magát és visszajön?" kérdezi Kim, "Szerintem nem kellene ilyen hamar végleges helyettest keresnünk." "Harry... Paris hadnagy kétségkívül mély meggyőződésből hozott döntést. Nem tartom valószínűnek hogy a közeljövőben változtatna ezen. Ezt el kell fogadnunk, és folytatni az utunkat." mondja Janeway, majd Tuvokra pillant: "Milyen a taktikai helyzetünk?" "Minden rendszer

működőképes." "Gépház hívja Torrest." "Hallgatom." jelentkezik be a hadnagy. "Gondunk támadt." "Miféle?"

"A mágneses vezetógyuruk elvesztették az együttfutásukat." üzeni Jonas a gépházból, "A plazmafolyam túlhevül, már hatással van az injektorokra is."

"Azonnal ott vagyok!" áll fel Torres. "Tulajdonképpen végeztünk. Lelépni." szól Janeway. "Ööö... Hadnagy, én is mehetek? Ez azt hiszem jelentős esemény..." fordul Neelix Torres felé. "Jöjjen..." mondja Torres nagyot sóhajtva, "De ne legyen útban."

"Egyre rosszabb..." pillant fel Jonas a hajtóműmag vezérlopultjáról, az érkező Torres és Neelix felé, "Nem lehet lezárni az injektorokat, az antianyag kezd összegyulni a reakcióterben." "Az energiavezetékeket megnézték?" "Igen, minden rendben." bólint Jonas. "Akkor el kell fojtanunk a magreakciót. Figyelje a PTC hőmérsékletet, és ne hagyja hogy három egész kéttized millió kelvin fölé menjen." szól Torres az egyik pult felé indulva. "Most éppen ketto egész kilencnél vagyunk..." állapítja meg Jonas. Néhány másodperc múlva vészjelzés szólal meg, mire Jonas átköltözik a keverokamra másik oldalán lévő pulthoz, helyet adva Torresnek. "PTC hőmérséklet hárommillió kelvin. Szerintem nyomjunk ki egy kis plazmát az urbe..." javasolja Jonas. "Ha ezt keresztülengedjük a gondolákon, ócskavasat csinál a görbületi tekercekből." csóválja a fejét Torres. "Még mindig jobb mint ha felrobban a hajtóműmag." mutat rá Jonas. Torres egy pillanatig mérlegel, majd így szól: "Növelje meg a szerkezeti védomező erősségét a gondolákban, és készüljön fel a plazmakibocsátásra." "PTC hőmérséklet... Három egész kéttized millió kelvin..." "Ebből lavina lesz..." motyogja Torres, "Menjen attól a konzoltól de gyorsan!" "De innen lehet hogy meg tudom állítani..." "Tűnés onnan, Jonas!" kiabálja Torres, de elkésik, a konzol felrobbanva hanyatt löki a férfit. "Számítógép, plazmakibocsátást megkezdeni!"

A Voyager hajtóműgondoláinak hűtő-visszavezető paneljeiből zöldesfehéren fénylo plazma tör elő, és hosszan elnyúló fátyolként terjed szét a hajó mögött.

"Milyen a helyzetünk?" kérdezi Neelix, néhány lépéssel Torres mögött, térdig járva a kiszabadult hűtőközeg fehér párájában. "Várjon..." inti le a hadnagy, majd egy muszerpulton kezd dolgozni. Neelix hasznossá teszi magát, Elkezd keresgélni a fehér ködben, sebesültek után kutatva. "A PTC hőmérséklet zuhan, már jóval a biztonsági határ alatt van. Megoldottuk a dolgot." mondja Torres, miközben Neelix rábukkan az eszméletlenül heverő Jonasra: "Neelix hívja a gyengélkedőt: vésztranszportra készüljenek! Három sebesültünk van."

"O csak könnyebb sérüléseket szenvedett. Húsz milligramm impetrazine-t." pillant a Doktor egy ideiglenes kisegítőjére, miután végzett a gépházi áldozatok egyikének vizsgálatával, majd a szorgalmasan jegyzetelő Neelixel a nyomában a következő sebesülthöz, Jonashoz siet. "Az életjelek stabilak, másodfokú égés az arcon és a mellkason." tájékoztatja Kes. "Borregenerátort." rendelkezik a Doktor, majd Neelixhez fordul: "Nos, a helyzet megoldódott, és életveszélyes sebesültek sincsenek." "Készíthetek riportot valamelyikkel?" "A betegekkel? Azt hittem, alapvetően az én közreműködésekre kíváncsi." "Persze, persze." bólogat Neelix, "Kaphatnék hivatalos kommentárt?" "Igen. ... Az első lépés a sebesültek szemrevételezése, ezzel egy gyors fontossági sorrend állítható fel a kezelések sürgősségét tekintve." "Köszönöm, Doktor..." próbál alanyt változtatni Neelix, de a Doktor nem engedi olyan könnyen: "Még nem fejeztem be... Másodikként számba kell vennem az egyes betegek esetében alkalmazandó módszereket..." "Nagyon köszönöm..." tolja félre Neelix a Dokort, hogy hozzáférhessen Jonashoz: "Biztos vagyok abban hogy a legénység szívesen hallana néhány szót attól az embertől aki kockára tette az életét hogy megmentse a hajót." "Hiszen ez a kötelességem, Neelix. Szerintem inkább Torres hadnagyot kellene kérdeznie a részletekről..." "Janeway hívja Neelixet: lenne szíves a hídra fáradni?" "Mindjárt ott vagyok. ... Önt később még fel fogom keresni hogy befejezzük a riportot." mondja Neelix Jonasnak, majd elsiet. A Doktor megpróbálja megállítani, de a talaxiai ügyet sem vet rá.

"A plazmakibocsátás nem tett jót a görbületi tekerceknek, a belső felületük teljesen elégett." pillant Janeway a körülötte állókra. "Vagyis a görbületi hajtómu üzemképtelen, hosszas javításra szorul." mondja Torres. "Szükségünk van egy verterium-cortenide nevű anyagra. Tud ilyet valahol a közelben?" kérdezi Chakotay a Janeway mellett álló Neelixtől. "Ha jól tudom, ez egy dúsított ötvözet, igaz?" kérdezi Neelix. "Igen. Poliszilikát verterium és monokristályos cortinum ötvözete." bólint Torres. "Tud alapanyagforrást a közelben?" kérdezi Janeway. "Várjunk csak..." tunodik Neelix, majd a pulthoz lépve lekéri a terület csillagtérképét, "Van itt egy Hamiacac nevű ikercsillagrendszer, egy ásványi anyagokban gazdag 'M' osztályú bolygóval. Amennyire tudom a kitermelési jog egy békés nép egyik konzorciumának kezében van. Biztosan hajlandók nekünk eladni a szükséges mennyiségű verteriumot és cortinumot." "Kapitány, üzenet érkezett a talaxiai konvojtól." szól ekkor Kim. "Adja a képernyőre." mondja Janeway. "A monitoron egy meglehetősen zajos kép válik láthatóvá, egy füst borította hajóbelsőt, és Neelix barátját mutatva. "Janeway kapitány... A Kazon-Nistrim megtámadott minket." "Vannak áldozataik? Miben segíthetünk?" "Súlyos sebsültjeink nincsenek, és a rakományt is érintetlenül hagyták. Csak egy dolog érdekeltet oket. A legénységük egykori tagja, Thomas Paris. A hajójukra vitték, és elrepültek vele. Gondoltuk, jobb ha tudnak róla."

Paris a kazon hajó egyik helyiségében nézelődik, várva hogy történjen valami. A helyiség ajtaja kinyílik, és egy régi ismerős lép be rajta, széles mosollyal végigmérve Parist. "Tom Paris..." "Ni csak, Seska... Jól áll magának a kismamaszerep." "Úgy egy hónapon belül fiút szülsz Chakotaynak. Vagy lányt. Nem akarom előre tudni, mi lesz, így érdekesebb, nem?" "Ki tudja..." "Nem tudom Chakotay mit szól majd hozzá. Mostanában olyan ritkán látjuk egymást." ironizál Seska, "Magának is meggyult vele a baja mostanában, igaz? Elég sokat tudok az ügyről, megértem ha már nem akar a Csillagflotta büszke tagja lenni." "Soha nem is akartam igazán. Nem tartoztam közéjük soha." "Vagyis Tom Paris hadnagy mindenkit csak felültetett?" "Nem. Tényleg minden erommal azon voltam hogy olyasvalaki legek, aki valójában soha nem voltam." "Soha nem kedveltem, Tom. Nem bíztam magában. Még most sem bízom." "Biztosíthatom, ez kölcsönösen igaz." "Legyen. ... De talán ettől még segíthetnének egymásnak. Ha igazat mond." "Elég nehezen hihető hogy csak azért rángatott ide, hogy összebarátkozzon velem." jegyzi meg Paris. "Reméltem, hihetőnek fog hangzani." "És ha mégsem?" "A kazonokban meglehetősen túlteng az eroszakosság... Ezen nem tudok változtatni. De azt el tudom érni hogy jól bánjanak magával, ha hajlandó együttműködni." "Pontosan mivel szolgálnék rá erre?" "Maga kiváló pilóta. A szolgálatait nagyra értékelnék. Azonkívül vannak információi a Voyager-ról is. Ami szintén fölöttébb értékes érrefelé." "Nem is tudom... Valahogy olyan érzésem van hogy már eddig is elég értékes információhoz jut a Voyager-ról." "Gondolkodjon rajta, Tom. Hogy hová akar eljutni... Melyik oldalhoz akar tartozni, mikor a Nistrimek a Voyager megszerzése után elkezdik uralmuk alá hajtani a kvadránst, szektorról szektorra. Gondolkodjon... És majd mondja el, mire jutott." mondja Seska, ezzel távozik. Miután a nő távozott, Paris a helyiségben lévő terminálhoz megy. Egy darabig vizsgálga, majd a ruhája ujjából elovesz egy kis szerkezetet, és a konzolra tapasztva azt, újra dolgozni kezd.

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. CsillagIdo 49485.2. Annak ellenére hogy Tom Paris a kazonok fogságába esett, folytatnunk kell az utunkat a Hamiacac rendszer felé."

"Itt valami nincs rendben." bizonygatja Neelix Kesnek az étkezőbe, "Hiszen alig egy napja volt a konvojjal. Honnan tudták meg hogy ott keressék?" "Talán valaki a konvojból elárulta." veti fel Kes. "Egy talaxiai konvoj soha nem árulná el a helyzetét a kazonoknak, az felérne egy öngyilkossággal." "És ha csak véletlenül jártak arra, a rakomány kellett volna nekik, de aztán rájöttek hogy egy Csillagflotta tiszt is van a konvojjal?" "Akkor elvitték volna a rakományt is vele együtt. Laxeth szerint ez egy kitervelt, céltudatos rajtaütés volt. Szerintem tudták hogy Tom ott van. És csak azért támadtak, hogy elrabolhassák." "De kitől szerezhették az információt?" "Fennáll a lehetősége annak,

hogyan valaki... Innen a hajóról..." "A Voyager-ról? Ugyan ki tenne ilyet?" "Fogalmam sincs. De egy jó újságírónak ki kell derítenie az ilyesmit."

"B'Elanna...? Nem számítottam arra hogy itt van." torpan meg Neelix nem messze a gépház fobejárattól, mikor Torres átvág elötte, "Ma éjszakai szolgálatban van?" "A baleset óta itt vagyok. És magát mi szél hozta?" "Arra szerettem volna megkérni valakit, hogy mutassa meg hogyan férhetek hozzá a szubtérkommunikációs naplóhoz." "Miért érdeklik a kommunikációs naplók?" kérdezi meglepetten Torres. "Ahh, csak az egyik riportomhoz gyűjtök adatokat." legyint Neelix. "Jó, elmagyarázom a lényegét, de utána egyedül kell boldogulnia. Még mindig a mágneses vezetopályákkal küzdünk." "Megígérem. Csak mutassa meg hogy induljak el." bólint Neelix, mire Torres elvezeti egy félreeső terminálhoz. Menet közben elhaladnak Jonas mellett, aki jól megnézi őket magának. "Meddig akar visszamenni?" kérdezi Torres, miután aktiválta a szükséges alprogramot. "Úgy egy hónapig... Esetleg kettőig." von vállat Neelix. "Rendben. Megnyitottam az adatterületet. A naplóbejegyzések dátum és idő szerint vannak sorba rendezve. Még valami?" "Nem, köszönöm, ezzel már boldogulok." Torres továbbra is menet közben odaszólva Jonasnak: "Mike, benéziünk a számítógépmagba hogy ellenőrizzük a vezetopályák vezérloáramköröit. Addig tartsa a frontot, rendben?" "Meglesz, hadnagy." bólint Jonas, így Torres egy technikusot magához intve elindul a Jeffries-folyosók bejárata felé. "Voyager-Mitrin... Voyager-Mitrin... Voyager-Katati..." sorolja Neelix félhangosan a naplóbejegyzéseket, a kommunikációban részt vevő felek nevei szerint. "Valami konkrétat keres?" kérdezi a mögötte megálló Jonas. "Tulajdonképpen nem is tudom pontosan mit keresek. Bármit ami elűt a többiét..." "Miért?" "Egy furcsa egybeesést akarok tisztázni... Mondja csak Mr. Hos... Ha valaki titokban akarna szubtérüzenetet küldeni... Megtehetné valahogyan?" "Miért érdekli ez ennyire?" kérdezi Jonas szélesen mosolyogva. "Ezt egyelőre nem szeretném nyilvánosságra hozni. De ha megtalálom azt amit megtalálni remélek, annyit mondhatok hogy az egész hajó meg fog rázkódni belé." "Szóval titkos üzenet... Hát az kemény dió, Neelix. A kommunikációs rendszert egy csomó biztonsági berendezés felügyeli. Ráadásul minden alkalommal mikor valamelyik szubtéri sugárzó adni kezd, a szenzorok észlelik a jelet. De ezek között nem látok semmi különösöt." mondja Jonas, megsemmisítve a monitoron látható adatokat. "És az ott?" "Melyik?" "Azok az üres sorok, ott felül? Olyan mintha töröltek volna néhány bejegyzést." "Az csak egy kisebb adatfragmentáció." "Hogy micsoda?" "Mindig van belőlük egy pár. Keletkezhetett akár a mostani baleset során is, mikor a rendszer egy pillanatra túlterhelődött." "Itt egy másik üres sor..." "Emiatt ne aggódjon." legyint Jonas. "Talán B'Elanna meg tudja magyarázni..." "Higgye el Neelix, nincs ezen mit magyarázni. ... Túl nagy jelentőséget tulajdonít a dolognak." mondja Jonas, magára hagyva a talaxiait. Nem megy messzire, csak egy közeli szerszámos kocsihoz, amirol felemel egy plazmavágót. "Szerintem itt sokkal több lyuk van mint ami még elfogadható lenne... És érdekes módon csak a múlt hónapi bejegyzések között... Elötte meg egy darab se." Jonas eközben Neelix mögé oson a plazmavágóval, és már épp arra készül hogy kilyukassza vele a talaxiai koponyáját, mikor egy másik monitor kel életre a pulton, és a Doktor jelenik meg rajta: "Hát itt van, Mr. Neelix! Már mindenütt kerestem." "Miben segíthetek, Doktor?" "Már megint kihagyott a musorából! Pedig mára két témával is készültem, azért mert tegnap kihagyott." "Igaza van, de most nagyon elfoglalt ez a másik ügy..." "Tulajdonképpen nem baj, legalább volt időm találni egy, még a másik kettőnél érdekesebb témát is." "Remek, remek, de... Várnia kellene vele holnapig." "Tegnap is ezt mondta!" "Sajnálom, Doktor. De most tényleg sietek!" rázza meg a fejét Neelix, majd Jonast megkerülve elviharzik.

"Az egész kommunikációs napló tele van azokkal a lyukakkal..." mondja Neelix Tuvoknak, a hadnagy kabinjában, "Mintha valamit töröltek volna onnan." "Nemrégiben egy komoly túlterhelés érte a hajó rendszereit. Talán az idézte elő a rendellenes értékeket a naplóban." mondja Tuvok. "Tudtam hogy ezt fogja mondani! Csakhogy, itt egy kérdés, Mr. Vulcani: miért van az hogy ezek a lyukak csak szubtéri naplóban, és csak a múlt hónapi bejegyzések között találhatók meg? Átnéztem az összes naplózórendszert. A szenzornaplót, az energiaelosztási naplót, görbületi hajtómu-

karbantartási, környezetszabályozási naplót... Egyetlen lyukacska sincs egyikben sem." "Mire akar utalni ezzel?" fordul Tuvok Neelix felé. "Azt hiszem, valaki titkos üzeneteket küldözget a hajóról, és az erre utaló bizonyítékokat kitörölte." "Mi okból?" "Ezt nem tudom. De azt gyanítom hogy a kérdéses személy a kazonokkal tart fenn kapcsolatot." "Ez igen súlyos vád." jegyzi meg Tuvok. "Tudom. Ezért jöttem vele önhöz." "Mr. Neelix, attól tartok hogy újságírói ügybuzgalmának köszönhetően ott is összeesküvést sejt, ahol semmi ilyesmirol nincs szó. Viszont már annak pusztán lehetősége is, hogy valaki a hajón titokban kapcsolatot tart fenn a kazonokkal, szükségessé tesz egy alapos vizsgálatot." mondja Tuvok, mire Neelix büszkén kihúzza magát, "Megteszem a szükséges lépéseket." "Én pedig segíteni fogok." "Ezt nem hiszem. Ez a hajó biztonságát érintő kérdés, ezért arra kell kérnem hogy ne akadályozza az ügynek a hivatalos módon történő kezelését." "Újságíróként etikai kötelességem utánajárni az esetnek, és a nyilvánosság elé tární amit megtudtam!" "Nekem viszont az a kötelességem hogy megóvjam önt, és mindenki mást a veszélytol. Ebben az ügyben nem közöl semmit." Neelix tiltakozásra nyitná a száját, de végül csak ennyit mond: "Értem... Hát jó, magára hagyom a dolgot. Jó vadászatot!" Ezzel Neelix távozik.

"Hadnagy... Azt hiszem, csak ön segíthet nekem..." támadja le Neelix a gépházban dolgozó Torrest. "Sajnálom de jelenleg nagyon elfoglalt vagyok. "Az érdekelne hogy lehetséges lenne-e... Egy napló törölt bejegyzéseiről kideríteni, nem maradt-e mégis valami a helyükön?" Torres körülnéz, majd megakad a szeme a közelben egy ellenorizolistát tanulmányozó Hoganen: "Mr. Hogan, lenne kedves segíteni Mr. Neelixnek?" "Tehát törölt naplóbejegyzéseket akar helyreállítani..." töpreng el Hogan, majd az egyik konzol felé mutat. "Igen, errol lenne szó." "Rendben, meglátjuk mit tehetünk. ... Általában meg lehet oldani a dolgot, ha nem tettek különleges óvintézkedéseket a törlés során." magyarázza Hogan, miközben nekilát megvizsgálni a Neelix által mutatott bejegyzéseket, "Na ez viszont érdekes... Számítógép, kérek egy modulációs analízist." "A muvelethez felhatalmazás szükséges." mondja a számítógép. "Általános gépházi azonosító: omega négy hét." "Felhatalmazás elfogadva. Analízis folyamatban." "Mi van?" kérdezi Neelix, mikor túl hosszúra nyúlik a csend. "Nem tudom helyreállítani a jeleket, mert az adás nem a fő antennarendszeren ment ki." rázza meg a fejét Hogan. "Hogyan lehetséges ilyesmi?" "Az üzeneteket a hajó energiahálózatát antennaként használva továbbították..." állapítja meg elképedve Hogan, "És a hajtómu alapzajával kódolták, így teljesen olyan mint egy hétköznapi háttérzaj." "Hiszen ez zseniális... És azt meg lehet állapítani, ki küldte ezeket az üzeneteket?" "A jelkapcsolódási nyomokból talán... Bár a jelet összeveissza vezetgették a teljes hálózaton, de talán... Lehet hogy meglesz a hely ahonnan indult... Ott van, ez lesz az. Ennek a jelnek a forrás a négyes szinten, a 'C' hármas szektorban volt. Ennél pontosabbat nem mondhatok." "Mr. Hogan... Tudna segíteni egy kicsit?" kérdezi Jonas a közelből, aki összevont szemöldökkel egy jegyzetfüzetet tanulmányoz éppen. "Köszönöm a segítségét." hálálkodik Neelix, "Megyek, körülnézek a négyes szinten. Ha kell konzoltól konzolig fogok menni..." "Próbáljon a közelmúltban végzett törléseket keresni, és eressze rájuk a helyreállító programot. Talán kijön belole valami." ad még néhány tanácsot Hogan, majd Jonas felé fordul, "Na lássuk, mink van itt..."

Neelix belép egy kabinba, körülnéz, majd az asztali terminálhoz fordul: "Számítógép, monitort bekapcsolni." "Parancs nem végrehajtható. A terminál Thomas Paris hadnagy kérésére zárolva." "Zárólást feloldani. Általános gépházi azonosító: omega négy hét!" "Azonosító elfogadva. Adatterület felszabadítása folyamatban." mondja a számítógép, a kivilágosodó képernyon pedig sorjázni kezdenek a terminál aktivitását rögzítő bejegyzések. "Ez... Elképeszto..." bámulja Neelix a kommunikációs tevékenységeket rögzítő bejegyzéseket.

"Barátaim... Alig találok szavakat a mai jelentkezésemhez... Azt ígértem, csak jó hírekkel fogok szolgálni. De ugyanakkor nagyon fontosnak tartom hogy mindenki megtudja az igazságot. Olyan bizonyítékokat találtam, melyek alapján megkérdojelezhető Thomas Paris hadnagy husége. A kazonokkal folytatott titkos kommunikáció nyomaira bukkantam, az adásokat a kabinjának termináljáról kezdeményezték, az utolsót nem sokkal a távozása előtt." mondja az asztali terminál

monitorán látható Neelix. Janeway komoran hallgatja egy darabig, majd a mögötte álló Tuvok felé fordul: "Azonnal hozza ide!"

"Hogyan követte vissza az adásokat Tom kabinjáig?" kérdezi Janeway a vele szemben ülo Neelixet. "Ha jól emlékszem, a jelkapcsolódási nyomok segítségével... Mr. Hogan segített. O azonnal észrevette." "Én is kerestem ilyeneket, de nem találtam egyet sem." mondja erre Tuvok, "Tehát azokat az én elso nyomozásom után kellett hogy elhelyezzék a rendszerben." "Elso nyomozás? Kapitány, mi folyik itt?!" néz körül Chakotay meglepetten. Janeway nagyot sóhajt, majd elobújik íróasztala fedezékéből, és járkálni kezd Chakotay és Tuvok körül. "Amit most mondani fogok, meglepetésként fogja érni, parancsnok. Valaki a fedélzeten, kémkedett. De nem Tom Paris volt az." "Nem?" kérdezi Neelix. "Nem." bólint rá Tuvok, "A gyanúnak Paris hadnagyra terelése hozzátartozott a tervünkhöz." "Terv?!" kérdezi Chakotay egyre inkább elképedve. "Néhány hete Tuvok egy, a hajó energiahálózatának segítségével kisugárzott titkos üzenet nyomára bukkant. Rövid vizsgálódás után nyilvánvalóvá vált hogy valaki rendszeres kapcsolatot tart fenn a Kazon-Nistrimmel." magyarázza Janeway. "Csakhogy nem tudtuk kideríteni, ki ez a valaki." jegyzi meg Tuvok. "A hagyományos módszerekkel nem sikerült felfednünk a kém személyét... És akkor jelentkezett Tom. Csak azt kellett elérnünk hogy feljuthasson egy kazon hajó fedélzetére." Ezzel azt akarják mondani hogy Paris felelotlen viselkedése, pontatlansága, erosodo játékszenvedélye, tiszteletlensége... Mind csak színlelés volt?!" kérdezi hitetlenkedve Chakotay. "Így van." bólint Tuvok, "Szükséges volt hogy az ok, amiért elhagyja a hajót, hiheto legyen. Tehát úgy viselkedett, mintha nem lenne elégedett a helyzetével." "És engem ugyan miért nem avattak be ebbe a kis tervbe?!" "Én javasoltam, Janeway kapitánynak hogy ne tájékoztassa önt errol. Azt gyanítottam hogy a kém egy Maquis, és nem akartam hogy olyasvalakinek kelljen csapdát állítania, aki korábban ön alatt szolgált." "Vagyis nem bíztak bennem." foglalja össze Tuvok mondókájának lényegét Chakotay. "Parancsnok... Úgy gondoltuk hogy egy igazán jó előadásra van szükség. Elismerem, kihasználtuk mint statisztát... De nagyon jól csinálta." mondja Janeway vidáman, "Most pedig úgy látszik, valaki kissé ideges lett Mr. Neelix vizsgálódása miatt. Olyannyira, hogy hamis nyomokat helyezett el a számítógép-hálózatban, amiket követhet." "Lehet hogy Hogan az?" veti fel Chakotay. "Azt nem hiszem." rázza meg a fejét Neelix, "Véletlenül volt a közelben mikor Torres hadnagy segítségét kértem." "A kém lehet hogy biztonságban érzi magát, most hogy elhelyezte a csalit, és Tom sincs már itt. De én nem szeretném hogy biztonságban érezze magát. Inkább feszültséget kellene keltenünk körülötte." mondja Janeway. "Miért nem használjuk ki Mr. Neelix váratlan akcióját?" kérdezi Tuvok. "Megtesszük." bólint Janeway, "Folytassa csak a nyomozást. Szimatoljon, kérdezősködjön, utaljon arra hogy kétségei vannak Tom bunösségét illetoen." "Ezzel eléggé veszélyes helyzetbe kerülhet." jegyzi meg Chakotay. "Egy folyamatos kommunikációs kapcsolatot fogunk fenntartani vele, egy biztonsági osztagom pedig állandó készenlétben lesz hogy beavatkozzon ha szükséges." mondja Tuvok. Neelix, aki eddig nem is igazán gondolt arra hogy bajba kerülhet magánnyomozása miatt, nem éppen nyugodtan ül a székén. "Nem akarom kényszeríteni." mondja Janeway, "A döntés az öné." Neelix töpreng még egy darabig, majd felállva Janeway szemébe néz: "Mindent meg fogok tenni amit tudok, kapitány. Hogy segítsek visszahozni Tomot. Bármí történjék is."

A kazon hajón Paris újra a konzolnál dolgozik, hol a pult kezeloszervein, hol a hozzá csatlakoztatott kis eszközön igazítva valamit. A konzol központi kijelzoterületén egy zajos kép van kibontakozóban, ami Paris ügyködésének köszönhetően egyre tisztább lesz. A képernyon Jonas arca válik láthatóvá, és az o, valamint Seska hangja hallatszik, amint éppen a Voyager csapdába ejtéséről beszélnek. A helyiség ajtaja ekkor kinyílik, és Seska siet be két fegyveres kazon kíséretében, mire Paris megpöccenti a konzolra tapasztott szerkezet egyik kapcsolóját, majd távolabb megy tole. "Nahát, Tom... Mindig jó érzés, mikor az ember megérzése valóra válnak." "Ravasz kis tervet eszelt ki a Voyager csapdába ejtésére, Seska. De ez a hajó egy csöppecskét alatta marad fegyverzetben a Voyager-nek." "Ezért van néhány gyalogos hadosztály Hamicacen, és több hajó, útban idefelé. ...

Jobban járt volna ha elfogadja az ajánlatomat." mondja Seska, majd int a két kazonnak, akik megragadják Parist, és a kijárat felé kezdik vonszolni. Paris úgy helyezkedik hogy a két fegyveres közte és a konzol között helyezkedjen el. A pulton hagyott szerkezet rövid, éles hangot hallat, mire Paris behúzódik a két kazon takarásába, akiket a következő pillanatban felrobbanó eszköz áthajít fölötte. A hadnagy megszerzi az egyikük fegyverét, majd az ajtóból visszaszól: "Köszönet a vendéglátásért." "Gyerünk, felkelni! Kapják el!" kiabálja Seska a lábra állással próbálkozó kazonoknak, akik végül összeszedve magukat Paris nyomába erednek. Intenzív kergetőzés kezdődik a hajó labirintusszerű folyosóin, melynek során Parisnak sikerül lelonie egyik üldözőjét. A másik kazon azonban meglepetésszerűen bukkan fel előtte, és a fegyvert megragadva földre dönti a hadnagyot. Rövid, de heves küzdelem bontakozik ki a fegyver birtoklásáért, de az végül rövid repülés után az egyik sarokban állapodik meg. A kazon a fegyverre kezd koncentrálni, Paris pedig inkább a kazonra, és sikerül két lábbal a hasába lépnie, minek folytán a kazon a fegyverhez hasonló sorsra jut, csak egy másik sarokban landol. Felkelni már nincs ideje, mert Paris a megkaparintott fegyverrel idejekorán hidegre teszi.

A kazon könnyucirkáló dokkjából egy sikló vágódik ki, és vadul cikázva igyekszik elkerülni a kissé lassan eszmélő lövések zárótüzét. Sikerül egyetlen találatot begyujtva eltávolodnia a cirkálótól, és a távolság növekedtével a lövöldözés egyre szórványosabbá válik.

"Torres hadnagy már várja ezeket az interlink-sorozatokat." nyújt át Jonas néhány jegyzetfüzetet két másik technikusnak, épp mikor Neelix érkezik a gépházba. "Bocsánat..." fordul a talaxiai Jonas felé. "Üdv, Neelix." "Lenne itt egy ráérom ember egy kis időre?" szegodik Neelix Jonas nyomába. "Eléggé sok dolgunk van. Mirol lenne szó?" "Azok a jelkapcsolódási nyomok amiket találtunk... Úgy néz ki, szándékosan helyezték el a rendszerben, hogy Tom Parisra tereljék a gyanút..." mondja Neelix, futólag a közelben dolgozó Hoganre pillantva. "Remélem csak viccel..." fordul felé Hogan.

"Korántsem, és éppen ezért akarom kideríteni hogy hogyan történt, és főleg hogy ki tette." "Sajnos elég rossz pillanatot fogott ki, épp a görbületi tekercek rendbehozatalát készítjük elő." mondja Hogan, mire Neelix visszafordul Jonas felé: "Használhatnám azt a diagnosztikai pultot?" "Csak tessék. De a gépházi rendszerekhez nehogy hozzápiszkáljon." bólint Jonas, mire Neelix a terminál felé indul: "Persze, vigyázni fogok." "Torres hívja a gépházat." "Itt Jonas, hadnagy." "Kellenének az elektrodinamikus terhelési tesztek legfrissebb eredményei. Elfelejtette elküldeni." "Valóban... Sajnálom hadnagy, azonnal ott lesznek." üzeni Jonas, majd begyujtva néhány jegyzetfüzetet, Hoganhez fordul: "Elvinné ezeket Torres hadnagynak?" "Máris." bólint Hogan, majd a Jeffries-folyosók bejárata felé indul. Jonas kíváncsi míg elhagyja a gépházat, majd bebillentyúz valami az egyik terminálon, mire a helyiség világítása elhalványul, és vészjelzés szólal meg. "Híd hívja a gépházat." szólal meg Janeway hangja az interkomból. "Itt Jonas, kapitány." "Növelje meg a transzporterek hatósugarát, irányítsa a szabad energiát a kettes szállítóhíd rendszeréhez." "Azonnal, kapitány." "Szóljon amint elkészült. Egy sikló közeledik, amin földi életjeleket észleltünk. Lehet hogy Tom Paris az." "Igenis, asszonyom." bólint Jonas, futólag a nem messze figyelő Neelixre pillantva.

A kazonok a jelek szerint nem törődtek bele egykönnyen Paris szökésébe, a cirkáló a sikló nyomába eredve aggasztóan jól irányzott lövésekkel keseríti a hadnagy életét. "Paris hívja a Voyager-t! ... Paris a Voyager-nek, hallanak már engem?" próbálkozik Paris a hevesen rázkódó siklóban. "...A Voyager-t. Paris a Voyager-nek, hallanak engem?" szólal meg a híd hangszóróiból a hadnagy hangja, mire Janeway felkapja a fejét. "Voyager Parisnak, igen, vesszük az adást." "Kapitány, azonnal változtassanak irányt! A kazonok csapdát állítottak a Hamicac IV-en!" "Kihozzuk amilyen gyorsan lehet, Tom, de még nincs transzportertávolságban. Csak akkor fordulunk vissza ha már a fedélzeten van." "Ne aggódjon, megoldom valahogy. Csak vigye a Voyager-t biztonságos távolságba!" "Mondtam, amint a fedélzetre vettük." A kapcsolat egy reccsenéssel megszakad. "Tom, mi történt? Jelentkezzen! ... Paris hadnagy, Jelentést! ... Mr. Jonas, kell a transzporter, azonnal!"

"Dolgozom rajta, kapitány, de nehézségek adódtak az EPS kicsatolásnál..." üzeni Jonas a hídra. "Igyekezzen!" "Mr. Jonas... Bár nem vagyok szakérto, de szerintem nem a transzporter alrendszeren dolgozik..." hajol közelebb Neelix. "Neelix, nagyon jól tudom mit csinálok!" mondja Jonas, majd átsiet egy másik konzolhoz. A következő pillanatban egy erotér szikrázik fel a gépház bejáratánál. "Ez meg minek?" kérdezi a talaxiai. "Csak egy kis óvintézkedés. Kérem, Neelix... Maradjon ki ebből!"

"Tom, hall engem?" "Itt vagyok, kapitány..." küzdi magát lábra Paris a padlóról. "Hamarosan normál transzportertávolságban lesz..." "Kapitány... A kém! Michael Jonas az! O szabotálta a hajót!" "Értettem. ... Janeway hívja Tuvokot: siessenek azonnal a gépházba! Michael Jonas az." "Úton vagyunk." "A hajó burkolata mindjárt a múlté... Nem biztos hogy sikerülni fog..." hallatszik Paris hangja a nyitva hagyott csatornából.

"Ezt az alprogramot ismerem. Ez a fegyverrendszer! Ki akarja kapcsolni!" mondja Neelix. "Befogná végre a száját, Neelix?!" csattan fel Jonas. A talaxiai megpróbálja aktiválni a kommunikátorát, de Jonas a mozdulatot megelőzve leüti Neelixet, lekapja a ruhájáról a szerkezetet, és felkapaszkodik a galériára vezető egyik létrán. Neelix néhány másodperc alatt összeszedi magát, és egy hosszú szárú, univerzális kulcsot felkapva egy szerszámkocsiról, Jonas nyomába ered.

"Transzportertávolságban vagyunk, kapitány." jelenti Kim. "Voyager hívja Parist! Tom, hall engem? ... Átsugározzuk! ... Szállítóhíd, megvan?!" "Igen, kapitány. Nincs különösebb baja." érkezik a megerősítés, mire Janeway megkönnyebbülten felsóhajt. A nyugalom azonban nem tart sokáig, egy pillanattal később a Voyager megrázkódik. "A kazon hajó tüz alá vett minket." jelenti Kim. "Viszonzni! Janeway hívja Tuvokot: ott vannak már a gépházban?" "Lezárták a bejáratot. Épp most törjük át a zárlatot." "Híd a kettes szállítóhídnak: mérjék be Mr. Jonast a gépházban, és sugározzák ki onnan." "Igenis, kapitány."

A galérián, az egyik muszerpultra vetett két kommunikátor egyikét kék fényaura veszi körül. Jonas odapillant, majd folytatja a munkát.

"Csak a kommunikátora van meg, kapitány." érkezik az üzenet a szállítóhídról, mire Janeway elhúzza a száját. "A fegyverek nem működnek, kapitány." jelenti Kim, "A fézereket kikapcsolták... A gépházból!" "Kitéromanover! ... Mr. Kim, szerezzen energiát valahonnan a fegyverekbe!"

Jonas taktikailag nem túl elonyos pozíciót választott, mert a legközelebbi feljárón érkező Neelix karnyújtásnyira van tőle. A talaxiai, épphogy csak kiemelkedve a padlóban lévő nyílásból, meglendíti a kulcsot, és térdhajlaton vágja vele Jonast, aki az ütés következtében hanyatt zuhan. Neelix kiugrik a nyílásból, de addigra Jonas is összeszedi magát, és szembefordul támadójával. Hosszas, és kiegyenlítettnek tűnő küzdelem kezdődik, melynek során Neelix és Jonas átvándorolnak a galéria másik részére, ami a hajtómugondolák felé induló plazmavezetékek fölött van. A kazonok eközben folyamatosan lövik a Voyager-t, és egyik találatuk fölöttébb sikeresnek tunik: a meghajtórendszeren végighaladó energialökés feltépi az egyik primer plazmavezeték, épp Neelixék alatt. Neelix a korlátnál áll, alig néhány méterrel mögötte pedig a zöldesfehér plazma csap a magasba. Jonas, akit a talaxiainak az imént sikerült ellöknie magától, újabb rohamra indul. Neelix az utolsó pillanatban lebukik, majd mikor Jonas nekicsapódik, újra felegyenesedve áthajítja maga fölött az árulót, aki átbukva a korláton belezuhan a sérült vezetékbe, elotörő plazmába, a kiszabadulva gyorsan hulo, de még mindig szuperforró anyag pedig egy pillanat alatt atomjaira porlasztja a testét. Neelix odasiet a pulthoz ahol Jonas dolgozott, és rövid vizsgálódás után sikerül érvénytelenítenie Jonas utolsó parancsait.

"Fegyverek újra üzemkészek, kapitány." jelenti Kim. "Akkor adjon nekik." szól Janeway. "Igenis, asszonyom!"

A kazon hajó, annak biztos tudatában hogy a Voyager nem jelent veszélyt rá nézve, magabiztosan, egyenes vonalban közeledik, szorgalmasan lövöldözve a Voyager pajzsaira. Ezért aztán esélye sincs

visszavonulni, mikor a Voyager felső tüzéve életre kel, és két jól irányzott lövéssel történelmet csinál a kazon hajó hajtóművéből.

Neelix, visszatérve a gépház alsó szintjére, kikapcsolja a biztonsági eróteret, mire az ajtó túloldalán dörömbölgő biztonságiak szó szerint beesnek a gépházba. Tuvok szétparancsolja őket a területen, majd Neelixhez fordul: "Megsebesült?" "Ne aggódjon, Mr. Vulcani. Én jól vagyok. Mr. Jonasról viszont aligha mondható el ugyanez." "Híd hívja Tuvokot. Visszavonom a vörös készültséget." "Hát..." pillant körül Neelix, "De legalább tele vagyok anyaggal a holnapi 'Briefing With Neelix'-hez."

"Szerencsére sikerült ellopnom a kazonok egyik siklóját, és megszöknöm vele." mondja a monitoron látható Paris, aki az étkező egyik asztalánál ül, Neelix mellett. "Ez aztán izgalmas történet volt." mondja a talaxiai. "Szeretnék még hozzátenni valamit, ha szabad." "Természetesen." "Khm... Tudom hogy ez elmúlt idoszakban úgy viselkedtem mint valami idióta... De ezt kellett tennem hogy elhitessük a kémekkel, valóban el akarom hagyni a hajót. Most azonban szeretnék mindenkitől bocsánatot kérni, akit bármilyen módon megsértettem. Legfőképpen Chakotay parancsnoktól. Attól tartok, pokollá tettem az életét. ... De azért... Elég jó móka volt, azt meg kell hagyni." vigyorog a képfelvetőbe Paris, mire Neelix nevetésben tör ki. "Nos ez megint jellemző. Egy igazi hos. Thomas Eugene Paris hadnagy. ... Attól tartok, lejárt az adásidonk. Még valami, szeretnék bocsánatot kérni a Doktortól hogy ismét kimaradt a musorból... Igazán sajnálom. Holnap viszont egy érdekes előadást hallhatunk majd tole, ebben biztosak lehetnek. ... Szép jó napot, Voyager!"

36. Deadlock - Párhuzamos halálrajzok

"Jó napot, zászlós... Hogy vagyunk... Ma?" áll meg Neelix Wildman mellett, aki a kaszinó egyik asztalánál ül, egy jegyzetfüzetet tanulmányozva. "Nagyszeruen, köszönöm." "Helyes, helyes..." mondja a talaxiai, miközben újratölti Wildman csészéjét, "Ahh... Nem vetne egy pillantást a konyhai hotermelo rendszerre? Nemrég túlvezérlődött, és egy egész adag morr-hús égett oda." "Dehogynem, szívesen." indul el Wildman a konyha felé, Neelix a nyomában, aki eközben így folytatja: "Órákkal ezelőtt szoltam már Kim zászlósnek, de még nem ért ide hogy megjavítsa..." "Épp egy, a szerkezeti védomezonél fellépett problémán dolgozik. Biztos vagyok hogy nem feledkezett meg errol." mondja Wildman, miközben leereszkedik a földre a tuzhely mellett, hogy szemügyre vegye az energiaellátást. "Ha nem szedi rendbe valaki ezt a vacakot, a legénységnek csak hideg maradék jut vacsorára. Képzelteri, mit fognak szólni..." "Hmm... Úgy látom, ide elkelne egy készlet új anodyn relé." fejezi be a vizsgálatot Wildman, mire Neelix talpra segíti, "Lemegyek a gépházba és hozok párat a raktárból." "Köszönöm... Ahh, ha már így benne vagyunk, nem nézné meg a replikátort is? Valahogy nem igazán akaródzik neki nagyobb cellulóztartalmú dolgokat eloállítani... Káposzta, psylium, zöldbab, zeller... Meg minden efféle..." "Persze, megnézem." bólint Wildman, majd átsétálnak a helyiségen a replikátorok felé. "Azt hittem, zöldségfélét soha nem replikál..." pillant a zászlós futólag Neelixre, miközben a replikátor vezérlőpaneljét vallatja, "Zöldséget csak eredetit, frisset, a hidroponikus kertekbol..." "Ööö... Mostanában valahogy nem volt olyan igazi a termés. Különben eszem ágában sem lenne szintetikus összetevőket használni." "Azt hiszem, az energiaellátással lesz valami. Nem egy nagy ügy..." mondja Wildman a mögötte ácsorgó Neelixnek, azonban hirtelen felnyög, és kezét pocakjára szorítva lerogy a legközelebbi székre. "Mi baj van?" lép mellé Neelix aggodalmas arccal. "Azt hiszem ez egy fájás volt... Megkezdodtek a fájások..." "Ez nagyszeru, akkor hamarosan megérkezik a csöppség. Jöjjön, elviszem a gyengélkedobe." mondja Neelix, feltámogatva Wildmant, "Lélegezzen nyugodtan, egyenletesen... Jön a gyerek!" kiabál vissza a talaxiai az étkezo ajtajából.

"Nyomjon!" utasítja a Doktor Wildmant, "És ügyeljen a légzésre, Samantha... Mélyen és egyenletesen." teszi hozzá Kes, megtörölgetve a no homlokát. "A szülöcsatorna tágulása megfelelo... Nyomjon, zászlós!" "Nyomjon maga! Nekem már nagyon elegem van!" csattan fel Wildman. "Persze, tudom hogy kimerült. Koncentráljon a helyes légzésre, és emlékezzen a gyakorlatokra amiket végeztünk. Ha érzi hogy jön a következő fájás, nyomjon." mondja a Doktor.

Janeway, közönyt eroltetve arcára járkál körbe-körbe a hídon, munkahelytol munkahelyig. Chakotay figyel egy darabig, majd úgy dönt, inkább nem kockáztatja meg hogy kiszédüljön a székbol, ezért a fomonitorra kezd koncentrálni. Paris nagyot sóhajt a kormányospultnál, majd a többiek felé fordul: "Ez nevetséges... Már hét órája várakozunk. Hát meddig tart megszülni egy gyereket?!" "Eddig mindenképpen, Mr. Paris." torpan meg egy pillanatra Janeway. "Megerosítem. A harmadik gyermekünkkel kilencvenhat órán át vajúdott a felségem." bólint Tuvok. "Négy napig?!" kérdezi döbbenten Kim. "Akkor tanultam meg hogy a terhesség és a türelem összetartoznak." "Nem hittem volna hogy ennyire ideges leszek. Pedig nem is az én gyerekem." jegyzi meg vidáman Chakotay. "Bizonyos értelemben tekinthetünk rá úgy, mint mindannyiunk gyermekére. Az elso, aki a Voyager születik. Csak azt nem tudom hogy üdvözljem, vagy kérjek tole bocsánatot." mondja Janeway, majd végre abbahagyva a járkálást, elfoglalja székét. Chakotay kérdon hümmelve fordul felé. "A Voyager nem éppen ideális hely a gyereknevelésre. Sot az egész Delta Kvadráns nem igazán az." pillant rá a kapitány. "Az apámnak volt erre egy mondása: 'Mindig az az otthonod, ahol éppen vagy.'" "Kapitány, a távolsági szenzorok jelentos szubtéri kommunikációt észlelnek előttünk. Vidiiai jelek." jelenti Tuvok. "Minden gépnek állj! Egy hajó?" kérdezi Janeway. "A szenzorok hatósugarán belül húsz észlelhető. Valamint egy 'G' típusú naprendszer, két lakott bolygóval. Az ottani életjelek is vidiiaiak." "Úgy látszik pont a területük felé haladunk." állapítja meg Chakotay. "Semmi kedvem

szervdonor lenni." rázza meg a fejét Janeway, "Mik a lehetőségeink, Mr. Paris?" "Egy eros plazmaáramlat 40.7-es irányban, a szektornak majdnem a felét elfoglalja. Az általa okozott interferencia el fog rejteni minket a szenzorai elöl." "Nagyszeru. Álljunk irányba, teljes impulzusmeghajtás. ... Mr. Tuvok, pajzsokat maximumra."

Wildman két rendes fájás között hirtelen élesen felsikolt: "Ez mi volt?! ... Valami baj van, ez nem olyan volt mint a többi fájás. Éles..." A Doktor trikordert ragad, de egy pillanat múlva már a biomonitor is éles vészjelzést hallat, jelezve, valami valóban nincs rendben a szüléssel. "A gyerek helyzetet változtatott, és a homlokkínövése elakadt a szülocsatornában..." állapítja meg a Doktor, "Elég ritka komplikáció, de ember-k'tariai terhességnél előfordul." "Nem tudjuk megváltoztatni a gyerek helyzetét?" kérdezi Kes. "Nem. A gerince még túl gyenge, ezzel az idegek sérülését kockáztatnánk. ... De ha nem sikerül kiszabadítanunk a gyereket, a méh perforálni fog, és belső vérzés lép fel. ... Kes, készüljön magzat-transzportálásra!"

"Elhagytuk a vidiai területet, kapitány." jelenti Paris. "Akkor bújjunk ki a plazmafelhőből, és álljunk vissza a korábbi pályára." szól Janeway.

"Keresősugár pozícióban... Elválasztom a köldökszínőrt... Sugárzás!" szól a Doktor, majd a közelében elhelyezett inkubátorban felragyog a szállítószalag, és egy hangosan felsíró csecsemő hagy maga mögött. "Gratulálok, zászlós. Lánya született." fordul a Doktor mosolyogva Wildman felé, akinek Kes segít felülni az ágyon. "Hogy van?" kérdezi Wildman. A Doktor végigmozgatja az orvosi trikorder letapogatófejét a gyerek fölött: "A sugárzás egy kis elváltozást idézett elő a vörös vérsejtekben, de egy ozmotikus nyomásbeállítással a sejtmembránok könnyedén stabilizálhatók." nyugtatja meg a Doktor. A hajó ebben a pillanatban megrázkódik.

"Mi volt ez?" fordul hátra Janeway. "Egy szubtér-turbulenciával ütköztünk, amit a plazmafelhő generál. Nem tudom megmondani hogy..." jelenti Kim, majd elhallgat, mikor a híd világítása, és a kijelzők szeszélyesen hunyorogni kezdenek. "Mi az ördög... Kapitány, a görbületi hajtómu épp most ment tönkre..." mondja Paris. "Impulzusmeghajtás." rendelkezik Janeway. "Az impulzushajtómu sem reagál. Még a manőverező rendszer is megadta magát." rázza a fejét Paris. "Meggzunt a fő energiaellátás. Tartalékra kapcsolok." mondja Kim. "Vörös készültség! Híd hívja a gépházat: jelentést!"

"Szökik az antianyagtartalékunk, de nem tudom hova, és hogyan." üzeni Torres a felbolydult gépházból, "A szigetelómező sértetlen." "Próbálja protonbombázással üzeni hőmérsékleten tartani a keverokamrát." javasolja Janeway. "Azt hiszem, a fő szenzorrendszerrel úgy harminc másodpercenként tudok egy-egy impulzust gerjeszteni." "Csinálja." hagyja jóvá a kapitány.

"Hogan...!" néz körül Torres, majd mikor megtalálja a férfit, tesz néhány lépést felé: "A protonbombázás komolyan meg fogja terhelni a hajótestet, erősítse meg a szerkezeti védomezőt annyira hogy..." A hajótest ekkor felmorajlik, mintha milliónyi keménygumi-labda záporozna rá. "Ez meg mi?!" néz körül Torres, miközben néhány konzol szikrákat hányva felrobban.

"Mi volt ez?" kérdezi Chakotay, visszakapaszkodva a székébe, mikor a hajótest intenzív remegése kissé alábbhagy. "A jelek szerint egy protonbombázás." állapítja meg Tuvok. "Máris?" kérdezi hitetlenkedve Janeway, "Híd hívja Torrest: jelentést! ... Gépház, válaszoljanak!" "Kapitány... A gépházban legalább három EPS vezeték hasadt fel, sok sebesültet észlelek." jelenti Kim. A hajótest ismét felmorajlik, és a Voyager hevesen megbillen.

"Az inkubátor nem kap elég energiát..." pillant a Doktor Kesre. A gyengélkedő ajtaja ekkor feltárul, és a gépházból érkező sebesültek kezdenek beáradni rajta. "Már csak ez hiányzott..." indul meg feléjük Kes, igyekezve elosztani a súlyosabb sebesülteket a vizsgálóasztalokon. Hamarosan a Doktor is csatlakozik hozzá, és rohamtempóban kezdi vizsgálni a sérülteket: "Másodfokú plazmaégések az arcon, borregenerátort! ... Törött kulcscsont, zúzódások, nem veszélyes, várhat. ... Gerincsérülés,

készítsék mutétre! ... A gyerek hogy van?" "Semmi jó. A sejtmembrán nem stabilizálódik." rázza meg a fejét Kes. "Növelje meg a..." A hajótest megint morajlani kezd, mire mindenki megkapaszkodik amiben csak tud. Miután a hajó megrándult, a Doktor megjegyzi: "Ez sem használ túlságosan... Növelje meg az ozmotikus nyomást tíz százalékkal." Ezzel folytatja az utat a sebesültek között. "Híd hívja a gyengélkedőt: a kaszinóban felszakadt egy hutovezeték, további sebesültek várhatók." szólal meg Kim az interkomból. "Értettem." nyugtázza az üzenetet a Doktor.

"Torres hívja a hidat: ez bizony protonbombázás. De fogalmam sincs honnan jön!" üzeni Torres, átverekedve magát néhány roncsra a lassan pokollá váló gépházban, Hogan felé, "Mi még hozzá sem kezdtünk az elokészületekhez."

"Igaza van. A fő szenzorháló üzemképtelen, onnan biztos nem indulhatnak az impulzusok." erősíti meg Torres szavait Kim. "Márpedig a jelek szerint a hajóból indulnak ki..." mondja Janeway.

"Kapitány, a bombázás gyengíti a burkolati integritást. Már nem sokat bírunk ki." jelenti Tuvok.

"Tudunk energiát vezetni a szerkezeti védomezobe?" kérdezi Janeway. "Az antianyagellátás szinte nulla, nincs elég energia ahhoz hogy..." Kim elhallgat, mikor a hajótest felmorajlik, és megkapaszkodik a konzolja szélén. "Felnyílt a burkolat a tizenötös szinten, 'A' huszonkilences szektor. A légzáró eroterek nem üzemelnek." jelenti Tuvok az újabb impulzus után. "Kapitány, megnövelném néhány hordozható pajzsgenerátor teljesítményét, azokkal le tudnánk zárni a nyílást..." javasolja Kim. "Menjen." bólint Janeway, mire a zászlós elsiet, a helyét a muveleti konzolnál Chakotay veszi át.

"Ne féljen, a miénk a legjobb orvos az egész kvadránsban." szól oda Neelix a gyermekét aggodalmas arccal szemlélő Wildmannek, miközben a Doktor a talaxiai sebeit látja el. "A sejtmembrán elveszti az összetartását..." mondja Kes. "Próbálkozzon tovább az ozmotikus nyomás beállításával. Mindjárt megyek." A hajótest ismét felmorajlik, és mikor a Voyager megrázkódik, a Doktor teste egy pillanatra elveszti összetartó erejét, a hologram kezében tartott orvosi muszer pedig a padlóra hullik. A Doktor döbbenetesen mered a eszközre: "Na ne..."

"A tizenkettes Jeffries-folyosó pontosan a rés fölött halad el. Ha elég közel jutunk, akár onnan is elérhetjük egy generátorral." mondja Kim a mellette siető Torresnek egy folyosón. "A rés miatt a folyosó integritása huszonkét százalékkal csökkent." jegyzi meg a mögöttük haladó Hogan. "Ezért kell megerősítenünk a szerkezeti stabilizálómezt. Megpróbáljuk rendbe hozni az energiavezetéseket a szinten." fordul hátra egy pillanatra Torres, majd megérkezve a megfelelő bejáratához, Kim és a hadnagy kinyitják a szakaszajtót, és bekúsznak a járatba.

"A frekvenciaspektrum analízisével sem sikerült kiderítenem, honnan jönnek az impulzusok." rázza meg a fejét Tuvok. "Jelenleg nem igazán izgat honnan jönnek. Csak meg akarom szüntetni őket." mondja a mellette álló Janeway, majd a parancsnok felé fordul: "Chakotay, van elég energiánk, hogy mágnesessé tegyük a burkolatot? Az is tompítaná valamelyest az impulzusok hatását." "Éppen hogy elég lesz..." "Próbálja meg!"

"A képkötő rendszerem jelenleg stabil, de újra instabillá válhat." mondja a Doktor, otthagya a rendszerkijelzőit. "Doktor, a kicsi... Nem éli túl, ugye?" kérdezi Wildman kétségbeesetten. "Ne csüggedjen..." pillant rá bátorítóan a hologram.

"Itt vagyunk. A rés pontosan alattunk van." pillant Kim futólag a trikorderére, miközben megtorpan egy szintközi átjáróban, majd lábával széttolva az alattuk lévő szintre vezető szakaszajtót, mászni kezd lefelé. "Torres hívja Hogant: hogy áll?"

"Mindjárt megvagyok. Az egész szint energiáját át tudom irányítani a..." Hogan aggodalmasan felpillant, mikor a hajótest felmorajlik. A nyitott energia-elosztóból fénylő energiaív csap ki, és leteríti a férfit.

"Torres hívja Hogant. ... Hogan, hall engem?" "Megsebesültem..." "Gyorsan, oda kell mennünk..." néz le Torres az alatta lévő kamrában dolgozó Kimre. "Egy perc és kész vagyok." bólint Kim.

"Még egyszer!" szól a Doktor, mire felhangzik az agykéreg-stimulátor jellegzetes zümmögése. "Semmi." rázza meg a fejét Kes, majd az inkubátorban mozdulatlanul fekvő gyerekre pillant. "Nagyon sajnálom, zászlós." mondja halkán a Doktor, a könnyáztatta arcú Wildmannek, Neelix pedig átkarolja a nő vállát.

"Gyengélkedo..." üzeni küszködve a csúnyán összeégett Hogan, "Orvosi segítségre van szükségem... Tizenötös szint... Huszonkilences szektor..."

"Megyek." kap fel egy elsősegélycsomagot Kes.

"Szélesedik a hasadék. Tunjünk el innen." mondja a trikorderét tanulmányozó Torres, majd hogy Kim nem reagál, lekiabál a szakaszajtón: "A pokolba Harry, le kell lépnünk!" "Várjon, még nem telt le a percem." rázza meg a fejét a zászlós. A lefelé nyíló szakaszajtó, amin Kim áll, egyszer csak behorpad, majd kirobban lefelé, a hasadékon át légmentessé vált területre. Kim kizuhan a nyíláson, de sikerül megkapaszkodnia az egyik kapaszkodóvasban. A feltámadó orkánszerű légmozgásban Torres leereszkedik amennyire lehet, és megpróbálja felhúzni Kimet, de az néhány pillanattal később kisodródik a hajóból a semmibe.

"Hogan hadnagy..." közeledik futva Kes a folyosón, a fal mellett heverő Hogan felé, épp mikor Torres kimászik a Jeffries-folyosóból: "Kes, itt vagyunk!" a lány feléjük indul, ám néhány méternyire Hogan előtt a Kes körüli tér különös hullámmzásba kezd, és a lány, mintha egy láthatatlan kaput lépett volna át, eltunik. Torres egy pillanatig döbbenten bámulja Kes eltűnésének helyét, majd aktiválja kommunikátorát: "Torres a hídnak: Kim zászlós meghalt. Kes az imént tunt el."

"Hogyan?!" érkezik Janeway döbbent hangja. "Fogalmam sincs. Egyszerűen eltűnt a szemem elől." rázza meg a fejét Torres, majd trikorderét elövéve pásztázni kezd Kes eltűnésének irányába, "Ott ahol eltűnt, mintha egy térhasadék lenne." "Meg tudja állapítani hová vezet?" kérdezi Janeway. "Híd, várjon." üzeni Torres, majd egy roncsdarabot felvéve, áthajítja azt a jelenség határvonalán.

"Áthajítottam egy csodadarabot a hasadékon. Amikor áthaladt, a túloldalon egy pillanatra oxigén-nitrogén légkört észleltem." "Légkört?" "Bármi van is a túloldalon, ugyanolyan a levegoje mint az itteni környezetnek. Kes még életben lehet." Újabb protonimpulzus érkezik, mire további energiavezetékek adják meg magukat a szerviznyílásban. "Jöjjenek ki onnan, Torres. Lezáratom az egész szintet!" üzeni Janeway, mire B'Elanna feltámogatja Hogant, és útnak indulnak: "Ezt nem kell kétszer mondania."

"A fő számítógép leállt. Kisegítő hálózatra kapcsolok." mondja Tuvok, a következő pillanatban felrobbanó konzolja azonban megakadályozza ebben. "Chakotay, mi a helyzet a hajótest magnetizálásával?" kérdezi Janeway. "Nehézségeim vannak a kiegyenlítőegységekkel." "Próbálja meg átállítani a mezoemittereket..." javasolja Janeway. A műveleti tiszt konzol bal oldala a következő pillanatban Tuvok munkahelyéhez hasonló sorsra jut, a robbanás odébb lódítja Janewayt. A kapitány néhány másodperc alatt összeszedi magát, majd tenyerét sérült arcára szorítva feláll: "Chakotay?" A parancsnok is hamarosan elokerül a konzol maradványai mögül: "A kiegyenlítés sikeres. Hajótest magnetizálása folyamatban." mondja a parancsnok. A burkolat megint felmorajlik, de a hang lassan elül, csak némi ropogás marad utána, ahogy a hajótest alkalmazkodik a megváltozott terheléshez. "Úgy látszik hatásos volt." mondja Chakotay. "Reménykedjünk. Kárjelentést várok minden szintről..." mondja Janeway, elmaszatolva a jobb arcfelén csordogáló vérpatakat. "Megsebesült..." jegyzi meg Paris. "Karcolás." rázza meg a fejét Janeway, majd leülve a kapitányi székbe, megpróbál életet verni a lekérdezőterminálba. "Ezt nem nevezném karcolásnak..." jegyzi meg Paris, "Talán jobb lenne ha..." "Jól vagyok, hadnagy!" "Érkeznek a kárjelenések." mondja Tuvok, "A nyílás a tizenötös szinten kiterjed a tizennégyes szint tizenkettes szektorára is. A burkolaton hatszázharminckét mikrorepedés keletkezett. Az összes elsődleges rendszer leállt, csak

tartalékenergia áll rendelkezésre. Az antianyagtartalék tizenhét százalékra esett, tovább csökken. A görbületi tekercsek mindkét gondolában megolvadtak, üzemképtelenek. A környezetszabályozó rendszer működése bizonytalan. ... Tizenöt személy súlyos plazmaégéseket szenvedett. További huszonhétnek különböző egyéb sérülései vannak. A Doktor szükség-ellátóhelyet létesített a kettes holodeckben. Sajnálattal kell jelentenem továbbá hogy Wildman zászlós gyermeke nem maradt életben." Janeway egy darabig komoran álldogál, majd összeszedve magát így szól: "Egy technikuscsoport vegye kezelésbe azokat a repedéseket, mielőtt nyílásokká szélesednek. ... Mr. Paris, ragadjon orvosi trikordert, és menjen segíteni a Doktornak. ... Parancsnok, öné a híd. Megyek, beszélek Wildman zászlóssal. Talán tehetek..." "Vigyázat, újabb impulzus közeledik! Kapaszkodjanak!" mondja a Chakotayt leváltó tiszt. A Voyager minden eddiginél erősebben megvonaglik, mindenki a padlón köt ki. "A mágneses mezo összeomlik... Annyi a burkolatnak." állapítja meg Chakotay, mikor visszakászálódna székeikbe. Nem sokáig sikerül megőrizniük ezen helyzetüket, a híd bal oldalán történő robbanás újra a padlóra löki őket. "A tűztöltőrendszer működésképtelen." jelenti Tuvok. "Figyelem. Burkolati kár az egyes szinten. Légzáró eroterek üzemképtelenek." "Mindenki kifelé!" kiáltja Chakotay, a kijáratok felé terelve az embereket, "Gyerünk emberek, mozgás! ... Siessen, kapitány!" "Megpróbálok átvezetni valamennyi energiát a mezomeitterekhez." fordul Janeway a székek közötti terminál felé. Éles reccsenéssel egy keresztartó szakad le a mennyezetről. "Kapitány..." indul meg visszafelé Chakotay. "Meg tudom oldani!" jelenti ki Janeway, de néhány másodperccel később, mikor a híd jelentős része lángba borul, meg kell változtatnia véleményét. Gyorsan Chakotayék után ered, de a kijáratban megállva még egyszer visszapillant. És a látványtól földre gyökerezik a lába. A lángoktól rotes fénybe borult, romos hídon megpillantja a legénység tagjainak halvány alakját, többek között saját magát is, amint nyugodtan üldögél a kapitányi székben. "Kapitány, siessen!" sürgeti Chakotay, mire Janeway végre elindul kifelé.

A kapitányi székben ülő Janewayt hirtelen különös készletés keríti hatalmába. Oldalra fordul, majd hitetlenkedve mered halvány, áttetsző hasonmására, amint annak tekintete egy pillanatra megállapodik rajta, majd a 'szellem' Janeway a turbólift ajtaja felé indul, és beleolvad a szürke felületbe. Janeway elhulva emelkedik fel a székéből, alaposan megszemléli a hidat. "Kapitány?" kérdezi Chakotay meglepetten, aki nem vette észre az iménti jelenést. "Kim zászlós... Tapogassa le a hidat." kéri Janeway, "Az imént láttam magamat átvágni a hídon, majd beszállni a liftbe. ... Halvány volt, mint egy délibáb... És borzasztóan néztem ki." "Kapitány... Valóban volt egy gyenge téranómia a híd területén. De csak néhány milliszekundumig tartott." mondja Kim kisvártatva. "Híd hívja a gépházat: B'Elanna, mikor lesz újra használható a fő szenzorháló?" "Úgy három órán belül. Még csak félúton vagyunk a visszaállással a protonbombázás után." válaszolja Torres. "Próbáljanak sietni amennyire lehet. Sürgösen kellenének a szenzorok." Torres és Hogan összenéznek, majd Torres elhúzza a száját, válaszol: "Értettem." "Mr. Kim, alakítson át egy trikordert, és próbáljon még ilyen rendellenességeket keresni." mondja Janeway, "Ellenőrizze a híd minden négyzetcentiméterét." Kim elsiet, hogy szerezzen egy trikordert, Janeway pedig Chakotay felé fordul: "Nézze át a szenzoraplónak a plazmaáramlatban rögzített részét. Keressen bármit, ami szokatlannak tunik. A gyengélkedőben leszek." "Igenis, kapitány." bólint Chakotay a távozó Janeway felé.

"Gratulálok, zászlós. A gyermekünk kiváló egészségnek örvend, fajközi problémáknak semmi nyoma." mondja a Doktor, kezében tartva Wildman gyereket. "A miénk?!" "Csak úgy mondtam. Azzal hogy én segítettem a világra, kissé az enyém is. ... Most már odaadom." Janeway ekkor lép be a gyengélkedőbe, és a jelenet láttán szélesen elmosolyodik: "Fogadja gratulációm, Samantha... Igazán szép baba. Valami névre gondolt már?" "Az igazság az hogy... Arra készültem hogy fiú lesz." "Feltétlenül szóljon ha megvan a név. Készítettem neki egy takarót, amirol már csak a monogramja hiányzik." mondja Janeway, majd a Doktorhoz fordul: "És a másik beteg hogy van?" "Még mindig eszméletlen." "A mikrocelluláris letapogatás alapján majdnem teljesen egyformák vagyunk." teszi

hozzá Kes. "Miért csak majdnem?" kérdezi Janeway, miközben megindulnak a gyengélkedő másik vége felé. "Kis fáziseltérés észlelhető nála. Van bármi elmélete arra vonatkozóan hogy honnan kerülhetett ide?" kérdezi a Doktor. "Még nincs, de szerintem lesz, amint felébresztjük. Megoldható?" "Nincs akadálya." bólint a Doktor. "Nagyszerű. Akkor azt hiszem itt az ideje. Biztos vagyok benne hogy érdekes történetet fogunk hallani."

"A tizenötös szinten voltam, egy elsősegélykészlettel..." emlékszik a vizsgálóasztalon ülő Kes, "Aztán megsédültem... Minden elsötétedett, onnan kezdve semmire sem emlékszem. Amíg fel nem ébresztettek." "A tizenötös szinten találták meg, a készlettel a kezében." mondja az itteni Kes. "De találtunk még valamit." veszi át a szót Janeway, majd felmutatja a csodarabot, amit Torres hajított át a hasadékon, "Ez egy sérült csoda darabja. És a Voyager-ról származik. Tizenötös szint, 'A' huszonkilences szektor, nulla öt kettes alagút. Csak hogy ott semmi nyoma sérülésnek. És sehol máshol a hajón." "Márpedig a tizenötös szint romokban hevert." jelenti ki Kes. "Az eddigiek alapján azt kell mondanom, a jelek szerint egy másik hajóról került ide. Egy másik Voyager-ról. ... A tizenötös szinten felfedeztünk egy térhasadékot. Lehetséges hogy az jelenti a kapcsolatot a másik Voyager-el?" "De hol van az a másik hajó? Egy alternatív valóságban? Másik dimenzióban? Másik időben?" kérdezi a Doktor. "Nem egyértelmű. Majdnem minden, Kes által elmondott dolog igaz a mi hajónkra is. Ugyanazok a tapasztalataink, a legénység élettörténete... Mindketten belerepültünk egy plazmafelhőbe hogy elkerüljük a viduiakat. Mindkettennek leállt a hajtóműve a felhő elhagyásakor, és antianyagot vesztettünk. Mindketten úgy döntöttünk hogy protonbombázással tartjuk működésben a hajtóművet. ... De itt elválnak a két történet. Mi megkezdtük a protonbombázást... De ok nem." "A mi hajónkban komoly károkat tettek az impulzusok. És nem tudtuk honnan jönnek." "Ez nem véletlen." rázza meg a fejét Janeway, majd megérinti kommunikátorát: "Janeway hívja a gépházat: B'Elanna, azonnal álljon le a protonbombázással!" "Ha most abbahagyjuk, zuhanni kezd az energiaszintünk." tiltakozik a hadnagy. "Később megmagyarázom, hadnagy." "Értettem." "Nem tudom miért... De van ott kint egy másik Voyager." mondja Janeway, a sérült csodarabot forgatva a kezében, "És én meg fogom találni."

"Átnéztük a felhőben való áthaladáskor rögzített adatokat, de nem találtunk semmit, egészen a kvantumszint-análízisig." mondja Chakotay, egy tudományos pulthoz vezetve Janewayt és Torrest, "Emlékeznek arra a szubtéri zavarra, épp mikor elhagytuk a felhőt?" "Igen." bólint Janeway, mire Chakotay egy, a szenzoradatokból készített szimulációt jelenít meg a monitoron: "Most figyeljenek..." A monitoron a Voyager hálódarabja megremeg, majd néhány pillanatra 'szellemképessé' válik, mintha két hajó lenne közel ugyanazon a helyen. "Elször azt hittük, a szenzorokkal volt valami baj, de a beállításuk tökéletes volt." mondja Kim. "Ekkor elvégeztem egy multispektrális analízist, és ekkor derült ki hogy nem egy egyszerű zavarról volt szó, hanem egy eltérítőregegen haladtunk keresztül. És abban a pillanatban minden megduplázódott... Anyag, energia, bioelektromos mintázatok... A hajó minden atomja." magyarázza Torres. "És hol van a másik hajó?" kérdezi Janeway. "Bár elég különösen hangzik, de az adatok tanúsága szerint a másik Voyager pontosan ugyanezen a helyen és időben található." válaszolja Kim. "A Kenstate Egyetemen néhány kvantumfizikus végzett egy kísérletet..." tunodik Janeway, "Amelynek során egy szubtéri eltérítőrege egy térhasadékon keresztül megduplázott némi anyagot." "Ha ugyanez a jelenség játszódhatott le a plazmafelhőben, valóban megduplázódhattunk..." bólint Chakotay. "Az anyag. De nem az antianyag." mondja Janeway. "Kapitány?" kérdezi Kim. "A kísérlet anyaggal bármilyen körülmények között megismételhető volt. De mikor antianyaggal próbálkoztak, kudarcot vallottak." "Vagyis a hajó antianyagkészlete nem duplázódott meg a két hajó számára. Mindkét hajtómű ugyanazt a hajtóanyagot használta..." ismeri fel Torres. "Mint szíami ikrek, akiknek csak egy szívük van." bólint Janeway. "És most mihez kezdünk?" kérdezi Chakotay. "Nem tudom." fordul felé Janeway, "De bármit tervezünk is, össze kell hangolnunk a másik hajóval. Keressünk módot a velük való kapcsolatfelvételre." "Megyek is." bólint Torres. "Az eddigi egyetlen ismert kapcsolat a térhasadék a tizenötös szinten. Valahogyan lehetővé kell tennünk Kesnek, hogy biztonságban

visszajusson rajta." "Egy hordozható fáziskiegyenlítővel megvédhetjük az áthaladás hatásaitól." mondja Kim.

"Mikor kezdjem a szoptatást?" kérdezi Wildman. "Akár most rögtön. Azonban mivel három-négy hét múlva megjelennek az első metszofogai, ön pedig nem rendelkezik a katariaiak pikkelyes boréval, ez komoly nehézséget fog okozni, és valószínűleg alternatív megoldást kell keresnünk." válaszolja a Doktor. "És mikor mehetünk haza?" "Huszonnégy óra múlva. Szeretnék biztos lenni abban hogy a sejtmembrán elváltozásait sikerült maradéktalanul megszüntetnünk." A másik hajóról érkezett Kesben, aki valamivel odébb fekszik egy ágyon, sötét emlékeket ébreszt a beszélgetés. Arra nyitja ki a szemét hogy a Doktor szólongatja: "Kes... Kes, minden rendben?" "Igen... Csak a gyereksírás szörnyű emlékeket juttatott eszembe." "Mire céloz?" "Az én Voyager-emen a szülés közben nehézségek adódtak... Magzat-transzportálást kellett végrehajtanunk..." "Csakúgy mint itt. Sikeres volt." "Az én hajómon az orvosi rendszerek komolyan károsodtak. Az ozmotikus nyomásbeállítás nem sikerült. A gyerek meghalt." "Ezt szomorúan hallom. De a jelek szerint nem a maga hibája volt. A helyzet vált tarthatatlanná." "Doktor, vissza kell mennem a hajómra. Szükségük van rám!" indulna Kes a kijárat felé, de a Doktor visszafogja: "A kapitány ezen dolgozik, Kes. Pihenjen inkább, míg el nem jön az ideje. ... Egyébként pedig biztos vagyok benne hogy az ön Voyager-e is rendelkezik egy tapasztalt orvosi hologrammal."

"A kapcsolat létrehozása nehezebb mint gondoltam." mondja Torres a gépház egyik munkahelye mellett megálló Janewaynek, "A másik Voyager fázishelyezete pontosan ellentétes a miénkkel. Se kép, se hang." "Megpróbálkozott a vivofrekvencia változtatásával?" "Ötször, összesen negyvenhét különböző frekvencián." "Kell hogy legyen valami mód." rázza meg a fejét Janeway, "Ha ok is próbálkoznának velünk egy időben, segíthetne az valamit?" "Azt hiszem igen. De ahhoz hogy megkérjük őket erre, kapcsolatba kellene lépniük velük. És már itt is a kérdés: mi volt előbb, a tyúk vagy a tojás?" "Akkor valami egyszerűbbel kell próbálkoznunk. Van valami jel amit minden szubtéri frekvencián tudunk sugározni, és észre kell hogy vegyék?" "Egy folyamatosan változtatott alapjel talán... De amit hallani fognak, az nemigen lesz több egy halk füttyülésnél." "Azért próbáljuk meg."

"Megvan, kapitány. Az összes parancsfunkciót átvettük a hídtól." pillant fel Torres az egyik géptermi konzol mellől, a helyiségbe érkező Janeway felé. "Üdvözlök mindenkit az új hídon. Na lássuk, mire..." mondja Janeway, majd hirtelen elhallgat, mikor éles, sivító hang hallatszik. "Mi ez?!" "Fogalmam sincs. Valami szubtéri adás, minden csatornán ezt fogni." rázza meg a fejét Torres. "De honnan jön?" siet oda Janeway. "Na az nem tudom. De Föderációs forrásra utal." "Igazítsa hozzá a vevőt, és küldje vissza."

Janeway és Torres elégedetten egymásra pillantanak, mikor náluk is felhangzik a zümmögo-sípoló hang. "Megvan." bólint Torres, "Úgy látszik, ránk hangoltak." "Milyen kommunikációs lehetőségeink vannak?" "Egyelőre nem sok. Vészhelyzeti tömörítéssel küldhetünk legfeljebb öt másodperces üzenetet." "Egyelőre az is megteszi." bólint Janeway.

"Vészhelyzeti kód..." ismeri fel Janeway a regisztrált jelet, "Küldje át a dekóderen." A képernyőn egy üzenettöredék jelenik meg hamarosan. "Azt hiszem arról lehet szó, hogy álljunk tizenkét gigahertzre." mondja Torres. "Akkor csinálja." Egy másik konzol monitorán eloszór csak zaj, majd valami határozott körvonalak jelennek meg. "Megpróbálok javítani rajta..." dolgozik tovább Torres, és néhány másodperc múlva a zajból kibontakozik Janeway arca. A két kapitány egy pillanatilg döbbenten mered egymásra a monitor két oldalán, majd az épségben lévő hajó Janewayé szólal meg: "Kapitány, ez nem illúzió. Amit lát, az a valóság. De néhány dolog magyarázatot igényel."

"Két Voyager és két legénység?" kérdezi a romos gépteremben a Janewayt körülálló csoportból Chakotay. "Nekem ezt mondták." bólint komoran Janeway. "Ez talán félrevezetés, idegen lények

csapdája, kapitány." veti fel Tuvok. "Bárki legyen is az a no, nagyon pontosan ismeri a helyzetünket. A protonbombázást, Kes eltűnését, Wildman gyerekének halálát. Még azt is, hogy tizenkét éves koromban, miután elvesztettem egy teniszmecset, egy hirtelen támadt zivatarban mentem haza." "És a magyarázata arra hogy hogyan duplázódott meg a hajó... Nos, elfogadhatónak tartom." teszi hozzá Torres. "Ha így van, mihez kezdünk?" kérdezi Paris. "A... Másik énem azt javasolta hogy megpróbálhatnánk egyesíteni a két hajót úgy, hogy létrehozunk egy eltérítőréteget, és az áthaladás pillanatában depolarizáljuk." "Mindkét hajónak erős rezonanciaimpulzust kell létrehoznia a deflektoremitterrel, ugyanabban az időben." mondja Torres. "Ezt aligha tehetjük meg. A létfenntartáshoz is éppen csak elég az energiánk." mutat rá Chakotay, "Akkor honnan szedjük elegendó energiát ehhez?" Kiüríthetünk néhány szintet, leállítjuk az ottani létfenntartó rendszert, és az így nyert energiával megpróbáljuk." mondja Janeway, "B'Elanna, létesítsen kapcsolatot a másik hajóval." "Itt Janeway. Hogy döntöttek?" jelenik meg az ép hajó kapitánya a monitoron, mire a jelenlevők döbbszerűen ábrázattal fordulnak felé. "Kapitány, úgy gondoljuk, elég energiát tudunk irányítani a deflektoremitterbe az egyesítéshez." "Nagyszerű. Mikor kezdhetünk?" "Legalább tizenöt percre lesz szükségünk az elokészületekhez." "Várakozni fogunk." "És kapitány... Legfeljebb csak egy kísérletre van energiánk." "Értem." bólint a másik Janeway a monitoron, majd bontja a kapcsolatot. "Chakotay, Tuvok, kezdjék meg a kiürítést." "Megyek, szólok a Doktornak hogy boldogulnia kell a tartalékenergiával." mondja Paris, mire Janeway beleegyezően bólint.

"Készen vagyunk, kapitány." fordul el Torres a konzoltól a gépteremben, mire Janeway kapcsolatba lép a másik hajóval. "Készen állunk, kapitány." mondja a monitoron megjelenő Janeway, "Úgy gondolom önöknek kellene irányítaniuk a műveletet, mivel önöknek ügyelniük kell a rossz állapotban lévő energiarendszerükre is." "Rendben." bólint az itteni Janeway, majd B'Elanna felé fordul: "Torres hadnagy... És Torres hadnagy..." pillant a monitoron látható másik Torresre, "Töltsék fel a deflektort."

"Töltés folyamatban. ... Készen állunk az eltérítőréteg létrehozására." mondja az ép Voyager Torrese.

"Indítom a folyamatot. Energiaáramlás néveleges." "Szinkronizálják a számítógép eseményidőzítóját." lép közelebb Janeway, "Készüljenek a depolarizációra a jelemre... Most!" A Voyager enyhén rázkódni kezd, majd Torres szólal meg: "Impulzus kibocsátva, a mezők depolarizálódnak..."

"De nem egyesülünk, kapitány. Sőt, még messzebb sodródunk egymástól!"

"Növelje a deflektor energiaellátását!" szól Janeway. "Nem lehet tovább, már így is túl erős a plazma-visszáramlás. Elveszíthetjük az antianyag-kapcsolatot, és mindkét hajó megsemmisülhet." rázza meg a fejét Torres. "Leállítani!"

"Depolarizáció leállítva." nyugtázza a parancsot az ép Voyager Torrese. "Mi volt a baj?" kérdezi Janeway. "Nem vagyok biztos benne. Talán túl erős volt a plazmaáramlás, és az eltérítőréteg nem lett elég egyenletes hogy befejezze a folyamatot. Még a kommunikáció is megszakadt... Kapitány, a nyílás tovább tágult. Újra kell kezdenünk a protonbombázást, különben elveszítjük az összes antianyagot." "Mindkét legénység élete forog kockán, nem dönthetnek az o beleegyezésük nélkül. ... Janeway hívja Kimet: elég stabil még a térfeszítés?" "Azt hiszem igen, kapitány. A fáziskiegyenlítőt elkészítettük, azzal Kes biztonságban visszatérhet a hajójára." érkezik Kim válasza. "Készítsen elő még egyet. Elkísérem Kest." üzeni Janeway.

"Próbálkozzanak tovább a kommunikáció helyreállításával." mondja Janeway Torresnek, mikor Kimmel és Kessel kilépnek a liftből a tizenötödik szinten. "Rendben. Az antianyagtartalékunk szűk harminc percre elegendő, úgyhogy bármit tervez is odaát, kérem gyorsan járjon a végére." szól Torres. "Rendben. ... Készen áll?" fordul Janeway Kes felé. "Igen." bólint a lány, mire mindketten tesznek néhány lépést, majd eltűnnek Torresék szem elől.

"Még rosszabbra fordult a helyzet..." állapítja meg Kes, mikor megérkeznek a vészfények által megvilágított, romos folyosóra. "A gépterembe húzódtak vissza. Menjünk." vált futólépésre Janeway.

"Nem tudom hogyan máshogy állíthatjuk meg az antianyagvesztést, mint protonbombázással." mondja tanácstalanul Torres a gépházban, a körülötte álló vezénylotisztekre nézve. "Gondolkodjon... Alternatívákra van szükségünk!" szól Janeway. "De még mennyire!" hallatszik egy másik hang a gépház fobejárata felől, az ott álló másik Janeway szavai. Az itteni kapitány egy szempillantás alatt a hang felé fordul, és elkerekedett szemmel mered alteregójára, aki megindul felé: "És azt hiszem, erről beszélnünk kell."

A két Janeway egymás után felkapaszkodik a felső vezetopálya körüli galériára, majd a korlát mellett megállva megvitatják a helyzetet. "A becslésünk szerint legfeljebb fél órára való antianyagunk van." mondja az ép Voyager kapitánya. "Az egyesítési kísérlet csak még jobban eltávolított minket. Mindkét Voyager kvantumkohéziója összeomlóban van." "Pontosan mint a Kenstate-kísérletben. A duplikált atomok nem sokáig voltak képesek elfoglalni ugyanazt a helyet a téridőben, egy idő után..." "Kölcsönösen kioltották egymást." "Milyen lehetőségünk maradt?" "Próbálkozzunk valami mással. Egyesítés helyett lehet hogy jobban járnánk egy szétválasztással. Megosztoznánk az antianyagon..." "Az sem működik, mi már végig gondoltuk." mondja az ép Voyager kapitánya, "Ha megpróbálnánk megosztani az antianyagot, mindkét hajó megsemmisülne. Ha viszont a legénységét áthoznánk a mi hajónkra... Kissé szűken lennének ugyan, de..." "Ezt már végig gondoltuk. És a mi B'Elannánk úgy véli, az atomi egyensúly végzetesen felbomlana ha tíznél több személy menne át valamelyik hajóról a másikra. És mindkét hajó elpusztulna. ... Kapitány, térjen vissza a hajójára, és végezzenek egy metallurgiai analízist a hajótesten. Állapítsák meg pontosan a fázishelyzetet. Mi meg tesszük ugyanezt itt. Talán sikerül módot találnunk a fáziskülönbség kiegyenlítésére." "Meg akarja semmisíteni a hajót." jelenti ki az ép Voyager kapitánya. "Miért gondolja ezt?" kérdezi a másik Janeway szinte hangtalanul. "Én is így tennék ha az ön hajója ép lenne, az enyém pedig egyébként is halála ítélt. Feláldoznám magunkat, hogy önök élhessenek." "Jó hogy egyetértünk. Menjen vissza a hajójára." "Megértem a döntést, de el nem fogadom. Nem hagyhatom hogy ekkora áldozatot hozzanak, amíg ki nem merítettünk minden lehetőséget." "Kimerítettünk, és ezt mindketten tudjuk. Ez az én hajóm, az én döntésem." "Kapitány... Nem vagyok hajlandó..." "A döntés megszületett. Ne kényszerítsen arra hogy biztonságiakkal távolítsam el a fedélzetről! ... Hiszen tudja hogy megtenném." "Rendben, elmegyek. De adjon még tizenöt percet, hátha találunk más megoldást. Utána... Szabadon cselekedhet." "Tizenöt perc." bólint az itteni Janeway, "Sok szerencsét." "Mindkettonknek."

"Rendben... Sikerült helyreállítanom a kapcsolatot a másik Voyager-el." jelenti Kim a hídon. "Hívja oket." áll meg mellette Janeway. "Kapitány, van egy ötletem. Tulajdonképpen az ön ötlete volt..." fordul Janeway a fomonitor felé, amin megjelenik a sérült Voyager gépháza, és a másik kapitány, "Meg tudjuk szüntetni a kettenk közötti fáziseltérést." "Nincs elég időnk hogy kipróbáljuk. Az én tervem az egyetlen ami működik. El kell fogadnunk hogy nincs más lehetőség." "Kapitány, egy hajó közeledik 005.318 irányból. Épp most lassított le görbületi sebességről." jelenti Paris a kormányállásnak kinevezett konzol mellől. "Tudja azonosítani?" kérdezi Chakotay. "Vidiiai, uram."

Janeway kérden Kimre pillant, aki egy bólintással erősíti meg a másik hajó észlelését. "Vörös készültség!"

"Pajzsok?" fordul Janeway Chakotay felé. "Még mindig üzemképtelenek." "Kapitány, egy vidiiai hajó tart felénk. Önök is észlelik?" fordul Janeway a képfelvévo felé. "Igen." bólint az ép hajó kapitánya. "Működőképesek a fegyvereik?" "Egy pillanat. ... Tuvok?" "Negatív. Energiát kellett átirányítanunk hogy kompenzáljuk az energiavesztéséget. Órákig tartana üzemképessé tenni a fegyverzetet." A két Janeway egymásra néz.

"Ez meg mi?!" szemléli a vidíiai hajó kapitánya a Voyager eltorzult szenzorvisszhangját. "A hajójuk a jelek szerint egy téráramlat fogságába esett." "Észrevettek már?" "Igen, de nem tudják bekapcsolni pajzsait. És valamilyen oknál fogva a fegyverzetük is működésképtelen." "Fegyvereket elokészíteni... Tuz!"

"Ránk lottek." jelenti Tuvok a gépház egyik központi konzolján kialakított taktikai pultról. "Beccsapódásra készülj, kármentesítő osztagok felkészülni!" rendelkezik Tuvok, mire Janeway és Chakotay megkapaszkodnak székeikben. A vidíiai lövés a következő pillanatban megrázza a hajót. "Mi történt?" néz körül Janeway a romos gépteremben, "Ennyirol el sem téveszthettek minket." "Valószínűleg a másik Voyager kapott találatot." véli Chakotay. "Hívja őket!" fordul a kapitány Torres felé. "Megint megszakadt a kapcsolat. "Igyekezzen helyreállítani!"

A Voyager-nél úgy háromszor nagyobb vidíiai hajó lassan a Voyager fölé manoverezik, és középső részéből két átszállófolyosó nyúlik ki a Voyager parancsnoki egysége felé.

Mikor a hajó burkolata megkondul a hozzá kapcsolódó átszállófolyosóktól, Janeway felpattan a kapitányi székből. "Áttörik a burkolatot." jelenti Tuvok.

Az egyik folyosón elorenymuló vidíiaiak Tuvokba és néhány biztonságiba futnak, akiket azonban kissé készületlenül ér a találkozás, a vidíiai transzporter-fegyverek néhány villanása leteríti őket. Az egyik vidíiai, akinél egy nagyobb tárolóegység van, letérdel a testek mellé, és fegyverét letapogatásra állítva vizsgálni kezdi Tuvokot: "Vulcani, hímnemu. A jobb tüdő sérült a lövéstől, a többi szerv felhasználható." "Foglalkozzon velük." adja ki az utasítást az osztagvezető, majd a csapat tovább nyomul.

Egy másik folyosón Paris, egy biztonsági, és egy fegyvertelen tiszt igyekezik valahová, idonként megeresztve egy-egy lövést a hátuk mögé. A menetet záró Paris hátába hirtelen energialövedék csapódik, a hadnagy holtan rogy a földre. A vidíiai osztag beéri, és az erre szakosodott tagja megkezdi a test vizsgálatát.

"A gyengélkedot biztonsági erotérrel lezártam. Ez fel fogja tartani őket egy darabig." mondja a Doktor. "Nem hagyom hogy a kicsim a kezükbe kerüljön!" jelenti ki Wildman. "Nem lesz semmi baj, zászlós. Adja ide, elrejttem, egy szerelofolyosóban. Ha bejutnak is, ott nem fogják keresni." veszi át a Doktor a gyereket Wildmantól, "Hadnagy, segítsen! Át kell majd vágnunk a folyosó falát hogy..." A bejárat felől ekkor felhangzik a terhelt erotér mormolása. "Vidíiaiak. Valami diszruptorfélével próbálják áttörni az eroteret." jelenti a védomezo állapotát ellenőrző Kes, "Átjutottak!" Az ajtó a következő pillanatban kinyílik, és vidíiaiak rontanak be rajta.

"Parancsnok...?" fordul Janeway a hídra lépo Chakotay felé. "Az ötödik szint alatt minden az övék, és nem tudom meddig tudjuk távol tartani őket a hídtól." "Mr. Kim, mennyi vidíiai van a hajón?" kérdezi Janeway. "Háromszáznegyvenhét. És még jönnek." "Kétszer annyian vannak mint mi." mutat rá Chakotay. "Szubtéri jelet fogtam. Azt hiszem a másik Voyager-nek sikerült helyreállítania a kapcsolatot." mondja Kim. "Képernyőre!" "Kapitány, lehet hogy nem tudjuk sokáig fenntartani a kapcsolatot. Mi történt önökkel?" kérdezi a monitoron megjelent Janeway. "Behatoltak. Nem lehet megakadályozni hogy a vidíiaiak elfoglalják a hajót. Az önökébe is bejutottak?" "Nem. Talán a mi hajónkat nem vették észre. ... Kapitány, átküldhetek egy biztonsági osztagot a térhasadékon. Öt percen belül ott vannak harcra készen a hajóján." "Nem. Ha így teszünk, a vidíiaiak felfigyelnek az önök hajójára is. Az pedig mindkét hajó végét jelenti." "Nem nézhetjük tétlenül ahogy lemészárolják magukat!" "Arra nem lesz idejük." mondja Janeway hátborzongató céltudatossággal, "Megsemmisítem a hajót." "Gondolom, nem tudom lebeszélni erről. Tudom mennyire hajtatatlan." mondja a sérült Voyager kapitánya. "Így van. De van valami amit megtehetek önökért. Átküldöm Harry Kimet Wildman zászlós gyerekével a hasadékon. Szerintem így tisztességes." "Várni fogjuk

oket." bólint Janeway a monitoron. "Egyet ígérjen meg nekem, Kathryn. Hazajuttatja a legénységét!" "Úgy lesz. Esküszöm, úgy lesz!" A kapcsolatot néhány pillanat múlva elmosza a zaj. Janeway Kim felé fordul: "Öt perce van. Induljon a gyerekért!" "De..." "Mozgás zászlós! Parancsot kapott!" Kim elsiet, Janeway pedig így szól: "Számítógép, önmegsemmisítési folyamatot beindítani. Azonosító: Janeway pí egy egy nulla. Öt perc türelmi idő, néma visszaszámlálás." Janeway leereszkedik a kapitányi székbe, majd a mellette ülő Chakotayra pillant: "Aktiválni!" "Figyelem! Az önmegsemmisítési folyamat beindítva. Hajtómumag-túlterhelés négy perc ötvenöt másodperc múlva. Több hangjelzés nem lesz."

"Ocampa, nonemu... A szervei egészségesek, a borszöveve különösen gyors regenerációs képességet mutat." mondja a vidíiai, az egyik vizsgálóasztalra lőkött Kest vizsgálva. "A gerincét távolítsa el, a gerincvelot leteszteljük falósejt-immunitásra." A Doktor, kezében Wildman gyerekével, az irodában rejtozik, lehetőségeken gondolkodva. "Ez a nonemu földi nemrégiben utódot szült." állapítja meg a szervek begyújtásáért felelős vidíiai, Wildman holttestét megvizsgálva. "Akkor hol a gyerek?!" Állítsa maximumra a biokereső érzékenységet!"

Kim vidíiai orjáratok elöl bujkálva igyekszik a gyengélkedő felé. Szerencséje van, az idegenek a jelek szerint egyre hanyagabbá válnak, ahogy erőfőlényük biztos tudatában cirkálnak a hajón, így a zászlós összetűzés nélkül jut el a gyengélkedőig. Az ottani két vidíiait meglepetésként éri érkezése, mozdulni sincs idejük, mielőtt leteríti őket Kim egy-egy lövése. A csatazajra a Doktor elobukkan a búvóhelyéről: "Kim zászlós..." "Doki! De jó hogy látom!" "Visszafoglaltuk a hajót?" kérdezi reménykedve a hologram. "Nem. A kapitány beindította az önmegsemmisítést. Nekem pedig a gyerekekkel a másik Voyager-re kell mennem." "Jó, de jobb ha igyekszik." adja át a Doktor a csecsemőt. "Viszlát, Doki." Indul Kim a kijárat felé. "Zászlós... Mondja meg a másik énemnek hogy leküzdöttem a születési rendellenességeket." "Átadom." bólint Kim, majd fézerével körbepásztázva a folyosón, útnak indul.

"Hello." fordul Janeway a hídra nyomuló vidíiaiak felé, majd szélesen elmosolyodva feláll, Chakotayval együtt: "Üdvözlöm önöket a hídon." A vidíiaiak meglepetten néznek körbe majd az egyikük tekintete megakad a monitorokon villogó feliraton: "Önmegsemmisítés. Hátralevo idő: 00:02 ... 00:01..."

A Voyager testében egy antianyagból született csillag gyűl ki, elsöpörve a hátára telepedett vidíiai hajót is, a robbanás fénygömbje lassan elenyészik, és a sodródó maradványok között, a robbanás középpontjában ott lebeg a másik Voyager.

"Épp ideje volt." mondja Torres, mikor Kim, kezében a gyerekekkel, kilép a térhasadékból a tizenötös szinten. "Tuvok hívja Janewayt: Kim zászlós megérkezett a fedélzetre a hasadékon át. A gyermekkel együtt."

"Értettem, hadnagy." sóhajt megkönnyebbülten Janeway a gépházba. "Kapitány... A vidíiai hajó megsemmisült." jelenti Chakotay, "És a másik Voyager is." Janeway arca elkomorodik, és a kapitány fáradtan a falnak dől.

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. CsillagIdő 49548.7. Nincs semmi jele annak hogy a vidíiaiak a nyomunkba szegodtek volna, ezért újra ráálltunk a hazavezető irányra."

"A munkálatok folyamatban vannak." lép Tuvok a gyengélkedőben kókadozó Janeway mellé, "Torres hadnagy úgy becsüli hogy három napon belül visszatérhetünk a hídra." "Nagyszeru. Nem tudom meddig viselné el B'Elanna hogy folyton a nyomában vagyok a gépházban. ... Tuvok, jól látom hogy foglalkoztatja valami?" "Kíváncsi vagyok, kapitány... A vidíiaiak támadása előtt nem volt egy véleményen a másik kapitánnyal..." "Kiadtam volna-e az önmegsemmisítési parancsot? ... Régóta foglalkoztat egy ilyen helyzet felmerülésének lehetősége... Igen, elrendeltem volna az

önmegsemmisítést. De elismerem, el tudtam fogadni az o érvelését is." "Tehát szemben állt egymással a határozatlan, és az elszánt." "Nem irigylem magát a helyzet miatt fennállt logikai paradoxon miatt." "Én sem irigyeltem magamat. És o sem engem." Tuvok nagy levegot vesz, majd jobb szemöldökét megemelve szemügyre veszi Janewayt, majd csendesen távozik.

"Köszönöm... Ezerszer is köszönöm..." pillant Wildman Kimre, a gyerekekkel a karjában. "Nincs mit. ... De a Doktornak is köszönetet kell mondania. O mentette meg a lányát a vidüaiaktól." "Ez nem lep meg. Úgy programoztak, hogy vészhelyzetben hosiesen viselkedjem." jelenti ki büszke öntudattal a Doktor, "De mondja csak, zászlós, annak a másik Doktornak... Volt neve?" "Soha nem volt alkalmam megkérdezni." válaszolja vidáman Kim. "Visszatérhetek az ideiglenes hidamra?" kérdezi a közelebb lépo Janeway a Doktortól. "Természetesen."

"Örülök hogy újra köztünk van, zászlós." mondja Janeway a vele tartó Kimnek a folyosón. "Én is. Azt hiszem." "Valami baj van?" "Nem is tudom... Hiszen ez tulajdonképpen nem az én hajóm. Ön nem az igazi kapitányom, ugyanakkor mégis, és... Nincs különbség, de én tudom hogy mégiscsak van. Vagy nincs? Ez az egész borzasztó zavaros." "Mr. Kim... Csillagflotta-tisztek vagyunk. És a zavaros ügyek is benne vannak a munkaköri leírásban." jegyzi meg vidáman Janeway.

37. Innocence - Tisztán mint a gyermekek

Egy meglehetősen viharvert távolsági sikló, a nem éppen szabályszerű leszállás során maga vágta kis tisztáson áll, bal oldali hajtómugondolájából hutoközeg szívárog, beszállórampája nyitva. Tuvok siet ki a siklóból, elsősegélycsomaggal a kezében, miközben kommunikátorát aktiválva a Voyager-t próbálja elérni: "Tuvok hívja a Voyager-t. ... Voyager, hallanak engem?" Mivel nem kap választ, egyelőre felhagy a további próbálkozással, fontosabb dolga is akad. Letérdel a földön fekvő zászlós mellé, és a csomagból elovett orvosi trikorderrel végigpásztázza. "Nem érzem... A lábam..." mondja küszködve a zászlós. "Eltört néhány gerinccsigolyája." "Semmit nem tud tenni, Tuvok?" "A sikló orvosi felszerelése ehhez nem elegendő. Meg kell várnunk a segítséget a Voyager-ról." rázza meg a fejét a vulcani. "Egyre rosszabb..." "Lazítson, ernyessze el az izmait, lélegezzzen egyenletesen. És foleg ne mozogjon." "Mindig azt hittem... Szerencsés vagyok. Nincs családom odahaza... Senki aki hiányzik nekem. ... De most bánt gondolat... Hogy nem lesz... Senki... Aki meggyászoljon." "Én viszont tudom, hogy McCormick zászlósna nagyon hiányozna." "Valóban? ... Soha nem lehettem biztos abban hogy... Hogy o..." Az orvosi trikorder éles sípolásba kezd, a zászlós teste pedig elemnyed. Tuvok még egy darabig térdel mellette, majd összecsupja a muszert, és egy kis fémhengert vesz ki a csomagból. Leszúrja a test mellett a talajba, majd aktiválja, mire a zászlós körül egy védomezo kék sziporkázása villan fel egy pillanatra. A következő pillanatban Tuvok megdermed, hallgatóni kezd, majd egy villámgyors mozdulattal elorántva fézerét, a háta mögött levo bokrok felé fordul. Nem egészen azt látja amire számított, a növényzet közül egy szokásbarna hosszú hajú, sötétpiros ruhát viselő, nyolcévesforma kislány bámul rá, majd mikor rájön hogy felfedezték, menekülni próbál. Tuvok elsüllyesztí a fézert, majd két hosszú lépéssel beérve a kislányt, megállítja: "Maradj, nem akarlak bántani." "Engedjen el!" tiltakozik a lány. "Elszaladsz ha elengedlek?" kérdezi Tuvok. A kislány egy darabig még ellenkezik, aztán megadja magát, és nyugton marad: "Nem." A vulcani erre elengedi, majd kicsit hátrább húzódva bemutatkozik: "Tuvok a nevem. És téged hogy hívnak?" "Tressa. Maga nem úgy néz ki mint mi." jelenti ki a lány, aki alapján véve nagyon hasonlít egy földi kislányhoz, csak a homloka felső részén van egy csúcsára állított háromszög alakú terület, ahol érdekes, sötét mintázat látható a bőrén. "Nem a te népedhez tartozom. Vulcani vagyok. ... Úgy hittem, ez a hold lakatlan. Te itt laksz?" "Egy hajóval jöttünk." rázza meg a fejét Tressa, "De lezuhantunk, mint maguk." "És a szüleid, hol vannak?" "Meghaltak. ... O is meghalt?" pillant Tressa a zászlósra. "Igen." bólint komoran Tuvok. "Mit csinált vele?" "Sztázismezobe burkoltam hogy megóvjam, mert vissza akarom vinni a testét a hajómra." "Minek?" "Bizonyos kultúrákban, ilyen például Mr. Bennet is, a halott megfelelő elbúcsúztatásával az iránta érzett tiszteletüket fejezik ki. ... Tressa, van itt még veled valaki más is?" A kislány egy darabig habozik, majd bólint, és elkiáltja magát: "Minden rendben!" Erre a suruból két másik gyerek bukkan elő: egy fekete hajú, sötétlila ruhás lány, és egy nagyon rövidre vágott hajú, zöld ruhát viselő fiú, nagyjából Tressával egyidősek. "Senki sem maradt aki vigyázzon rátok?" "Mindenki más meghalt a balesetben. Egyedül vagyunk." mondja Tressa. "Nem kell félnetek. Én fogok gondoskodni rólatok, és hazajuttatlak benneteket." mondja Tuvok felállva, mire a gyerekek egy emberként sietnek oda hozzá, és ölelik át.

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. Kiegészítés. Felderítőosztagokat küldtem ki hogy felmérjék a Drayan II körül keringő hold ásványkészletét. Ezzel kapcsolatban találkozóra kértem a bolygó képviselőit is."

"Neelix szerint évtizedek óta senkinek sem volt kapcsolata a drayaniakkal. Csak szóbeszéd van." mondja Chakotay Janewaynek, miközben egy folyosón a legközelebbi lift felé tartanak. "A szóbeszéd ellenségesnek írják le őket?" kérdezi Janeway mikor megállnak a liftajtó előtt, majd a kapitány megérinti a hívógombot. "Nem, inkább csak zárkózottnak." "Ez is valami." jegyzi meg Janeway miközben beszállnak a liftbe, "Négyes szint! ... A diplomácia-professzorom mondogatta mindig: egy kapcsolat-felvételi helyzetben az első húsz perc eseményei a legfontosabbak." "Azért

kicsit nyugodtabban néznék elébe ennek a húsz percnak, ha tudnám, mi vár ránk." "Az embernek néha vakon kell kockáztatnia." mosolyog Janeway Chakotayra, "Ez is benne van a munkaköri leírásunkban. Mikor még csak tudományos tiszt voltam, mindig irigyeltem a kapitányt, hogy az o elojoga a kapcsolat-felvételi küldetések irányítása." "Én annyira irigyeltem, hogy a végén majdnem visszaküldött az Akadémiára utóképzésre." ismeri be Chakotay, miközben a lift kiteszi őket a negyediken, "Az első bevetésem a takananiakkal kellett felvennünk a kapcsolatot. Mindent átnéztem velük kapcsolatban, és addig idegesítettem a kapitányt, míg végül bevett a kapcsolatfelvevo osztagba. Mikor aztán ott álltunk a takanani delegációval szemközt, az o hagyományos üdvözlési kézmozdulatukat használtam. Csak azt nem tudtam hogy nok vagy férfiak estében más-más üdvözlés dukál. Így valójában egy fölöttébb tisztetlen ajánlatot tettem a nagykövetasszonynak." Mikorra Chakotay a történet csattanójához ér, meg is érkeztek az egyik szállítóhídra, és belépve Janeway az ügyeleterre pillant: "Energját." Az emelvénnyel hamarosan három fényoszlop ragyog fel, hátrahagyva a drayaniak küldöttségét. Elő pillantásra nem sokat látni rajtuk, mindhárman teljesen egyforma, grafitszürke talárszerű öltözetet viselnek, amelynek nyakréséhez egy sötét, áttetsző szövetből álló, az egész fejet beborító maszk tartozik. Ez, és a bo, egyenszabású öltözet miatt a jövevényeknek sem a korát, sem a nemét nem lehet igazán megállapítani. "Kathryn Janeway kapitány vagyok. Szeretettel üdvözlöm önöket a Voyager nevű Föderációs csillaghajó fedélzetén." lép előbbre Janeway. "Alicia, első prelat." hajtja meg magát a három drayani közül az elől álló, aki kissé törekenyebb testalkatúnak látszik a többinél, hangja is nore utal, és Janeway hogy közelebb lépett, szemügyre veheti a sötét anyagon átsejlo nois arcvonásokat is. "Hozzon ez a nap békességet, és múljon el reményt hagyva örököül. ... Ez egy hagyományos üdvözlő áldás, a régi idokból." "Om nahu bes nahits." hajt fejet Chakotay, "Ez az enyéim egyik hagyományos üdvözlése. Azt jelenti: Békességet szívedbe, boldogságot utadon." Alicia fohajtással fogadja a köszöntést, majd Janeway veszi át a szót. "Nagyon örülünk hogy elfogadták a meghívásunkat." "Nem surun folytatunk párbeszédet idegen fajokkal. De az önök galaxison keresztül utazása felkeltette az érdeklődésünket." "Szívesen mesélek az eddigi utunkról és a legénységünkrol. Gondolom a hajón is körülnéznének..." "Köszönjük." Janeway félrehúzódik, és a kijárat felé invitálja a vendégeket., miközben Chakotay rámosolyog. "A hajtóműmag három évig működőképes, mielőtt újra kell tölteni." mondja Janeway, mikor a drayaniak oldalán belép a gépházba. "A keverokamrában egy gyújtorendszer segíti a dilithium újrakristályosodását. Olyan helyzetbe kerültünk, mikor az ember nem tudhatja, mikor juthat új ellátmányhoz." teszi hozzá Chakotay. "Sajnos a főmérnökömmel most nem találkozhatnak, jelenleg a holdat átvizsgáló osztagok egyikét vezeti." mondja Janeway. "Elég érdekesnek találom hogy éppen ezt a helyet mutatták meg elsőként. Az önök népe a fejlett technológiát tekinti a legfontosabb eredménynek?" kérdezi Alicia. "Nem feltétlenül." pillant fel Janeway a keverokamra kékes fényben izzó oszlopára, "De a technológia segít hozzá minket hogy gyarapíthassuk ismereteinket a világegyetemrol, és új fajokat ismerhessünk meg." "Az elődeink kiváló tudósok és mérnökök voltak. Az idok folyamán mind okosabb, hatékonyabb, nagyobb teljesítményű gépeket készítettek. A technológia fontosabb volt, mint mi magunk. A reformáció nélkül valószínűleg elpusztítottuk volna magunkat. Az üknagyapám volt azok egyike, akik segítettek visszatálatni önmagunkhoz. Azóta meglehetősen elszigetelődve élünk, hogy elkerüljük azoknak a befolyásoló eröknek a hatását, amik visszatéríthetnek a hibás útra." "Egyes földi kultúrák hasonlóképp cselekszenek." mondja Chakotay, Janeway pedig úgy dönt hogy a fennálló helyzetet figyelembe véve a gépházból ennyi épp elég volt, és gyorsan továbbvezeti a vendégeket.

"A barátja odabent biztonságban lesz?" kérdezi a sikló bejárata mellett álló Tressa, mikor Tuvok kilép a hajóból. "Igen. Egy sztázismezobe zártam a testét. Nagy szerencsétek volt hogy néhány kék foltal megúsztatok a zuhanást." mondja Tuvok, miközben elkezd összepakolni a földön hevero elsősegélycsomagot. "A kísérőink megvédtek minket." "Kísérok?" "Akik velünk voltak a hajón. Egy mentoegységbe küldtek minket, mikor a hajó zuhanni kezdett. "Indulhatunk mostmár? Szeretnék

elmenni innen." mondja a fiú. "Az o hajójával fogunk menni?" kérdezi a másik lány. "Azt mondta, ez csak egy sikló, nem hajó." emlékezteti a fiú. "Egyelőre nem szállhatunk fel. A siklóm javításra szorul." mondja Tuvok. "Meg tudja javítani?" kérdezi Tressa. "Úgy vélem, igen. Csak abban nem vagyok biztos hogy az ionoszféra elektrodinamikus örvényeit le tudjuk-e gyozni." pillant fel Tuvok aggodalmasan az égre. "Mi az az elektro... Örvény?" kérdezi a fiú. "Egy termikus inverziós réteg, ami eros, és kiszámíthatatlan áramlásokat idéz elo a magaslégkörben." magyarázza Tuvok, miközben visszaviszi az orvosi csomagot a siklóba, "Ezek az áramlások okozták a lezuhanásomat, és minden bizonnyal a ti hajótokét is. Mielott elindulnánk, módot kell találnom arra hogy biztonságban átjuthassunk közöttük." "Sokáig fog tartani, Tuvok?" kérdezi Tressa. "Meglehet. Türelmesnek kell lennetek." "De én nem szeretnék tovább itt maradni. Nem tetszik itt." mondja a fekete hajú lány. "Ez sajnos nem oldja meg a helyzetünket, és nem is visz közelebb a megoldáshoz." mutat rá Tuvok mire Tressa átkarolja a másik kislányt, és feddon néz Tuvokra: "Azért még nem kellene ilyen keményen beszélni velünk." "Nem állt szándékomban. Csak rámutattam a valós tényekre. A vulcaniak nem védik a gyermekeiket a valóságtól. Az csak nehezebbé tenné számukra hogy megbirkózzanak a nehéz helyzetekkel." "Éhes vagyok." jelenti ki a fiú, és Tressa is bólint. "A siklóban vannak Csillagflotta-fejadagok." mondja Tuvok. "Mi az a fejadag?" "Foként koncentrált, vitaminokban gazdag élelmiszer. "Én thaka-t szeretnék!" mondja a fiú. "Csak fejadagjaink vannak." mondja Tuvok, mire a gyerekek elkedvetlenednek. "Most már hozzá kell kezdenem a munkához. Becslésem szerint kevesebb mint négy óránk maradt naplementéig." "Nem maradhatunk itt mikor beesteledik!" mondja Tressa. "Igen, akkor jön a morrok!" teszi hozzá a fekete hajú lány. "Valamilyen állatról van szó?" kérdezi Tuvok. "A morrok azért jön, akinek meg kell halnia." mondja Tressa. "És elviszi abba a barlangba." teszi hozzá a fiú, egy nem túl távoli barlangnyílás felé fordulva. Tuvok a gyerekekre pillant, majd trikkorderét elovéve megindul a barlangnyílás felé. "A miénken kívül nem észlelek más életjelet." mondja kisvártatva, az ot egy darabig követő gyerekeknek. "Itt van. És el fog jönni." mondja Tressa különös hangsúllyal. "Láttátok már ezt a lényt?" kérdezi Tuvok. "Csak akkor látható, mikor eljön valakiért. De akkor már túl késő." mondja a fekete hajú lány. "Azt hiszem hogy a helyzet miatt érzett félelmek ebben a lényben..." "Elvitte a többieket is! Naront és Feylort!" mondja a fiú, "A többi gyereket akik a hajón voltak." "A morrok akkor vitte el oket mikor aludtunk. És ma éjszaka értünk is eljön." mondja Tressa. Tuvok elobb a kétségbeesett arccal álló gyerekekre, majd a barlangra néz, végül összevont szemöldökkel eltunodik.

"A Föderáció több mint százötven világból áll." mondja Janeway, mikor vendégei elott belép a gyengélkedobe, "Akik a tudásukat és erőforrásaikat megosztják egymással." "Nicsak, látogatók! Üdvözlöm önöket a gyengélkedoben!" fordul a vendégek felé a Doktor, aki épp az irodában beszélgetett Kessel, "Én vagyok a hajó főorvosa." "O pedig Alicia elso prelat, a Drayan II-rol." mondja Janeway. "Örülök hogy megismerhetem." hajt fejet a Doktor, "Ritkán fogadunk itt ilyen jeles vendégeket. Hacsak nem történik valami baleset..." A drayaniak egymásra pillantanak, mire a Doktor gyorsan hozzát teszi: "De biztos vagyok benne hogy önöket nem fenyegeti ilyen veszély. ... Nos, megfelelő felszereléssel rendelkezünk számos beavatkozás elvégzéséhez, egy egyszeru vágás ellátásától a DNS-bázispárok újraszervezéséig. A kutató-felszerelésünk pedig a legmagasabb Csillagflotta színvonalat képviseli." mondja a Doktor, körbevezetve vendégeit. "Lenyugözo." mondja Alicia. "Esetleg érdekesnek találhatják, hogy ez az ember nem biológiai élőlény." mondja Janeway, "Hanem egy számítógép generálta holografikus kivetítés." Alicia körbejárja a Doktort, miközben így szól: "Az én népem hite szerint az anyagi világ csak illúzió. A test csak egy megjelenési formája a személynek, nem pedig maga a személy." "Egy hajdani nagy filozófusunk, Platón írta hogy amit látunk, azok csak halvány árnyéakai azoknak az eszményi dolgoknak, amelyek egy magasabb szinten léteznek." mondja Janeway. "Ez hasonlatos a mi meggyozódásünkhöz. A kapcsolatunk azzal, amit az imént magasabb szintnek nevezett, fontosabb mint ez a rövid itteni jelenlétünk, bármennyire valószínűnek tunjön is ez." "Híd hívja a kapitányt: üzenet érkezett az elso prelat részére." hallatszik Kim hangja az interkomból. "Az irodám a rendelkezésére áll." int a Doktor

az iroda felé. "Köszönöm, doktor..." "Sajnálom, egyszerűen csak Doktor." mondja a hologram, mire Alicia értetlen arcot vágva az iroda felé veszi az irányt. "Mr. Kim, biztosítsa lehallgatás ellen a kapcsolatot, és a Doktor irodáját." üzeni Janeway a hídra. "Értettem." "Nagyszerű volt..." siet oda Kes a Doktorhoz, "Azt hiszem, nagy hatással volt rájuk." "Kes sokat csiszolgatta a diplomáciai érzékemet." fordul a Doktor Janeway és Chakotay felé. "Meg is látszik." bólint a parancsnok. "Tárgyalnunk kell velük, és kideríteni, mit tartanak értékesnek a polyferranide ellenében." morfondírozik Janeway, de egyelőre félre kell tennie ez irányú terveit, mert a drayaniak visszatérnek. "Egy szükséghelyzet miatt visszahívtak." mondja Alicia. "Tudunk segíteni?" kérdezi Janeway. "Nem. Jobb ha folytatják az útjukat. Érdekes látogatás volt." "Azt reméltük, megtudhatunk önökrol néhány dolgot." mondja Janeway. "Nemzedékek óta igyekszünk elkerülni a kapcsolatot a kívülállókkal. És én szeretném tartani magam ehhez a hagyományhoz. Minden jót, kapitány. Remélem sikerül hazajutniuk." mondja Alicia, majd kísérete élén távozik. "Valami rosszat mondtam?" kérdezi aggodalmasan a Doktor. "Megpróbálhatnánk meggyozni hogy a legmesszebbmenokig tiszteletben tarjuk a hagyományait..." mondja Chakotay, de Janeway megrázza a fejét: "Nem. A felszólítás egyértelmű volt. Ha nem szívesen látnak bennünket, elmegyünk. ... Hívja vissza a felderítőosztagokat. Valahol máshol kell polyferranide-et keresnünk."

"Hol láttátok utoljára az eltűnt gyerekeket?" kérdezi Tuvok a mögötte haladó gyerekektől, miközben trikorderével a környezetet pásztázza. "Az alatt a nagy fa alatt, ahol aludtunk." mondja a fiú. "Sérült volt valamelyikük?" "Naronnak volt egy seb a kezén..." "De mindketten tudtak járni?" "Ühüm." "Hallotta valamelyikük felkelni őket?" "Azt gondolja hogy elindultak valamerre és eltévedtek?" kérdezi a fekete hajú lány. "Nem. A morrok vitte el őket." jelenti ki Tressa. "A két hiányzó gyerek nincs a letapogatás hatósugarában. Csak ezt tudjuk biztosan." szól Tuvok. "Nem értett meg. El kell hagynunk ezt a holdat!" "Kérem... Nem indulhatnánk?" kérdezi a fiú. "Nagyon félek." mondja a fekete hajú lány. "Tuvok, kérem..." "Gyerekek... Hagyjátok hogy a félelem irányítson titeket. Meg kell tanulnotok hatalmat gyakorolni a fantáziátok fölött." "A morrok..." mondja a fiú. "Igen, egy ilyen lény létezése valamely mértékben valóban lehetséges. De az érzelmi reakciók miatt nem tudjátok felmérni ennek a csekély valószínűségét." "Nem tehetek róla... Félek!" mondja a fiú. "Azt hiszem, meg tudnátok birkózni vele. A vulcani gyerekek már egész kicsi korukban megtanulnak eltávolodni az érzelmeiktől." "Hogyan?" kérdezi a fekete hajú kislány. "Elször is arra kell összpontosítani, amitől fél az ember. Meg kell jelenítenetek magatok előtt a morrokat." mondja Tuvok, mire a gyerekek szemüket lecsukva koncentrálni kezdenek. "Ez a kép érzelmeiket idéz elő bennetek. Hogyan írnátok le azt amit érezték?" "Összeszorul a gyomrom..." mondja Tressa. "El akarok futni, de a lábaim nem engedelmesskednek." teszi hozzá a másik lány. "Ha ezeket az érzéseket fizikai formába akarnátok önteni, hogyan nézne ki?" "Mint egy nagy fekete felhő, fölöttünk pedig csak a nap, és villámok." mondja a fiú. "Képzeljétek el amint egy erős szél fújja el a felhőt. Figyeljétek, amint a félelem távolodni kezd. Már nem is a részletek igazán. ... Amint sikerül kelloon eltávolodni az érzelmi reakcióktól, megtanuljátok uralni őket. És végül teljesen megszüntethetitek őket." "Maga egész életében nem érez semmit?" kérdezi a fekete hajú lány. "Mint mondtam, uralkodunk az érzelmeink felett." "Nem éreznek félelmet sem? Soha?" kérdezi Tressa. "Nem." "Mikor lezuhantak, akkor se félt?" kérdezi a fiú. "Így van." "És ha az a nagy szoros bestia megtámadná..." "A körülmények lényegtelenek. A vulcaniak minden helyzetben logikusan viselkednek. Ezért most hozzá kell látnom a sikló megjavításához. Ha a szenzorok újra működőképesek lesznek, azokkal folytatjuk a kutatást. ... Addig azt várom hogy nyugodtan üljete le, és ne nyúljatok a felszereléshez." "Megígérjük." bólint komolyan Tressa. Tuvok a sikló feljárójának szélén ülve egy áramkörpanellel foglalkozik, majd igyekszik félrehúzódní, hogy a rámpán leszáguldó Tressa és a fiú el ne sodorják. A másik lány a rámpa alján ül, és egy optikai lencsét nézeget. "Elani, tedd azt le." szól rá Tuvok, majd biztonságba helyezi a lánytól megszerzett alkatrészt. Tressa és a fiú közben visszajönnek, és egy szerszám tulajdonjoga fölött kezdenek vitatkozni. Tressa véletlenül aktiválja az eszközt, majd mikor a plazmavágó kéken

ragyogó, tíz centis energiapengéje megjelenik, riadtan pillantanak egymásra. Tuvok felkapja a fejét a szerszám sziszego hangjára, majd felpattanva a gyerekek mellett terem, és kikapja Tressa kezéből a veszélyes eszközt, elteszi egy biztonságos helyre, majd felnyalábolja Tressát, és a jobb oldali hajtómugondolára ülteti: "Te ide ülsz... Te pedig ide." mondja, mikor a fiút a másik oldali gondola végére telepíti. "És én?" kérdezi Elani, mire Tuvok visszanyomja a rámpa végére. "Én inkább mellé szeretnék ülni." fordul a fiú Tuvok felé, aki figyelmeztetően a gyerek felé int a mutatóujjával, mire az durcásan elhallgat. Tuvok hogy lerendezte a konfliktust, visszatér a munkájához, de a fiú nem marad nyugton túl sokáig. A vulcani háta mögé sompolyog, és alaposan megszemléli a fület. "Tuvok..." "Tessék." "Miért van olyan fura füle?" "Minden vulcaninak hasonló formájú hallószerve van." "Miért?" "Egy több évezredes evolúciós folyamat végeredményeképpen." "Jobban hallanak vele?" kérdezi Elani, aki időközben újra megkaparintotta a lencsét. "Nem." "És hol élnek a vulcaniak? Messze innen?" kérdezi Tressa. "A szülobolygóm a galaxis másik oldalán van. ... Elani, kértelek hogy ne játssz azzal!" "Bocsánat..." Tuvok odamegy a lányhoz, majd a kezét megfogva meditációs alakzatba igazítja az ujjait. "Mit csinál?" kérdezi a fiú. "Meditatív állapotba akarok hozni benneteket. ... Hunyd le a szemed, és képzelj el amint tested összes energiája keresztüláramlik azon a ponton, ahol a két mutatóujjad összeér. Semmi, amit érzel vagy hallasz, nem fontos többé. Hagyd hogy a külvilág lassan elenyésszen. Most már csak a lelkedben létezik." A másik két gyerek is megpróbálkozik a dologgal, de a fiú hamarosan megszólal: "Tuvok, vannak gyerekei?" "Maradj csendben. Meditálunk." szól rá Tressa. "De én szeretném tudni." "Négy gyerekem van. De most koncentrálj." "És milyenek?" kérdezi a fiú kíváncsi. "Tudnak viselkedni." morogja Tuvok, "A te korodban már elérték a magasabb tudatállapot alapszintjét." "Az hogy semmit sem érez, azt jelenti hogy nem szereti a gyerekeit?" kérdezi Elani. "A kapcsolatom a gyerekeimmel nem érzelmi alapokon nyugszik. Ok a személyiségem részei. A gyerekeim nélkül... Nem lehetek teljes." "Biztos nekik is hiányzik." mondja Elani, kinyitva a szemét. "Tuvok..." szól megint a fiú, "Viszket az orrom. Megvakarhatom?" "Igen." "Tuvok..." kapja fel a fejét Tressa, "Hallok valamit." Ekkor már Tuvok is felfigyelt a magasból érkező morajlásra. "Egy hajó?" kérdezi a fiú reménykedve. "Úgy vélem, igen." bólint Tuvok, majd a gyerekekkel a nyomában besiet a siklóba a pilótaüléshez. "Meg tudja állapítani, kik azok?" kérdezi Tressa. "A szenzorok csak részben működnek. Megpróbálom a hajót a pajzsa alapján azonosítani." "Lehet hogy a megmentésünkre jönnek?" kérdezi a fiú. "Nem a Voyager egyik siklója... Inkább egy azok közül, amikkel bolygó körüli pályán találkoztunk. Úgy látom hogy a tieitek keresnek benneteket." A gyerekek aggodalmasan egymásra néznek, majd Tressa szólal meg: "El kell rejtőznünk! Tuvok, nem találhatnak meg minket!" "Ezt nem értem. Azt hittem, haza akartok menni." "Ok nem akarnak hazavinni minket. Hiszen eredetileg is ide akartak hozni." "Miért?" "Hogy eljőjön értünk a halál." "El kell mennünk, gyorsan!" mondja a fiú. "Ha megtalálnak, mind meghalunk!" szól Tressa. "Miért akarna ártani nektek a saját népetek?" "Kérem, bármikor itt lehetnek..." "Segítsen rajtunk..."

Tuvok és a gyerekek a közeli aljnövényzetből figyelik, ahogy az öt sötét ruhás drayani átvizsgálja a siklót és a közvetlen környezetét. A csapat egy darabig tanácskozik, majd kissé szétszóródnak. "Ketten errefelé tartanak..." mondja Tuvok, majd elkezdi átprogramozni a trikorderét. "Mit csinál?" kérdezi a fiú. "Elrejttem magunkat a keresők elöl." A drayaniak elvonulnak Tuvokék rejtékhelyétől nem messze, de mikor az egyik gyerek óvatlanul zajt csap, visszafordulnak. "A kereso nem mutat semmit." von vállat az egyikük. "Igen, biztos csak valami állat volt. Nézzünk körül amott is." A drayaniak keresgélnek még egy darabig, majd odébbállnak. "Miért gondoljátok hogy meg akarnak ölni titeket?" kérdezi Tuvok halkan. "Mert itt meg kell halnunk. Ez a hold arra való." mondja Tressa. "Idehozzák a gyerekeket, elvégzik az utolsó szertartást, azután a morrok elviszi őket." teszi hozzá a fiú. "Senki sem tér vissza." mondja Elani. "Nem logikus hogy egy társadalom megöli a gyermekeit." rázza meg a fejét Tuvok. "A régi írások szerint örülnünk kellene. Mert halálunkkal a bennünk lakozó energia felszabadul." mondja Tressa. "Igaz ez, Tuvok? Lehetséges hogy ez történik?" kérdezi a fiú. "A vulcaniak úgy hiszik hogy az ember katrája, amit más népek léleknek neveznek, tovább létezik

azután is, hogy a test meghalt." "Maga is így hiszi?" kérdezi Elani. "Korábban kételkedés nélkül elfogadtam ezt. De az utóbbi években kétségek támadtak bennem. Úgy hiszem, több van mindannyiunkban, mint amit a tudomány képes kideríteni." "Tudom, bízunk kellene bennük. Nem helyes félni a haláltól." mondja Tressa. "De nem bun úgy határozni, hogy inkább élnek." "Segít nekünk?" kérdezi Elani. "Az hiszem, a Voyager-en biztonságban lesztek. Legalábbis addig, míg jobban meg nem ismerjük a helyzetet." A gyerekek erre Tuvok nyakába borulnak.

"Torres és Neelix megérkeztek... Már csak Tuvok és Bennet nem jelentkeztek." szól Chakotay, a két szék közötti lekérdezőterminált tanulmányozva a hídon. "A szenzorok nem jelzik a siklójukat." mondja Paris. "Az eros napkitörések jelentos zavarokat okoznak." jelenti Kim. Torres és Neelix érkeznek a hídra, a hadnagy lelkesen siet Janewayhez: "Egy három kilométeres polyferranide-telepet találtunk! Kár lenne ha tovább kellene mennünk." "Mikor léptek kapcsolatba utoljára a másik csapattal?" kérdezi Janeway. "Néhány órája. Valami baj van?" kérdezi Neelix. "Nem érzük el oket." bólint Janeway. "A legkülso holdra akartak átmenni, hogy ott nézzenek körül." mondja Torres, mire a kapitány Paris felé fordul: "Észlelhető még a sikló ionnyoma?" "Észlelek egyet 151.8-as irányban." "Arra Neelix és én jártunk." jegyzi meg Torres. "És van itt egy másik nyom is, ettől húsz fokkal jobbra." "Követjük, Mr. Paris!" szól Janeway.

"A hold letapogatása eredményetlen. Nem tudunk mit kezdeni a légköri zavarokkal." jelenti Torres, miután a Voyager pályára állt a kérdéses hold körül, ahol egyébként egy drayani hajó is kering. "A drayani hajó továbbra sem válaszol a hívásra." jelenti Kim. "Biztos hogy eljut hozzájuk a jelünk?" fordul felé Janeway. "Fogják az adást. Csak nem válaszolnak." "Hívja oket tovább." mondja Janeway, miközben mögötte a fomonitoron megjelenik Alicia: "Ez a találkozás itt mindkettonknek káros. Ez itt a legszentebb helyünk, a kryzata! Idegenek jelenléte itt tiltott dolog!" "Az egyik siklónkat keressük. Eltunt." fordul Janeway a fomonitor felé. "A felszínen van. A pilóta meghalt." "Két ember volt a fedélzeten. Mindkettőt megtalálták?" "Nem. Csak egyet. Ha van még valaki a holdon, azonnal sugározzák fel a hajójukra!" "Éppen ez a szándékunk." "Látja, ez egy olyan esemény, ami miatt kerüljük a kapcsolatot az idegenekkel. Hiba volt válaszolni a hívásukra, nem lett volna szabad engednem a kíváncsiságomnak..." "Senki sem hibás, a baleset csak véletlen volt." "Elvárom hogy a dolgot hozzák rendbe, amilyen gyorsan csak lehet!" mondja Alicia dühösen, majd bontja a kapcsolatot. "Mi a helyzet a transzporterrel?" fordul Janeway Torres felé. "A keresosugárral semmi felszíni objektumot nem lehet befogni. Könnyebb lenne leküldeni egy másik siklót." "Nem. Azzal csak tovább romlana a helyzet." "Megteszem amit lehet." húzza el a száját Torres, nem sok reményt fuzve a dologhoz.

Tuvok felpillant az éppen javítás alatt álló modulról, a sötétben világító tábortűz felől közeledő fiúra: "Hogy lehetsz még mindig szomjas, négy pohár víz után?" "Maga nem akar aludni?" "Ha szükséges, néhány napig képes vagyok pihenés nélkül is dolgozni. ... De ti nem. A tuznél melegebb van. Menj vissza, és próbálj elaludni." A fiú aggódalmasan a barlang felé pillant. "Ne aggódj. Többször, alaposan átvizsgáltam a környéket. Rajtunk kívül nincs itt semmiféle élőlény. Sem a barlangban, sem öt kilométeres körön belül." "Lehet hogy a morrokot így nem lehet észrevenni..." "Innen foglak figyelni benneteket. Ha bármi különös dolog történne, megteszem a szükséges lépéseket." "Hát jó..." mondja a fiú, majd visszatér a tuzhöz, Tuvok pedig újra munkához lát. Nem sokáig dolgozhat, hamarosan mindhárom gyerek elötte áll. "Nem tudunk aludni." jelenti ki Tressa. "Ez szemmel látható." mondja Tuvok beletörödon. "Túl sötét van." mondja Elani. "És a tuz is kezd kialudni. Megnézné?" "Még nincs egy fél órája hogy raktam rá fát. ... De egy ellenorzés nem árthat." adja be a derekát Tuvok, a kérlelo tekinteteket látva. "Nekem mindig meséltek lefekvés előtt..." jegyzi meg Elani. "Igen. Meséljen nekünk az zalusi tuzdémonról." helyesel a fiú is. "Soha nem tudtam megérteni, egyes népek miért mesélnek efféle történeteket a gyerekeiknek, mikor el akarják altatni oket." jegyzi meg Tuvok. "A vulcaniak nem mondanak esti mesét?" "Ha a gyerekeim nem tudtak elaludni, zenéltem nekik." "Én szeretem a zenét." jelenti ki Elani. "Sajnos nincs itt a lantom." "Az

meg mi?" kérdezi a fiú. "Egy öthúros hangszer, diatonikus hangsorral. Nagyon megnyugtató hangja van. A legkisebb fiam szerette a legjobban. Mindig arra kért, játsszam el neki a 'Falor Utazása'-t. A történet a megvilágosodásról szól, háromszáznegyvennyolc versszakból áll. ... Talán nem lesz szükség rá hogy az egész történetet elmondjam... Falor egy jóakarató kereskedő volt, aki útra kelt, hogy gyarapítsa tudását. Átkelt a viharos Vorot tengeren, míg el nem érte Raal ködös partjait, ahol az öreg T'Para élt, az igazságok tudója." Tuvok ezután éneklésre vált, és ezzel végül eléri a kívánt hatást, a különös dallam hatására a gyerekek lassan elcsendesednek.

A kialudt tüz romjai keskeny füstcsíkot eregetnek a reggeli fénnel kéklo ég felé. A nem messze fekvő Tressa szemei lassan kinyílnak, a kislány felkönyököl, majd döbbenten mered a nem messze tole kialakított két másik fekvőhely felé, amelyek üresek. "Tuvok... Tuvok!" kiabálja Tressa kétségbeesetten, mire a siklóban dolgozó vulcani futva indul meg kifelé, elokészítve fézerét. "Eltunek..." mondja Tressa az üres fekhelyekre pillantva, Tuvok pedig az immáron valódi ellenségévé lett tájat kezdi fürkészni.

"Kapitány, kérem vessen egy pillantást erre..." fordul a híd közepe felé Torres a mérnöki pulttól, mire Janeway megindul feléje: "Megtalálta a siklót?" "Ami azt illeti, kettőt is. A jelek szerint mindkettő lezuhant. ... A szenzorok érzékenysége még mindig nem az igazi, de azt hiszem, ez lesz a miénk." bök Torres az egyik jelre a monitoron, "A másik pedig drayani." "Életjeleket is észlelni a felszínen, de csak idolegesen. Egy darabig legalább négyen voltak összesen. Most azonban csak kettőt észlelek." jelenti Kim. "Mindent kipróbáltam a transzporterrel. Egyszerűen képtelenség a lenti zavarásban stabilan bemérni bármit is." rázza meg a fejét Torres. "Akkor más lehetőségeket kell számításba vennünk. Kérek egy pontos légköranalízist, és javaslatot arra vonatkozóan hogy hogyan juttathatunk le egy siklót a felszínre." szól Janeway, "Bár még mindig remélem hogy ezt el tudjuk kerülni valahogyan."

"Az éjszaka folyamán nem volt észlelhető idegen élőlény vagy bármilyen energijelenség a szenzorok hatósugarában." pillant fel Tuvok a sikló műszerpultjáról, a szenzornapló ellenőrzése után. "A morrok volt az, hát miért nem hisz nekem?" "Ha így gondolod... Utánaézek. Te itt maradsz, amíg átvizsgálom a barlangot." mondja Tuvok, miközben egy kézilámpát kerít elő, és ellenőrzi a telepeit. "Ha bemegy, nem jön ki többé élve." jelenti ki Tressa. "Megteszem a szükséges óvintézkedéseket. ... Ezzel pedig te védheted meg magad." mondja Tuvok, rövid habozás után átadva Tressának egy fézert, "Így kell tartani, ezzel a gombbal sütheted el. A siklót pedig lezárom, amíg távol vagyok." "Nem, Tuvok." nyújtja vissza a fegyvert a kislány, "Ne hagyd egyedül, félek! Kérlek..." "Ha találok valamit a barlangban, az talán segíthet kideríteni, mi történt. Fontos hogy a lehető legtöbb információt gyűjtsük össze." "De én félek..." "Gyakran félünk attól amit nem értünk. A legjobb védekezés a tudás. Bízz bennem, Tressa, hamarosan visszajövök." "Biztos?" "Nem hagylak magadra a bajban." bólint Tuvok, visszaadja a fézert a kislánynak, majd néhány másodperces késleltetésre állítva a zárat, lesiet a beszállórámpán. Odakint megvárja míg a sikló hátsó fala a helyére emelkedik, majd elindul a barlang felé.

A barlangban, a bejárat után néhány lépésnyire levo szuk, éles forduló miatt meglehetősen sötét van, csak Tuvok kézilámpája veszi fel vele a küzdelmet, mérsékelt sikerrel. A vulcani óvatosan halad előre, fél szemmel trikordere kijelzőjét tanulmányozva, majd hirtelen megtorpan. Lámpájának fénykörében egy zöld színű ruha bukkan fel, egy sziklapárkányra terítve. Tuvok odasiet, és megsejleli a teljesen sértetlen ruhadarabot, majd hamarosan rábukkan a másik gyerek ruhájára is, nem messze az elozotól. A két ismert öltözéken kívül azonban még kettőt talál, amelyek láttán hosszasan eltunodik.

A sikló ajtajának zárja egy éles kattanással kiold, mire Tressa a fézert markolva elszánt arccal az ereszkedni kezdő rámpa felé fordul. Mikor a nyílásban Tuvok jelenik meg, a kislány boldogan

elmosolyodik, és leereszti a fegyvert, majd a rámpán felsieto Tuvokhoz megy, és boldogan megöleli. "Mit látott odabent?" "Lehet hogy ez ijedtséggel fog előlteni, de meg kell tudnod az igazságot, Tressa. ... Bár sem a gyerekeket nem találtam meg, sem magyarázattal nem szolgálhatok a történetekre." "Én leszek a következő, igaz? És nem tudunk változtatni rajta..." "Az eltunések mindig éjjel következtek be. Megpróbáljuk napszállta előtt elhagyni ezt a helyet." "Most tényleg csendben leszek, és nem nyúlok majd semmihez." fogadkozik Tressa. "Úgy elég nehezen fogsz tudni segíteni nekem a javításnál." jegyzi meg Tuvok.

"A drayaniak újabb siklót küldtek a holdra, kapitány." jelenti Paris, a muveleti tiszt pult szélének támaszkodó Janewaynek. "Legalább húsz személy tartózkodik a felszínen, de arról a két korábbi életjelről nem sokat mondhatok." mondja Kim. "Hány fos keresoosztagra lenne szükség két szerencsétlenül járt megtalálásához?" kérdezi Chakotay bosszankodva. "Kapitány... Csökkent a zavarás, üzenetet fogtam!" jelenti Kim, és a hangszórókra adja a jelet. "Tuvo... ...Ja a Voyager-t. Vo..Ger, hallanak engem?" "Halljuk, Tuvok." üzeni Janeway megkönnyebbült mosollyal, "Jól van?" Ekkora a képkapcsolat is helyreáll, így Tuvok, bár a fomonitor képe gyakran szétesik és eléggé zajos, most már látható is, amint a sikló pilótaülésében ül. "Igen, kapitány. De Bennet zászlós meghalt." "Azt már tudjuk. Megpróbáltuk felhozni, de gondjaink támadtak a drayaniakkal. Csak az o kutatóosztagaikat turik meg a felszínen." "Igen. Kénytelen voltam elkerülni a velük való találkozást." bólint Tuvok. "Miért?" "Egy kislány van velem, aki azt állítja, a kutatócsoport tagjai meg akarják ölni. Kezdetben nem hittem el a dolgot de idok...en több másik... ..rek eltun..." Tuvok szavai zajba fulladnak, mire Janeway kérdező Kim felé fordul, aki azonban sajnálkozva rázza meg a fejét: "Nincs mit tenni, a zavarás újra erősödik. "Mi történt a többi gyerekkel?" kérdezi Janeway, remélve hogy szavai eljutnak Tuvokhoz. "Nyom nélk... Eltuntek. Valami a hold... Teheto felelo... Ezért. Sürgösen távoznunk kell. Megpr... A siklót..." A kapcsolat ekkor végképp megszakad, Janeway pedig Kim felé fordul: "Tapogassa le Tuvok siklóját. A sérülései ellenére képes önerobol felszállni?" "Szerkezeti károsodás nincs, csak az energiaellátásban vannak kisebb ingadozások. Képesnek kell lennie felszállni." "És ha mégsem?" kérdezi Chakotay. "Hívják Aliciát." szól Janeway komor arccal. "Kapitány?" jelentik meg a drayani a fomonitoron, néhány perc elteltével. "Elso prelat... Észrevettük hogy önöknek is van egy sérült hajója a felszínen, és hogy a balesetnek vannak túlélői is. Szeretnénk felajánlani a segítségünket. Egy közös mentoakcióval..." "Nem szükséges, kapitány. Már így is elég bajt okoztak." "A szenzoraink szerint azok az emberek bajban vannak. Gondolom önök is legalább annyira aggódnak értük, mint mi." "Senki miatt nem kell aggódnunk, aki a kryzatán van. Ez a hely áldott, védett, és sérthetetlen. Ezért semmilyen körülmények között nem engedhetem le magukat a felszínre." "Tudatom önnel hogy egy siklóval elindulok a felszínre. Az engedélye nélkül." "Ez elfogadhatatlan!" háborog Alicia. "Én szükségesnek tartom." mondja ridegen Janeway. "Ha elindítja azt a siklót, kénytelenek leszünk utána küldeni egyet a mieink közül." "Elso prelat... Távol áll tolem egy konfliktus kirobbantása." "Akkor azonnal hagyják el a területünket!" "Ezt fogom tenni. Amint a legénységem minden tagja biztonságban a fedélzeten van. Janeway kilép." Kim bontja a kapcsolatot, Janeway pedig Paris felé fordul: "Hadnagy, velem jön. ... Mr. Kim, jelentést." "Tanulmányoztam a drayani siklók energiamintázatát. Egy dielektromos mezo védi oket a légköri zavaroktól." "A sikló görbületi tekerkseivel gerjeszthetünk valami hasonlót." mondja Paris. "Nem lesz valami stabil." jegyzi meg Kim. "Kicsit rázni fog." von vállat Paris, "De kibírjuk." "Kapitány, szeretném..." pattan fel Chakotay, de Janeway leint: "Tudatában vagyok a kockázatnak, parancsnok. De ha van bármi remény egy diplomatikus megoldásra, csak odalent találhatom meg a megoldást."

"Fogjuk rövidre az indulási elokészületeket..." mondja Paris, mikor Janewayjel helyet foglalva a futársikló pilótafülkéjében, megkezdik a hajó élesztését, "Hajtóművek, impulzus és görbületi meghajtás?" "Minden meghajtórendszer zöldben." "Pajzsok, fézerek, tehetetlenségi tompító, kommunikáció?" "Alapveto rendszerek zöldben." bólint Janeway, "Számítógép, kifutási állapot." Paris meglepetten fordul a kapitány felé, "Végeredményben... Kihagyhatjuk a többit..." "Normál

körülmények között ellenjavallt. De néha elkerülhetetlen." "Ezt észben fogom tartani. ... Görbületi hajtómu beindítva, megkezdem a dielektromos mezo létrehozását. ... A mezo kitart, de szemmel kell tartanunk a stabilizátorokat." "Janeway hívja a hidat: nyomáskiegyenlítést a siklódokkban, kaput nyiss!" "Igenis, kapitány." nyugtázza az üzenetet Kim. A dokkot néhány másodperc múlva elárasztja a hold légköréről visszaverődő sárgászöld fény, Paris pedig kimanoverezi a hajót a Voyager-ból, és a célpont felé fordítja. "Drayani sikló, elfogópályán." jelenti a hadnagy kisvártatva. "Le tudjuk rázni?" "A dielektromos mezo gyengíti a szerkezeti védopajzsot. Ha gyorsabban repülünk, a végén még széthullunk. Ráadásul nekünk rögtönözniünk kell, a drayaniaknak viszont aligha." "Itt ok vannak otthon, hazai pályán játszanak. Lehet hogy ezért is nem lottek még ránk." "Másodperceken belül élesben próbálhatjuk ki az elméletét, kapitány. Mindjárt lotávolba érnek." "Pajzsokat teljes töltésre, fegyverek készenlétbe."

"Manoverezo és impulzushajtómuvek üzemben." pillant Tuvok a másodpilóta székében ülo Tressára, "Készen állunk a felszállásra." "És mi van azzal az elektro... Azzal a zavarral, ami miatt lezuhantunk?" "Rájöttem hogy egy dielektromos mezo segítségével viszonylag simán áthaladhatunk rajta. De eros rázkódással kell számolnunk. ... Kifutási állapotra állok." A sikló hátsó részéből éles zaj hallatszik, mire Tuvok gyorsan végigzongorázik a pulton. "A hármas hajtómu leállt, megpróbálom kiegyenlíteni."

"A drayani sikló közeledik. Elkap bennünket, mielőtt elérnénk a felszínt." jelenti Paris. "De a fegyvereit nem aktiválta. Talán tárgyalhatunk..." "Reméljük ok is hasonló véleményen vannak..." jegyzi meg Paris nem túl nagy meggyozodéssel, "Az ionoszféra mindjárt mögöttünk lesz." "A szenzorok észlelnek valamit. Tuvok siklója... Megpróbál felszállni, de gondjai vannak a hajtómuvel. ... És egy drayani osztag halad feléjük."

"Már látni is oket... Mindenfelől jönnek, azonnal indulnunk kell!" mondja a sikló oldalablakán kikukucsáló Tressa. "Akkor vészindítással próbálkozom. Menj odébb a konzoltól." szól Tuvok, mire a kislány hátraszalad a sikló utasterébe. Tuvok túlterhel néhány áramkört, de a sikló végül megbillen, majd emelkedni kezd. "Sikerült! Megmentett!" tér vissza Tressa vidáman a pilótafülkébe. "Azt hiszem korai volt az öröm. A vészindítás miatt a pajzsunk csak minimális, a fegyverzetünk működésképtelen. A Voyager azonban keresni fog bennünket, és amint kiértünk a légkörből, át tudnak sugározni a hajóra." "És ott mit csinálunk?" "Ha úgy gondolsz, menedékjogot kérhetsz a Föderációtól. Akkor meg fogunk védeni." "Magával szeretnék maradni, Tuvok." bólogat Tressa. "Egy drayani sikló hív minket." mondja a vulcani, mikor a pult felől hangjelzés hallatszik. Alicia jelenik meg az egyik monitoron: "Fogva tartja az egyik gyermekünket. Beszélni akarok vele!" "Úgy gondolja, meg akarják ölni ot. Igaz ez?" kérdezi Tuvok ridegen. "Össze van zavarodva. Segíteni szeretnék Tressának." "A halálomat akarják!" hajol be Tressa a képbe. "Tressa, megértem hogy mit érzel. De vissza kell térned a felszínre, ott minden kérdésedre válaszolni fogok." "Nem! Soha többé nem megyek vissza oda. Itt maradok Tuvokkal!" "A legjobb ha ezt majd a Voyager fedélzetén tárgyaljuk meg." mondja Tuvok. "Elfogadhatatlan! Ha maga vagy bárki más megpróbálja a hajójukra vinni Tressát, bármilyen eszközzel meg fogom akadályozni." "Tegyen amit akar." mondja Tuvok nyersen, mire Alicia oldalra pillant: "Tuz!" A sikló néhány másodperc múlva megrázkódik.

"Befogtam a drayani siklót a tuzvezeto rendszerrel." jelenti Paris "Ne lojön. Talán átsugározhatjuk Tuvokot. ... Nem, túl eros a zavarás." "De ahhoz már elég közel kell lennünk hogy kapcsolatba léphessünk..." reméli a hadnagy, majd megpróbálkozik a dologgal. A kommunikációs monitor feléled, és Tuvok jelenik meg rajta. "Tuvok, a felszín felé tartunk, néhány percen belül elérjük magukat." üzeni Janeway. "Attól tartok túl késon, kapitány. Gyors ütemben energiát veszítünk. Egy újabb találat leszállításra fog kényszeríteni." "Térjen vissza a felszínre. A nyomában leszünk."

"Hamarosan besötétedik. Mi lesz velem?" kérdezi a Tuvok mellett lépkedő Tressa. "Csak azt mondhatom, én melletted leszek." A suruból hamarosan Alicia és néhány további drayani bontakozik ki. "Mr. Tuvok, ne okozzon több nehézséget. Már így is eléggé fél..." "A legjobban attól, hogy akarata ellenére fogva tartják." jegyzi meg Tuvok. "Egy nehéz időszak előtt áll, nem hagyhatom hogy maga beleavatkozzon!" Ekkor Janeway és Paris érkeznek a másik irányból, a hadnagy kezében fézer, amivel éppen nem a drayaniakra céloz, de nem is sokkal melléjük. "Sajnálom ezt a kellemetlen helyzetet..." mondja Janeway. "Megtalálták az emberüket. Mehetnek." mondja Alicia. "Tressa nélkül nem távozom. Védelmet kért, én pedig megígértem neki." jelenti ki Tuvok. "Nem érti milyen szertartásokba avatkozik ezzel..." "Ez a gyerek élni akar! Mi pedig segítünk neki hogy teljesüljön a kívánsága." mondja Janeway. "Nincs más lehetőség. Az ő ideje eljött. Tressa élt annyit amennyi megadatott neki." "Hiszen még csak most kezdődött az élete." jegyzi meg Tuvok a kislányra pillantva. "Kilencvenhat éves." jelenti ki Alicia, mire Janeway és Tuvok hitetlenkedve pillantanak az állítólagos aggastyánra. "Tressa, ok kívülállók, nem ismerik az életciklusunkat... Nem is ismerhetik, mert náluk ez épp fordítva van. Kérlek... Te nem hozzájuk tartozol, de én azért vagyok itt hogy segítsek." "Nem! Hagyjon engem békén!" "Természetes hogy fél az ember... Az utad az ismeretlenbe vezet. A kísérok segítettek volna felkészülni rá, nem lettél volna egyedül." "Nem is voltunk egyedül. Tuvok ott volt velünk, és biztonságérzetet adott. Azt mondja, nincs morrok, és nem kell félnünk. Gondoskodott rólunk... Még akkor is ha nem vulcani gyerekeként viselkedtünk." "Igaza volt a morrokkal kapcsolatban. Az valóban csak a mesékben létezik. ... A szellemük ebben a korban már kissé zavart, emlékeik homályosak." pillant Alicia a Voyager legénységének tagjaira, "De az életük végére elérik a teljes ártatlanságot. ... Megszabadulunk az életünk minden felelősségétől, és békében távozhatunk." "Tressa nem úgy tunik mint aki készen áll erre. Lehet hogy kicsit több időre van szüksége." mondja Tuvok. "Ennek eldöntése nem az ön feladata, de nem is az enyém. Ez a biológiai folyamat a fogantatásunk pillanatában megkezdődik. A testünket alkotó energia csak bizonyos ideig marad együtt, majd elkezd lassan elszivárogni. És ezen semmi sem változtathat." "Egyáltalán semmi?" kérdezi Tressa. "Nem. Ez az élet rendje." "Miért olyan fontos hogy Tressa itt legyen?" kérdezi Janeway. "Úgy hisszük, valaha itt kezdődött a népünk története, és egy eros ösztön visszavonz ide mindannyiunkat." pillant Alicia a barlang felé, "Hogy befejezve a körforgást, visszaadjuk az energiánkat. ... Tressa, érzed a hívást?" "Tuvok..." pillant Tressa kétségbeesetten a vulcanira, aki letérdel melléje: "O jobb útmutatást adhat mint én." "Azt mondta, meg fog védeni." "Nem tudnák megvédeni az életed természetes végétől... És meg sem próbálnám. A vulcaniak a halált egy utazás végének tekintik. Nem kell félned ettől." "Nem fogok félni... Nem, ha mellettem lesz." Tuvok futólag Aliciára pillant, aki leguggol melléjük: "Tressa... Ez az éjszaka juttasson haza békességben. ... Nemes feladat egy gyermeket a kryzatába kísélni. Ön nagyon jól oldotta meg." fordul Alicia Tuvok felé, "Az élet utolsó pillanata legszentebb és legbensőségesebb." "Remélem megbocsátják nekünk amiért megzavartuk a hagyományt." mondja Janeway. "Talán rosszul ítéltük meg egymást, kapitány." "Kár lenne hagyni hogy ez tönkrement egy lehetséges barátságot népeink között." "Most hagyjuk őket magukra..." pillant Alicia Tuvokra és Tressára, majd mindkét oldal képviselői visszahúzódnak. "Tuvok, el tudja érni a siklójával a Voyager-t?" kérdezi Paris, mielőtt Janeway után indulna, "Vagy várjuk meg valahol?" "Ne. Boldogulni fogok." nyugtatja a meg a vulcani, mire Janeway és Paris is távoznak. "Addig várunk itt, míg szeretnéd." fordul Tuvok Tressa felé. "Tudom hogy itt az idő. Csak azt sajnálom hogy el kell hagynom a családomat. Az unokám... Néha kicsit önre emlékeztet." "Velük maradsz majd. Az emlékekben. Ugyanúgy... Mint az enyémben." Tressa elmosolyodik, majd kinyújtja kezét Tuvok felé, és kéz a kézben indulnak el az út végét jelento barlang irányába.

38. The Thaw – Szabadulás

Tom Paris Kim kabinjában ülve igyekszik figyelmét megosztani Harry klarinétjátéka és a kezében tartott jegyzetfüzet között. A rögtönzött koncert azonban félbeszakad, mikor a kabint a mellette levotol elválasztó falon heves dörömbölés kezdődik. "Bocsánat!" kiabál át Kim, Paris pedig halkán megjegyzi: "A jelek szerint Baytart zászlósnak nincs különösebben zenei hallása." "Átkozott vízvezetékek, szétviszik a hangot az egész hajóban." morogja Kim, "Mikor a hajót építették, gondolhattak volna arra hogy..." "Hadihajónak tervezték, nem hangfogónak. Nem gondolták hogy valaha is ilyen hosszú útra indul." "Akkor mégis hol gyakoroljak?!" "Raktér?" "Rossz az akusztikája." "Áttetethetjük Baytartot az éjszakai muszakba." vonja meg a vállát Paris, mire Kim elvigyorodik: "Ezt azért már mégse... Vagy, ki tudja." "Legalább meg tudod magyarázni anyádnak, hogy miért nem gyakoroltál eleget míg úton voltál." jegyzi meg Tom vidáman. "Figyelj, egy fontos előadásra készülök..." ül le Kim a barátjával szemben. "Nocsak, talán a Delta Kvadráns szimfonikus zenekarainak összegyűjtését tervezi valaki?" "Nem. Susan Nicoletti, és én egy új hangversenyprogramon dolgozunk a holodeckhez." "Nicoletti hadnagy?!? Csak nem az akitol úgy hat hónapja eltanácsoltalak azzal hogy hideg mint a jégcsap???" "De nem akkor, ha éppen zenél." Ekkor Chakotay hangja szólal meg az interkomból, a hídra kérve a tisztikart. "Tudod Harry..." indul a kijárat felé Paris, "Mindig is meg akartam tanulni valamilyen ütőhangszeren játszani..." Kim kétkedő pillantásokat vetve Parisra, csatlakozik hozzá.

"Kommunikációs muholdakra bukkantam a bolygó körül. Nem üzemelnek." jelenti Tuvok a hídra lépo Janewaynek. A kapitány futólag a szokott helyén üldögélo Neelixre pillant, de annak egyelőre nincs mondanivalója. "Mr. Paris, vigyen közelebb bennünket. Mr. Kim, tapogassa le a felszínt." szól Janeway. Neelix nézegeti egy darabig a foernyon látható szürkésbarna bolygót, majd Janeway mellé lép: "Kapitány... Ez hajdan egy közkedvelt kereskedelmi állomás volt." "Mikor?" "Nem vagyok biztos benne, de azt mondanám, úgy..." "Az EM elemzés alapján úgy tunik, eroteljes napkitörés zajlott le úgy tizenkilenc éve." mondja ekkor Kim. "Igen... Úgy tizenkilenc éve. Kicsit több vagy kevesebb." vágja rá Neelix. "A bolygót jég borítja." szól Chakotay, az első tiszt szék melletti lekérdezőmonitort tanulmányozva. "A napkitörés nagy mértékben megváltoztathatta az időjárást." bólogat Janeway. "Sokkal többet tett ennél. Különlegesen eros mágneses viharokat okozott." jegyzi meg Kim. "A gleccserek lassan visszahúzódnak." mondja Chakotay. "Úgy tunik, a bioszféra regenerálódik." állapítja meg Kim. "Vannak vajon túlélők?" kérdezi Paris. "Letapogatás folyamatban." szól Kim, "Fejlett technológia nyomait észlelem... Görbületi reaktorok, szubtér-adóvevok... De életnek semmi nyoma. "Talán felismerték mi vár rájuk, és elhagyták a bolygót." mondja reménykedve Paris. "Számításaim szerint az igen eros légköri aktivitás lehetetlenné tette a bolygó kiürítését." rázza meg a fejét Tuvok. "Hányan élhettek odalent?" kérdezi Janeway. "Hozzávetőleg négyszázezeren." válaszolja a vulcani. "Észlelek valamit a felszínrol... Mintha hívnának bennünket!" szól Kim. "Nem azt mondta hogy nincsenek életjelek?" fordul Chakotay meglepetten a zászlós felé. "Nincsenek is. Legalábbis a letapogatás szerint. Valami automatikus adás lehet." válaszolja Kim. "Halljuk." fordul Janeway a foernyo felé. A monitoron egy humanoid férfi jelenik meg, egy sötét helyiségben, csak a beszélőt világítja meg némi fény. "Viorsa vagyok. Az itteni kohl települést én terveztem. A szenzoraim aktiválták ezt az üzenetet, így idoközben valószínűleg megismerték már azt a katasztrófát ami elpusztította a bolygónkat. Néhányunknak sikerült túlélnie az eseményeket, és mi egy mesterséges 'téli álomba' menekültünk, amely tizenöt évig tart. Számításaink szerint addigra az ökológia annyira helyrejön, hogy megkezdhetjük a település újjáépítését. Kérem ne tegyenek semmit, ami megzavarhatja az időtervünket." mondja a humanoid, és az üzenet ezzel véget is ér. "A tervüknek négy éve véget kellett volna érnie." állapítja meg Chakotay. "A jelek szerint nem jártak sikerrel." mondja Paris. Janeway egy pillanatig eltunodik, majd Kim pultja felé indul: "A letapogatásának meg kellett volna találnia az esetleges biológiai anyagcserére utaló jeleket..." "Azt hiszem, kapitány. Végzek néhány felszín alatti letapogatást is. ...

Egy kilométeres mélység... Semmi. ... Két kilométer... Egy pillanat, itt van valami! Majdnem három kilométeres mélységben, gyenge életjelek!" "Rendszerhiba?" kérdezi Janeway, "Megállapítható miért nem ébredtek fel terv szerint?" "Nem tudom. De ugyanazon a helyen két halott élőlény maradványait is észlelem." A kapitány döbbsen pillant körül, majd a híd másik oldalára, Tuvokhoz siet: "Észlelhetők biztonsági berendezések? Elvégre kitétték a 'Ne zavarjanak' táblát, és nem akarok annál nagyobb bajt okozni mint amiben máris vannak." "Nem észlelek fegyvereket. Az alvókapszulákat gond nélkül felsugározhatjuk. Amennyiben ez a szándéka." válaszolja a vulcani. "Pontosan ez. Sugározzák fel a tartályokat az egyes raktérbe. Mr. Kim, jöjjön velem! ... Janeway hívja Kest: jöjjön az egyes raktérbe egy orvosi készlettel!" "Értettem, kapitány." nyugtázza a parancsot az interkomon keresztül Kes.

Janeway, Kes és Kim a raktér bejáratától nem messze állva várják a felszínről érkező kapszulákat, és az öt rozsdabarna, egy energia-elosztó és vezérloberendezéshez csatlakoztatott henger hamarosan ki is bontakozik a szállítószugárból. "Ketten halottak, hárman mélysztázisban vannak." tanulmányozza Kes orvosi trikordere kijelzőjét, miközben közelebb mennek a tartályokhoz. "Az életjelek stabilnak tunnek." Janeway találmára odalép az egyik henger átlátszó fedeléhez, és letörli a hajó levegőjéből kicsapódott, és megfagyott nedvességet. A kapszulában az üzenet hagyója pihen. A következő tartály amit a kapitány megvizsgál, egy mumifikálódott holttestet tartalmaz, mire a kapitány a nem túl épületes látványtól elfordulva Kimre pillant: "Észlel valami meghibásodást?" "A jelek szerint a kapszulák ellátórendszere hibátlanul üzemel. Az áramkörök rendben levőnek tunnek..." válaszolja a zászlós, trikorderével körbejárva a berendezést, majd megáll a központi vezérlopoltnál, és rövid vizsgálódás után aktiválja az egyik kijelzőt: "Úgy látom mintha az agyukat összekapcsolná a berendezés. Ez egy összetett szenzorikus rendszer, amit a központi számítógép vezérel! ... A méréseim szerint az agyuk jelenleg is dolgozik." "Dolgozik? Mi történik velük?" kérdezi Janeway. "A jelek szerint főképp álmodnak, de van valamiféle interaktív kapcsolat az agyak és a számítógép között. Az nem csak folyamatosan letapogatja az agyakat, kétirányú adatcsere folyik." "Lehetségesnek tartja hogy... Valamiféle mesterséges környezet veszi körül őket?" kérdezi reménykedve Janeway. "Mesterséges környezet?" fordul felé Kes kíváncsian. "Évekkel ezelőtt a Csillagflotta egy különleges technikát alkalmazott egyes hosszújratú hajókon. A rendszer a testet sztázisban tartja, de az idegi tevékenység tovább folytatódhat egy virtuális környezetbe helyezve." "Így ki lehet várni egy bolygó méretű katasztrófa végét." bólogat Kes. "Ez csak elmélet..." jegyzi meg Kim. "Mi sikerült félre? Miért fekszenek még mindig ott?" pillant Janeway előbb a kapszulákra, majd a zászlósra.

A tisztikar hamarosan a Voyager tanácstermében tart megbeszélést. "A rendszernek mintegy négy éve kellett volna felébresztenie őket." magyarázza Kim a nagy monitor mellett állva, "De nem bízták a dolgot teljesen a gépre. A programozók azt akarták hogy a rendszer használóinak legyen beleszólása abba, mikor hagyják el a tartályokat. Egy periodikusan ismétlődő programrészlet időről időre tájékoztatja őket a külső környezet állapotáról." "Már rég rá kellett volna jönniük hogy a bioszféra sebei begyógyultak." mondja Janeway. "Pontosan." bólint Kim, "Az imént említett alprogram már négy éve elérhető a kapszulák lakói számára, amióta csak aktiválódott az előre beállított idő lejártá után. Egyfajta... Vészkijáratként." "Talán mégsem működött a dolog." veti fel Tuvok. "Nem arról van szó. És ez a legfurcsább az egészben. Amennyire megállapítható, a rendszer tökéletesen működik." mond ellent Kim. "Akkor miért nem ért még véget a sztázis?" kérdezi Torres az asztal túloldaláról. "Nem tudom." rázza meg a fejét Kim. "Talán tetszik nekik odabent." jegyzi meg Paris. "Ezt kötve hiszem." csatlakozik a beszélgetéshez egy testetlen hang. "Doktor?" pillant Janeway a tanácssterem másik monitorára. "A két halott szívelégtelenség következtében hunyt el. Amelyet valamilyen ideai trauma okozhatott." "Megmagyarázná nekem, mit jelent ez?" kérdezi Neelix, összevont szemöldökkel a Doktor monitoron látható képére meredve. "A jelek szerint... Félelem volt az ok." mondja a Doktor. "Talán ez okozta a szívpanaszait." bólint Neelix. "Az adatok szerint hosszú ideig komoly idegfeszültségnek voltak kitéve." teszi hozzá Kes. "Akkor minél gyorsabban ki kell őket hoznunk onnan." szögezi le Chakotay. "Nem javasolnám hogy egyszeruen

csak 'kihúzzuk a dugót.'" szól a Doktor. "Miért?" "Az elmúlt tizenkilenc évet csak azért éltek túl, mert agyukat egy fejlett számítógépes rendszer vigyázta." "Igaza van." ért egyet Kim, "Nem tudom hogyan választhatnánk le oket a gépről anélkül hogy komoly idegrendszeri károsodást okozzunk. Ahhoz nem ismerjük elég jól a rendszert." "De ok igen." mutat rá Tuvok, "Kérdezzük meg, hogyan kell eljárunk." "És mégis hogyan? Ültessünk be valakinek egy kommunikációs interfészt?" kérdezi Paris rosszállóan. "Van egy másik lehetőség. A két üres tartály." szól a vulcani. "A biztonság kedvéért beépíthetünk egy második létfenntartó rendszert, valamint kapcsolatot az orvosi számítógépekhez, és a saját sztázistechológiánkat is bevetjük." teszi hozzá Kim. Chakotay rövid töprengés után így szól: "Csak úgy segíthetünk, ha bemegyünk, és megtudjuk mi történik. Nem látok más módot." Ezzel az első tiszt kérden Janeway felé fordul. "Én sem." mondja halkan a kapitány. "Folyamatosan figyelni fogom a mentális és testi funkcióit. Ha valami rendelleneset fedezünk fel, azonnal egy létfenntartó egységbe transzportáljuk, és felkészülünk az újjáélesztésre." magyarázza Kes az egyik üres tartályban fekvő Kimnek. A zászlósra néhány másodperc múlva ráborítják a tartály átlátszó fedelét. Janeway kicsit arrébb, a másik tartályt elfoglaló Torressel beszél: "Sikerült elkapnunk a rendszer visszahívó programját. Öt percük van körülnézni, utána automatikusan lekapcsolódnak a hálózatról. Ez az első kísérlet csak teszt." "Értettem." bólint B'Elanna, mire Janeway még egyszer aggodalmasan végigméri, majd rácsukja a tartály fedelét, és visszavonul a raktérben felállított vezérlopult mögé, a muveletet felügyelő Tuvok mellé. "Bekapcsolom a primer sztázisrendszert." szól Kes az idegen rendszer vezérlopultja mellől, "Az idegi kapcsolatok létrejöttek." "Becsatlakoznak a rendszerbe." erősíti meg Janeway. "Úgy látszik, sikerült." pillant Torres Kimre, egy barna-kék mintás fal előtt állva. "Hogy érzi magát?" kérdezi a zászlós, mire B'Elanna nagy levegőt vesz, majd így válaszol: "Semmi különös." Ezzel elindulnak egy folyosón, a távolból ideszűrő hangok irányába. Egy kék falú, oszlopokkal tagolt helyiségbe érkeznek, ahol különös társaság szórakozik: mintha cirkuszi mutatványosok lennének. Jelmezt viselnek, és látszólag nem törődve az idegenekkel, táncolnak, akrobatamutatványokat végeznek. "Ezek minden bizonnyal a számítógép által generált képek. De akiket mi keresünk, nem látom sehol." néz körül Kim. "Én sem." bólogat Torres. Kim megáll a helyiség közepén, és megpróbálja felhívni magára a figyelmet: "Elnézést...! Néhány barátunkat keressük" "Nem lesz nehéz megtalálni oket. Mi itt mind barátok vagyunk." szólal meg egy hang a terem széle felől. Kim és Torres arrafelé fordulva egy szürke ruhát viselő, szürkére és fehérre festett arcú kohl férfit pillantanak meg. A felderítők egy ideig álldogálnak a felhangzó helyeslo hangzavarban, majd folytatják útjukat, utat törve a forgatagban. "Attól tartok, nem jutunk ötől a hatra." jegyzi meg Kim bosszankodva, mikor továbbra sem kapnak használható segítséget senkitől. "Én talán segíthetek." szólal meg mellettük egy öblös hang, mire mindketten meglepetten fordulnak arrafelé. Egy jelmezbe bújt alak áll mellettük, a jelmez egy gonosan vicsorgó, szemmel láthatóan nem túl barátságos lényt ábrázol. "Barátokat keresnek?" kérdezi a jelmezes. "Hogy egész pontos legyek, három barátunkat." mondja Kim. "És mi lesz ha megtalálják oket?" "Beszélni szeretnénk velük." szól Torres. A következő pillanatban a fehér-szürke arcú férfi bukkan fel köztük, és karon ragadva Torrest és Kimet, így szól: "Ugyan miért beszélne az ember... Ha helyette táncolhat is?" Ezzel bekapcsolja a felderítőket a teremben kialakulóban lévő körtáncba. A látszólag kaotikusan mozgó tömeg egy emelvényhez sodorja oket, ahol egy nagy termetu, csuklyás alak áll, egy igen könnyen felismerhető eszköz mellett. Az alak megnyom egy gombot a függőleges vezetések oldalán, mire a jellegzetes alakú ferde penge aláúdul, és elmetszi a rózsaszínre mázolt guillotineba helyezett vaskos fadarabot. "Most jött el az ideje a lelépésnek." súgja oda Torres Kimnek, aki hevesen bólogat. Ezzel nekiindulnak hogy átvágjanak a tömegen, de a festett arcú és a szörnyetegjelmezes az útjukat állják. "Nem!" mondja a szörny, és keményen hátralöki Torrest, aki egy bohócárcos karjaiba zuhan. A két felderítő összenéz, és megpróbálnak néhány pofonnal utat törni maguknak, de szimulált ellenfeleiket nem zavarják különösebben az ütlegek. Torrest odébb vonszolják, Kimet pedig megbilincselve a guillotine felé kezdik cipelni. Torres kétségbeesetten kiabálja Kim nevét, de nem tud szabadulni fogva tartóitól hogy a zászlós segítségére siessen,

tehetetlenül kell néznie amint Kimet elhelyezik a guillotine padján. A tömeg lelkesen kiáltozni kezd, miközben a festett arcú és a szörnyeteg csatlakoznak a hóhérhoz. "Állj!" hallatszik ekkor egy kiáltás a terem egyik bejárata felől, és három hétköznapi ruhát viselő kohli siet a guillotine emelvényéhez. Vezetőjük, aki a Voyager által fogott üzenetben is beszélt, így szól: "Ezek idegen lények! És nincsenek egyedül. Ha megölik őket, társaik azonnal leállítják a programot!" A festett arcú egy pillanatra döbbenet a jövővényekre mered, majd feltuno gyorsasággal adja ki a parancsot: "Engedjétek el!" Kim levego után kapkodva emeli fel a fejét a guillotinebol, miközben Viorsa folytatja: "Tudtuk hogy egy napon ránk bukkan majd egy hajó, és ez csak idő kérdése." "Csak idő kérdése. Igen." bólogat a festett arcú. "Ki tudja mifélek, mit tesznek ezzel a világgal ha az embereknek baja esik." "Én tudom. Én pontosan tudom..." mondja a festett arcú elvigyorodva, "Hozzátok őket. Hozzátok ide mindkettőt!" Torrest is felrángatják az emelvényre Kim mellé, a festett arcú pedig odalép a félvér nohöz: "Maga is csak olyan mint én. Egy kis ez, egy kis az..." Hirtelen elorántja bal kezét a háta mögül, és a semmiből előteremtett virágot Torres orra alá dugja. B'Elanna olyan lendülettel söpri félre a festett arcú kezét, hogy ha az hétköznapi teremtny lenne, valószínűleg karja törött volna a mozdulattól. "Huh... Micsoda temperamentum. Ezt biztosan az anyjától örökölte, nemde?" Torres döbbenet mered a festett arcúra, aki diadalmasan jelenti ki: "Látja, mindent tudok ám magáról! Ez itt az én világom! Az én mulatságom! És magukat nem hívta senki." Torres Viorsához siet: "Ki ez az alak? Mi folyik itt?" A festett arcú azonban középük furakodik: "Velem beszéljen! Én beszélek a nevükben is. ... Még nem érti. Még nem fogadja el. De el fogja." "Maga valamiféle élőlény? Vagy csak egy számítógépvírus ami valahogy bejutott a rendszerbe?" kérdezi Kim, mire a festett arcú harsányan hahotázni kezd, majd közelebb lép: "Szóval azt gondolja, egy vírus vagyok...", majd hirtelen úgy tesz mintha tüsszentene, mire a teremben lévő egyéb szimulációk nevetni kezdenek. "Lássuk csak... A feje tele van technikai adatokkal... Harry ismeri a vírusokat." "Hagyja abba, kérem." mondja Viorsa, mire a festett arcú fenyegetően fordul felé: "Tudom hogy ha megtalálja, elveszi. De ha megteszi, mindannyian eltűnünk." "Eltűnnek..." mered a szimulációkra diadalmasan Kim, "Hiszen magukat ez a program hozta létre. És ha az agyak már nincsenek kapcsolatban a rendszerrel, megszűnik a létezésük." "Ahh, lám hogy működik az elemző értelem. Megállapításokat tesz, analizál... Hadd adjak még néhány adatot, amit feldolgozhat, Harry." mondja a festett arcú, "Igen, én az vagyok, amit valamikor létrehoztak, sőt, amit ebben a pillanatban is folyamatosan létrehoznak... Az a agya..." mutat Viorsára, "Az a agya, és az a agya!" mutat sorban a többiekre, majd a felderítők felé fordul, "És most már a magáé, és a magáé is!" Az egyik falon ekkor, néhány ciripelő hang kíséretében a rendszer vezérlopultjának egy darabja jelenik meg, fölöttébb meglepve a festett arcút. "Hát ez meg mit jelentsen? Ezért maguk a felelősek!" bökövádln a felderítők. Torres azonban nem zavartatja magát különösebben: "Ez nekünk szól. Visszahívnak. Örültünk a találkozásnak, de most mennünk kell." Ezzel félrelöki a festett arcút, és Kimet maga után intve elindul a muszerpult felé. "Ha elmennek, valamelyikük meghal! ... Tegyük meg, és látni fogják!" szól utánuk nyugodtan a festett arcú a kohliakra mutatva. "Betartja a szavát. Kettőt már megölt közülünk." mondja halálra váltan Viorsa. "De hogyan lehetséges ez?" kérdezi Torres. "Lefejeztem őket." mondja a festett arcú baljóslatú vigyorral. "Hiszen maga nem valóságos!" "Csak annyira vagyok az, mint egy rémálom." "Az a ketto amelyik meghalt, szívrohamot kapott." fordul Kim Torres felé. "Szívroham... Mi is okozhat szívrohamot." tunodik színpadiasan a festett arcú, "Fizikai túlterhelés, netán? Vagy esetleg... Páni félelem?! Attól netán, hogy elvesztik a fejüket?" "Halálra ijesztette őket." mondja komoran Kim, mire a festett arcú meghajol felé. "Mi tart ennyi ideig?" kérdezi rosszállóan Janeway. "Az életjelek stabilak, az agyhullámok rendezettek." jelenti Kes. "A visszahívó program működik, az ablak terv szerint megjelent." néz végig a muszerpulton a kapitány. "Kapitány, a neupinephrine-szintjük növekszik, már jóval az átlagos érték fölött van. Valami ilyesmire számítottam, de ez már komoly terhelésre utal." mondja Kes. "Hát jó. Megpróbálom kihozni őket a biztonsági rendszerrel." határoz Janeway. "Felkészülök az újjáélesztésre." nyugtázza a döntést Kes, majd Torres kapszulájához siet: "Esik a testhőmérséklet..."

"Mi történik?" "Visszatérnek a sztázisba, kapitány!" "Valaki semlegesítette a visszatérési parancsot. A rendszeren belülről." állapítja meg Tuvok.

"Nagyon jó, nagy tudású barátom. Önként kell megszabadulniuk ettől a zavaró körülménytől." mondja elégedetten a festett arcú, miközben Kim a falon megjelent muszerpulton leállítja a visszatéroprogramot. "Hiba lenne." morogja Kim. "Épp ellenkezőleg. Az lenne hiba ha tiltakozna." "Elszalaszt egy lehetőséget." "Ilyen ostobának tart? Ki akar játszani? Én mindent tudok magáról, Harry Kim! Tudom mennyire hiányzik magának Libby. Azt hiszi épp azt nem tudom hogy meg fog próbálni legyozni?" "Hát tessék! Ha ennyire ismer, azt is tudja hogy amit most mondok, az az igazság: el kell engednie egyikünket." "Ugyan miért?" "Mert csak így küldhet üzenetet a kívülvilágba. Hogy megtudják, mit követel." "Csak egyetlen követelésem van! Létezni!" "Ezért kellene elengednie minket." jegyzi meg Torres. "Különben az embereink kikapcsolják az egész rendszert. Nekem elhiheti, nem fogják hagyni hogy sokáig időzzünk idebent." teszi hozzá Kim. A festett arcú megveto pillantást vet Torresékre, majd hirtelen néhány társával a helyiség másik sarkában terem, és ott tanácskozni kezdenek. "Ez meg mi?" fordul Kim a kohliak egyikéhez, egy nohoz. "A rendszer önfejlesztő. Reagál a gondolatainkra, és azokhoz alakítja a szimulált környezetet. "Azt ott..." böki a fejével Torres a festett arcú felé, "Ki kívánta ide?" "Hónapokig fejlődött anélkül hogy észrevettük volna." válaszolja Viora, "Mindannyiunkban ott volt a túléléssel kapcsolatos félelem, de arra nem számítottunk hogy a rendszer ezt a félelmet megjeleníti, benne." "Csak abban reménykedhettünk hogy ránk talál valaki, mint most maguk, és megment." mondja a másik kohli férfi. "A jelek szerint olvas a gondolatainkban." mondja Kim. "A rendszer hozta létre. És a rendszer folyamatosan figyeli az agyműködésünket. Tehát ez bizonyos mértékben lehetséges." mondja a kohli no. "De van egy kis kérés." szól Viora. "Néhány percre eltart míg a rendszer feldolgozza a legfrissebb letapogatás eredményeit..." magyarázza a no, de szavait a festett arcú szakítja félbe, aki hirtelen mellettük terem: "Döntésre jutottunk a barátainkkal. Maga..." itt Torresre pillant, "...Elmehet, maga viszont marad." fordul Kim felé, majd újra Torresre pillant: "Tájékoztassa a tisztelt Janeway kapitányt hogy ha mi meghalunk, ok is meghal. ... Maga is Harry, hiába fogadtam legjobb barátommá ma este. Mert maga nem ölné, Harry, ugye nem? ... Menjen!" fordul a festett arcú Torres felé, aki erre a terminálhoz lépve dolgozni kezd.

"Valaki újra aktiválta a visszatérési programot." pillant fel Janeway a kijelzőkrol. "Torres hadnagy az." szól Kes B'Elanna tartálya mellől, "A testhőmérséklete növekszik, úgy tizenkét perc múlva visszanyeri az öntudatát." "Most végre választ kapunk néhány kérdésre." fordul Janeway Tuvok felé.

"Kezdjük a legkézenfekvőbb kérdéssel..." mondja Janeway, körbe-körbe járkálva a tanácsterem asztala, és a mellette ülők körül, "Ezek a lények élni akarnak. Lehet-e tudjuk-e ezt tenni a számukra?" "Csak abban az esetben ha készek lennénk valakit örökre sztázisban hagyni." mondja Torres. "Egyetértek Torres hadnaggyal. A számítógép csak egy agyon keresztül képes létrehozni azt a bio-neurális visszacsatolást, ami létrehozza a mesterséges környezetet." "Doktor, fel lehet gyorsítani az újjáélesztést?" "Csak néhány perccel, különben komoly agykárosodástól kell tartanunk. Tíz perc, legfeljebb, amit még megkockáztathatunk." "Tíz perc? Az az összes tús halálát jelenheti." mutat rá Paris. "Akkor szerintem az első dolgunk hogy valahogyan lecsökkentsük a túsok számát. ... Arra kell rájöttünk, hogyan kezeljük egy érzés... A félelem manifesztációját." tunodik Janeway. "A félelem a legegyszerűbb, és legosibb a biológiai reakciók között." jegyzi meg Tuvok. "A veszély felismerésének képessége, küzdeni vagy elfutni... Ez a félelem lényege. De... Ha valakit a félelem túsaként tart fogva... Hogyan szabadulhat meg tőle?" "Talán megpróbálhatnánk megnevetetni. Egy jó vicc talán... Eluzné a félelmet. Legalábbis nálam általában... Beválik..." javasolja Neelix, de Janeway szúrós tekintetének láttán gyorsan elhallgat. "Én olyasvalamire gondoltam, ami jobban megfelel a Bohóc követelésének. ... B'Elanna, talán mégis sikerülne úgy módosítania a rendszert hogy idegrendszeri beavatkozás nélkül is működőképes maradjon." pillant a kapitány Torresre, aki tanácstalanul felsóhajt. "Hogy tárgyaljunk velük anélkül hogy újabb túszt adnánk a kezükbe?"

kérdezi Chakotay. "Jó kérdés. De ki kell dolgoznunk egy biztonságos kommunikációs eljárást." jelenti ki Janeway.

"Nagyon sajnálom, ami magukkal történt." mondja Viora a nem messze üldögélő Kimnek, "Segíteni jöttek. Ezt igazán nem érdemelték. ... Annyira sajnálom... Sok mindent." "Figyeljen... Most igazán nincs időd sajnálkozni, sem szomorkodni. A társaim e pillanatban is a szabadulásunk módját keresik, és nekünk ha csak egy mód van rá, segítenünk kell!" mondja Kim. "Majd felhagy a reménykedéssel, miután pár hónapot itt ért közöttünk." mondja erre fásultan Viora. "De hát miért csinálja egyáltalán?" pillant Harry a valamivel odébb a hóhérral beszélgető festett arcúra. "Mi vagyunk az ő közönsége. A páholy. Nekünk mutatja be szörnyűséges művészetét." mondja a másik kohli férfi. "A szökésről gondolkodunk, igaz, Harry?" kiált oda Kimnek a bohóc, "Ugyan, ugyan... Ez nagyon nem tetszik nekem, itt az ideje hogy tegyék ellene valamit." "O még új itt. Logikus hogy szökésen gondolkodik." kel Kim védelmére a kohli nő. "Egyáltalán nem az! És maguk se merjenek ilyesmin töprengeni! ... Hmm, de ő fiatal, maguk meg öregek. Fiatal és öreg... Öreg és fiatal... Itt a legegyszerűbb megoldás! Meg kell öregednie, Harry!" mondja a festett arcú, s mikor felhangzik gonosz nevetése, Kim aggastyánként rogy a földre erotlenül. "Fél az öregségtől, Harry? Az a legnagyobb félelme hogy egy novér gondoskodására szorul? Nem kedveli ezt a fajta tehetetlenséget, igaz? Szívesebben állna a saját lábán. Igen... Ugyanúgy gyűlöli, mint kiszolgáltatott csecsemőnek lenni..." A festett arcú újra felnevet, Kim pedig csecsemőként, megfelelő méretű egyenruhában rugdalózik a földön. A bohóc felemeli, miközben így gügyög hozzá: "Na, mi a baj, Harry? Megijedtél a jelmezemtől? ... Na jó, elég lesz ebből ennyi." mondja végül a festett arcú, és leereszti a földre a csecsemőt. Mire Kim földet ér, visszanyeri szokásos méretét és korát, majd dühösen a bohóc felé fordul: "Ez az egész... Nem valóság! Csak illúzió!" "Ha az egyetlen valóság ami a rendelkezésére áll, az illúzió, akkor az az illúzió a maga számára a valóság." mondja erre a bohóc vigyorogva. "Valaki azt mondta egyszer... Az egyetlen dolog amitől félnünk kell... Az maga a félelem." "Pedig én azt hittem, barátok leszünk." karolja át a bohóc Kimet, "Nem állt szándékomban ezt megtenni, nem szerettem volna mások előtt szóba hozni, de... Tudom mi tölti el félelemmel. Tudom hogy kilenc évesen a szülei magukkal vitték egy kolóniára ahol baleset történt. Sugárkatasztrófa... Emlékszik még a kórházra is, ahol folyton elcsellengett, és eljutott olyan helyekre is, ahová inkább nem kellett volna..." mondja a festett arcú, miközben egy segédje vaskos fekete kesztyűket húz a kezére, néhány másik pedig egy hordágyat tolnak be, és elkezdik rászíjázni Kimet. "Olyan dolgok és emberek voltak ott, amiket nem kellett volna látnia. Halottak és haldoklók... Akik azt suttogták: 'Csak egy dologtól kell félnünk, a félelemtől.' ... De volt itt még más is... 'Otthon a legjobb... Otthon a legjobb...' ... Meg az a kislány a mutoasztalon... Az orvos szikét kér..." ekkor valaki egy kést nyom a bohóc kezébe, "A kislány ránézett... Az arcáról sütött a félelem. Félelem! Félelem! Nagyon jól emlékszik rá!" kiabálja a bohóc, majd a kést közelíteni kezdi Kim mellkasához. "Már megbocsásson, de helytelenül tartja a szikét. Egy precíz metszés ejtéséhez a mutatóujjának pontosan a megfelelő helyen kell lennie." szólal meg egy nyugodt hang a festett arcú mellett, és egy kéz ragadja meg a bohóc kést tartó kezét, majd kikapja belőle a kést. A bohóc egy pillanatra szerepéből teljesen kiesve mered a Doktorra, végül hangját megtalálva rárivall: "Ki maga?!" "Janeway kapitány képviselője vagyok." mondja a Doktor, miközben eloldozza Kimet a hordágyról, "Azért jöttem hogy tárgyaljak magával. Jól van, Mr. Kim?" "Most már egyre jobban." "Magáról fogalmam sincs. Nincs is a rendszerben." mered a bohóc a Doktorra. "Egy megfelelőbb alkalommal szívesen elmesélnék magamról mindent. Most be kell érnie annyival, hogy egy technikai csoda jóvoltából lehetek itt. ... És most ha lehet, térjünk a tárgyra." "Hogyan tárgyaljak magával ha azt sem tudom, mit gondol?" méltatlankodik a bohóc. "Szerintem nagyon megbízhatónak látszom. ... A kapitányom hajlandó teljesíteni a követeléseit... Abban az esetben ha elengedi a túsokat." "Engedjem el a túsokat?!" kérdezi a bohóc, nevetéssel küszködve. "Cserébe ellátjuk egy szimulált agy folyamatos bemenő jeleivel. Egy ilyen modell létrehozása..." "Egy pillanat... Szimulált agyat mondott?" mondja undorodva a festett arcú. "Én magam is egy ilyennel rendelkezem." "Ilyen nincs. Ez hazugság! ... Hozzák csak ide!" int a bohóc Viora felé, mire a kohli közelebb rángatják.

"Mondja meg neki hogy hazugság!" fordul felé a bohóc. "Nem is tudom. Talán ha újrászabályozzák az optronikus pályákat, és..." "Viorsa! Mit gondol, hogy ennyi idő alatt még annyira sem ismertem ki hogy tudjam, mikor hazudik?!" "Az agyat szimuláljuk..." folytatná a Doktor, figyelembe sem véve az iménti közjátékot, de a bohóc nem hagyja annyiban a dolgot: "És így én teljesen kiszolgáltatottá válnék! Nem! Maradnak." "A kapitány inkább kockára tenné a túsok életét, mintsem hagyja itt őket, magának kiszolgáltatva." "Mégis kinek gondolja magát, hogy parancsolgathat nekem?" csattan fel a bohóc. "Senkinek. Csak éppen odakint áll, és a keze a kikapcsoló gombon nyugszik." mondja a Doktor nyugodtan. "Úgysem ölné meg Harryt..." szól a bohóc. "Inkább meghalnék mintsem itt maradjak kiszolgáltatva magának. És ezt ő is tudja." "Senkit sem engedek el!" "Kompromisszumot ajánlok. Engedje el csak valamelyiküket." mondja a Doktor. "Nem!" "Tanulmányoztuk a rendszert. Csak egyvalakire van szüksége a túléléshez." "És mi van ha az az egy megbetegszik és meghal? Nem, mindet akarom! Úgyhogy tunjón el, és mondja meg a kapitányának hogy nagyon csalódott vagyok. Többet vártam tőle." mondja a festett arcú, ezzel elviharzik. A többiek is kiáltozni kezdenek, mire a Doktor beletörődo arccal Kim felé fordul: "Visszajövök."

"Nagyon sajnálom ha nem felelek meg az elvárásainak." mondja Janeway, fel s alá járkálva a gyengélkedoben, "Hogyan írná le, Doktor?" "Megállíthatatlan, kiszámíthatatlan... Mint ahogy az ember a félelmet általában elképzei." "Kapitány, minél tovább engedjük muködni, annál valószínűbb hogy a túsokon fogja levezetni indulatait." jegyzi meg Tuvok, mire Janeway egyetértően bólint: "Én is így látom. De ennek nem szabad bekövetkeznie. Meg kell terveznünk egy mentoakciót."

Hamarosan Chakotay és Torres is csatlakoznak a haditanácshoz, így Janeway belekezd a lehetőségek számbavételébe: "Doktor, mi lenne ha egyszeruen csak megszakítanánk a kapcsolatot?"

"Agykárosodást okoznánk vele." "Milyen mértékut? Helyre tudná hozni?" "Talán... Elképzelhető hogy Kim zászlós a gyógykezelés után talán még a klarinétján is újra tudna játszani... Az agy különös szerv." mondja a Doktor furcsa hangsúllyal, mire a jelenlevők megértik hogy ez az út nem járható. "Lehetséges lenne egy agyszimuláció elkészítése? Egy olyan, amit a bohóc nem vesz észre." veti fel Chakotay. "Észre fogja venni. Valódi agyi mintázatokat szimulálni egy mesterséges rendszerrel majdhogynem lehetetlen." rázza meg a fejét Torres. "Remélem ezt nem sértésnek szánta." fordul a Doktor B'Elanna felé, majd így folytatja: "És Mr. Viorsa úgy gondolja, van lehetőség mesterséges agy csatlakoztatására a rendszerhez. Valahogy úgy fogalmazott: ehhez az optronikus pályákat kell újrászabályozni." "Fogalmam sincs mit akarhatott ezzel mondani." fordul felé Torres, "Az optronikus pályáknak semmi köze a neurális hálózathoz. ... Ennek így semmi értelme." "Talán valami mást akart értésünkre hozni ezekkel a szavakkal." veti fel Tuvok. "Hogyan muködnék az optronikus pályák ebben a rendszerben, B'Elanna?" kérdezi Chakotay. "Azok vezérlik a környezetszimuláció megalkotását, tulajdonképpen ez adja az egész rendszer alapját." válaszolja Torres, majd egy pillanatig maga elé mered, végül felélénkölve a többiekre pillant: "Ha megszakítjuk az optronikus hálózatot, azt az egész világot alkotóelemeire szedhetjük! Darabról darabra!" "Szóval, ha nem is hozhatjuk ki a túsokat abból a környezetből, arra talán lehetőségünk van hogy a környezetet megszüntessük a túsok körül." mutat rá Janeway. "Hogyan tudta ezt Viorsa elmondani anélkül hogy a bohóc észrevette volna?" kérdezi Torres a Doktortól. "Úgy vettem észre hogy akkor épp több dolog között oszlott meg a figyelme." "Akkor ön továbbra is gondoskodni fog újabb zavaró tényezokről, Doktor. ... B'Elanna, mennyi időre lenne szüksége hogy blokkolhassa azokat a pályákat?" kérdezi Janeway. "Nem tudom hány ilyen pálya létezik egyáltalán. És állandósítanom kell a dolgot, nehogy valaki újraprogramozza a rendszert." "Legjobb esetben is csak pár perce lesz. És ha a bohóc megsejti a tervünket, versenyt kell futnunk az idővel a túsok életéért." mondja végül Janeway.

A szimulált világban a túsok egy csendes sarokban üldögélnek, a festett arcú és társai azonban jól érzik magukat. Egészen addig, amíg a Doktor fel nem bukkan a bohóc előtt, aki meglepetten pillant rá: "Már megint maga?! ... Már tudom, maga vette el a kedvemet mindentől. Maga és a kedves kapitánya!" "A 'kedves' kapitányomnak van egy ajánlata a maga számára." "De semmi szimulált

agy! Valódi agyakat akarok!" "A kapitány szeretne egy álcázóberendezést a rendelkezésére bocsátani." "Nekem már van álcázóberendezésem." mondja a bohóc, ezzel megpördülve maga körül, a következő pillanatban már egy mélybíbor köpeny borul a vállára, "De azért köszönöm." "A rendszer megakadályozná hogy más csillagközi utazók rábukkanjanak a rendszerére." folytatja a Doktor. Ezen az ajánlatom a bohóc már hosszasan eltöpreng.

"Legalább negyven pályát kell deaktiválni, kapitány, de azt hiszem, alig két perc alatt végezni tudunk vele." mondja Torres, a sztázisrendszer belsejét tanulmányozva. "Rendben. Lássunk neki!" "Az egész rendszert visszavisszük a föld alá, ahol rábukkantunk. Mr. Kim, és néhány technikus segítségével rövid idő alatt képesek leszünk felszerelni az álcázórendszert, ami pedig biztosítani fogja a jövőbeni nyugalmost." mondja a Doktor a bohócnak. "Lehetséges ez?" fordul a festett arcú Kim felé. "Igen." "Elhihetem neki? Még nem tudom, de azt hiszem hamarosan ki fogom találni. Nem tudnak becsapni! ... És, mit kérnek cserébe? Csak nehogy azt mondja hogy a túszoikat, mert róluk nem mondom le!" mondja a bohóc, miközben Torres ténykedésének eredményeképpen a környezet egyes részletei egyre jellegtelenebbé válnak. "Meg kell értenie, a kapitány elsősorban a túszo biztonságáért aggódik." válaszolja a Doktor. "Micsoda melegszívú és önzetlen ember. Nagyon szívesen látnám egy ünnepségünkön. ... És mivel én nagyon jól bánok a vendégeimmel, azt hiszem nagyon jó barátok lehetnénk." Miközben a bohóc beszél, a számítógép generálta személyek megdermednek, majd egyre nagyobb számban kezdenek eltűnedezni, a környezet egyéb elemeivel egyetemben. "Mi történik itt?!" kiált fel a szörnyjelmez, észrevéve a körülöttük zajló eseményeket, majd a következő pillanatban ő is eltűnik. "Becsaptak! ... Támadás! Megtámadtak minket!" kiabálja a bohóc, mire még létező társai összecsoportosulnak körölkötte. "Maga... Maga árult el, maga mondta el nekik, mit tegyenek!" fordul a festett arcú Viora felé, "Kapjátok el!" A bohóc segédei körbefogják Viorát, és a guillotine felé kezdik rángatni.

"Huszonketto. Már több mint a fele megvan." állapítja meg a Torres mögött térdelő Janeway, miközben B'Elanna sorra deaktiválja az optonikus pályákat. "Kapitány... Viora neupinephrine-szintje emelkedik." szól Kes aggódalmasan. A következő pillanatban a nyílás peremén, amin keresztül Torres eléri a berendezés belsejét, zöldes fény villan fel, és egy erotér löki el a hadnagy kezét. "Mi ez?" kérdezi Janeway. "Valamiféle védekezőmechanizmus. Semlegesítenem kell, csak akkor tudom folytatni..."

A Doktor igyekszik Viora segítségére sietni, ám odébb rángatják. Fogva tartója azonban a következő pillanatban eltűnik, így a Doktor visszasiet a guillotine-hez, de csak időlegesen sikerül megakadályoznia hogy a koholt elokészítés a nyakazásra, Viora végül a guillotine padjára kerül, és a penge néhány pillanat múlva alázuhan.

"Meghalt!" kiáltja Kes, mikor a kapszulákat figyelő orvosi műszerek egyike vészjelzést ad, "Váratlan szív-megállás. ... A többiek neupinephrine-szintje is gyorsan emelkedik." "Állítsa vissza a teljes programot. Veszítettünk." határoz végül Janeway.

"Győztünk! Győztünk!" kiabálja diadalmasan a bohóc, "Szóljon a zene! Ünnepeleljünk!"

"A visszavonulása megmentette a többi túszer életét. Örülnie kellene ennek." mondja a Doktor a gyengélkedőben dühösen sétálgató Janewaynek. "Nem tudok! ... Rosszul ítélttem volna meg a helyzetet? Talán mégis van valami más mód? ... Nincs valami több a félelem mögött a pusztaság létezés iránti vágy? ... Miért hódolnak annyian életveszélyes sportoknak, vagy kapcsolják ki a holodeck biztonsági rendszerét?" "A félelem örömet is okozhat. A félelem keresése új érzéletekkel gazdagíthatja az embert." mondja a Doktor. "De mit hajszolhat a félelem? Mi lehet az ő számára a csúcspont?" mered maga elé a kapitány.

"Ugye megérti hogy büntetést kell kiszabnunk a kapitány kis akciója miatt, Harry..." szakad ki a bohóc az ünneplo tömegből Kim mellett, "De errol majd később még beszélünk, most szórakozzunk egy kicsit!" Ezzel visszatérne a társaihoz, de a Doktor útját állja. "Maga aztán érti a módját, hogy tegyen tönkre egy jó kis bulit." mondja a bohóc boldogtalan ábrázattal. "A kapitány egy ultimátummal küldött ide." "Ultimátummal?! O kínál nekem ultimátumot?! ... Mi győztünk, úgyhogy ha valaki megteheti ezt, akkor mi vagyunk azok." "A kapitány egy percen belül kikapcsolja

a rendszert, ha nem fogadják el a javaslatot." "És ezzel elintézi az összes vendégem agyát, Harryét is beleértve? Ezt nem hiszem." "Ötvenkét másodperc. Lehet hogy agykárosodás lesz a vége, de ez az ügy így vagy úgy véget fog érni." mondja a Doktor, mire a bohócnak lassan elmegy a kedve a nevetéstől. "És mik a követelése?" kérdezi végül. "Negyvenhárom másodperc. Egyvalakit tarthat meg a rendszerben, a többiek szabadon engedi." "Csak egyet? Soha! Ebbe nem egyezem bele!" "Még harminc másodperce van hogy megakadályozza a kikapcsolást." közli a Doktor. "De... De, de... Még idore van szükségem. ... Ketto! Hadd tartsak meg kettőt!" "Húsz másodperc. Van itt még valami. A tús, akit megtarthat, személyesen Janeway kapitány lesz." "O...? Hajlandó lenne velem maradni?" "Lejárt az ideje. A válasza?" "Igen!" mondja a bohóc.

"Kapitány, itt a Doktor. Visszatértem a gyengélkedobe." hallatszik az egyes raktérben a Doktor hangja, mire Janeway odalép az ideiglenesen felállított terminálhoz, és csatornát nyit a gyengélkedobe: "Elfogadta?" "Igen, kapitány." "Szép munka volt!" "Kívánja hogy visszatérjek felügyelni a túsok szabadon bocsátását?" "Nem hiszem hogy szükséges, viszont segíthetne itt az elokészületeknél. Janeway kilép." "Elkészültünk." szólal meg Torres az egyik kiürült tartály mellől, mire Janeway odasiet hozzájuk és elhelyezkedik a hengerben. "Kes, készüljön az újjáélesztésre, indítsák be a visszatéroprogramot."

"Ragyogjon! Azt akarom hogy a megérkezéskor minden csillogjon és ragyogjon!" szól a bohóc, miközben a többiek tisztítóeszközökkel felszerelve takarítják az egyébként makulátlan helyiséget. Kim eközben elindul a falon látható terminál felé, de a bohóc megállítja: "Csak lassan! Majd akkor mennek el ha már itt az új tús. Nem szeretnék újabb trükköket. ... Már jön is! Érzem ahogy a rendszer letapogatja az agyát..." mondja a bohóc élvezettel, "Micsoda vendéget fogadhatunk hamarosan! Már maguk is alig várják, igaz?" fordul Kim és a két kohli felé. "A kapitány feláldozza magát értünk." válaszolja ridegen Kim. "Feláldozza magát! Hát annyira borzalmas ez? Nem értékeli a vendégszeretetemet, Harry." mondja a bohóc bosszankodva. A következő pillanatban a terem kiürül, és a komor arcú Janeway jelenik meg nem messze a bohóctól. "Eljött hát! Valóban itt van!" mondja a festett arcú, miközben a kapitány odasétál hozzá, "El se merem hinni." "A

megállapodásunk értelmében most elengedi a túsokat." mondja parancsoló hangon Janeway. "Figyelemre méltó a bizalma. Miből gondolta hogy elengedem a túsokat?" "Ismerem a félelmet. Egészséges dolog, legalábbis általában. Figyelmeztet a veszélyre, a korlátainkra, és megvéd bennünket a könnyelműségtől. Én megtanultam bízni a félelemben." "Végre valaki, aki értékelné tud!" kiált fel elégedette a bohóc. "Engedje el őket." szól Janeway. "Persze, persze. ... Menjenek! Minden jót, barátaim! Néha jöjjenek majd el látogatóba. Engem itt mindig megtalálnak majd!" "A visszatéroprogram működésbe lépett. Aktiválom a biztonsági rendszereket." mondja Torres, Kes pedig indul hogy gondjaiba vegye a hosszú álomból ébredőket.

"Ki fogjuk szedni innen, kapitány. Megígérem!" "Erre nem lesz szükség, Mr. Kim. De köszönöm." mondja erre Janeway. Kim és a két kohli néhány másodperc múlva eltunnek, a bohóc pedig felvillanyozódva fordul a kapitány felé: "Már alig várom hogy jobban megismerhessem. Hogy a részemé tegyem!" "Ha jól tudom, eltart néhány percig míg tudatosodnak önben a gondolataim. Így van?" "De aztán miénk a boldog örökkévalóság." "És mi lesz akkor?" "Megkezdődik a móka!"

"Oszinte lenne hozzám?" kérdezi Janeway, letelepedve egy közeli lépcsőre. "A félelem a legoszintébb érzélem." bólogat a bohóc. "Tulajdonképpen maga is legalább annyira akarja mint én hogy ez az egész véget érjen, nem igaz?" "Nem, nem... Nincs értelme hogy erre gondoljon, nem fogom elengedni. ... Tükröt!" A következő pillanatban egy embermagas tükörlap jelenik meg velük szemben. "Szép pár vagyunk, nemde, kapitány?" mutat a tükörre a bohóc. "Én nem Janeway kapitány vagyok." mondja ekkor a kapitány. "Majdnem beugrottam..." mondja erre a festett arcú, elmosolyodva. "Attól tartok, pontosan ez a helyzet." "Hogyan?" kérdezi döbbenten a bohóc.

"Valójában a kapitány holografikus képe vagyok. Amit ugyanazzal a módszerrel küldünk ide mint a Doktort. Úgy programoztak, hogy pontosan úgy viselkedjem mint Kathryn Janeway." "De... De én érzem magát! Itt van a rendszerben!" "A rendszerben van, valóban. De nem sztázisban. Janeway kapitány és a legénysége úgy alakította át az egyik tartályt, hogy anélkül tudjon általa belépni a

rendszerbe, hogy valójában be kelljen kerülnie ebbe a környezetbe. Így észlelheti a kapitány idegi aktivitását anélkül hogy valójában veszélybe került volna. Megecsapást fog érni abban a pillanatban amint a kapitány gondolatai tudatosulnak magában."

A raktérben az álmódók lassan magukhoz térnek, a jelenlevők kísérik őket a tartályokból. Tuvok aggodalmasan szemléli az egyetlen csukva maradt hengert, amelyben Janeway fekszik. A kapitány megnyugtatóan a vulcanira pillant, majd újra befelé kezd koncentrálni.

"Ugyanolyan jól tudja mint én, hogy akin eluralkodik a félelem, valahol akarja is hogy legyőzzék." mondja Janeway szimulációja a bohócnak. "Becsaptak." "Pontosan. De hát nem vágyott arra egy része hogy legyőzzék? Hát nem ezért engedte, hogy Janeway kapitány idejöjjön? Mert érezte hogy o elég erős, hogy legyőzze?" "Nem! Hazudott nekem. És ez nagyon Csillagflotta-tiszthez méltatlan cselekedet volt." "A Csillagflotta kapitányai nem adják meg magukat olyan könnyen... A félelemnek." "Mi lesz most velünk? ... Velem?" kérdezi a bohóc, miközben a mesterséges környezet lassan sötétségbe olvad körülöttük. "Mint minden félelem... A jelek szerint maga is... El fog múlni." "Félek..." mondja a bohóc, aki lassan már nem több egy árnyéknál a sötétségben. "Tudom." mondja halkán Janeway szimulációja. "A francba..." hallatszik utoljára a bohóc hangja, s végül nem marad más, csak a sötétség.

39. Tuvix - Értelmem és érzelem

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. CsillagIdo 49655.2. A szenzoraink dúsan burjánzó növényi életet jeleztek egy közeli bolygón. Útnak indítottam Mr. Neelixet és Tuvokot, hogy keressenek fogyasztásra alkalmas növényeket, melyekkel gazdagíthatnánk étrendünket."

"Szippantson csak mélyet ebből a levegőből, Mr. Vulcani... Tekintsen fel az égre! Micsoda lelkesítő nap, nem igaz?" mondja Neelix elragadtatottan, miközben egy trópusi erdőszéligben barangolnak Tuvokkal. "Mint azt időközben már megtapasztalhatta, Mr. Neelix, a lelkesedés ismeretlen a számomra." mondja erre hűvösen Tuvok. "Ugyan, ne legyen már ennyire hangulatrontó... Az idő szép, csak egy kis szello fűjdogál..." "Az időjárás valóban kedvez a jelenlegi feladatunknak." "Kedvez?! Tudja mit? Azt hiszem ma reggel még Tuvokabb mint általában." "Az vagyok aki vagyok, Mr. Neelix. Nem tudok jobban, vagy kevésbé úgy viselkedni ahogyan szoktam." "Már megint ez a morgolódás..." mondja a talaxiai, megcsiklandozva Tuvok orrát egy imént begyújtott virággal. A vulcani erre nem szól, csak rosszallóan emeli magasba a szemöldökét. "Tudja mirol beszélek..." mondja Neelix. "Sajnálom, nem." "Akkor megmagyarázom. Szereti a természetet, igaz?" "Tudom értékelni a természetet." "Na látja, mégiscsak van bennünk valami közös. Hiszen itt vagyunk egy csodálatos napon, éppen orchideákat vizsgálgatunk, amelyekről tudom hogy e kedvencei, és erre maga csak annyit tud mondani hogy a körülmények kedveznek?! Egyszerűen fel nem foghatom, miért nem éri jól magát." "Nem azért vagyunk itt hogy jól érezzük magunkat. Hanem hogy mintákat gyűjtsünk." "Van talán valami szabály ami tiltja hogy összekössük a kettőt? ... Meg is van! Énekeljünk egy vidám dalocskát! ... Tudja, tanulmányoztam a vulcani zenét. Ismeri például ezt a csodaszép dallamot?" ezzel Neelix énekelni kezd, mire Tuvok rosszallóan pillant rá: "Ez a csodaszép dallam egy temetési ének." "Tudom. De ez volt az első dal amit az adatbankban találtam. ... Gyerünk, Tuvok, énekeljen velem!" Tuvok turt egy darabig Tuvok vidám éneklését, de végül feladja: "Mr. Neelix, megérhetném hogy kevésbé... Legyen önmaga?!"

"Visszatért már Tuvok és Neelix a felszínről?" lép ki Janeway a készenléti helyiségből a hídra. "Még nem. Kis nehézségünk támadt." rázza meg a fejét Chakotay. "Kapitány, van egy kis gond a molekuláris leképezőszkennerrel. Kim zászlós percekben belül rendbe hozza." jelenti Torres.

"Most milyen?" kérdezi a transzporterügyeletes az egyik szerviznyílástól mellé lépo Kimet. "Ühüm... Jobbnak néz ki. Kim hívja a felderítőket: bocsánat a késésért. Most már készen állunk a felsugárzásra." "Értettem." érkezik Tuvok válasza a felszínről. Az ügyeletes elindítja a transzporterciklust, ám csak egy fényoszlop jelenik meg az emelvényen. "Itt valami nincs rendben. Csak egy mintát regisztráltam." "Tuvok vagy Neelix?" kérdezi Kim. "Attól tartok, ez egyikük sem." "Meggzakítani!" "Már késő..." mondja a technikus, majd a transzporteremelvény felé pillant. Az emelvényen egy magas, Csillagflotta-egyenruhához hasonló öltözetet viselő különös lény áll: borszíne és a rajta látható foltok Neelixre emlékeztetnek, de éles szögben álló szemöldökei vulcanira vallanak. Ritkás fekete haja sörényként lóg a hátára. "Kim a biztonságiaknak: behatolási riadó az egyes szállítóhídon!" kapja elő a zászlós a fézerét, "Azonosítsa magát!" "Tuvok hadnagy vagyok." mondja a lény, mély zengésű hangon, "És Neelix." "Uram... A bioszkenner szerint igazat mond. A mintáik valahogyan összekeveredtek." mondja az ügyeletes. "A jelen helyzetben az lenne a leglogikusabb ha felkeresném a gyengélkedőt." mondja a lény, lelépve az emelvényről.

"És mindannyiunkat felismer?" kérdezi elképedve Janeway a gyengélkedőben, miközben a Doktor a különös lényt vizsgálja. "Természetesen. Janeway kapitány... Kim zászlós... Kes..." mondja a lény, a felsorolásnál Keshez érve ellágyult hangon. "A vizsgálataim szerint a teljes biológiai anyagmennyiségük molekuláris szinten összekeveredett. Fehérjék, enzimek, DNS-láncok... Amit magunk előtt látunk, szó szerint a két személy fúziója. De mindezek ellenére teljesen egészséges, az

életjelei stabilak." mondja a Doktor. "Mi az utolsó emléke?" kérdezi Janeway. "Én... Mi... Úgy értem Tuvok és Neelix a begyűjtött mintákkal vissza akartunk térni a hajóra. ... Azután már csak arra, hogy a transzporteremelvénnyel állók abban a formában, ahogy most önök látnak." "Van itt még egy harmadik genetikai minta is... Növényi eredetű..." állapítja meg eközben a Doktor. "Az orchideák... Néhány tucatnyi minta volt nálunk, különböző orchideákból. Nálunk voltak a tartályokban, mikor felsugároztak." "Nos, a jelek szerint azok is a biológiai szerkezetének részévé váltak. De a jelek szerint nincs hatásuk a biokémiájára." "Torres azt mondta, gondjuk volt a leképezoszkennel." fordul Janeway Kim felé. "Így van." "Talán az az idegen növény valahogyan hatással volt a szkennelre." "Elképzelhető. A biofilter- és transzportnapló átnézése után talán többet tudunk majd." "Kezddjen neki." bólint Janeway, mire Kim távozik. "Addig is egy sikló új mintákat fog hozni azokból az orchideákból, további vizsgálatra. Doktor, tájékoztasson ha új fejlemények vannak." "Igen, kapitány." Janeway üdvözlésképpen Neelix-Tuvok felé bólint, majd elhagyja a gyengélkedőt. "Kes, kísérelje a vendégünket a laborba, és végezzen egy biospektrális analízist. Én ellenőrzöm a genetikai adatokat." mondja a Doktor, az egyik labor felé indulva. Kes egy darabig zavartan méregeti a jövevényt, majd a labor üvegfalán keresztül figyelő Doktor tekintetétől kísérelve egy vizsgálóhelyiségbe kíséri.

"Ez a helyzet elég nehéz lehet az ön számára, Kes. Talán jobb lenne ha valaki más végezné el a vizsgálatokat." mondja Neelix-Tuvok. "Köszönöm az aggodalmát, de elboldogulok." helyez el egy újabb érzékelőt Kes, ezúttal a jövevény kézfejére: "A letapogató elég érzékeny, a következő húsz percben ne nagyon mozogjon." "Megteszem ami tolem telik." mondja a lény elmosolyodva. "Ne aggódjon, meg fogjuk oldani a dolgot." szól Kes a letapogató vezérlopultja mellől. "Nem aggódom. Ennél jobb kezekben nem is lehetnék. Ez a legénység csupa profiból áll. Akik egyébként a barátaim is. Sot, a családom. Teljesen illogikus lenne miattuk aggódni, nem?" "Ha megengedi, feltennék néhány kérdést az állapotára vonatkozóan." "Csak nyugodtan." "Nos... Olyan érzés ez mintha... Két aggyal rendelkezne? Neelix és Tuvok ott van önben? Külön-külön beszélnek velem... És talán egymással is?" "Ha azt gyanítja hogy egyfajta tudathasadásban szenvedek, el kell utasítanom a feltételezést. A birtokában vagyok mindkettejük emlékeinek... De csak egy személyiségem van. ... Biztos különösnek talál sz engem, Kes." "Nem... Nos, hogy szólíthatom?" "Ahh... Egy név! Miért is nem gondoltam erre eddig?! ... Ez valóban érdekes kérdés. Nem is értem miért okoz akkora gondot a Dokornak a névválasztás. Egy név figyelemreméltó hatást gyakorolhat az ember személyiségtudatára. ... Meg is van!" "Éspedig?" "Nevezhetnének mondjuk... Nívoknak." Kes arckifejezése elárulja, nem kimondottan nyerte meg a tetszését a javaslat. "Na várjon... Ez jobb. Mit szólna ahhoz: Tuvix...?" "A Tuvix jobban hangzik." bólint Kes elmosolyodva. "Ha tudnád mennyit jelent hogy segítesz ezt kibírn, kedves..." mondja Tuvix, mire a lány fájdalmas arccal pillant fel rá. "Sajnálom. Csak úgy... Ösztönösen jött."

"A Voyager hajónaplójába, a főorvos bejegyzése. Kiegészítés. Az összeolvadt humanoidok lehető legrészletesebb mikrocelluláris letapogatása mindeztáig a legcsekélyebb eredménnyel sem szolgált. Sem a kiváltó okra, sem a szétválasztás esetleges lehetőségeire nem derült fény."

"Üdvözltem, kapitány. Örülök hogy látom." áll fel Tuvix, mikor Janeway belép a gyengélkedőbe. "Hogy érzi magát?" "Kiválóan. Úgy is mondhatnám, egészen fellelkesültem az események hatására." mondja Tuvix, egy Neelixre emlékeztető gesztus kíséretében. "Ezt örömmel hallom." "Tulajdonképpen beszélni is akartam erről önrel. ... Az elmúlt huszonnégy órában alaposan megvizsgáltak. Személyiségprofil készült rólam. És olyan szerveimet bökdösték és csipkedtek, amelyeknek létezéséről ez idáig még csak sejtésem sem volt." mondja Tuvix egészen Janeway füléhez hajolva, "És bár ezek a vizsgálatok kétségbevonhatatlanul szükségesek, valahogy mégis... Haszontalannak érzem magam." "Nos, hogy szinte legyenek, elkelné némi segítség a kaszinóban..." "Én pedig örömmel segítenék!" mondja Tuvix tettvágytól égve, és kis híján megöleli Janewayt, de mikor az összevont szemöldökkel figyelő közeeledést, gyorsan visszahúzza. "Tehát... Hosszas gondolkodás után arra a megállapításra jutottam, hogy az lenne a leghasznosabb ha visszatérnék a

taktikai tiszt posztomra." "Valóban?" kérdezi kételkedve Janeway. "Ne feledje el, kapitány, hogy rendelkezem Tuvok ismereteivel és képességeivel. És bár a legénység minden bizonnyal hiányolni fogja majd Neelix szakácsművészetét, önnek szüksége lesz tapasztalt taktikai tisztjére." mondja Tuvix, enyhén meghajolva Janeway felé, "Az pedig én vagyok." "Ha megbocsát, kapitány..." érkezik a Doktor egy jegyzetfüzettel, majd hogy Janeway beleegyezően bólint, Tuvixhoz fordul: "Mr. Tuvix..." "Tuvix?" visszhangozza Janeway. "A jelek szerint azt kívánja hogy így szólítsuk." magyarázza a Doktor, "Mr. Tuvix a jelek szerint teljesen egészséges én pedig minden szükséges adatot összegyűjtöttem ahhoz hogy immár nélküle folytathassam a vizsgálatokat. ... A különböző tesztek alapján kijelenthetem hogy valóban rendelkezik Tuvok tudásával és tapasztalataival. Valamint ugyanígy Tuvok irritáló intellektuális viselkedésével, és Neelix... Nehezen viselhető közvetlenségével. Ezért fölöttébb hálás lennék ha gyorsan találna neki valami feladatot." mondja a Doktor egyre boldogtalanabb ábrázattal. Tuvix erre átkarolja a hologramot, mire az hozzáteszi: "Bármilyen feladatot. Bárhol máshol!" Ezzel menekülre fogja a dolgot. "Tudja, Mr... Tuvix. Még nem érzem elérkezettnek az időt arra hogy visszatérjen a hídra. De szeretném ha részt venne a vezénylotisztek délutáni megbeszélésén. Azután pedig meglátjuk, hogyan tovább." "Kapitány, mondták már önnek hogy legalább annyira tiszteletre méltó, mint amilyen kedves?" "Hogy szinte legyek..." hajol közelebb Janeway vidáman, "Neelix a múltkorában emlegetett valami ilyesmit. ... De ha valóban rendelkezik az o tudásával is..." folytatja a kapitány a kijárat felé indulva, "Tudnia kell hogy hízelgéssel nálam... Nem sokra megy." néz vissza végül Janeway kihívóan az ajtóból, majd távozik.

"A transzporter hibátlanul működött. Mindent ellenőriztünk." mondja Torres a tanácssteremben az egyik szék háttámlájának támaszkodó Kimet kerülgetve. "És az a probléma a molekuláris leképezőszkennerrel?" kérdezi Janeway. "A transzporternapló bejegyzései alapján a sugárzás idején optimálisan működött. Egy teljesen szokványos sugárzási ciklus volt. Semmi rendellenesség, semmi hiba semmi túlterhelés." rázza meg a fejét Kim. "A bolygó felszíne vagy légköre sem mutatott semmiféle különleges hatást." teszi hozzá Paris. "Ezenkívül bármiféle idegen forrású interferenciára utaló nyom sincs." mondja Chakotay, "Oszintén szólva... Nincs több ötletünk." "És az orchideák? Nem találtak semmi különösöt?" kérdezi Janeway. "Chakotay parancsnok hozott néhány mintát, én pedig megvizsgáltam őket. Csak a szokásos, bármilyen növényben előforduló vegyületeket találtam bennük: kloroplasztok, lysoszomális enzimek, bizonyos proteinek... De semmi rendkívüli." mondja Kes. "A transzportertechnológia eddigi történetében még nem volt példa efféle balesetre. Nem hiszem el hogy csak valamiféle ok nélkül fellépo zavarról van szó." mondja Janeway. "Kapitány, azt javaslom, próbálkozzunk meg az események szimulálásával egy holodeckprogram segítségével." javasolja Chakotay. "Szex..." mondja ekkor Tuvix felemelkedve ültéből, mire Janeway döbbenten pillant rá: "Már megbocsásson...!" "Azt próbáltam ezzel kifejezni, és elnézést kérek a fogalmazásom pongyolasága miatt, hogy azt hiszem rossz nyomon járunk. ... Kes, az ön által megvizsgált virágok lysoszomális enzimeket tartalmaztak, igaz?" "Így van." "Tuvok botanikai kutatásai alapján azt kell mondanom, ezen enzimek jelenléte utalhat esetlegesen szimbiogenezisre." "Szimbiogenezis?" pillant Kes az idoközben a háta mögé sétált Tuvixra. "A szimbiogenezis egy igen különleges utódlétrehozási mód. Az osztódással vagy párázással szemben a szimbiogenezisben résztveo egyedek... Egy új fajt hoznak létre." mondja Janeway szintén felállva, utolsó szavainál jelentőségteljesen Tuvixra pillantva, "Csakhogy az ilyen folyamatok mikrocelluláris szinten mennek végbe, ha jól tudom. Nem hallottam még szimbiogenezisről egy olyan komplex életforma esetében, mint egy humanoid lény." "Csakhogy Tuvok és Neelix a sugárzás során mikrocelluláris szintig került lebontásra." mutat rá Tuvix. "És ha ehhez hozzávesszük a szimbiogenezist okozó enzimeket, amelyek hatással lehettek a DNS-ükre a sugárzás alatt, mindez együtt eloidézhetette a mintájuk összekeveredését." mondja Kim. "És íme, megszületett Tuvix!" mondja Tuvix diadalmasan. "Ez a legjobb elmélet amit eddig hallottam." néz végig az többiekén Janeway, "Tulajdonképpen az egyetlen, amit sikerült kiötlenuk. Egy vizsgálatot megér a dolog. Mr. Paris, egy siklóval lemegy a

felszínre, és újabb mintákat hoz azokból a virágokból..." "Igenis, asszonyom... De azt javasolnám, várjunk a dologgal reggelig. A bolygó időjárása éjszakánként elég kellemetlen tud lenni." "Rendben. Akkor reggel hatkor indul." mondja Janeway, majd a kijárat felé indulva megáll Tuvix mellett: "Szép munka volt."

Kes, mikor megpillantja a kabinja ajtaja előtt várakozó Tuvixot, zavartan torpan meg a folyosó közepén. "Kes..." fordul felé Tuvix. "Hello... Tehetek valamit önért?" "Csak... Azt szerettem volna megkérdezni, nem lenne-e kedve velem tartani... Vacsorázni." "Nem tudom..." "Talán már vacsorázott?" kérdezi Tuvix. "Nem, még nem." "Akkor talán nem éhes..." "Hogy szinte legyek..." "Nos, ha az emlékezetem nem csak, Neelix szerdánként mindig a kedvenc ételét készítette." "Igen." bólint Kes. "Ugyan miért kellene felhagynunk ezzel a kedves szokással, egy ostoba transzporterbaleset miatt?" kérdezi Tuvix komolyan, mire Kes végül elneveti magát. Tuvix és Kes úgy érzik mintha falba ütköztek volna, mikor az étkezőből kiáradó hangzavar nekik ront a feltároló ajtószárnyak közül. Tuvix egy pillantással felméri a helyzetet, majd Kes felé fordul: "Foglaljon helyet. Rögtön jövök." Ezzel elindul az étkező egyik végében berendezett konyha, és az ott nyüzsgo legalább tucatnyi ember felé: "Elárulnák mi folyik itt?" "Vacsorát készítünk." válaszolja egy hadnagy. "Azt látom. ... Na emberek, mindenki kifelé a konyhából!" furakszik át a tömegen Tuvix. "Ez kinek a parancsa?" kérdezi az iménti hadnagy. "A biztonsági főnöké, vagy a konyhafőnöké. Lehet választani. ... Na gyerünk, kifelé, kifelé!" mondja Tuvix, majd felemelve egy serpenyőt, amiben alaposan odaégettek valamit, kétségbeesett pillantást vet Kesre, aki ennek láttán nem állja meg nevetés nélkül.

"Valóban ízlett?" kérdezi Tuvix a kiürült étkezőben, a takarításnál segédkező Kestol. "Nagyon finom volt." "Nem gondolja hogy Neelix kissé... Boségesen bánt a fuszerekkel?" "Igen, most hogy mondja... Változtatott a recepteken?" "Csak egy kicsit. Óvatosabban bántam a fuszerekkel, hogy ne nyomják el az összetevők saját ízét. ... Hihetetlen mennyire rendetlen volt ez a konyha. Nem is értem hogy tudott Neelix bármit is megtalálni." csóválja a fejét Tuvix rendrakás közben. "Azt mondta, ez az ő rendszere. De hiszen ezt ön is tudja." "Csodálom az erejét, Kes." mondja Tuvix kis hallgatás után. "Miért mondja ezt?" "Tudom hogy én nem vagyok Neelix, de... Egyvalamiben teljesen biztos vagyok. Ha ez a jelenlegi helyzet fordítva állt volna elő... Ha hirtelen neki kellett volna ön nélkül megélnie... Teljesen elveszettnek érezné magát." mondja Tuvix gyengéden, megfogva Kes kezét. "Mennem... Mennem kell..." mondja tétován Kes, "Köszönöm a vacsorát." Ezzel sietve távozik. Tuvix eloször utána szólna, de végül mégsem teszi.

"Jó reggelt, kapitány. Parancsnok..." bólint Tuvix a turbóliftből kilépo Chakotay és Janeway felé. "Korán kezdett ma, hadnagy." néz rá meglepetten Janeway. "Az igazat megvallva már négy órája itt vagyok. Megpróbáltam elhárítani egy hibát a mozgásérzékelők jeleit kiértékelő biztonsági alrendszerben." "És, hogy halad?" "Kijavítottam." "Tuvok azt mondta, az összes tényező figyelembe vétele eltarthat vagy tíz napig. Hogy tudott ilyen gyorsan végezni?" kérdezi elképedve Chakotay. "Volt egy megérzésem..." "Megérzése?!" pillant Tuvixra Janeway meglepetten. "Még a délelőtt folyamán az asztalán lesz a jelentésem." "Kim hívja Tuvixot: készen állunk a transzporter kísérletek megkezdésére. Ha szeretne jelen lenni..." "Máris ott vagyok... Ha megbocsátanak." hajt fejet Tuvix Janewayék felé, majd távozik. "Nos... Beleillik a csapatba, nem?" néz utána Janeway. "Van egy mondás, amely szerint az egész soha nem lehet több mint a részei összessége. Attól tartok Tuvix alaposan rácsafol erre." bólogat Chakotay.

Paris egy nagyobb mintavevo tartállyal érkezik meg az egy kisebb tisztáson várakozó Torreshez. A tartályban levo virágok közül kettőt elhelyeznek egy biztonsági tárolóhengerben, majd melljük tesznek egyet a gyanúsaknak talált orchideákból. "Nem gondoltam volna hogy egyszer még hasznát veszem a növénytanak..." jegyzi meg Torres, miközben lezárja a hengert, "Torres az egyes szállítóhídnak: idelelt készen állunk." "Értettem." nyugtázza a hívást Kim, "Sugárzás." A

tárolóhenger hamarosan megérkezik, Tuvix, Kes és Kim pedig kíváncsian közelebb lépnek hogy megsejmeljék a benne lévő növényt amely a lentől útnak indítottak keveréke.

"Mintegy százszor kíséreltem meg a szimbiogenezis visszafordítását az orvosi transzporterrel, de ez volt a legjobb eredmény amit el tudtam érni." mutat fel a Doktor egy elfeketedett növénymaradványt a magyarázatát hallgatóknak a gyengélkedőben, "Teljes sejtszerekezet-pusztulás." "A növények genetikai kódjai annyira összekeveredtek hogy a leképezőszkenner nem volt képes elkülönítve bemérni őket." teszi hozzá Kim. "Ez legalább akkora feladat lenne, mint a lisztet, a vizet és a tojást szétválogatni, miután a cukrász már süteményt készített belőle." jegyzi meg Tuvix. "És Mr. Tuvix esetében természetesen egy növénynél sokkalta összetettebb struktúráról van szó." folytatja a Doktor, "Vagyis lényegében arról van szó hogy két olyan humanoidot próbálnánk újratemetni, akiknek csak az összeolvadt DNS-e áll a rendelkezésünkre." "Vagyis ez azt jelenti hogy örökre ebben a formában maradok?" kérdezi Tuvix. "Elhivatott orvos vagyok. Ez azt jelenti, addig fogok dolgozni a problémán, amíg nem találok egy kielégítő gyógymódot. De hazudni nem akarok. ... Nem vagyok optimista a kérdést illetően. Hónapokig, talán évekig tarthat amíg megtalálom a megoldást, de azt is figyelembe kell vennünk hogy a jelen állapota egyszerűen... Kezelhetetlen. Hogy szinte legyek, úgy érzem mintha két betegemet vesztettem volna el. Sajnálom." Rövid időre csend ereszkedik a gyengélkedőre, majd Janeway szólal meg: "Tájékoztatom a legénységet."

Kes, elsötétített kabinjában két csepp alakú gyertya lángjaiba feledkezetten üldögél, mikor csengetnek. "Igen, tessék." "Remélem... Remélem nem zavarok." óvakodik be Tuvix. "Nem... Semmi... Semmi baj..." dadogja Kes, "Foglaljon helyet." "Ocampa búcsúgyertyák... Tuvoknak és Neelixnek?" kérdezi Tuvix. "Igen. ... Különös. Ha Tuvokkal történt volna valami, Neelix pedig itt lenne, ő lenne az első aki vigasztalni próbálna. Ha pedig Neelixet vesztettem volna el, Tuvok igyekezne segíteni. ... Most viszont egyikük sincs itt." "Itt vagyok én, Kes." "Igen, de..." "Arra emlékeztetem, amit elvesztett." bólogat Tuvix. "De erről nem tehet." "Tudom. És megpróbálom elfogadni magam annak ami most vagyok. Janeway kapitány azt mondja, helyem van itt a hajón. De... Nem tudok mit tenni ellene, egyfajta csalónak érzem magam." mondja Tuvix, végre leülve. Kes is leereszkedik mellé: "Esetleg segíthetnénk egymásnak túllenni ezen." "Én is ebben reménykedtem." ismeri be Tuvix, "Tudom hogy ez elég különösen hangozhat az ön számára... Talán egyenesen illogikusnak tűnhet, mivel bizonyos értelemben csak néhány napja ismerjük egymást, de... Szeretném ha tudná... Szeretlek, Kes." "Hiszen alig ismerem... És egyébként is, mi van... Mi van Tuvok feleségével? Ő nem számít? Ő kész volt áldozatokat hozni. Mi lesz ha a Voyager hazaér? Egyszerűen elfelejti?" "Nem is tudnám elfelejteni T'Polt. Magamban hordozom Tuvok iránta érzett szeretetét, és önt sem kérem arra hogy feledje el Neelixet." "Hogyan mondhat ilyet..." "Mert Neelix ön iránt érzett szerelme is itt lobog bennem. És örökön lobogni is fog. ... Ön is hallotta mit mondott a Doktor. Évekig tarthat amíg kidolgozza, hogyan lehetne szétválasztani Neelixet és Tuvokot. Ha egyáltalán sikerül megoldást találnia. ... Számodra ez talán... A teljes életet jelenti." Kes fájdalmas pillantást vet Tuvokra, majd felállva elhúzódik: "Kérem, most menjen el." "Bocsásson meg. Kordában kellett volna tartanom az érzelmeimet. ... Az igazat megvallva csak azért jöttem hogy megmondjam... Én mindig ott leszek neked, ha szükséged lenne valakire." mondja Tuvix szintén felállva, majd gyengéd csókot lehelve Kes arcára, elsiet.

Kes szinte lopva siet végig a Voyager egyik folyosóján, majd megállva egy ajtó előtt, aggodalmasan körülpillant mielőtt becsengetne. A hamarosan feltároló ajtóban Janeway bukkan fel, hálóköntösben, kibontott hajjal: "Kes...?" "Kapitány... Tudom hogy nem illene ilyen későn zavarom. Inkább... Visszajövök holnap reggel." "Oszintén szólva, nem tudok elaludni. Örölnék a társaságának." mondja Kathryn elmosolyodva, és beljebb invitálja a lányt. "Megkínálhatom egy forró teával?" kérdezi a kapitány, mire Kes megrázza a fejét. "Üljön le... Tudja, épp Tuvok néhány levelét olvastam, amiket akkor küldött nekem mikor a Jupiter-állomásra irányították át mellelem. ... Azt mondhatnám, az írásai hidegek, analitikusak... Távolságtartók. De én mindig inkább termékenynek, hatékornak, és...

Megfontoltan tartottam. ... Hallom a hangját, ahogy a sorait olvasom. Neelix pedig..." ereszkedik le Kathryn Kes mellé a félhomályos kabin egyik ívelt ablaka alatt álló kanapéra, "Nagyra értékeltem ot. Szörnyű érzés lehet, Kes." "Tuvixról... Szerettem volna beszélni önnel. Felkeresett ma délután." "Valóban?" "Azt mondta... Azt mondta, szeret engem." "Azt hiszem, a körülmények figyelembe vételével ez teljesen érthető." bólint komolyan Janeway. "Nem tudtam, mit válaszoljak. Eloszor dühös lettem... De tudom hogy vigasztalni akart, és hogy o maga is egyedül érzi magát. És az igazság az, hogy nagyszerű embernek tartom." "Érez iránta valamit ön is, Kes?" "Nem, hogy is érezhetnék? Még mindig Neelixet szeretem, és nem vagyok kész lemondani róla. Annak ellenére sem amit a Doktor mondott." "Tudom, hogy érez most..." bólint Kathryn megértoen, "Ön most ugyanazon megy keresztül amit a teljes legénység átélt akkor mikor ebben a kvadránsban rekedtünk. Fogadjuk el, hogy örökre elszakadtunk szeretteinktől? Reménykedjünk hogy valaha viszontlátjuk még oket?" mondja Janeway, közben az ablakon át a messzeségben ragyogó csillagokat fürkészsve. "Ön mit csinál, kapitány?" kérdezi Kes kis idő múlva a gondolataiba temetkezett Kathrynt. "Óóó... Én nap-nap után megküzdök az érzéssel. Néha telve vagyok reménységgel... De aztán... Megint csak... Arról álmodom hogy Markkal vagyok." válaszolja Janeway elérékenyülve, "Annyira valóságosnak tunik... És miután felébredek, és rájövök, csak álom volt... Hatalmába kerít a szomorúság. ... Azokban a pillanatokban lehetetlen nem arra gondolni, milyen messzire kerültünk egymástól. És... Tudom hogy egy napon... Valószínűleg el kell majd fogadnom... Hogy o már soha többé nem lehet része az életemnek." "Vagyis ön szerint el kellene fogadnom hogy Neelix többé már nem része az életemnek?" "Sem önnek, sem másnak nem tanácsolnám soha, hogy adja fel a reményt!" mondja Janeway, kissé összeszedve magát, "Azt hiszem a legjobb amit tehet, hogy időt ad most magának." "Köszönöm, kapitány..." mondja Kes felállva, "Most megyek, és hagyom aludni." Majd hirtelen megöleli Kathrynt, aki viszonozza az ölelést: "Az ajtó mindig nyitva áll ön előtt, Kes." A lány az ajtóhoz siet, majd jóval derusebb hangulatban mint mikor ideérkezett, még egyszer visszapillantva Janewayre, ragyogó mosollyal az arcán távozik.

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. CsillagIdo 49678.4. Négy hét telt el a Mr. Tuvixot életre hívó transzporterbaleset óta, és bár még nem teljesen biztos hogy így kell leélnie életét, mindent megtesz azért hogy beilleszkedjen. A jelek szerint a legénység is hozzászokott már a jelenlétéhez, és az is nyilvánvalóvá vált az elmúlt idő alatt, hogy nagyon alkalmas a taktikai tiszt pozíció betöltésére, aki nem habozik nyilvánosságra hozni véleményét. A legénység több tagjával baráti viszonyt alakított ki, Kestől igyekszik tisztas távolságban maradni. Véleményem szerint azért, hogy a lány a saját tempójában dolgozhassa fel a történeteket. Ami engem illet, én egy kiváló tanácsadóra leltem benne, aki kello humorral, ugyanakkor mindig precízen és világosan érvel. És, bár ezt némiképp rossz lelkiismerettel teszem, azt kell mondanom, Tuvix még Neelixnél is jobb szakács."

Kim nem repes az örömtől, mikor felhangzik kabinjában az interkom jelzohangja, ugyanis éppen klarinétján gyakorolt. "Gyengélkedo Kim zászlósnak: kérem kapcsoljon az orvosprogram számára fenntartott csatornára." Kim az asztali terminálhoz ballag, és közömbös ábrázatot öltve bekapcsolja a képernyőt: "Mit tehetek önért, Doktor?" "Ha sikerülne kidolgoznom egy olyan jelzoizotópot, ami képes lenne szelektív módon a DNS-láncnak csak egy meghatározott szakaszához kötödni, felhasználható lenne az orvosi transzporter arra hogy az így megjelölt szakaszokat kinyerjük a lánc többi részéből?" "Nos... Tulajdonképpen az hiszem igen, de ehhez módosítanunk kell a leképezoszkennt hogy kiegyenlítse a megnövekedett sugárzásszintet." "Köszönöm, zászlós." bólint a Doktor elégedetten, "Gyengélkedo kilép." "Na várjunk csak..." hajol közelebb Kim a monitorhoz, "Ön talált valamit..." "Egyelőre nem több pusztas elméletnél. De tájékoztatni fogom ha jutottam valamire." "Tuvixról van szó, nem igaz? Azonnal ott vagyok!"

Tuvix, Chakotay és Paris eközben az egyik holodeckben, a Paris által készített francia kisvendéglo programjában mulatják az időt, biliárdozással. "A nyolcas a középső zsebbe." mondja Tuvix, majd

elhelyezi a golyót a mondott helyen. "És ismét enyém a játszma, parancsnok." "Micsoda szörnyeteget alkottunk..." pillant Paris Chakotayra bosszúsan. "Lehetőséget adna egy visszavágóra?" kérdezi Chakotay, mire Tuvok bólintana, de a mozdulat megakad, mikor Kes lép be a szimulációba. A lány egy fejbiccentéssel jelzi hogy szeretne Tuvokkal négyszemközt beszélni, aki erre Chakotay felé fordul: "Elhalaszthatnánk valamelyest ezt a visszavágót?" "Természetesen." bólint a parancsnok, mire Tuvix Kes felé veszi az irányt. Letelepszene egy kis, kerek asztalkához, és Tuvok szólal meg elsoként: "Hogy van?" "Néha jobban, néha... Nem annyira jól." "És ön?" "Hasonlóképpen." "Bocsássa meg nekem hogy az utóbbi időben ennyire nyilvánvalóan kerültem önt, de..." "Kes, nem tartozol nekem magyarázattal..." "Sokat gondolkodtam. És... Remélem... Hogy barátok lehetünk." "Ööö... Nos... Ez nagyon... Kedvemre való volna." "És szeretném ha a barátságunk idovel... Elmélyülne." folytatja a lány. "Valóban?" "Igen. Ehhez azért kell majd egy kis idő." "Idonk az van. Nem megyek sehová..." "A doktor hívja Tuvix hadnagyot: kérem jelentkezzen a gyengélkedőn." "A késo huszonegyedik századig használtak az orvosok báriumot, főleg gyomorpanaszok esetén. A bárium radioaktív tulajdonsága, és egy primitív, röntgenezésnek nevezett technika segítségével, képet kaphattak a beteg emésztorendszerének állapotáról." magyarázza a Doktor a gyengélkedőben jelenlevőknek. "A bárium helyett mi egy olyan anyagot használunk, ami képes hozzákötödni az egyik faj DNS-éhez, a másikéhoz viszont nem." veszi át a szót Kim. "A kiválasztott részletek ezután az orvosi transzporterrel bemérhetők és elválaszthatók a másik lánc darabjaitól." mondja a Doktor, miközben Kim egy polchoz lép, és diadalmasan mutat fel két virágot: "Ezt nézzék! Ezek itt valamivel korábban még egyetlen összeolvadt növény voltak!" "Felhasználható ez az eljárás..." kezdi Kes, de a Doktor nem is hagyja hogy végigmondja a mondatot: "Egy részletesebb letapogatás, és a transzporter valamivel hosszabb elokészítése szükséges hozzá, de igen. Úgy gondoljuk, hogy az eljárással Mr. Tuvok és Mr. Neelix helyreállítható." "Ez csodálatos... Hát nem csodálatos?" fordul Kes boldogan Tuvix felé, de az komoran mered maga elé. "Biztosíthatom Mr. Tuvix, aggodalomra semmi oka. Minden lehetőséget számba vettünk." "Egyetlen dolog kivételével... Nem akarok meghalni." mondja halkan Tuvix. Janeway, mikor rájön hogy Tuvix szavai teljesen helyénvalók, döbbenten mered a lénnyre.

"Különös..." mondja Janeway a tanácsterem ablakait megosztó oszlopnak támaszkodva, "Ha azonnal szét tudtuk volna választani Tuvokot és Neelixet, egy pillanatig sem haboztam volna." "Persze hogy nem." bólint Chakotay az asztalt körüllego félhomályból. "De most... Az elmúlt hetek tükrében... Hiszen önálló életet kezdett közöttünk. Felelősséget vállalt, barátságokat kötött..." "Én magam is a barátaim közé sorolom ot." ért egyet Chakotay. "Mikor változott személyiséggé? És szunt meg egy transzporterbaleset eredménye lenni?" hajol közelebb Janeway Chakotayhoz. A parancsnoknak nincs ideje válaszolni, mert felhangzik a csengo, mire Janeway nagyot sóhajtva szól ki: "Igen tessék." "Beszélni akart velem, kapitány." áll meg Tuvix néhány lépésnyire a bejáratától. "Igen, Mr. Tuvix. Üljön le, kérem. ... Megbocsátana, parancsnok?" Chakotay sietve távozik. "Éppen errol a fölöttébb... Kényes helyzetrol beszélgettünk, ami nemrég alakult ki. És fontosnak tartom megismerni az ön álláspontját, mielőtt döntést hozok." "Ezzel arra akar utalni, hogy ezt a döntést ön hivatott meghozni?" "Én vagyok a hajó kapitánya." bólint Janeway. "Már megbocsásson kapitány, de... Az én életemrol van szó. Ez véletlenül nem az én döntésem?" "Nincs itt még szó két másik életrol is?" kérdez vissza a kapitány, "Tuvok és Neelix. Két személy, akik jelenleg nem hallathatják a hangjukat. Kapitányként az o álláspontjukat is képviselnem kell. És én úgy gondolom, ok szeretnének tovább élni." "Bizonyos értelemben most is élnek. Bennem." "Ez azért nem ugyanaz. És ezzel ok is egyetértének. Mindkettejüknek családja, barátaik vannak. Olyan valakik, akiket szeretnének viszontlátni. Többek között én is." "De ha visszaadja nekik az életüket, fel kell áldoznia érte az enyémet. Kapitány, amit ön tervez, az egyszeru kivégzés. Kivégzés. Ilyesmit évszázadokkal ezelott csináltak, gyilkosokkal. De én nem követtem el semmit." "Valahol ön is felelőssé tehető két gyilkosságért. Tuvok és Neelix megöléséért." "De én itt vagyok. Élek. Meglehet, kegyetlenül hangzik, de ok eltávoztak." "Én pedig vissza szeretném hozni oket." "Biztosíthatom önt hogy a

szívemen viselem Tuvok, és persze Neelix sorsát. Hiszen nélkülük nem is léteznék. Bizonyos értelemben a szüleimnek tekinthetem őket, és úgy ismerem őket mit saját magamat." "Akkor tudja hogy Tuvok olyasvalaki volt, aki habozás nélkül feláldozta volna magát egy másik emberért. És azt hiszem, ez Neelixre is igaz." "Igaza van, kapitány. És ez az egész annyira jellemző a Csillagflottára. Gondolom, a legtöbben gyávának tartanának azért mert én nem vagyok kész önként a halálba menni. Higgye el nekem, sokat gondolkodtam a dolgon, de... Két ember élni akarása dolgozik bennem. ... Nézzon csak rám, kapitány. Ha jó a kedvem, nevetek, ha szomorú vagyok, sírok. Ha nekimegyek az asztal sarkának, felkiáltok fájdalommban. Hús-vér ember vagyok... És jogom van élni, mint bárki másnak!"

Kes elgondolkodva üldögél a hajó étkezdéjében, elotte egy érintetlen tányér étel. Tuvix érkezik a helyiségbe, és egyenesen a lányhoz megy: "Kes... Szükségem van a segítségemre. Épp Janeway kapitánytól jövök. Arra akar kényszeríteni hogy vessem alá magam a szétszétlásnak. ... Ha van valaki aki lebeszélheti, az te vagy, Kes. Rád hallgatni fog! Eddig is segítettünk egymásnak megbékélni ezzel a helyzettel, és tudom, neked sem mindegy, mi történik velem. ... Kérlek... Kes, azt hiszem, te vagy az utolsó reményem!" Kes szótlánul nézi egy darabig Tuvixot, majd tanácstalanul elfordul.

"Szabad." mondja Janeway a készenléti helyiség ajtócsengőjének hallatán. Kes lép be a helyiségbe, arca kétségbeesésről és tanácstalanságról árulkodik. "Kapitány... Tuvix arra kért, lépjek fel az érdekében." Janeway a kezében tartott jegyzetfüzetet az asztalra ejtve a lányhoz siet. "De képtelen vagyok rá." folytatja Kes. "Nem lett volna szabad belerángatnia önt ebbe." "Pedig benne vagyok... Attól a pillanattól kezdve hogy a baleset bekövetkezett. Nem tudom hogyan búcsúzhathék el Tuvoktól és Neelixtől. Tudom hogy borzalmasan hangzik... És bunósnek érzem magam amikor ezt mondom..." mondja Kes, igyekezve visszafojtani a belőle feltörni készülő zokogást, "És Tuvix nem érdemelne halált... De szeretném... Visszakapni Neelixet!" Kathryn magához öleli a sírni kezdő Kest, és arcára elszánt kifejezés ül ki.

Tuvix kilépve a hídra az egyik turbóliftből, különös pillantást vet a jelenlevőkre, majd leváltva a posztján ügyelő zászlósról, a helyére áll. "Mr. Paris, a jelenlegi sebességünk?" "Hat egész öttized görbület." "Szeretnék egy tartományi tesztet végezni a hátsó szenzortartományon. Kérem, lassítson impulzusmeghajtásra." "Parancsnok?" fordul Paris a mellette álló Chakotay felé. "Amíg a kapitány nem döntött, Mr. Tuvix a taktikai tiszt." Janeway néhány pillanattal később, komor arccal érkezik a hídra. Lassan Tuvix posztjához sétálva így szól: "Mr. Tuvix, beszélhetnék önnel négy szemközt?" "Elhatározásra jutott, kapitány?" "Igen." "Esetben azt hiszem mindannyiunknak hallania kellene, amit mondani kíván." "Jöjjön velem, Mr. Tuvix!" mondja ellentmondást nem tűrő hangon Janeway, mire Tuvix nagyot sóhajt: "Nem." "Parancsolom hogy jöjjön velem!" Erre már Chakotay is a vitázók felé fordul, készen arra hogy támogassa felettesét, ha esetleg úgy hozná a sors. "Biztonságiakat a hídra!" szól Janeway rövid várakozás után. "Parancsnok, tétlenül nézné végig egy gyilkosság elkövetését?" fordul Tuvix Chakotay felé. Az első tiszt azonban nem válaszol, csak egy gyors oldallpillantást vet Janewayre. "Mr. Ayello... Paris hadnagy... Hát senki sem látja hogy ez igazságtalan?!" A biztonsági részlegről ekkor fut be a Janeway által kért személyzet. Tuvix kétségbeesetten menekülni próbál, de nem juthat át az örök mellett a liftekhez. Mikor azok megragadják, Janeway ridegen így szól: "Eresszék el." Tuvix néhány nagy levegőt véve úrrá lesz indulatain, majd lassan megbékélve sorsával, ezt mondja: "Maguknak... Kell majd együtt élnie ezzel. És én nagyon sajnálom. Önök mind nagyszerű emberek. A legjobbak... A kollégáim. A barátaim. Megbocsátok mindannyiuknak." A hídon tartózkodók szótlánul merednek maguk elé. Az ilyen pillanatokban a szavak erőtlenekek, hasztalanok, csak a lelkek vergődnek a feloldhatatlan dilemma szorításában. Tuvok hagyja hogy az örök a liftbe kísérik. "Chakotay parancsnok, értesítse a doktort hogy úton vagyunk hozzá." monda végül Janeway, majd Tuvix után indul.

A gyengélkedőben Kes, Kim, és a Doktor várakoznak. Mikor Janeway, Tuvix és a két orvos megérkezik, a Doktor feléjük fordul: "Bocsásson meg kapitány, de nem hajthatom végre a

beavatkozást. Orvos vagyok. És egy orvos nem okozhat kárt. Nem fogom elvenni az életét az akarata ellenére." "Ahogy gondolja, Doktor. Kérem álljon félre." mondja Janeway eltökélten. A Doktor kelletlenül lép odébb az orvosi transzporter vezérlopulthoz. "Gondolom ez a jelölőizotóp." pillant Janeway a Kim kezében tartott oltópisztolyra, mire a zászlós szótlanul bólintva átnyújtja az eszközt. "Kérem üljön fel a vizsgálóasztalra." fordul Janeway Tuvix felé, aki ellenkezés nélkül engedelmeskedik. Janeway, mielőtt beadná neki a szert, mélyen a lény sötétbarna szemeibe fúrja a tekintetét, majd a vezérlopulthoz lépve elokészíti a folyamatot. "A sebészeti leképezőszkenner lokalizálta a jelölőizotópot. ... Beindítom a szétválasztási eljárást." Tuvix alakját körülfogja a transzportersugár kékes ragyogása, néhány pillanattal később pedig két másik sugár ragyog fel az első mellett. Az új fényoszlopokban, miközben Tuvix alakja lassan szertefoszlik, Neelix és Tuvok kezd kibontakozni. A transzporter alig fél perc alatt végez a láncok szétválasztásával és újraszervezésével, s mikor a maradék két sugár kihuny, Tuvokot és Neelixet hagyják maguk után. Kes boldogan veti magát Neelix karjaiba, Tuvok pedig kimerően így szól: "Gratulálok, kapitány." "Mr. Tuvok... Mr. Neelix. Örülök hogy újra köztünk vannak." mondja Janeway komoran, majd nehéz léptekkel elhagyja a gyengélkedőt. Néhány lépésnyire az ajtótól megáll a folyosón, és egy pillanatra hagyja hogy úrrá legyen rajta a lelkében dúló vihar, majd újra felöltve a határozottság és tévedhetetlenség álarcát, útnak indul vissza a hídra.

40. Resolutions - A szív parancsára

Az enyhe emelkedon lefelé tartva megritkulnak a fák, helyüket lapos, lekerekített szikladarabok veszik át. Az emelkedo alján, jó kohajításnyira az erdo legközelebbi, magányosan álló fájától, két fémes fényu, barna tartály hever az élénköld füvön. A tartályok egyik végéhez egy-egy szögletes egység csatlakozik, a másik végük felső részén pedig egy széles sávon átlátszó anyag van beépítve. A tartályokban két ember fekszik, fekete-vörös egyenruhában.

Chakotay és Janeway majdnem egyszerre nyitják ki a szemüket, a tartályokban hallható halk jelzés hallatára. A kapitány odaint a parancsnoknak, majd mindketten felnyitják a tartályok felső részét, és felülve körülnéznak a festői helyen. "Gyengélkedo hívja a kapitányt, itt a Doktor beszél." "Kiemelt minket a sztázisból... Történt valami?" kérdezi Janeway. "Igen. A szenzorok szerint az állapotuk kielégítő. Hogy érzik magukat?" "Jól vagyunk. Meddig voltunk sztázisban?" kérdezi a kapitány. "Összességében tizenhét napig." "Olyan sokáig?" érkezik Janeway hangja a gyengélkedobe, miközben a Doktor felállva az íróasztala mellől, megkerüli az asztal szélén üldögéző Kest. "Igen. Minden lehetőséget meg akartam vizsgálni. ... De legnagyobb sajnálatomra a kutatás eredménytelen maradt. Nem sikerült ellenszert találnom a vírusra, és kimerítettem az összes szóbijeheto megoldást." "A Voyager-en nem tudna sztázisban tartani minket?" kérdezi Chakotay. "A bolygó környezetében van valami, ami féken tartja a vírus működését. Ha elhagyják a felszínt, azzal azt kockáztatják hogy a betegség újra támadásba lendül, ami a véleményem szerint végzetessé válna. ... Már csak egyetlen lehetőséget látok. Fel kell vennünk a kapcsolatot a vidiiakkal. Ok a miénknél jóval fejlettebb orvosi tudásunkkal talán segíthetnek." "Megbeszéljük a dolgot, Doktor. Köszönjük a fáradozását. Janeway kilép." mondja a kapitány, majd Chakotay felé fordul: "Mit gondol?" "Túl kockázatos. A vidiiak részéről nem sok segítőkészséget tapasztaltunk ez idáig. Nagyobb a valószínűsége annak hogy megtámadnak minket, hogy megszerezhessék a legénység szerveit." "Én is így látom. Csak biztos akartam lenni abban hogy nem hagytunk ki egyetlen szóbijeheto megoldást sem." "Tovább tudnánk élni azzal a tudattal hogy ilyen veszélynek tettük ki a Voyager-t?" kérdezi Chakotay. Janeway hosszan gondolkodik, végül néhány lépéssel odébb megy, és aktiválja kommunikátorát: "Janeway hívja Tuvokot: bizonyára ismeri már a Doktor jelentését." "Igen, kapitány." "Ez esetben, azonnali hatállyal átruházom önre a hajó parancsnokságát. A feladatuk: folytatni az utat az Alfa Kvadráns felé. És a Doktor javaslata ellenére nem vehetik fel a kapcsolatot a vidiiakkal." "Értettem." bólint komoran a vulcani, valahol fent, a bolygó körül keringo Voyager-en. "Küldök majd egy üzenetet a legénységnek." fejezi be a beszélgetést Janeway, majd lehajtott fejjel visszatér a tartályok mellett várakozó Chakotayhoz.

"Egyszeruen otthagyjuk oket azon a bolygón?!" mered Torres hitetlenkedve a tanácssteremben, az asztalfon ülo Tuvokra. "Ez volt Janeway kapitány határozott parancsa." bólint a vulcani. "De most már ön a kapitány. Felhozhatja oket." mondja Paris. "Mire lenne az jó?" kérdezi Tuvok. "Egyszeruen hihetetlen hogy nem találunk ellenszert egy... Rovarcspésre!" méltatlankodik Torres. "A Doktor egy hónapja ki sem volt kapcsolva. Mindent megpróbált, végigkutatta az összes adatbázist, elvégzett minden vizsgálatot. Ot nem érheti vád." mondja Kes. "Azt előre megmondhatom hogy a hajó legénységének morálja nagyot fog zuhanni ha hátrahagyjuk oket." jegyzi meg Neelix. "Nem ha, hanem amikor, Mr. Neelix. A döntés megszületett. Természetesen boségesen ellátjuk oket mindennel ami a túlélésükhöz és jólétükhöz szükséges. Lesugározatok egy összeszerelhető menedékhelyet is, valamint az összes szükséges technikai eszközt. Fegyvereket, trikordereket, egy mobil replikátort." "Úgy beszél errol mintha csak táborozni mennének. Ott fogják előlteni a hátralévő életüket!" mondja Torres feldúltan. "Ez még nem teljesen biztos. Janeway kapitány folytatni fogja a vírus tanulmányozását. Tapasztalt kutató, lehetséges hogy később gyógymódot talál a betegségre. ... Egy kilences típusú sikló is a rendelkezésükre fog állni, amivel elhagyhatják a bolygót, ha ez lehetségessé válik." "Egy kilences típusú sikló maximális sebessége négyes görbület!

... Úgy... Hétszáz év alatt haza is érnek vele." mondja Paris. "Nem egészen értem, mit várnak tolem, hadnagy." "Attól tartok olyasvalamit, ami magától teljesen idegen. Hogy maga is olyan szörnyen érezze magát mint mi." "Igaza van. Nem vagyok képes megélni ezt az érzést. És hogy szinte legyek, nem is sok hasznát venném. ... Ha nincs több mondanivalójuk, leléphetnek."

"Janeway hívja Tuvokot." hallatszik a vulcani kommunikátorából, miközben az egy jegyzetfüzetet tanulmányoz a kabinjában. "Hallgatom, kapitány. "Megérkezett a szállítmány. Most nézzük át, nem hiányzik-e valami." "Körpályán maradunk mindaddig míg nem jelzik hogy minden rendben. Azt követően még mintegy harminchat órán át tarthatjuk a kapcsolatot." "Még a nap vége előtt hívni fogom. Janeway kilép." üzeni a kapitány, majd a mögötte tornyosuló ládahalom között keresgélő Chakotay felé indul. "Ezek lesugározták nekünk az egész hajót." rázza meg a fejét Chakotay rosszállóan. "Ami azt illeti szükségünk is lehet rá. Itt maradunk egy darabig." mondja erre a kapitány, majd nekilát ellenőrizni a tudományos felszerelést. "Gondolja hogy megtalálja az ellenszert?" "Lehet, hogy el fog tartani egy darabig, de biztos vagyok benne. Ha sikerül találnom egyet azok közül a rovarok közül amely megfertőzött minket, máris lesz egy jó kiindulási alapom. De az is lehet hogy arra sikerül rájönnöm, milyen módon gátolja ez a környezet a betegség kialakulását, és hogyan tudnám ezt a hatást mesterséges úton elérni." Chakotay eközben nekilát kicsomagolni a menedékhely darabjait, és a falpaneleket halomba rakva megkérdezi: "Számít hogy melyik oldaluk merre néz?" "Csak attól függ hogy a bézs, vagy a szürke szín tetszik önnek jobban." "Csak tudnám miért nem használ a Csillagflotta vidámabb színeket?" morgolódik a parancsnok. "Na, részemről inkább a bézs menjen belülré." "Egyetérték. Nekem a bézs mindig is jobban tetszett. ... Azért érdekes lesz majd ilyen spártai életet élni." "Spártai? Hiszen lesz egy időálló lakásunk, vannak bútoraink, tudományos felszerelésünk, trikorderünk, replikátorunk... Azért ez nem annyira spártai." "De fürdőkádunk például nincs." "Fürdőkád?" "Igen. Szeretek nyakig merülni a meleg vízbe. Megnyugtat." "Kapitány, azt hiszem be kell érnie a szonikus zuhannyal." "Chakotay, most jutott eszembe... Itt már nincsenek rangok. Mi lenne ha Kathrynnek hívna?" "Na ehhez azért kérek pár nap haladékot, rendben?"

"Ez a jelentés egy elsőéves kadét munkájára emlékeztet." mondja Torres kissé unott hangon, egy jegyzetfüzetet tanulmányozva, "Tele van hibákkal. És még hiányos is." "Sajnálom, hadnagy. Máshol jártak a gondolataim." mondja a Torres előtt álló zászlós. "Mint mindannyiunknak, zászlós. Ez nem meglepő." "Értem, asszonyom." mondja a zászlós, majd letörten elkullog. A helyét hamarosan Kim veszi át, mire Torres dühösen így szól: "Nem haladunk semmivel! Senki sem tud a munkájára figyelni." "Tudom hogy éreznek." jegyzi meg Kim. "Azért én sem repesek az örömtől! De nem hanyagolom el a munkámat." "B'Elanna..." mondja Kim, mire Torres, kiérezve hangjából a bizonytalanságot, közelebb hajol. "Beszéltem pár emberrel a Csillagflotta-legénységből. Nem túl boldogok a történetek miatt. ... Arra gondoltam, vajon a Maquisk hogy viselik?" "Mit akar ezzel mondani, Harry?! ... Ez nem csak a Csillagflotta ügye, ez mindenkit érint a hajón!" "Akkor miért nem teszünk valamit?" "Ugyan mit?" "Én sem tudom. De nem hiszem hogy csak így egyszeruen el kellene fogadnunk." "Ez eddig szép és jó, de nem jutunk vele semmire. Ha valami eszébe jut, szívesen meghallgatom. Ha nem, jobb ha veszünk egy nagy levegot, és tesszük a dolgunkat."

"Fogott valamit?" érkezik Chakotay a fák közül, civilben, a fehér inghez és kék nadrághoz felvett sötétbarna mellényen egy kommunikátorral. "Csak amit tegnap." válaszolja a különféle helyekre kiaggatott rovarcsapdákat átvizsgáló Janeway, aki szürke egyrészes ruhát visel, haját pedig a szokott konty helyett copfba fonta, "De a betegség hordozói közül egyet sem. ... Egyébként merre járt?" "Csak itt az erdőben." "Az utóbbi napokban elég surun jár arra. Készül valamire amirol tudnom kellene?" "Nem. Még nem." "Még?" "Majd akkor beszélék róla, ha eljött az ideje." titokzatoskodik Chakotay. "Még csak támpontot sem ad?" "Építék valamit." "Épít? Mit építget itt ilyen nagyon? És főleg miért nem hajlandó elárulni nekem?" kérdezi Janeway vidáman. "Fúrja az oldalát a kíváncsiság, mi? Olyan mint egy kisgyerek." vigyorog Chakotay. "Tuvok hívja Janewayt." szólal

meg a kapitány ruhájára tüzött kommunikátorból a vulcani hangja, némi sistergés és recsegés közepedte, mire Chakotay és a kapitány arcáról eltunik a mosoly. "Itt Janeway." "Hamarosan kikerülünk a kommunikátorok hatósugarából. Hogy vannak?" "Mevagyunk. ... Szeretnék beszélni a legénységgel..." "A csatornát összekapcsoltam az általános interkommal." mondja Tuvok kisvártatva. "Itt Kathryn Janeway. ... Nem kedvelem a búcsúzkodást, ezért rövidre fogom. De azt mindenképpen el akarom mondani, hogy életem legnagyobb idoszaka volt az önök kapitányának lenni. Egy kapitány sem kívánhatna többet annál, mint amit ez a legénység nekem adott. Bátorságot, együttérzést, és eros jellemet."

A Voyager hídján mindenki, a kormányospultot felügyelő Paris kivételével, állva hallgatja a kapitány búcsúszavait. "De legfoképpen a jókedvet fogom hiányolni. A vicceket, a közösen töltött időt a holodeckben. A vidámság lesz a legmaradandóbb emlékem. ... Bár Chakotay parancsnok és én már nem leszünk önökkel az út hátralevo részén, tudjuk hogy Mr. Tuvok vezetése alatt ugyanúgy a legjobbat fogják nyújtani, mint ahogy azt eddig is tették. Gyors, és nyugodt utat kívánunk hazafelé. Lélekben önökkel leszünk. Janeway kilép." "Köszönjük, kapitány. Parancsnok... Azt hiszem, az egész legénység nevében beszélek, mikor azt mondom, mindig emlékezni fogunk erejükre, és bátorságukra. Büszkék vagyunk arra hogy önök alatt szolgálhattunk. ... Békét, hosszú életet!" érkeznek Tuvok búcsúszavai a hideg urön át, miközben Janeway és Chakotay az ég felé fordítva tekintetüket, gondolatban nyomon követik a tolük, a bolygótól egyre messzebb kerülö Voyager-t.

"Kathryn Janeway magánnaplójába. CsillagIdo 49690.1. A huszonhatodik napunkat töltjük a bolygön, melyet 'Új Föld'-nek kereszteltünk. Egyelőre semmi elorehaladást nem értem el a betegség kutatásában, de a fürdökád amit Chakotay készített, nagyban hozzájárul ahhoz hogy új ötletek foganjanak meg bennem."

"Chakotay, itt van?" kiált ki Kathryn a fák között álló kádból a nem messze levo könnyuszerkezetu épület felé. "Nem, leléptem úgy egy órával ezelott." érkezik a válasz a ház felöl. "Gondolkodtam... Talán mégsem akkora baj hogy nem találtam egyetlen olyan rovar sem. Lehet hogy úgy is közelebb a megoldáshoz, ha tanulmányozni kezdem az ökoszisztéma bio-molekuláris evolúcióját." "Ártani nem árthat ha új irányban indul el." érkezik Chakotay válasza. Janeway a következö pillanatban megdermed, mivel zajt hall a közeli fák közül. A csörtetés megismétlődik, így Kathryn maga elé kapva a kád szélére dobott törölközöt, felkiált: "Chakotay, valaki mászkál az erdöben!" A parancsnok felkapja a keze ügyében levo fézert és kézilámpát, és a fák takarását fedezékként használva Janewayhez siet. "Arrafelé..." suttogja a törölközöbe burkolózott Kathryn, idöközben elhagyva a kád kellemes környezetét, mire Chakotay a fézert a jelzett irányba fordítva bekapcsolja a kézilámpát. Magasan a célba vett faágak között egy fekete-fehér bundás majmocska pislog a hirtelen támadt fényárban, és hogy le ne potyogjon meglepetésében, minden létezo módon megkapaszkodik a faágban, amin üldögél. "Egész délután észleltem az életjeleiket, de látni nem láttam egyet sem." mondja halkan Chakotay. "Hello... Éhes vagy? Azért jöttél ide?" kérdezi Janeway az állatkát, miközben közelebb óvakodik hozzá, "Én Kathryn vagyok, o pedig Chakotay. Elismerem, engedély nélkül költöztünk a szomszédba, de attól még lehetünk barátok." A majom elunva a díszkivilágítást, útnak indul felfelé a fatörzsön, mire Janeway lemondó sóhajjal néz utána: "Talán még visszajön." "Háziállatot keres?" "Nem. Szeretném megvizsgálni. Talán nekik is meggyulik a bajuk a rovarokkal." Chakotay figyelmesen hallgatja Janewayt ám figyelme inkább a beszélöre, mint a szavakra irányul. Kathryn megigazgatja magán a törölközöt, Chakotay pedig visszavonulót fúj: "Akkor én megyek... Bocsánat." ezzel gyorsan visszahúzódik a házba. Janeway, immár egy köntösben, hamarosan követi, és leülve az egyetlen helyiségben levo nagy asztal mellett, közelebb húzza az azon álló asztali terminált: "Talán meg kellene próbálnunk egyéb foemlosöket is keresni. Egyébként lehet hogy elsiklok valami fontos fölött." Chakotay egy darabig méregeti Janewayt, majd nagyot sóhajtvá így szól: "Kathryn... A Doktor hetekig kereste az ellenszert. ... Mióta itt vagyunk, ön is ugyanezt teszi, napi tizenkét órában, a hét minden napján. De nem jutottunk közelebb a megoldáshoz, mint amilyen messze azon a napon voltunk tole, mikor megfertöztünk." "Mit akar

mondani tulajdonképpen?" "A népemnek van egy mondása: 'Még a sasnak is tudnia, mikor kell elaludnia.'. Azt hiszem, el kellene gondolkodnia ezen." "Vagyis adjam fel, hagyjam abba." "Miért nem látja ezt szükségszerűségnek? Talán csak el kellene fogadnunk, amit az élet tervez velünk. És hozzuk ki ebből a legjobbat." "Talán... Eljön majd a nap amikor én is így fogom gondolni... De az még nagyon messze van. Folytatnom kell a kutatást."

"A Voyager hajónaplójába, a megbízott kapitány bejegyzése. Kiegészítés. A döntés, melynek értelmében hátrahagytuk Janeway kapitányt és az első tisztet, még hat hét eltelte után is súlyos teherként nehezedik a légénységre."

"Tuvok kapitány..." mondja Kim a hídon. "Igen, zászlós?" "A távolsági szenzorok egy konvojt észlelnek. Vidiiai hajók, uram." "Távolság?" "Körülbelül egy egész öttized fényév." "Hadnagy, irányt változtatunk, elkerülőpályát kérek. Nem kockáztathatjuk hogy felfedezzenek." "Uram, a vidiiaiak..." mondja Kim, provokatívan félbehagyva a mondatot. "Igen?" "Kommunikációs távolságon belül vannak. Megkérdezhetnénk tőlük, tudnak-e valamit a kapitány betegségéről." "Janeway kapitány határozottan parancsba adta, kerülnünk kell a vidiiaiakkal való bármiféle kapcsolatfelvételt." "Igen, de... Most nem kerestük őket, egyszerűen csak az utunkba akadtak. Miért nem használnánk ki a lehetőséget, ha már úgyis itt vannak?" "Ezek az erőltetett érvek nem túl meggyőzőek, zászlós." "Uram... Hogyan hagyhatjuk elúszni a lehetőséget anélkül hogy legalább megpróbálnánk?! ... Nem tartozunk ennyivel a kapitánynak és a parancsnoknak?" "A vitának vége, zászlós! Térjen vissza a posztjára." "Magunknak nincs semmi mondanivalójuk?!" néz körül Kim a hídon, "Tudják hogy igazam van!" "Kim zászlós..." mondja figyelmeztetően Tuvok. "Itt lenne a lehetőség hogy megmentjük őket! Hogy hagyhatja ezt figyelmen kívül?!" "Zászlós, felfüggesztem a szolgálatból." áll fel Tuvok, "Meg kell kérnem hogy hagyja el a hidat, különben le kell vezetnem." "Harry..." rázza meg a fejét Paris, mire Kim vasvillaszemeket meresztve a vulcanira, nehéz léptekkel távozik. "Tartjuk a megváltoztatott pályát, hadnagy." szól Tuvok.

"Bocsásson meg, Kim zászlós... Leülhetnénk?" áll meg két gépházbeli technikus az asztal mellett, ahol Kim az étkezőben üldögél. "Csak tessék." "Tudnia kell hogy hallottuk, mi történt a hídon." mondja a páros notagja. "És úgy gondoljuk, teljességgel igaza van. Kapcsolatba kell lépünk a vidiiaiakkal." "Veszélyes megoldás, de ezért a célért..." mondja újra a nő. "Én is pont így látom." bólogat Kim, "De Tuvok kapitány így döntött, és mi hárman nehezen szavazhatnánk le." "Többen gondolják ugyanezt." "Sokkal többen." bólint a nő. "Valóban?" "Senki akit ismerek, nem akarja elhinni hogy Tuvok még csak kísérletet sem akar tenni..." "Jöjjenek csak..." áll fel Kim, és átsétál a néhány asztallal odébb ülo Torreshez: "Hallotta már mi történt ma reggel?" "Persze." "Úgy három hete azt mondta, ha van valami javaslatom, szívesen meghallgat." "Így van." bólint a hadnagy. "Valami olyasmiről van szó amirol nekem is tudnom kell?" hajol az összeesküvők közé Neelix kíváncsian. "Üljön csak le. Valami olyasmit tervezünk amitől a morál az egekig fog szökni." mondja Kim.

"Jöjjön be." szól ki Tuvok elsötétített kabinjából. Kim lép be az ajtón: "Tudna rám szólni egy kis időt, uram?" "Hajnali egy óra van, zászlós. Nem a reggeli váltással kezd?" "De igen. Csakhogy ez a dolog nagyon fontos." "Ahogy óhajtja." mondja a vulcani, egy fotel felé intve. "Legelsőként... Szeretnék bocsánatot kérni a tegnapi viselkedésemért." "Elfogadom a bocsánatkérést. Megértem, milyen nehezen viseli a helyzetet." "Szeretnék egy javaslatot tenni. Egy tervről, amin többen dolgoztunk. ... Ha tárgyalásokat kezdenénk a vidiiaiakkal, két jelentos ütokártya lenne a kezünkben. Az egyik az a nő akit a doki kezelt... Nagyon közel kerültek egymáshoz, biztosan segítene ha módjában ál... És B'Elanna. A DNS-e talán alkalmazható a falósejtek ellen, amint azt a vidiiaiak is gyanították. Cserét ajánlhatnánk. Torres DNS-ét a kapitány és Chakotay betegségének gyógyszere ellenében." "Tehát... Ahogyan azt mondta, ezek lennének a mi érveink. Csakhogy nemrégiben elpusztítottunk egy vidiiai hajót. Az esemény során több mint háromezázan haltak meg a fajtájukból.

Többek között ezért sem lenne ajánlatos megkísérelni a kapcsolatfelvételt." "Uram... Azt hiszem tudnia kell hogy sokan nincsenek egy véleményen önnel. Azok közül, akikkel beszéltem, mindannyian úgy gondolják, a próbálkozás megéri a kockázatot." "Csakhogy nem ön és a társai felelősek a hajóért. A legénység biztonsága a legfontosabb tényező, és én mindent megteszek hogy biztosítsam ezt a biztonságot." "De ha mindannyian hajlandók vagyunk vállalni a kockázatot, Janeway kapitány megmentése érdekében, akkor..." "Zászlós. Még egyszer, és utoljára mondom el: ha ellenszegül a parancsaimnak, felfüggesztem a szolgálat alól. Az út hátralévő részére. Most csak egyetlen dolgot akarok hallani öntől: értettem, uram." Kim felpattan, és keményen a vulcani szemébe néz: "Igen... Uram." ezzel kiviharzik a kabinból.

"Megyek ellenőrzöm a négyes csapdacsoportot." lép ki Janeway a házból a kellemes, napsütéses délelőttön. Chakotay valamivel arrébb ügködik valamin. "Mit csinál már megint?" megy közelebb Kathryn. "Fejtámaszt. Észrevettem hogy nem találja a helyét, mikor elalvás előtt olvasgat az ágyban. Gondoltam, teszek valamit ez ügyben." "Nagyon kedves öntől, Chakotay. ... Már eddig is annyi mindent tett hogy kellemesebbé tegye az életünket. Fozni is ön foz, például. ... Igaz hogy én utálok is fozni..." "De bármit teszek is, önt feszélyezi a dolog. Minden ellen, amit azért csinállok hogy otthonosabbá tegyem ezt a helyet, tiltakozni érzem." "Mert gyakran érzem úgy hogy... Feladta. Hogy azon igyekszik, hogy olyan otthont teremtsen ahol sokáig fogunk élni. Ahelyett hogy azon igyekezne, hogy minél gyorsabban elkerüljünk innen." "Nem akarom feláldozni a jelent egy olyan jövőre várva, ami talán soha nem jön el. ... Az igazság az, hogy talán soha nem hagyjuk el többé ezt a bolygót. Ezért próbálom otthonunkká tenni ezt a helyet. ... Valamivel többé, mint egy jellegtelen szürke doboz." "Egyszer majd én is feladom..." mondja Kathryn elmosolyodva, "De nem ma, rendben? ... Most pedig megyek mintákat gyűjteni, mert úgy érzem, ma nagy felfedezést fogok tenni!"

Janeway hamarosan már mélyen a fák között jár, és elégedett arc kifejezéssel nyugtázza az egyik csapda oldalán pislogó jelzőfényt. A csapda mellett letáborozva gyujtohengerbe teszi a zsákmányt, és már újra útnak eredne, mikor méltatlankodó visítozás üti meg a fülét. "No nézd csak... Te vagy az? Úgy látom komoly méretű a birtokod. ... Vagy csak követtél?" mondja Janeway a tegnap éjszaka látotthoz nagyon hasonló majomfélének, ami egy sziklán ácsorog, és Kathryn-t figyeli. "Tudod mi van ebben a dobozban...? Az az apró rovar, aminek köszönhetően lehet hogy nem sokáig háborgatjuk már a birodalmadat." A majom eközben tovább 'kiáltozik', és az ég felé nyújtogatja mellso végtagjait. Janeway kíváncsian pillant fel, és a fák koronája között gyorsan surusódo viharfelhőkre lesz figyelmes. "Mi történik az éggel...? Ha azt javasolod hogy tunjek el innen, kivételesen egyetértünk." kiabálja Janeway az egyre erősödo szélben, majd a felszerelését összekapkodva útnak indul a ház felé, a hirtelen beállt esti szürkületben. Rövidesen megérkeznek az elso villámok is, és az orkánerejuvé fokozódó szél fatörzstől fatörzsig lökdösi Kathryn-t, aki többször megbotlik, a földön kötve ki. Egy jó perc múltán az aggodalmasan kiáltozó Chakotay bukkan fel a fák között, épp mikor Janeway igyekszik talpra küzdeni magát egy újabb esés után. Chakotay felsegíti, Janeway pedig méltatlankodva kérdezi: "Mi az ördög folyik itt?!" "Valamiféle plazmavihar, csak nem tudom mit keres a légkör alsó részén. A trikordereink se regisztrálták, pedig a jelek szerint igen komoly." válaszolja Chakotay, miközben Janewayt magához ölelve a tábor felé botladoznak.

"Jöjjön!" szól ki Tuvok a készenléti helyiségből a csengo hangjára. "Ráér egy kicsit?" kérdezi a belépo Kes. "Természetesen. Üljön le, kérem." "Nos... Az... Apámról szeretnék beszélni önnel." "Az apjáról?" "Nagyon bölcs ember volt. Mindenki másnál nagyobb hatással volt a jellemem alakulására. ... De ha o nincs, senki sem vonta volna kétségbe a Vének tanításait, és merte volna elhagyni a városunkat. És akkor mi sem találkozhattunk volna." "Ezesetben azt hiszem, sokkal tartozunk neki. Nehéz lenne ezt az utat ön nélkül elképzelni." "Alig egy éves voltam, mikor meghalt. És nem tudtam, mihez kezdjek az életemmel. ... De azután találkoztam önökkel, és azóta már nem hiányzik annyira." "Fölöttébb megtisztelőnek tartom ezt a kijelentést." "Kapitányként fontos önnek a

legénysége jóléte..." "Természetesen." "Az érzelmi jólét ugyanúgy mint a fizikai biztonság?" "Nem engedhetem meg hogy a legénységem érzelmeinek túszává váljak." "Tuvok... Az egész legénység szenved emiatt a dolog miatt. De ön nem tudja ezt átérezni." "Úgy gondolja, érzéketlen vagyok a helyzet iránt. Ez azonban koránt sincs így. Egy nagyra értékelt barátot vesztettem el. Én sem vagyok teljesen védve a veszteség érzésétől." "Akkor képzelje el mit érezhetünk mi, akik nem tudunk ennyire uralkodni az érzelmeink fölött. A vezénylotisztek közül sokan remélik hogy... Meghallgatja oket." mondja Kes felállva, majd az ajtó mellől olyan kérlelo pillantást vet Tuvokra, ami még egy kosziklából is vizet fakasztana.

"Egyikük sem érezhette még át igazán, mekkora felelősség egy hajót irányítani." mondja Tuvok, megállva a hídon összegyultak előtt, "És nem is tapasztalhatják meg mindaddig, amíg egyszer csak szembe nem kerülnek vele. Mint ahogy most én szembesülni kényszerültem ezzel a teherrel. Olyan javaslatok elfogadására kérnek, amelyekkel megszegek egy egyértelmu parancsot, és életveszélyes helyzetbe hozom a legénységet. Alapvetően úgy gondolom, gyengeség ha a vezető enged az alárendeltjei felől ránehezedő nyomásnak. De kapitányként, nem hagyhatom teljesen figyelmen kívül az érzéseiket. ... Kapcsolatba lépünk a vidiiakkal. ... Ez az én döntésem, és egyedül az enyém. Az esetleges következmények miatt önöket semmiféle felelősség nem terheli. És én vállalom a következményeket is. ... Hadnagy..." fordul Tuvok Paris felé: "Állítsa be a vidiiai konvoj felé vezető irányt. Mr. Kim, értesítsen amint rádiótávolságban leszünk." A vulcani ezután leereszkedik a kapitányi székbe, és arckifejezésén látszik, nem szívesen tette amit tett.

"Nézzünk körül odakint... Talán valamelyik csapda megúsza." mondja Chakotay, kipillantva a ház tetején tatóngó nyíláson, melyen egy derékba tört fa ágai lógnak be. A viharak ugyanis a fertőzést okozó rovar eleddig egyetlen példányát tartalmazó tároló is áldozatul esett. Janeway és Chakotay körüljárják a ház közvetlen környezetét, végül Kathryn magába roskadva áll meg az egyik csapda maradványai mellett: "Ezeknek végük. ... És a kutatásnak is." "Nagyon sajnálom..." "Ez is egy módja a beletörődésnek."

"A Voyager hajónaplójába, Tuvok kapitány bejegyzése. CsillagIdő 49694.2. Felvettük a kapcsolatot a vidiiai konvojjal, és az eredmények egyelőre biztatók. A vidiiaiak ígéretüket tették hogy kapcsolatba lépnek Dr. Danara Pellel, megérkező, hajlandó-e segíteni nekünk."

"Uram, hívás a vidiiaiaktól." jelenti Kim a hídon. "Képernyőre." A fomonitoron egy vidiiai nő jelenik meg, feje bal oldalán az ismerős implanttal. "Dr. Pel?" kérdezi Tuvok, "Nem számítottunk önre ilyen gyorsan." "Mikor meghallottam a történetet, azonnal hajóra szálltam. ... Írják le azt a bizonyos betegséget." "Egy rovarcsípésből származó vírusfertőzésről van szó. A betegeket ott kellett hagynunk egy bolygón, ami jelenleg mintegy hetven fényévtávre van tőlünk. Egy sárga iker csillag rendszerében." mondja Tuvok. "Egy hétbolygós rendszer harmadik bolygóján?" "Igen." "Ismerem azt a helyet, és valószínűleg a rovar is ami a betegséget terjeszti. Elég régen kifejlesztettünk egy ellenanyagot a csípésére." "Megkaphatnánk a gyógyszert?" "Természetesen. A kapitányunk beleegyezett egy találkozóra, azt hiszem már sugározzák a koordinátákat." "Itt van, uram." bólint Kim. "Köszönöm a gyors segítségét, doktor." mondja Tuvok. "Örülök hogy tehettem, valamit önökért." mondja Pel, majd bontja a kapcsolatot. "Milyen messze vagyunk időben a találkozóhelytől?" kérdezi Tuvok. "Mintegy húsz órányira." válaszolja Kim. "Addig harci gyakorlatokat végzünk, és felkészülünk minden eshetőségre." szól a vulcani.

"De legalább rengeteg fáknak van..." mondja Chakotay a ház tetejéről, miközben a sérülést foltoztatja. Janeway a törött ágakat hordja halomba a ház mellett. "Akár még a házat is kibővíthetnénk, sőt..." "Talán egy rönkházra gondol?" kérdezi Kathryn. "Fiatal koromban építettünk néhányat. Az apám fontosnak tartotta hogy megtanuljam, hogyan kell csinálni." "Mi folyton túrázni jártunk, úgy úgymond telepes ősünk emlékének megörzésére. Nagyon utáltam az egészséget. Se egy jó ágy, se

replikátor..." "Se fürdökád." szúrja közbe Chakotay. "Se fürdökád..." bólogat Kathryn vidáman, "Azt hiszem én már csak ilyen huszonegyedik századi maradok." "Azért sose tudhatja. Jó elogyakorlat volt az itteni életéhez." "Azt azért nem... Annál még ez is sokkal jobb." "Végre egy pozitív megnyilvánulást is hallottam öntől a megérkezésünk óta." mondja Chakotay elégedetten, mire Janeway elképedve mered rá. A következő pillanatban ismerős hangok ütnek meg a fülüket, és ahogy Kathryn megfordul, a majmot pillantja meg nem messze. "Csak visszajöttél...?" indul meg Janeway a majom felé, és Chakotay is elhagyja a magaslest. "Nem láttalak egy ideje... Merre jártál?" "Csak nem azt reméli hogy válaszol?" áll meg Chakotay Janeway mellett. "Azt azért nem. De úgy érzem mintha a vihar előtt azért jött volna oda hogy figyelmeztessen. ... Na, nincs kedved kicsit közelebb jönni?" A majom egy darabig kíváncsian szemléli a tole nem messze guggoló embereket, majd megfordulva nekilát hogy felkússzon egy közeli fa törzsére. "A jelek szerint nem lesz könnyű összebarátkozni vele." jegyzi meg Chakotay. "No igen... De erre lesz még időnk. ... Az egész hátralevo életünk." "Vagyis jó sok időnk. ... Remélem." mondja Chakotay. "Bár parancsba már nem adhatom, de... Ideje lenne folytatni a munkát." "Persze..." indul vissza Chakotay a házhoz, és Janeway is követi hamarosan.

"Nem vagyok én ehhez hozzászokva..." mondja Kathryn, nyakizmait masszírozva, este az asztalnál, "Az izmaim teljesen kikészültek." "Ha megengedi..." mondja Chakotay, majd Janeway háta mögé lép, félresimítja Kathryn haját, és masszírozni kezdi a vállait. "Ez nagyon jó..." sóhajt fel Janeway. "Van tapasztalatom e téren. Az anyámnak is folyton fájtak a nyakizmai..." Janeway hagyja magát még egy kicsit kényeztetni, majd lassan kicsusszan Chakotay kezei közül, és határozatlanul ránéz: "Már sokkal jobb... Köszönöm. ... Azt hiszem, most lefekszem aludni..." "Álmodjon valami szépet." "Őn is..." bólint Kathryn, majd elvonul a hálószobája felé, magára hagyva a tanácsstalanul álldogáló Chakotayt.

"Észlelek valamit. Egy vidui hajó!" jelenti Kim. "Hívja őket." szól Tuvok. "Nincs válasz. Tovább próbálkozom különböző frekvenciákon." "Észlelek egy második hajót is." szól figyelmeztetően Paris. "Igen, én is látom. És itt egy harmadik is." "Bekerítenek." állapítja meg Paris. "Aktiválták a fegyvereiket, a hívásunkra továbbra sem válaszolnak." jelenti Kim. "Vörös készültség!"

Chakotay meglepetten pillant fel a nappaliba visszatérő Janewayre. "Beszélünk kell erről..." mondja Kathryn, leülve Chakotayval szemközt. "Rendben." "Le kell fektetnünk néhány szabályt... Egymással kapcsolatban." "Nem tudom hogy ez szabálynak számít-e, de... Elmesélnék egy osztrák legendát azok közül, melyeket a népem ismer. ... Egy harcosról szól, aki folyton ellentétben állt a társaival, egy emberrel aki soha nem lelt békességet, még szellemi vezetőinek segítségével sem. Éveken át küzdött az elégedetlenségével. Csak akkor volt elégedett, ha épp küzdött valakivel. Az övéi egy idő után hoscént kezdték tisztelni, de ő maga továbbra sem talált békességet. Egyszer öt és néhány társát foglyul ejtette egy másik törzs, amelyet egy nő vezetett. Ez a nő szövetségre akart lépni velük, mert az ő törzse nem volt elég erős hogy megvédje magát. A nő bátor volt, szép, és... Nagyon okos. ... A harcos végül esküvel fogadta hogy a nő mellett lesz, és mindent meg fog tenni hogy megkönnyítse az életét, félretéve a saját vágyait. És ezáltal egy kicsit... Közelebb került a valódi békességhez." Kathryn mosolyogva nézi Chakotayt, majd meghatottan megkérdezi: "Valóban olyan régi ez a legenda?" "Nem. ... De így könnyebben szavakba tudtam önteni." Janeway arcán lassan útnak indul egy könnycsepp lefelé, melyet hamarosan újabbak követnek. Kathryn kinyújtja a kezét Chakotay felé, akinek ujjai lassan összefonódnak az övéivel.

A Voyager, fézercsapásokat osztogatva támadóinak, igyekszik kikeveredni a neki állított csapdából. "Pajzsok ötvennyolc százalékon!" jelenti Kim. "Viszonozza a lövést a felső tüzérből!" szól Tuvok. A hajó megrázkódik, mire Paris így szól: "Pajzsok negyvenhét százalékon. Túl sokan vannak!" "Hátsó vetőcsöveket készíts!" "Torpedók betöltve." "Egyes csobol tüz."

A Voyager, tüz alatt tartva a vele párhuzamosan haladó hajót, úgy tesz mint aki nem törődik a mögötte haladó támadóval. A következő pillanatban azonban kellemetlen meglepetés éri a túl közel merészkedett vidiiait: színt az orra előtt bukkan fel a hátsó vetocsövet elhagyó torpedó, így a cselekvésre semmi esélye sincs. A vidiiai pajzsa egy halvány felvillanás kíséretében összeomlik, és a hajó, a torpedó által a hasán eltalálva, irányíthatatlanul az oldalára dől, majd leszakad a Voyager-tól. "Helyzet?" kérdezi Tuvok. "Folytatják a támadást." jelenti Paris. "Kettes csobol tüz. ... Tuvok hívja a gépházat!" "Itt Torres..." "Figyeljen rám jól..."

Kes és a Doktor igyekeznek tartani a frontot a gyengélkedőben, és szerencséjükre a sebesültek legalább egyesével érkeznek. "Van egy befutó hívása a terminálon." mondja Kes a Doktornak, miközben az egyik vizsgálóasztalhoz kíséri egy újonnan érkezett sebesültet. "Fura... Miért nem az interkomot használja?" dohogja a Doktor, majd a terminálhoz sietve vételre kapcsol, "Ez az adás nem is a hajóról jön..." "Hallasz engem? Válaszolj kérlek..." jelenik meg Dr. Pel a képernyőn. "Danara..." "Nincs sok idom... Itt vagyok az egyik vidiiai hajón..." "Veszélyben vagy? Tudják hogy kapcsolatba léptél velem?" "Nem. Ahhoz túlságosan a harcra koncentrálnak. ... Esküszöm, nem tudtam arról hogy rátok akarnak támadni! Azt hittem, mentoakcióra indulunk." "Elhiszem..." "Nálam van a szérum. A transzporteretekkel átsugározható." "Fent vannak a pajzsaink, így nem lehet sugározni." "Más lehetőséget nem látok." "Rendben, utánanézek valaminek." "Ha egy pillanatra leengedjük a pajzsot, át tudnánk sugározni..." mondja Kes, mire a Doktor kapcsolatba lép a híddal: "Dr. Pel az egyik vidiiai hajón van. Ha egy rövid időre ki tudnánk kapcsolni a pajzsot, átsugározhatnánk tole a szérumot." "Hagyja nyitva ezt a csatornát. Mikor parancsot adok a pajzsok leeresztésére, önnek kell végrehajtania a sugárzást. Mi lefoglaljuk a vidiiákat." üzeni Tuvok. "Értettem." "Híd hívja a géptermet: jelentést." "Készen állunk az antianyagtartályok kivetésére." üzeni Torres. "Várják a parancsot. ... A következőképpen járunk el: leeresztjük a pajzsokat a szérum átsugárzásához, ezzel egyidőben kivetjük az antianyagtartályokat. Ezeket azután Mr. Kim egy torpedóval felrobbantja, amivel egy időben Mr. Paris teljes impulzusmeghajtásra gyorsítja a hajót, hogy minimálisra csökkentsük a lökéshullámok hatását. Mindenki tisztában van a feladatával? ... Az időzítés a legfontosabb. Nem lesz második lehetőségünk." "Készen állok." szól Paris. "Értettem." bólint Kim. "Idelent minden kész." üzeni Torres. "Doktor?" "A sugárzás azonnal megkezdhető." "Készüljenek! ... Pajzsokat le!" szól Tuvok. "Sugárzás folyamatban!" "Antianyagtartályok kivetve... Most!" "Megvan a szérum." jelenti a Doktor. "Pajzsot vissza! Mr. Kim, Mr. Paris!" "Torpedó kilove."

A hirtelen megugró Voyager mögött egy jelentéktelennek tűnő fémhenger marad vissza az urban, ami lassan pörögve száll a közeledő vidiiai hajók felé. Azonban hirtelen egy fotontorpedó rugaszkodik a szökevény tartály nyomába. Néhány pillanat alatt beéri, és a következő másodpercben egy miniatűr nap lángol fel a vidiiai hajók között. Egy éles határvonalú, gyorsan táguló energiagömb jelenik meg a felrobbanó tartály helyén, ami beérve a vidiiai hajókat, szétlökdösi őket, miközben a Voyager maximális sebességgel menekül az övön aluli ütés helyszínéről. "Jelentést!" mondja Tuvok. "A vidiiai hajók harcképtelenek, már nem követnek minket." "A görbületi hajtóművek üzemkészek." jegyzi meg célzatosan Paris. "Állítsa be a kapitány és Chakotay parancsnok bolygója felé vezető irányt. Hatos görbület." "Értettem, uram."

"Hogy vannak?" kérdezi Chakotay kilépve a házból a nem messze néhány palántával foglalkozó Kathryn. "Nagyszerűen. Pár héten belül tele leszünk talaxiai paradicsommal. ... Hacsak nem derül ki hogy itt is van valami olyan bogár ami él-hal a paradicsomért." "Farmerként soha nem tudtalak volna elképzelni..." "A szüleim ragaszkodtak hozzá hogy megtanuljam a dolog alapjait." "Gondolom ezt se szeretted jobban mint a táborozást." "Persze hogy nem. Kinek van kedve földet túrni, miközben épp a kvantummechanika rejtelmén töri a fejét? ... De most... Nagyon megnyugtatónak találom." "Nos, ha úgy gondolsz hogy a paradicsomok egy kis időre nélkülöz is meglesznek, kikérném a véleményedet valamirol." "Vélemény? Az nekem mindig van." "Na ne mondd." csóválja a fejét Chakotay tettett hitetlenkedéssel, miközben a ház felé indul, Janewayjel a nyomában. "Nos, ehhez

mit szólsz?" kérdezi Chakotay, Kathryn felé fordítva az asztali terminált. "Egy csónak...?" "Miért ne? Azt mondtad, szeretnéd bejárni a folyót. Azt hiszem, össze tudom tákolni... Valahogyan." "Elmehetnénk vele akár egy hosszabb útra is." mondja Kathryn lelkesen. "De figyelmeztetek, a fürdőkádat nem tudjuk beleeroltetni..." "Minek, ott lesz a folyó." Ekkor különös zaj tölti be a szobát: halk recsegés és sístegés. "Te is hallod?" fülel Kathryn. "Igen." bólint Chakotay, majd az egyik szekrény tetején, elfeledetten hevero kommunikátorokhoz megy. "Jane... Pitány. ... Hallanak..." Chakotay leemeli a polcra a Csillagflotta-logót formázó kommunikátorokat, és az asztalra teszi őket. "Itt Tuvok. Janeway kapitányt és Chakotay parancsnokot hívom. Hallanak engem?" Chakotay és Kathryn megbabonázva merednek a kommunikátorokra, majd Janeway szinte félve veszi kézbe az egyiket. "Itt... Janeway." "Kapitány... Jó újra hallani a hangját. Új híreink vannak." "Éspedig?" "Szert tettünk egy gyógyszerre, ami képes lehet leküzdeni a fertőzést. Ha minden jól megy, harminc órán belül pályára állunk a bolygó körül." Kathryn és Chakotay elöb dőbrent, majd egyre boldogabb arccal pillantanak egymásra.

"Minden kész?" kérdezi Chakotay, immár egyenruhában, a ház ajtajától nem messze tornyosuló halomra helyezve az utolsó csomagot. Janeway a közeli tisztáson kialakított kis paradicsomültetvényt nézegeti szomorúan, majd Chakotay felé bólint. A következő pillanatban figyelemfelkelto 'kiáltás' hallatszik a legközelebbi fa felől. "Hát itt vagy..." fordul Janeway a fekete-fehér majmocska felé, "Legalább elbúcsúzzhatunk. ... A ház... Legyen a tiéd." Janeway és Chakotay még egyszer szemügyre veszik ideiglenes otthonukat, majd Kathryn megérinti kommunikátorát: "Janeway a Voyager-nek: két személy felsugárzásra."

"Üdvözlöm a fedélzeten, kapitány." fordul Tuvok a turbólift kinyíló ajtaja felé, "Parancsnok..." A hídon tartózkodók Janeway és Chakotay érkezére kihúzzák magukat. "A Doktortól tudom hogy mégis kapcsolatba léptek a viduiakkal." mondja Janeway rosszállással a hangjában, megállva Tuvok előtt. "Meggzegttem a parancsait. Készen állok vállalni a következményeket." "Ha nem ismerném ilyen jól, azt mondanám... Hagyta hogy az érzelmei irányítsák. ... Mindenkinek köszönettel tartozunk. ... Azt hiszem, elég időt vesztegettünk, ideje hogy behozzuk. Mr. Paris, nyolcas görbület!" "Igen, kapitány!" "Parancsnok, ellenorizzuk le a hajót." ül le Janeway Chakotay mellé a kapitányi székbe, "Enyém a hajtómu, a környezetszabályozás és a kommunikáció. Parancsnok, nézzen utána a szenzoroknak, a fegyverrendszernek, és a transzportereknek." "Igen, kapitány. Nyolc órára az asztalán lesz a jelentésem." "A fészerekre külön fordítson gondot. Az utóbbi időben gondok vannak az elofuto egységgel." "Igen, asszonyom. Mindenre gondom lesz." mondja az indián harcos, egy lépéssel újra közelebb kerülve a belső békéhez.

41. Basics, Part I - Küzdeni eronk szerint, I. rész

Suder, a szolgálat alól felmentett egykori zászlós óvatosan emel fel egy kis üveghengert, amiben egy apró növényke zöldell. Odaballag vele egy neki háttal álló, aranyszín betétes egyenruhát viselő tiszthez, és így különösképp nyugodt hangon így szól: "És még azt mondta, nem lehet keresztezni oket." Tuvok megfordul, átveszi a hengert a betazoidtól, és alaposan megsejmléli a tartalmát: "Megbizonyosodott a génszerkezetének mibenlétéről?" "Természetesen. Ez egy teljesen új faj. Ön után fogom elnevezni. Tuvok-orchidea." "Ezt a megtiszteltetést meg kellene tartania a maga számára, Mr. Suder. Ön hívta életre ezt az új fajt." "Ön pedig nekem ajándékozott életet. Ezt itt mind..." néz körül a betazoid a helyiségben, amely tele van különféle egzotikus növényekkel, "Önök köszönhetem. Az önnel való összeolvadásnak." "Meglehet, az összeolvadás során megosztottam önrel a virágok iránti érdeklődésemet. De ön volt az aki kihasználta ezt az érdeklődést. És különleges adottsággá alakult önben." "És volt idő mikor azt gondoltam hogy az egyetlen adottságom az, hogy képes vagyok ölni. ... Kérem... Így szeretnék köszönetet mondani." "Amennyiben ezt kívánja. Elfogadom." bólint Tuvok, visszaadva a hengert Sudernek. "Tuvok..." mondja Suder, "Szeretnék tenni valamit a hajóért. ... Nem arra akarom kérni hogy mentsenek fel az elzárás alól, elfogadom a büntetésem. De szeretnék... A hasznára lenni a hajónak." "Mit gondol, milyen segítséget tudna nyújtani, itt a kabinjában?" "Azon gondolkodtam, mire lehetne használni azokat a genetikai módszereket, amelyeket az orchideákkal való kísérletezés közben kidolgoztam. Arra gondolok, hogy segítségükkel talán termelékenyebbé lehetne tenni a hidroponikai kerteket." "Az elgondolása fölöttébb értékes. Beszélni fogok a kapitánnyal." "Gondolja hogy beleegyezne?" "Meglátjuk." mondja a vulcani letérdelve a magával hozott párnák egyikére, "De most kezdjük el." Suder letérdel vele szemközt, majd mindketten meditációs pózba helyezkednek. "A tudata dolgozik. Terveket készít a jövőre. Ellátogat a múltba. Különítse most el ezeket a gondolatokat, és söpörje félre oket. Fordítsa a figyelmét a fehér fény felé..." mondja Tuvok.

"Kapitány, befutó hívás, szubtéri csatornán." jelenti Kim a hídon. "Van hajó a közelben?" kérdezi Janeway felállva a kapitányi székből. "Negatív. Keresem a forrást." szól Paris, "A jelek egy személyzet nélküli ureszközről érkeznek." "Kazon adás, kapitány." jelenti Kim. "Görbületi hajtóműveket ki. Nyisson csatornát." határoz Janeway. A fomonitoron egy zajos kép jelenik meg, egy takaróba burkolt csecsemo látható valakinek a karjaiban, aki csak mellközépről lefelé látszik. "Chakotay..." szólal meg egy rég hallott noi hang, kétségbeesett hanghordozással, "El fogják venni tolem a fiunkat! Mikor Cullah meglátta a gyereket... Jönnek, hallom oket! Nincs sok időm." A képfelvevo látószöge feljebb mozdul, és Seska arca kerül a képbe. "Mikor Cullah meglátta, rögtön tudta hogy nem az övé. Kérlek, Chakotay segíts! Ne rajtam... A fiadon!" "Megtiltottam hogy be gyere ide!" hallatszik egy ingerült kiáltás, a kamera tótágast áll, majd egy sötét felületet kezd továbbítani. "Ne... Ne vedd el tolem!" kiabálja Seska, majd az adás megszakad. Janeway komor arccal pillant az elhulve álló Chakotayra.

"Ezért nem én vagyok a felelos!" csattan fel Chakotay, felpattanva a készenléti helyiség egyik foteljéből, amiben eddig ült, "Nincs joga elvárni tolem hogy..." "Jól ismeri magát, Chakotay. Tudja hogyan reagál, ha látja hogy a fia veszélyben van." mondja Janeway, megtámaszkodva az íróasztal szélén. "Én elsősorban a legénységért vagyok felelos. Nem kelhetek útra hogy megkeressem azt a gyereket." "Én meg egyébként sem engedném hogy egyedül szálljon szembe a Kazon-Nistrimek egyik erodítményével. Ha belekezdünk, együtt csináljuk végig. És Seska ezt is nagyon jól tudja." "Csapdának tartja?" kérdezi Chakotay. "Hogy azt gondolom-e hogy Seska így próbál befolyásolni bennünket? Nagyon is." "Azért... A gyerek születése mostanában várható, és amint láttuk rendelkezett cardassiai vonásokkal." "Amennyire ismerem Cullaht, borzasztóan megsérthette a büszkeségét, mikor megtudta, nem az övé a gyerek. Hihetonek hangzik, Chakotay. Akár még valóban így is állhat a helyzet." "Az lenne a legbiztonságosabb ha nem foglalkoznánk vele, és

folytatnánk az utat." Janeway hosszan fürkészi Chakotay arcát, mielőtt megszólal: "Egyelőre még várunk. Gondolja át a dolgot. ... Önnek kell döntenie. Ha úgy dönt hogy megkeresi a fiát, önnel tartunk. Úgy a Csillagflotta, mint a Maquis legénység. És tudom hogy mindenki nevében beszélhetek."

Chakotay az elsötétített kabinjában ül a földön, a szétbontott szent csomag mellett. Lassan a kezébe veszi a faragott követ, és így szól: "Akoche moia. Messze vagyunk oseink szent városaitól, és népem birtokaitól. De a bizonytalanságnak és aggodásnak ezen a napján remélem, az apám eltalál hozzám. És segít nekem feloldani egy problémát. Szólj hozzám, atyám. Szólj hozzám, az álmaimon át."

"Nem láttalak még ilyen tanácsalannak, Chakotay." mondja a holdfényes tisztáson üldögéelő, szürke hajó férfi. Chakotay odasétál hozzá, és letelepszik melléje a magas fube. Az öreg arcán, a bal szemöldöke fölött pont ugyanolyan tetoválás látható, mint Chakotayé. "Van egy fiam, apám." mondja Chakotay rövid hallgatás után. "Egy fiad... Ez okozza a kételyeidet." bólint az öreg, "Két karral, két lábbal, és egy szívvel született?" "Igen, de..." "Akkor jó ok az ünneplésre. ... Jó apa leszel, ne aggódj emiatt." "Nem tudom, kész vagyok-e apa lenni." "Hogy készen vagy-e?" "Az engedélyem nélkül történt. Nem voltam ott amikor született, nem vettem részt a dologban." "Nem vettél részt? Már megbocsáss, de ha az emlékezetem nem csal, én bizony nagyon is kivettem a részem abból hogy te megszülethetél." "Megszerezték a DNS-emet, amit a no arra használt hogy megtermékenyíts vele magát." "Értem. Azon vívódsz, befogadd-e a gyermeket a szívedbe." "Ennél sokkal többrol van szó." "De ez a kezdete mindennek." "Hogyan fogadhatnám el enyémmek, aki csak az anyja cselszövése miatt jött a világra?" "A gyermek mit sem tud erről. Ártatlan. ... Mikor évszázadokkal ezelőtt a törzsünk asszonyait megeroszakolták a fehér hódítók, sok gyermek született. Nem hagytuk magukra oket. A törzs befogadta mindegyiküket. Az egyikük épp a mi osünk volt, Chakotay. A neve... Se'Akti. Jó vezetője volt a népünknek. Pedig az anyja akarata ellenére jött a világra. ... Ennyire különböznek tartod magad tőlük? És ennyire különbözik a te fiad Se'Aktitól?" "Nem." ismeri el Chakotay. "A fiad, Chakotay. A mi népünk gyermeke."

Chakotay visszahelyezi a követ a csomagba, a többi holmi mellé, majd lassan összehajtogatja az állatboróket.

"Kapcsolatba léptem a Prema II-n levo talaxiai bányászkolóniával." újságolja Neelix a tanácssteremben, "Készek a segítségünkre sietni, ha esetleg bajba kerülnénk." "Onnan úgy negyven órányit haladhatunk kettes görbülettel úgy hogy még tudjuk velük tartani a kapcsolatot." teszi hozzá Paris, "De azután egyedül vagyunk." "Jó tudni hogy vannak barátaink a közelben. Köszönjük, Mr. Neelix." mondja Janeway. "Javaslom hogy az akció megkezdése előtt ellenorizzuk a taktikai rendszereket." mondja Tuvok. "Helyes. De többet kellene tennünk ennél. Nem szeretnék csapdába kerülni, de ha mégsem tudjuk elkerülni, szeretném ha lenne néhány ütökártyánk." "Kapitány..." kapja fel a fejét a valamivel odébb Chakotayval és Torressel beszélgető Kim, "A deflektoremmitter segítségével olyan látszatot tudnék kelteni, mintha szövetséges hajók közelednének felénk. Mindjárt megmutatom." Ezzel kim a közelebbi fali terminálhoz megy, majd bocsánatkéző pillantást vetve az azon látható Doktorra, egy taktikai térképet jelenít meg a helyén. A térképen csak egy hajót jelző pont látszik, ám körvonalai és helyzete kissé bizonytalan. "Késleltetett szenzorvisszhang?" kérdezi Torres. "Pontosan. Az ellenfél szenzorai így fognak észlelni. És megfelelő fáziscsúsztatás esetén többszörös jelet produkálhatunk." Kim állít valamit a szimuláción, mire hat másik hajót jelző pont tunik fel a képen. "A kazonok úgy fogják látni, mintha hajók tartanának felénk. Megfelelo beállítással tetszoleges számú hamis képet létrehozhatunk." "Kezdetnek nem rossz, Harry. Egy darabig le fogja kötni oket. De mit tehetünk még, ha komoly csatába bocsátkozunk velük?" kérdezi Janeway. "Ha nincs ellenükre, szívesen hozzászólnék a témához." mondja a Doktor, aki bár nem látszik, azért o maga látta és hallotta a javaslatot. Kim gyorsan visszakapcsolja a monitorra. "Köszönöm. ... Kapitány, igyekszem elkerülni hogy olyasmibe ártsam magam ami túl van a

hatáskörömön, és túlnyúlik az ismereteimen." "Csak nyugodtan, Doktor. Örömmel fogadjuk a javaslatát bármikor, bármilyen témában." nyugtatja meg Janeway. "Valóban? Ebben az esetben élni fogok ezzel a lehetőséggel a közeljövoben. Jelenleg csupán annyit szeretnék kérni, hogy vegyék fontolóra baráti hajók képének holografikus úton történő létrehozását." "Ha meg nem sértem, Doktor... Még önt sem tudjuk kivetíteni ebbe a helyiségbe." mutat rá Torres, "Akkor hogyan hozhatnánk létre hologram-hajókat az urben?" "Arra azért szeretném felhívni a figyelmét hogy az én programom sokkal összetettebb mint egy átlagos hologram. ... Viszont a nagyméretű, három dimenziós testek kivetítése már hosszú ideje az illuzionisták kedvelt trükkje." "Csak egy pár tükör kell..." jegyzi meg Paris. "Mr. Paris megjegyzésének gunyoros élettől eltekintve, pontosan ugyanezt akartam javasolni." "Szereljenek holomittereket a hajótestre, parabolikus sugárzókkal, amelyek felnagyítják a kivetítéseket." Janeway kérdezi Kimre pillant, aki nagyot sóhajt: "Rendkívül energiát emésztene fel." "Ha ezzel sikerül becsapnunk a kazonokat, megéri." mutat rá Chakotay. "A kérdés csak az, sikerül-e?" jegyzi meg Tuvok, "Ha a kazonok letapogatják a hologramokat, azonnal rá fognak jönni hogy nem észlelhetők rajtuk életjelek, sem energiamintázatok." "Rendben, lehet hogy nem tudjuk becsapni őket túlságosan hosszú ideig, de egy kis időt nyerünk vele. És az előttünk álló feladat során minél tovább tartjuk fel az ellenfelünket, annál jobb. ... Segítsen a Dokornak, B'Elanna. ... Mr. Kim, csökkentsék az összes rendszer energia-kibocsátását minimumra, nem akarom hogy a kazonok már messzirol kiszúrjanak minket. ... Mr. Paris, mérjék be Cullah hajójának hajtóműmintázatát, és kövessük őket kettes görbülettel. ... Lelépni." A jelenlevők a kijárat felé indulnak, de Chakotay megállítja őket: "Bocsássanak meg... De volna itt még valami. Szeretném megköszönni."

"Nem Cullah hajója, inkább mint egy sikló." mondja Chakotay, mikor Janeway kilép a készenléti helyiségből. "Impulzussebességre lassítunk. Elfogópályát, Mr. Paris. ... Jelezték a vészhelyzet jellegét?" "Nem, kapitány." válaszolja Kim, "Csak adnak, a hívásunkra nem válaszolnak." "Vörös készültség!" "Látótávolságban vannak." jelenti Paris. "Képernyőre." A fomonitronon egy középpontja körül lassan forgó, kisméretű kazon hajó jelenik meg. "Egyetlen életjelet észlelek. Felnőtt kazon férfi életveszélyes állapotban." jelenti Kim. "Janeway hívja a gyengélkedőt: készüljenek vészsugárzásra! ... Parancsnok... Tuvok, öné a hírd. A vörös készültség továbbra is érvényben." Chakotay a liftek felé tartó Janeway után indul.

"Eltört a csípoje, és a légútjai gyulladásban vannak." mondja Kes, mikor Janeway és Chakotay megérkeznek a gyengélkedőbe. "Belélegezte a siklóban felhalmozódott gázokat." teszi hozzá a Doktor. "Ismerem ezt az embert. Tiernah a neve." mondja Chakotay, szemügyre véve a kazon, "Seska egyik segítője. Annak idején ő is részt vett a kínzásomban." A kazon ekkor megragadja Chakotay vállát, és a következőket suttogja: "Seska... Meghalt."

Hamarosan Tuvok is csatlakozik Janewayhez és Chakotayhoz, és időközben a kazon állapotát is sikerült stabilizálni. "Seska azt hitte, irányíthatja a mae-ot." mondja Tiernah rekedt hangon, "De borzasztó nagyot tévedett. Akkor jött érte, mikor épp elindítottuk a bóját az üzenettel. Átvágta a torkát, és nézte ahogy kiszenvéd. Elrendelte a kivégzést, de sikerült megszabadulnom az oreimtól, és ellopni egy siklót. Persze észrevették a dolgot, és lóni kezdték a siklót. Tönkretették a létfenntartó-rendszert. Aztán ott hagytak az urben, meghalni." "És a gyerek?" kérdezi Chakotay. "A Cheema IV-re viszik, rabszolgának." "Szükségünk van a segítségére hogy eljussunk oda." "Utána akarnak menni? Egyetlen hajóval? Egyedül? ... Nem akarok belekeveredni. Nem viszem el magukat a Nistrimek területére." "A jelen körülmények között nemigen van más választása." mondja Chakotay, majd a főorvosi iroda felé indul, a Doktor nyomában. "Milyenek az esélyei?" kérdezi Chakotay. "Néhány napon belül talpra állítjuk. De szeretném figyelemmel kísérni az állapotát. Volt egy súlyos... Agyrázkódása, gerincárosodása, és polycitemiája, aminek nem tudom az okát." "Polycitemia?" "A vörösvértestek kóros elszaporodása." "Kérem, végezzen hazugságvizsgálatot, mikor legközelebb beszélek vele." "Nem hiszem hogy sokra jutnánk. A hazugságvizsgáló rendszer a vizsgált személy ismert fiziológiai és idegrendszeri változásait alapul véve állapítja meg a

szavahihetőséget. Az Alfa Kvadráns bármelyik fajánál kiválóan működik, de egy ismeretlen faj esetében nem." Chakotay nagyot sóhajtva a kijárat felé indul, mire a Doktor utána szól: "De esetleg segíthet megítélni a szavahihetőségét ha tájékoztatom, hogy ha egy órával később érünk ide, meghalt volna."

"A hajó vizsgálatából kitunik hogy több komoly robbanás történt a fedélzeten. A burkolati sérülések pedig kazon fegyverekre utalnak, tehát a történetének ez a része akár igaz is lehet." mondja Torres a gépházban Chakotaynak. "Ezenkívül a sikló kabinja valóban mérgező gázzal volt telítve. Ha ez is a tervük része volt, akkor ennek a kazonnak hajlandónak kellett lennie a megmentéséig mérgező anyagot belélegeznie." teszi hozzá a gépterem egy másik részéből érkező Kim. "Találtak bármit, ami kétségeket támaszthat a meséjével szemben?" kérdezi Chakotay. Torres megrázza a fejét. "Nem." mondja Kim. "Én viszont... Továbbra sem bízom benne." szól Chakotay.

"Ezen az útvonalon hat nap alatt ott lehetünk, kettes görbülettel." mondja Tiernah a tanácssteremben, egy csillagtérkép-részletre felvázolt útvonaltervre mutatva. "Négy nap alatt is megtehetnénk az utat, ha nem iktatta volna be azt a kitért" jegyzi meg Neelix, "Egyszerűen átrepülhetünk a Tenaros halmazon." "Akkor az út vége előtti napon belefutnának a Nistrim flottába. Ezt bárki megerősítheti, aki ismeri a környéket." mondja Tiernah. "Véletlenül én is elég jól ismerem, kazon barátom. És kíváncsi voltam, tájékoztat-e bennünket erről az apróságról. ... Az általa javasolt útvonal biztonságos, kapitány." bólint Neelix Janeway felé. "Hát persze hogy az! Én sem szeretném maguknál jobban, ha összefutnánk Cullahhal." "Könnyebben boldogulnánk ha megadná a hozzáférési kódokat a Kazon-Nistrim biztonsági hálózatahoz." jegyzi meg Chakotay. "Kérem a monitorra a jelenlegi útvonalunk kivetítését." szól Tuvok, majd a kazonra sandít, miközben egy egyenes vonal jelenik meg a csillagtérképen. "A kódsor négy kilenc egy egy hét Cullah." mondja Tiernah. A térképen felfénylik néhány naprendszer, és az őket összekötő ellenőrzőhálózat. A kazon által összeállított útvonal mindegyiktől a lehető legtávolabb halad, kihasználva egy rést a hálózatban. "Mr. Paris, irányt változtatunk a védelmi rendszer megkerülésére." szól Janeway. "Ezzel még nem hárult el minden veszély." mondja Tiernah, "Az előttünk álló területen több szakadár kazon csoport él, amelyek senkihez sem huek. Minden provokáció nélkül támadnak."

"Közeledő hajó, irány: 314.21." jelenti Paris a kormányospultról. "A mérések alapján kazon." állapítja meg Kim, mire a mellette álló Janeway a taktikai tiszti pult felé indul: "Vörös készség! ... Milyen hajótípus, Mr. Tuvok?" "Nem túl jelentős méretű, talán felderítő. De bekapcsolt fegyverzettel közeledik." A burkolaton keresztül halk morajlás hallatszik, ahogy találat éri a Voyager-t. "A pajzsok kitaranak." jelenti Kim. "Lövést vizsgálni!" szól Janeway. Az alulról-hátulról érkező kazon hajót a tat hátsó részénél, és a hajtóműgondolák felfüggesztési pontjainál levo fézerütegek tüze fogadja, mire az gyorsan visszavonulót fűj. "A kazon felhagy a támadással." jelenti Tuvok. "Kismértéku károsodás a tizenkettes szint alprocesszor-rendszerében, az EPS energiaellátás és az izo-lineáris hálózat állt le. Sebesültek nincsenek." mondja Kim. "Kezdjék meg a javításokat. Észlelhetők további kazon hajók, hadnagy?" kérdezi Janeway, Paris felé indulva. "A távolsági szenzorokon semmi. A támadó továbbra is távolodik tőlünk. Legalább egy órányira nincs a közelünkben semmi." "Nagyszerű. Használjuk ki az időt. Vörös készséget törölni!" "Kapitány... Hamarosan elhagyjuk a talaxiai kolónia kommunikációs hatósugarát. ... Csak gondoltam, jobb ha tudja." fordul Paris a készenléti helyiség felé induló Janeway után. "Köszönöm, hadnagy. Tartjuk a jelenlegi irányt." torpan meg Janeway, majd folytatja útját. "Kapitány..." állítja meg a vulcani. "Nem felejtettem el, Mr. Tuvok. Jöjjön, legyünk túl rajta." bólint Janeway, a turbóliftek felé módosítva az útirányt.

"Kapitány..." ugrik fel Suder a mintaelemző mellől, amivel épp méréseket végzett a kabinjában álló laborasztalon. "Mr. Suder..." bólint Janeway kimérten. "Kérem, jö... Jöjjenek beljebb... Foglaljon helyet." dadogja a betazoid szemmel látható zavarban, és gyorsan egy széket kerít elő az egyik

sarokból, a manoverrel meglökve egy asztalkát, amit észre sem vesz. Tuvoknak az asztalon álló gyertyatartót már nem sikerül megmentenie, de az asztal teljes felborulását megakadályozza. "Bocsásson meg a rendetlenség miatt... Nem volt idom rendet rakni. Megkínálhatom egy teával? ... Ebédelt már?" kérdezi Suder. "Köszönöm, ne fáradjon. Mr. Tuvok beszámolt az eredményeiről." mondja Janeway leülve. "Valóban? Igazán.... Nagyon hálás vagyok, kapitány. Tudom, sokat kell még tanulnom, de o valóban kiváló oktató. Mikor elkezdtük a leckéket..." "A kapitány ideje erosen korlátozott, Mr. Suder." jegyzi meg Tuvok. "Hogyan? ... Ja, persze." bólint a betazoid. "Továbbítottam a javaslatát a kapitánynak." mondja Tuvok. "Én pedig szeretnék többet hallani róla. Pontosan mik a tervei, Mr. Suder?" kérdezi Janeway. "Nos... A legegyszerubb ha megmutatom." mondja a betazoid felállva, és Janewayjel együtt a laborasztalhoz mennek. "Valóban bátorító eredményeket értem el egy új génoztási technikával. Sikerült egy irányítóenzimet megalkotnom, ami megkönnyíti a keresztezést." "És úgy véli hogy a hidroponikus kertjeink hozamát is meg tudná növelni?" "Biztos vagyok benne. Kialakítanék itt egy hidroponikai labort." néz körül a zsúfolt kabinban Suder, "Nincs szükségem túl sok növénymintára, viszont kellenének vegyszerek, és felszerelés." "Milyen vegyszerek?" "Semmi, ami veszélyes lehet. Összeállítottam egy listát." mondja Suder, átnyújtva egy jegyzetfüzetet. Janeway egy darabig tanulmányozza, majd így szól: "Érdekes javaslat, Mr. Suder. Megbeszélem Kessel és Mr. Tuvokkal, és tájékoztatni fogom." "Kessel már beszéltem a terveimről, és o fölöttébb értékes javaslatnak tartja." "Értem. Gondolkodni fogok a dolgon." mondja Janeway a kijárat felé indulva. "Kapitány, ha nem bízok bennem..." "Mr. Tuvok biztosított arról..." "Csak szeretnék végre valami hasznosat csinálni. A hajóért!" "Értem, Mr. Suder." "Akkor mi a baj? Miért nem engedélyezi most rögtön?!" kérdezi a betazoid, elvesztve önuralmát. "Mr. Suder..." mondja Tuvok, mire Suder nagy levegot vesz, néhány másodpercig lehunyt szemmel áll, majd lehiggadva folytatja: "Csak szeretném valahogyan hasznossá tenni magam." "Ha megbocsát..." mondja Janeway némiképp ridegen, majd távozik. Tuvok még marad néhány pillanatig, alaposan megnézi magának a betazoidot, majd a kapitány után siet.

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. Kiegészítés. A kazonok több támadást intéztek ellenünk, de ez idáig nem okoztak jelentosebb károkat. Szerencsétlen véletlen, hogy a támadások többsége a hajó jobb oldalát érte, ami jelentosen lassítja a javítási munkálatokat."

"A felépülése kielégítően halad, Mr. Tiernah." mondja a Doktor a vizsgálóasztalról felkelo kazonnak, "Csak ezt az elorehaladott állapotban levo polycitemiát nem értem." "Jól vagyok." morogja Tiernah a kijárat felé indulva, de egy biztonsági or ál eléje, megállítva a kazont. "Az ön által adott orvosi adatokban semmi sem utal bármiféle vérbetegségre. Lehet hogy öröklött betegség? Voltak a szüleinek..." "A szüleimet megölték a trabe-ek, valamivel a születésem után." "Értem. Azért jobb ha odafigyelünk a dologra. Lehet hogy valami olyan vegyik bizonytalanság okozza, amit a szenzoraink nem képesek felderíteni. Talán a mérgezo gázoknak köszönhetően, amikkel a siklóban került érintkezésbe." mondja a Doktor, egy orvosi trikorderrel tovább vizsgálgatva a kazont, aki végül bosszúsán felmordul, és az orrel a nyomában távozik. "Szívesen." néz utánuk a Doktor. A kazon azonban nem jut ki a gyengélkedobol, az ajtóban ugyanis Chakotayba botlik. "Jobban van?" kérdezi a parancsnok. "Biztos vagyok benne hogy teljesen meg fogok gyógyulni. Akkorra mindenképp, mikor a Cheema kolónia védelmi eroi megsemmisítenek minket." "Még most sem látja optimistábban az esélyeinket?" "Nem." rázza meg a fejét Tiernah. "Hiszen már több összecsapást vészeltünk át komolyabb nehézségek nélkül." "Összecsapás? Ha a Nistrimek valóban támadni akarnak, észre fogják majd venni." "Büszke a Nistrimekre, igaz, Tiernah? Még úgy is hogy majdnem megölték. ... És emlékszem ugyanerre a büszkeségre a szemében akkor is, mikor megkötözve heverem maguk előtt. És hogy most újra látom, rossz érzéssel tölt el." "Talán túlságosan félos, föderációs..." jegyzi meg Tiernah, majd tovább indulna, de Chakotay megragadja, és a falhoz vágja a nála jó fél fejjel magasabb kazont: "Áruljon el nekem valamit, Tiernah! A legtöbb támadás a hajó jobb oldalát érte. Talán van valami szándékosság e mögött?!" "Nem tudom..." "Ha így van, és maga hazudott nekünk..." "Parancsnok..." kerül elo a Doktor, "Csak semmi verekedés a gyengélkedoben,

ha kérhetem!" Chakotay végül elengedi a kazont, majd mivel épp ebben a pillanatban vörös készültség lép életbe a hajón, sietos léptekkel távozik.

"Viszonozzuk a tüzet, kapitány." mondja Tuvok a taktikai pult mögül. "Sebességet fél impulzusra növelni!" adja ki az utasítást Janeway. "Megint a jobb oldalon támadnak. A pajzsaink még mindig nincsenek rendben. További károsodások várhatók az alprocesszor-hálózatban." mondja Kim. "Már megint a jobb oldal." morogja a Janeway mellett megálló Chakotay. "Figyelem! A tizenkettes és tizenötös szinteken, az 'A' négyestől 'C' tizennyolcasig terjedő szektorokban szórványos tüzek észlelhetők." jelenti be a számítógép. "A kármentesítő osztagok úton vannak, kapitány." jelenti Kim. "Igyekezzen a hajó bal oldalát mutatni felénk." fordul Janeway Parishoz, "Ne hagyja hogy tovább lojék a jobb oldalt!" "Megteszem amit lehet." bólint a hadnagy. "Visszavonulnak, kapitány." jelenti Tuvok kis idő múltán. "Vörös készültséget törölni." szól Chakotay. "Mr. Kim?" fordul Janeway kérdésen a zászlós felé. "A tizenkettes szint kiégett." "Nem sok időnk lesz rendbe tenni, mielőtt megint támadnak." jegyzi meg Chakotay. "De legalább senki sem sérült meg." mutat rá Kim, "Viszont az alprocesszor-rendszernek is vége. Ki kell cserélnünk. Viszont ahhoz kell vagy két nap, még akkor is ha nem támadnak meg időközben." "Miért csinálják ugyanazt ezek az állítólagos szakadár csoportok? És miért nem támadnak inkább létfontosságú részeket?" kérdezi Chakotay. "Fogalmam sincs, de nagyon úgy tunik hogy valami suskus van a dologban." rázza meg a fejét Janeway. "Azért jobb ha letérünk a jelenlegi útvonalról. Lehet hogy valami csapdát készítenek elő előttünk." mutat rá Chakotay. "Van benne valami. Jobb ha átgondoljuk a terveinket. ... Mr. Paris, irányt változtatunk!" szól Janeway. "Mr. Tiernah-t további intézkedésig vegyük orizetbe." teszi hozzá Chakotay.

A kazon, és az öt kíséző or mellett Neelix és egy másik biztonsági sietnek el a folyosón, a talaxiai kezében egy lefedett edény van. Neelix és kíséroje megállnak egy ajtó előtt, amit az or kireteszel, majd kinyit, Neelix pedig nagyot sóhajtva belép a kabinba: "Meghoztam a vacsorát, Mr. Suder." "Nem vagyok éhes." mondja a sötétben üldögéelő betazoid. Neelix nem éppen nyugodtan nézegeti egy darabig Sudert, majd mikor a folyosón megszólal a vörös készültséget jelző hang, így szól: "Azt hiszem, mennem kell! Az ennivalót itt hagyom, ha esetleg megéhezne..." Ezzel sietve távozik.

"Mennyi, Mr. Tuvok?" kérdezi Janeway, lesietve a kapitányi székhez. "Nyolc hordozó. Mindannyian kazon jellegzetességekkel." "Különös hogy azonnal felbukkantak, amint irányt változtattunk." jegyzi meg Chakotay. "Idő a találkozásig?" kérdezi Janeway. "Nyolc perc." válaszolja Paris, "A támadóalakzatot mintha egy cardassiai kapitány tartaná egyben." "Különös. Az alakzatban hagytak egy részt, szemmel láthatóan szándékosan, amin át menekülhetünk." állapítja meg Tuvok. "Igen, ez Tényleg fura. Nagyon fura, hogy szinte legyenek. ... Nem tudjuk mi lehet annak a menekülő-útvonalnak a végén, de jobb szeretnék egy saját utat vágni. Elfogópályát a vezérhajóhoz!" határoz Janeway, "Mindenkori harcálláspontokba."

"Idő a találkozásig?" kérdezi Janeway. "Három perc tíz másodperc. Torpedókat nekik, vagy rárepülés." mondja Paris. "Mr. Kim...?" szól Janeway. "A szenzorvisszhangok beprogramozva." bólint a zászlós. "Akkor jöhet a lovasság!" "Jelek kibocsátása folyamatban." mondja Kim, miközben elotte a letapogatórendszer kijelzőjén több szövetséges hajót jelölő pont jelenik meg a Voyager mögött, a hatósugár szélén, "Nekik ugyanezt kell látniuk a letapogatóikon. Tíz talaxiai hajó közeledését." "Négy kazon hajó elhagyta a támadóalakzatot." jelenti Tuvok. "Megerosítem. Irányt változtatnak." mondja Paris. "Bekapták a csalit." állapítja meg elégedetten Chakotay. "Akkor már csak négy hajóval kell elbánnunk." szól Janeway, nem túl bizakodón. "Még mindig jobb arány mint nyolc az egyhez." jegyzi meg Chakotay. "Két perc a találkozásig." jelenti Paris. "Janeway hívja Torrest!" "Idelent minden kész, kapitány." érkezik a hadnagy válasza, "A holokivetítők működésre készek, bármikor létre tudjuk hozni három talaxiai hajó illúzióját." "Úgy másfél perc múlva szükség lesz rá, B'Elanna. Álljanak készen."

"Elvégezhetnénk még egy rendszerellenorzést." mondja a gépház egyik monitorán látható Doktor, a neki háttal dolgozó Torresnek. "Már ketton túl vagyunk." "Számomra ez új feladat, és a hologenerátorokat sem használták még ilyesmire. Lehet hogy meg kellene növelnünk az energiaellátást." "A védelmi rendszereknek lesz szüksége minden tartalék energiára amivel csak rendelkezünk, Doktor." mutat rá Torres. "Akkor miért nem próbálunk meg..." "Doktor!" csattan fel Torres ingerülten, mire a hologram azonnal visszavonulót fúj: "Rendben... Minden nagyszeruen fog muködni. Nem aggódom."

"Megkezdödt..." mondja Paris, mikor a hajó eloször megrázkódik. "Torpedókat hagynak el az útvonalunkon, egyelőre nem jelentenek nagyobb veszélyt." jelenti Tuvok. "A pajzsok kitartanak." teszi hozzá Kim. "Nyisson tüzet, Mr. Tuvok. Nekik lehet hogy van pazarolnivaló torpedójuk, de nekünk nincs." szól Janeway. "Harminc másodperc a találkozásig." jelenti Paris. "Görbületi hajtömuveket ki! ... Fegyverrendszereket aktiválni, fézerek tuzkészenlét." "Kazon hajó tízezer kilométerre a jobb oldalon." jelenti Tuvok. "Még várunk." szól Janeway. "Hatezer kilométer. "Várunk..." "Ötezer. ... Háromezer..." "Most."

A Voyager elszáguld a föléje tornyosuló kazon hajó orr-része alatt, folyamatosan tuz alatt tartva azt. A kazonok sem maradnak persze adósak a válasszal, a Voyager pajzsai néhány másodpercenként felkéklenek a találatoktól.

"Kitéromanover, béta sorozat." mondja Paris. "Két másik kazon hajó közeledik." jelenti Tuvok. "Pajzsok kilencven százalékon." teszi hozzá Kim.

Valahol, a hajó egyik kabinjában Tiernah térdel a padlón. Kezével néhány szertartásos mozdulatot tesz, majd szemét lehunyva halk fohászba kezd.

"Janeway hívja Torrest: aktiválják a hologramokat." "Értettem. ... Energiát a rendszerbe!"

A Voyager átszalomozik két szemből érkező kazon anyahajó között, miközben egymás után jelennek meg a közelében a szimulált talaxiai egységek: egy egyik irányba kiszélesedő hengeres központi egység köré épített háromszögletű szárnyrendszerrel rendelkező, a Voyager-nek úgy egytizedét kitevő hajók. Bár hirtelen felbukkanásukra nincs magyarázat, mégis sikerül magukra vonniuk a kazonok tuzvezető rendszere által irányított lövéseket, amelyek automatikusan reagálva az új célpontokra, megosztják a fegyverek tüzeit a hologramok, és a Voyager között.

"Ez volt a második... És most a harmadikat..." mondja Torres, a holorendszer vezérlőterminálján dolgozva. A mögötte lévő monitoron a Doktor hirtelen döbrent arcot vág, majd semmivé foszlik. Hogy egy pillanattal később némiképp megnövekedve megjelenjen egy kazon hajótól nem messze, egy szimulált talaxiai hajó társaságában. A Doktor hitetlenkedve pillant körül, majd kezét a szájához emelve tölcserő formál a tenyeréből, és kiáltozni kezd: "Segítség! Ember a vízben!" A következő pillanatban egy kazon energiasugár indul meg feléje, a Doktor pedig megpróbál arrébb evickélni a semmiben, a fenégető közelségben elvillanó lövés elöl. Végül mégsem kap találatot, néhány másodperc múltán pedig visszakerül a gyengélkedobeli irodájába. "Doktor, ott van?" hallatszik Torres aggodalmas hangja az asztali terminál felől, "Minden rendben?" "Nem megmondtam hogy csinálnunk kellett volna még egy rendszerellenorzést!" mered a Doktor vádlón a terminálról figyelő Torresre.

"A negyedik kazon hajó közvetlenül előttünk van, de nem támad, kapitány." jelenti Kim, "A hologramok sikeresek." "Fotontorpedókat készíts!" "Torpedók betöltve." nyugtázza Tuvok. "Teljes forduló, Mr. Paris. Legyünk megfelelő szögben a negyedik hajóra." "Útvonal módosítva, rárepülünk." jelenti Paris. "Elso vetocsoból tuz!" szól Janeway, mikor a kazon hajó beúszik a foernyore, "Balforduló, lambda-kitéromanoversorozat, kettes és hármas csövekből tuz!" A kazon hajó kikerül a látómezőből, de az abból az irányból érkező lángfelhő és roncsok jelzik hogy a torpedók sikerrel jártak. "Pajzsok nyolcvanöt százalékon, stabilizálódnak. A tizennégyes szintrol károkról érkezett jelentés." szól Kim. "Új irány: 143.060." mondja Janeway. "Beállítva." bólint Paris. "Torpedókat elokészíteni, sierra tüzelési mintázat. Tuz!"

Tiernah közben egy kicsiny fémtut méreget, amit az egyik lábkörme alól kerített elő. Nagy levegot vesz, szabaddá teszi bal alkarját, majd a vénájába döfi a tut. Néhány pillanatig semmi sem történik, majd a kazon teste megfeszül, és Tiernah felordít.

Suder meglepetten fordul kabinja azon fala felé, ami Tiernah kabinjával határos, mikor meghallja az átszurodo kiáltást. A fal a következő pillanatban mintha csak egy rugalmas membrán lenne, kidudorodik, majd átszakad, és egy mindent elsöpro lángorkán borítja el a szobát. A detonáció felszakítja a környező kabinok falait, és a kabinok előtt elhaladó közlekedofolyosó oldalát, az egyre növekvő tuzgolyó végiggördül a folyosón.

"Jelentos nagyságú robbanás a nyolcas szinten." jelenti Kim, "Elvesztettünk egy primer plazmavezetékét." "Nyolcas szint? Tiernah..." mondja Chakotay. "Kármentesítő osztag úton." szól Tuvok. "Energia-kiesések a teljes hajón." mondja Kim.

A Voyager keresztülcikázik a köréje gyűlö kazon hajókon, a három hologram talaxiai hajó kíséretében. A hologramok hirtelen megremegnek, majd egymás után eltűnnek.

"Az energiavesztés miatt nem tudjuk fenntartani a hologramokat." üzeni Torres a gépteremből.

"B'Elanna, jól vannak odalent?" kérdezi Janeway. "Igen. De azt hiszem a manoverező rendszer hajtóanyag-injektorai működésképtelenné váltak. Várjanak."

"Mindhárom kazon hajó tüz alá vett minket, kapitány." jelenti Tuvok. "Pajzsok hetven százalékon, kislúnek. Jobb oldali célkövető-rendszer leállt." mondja Kim. "Kitéromanover, Mr. Paris, gamma sorozat!" szól Chakotay. "Gépház, görbületi energiát!" "Nem gyorsíthatunk görbületi sebességre, kapitány. A szigetelomező-generátor megsérült. Igyekezzünk működöképessé tenni." üzeni Torres. "Megpróbálhatok egy siklóval átrepülni közöttük, és segítséget kérni a talaxiaiktól..." veti fel Paris. "Chakotay, vegye át! ... Sok szerencsét, hadnagy." mondja Janeway.

A Voyager behúzódik az egyik kazon hajó alá, ami a jelek szerint komolyabb sérüléseket szenvedhetett a másik kettőnél, mert csak szórványosan lövöldözik. A Voyager siklóhangárjából egy karcsú futársikló lebeg ki, és igyekezik minél előbb eltávolodni a veszedelmes szomszédságból. A kazonok azonban nem nézik el az új célpontot, tüz alá veszik a siklót.

"A sikló úton van." jelenti Kim. "Fedezzük, ahogy tudjuk, Mr. Tuvok!" szól Janeway. Kim valamivel később aggodalmas pillantást vet a muszerpultjára, majd megnyit egy csatornát: "Voyager hívja Parist! ... Jelentkezzen! Tom, hall engem?! ... Megszűnt a kapcsolat a siklóval." "A navigációs rendszer leállt." jelenti Chakotay néhány találattal később. "A fészerek energiaellátása megszűnt." teszi hozzá Tuvok. "Pajzsok harminc százalékon, az összeomlás határán." mondja Kim.

Robbanássorozat fut végig a híd oldalán, több áldozatot szedve. "Jelentést!" szól Janeway. "Az impulzushajtómu üzembékptelen." mondja Kim. "Behatolás a siklódokknál. Fegyveres harcraól érkezik jelentés." szól Tuvok, "Ötös, hatos és hetes szint." "Behatolási riadó! Biztonsági személyzet az ötöstől hetesig terjedő szintekre!" rendelkezik Chakotay, de Janeway lemondóan rázza meg a fejét: "Megkezdjük a kiürítést. ... Számítógép, önmegsemmisítés! Azonosító: Janeway, pí egy egy nulla. Tíz perc türelmi idő." "Az önmegsemmisítő rendszer az alprocesszor-hálózat sérülései miatt üzembékptelen." "Senki nem mozdul!" csattan egy kiáltás a híd számos bejáratának egyike, az azon beözönló kazonok felől. Néhány lövés villan mindkét oldalról, míg Janeway véget nem vet az ellenállásnak: "Tüzet szüntess." A kazonok összeterelik a legénységet a híd közepére, majd rájuk szegezett fegyverekkel megállnak, mintha várnának valakit. Csendben telnek a percek, majd Janeway megunva a várakozást, a legközelebbi kazonhoz fordul: "Beszélni akarok Cullah mae-al." "Kívánsága máris teljesült." hallatszik egy hang a turbóliftek felől. Cullah, Seska, és néhány testor lép ki a liftkabinból a hídra. "Üdv mindenkinek. ... Na, hogy tetszik a fiad, Chakotay?" kérdezi Seska, lesétálva a foglyok közé: "A szemét toled örökölte. Még szerencse hogy másban nem hasonlít hozzád, akkor nem lenne valami jó sora." "Remélem úgy fog felnőni hogy soha nem tudja meg, mit tett az anyja az apjával." mondja Chakotay. "Emiatt nem kell aggódnia. Fiamként fogom nevelni... Egy nő, akit az az ember eroszakolt meg, akinek a parancsnoksága alatt áll..." mondja Cullah. "Mi?!" mered Chakotay Seskára. "Nem érdemli meg hogy fia legyen." fejezi be Cullah. "Ezt ő mondta

magának?" kérdezi Chakotay a kazont. "A gyereket Nistrimként neveljük fel. És ma más részt is vett az első csatájában." mondja Cullah. "Cullah..." áll fel Janeway, "Beszéljük meg a továbbiakat." A kazon minden előzmény nélkül megüti a kapitányt, aki a többiek közé hanyatlik. Talpra küzd magát, de Cullah a földre löki: "Nem tisztelem magát jobban mint bármilyen kazon not. A hajója és a technológiája az enyém. Én mondom meg mikor beszélhet!" "Kímélje meg a legénységem életét. Csak a parancsaimat követték." "Maga még rosszabb mint az ott..." bökö Cullah Seskára, "Mégis mi van a nokkal a maguk kvadránsában?! Hogy merészelnek visszabeszélni a rangidos férfinak? ... Egy no, aki vitatkozni mer a maje-ával, mások szeme láttára!" lép oda Cullah Seskához. "Tudod hogy tisztellek téged, maje." mondja Seska. "Miért van itt ilyen sötét? Valaki csináljon végre fényt!" szól végül Cullah, napirendre térve a nokérdés fölött, "Parancsolják meg a javítóosztagoknak hogy lássanak munkához. ... Szeretnék minél előbb elindulni a Hanon rendszerbe." "Mi van ott?" kérdezi Chakotay. "Az új otthonuk." mondja Seska, "Vigyék őket a raktérbe, a többivel együtt. Alaposan kutassák át az egész hajót!" Az örök elkezdik a kijáratok felé taszigálni a legénységet. Chakotay utolsónak távozik, Seska utána szól: "Viszlát, Chakotay. Ígérem, vigyázni fogok a fiunkra."

A kazonok módszeresen vonulnak végig a hajón, maguk előtt hajtva mindenkit a rakterek felé. A gyengélkedőt is kiűrik, egyetlen 'személy' kivételével. "Számítógép, időzített aktiválás pontosan tizenkét óra múlva!" mondja halkan a Doktor az irodája egyik falánál lapulva. Alakja egy pillanattal azelőtt tunik el, hogy egy kazon érkezik a helyiségbe.

A nyolcas szinten, ahol Tiernah elkövette öngyilkos akcióját, vastagon áll a füst. A kazonok sorra nyitogatják a kabinok ajtaját, épp Suderé van soron, a felrobbant kabin szomszédságában. Az ajtón bepillantó kazon futólag szemügyre veszi a robbanás által véghezvitt pusztítást, majd hogy nem lát sem élő embert, sem holttesteket, továbbsiet.

"A szükséges javításokkal végeztünk, maje, és ketto kivételével megtaláltuk az összes legénységi tagot." jelenti a hídra érkező kazon Cullahnak. "És hiányzik egy sikló is." "Igen, az volt az amit kevéssel az indulása után megsemmisítettünk." bólint Cullah. "Olyan biztos ez?" kérdezi Seska. Cullah rosszálló pillantást vet rá, végül így szól: "Hát jó... A többi hajó küldjön ki felderítőket, bizonyosodjanak meg arról hogy a sikló megsemmisült." "És ha még meg is találják a roncsait, keressenek görbületi hajtóműre utaló friss nyomokat." mondja Seska. Cullah elhúzza a száját, majd a fejét rázva beleegyezése jeléül odaint a jelentéssel érkezett kazonnak.

"Felkészülni a légköri hajtóművek beüzemeléséhez!" szól Cullah a hídon, mikor a Voyager megérkezik a célul kiszemelt bolygóhoz, és ereszkedni kezd annak légkörébe, "Képernyőt bekapcsolni." A fomonitoron egy hatalmas, megszilárdult bazaltfelszín válik láthatóvá, amit lávafolyamok szabdalnak szeszélyes alakú szigetekre, a távolban tomboló vulkánból kiindulva. "Leszállótalpakat kiengedni." mondja Cullah. A hajó valamivel később remegni kezd, mire a kazon Seskára pillant, az azonban tudomást sem véve róla, a gyerekekkel foglalkozik. "Környezetszabályozást felszíni üzemmódra!" jön rá a kihagyott lépésre Cullah, mielőtt még komolyabb következményei lennének a dolognak. Mikor a leszállótalpak megérintik a talajt, és a hajó nagyot zökken, a rakterekben összezsúfolt emberek kérdő pillanatnak egymásra. "Hajtóműveket kikapcsolni, fűvókákat lezárni." szól Cullah, majd elégedetten dol hátra a kapitány székekben, és nevetni kezd.

"Ide vele... Ezzel is!" mondja a Voyager parancsnoki tányérja alatt felsorakoztatott legénység tagjai között járkáló kazonok egyike, miközben begyűjti a trikordereket és kommunikátorokat. "Milyen illo befejezés..." mondja Cullah, megállva Janeway előtt, "Egy olyan fajnak, ami nem volt hajlandó megosztani velünk a technológiáját. Majd elválik, sikerül-e életben maradniuk nélküle." Ezzel a

kazonok elindulnak a hajó felé. Janeway egy darabig nézi oket, majd legénységére pillant: "Hát jó. Indulás! Vízet és szálláshelyet kell keresnünk."

A legénység hamarosan már egy napégette fennsíkon halad, nagy területen szétszóródva. A vezénylotisztek Janeway közelében lépkednek, a kapitány szavait hallgatva: "A legénységet több csoportra osztjuk, mindegyikük egy-egy csoport vezetője lesz. Tudatosítani kell bennük hogy számíthatunk arra hogy megmentenek minket. Tehát a legfőbb cél a túlélés." "Tényleg elképzelhetonek tartja hogy valaha is megtalálnak minket itt, kapitány?" kérdezi Neelix. "Mint hangulatfelelos, hogyan válaszol a saját kérdésére?" kérdezi Janeway. "Úton a segítség..." találgtat Neelix. "Talán Tomnak sikerült átjutnia a siklóval." mutat rá Kim. "Nagyon fontos hogy a legénység ne veszítse el a reményt. És ehhez a tisztjeiknek kell példát mutatniuk. Eloszor ivóvizet kell keresnünk, aztán valami menedéket éjszakára." mondja Janeway, "Élelem, tüzelő... Gyujtsenek be bármit ami az életben maradáshoz szükséges." "És keresni kellene fegyverként és szerszámként használható dolgokat is." teszi hozzá Chakotay. "Találkozunk itt, úgy két óra múlva." mondja a kapitány. "Tehát szétoszlunk. ... Hamarosan sötétedni kezd, a csapatok a szokásos alfa-keresőalakzatot vegyék fel, hogy minél nagyobb területet járassunk be." emeli fel a hangját Chakotay. "Chakotay, Torres, velem jönnek. Egyes csapat, gyülekező nálam!" emeli fel a kezét Janeway. "Második csapat, hozzám." szól Tuvok. "Hármas csapat..." indul egy harmadik irányba Kim. "A négyes csapat tagjait kérném." kiáltja Neelix.

"A bolygó tektonikailag elég aktívnek tunik." jegyzi meg Janeway az egyes csapat élén, mikor gyengén megmozdul alattuk a föld. "'M' osztályú, a pliocén korban levo bolygónak tunik." mondja Chakotay. "Mint a Föld, néhány millió éve." Ekkor valahonnan a hátuk mögül sziszego hang gördül végig a tájon. A csapat megtorpan, és a légköri hajtómuveit aktiváló Voyager felé fordul. Torres valami zajt hall korábbi útírányuk felol, hátrapillant, majd döbbsenten így szól: "Kapitány..." Janeway is megfordul, és néhány állatboróket viselo humanoidot pillant meg, akik, hogy a figyelem rájuk irányult, igyekszenek elrejtözni a sziklák között. A Voyager alatt egyre vadabbul kezd örvényleni a felkavart por, és a hajó lassan emelkedni kezd.

Az egymástól a négy égtáj irányában eltávolodott csapatok tagjai egy emberként figyelik az égre felkapaszkodó Voyager-t, amint az támasztólábait behúzza felkészül a légkör elhagyására.

A gyengélkedoben a levego egyhelyütt örvényleni kezd, és egy pillanat múltán a Doktor bontakozik ki a semmibol. A hologram lassan bejárja a kiürült gyengélkedot, majd tanácstalanul megtorpan.

Suder, az egyre erosödo rázkódást érezve csendben elorekúszik a romhalmazzá változott kabinját ellátó szellozocsatornában a csatornát lezáró rácsig, és óvatosan kikémlel a rések között, majd hogy nem lát semmit, egyelore visszahúzódik a csatorna sötétjébe.

A Voyager végül nekilöduel, és árnyéket vetve a rájuk, elrepül Janeway csapata fölött, majd egyre gyorsulva belevész a felhos ég vakító kékjébe.

